

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF *RIDE THE STORM*

KAREN CHANCE

A CASSIE
PALMER NOVEL

Brave the Tempest

"Chance is a true storyteller."—CHARLAINE HARRIS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

"KAREN CHANCE SİZİ BÜYÜLEYECEK."
-*USA Today* çoksatan yazarı Rebecca York

Cassie Palmer Romanları İçin Övgüler

"Sert, zeki bir kadın kahraman ve seksi, ürkütücü vampirlerle dolu, sizi boğazınızdan yakalayıp içine çekecek türden bir kitap. Bayıldım."

-#*New York Times*'ın en çok satan 1 numaralı yazarı
Patricia Briggs

"Müthiş bir tempo ve canlı karakterlerden oluşan dev bir kadroyla gerçekten heyecan verici bir kitap."

-#*New York Times*'ın en çok satan 1 numaralı yazarı Charlaine Harris

"İlgi çekici bir kadın kahramanla harika bir eğlence."

-*New York Times* çoksatan yazarı Kelley Armstrong

"Karen Chance onun yanında yerini alıyor. . . Laurell K. Hamilton, Charlaine Harris, MaryJanice Davidson ve J. D. Robb'un yanında yer alarak bize kurtarılmayı beklemeyen güçlü bir kadın sunuyor. . . . Aksiyon hiç durmuyor... sürükleyici."

-SFRevu

"Gişe rekorları kıran yaz filmlerine eşdeğer bir şehir fantezisi."

-SF Sitesi

"Cassie, zorluklara göğüs germeyi ve ayakları üzerinde durmayı öğrenmek zorunda kalan kadın kahramanların en iyi örneği. Her zamanki gibi, muhteşem Chance'in koşarak yere inen ve asla arkasına bakmayan bir hikaye sunacağına güvenebilirsiniz."

-RT Kitap Yorumları

"Heyecan verici ve yaratıcı."

-*Booklist*

"Hızlı temposu ve bazı eski mitolojilerin yaratıcı kullanımı, okuyucuları daha fazlası için heveslendirecek büyüleyici bir okumaya dönüşüyor."

-Canavarlar ve
Eleştirmenler

"Büyüleyici bir dünyaYazar, bu kitap için yazım tarzını yeniden keşfetmiş. ve beklentilerin çıtasını yükseltti. Hikâyesi şehir fantezisinin ötesine geçiyor ve epik fanteziye doğru ilerliyor."

-Vampirleri Seviyorum

"Olağanüstü. Karakterler sizi kendi dünyalarına çekiyor ve gitmenize izin vermiyor Diyaloglar komik; hikaye hızlı tempolu, entrikalarla dolu gerçekten ateşli seks sahneleri."

-The Romance Readers Connection

"Cassie çok yönlü bir karakter ve olay örgüsünün yoğunluğu ve karmaşıklığı onu fiziksel, duygusal ve ruhsal olarak zorluyor."

-Publishers Weekly

"Bayan Chance, zaman yolculuğu, fantastik varlıklar, ateşli romantizm ve harika serisinin sağladığı kesintisiz aksiyon ile iyi inşa edilmiş dünyasını genişletmeye devam ediyor."

-Darque Yorumları

"Bayan Chance bir usta... Bağlanmaya değer bir seri."

-Fresh Fiction

Karen Chance tarafından yazılan kitaplar

CASSIE PALMER SERİSİ

*Karanlığa Dokun
Gölge Tarafından
Sahiplenildi Geceyi
Kucakla Şafağı
Lanetle Ayı Avla
Yıldızları Ayart
Rüzgârı Biç
Fırtınaya Bin
Fırtınaya Cesaret Et*

GECE YARISININ KIZI SERİSİ

*Geceyarısı'nın Kızı
Ölümün Metresi
Öfkenin Öpücüğü
Gölge'nin Felaketi*

MIRCEA BASARAB SERİSİ

Maskeler

Brave the Tempest

A CASSIE PALMER NOVEL

KAREN CHANCE

BERKLEY
New York

BERKLEY
An imprint of Penguin Random House LLC 1745
Broadway, New York, NY 10019

Telif Hakkı © 2019 Karen Chance

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

E-kitap ISBN: 9781101990018

İlk Baskı: Temmuz 2019

Kapak tasarımı Adam Auerbach
Kapak resmi Larry Rostant'a ait

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_1

İçindekiler

Karen Chance'in Cassie Palmer
Romanları Kitaplarına Övgüler
Başlık Sayfası
Kopya hakkı

Birinci Bölüm
İkinci Bölüm
Üçüncü Bölüm
Dördüncü Bölüm
Beşinci Bölüm
Altıncı Bölüm
Yedinci Bölüm
Sekizinci Bölüm
Dokuzuncu
Bölüm Onuncu
Bölüm Onbirinci
Bölüm Oniki
Bölüm Onüçüncü
Bölüm
Ondördüncü
Bölüm Onbeşinci
Bölüm

On Altı Bölüm On
Yedi Bölüm On Sekiz
Bölüm On Dokuz
Bölüm Yirmi Bölüm
Yirmi Bir Bölüm
Yirmi İki Bölüm Yirmi
Üç Bölüm Yirmi Dört
Bölüm Yirmi Beş
Bölüm Yirmi Altı
Bölüm Yirmi Yedi
Bölüm YirmiSekizinci
Bölüm Yirmi
Dokuzuncu Bölüm
Otuzuncu Bölüm Otuz
Birinci Bölüm Otuz
İkinci Bölüm Otuz
Üçüncü Bölüm Otuz
Dördüncü Bölüm Otuz
Beşinci Bölüm Otuz
Altıncı Bölüm Otuz
Yedinci Bölüm Otuz
Sekizinci Bölüm Otuz
Dokuzuncu Bölüm
Kırkıncı Bölüm Kırk
Birinci Bölüm

-

Bölüm Kırk İki
Bölüm Kırk Üç
Bölüm Kırk Dört
Bölüm Kırk Beş
Bölüm Kırk Altı
Bölüm Kırk Yedi
Bölüm Kırk Sekiz
Bölüm Kırk Dokuz
Bölüm Elli Bölüm
Elli Bir Bölüm Elli
İki Bölüm Elli Üç
Bölüm Sonsöz

Yazar Hakkında

Birinci Bölüm

Küçük puf biraz fazla heyecanlıydı. Yeşim yeşili kadifeydi ve yılların ayaklarının kalıcı bir çukur bıraktığı orta kısmı biraz yıpranmıştı. Ancak köşelerdeki altın ipek püsküller hâlâ dolgun ve gösterişliydi ve küçük yuvarlak ayaklar parıl parıl parlıyordu.

Mutlu olan kişiliğinden bahsetmiyorum bile. Billy bana "Sanırım bacağına vurmaya çalışıyor," dedi. "Öyle değil!"

"Tamam," dedi, küçük şeye temkinli bir şekilde bakarak. Şu anda iki ayağının üzerine kalkmış, aşırı duygusal bir köpek yavrusu gibi bir aşağı bir yukarı zıplıyordu.

Muhtemelen bugünlerde kimse puf kullanmadığından ve içinde bulunduğumuz küçük dükkândan çıkmak istediğinden.

"Zıplıyor," dedim ona. "Heyecanlı." "Oh, çok heyecanlı."

"Billy!" Fısıldadım ve etrafıma bakındım. "Burada çocuklar var!"

Normalde bunun bir önemi olmazdı, çünkü Billy Joe yaklaşık bir buçuk asırdır yaşam mücadelesi verenler arasındaydı ve hayaletler söylediklerine dikkat etmek zorunda değildi. Ama söz konusu çocuklar Pythian Sarayı'ndan geliyorlardı ve hepsi de şu ya da bu türden kâhinlerdi. Hepsi Billy'yi göremiyordu -hediyeler farklıydı- ama bazıları görebiliyor, birçoğu da duyabiliyordu.

"Sadece söylüyorum, belki de sapık bir tabure sarayda bulundurulacak en iyi şey değildir."

Kaşlarımı çattım. Şu anki yaşam düzenimiz hassas bir noktaydı. "Burası bir saray değil. Biz bir sarayda yaşamıyoruz. Bu bir çatı katı-"

"Bütün bir katı kaplayan ve mermerlerle dolu olan." "-ve kızlara kendi eşyalarını seçebileceklerini söyledim."

Eski eşyalarının da eski evleri gibi bir ateş topunun içinde yok olduğunu düşünürsek, en azından bunu yapabiliirdim. *Orası* bir saraydı,

Londra'da paha biçilmez antikalar ve kristal avizelerle dolu, Pythian Court için uygun bir ev olan eski ve büyüleyici bir malikane. Vegas'taki pejmürde bir otelin hala çoğunlukla boş olan çatı katının aksine.

Bazı günler -tamam, çoğu günler- bu Pythia işinin üstesinden gelip gelemeyeceğimi merak ediyordum. "Doğaüstü dünyanın Baş Kahini" kulağa harika bir unvan gibi geliyordu, ta ki iş tanımını görene kadar. Anladığımdan değil.

Sanırım bana göstermekten korktular.

Benim adım Cassie Palmer ve dört aydır Pythia'ydım. Çok uzun dört ay. Şimdiye kadar bir tür kavrama yeteneğine sahip olduğumu düşünürdünüz ve öyleydin de. Hâlâ hayattaydım, ki bu son zamanlarda başlı başına bir başarı gibi geliyordu. Ama zarif mi? Etkileyici mi? Kralların kaderlerini belirleyen ve asla gözünü kırpmayan efsanedeki müthiş Pythias'lardan biri mi?

Ayakta durmaktan çok yanımdan geçip giden büyük bir aynada kendimi gördüm; dalgalı bukleleri, endişeli mavi gözleri, tişört ve kot pantolon kombinasyonu olan genç bir sarışının titrek görüntüsünü yansıtıyordu. Tişört oldukça havalıydı, kırmızı renkteydi, önünde siyah çapraz kılıçlar vardı ve üzerinde "Gördüğünüz gibi Suikastçılar Başarısız Oldu" yazıyordu. Ama kotun üzerinde öğle yemeğinden kalma bir spagetti sosu lekesi vardı. Gizlemek için tişörtü aşağı çekmeye çalıştım ama yeterince uzun değildi ve tekrar yukarı sıçradı.

İçimi çektim. Küçük puf bacağımı biraz daha kamburlaştırdı. Muhtemelen orada bir yerde bir metafor vardı, ama onu aramaya fırsatım olmadı.

Çünkü beş yaşlarında küçük bir kız gelip Billy'nin kot pantolonunu çekiştirmeye başlamıştı.

Zıpladı - şaşırtıcı değil, çünkü "kot pantolon" sadece bir projeksiyondur. Kırmızı firfırlı gömleği, takımını tamamlayan kovboy şapkası ve akciğer kanseri artık onun için bir sorun olmadığı için içtiği sigaralar gibi hepsi Billy'ydi. Yani temelde onun ruhunun bir parçasını yakalamış ve çekiştirmeye başlamıştı, ki evet.

Muhtemelen ben de atlardım.

Ama Billy'nin çocuklarla arası şaşırtıcı derecede iyiydi, belki de zamanında büyük bir İrlandalı aileden geldiği için. Ya da belki de benim dışımda etkileşimde bulunabileceği birinin olması eğlenceli olduğu içindir. Çocuğun ona ne göstermeye çalıştığını görmek için tek dizinin üzerine çöktü.

"Emily, değil mi?" Billy söyledi, o da başıyla onayladı. Bugünlerde etrafta o kadar çok çocuk vardı ki, isimlerini sürekli karıştırıyordum ama o her zaman biliyordu.

"Senin için." O kadar büyük bir kitap tuttu ki, onu kaldırmak için iki elini birden kullanması gerekti.

"Benim için mi?" Billy gülümsedi ve kızın saçlarını karıştırdı. Hatta bir kısmı kıpırdadı, yani biraz güç uyguluyordu. "Peki neden bunu almamı istiyorsun, tatlım?"

"Bak." Devasa kitabı pufun üzerine koymaya çalıştı ama küçük şey çılgına dönmüştü. Kitaptan hoşlanmamış gibiydi, belki de kaçış kampında rakibi olduğu içindi ve puf da bizimle birlikte eve dönüyordu, lanet olsun. Ya da belki başka bir şeydir, diye düşündüm, aniden kötü bir hisse kapıldım.

"Ah, Emily-" diye başladım ama artık çok geçti. Buraya gelmeden önce yanlardaki ağır tokaları açmış olmalıydı, bu yüzden tek yapması gereken şeyi yere bırakmak ve kapağı çevirmektir-

"Oh, kahretsin!" Dedim ve onaylamayan bir bakışla karşılaştım.

"Rhea 'kaka' demen gerektiğini söylüyor," dedi Emily ciddiyetle. "Ah, kaka," dedim ve onu arkama çektim, çünkü bu- Cidden berbat bir kitaptı.

"Hayalet," dedi Emily mutlulukla, bacaklarıma bakarak.

"Evet, orada bir hayalet var," diye kabul ettim ve lanet şeyi kapatmak için kullanabileceğim bir şey aradım. Ellerimi kullanamazdım, çünkü içeride dönüp duran kaynayan büyü kütlesi -karanlıktı, hissettiğim kadarıyla- dokunmak için iyi bir şey değildi. Kimse için değil, ama özellikle benim için.

Dokunsal basiret çok kötü bir şey ve ben bazı zavallı insanlar gibi her şeyin onu tetikleyebileceği kadar hassas olmasam da, bu ...

Muhtemelen yapardım.

"Oh, *kaka*!" Biraz daha güçlü bir şekilde söyledim, çünkü hayalet bizi yeni fark etmişti. Kitabın sayfalarından siyah dumana benzeyen bir şey sızmaya başladı ve Billy tahmin edilebileceği gibi korktu. İntikamcı hayaletlerle oyun oynanmazdı.

"Kapa çeneni! Kapa çeneni!"

"Neyle?" Ulaşılabilecek hiçbir şey yoktu.

"Ayakkabınla! Ayakkabını çıkar!"

"Deniyorum!" Deniyordum da. Ama her zamanki Keds ayakkabılarım yerine bugün süslü olmaya karar vermişim ve tokalı, küçük, şirin, açık burunlu sandaletler giyiyordum. İnatla gelmeyen bir tane. Geliyor. Kapalı.

"Yırt gitsin!" Billy bağırdı.

"Bu elastik!" Tek ayağımın üzerinde zıplayarak ona söyledim. "Madem elastik, o zaman çekip çıkar!"

"Bu sert bir elastik!"

Ve sonra biri kitabı bizim için kapattı.

Elinde ayakkabısı, kafamı kaldırdığımda elinde ağır bir tahta baston tutan dükkân sahibini gördüm. Etli butları, gıdıları, küçük, delici mavi gözleri ve Noel Baba'ya çok yakışacak pembe yanakları vardı ama Noel Baba'ya benzemiyordu. Olduğu gibi görünüyordu: büyülü bir ikinci el dükkânı işleten ve satış yapmaya niyetli bir adam.

"Gaylord!" dedi bana, küçük bir hava patlamasıyla.

"Uh. Ne?"

"Gaylord. Biz ona böyle deriz. O bir çürük." Kitabın üzerine eğildi ve tokalarını taktı. "Size çok daha güzel kitaplar gösterebilirim hanımefendi, aralarında ilk baskılar da var."

"Bunun nesi var?" diye sordum, çünkü daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Hayaletlerin mekânlara olduğu kadar eşyalara da musallat olabileceğini biliyordum -bunun kanıtını boynumda taşıyordum- ama bu ... bir musallat gibi gelmemiştir.

En azından normal bir tane değil.

"Yok bir şey," dedi, elinin tersiyle iterek. "Çok uzun süre içeride bıraktığınızda böyle oluyorlar."

"Onları ... nereye bırakayım?"

Bana yine Noel Baba'ya çok yakışacak küçük yarım ay gözlüklerinin ardından baktı. Sadece gözlüklerin arkasındaki gözler o kadar da güzel değildi. Büyüleyici olduğunu düşündüğü belli olan yağlı gülümsemesi de öyle.

"Büyücüler bazen ruhlarını bir büyüü güçlendirmek için kullanmak üzere hayaletleri kitaplara hapsederler," diye bilgilendirdi beni. "Genellikle bir süre sonra, mükemmel bir kilide ya da kırılmaz bir şifreye ihtiyaçları kalmadığında onları serbest bırakırlar. Ama bazen unutuyorlar."

Sertçe yutkundum ve kitaba baktım. "Birinin Gaylord'un dışarı çıkmasına izin vermediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır. Büyücü beklenmedik bir şekilde öldü ve ev akrabalarına miras kaldı. Ancak içindekileri kullanmadılar ve hepsini bana sattılar. İyi mallar da var, çoğu hızlı gitti, genelde iyi mallar öyle olur. Ama Gaylord burada-"

"Ama büyüü öldüyse," diye araya girdim, çünkü onun stok sorunları umurumda değildi. "Bunun büyüü bozması gerekmez miydi?"

"Normal bir büyü için kesinlikle," diye kabul etti. "İçine daha fazla büyü akıtılmadığı zaman. Ama Gaylord bir büyü değil. O bir güç kaynağı,

Bunu yapabilecek tek kişi öldüğü için onu özgür bırakacak kimse olmadan kitaba bağlandı."

Bakakaldım. "Bu korkunç!"

Dükkân sahibi, "Evet, kesinlikle," diye onayladı. "Yeniden satış değerini mahvediyor."

Billy Joe kaba bir şeyler fısıldadı ve kitaba baktı, muhtemelen Mississippi'nin dibindeki bir kolyede geçirdiği zamanı hatırlıyordu.

Bağlanmamış hayaletler bile dinlenme yerlerinden ancak bu kadar uzağa gidebilirdi. Çoğu için bu, ziyaretçiler tarafından dökülen yaşam enerjisinin aç hayaletleri hayatta tuttuğu bir mezarlıktı. Ancak Billy gibi bazıları için bu, bir hayaletin hayatta kalmasına yetecek kadar güç toplayan tılsım gibi büyü bir eşyaydı. Gerçi hiçliğin ortasında, bir nehrin altına gömüldüğünüzde hayatta kalmak bir nevi parlaklığını yitiriyor.

Billy şanslıydı; bazı balıkçılar onun içinde yaşadığı şatafatlı yakut kolyeyi bulup çıkarmışlardı ve bu kolye sonunda benim tesadüfen bulduğum büyü hurdacıya gelmişti. Ama ya bulmasalardı? Ya evinin etrafındaki elli millik alanı keşfetmek yerine -ben ona takviye yapmadığım zamanlarda her zamanki menziline- kim bilir ne kadar zamandır tek başına içeride kapana kısılmış olsaydı? Onu oraya koyan kişinin öldüğünü ve bir daha asla oraya giremeyeceğini yavaş yavaş fark etseydi? Çıkmak mı?

Omurgamdan aşağı sert bir ürperti indiğini hissettim.

Billy'nin de öyle olduğunu tahmin ettim, çünkü sanki bir rüzgâr esmiş gibi her tarafı dalgalandı.

"Cassie-"

Kolunun altında kitapla büyük bir kitaplığa doğru ilerleyen satıcıya, "Ben alırım," dedim ama o anda arkasını döndü.

Ve birdenbire Noel Baba'ya bakıyordum. Adamın yüzü ışıltı ışıltı. "Oh, elbette, elbette. Birçok şey için çok kullanışlı. Yığına ekleyeyim, olur mu?"

Tezgâha baktı, bir grup küçük kız sevinçle üst üste yığılmıştı bile. Başımı salladım ve onu ikinci kez geri çağırmanın için tekrar yola koyuldu. Çünkü puf minik pamuk aklını kaybediyordu.

"Ve bu," dedim. Neyse ne. Çok fazla sıkıntı yaratıyorsa korumalarımın birine hediye edebilirdim.

"Mükemmel seçim," dedi satıcı, gözleri parlayarak ve ben fikrimi değiştirmeden aceleyle uzaklaştı.

"Teşekkürler," dedi Billy bana sessizce.

Başımı salladım ve sanki bir şekilde bir yuva bulduğunu anlamış gibi heyecanla daireler çizerek koşmaya başlayan küçük hassock'u okşamak için eğildim.

"Hanımefendi?" Arayan Rhea'ydı, yardımcım.

Rhea da bugün kot pantolon giymişti, Pythian Sarayı'nın bir asırdan fazla bir süredir giydiği beyaz, Viktorya dönemi görünümlü elbiseleri bırakmaya ikna olmuştu. Daha öncekilere göre bir ilerleme olduğu söylenmişti ama buna inanmak zordu.

Kızlar artık şort giymişlerdi, çünkü yazın Vegas kavurucuydu ve çocuk oldukları için üzerlerinde çizgi film karakterleri olan çeşitli parlak renkli tişörtler vardı.

Öte yandan Rhea on dokuz yaşındaydı ve kendi kıyafetlerini seçebiliyordu. Ve her nasılsa, geleneksel kıyafetlerinin olmamasına rağmen sakın ve uhrevi görünmeye devam etmişti. Uzun, siyah saçları bugün dağınık bir şekilde toplanmıştı ve kot pantolonunu yüksek yakalı, yumuşak mavi dantel bir gömlekle eşleştirmişti.

Onu tanımasaydınız yakasının, karanlık bir büyücünün hayatıyla şantaj yapmaya çalıştığı sırada esir tutulduğu son "kaza"nın yara izlerini örtmek için olduğunu asla tahmin edemezsiniz. Yani Rhea tek seçeneği olduğunu düşündüğü şeyi seçmişti. Ve benim ürkek, yumuşak sesli, tatlı yüzlü, karıncayı bile incitmeyen yardımcım, elinde pazarlık edecek bir şey kalmasın diye *kendi boğazını* onun bıçağıyla *kesmişti*.

Evet.

İnsanlar her zaman göründükleri gibi değildir.

Sadece şu anda Rhea biraz daha az ürkek ve biraz daha öfkeli görünüyordu, bu da muhtemelen çocuklarla ilgili bir şeyler olduğu anlamına geliyordu. Kendisi için asla ayağa kalkmayan bir tipti ama sahayı oluşturan yetenekli çocukları savunurken dişi bir aslan kesiliyordu. Ne de olsa kendisi de bir zamanlar öyleydi.

"Ne-oh." Arkasına baktıktan sonra durdum. Çünkü tabii ki. "Hilde?"

Rhea omzunun üzerinden hiç de ürkek olmayan, *sık sık* başkalarını ürküten yardımcım Hildegard'e bakarak başını salladı.

Hilde başka bir şeydi.

Rhea'nın yumuşak anaçlığının tam tersi olan Hilde başka bir varoluşta bir Valkyrie olabilirdi. Kuşkusuz, gümüş beyazı bukleler ve kırıksıklıklar - neredeyse iki asırlık olmasına rağmen çok değil, çünkü vücut sağlamdı ve onları dolduruyordu- onun aleyhine çalışmış olabilirdi, ama

Bu tavır onu her halükarda içeri sokardı. Hilde kahrolası bir doğa gücüydü.

Pythian Mahkemesi'ne kısa bir süre önce katılmış, uzun yıllar önce, kız kardeşi onun yerine Pythia olarak seçilmeden önce ait olduğu örgüte geri dönmek için emeklilikten ayrılmıştı. Gertie parlak bir kariyere sahip olmuş ve selefim Agnes'i yetiştirmişti. Hilde ise sonunda evlenmiş, birkaç çocuk doğurmuş ve kendi kariyerini yapmıştı. Sonra da emekli olmuş, bu arada üç kocası da dahil olmak üzere kimseye aslında saraydan hiç ayrılmadığından bahsetmemişti.

Pythias tarafından acil durumlarda mahkemeyi devralmak üzere seçilen eski yardımcılar olan ve şu anda hayatta olan iki kişiden biri olan bir emniyet görevlisi olmuştu. Ve acil bir durum mahkemeye ve onu destekleyen herkese yönelik bir saldırıyı içerebileceğinden, emniyet görevlilerinin varlığının gizli tutulması gerekiyordu. Kimse onların kim olduğunu, hatta ihtiyaç duyulana kadar var olduklarını bile bilmiyordu ve bunun ne zaman olacağına karar vermek de fail-safe'lerin kendilerine kalmıştı.

Tüm doğaüstü dünya şu anda savaşta olduğundan, Londra'daki Pythian Sarayı kısa süre önce havaya uçtuğundan ve şu anda evimiz olarak adlandırdığımız otel ve kumarhane bir kara büyücüler ordusu tarafından saldırıya uğradığından, Hildegarde sonunda karar vermişti - bilirsiniz, bu çok acil bir duruma benziyor.

Ve Agnes'in atadığı diğer emniyet görevlisi Abigail'in aksine, Hilde'nin artık küçük çocukları, hatta acil tehdit sona erdiğinde eve dönecek küçük torunları yoktu. Her zaman çok yoğun bir yaşam sürmüşken bahçesiyle uğraşmaktan biraz sıkıldığından şüpheleniyordum. Ve sonra biz ortaya çıktık, onun da gördüğü gibi, ciddi bir şekilde düzeltilmeye ihtiyacı olan bir mahkeme. Hildegarde aradığını bulmuştu.

Buna sevinip sevinmediğimden hâlâ emin değildim.

Ama Rhea'nın öyle olmadığından kesinlikle emindim. Hilde'nin fark ettiğinden şüpheliydim, çünkü Hilde kafasına yediği sopadan daha hafif bir şeyi nadiren fark ederdi, ama Rhea onun sahada yaptığı bazı değişikliklere katılmıyordu. Hem de hiç.

"Şimdi ne olacak?" İçimi çektim.

"Özür dilerim leydim," dedi Rhea reverans yaparak. Kot pantolonun içinde bile zarif görünmeyi başaramamıştı. "Ama bunu duymanız gerektiğini düşünüyorum."

"Neyi duydun?" diye sorduğumda Hilde'nin gürleyen kahkahası odanın öbür ucunda, bir vitrinin üzerinde durduğu yerden yükseldi.

Billy'ye baktım; o da bana baktı. "Sen Pythia'sın evlat," diye hatırlattı bana. Sanki unutabilirmişim gibi.

Büyük kız külotumu yukarı çektim ve Rhea'nın kızarmış ve rahatsız görünmesine neyin sebep olduğunu görmeye gittim.

"Hayır! Bıçağı yaşlandıramazsınız," diyordu Hilde bir grup büyük kıza, bir yandan da kötü görünümüne bir silah sallıyordu. "O bir metal. Ona zarar vermek için çok uzun bir zaman ve dolayısıyla enerjinizin büyük bir kısmını harcamanız gerekecek."

"O zaman ne iş yapıyorsunuz?" En büyüklerinden biri, belki on iki yaşındaydı, sordu. Adı Belvia'ydı, çünkü büyücü aileler modern isimlerle ilgili notu almamışlardı, ama herkes ona Belle diyordu. Diğer kızlardan bazıları korkmuş ya da gözleri korkmuş görünüyordu, önlerindeki silah dizisi ve son zamanlarda yaşadıkları her şey göz önüne alındığında bu şaşırtıcı değildi, ama o acımasızca kararlıydı.

Kendi yüzümün asıldığını hissettim.

Hiçbir çocuk böyle görünmek zorunda kalmamalıydı.

Ama Hildegard onu onaylayarak baktı. "Bıçağı tutan eli yaşlandırıyor." Bu konu hakkında düşündü. "Fey değilse, bu durumda bıçağı yaşlandırman daha iyi olur. O piçler sonsuza dek yaşarlar."

"Hilde," dedim neşeyle. "Seninle bir dakika görüşebilir miyim?"

Hilde reverans yapmadı ama yeterince nazik bir şekilde kabul etti. "Geri döndüğümde büyümlü kısıtlamaları ve bunlardan nasıl kurtulacağımızı tartışacağız," diye söz verdi kızlara.

Onu dükkândan çıkarıp, vampir korumalarımın birkaçının göze batmamaya çalıştığı ön taraftaki çatlak kaldırıma götürdüm. Armani takım elbiseleri ve Gucci mokasen ayakkabıları, mankenlere yakışır profilleri gibi onların aleyhine çalışıyordu. Mircea -onları bana ödünç veren usta vampir-normalde diplomasi alanında çalışırdı ve yüzyıllar önce kendi yakışıklılığının yararlı bir araç olduğunu keşfetmişti. Bu yüzden sık sık yakışıklı erkekleri değiştirirdi.

Bir keresinde ona, bir glamourie herkesi iyi gösterebilecekken neden zahmet ettiğini sormuştum. Sadece gülmüş ve evet demişti ama doğuştan çekici olan erkekler bunu biliyordu ve öğretilmesi neredeyse imkansız bir özgüvene sahiptiler. Ayrıca meleklerin ayak basmaktan korktuğu yerlere girmeye cesaret ederlerdi, çünkü yaptıkları yanlarına kâr kalmaya alıştı.

Ona neden hiç kadın değiştirmediyiğini de sormuştum, ama bir cevap alamadım. Bir zamanlar Kuzey Amerika Vampirleri'nin diplomatı olarak

Senato, Mircea'nın sırlarının sırları vardı. Aslında onun neyin peşinde olduğunu bilmemeyi tercih ettiğimi zor yoldan öğrenmişim.

Gardiyanlar bana gülümsediler ve biri içeride kaybolmadan önce bir sigara söndürdü. Bunun bir önemi yoktu; bizi oradan ya da birkaç blok öteden gayet iyi duyabilirlerdi. Ama bu tür şeyler insanları rahatlatmak içindi.

Zahmet etmelerine gerek yoktu; Hilde bana hayatı boyunca hiç rahatsız olmamış ve başkasının liderliği ele almasına asla izin vermemiş bir tip gibi geldi.

"Bana inisiyelerin çok genç olduğunu söyleyeceksin," diye söze başladı, ben daha bir şey söyleyemeden.

"Çünkü öyleler! Ve daha yeni bir travma geçirdiler-"

"Aynen öyle." Bana nazıkçe ama kararlılıkla baktı. "Düşmanlarımızın onların gençliğini dikkate almayacağı, onları kolay hedefler olarak görmekten başka bir şey yapmayacağı çok açık. Kendilerini savunabilmeleri gerekiyor."

"Onları savunmak zorundayız. Bu bizim işimiz-"

"Peki bu işi başarmak için ne kullanacağız, hm?" diye sordu, başını eğerek. "Sen varsın ve hep uzaklardasın, tanrılarla savaşıyorsun; ben varım ve kesinlikle zorlu olsam da eskisi kadar genç değilim; bir grup vampir var, Tanrı yardımcımız olsun, basit şeyler için yeterince iyiler, kabul ediyorum, ama-"

"Yardım ettiler!" Birkaç yüz karanlık büyücü tarafından ana üssümüze yapılan son saldırıyı, bilinen adıyla Sürüklenme Savaşı'nı hatırlayarak söyledim.

"Evet, öyle oldu," diye kabul etti Hilde. "Ama günü kurtaran senin Pythian gücü konusundaki yeteneğin oldu. Daha fazla üstadımız olmalı."

"Rhea elimizde-"

Hilde homurdandı. Bakakaldım. Daha önce hiç kimsenin böyle bir şey yaptığını duymamıştım.

Hilde, "O kızdan eninde sonunda bir şeyler çıkabilir, bu doğru, eğer içinde ailesinden bir şeyler varsa," dedi. "Ama şu anda neredeyse diğerleri kadar cahil. Eğitilmeye ihtiyaçları var, şımartılmaya değil."

Tanıdığım başka birine benziyordu. John Pritkin bu yeni ve çılgın hayata adım attığımda beni korumaya yardım eden bir savaş büyücüsüydü. İlk buluşmamız iyi geçmemişti, sonraki buluşmalarımız da öyle. Ama sonunda benim bir savaş büyücüsü olduğumu anladığında.

Ciddiydim, ne kadar eğitimsiz olsam da deniyordum, lanet olsun.

Ve Pritkin gemiye bindiğinde, *gerçekten* biner. Adam yarım tedbir nedir bilmiyor. Bu da beni bir denizciyi gururlandıracak bir eğitim rejimine soktuğunda hayatımdan zaten nefret ettiğimden daha fazla nefret etmeme neden oldu.

Herkes bu yaklaşımı kabul etmemiştir. Mircea ise onu pamuklara sarıp üzerine bir ton vampir oturtma yöntemini tercih ediyordu ki dürüst olmak gerekirse bu yöntem bana birden fazla kez yardımcı olmuştu. Ama Pritkin'in eğitimi

kendime olan saygımı ve belki, muhtemelen, sonunda bunu yapabileceğime olan inancımı artırdı ve kendimi kurtarmamı sağladı.

Hilde'nin nereden geldiğini anlıyordum, gerçekten anlıyordum. Ama çok önemli bir fark vardı. Ben bir yetişkin ve bir Pythia'ydım, kızlar ise ...

Vitrinden geriye baktığımda savaşçıları görmedim. Oyuncaklarla oynayan ve etrafta koşuşturan, şu anda sade olan yatak odalarını kendilerine ait kılmak için süsleyecek yeni hazineler bulan çocuklar gördüm. Ve her şeye rağmen gülüyor ve konuşuyorlardı, özellikle de küçük olanları, çünkü çocuklar gibi dirençliydim.

Ama herkesin alabileceği bir sınır vardı.

Ve birdenbire içimi büyük bir koruma duygusu kapladı.

Hazır olmadan önce bir yetişkin olmak zorunda kalmıştım ve bu bende sayamayacağım kadar çok yara izi bırakmıştı. Bu küçük kızların benim hiç olamadığım gibi çocuk olabilmelerini tutkuyla istiyordum. Sadece birkaç yıl boyunca endişeden uzak yaşayabilmelerini, her birkaç dakikada bir omuzlarının üzerinden bakmak, geceleri korku içinde yatmak ve yumurta kabuklarının üzerinde yürümek yerine gülebilmelerini, koşabilmelerini ve oynayabilmelerini.

Savaş olsun ya da olmasın.

Arkamı döndüğümde Hilde'nin beni izlediğini ve gözlerinin yumuşadığını fark ettim. "İyi bir kalbin var," dedi bana. "Ama herkesi her zaman koruyamazsın. Ben de koruyamam."

"Hayır," diye itiraf ettim. "Yapamam. Bu yüzden yardıma ihtiyacımız var."

İkinci Bölüm

"Burası olduğuna emin misin?" Hilde taksiciye parasını öderken sordum. Buraya saray için cadılar meclisi kızları bulmaya gelmiş olmamız gerekiyordu, ama ne bir kız ne de başka bir şey görebilmiştim. Tabii kilometrelerce uzanan acımasız çölü ve yazın bittiğini unutmuş gibi tepemizde tepinen acımasız güneşi saymazsak.

"İşte burada," dedi pembe saçlı bir cadı ve taksinin ön koltuğundan indi.

Adı Saffy'ydi, Saphronia'nın kısaltmasıydı ve bundan nefret ederdi, belki de sahibine daha az yakışan bir isim görmediğim içindir. Onda eski moda olan hiçbir şey yoktu. Kısa pembe saçlarının altında sarı kökleri, bir septum halkası ve en az ikisi büyülü olan yarım kol dövmesi vardı, çünkü ara sıra hareket ettiklerini görüyordum. Dışarıda vampirlerle birlikte yerel keşlere göz kulak olmak yerine dükkânın içinde çocuklara yardım ediyordu ama bu kendi tercihiydi.

Saffy tam bir baş belasıydı.

Bunu yakın zamanda Sürüklenme Savaşı sırasında sarayı kurtarmaya yardım ederek kanıtlamıştı. O ve bir avuç diğer cadı ortaya çıkmış ve en azından benim, Rhea'nın ve çapraz ateşte kalan bazı muhabirlerin kurtulmasına yetecek kadar uzun bir süre boyunca karanlık büyücülerden oluşan bir orduyu alt etmişti. Yerel cadılar meclisi liderleri daha sonra onun küçük ekibini benim saraya ödünç vermişti, çünkü onların deyimiyle, açıkça bazı yetkin yardımlara ihtiyacım vardı.

Bu durum, geleneksel olarak Pythian Sarayı'nı koruyan, dünyanın önde gelen büyü örgütü Gümüş Çember'in pek hoşuna gitmemişti. Ya da Mircea'nın vampirleri, ev halkına hem büyücü hem *de* cadı eklenmesini protesto etmişlerdi. Ama beklediğim kadar yüksek sesle protesto etmemişlerdi.

Sanırım saldırı onları bile sarsmıştı.

Belalı tavrına rağmen, Saffy çocuklarla gerçekten iyi anlaşmıştı. Pastel boya çizimlerini hareket ettirerek küçük kızları sevindirdi,

ve bazı yaşlıların saçlarına çeşitli renklerde durulamalar yapmalarına yardım etti. Ayrıca biz buraya gelirken Belle'in deri yeleşini giyip otele dönmesine izin verdi ve onu bir atlet, kot pantolon, bir bilek dolusu tılsım ve motorcu botlarıyla bıraktı.

Ve şu anda havayı dürttüğü parmağında siyah oje vardı.

"Bekleyebilirim," diye teklif etti taksi şoförü, endişeyle onu izliyordu. Sonra etrafındaki seyrek çalılıklara ve bir tepenin üzerinde son leşlerinin üstünden bize umutla bakan akbabalara baktı.

"Hayır, hayır, sorun değil," diye onu temin etti Hilde. "Yürüyüşe çıkıyoruz."

Adam Hilde'nin şık krep de chine çiçekli elbisesini, mantıklı alçak topuklu ayakkabılarını ve yaşlı kadın destekli hortumunu inceledi. Ayakkabılarıyla uyumlu, parlak, elma şekeri pembesi bir çantası ve elbisenin fırfırlı göğsünü düzgün bir şekilde yerinde tutan küçük bir inci broşu vardı. Şapkası yoktu ama şapkası ya da en azından Ascot'a yakışır bir fötr şapkası olması gereken türden bir kadına benziyordu.

"Ne?" dedi adam.

Hilde içini çekip adama bir el salladı ve adamın endişeli gözleri karardı. "İşine dön ve bizi unut," dedi kısaca ve adam mecburen arabayı sürdü, taksi taşlı zeminde biraz sarsılıyordu çünkü asfaltı birkaç dakika önce geride bırakmıştı.

"Herkes böyle mi yapıyor?" Adamın birdenbire gevşeyen, kuşatılmış yüzü için endişelenerek sordum. Eğer arabaya ihtiyacı olan her cadı onu zaplıyorsa, uzun vadeli etkilerinin ne olabileceğini merak etmek zorundaydım. Ama Saffy endişeli görünmüyordu.

"Çoğumuz taksiye binmiyoruz," diye beni temin etti, hâlâ havayı dürtüyordu. "Siz ne kullanıyorsunuz?"

"Şehirden bir geçit."

"O zaman bunu neden yapmadık?"

Siyah çerçeveli gözlerden anlamadığım bir bakışla karşılaştım. "Çünkü hiçbirini seni tanımaz. Bilinmeyenleri dışarıda tutmak için yazıldılar. Bu bir güvenlik meselesi, tıpkı düzenli olarak yer değiştirmek gibi."

"Değişmek mi?" Kaşlarımı çattım.

Portallara lisans verilmesi gerekiyordu ve lisansın A sabit noktasından B sabit noktasına kadar olan konumu da içermesi gerekiyordu, çünkü insanların

istedikleri yerde ortaya çıkmaları kanunların uygulanmasını imkansız hale getirecekti. Savaştan beri bu daha da doğruydu. Ancak . . .

"Saffy, *yasal* portallardan bahsediyoruz, değil mi?"

"'Yasal' kimin tanımına göre?"

"Saffy-"

Bu bana bir bakış daha kazandırdı. "Eğer tüm sihirli topluluğu temsil edeceksen, dünyanın Gümüş Çember etrafında dönmediğini anlamalısın," dedi bana. "Ne düşündükleri önemli değil!"

"Bunu biliyorum; bu yüzden buradayız."

"Bildiğini sanıyorsun ama Çember'in kontrol ettiği bir dünyaya doğdun."
_"

"Vampirlerin kontrol ettiği bir dünyada doğdum," diye düzelttim onu, çünkü ben erken teşhis edilen ve eğitim için Pythian Sarayı'na atılan kâhinlerden biri değildim. Bunun yerine, açgözlü bir mafya babası vampir beni kendi küçük sarayına aldı ve yeteneğimi kendisine daha fazla para kazandırmanın bir yolu olarak kullandı.

Bir çocuk için eğlenceli bir hayat olmamıştı.

Elbette, başka hiç kimse için de eğlenceli bir hayat olmamıştı. Tony bir pislikti.

"Bu, bir agnostiğin Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşarken laik bir ailede doğduğunu söylemesine benziyor," dedi Hilde, çünkü hoşuna gitmeyen bir argümanla hiç karşılaşmamıştı. "Belki aileleri onları kiliseye götürmemiştir ama Hristiyanlık kültürü, farkında olsunlar ya da olmasınlar, yetiştirilme tarzlarına sinmiştir. Kutladıkları bayramlardan kullandıkları küfürlere kadar her şey Yahudi-Hristiyan dinleri etrafında dönüyor."

"Konuyu anladığımdan emin değilim," dedim ona. Doğru yere geldiğimizden de emin değildim ve sırtımdan ter damlamaya başlamıştı.

"Mesele şu ki," dedi bana, "Çember covenlerle olan savaşını yüzyıllar önce kazandı ve o zamandan beri genel büyü kültürünü şekillendirebildi. Bir vampirin sarayında etkinin daha az yaygın olduğundan emin olsam da, eğer büyüyle bir ilgisi varsa, muhtemelen yine de Çember'in yöntemiyle yapıyordu."

Saffy öfkeyle başını salladı. "Cadılar meclisi uygulamalarını silmek için ellerinden geleni yaptılar, tıpkı cadılar meclisinin kendisini silmeye çalıştıkları gibi. Ama işe yaramadı!"

"Bunu biliyorum-"

Sözümü kesti. "Hayır, bildiğini sanıyorsun. Şimdi *gerçekten biliyorsun*."

Ve ben ne demek istediğini sormadan, gerçeklik etrafımızda eğildi, çöl renkleri birbirine karıştı ve sıcaklığın yerini derin, karanlık ve dağ soğukluğunda serin bir hava aldı.

Belki de aniden bir dağın içine benzeyen bir yerde durduğumuz içindir. Kocaman, oyulmuş bir dağın içindeydik; koyu, kırmızımsı kahverengi duvarları olan, mağara gibi geniş bir alan, kudretli bir taş katedral gibi tepedeki devasa bir kubbeye doğru yükseliyordu. Etkileyici olmalıydı; nefes kesici olmalıydı.

Ama nefesim başka bir şey tarafından çalınmaya başlamıştı bile.

"Bu da ne?" Yavaşça etrafımda dönerek sordum.

Her yöne bakıyordum, çünkü az önce devasa bir portal çemberinin içinde cisimleşmiştik.

Bazıları yakınlarda yerdeydi, tüm bedenimi titretecek kadar sert bir şekilde *güm güm gümlüyorlardı*. Diğerleri havada ya da tepemde asılı duruyor, bir futbol sahasının yarısı büyüklüğünde ve birkaç kat yüksekliğinde benekli bir kubbe oluşturunuyordu. İçinden insanların -ve nesnelerin ve insan olabilecek şeylerin- telaşla geçtiği, bazen de endişe verici bir hızla uçtuğu bir kubbe.

Kocaman, yarasaya benzeyen kanatlarıyla bir şey üzerime doğru geldi ama Saffy onu net bir şekilde görmeden önce beni kenara çekti. Ve fark etmemiş olmama rağmen kendimi yol ortasında bulmadan önce. Bir turist gibi aval aval bakmakla meşguldüm çünkü daha önce de portallar görmüş, hatta birkaç tanesinin içinde bulunmuştum. Ama böylesini hiç görmemiştim.

Buna *yakın* bir şey bile değil.

Burası portalların Büyük Merkez İstasyonu, diye düşündüm huşu içinde.

Hepsi farklı renkteydi: biri elektrik mavisi; diğeri neon yeşili; biri Hilde'nin çantasına rakip olacak kadar pembe; bir diğeri parlak, güneşli bir sarı; o kadar zengin bir mor vardı ki sanki simlerle süslenmiş gibiydi, o kadar parlak bir beyaz vardı ki gözlerimi acıttı ve o kadar koyu bir abanoz vardı ki sanki odanın içinde bir kara delik açılmış gibi hiç ışık kaçmıyordu.

Otuz tane olmalıydılar, belki de daha fazla. Söyleyemiyordum çünkü bazıları en az iki kat yüksekliğindeyken, diğerleri iki yumruğum kadar küçüktü, sadece küçük şeylerdi ve tüm bu hareketli ışıktaki fark edilmesi zordu. En büyüğünden aşağıya doğru sanki vitraydan süzülüyormuş gibi akıyor, mekanın katedral benzeri hissini arttırıyordu. Ve birleşik enerji alanı ayaklarımızın altındaki kayayı titreştirirken kalabalığın üzerine hareketli, sulu bir gökkuşağı fırlattı.

Ancak portalların kelimenin tam anlamıyla bir dağı yerinden oynatacak kadar güçlü olması, onlarla ilgili en etkileyici şey değildi. O şey

Gerçek şu ki, küçük, şimşek benzeri iplikçiklerle fritzing ve kıvılcım çıkarıyorlardı, bazen birbirleriyle savaşıyorlardı ve bazen bu kişinin şapkasını uçurmak veya bu kişinin kıcını şok etmek için uzağa yaylanıyorlardı. Tüm bu enerjinin yarattığı rüzgar da insanların saçlarını ve eşyalarını savuruyor, ilerlerken eşyalarını sıkıca tutmalarına neden oluyordu.

Her şeyi görebiliyordum, çünkü portallar herhangi bir şeye karşı yansıtılmak yerine havada asılı duran dev, 2 boyutlu, yarı saydam dairelerdi. Yolcular dairenin iç tarafından giriyor ve genellikle aynı anda karşı taraftan çıkıyorlardı. Bu durum bazen sanki bir erkek içeri girmiş ve bir kadın dışarı çıkmış gibi görünmesine neden oluyordu.

Ve sonra bir portal -kabaca insan boyunda ve parlak yeşil- aniden göz kırparak, fey görünümlü bir kadının hızla ilerlemesine ve bir sürü paket taşımaya ve diğer taraftan yeni çıkan büyük bir ... şeye ... çarpmasına neden olduğunda bir tane daha yapmak için.

Yere düştü, paketleri etrafa saçıldı, bu arada kafası bir bufalonunki kadar büyük ve tüylü bir şey dönüp şaşkınlıkla ona baktı. Sonra da dev bir pençeyle kalkmasına ve eşyalarını toplamasına yardım etti. Parlak mor saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve ona nazıkçe teşekkür etti.

Orada öylece durdum ve onlara göz kırptım.

"Lütfen beni dinler misiniz?" Anons kakofoniye böldü, beni zıplatacak kadar yüksekti. "Lütfen beni dinler misiniz? Lalaquaie, Avery ve Yeşil Dağlar'a verilen hizmetin kesintiye uğradığını bildirmekten üzüntü duyuyoruz. Bunun nedeni bölgede görülen gezici bir gruptur. Yönetim bunun neden olabileceği her türlü rahatsızlık için özür diler."

Alandan bir inilti geçti ve bir grup insan kalabalıktan koparak, trenlerini kaçırmış yolcular gibi homurdanarak ışık çemberinin dışına çıktı.

Fark ettim ki, aslında onlar da öyleydi.

Burası gerçekten de Grand Central'dı ya da en azından büyü, son derece yasadışı, -Çember- bunu görse tuğlasına sıçardı- eşdeğeri idi.

"Bu kadar gücü nereden alıyorlar?" Saçlarım yüzüme savrulurken Saffy'ye bağırdım. "Buraya yakın bir yerde bir ley hattı lavabosu olduğunu sanmıyordum!"

Böyle bir şeyi besleyebilecek bildiğim tek şey buydu. Genellikle midesi kaldıran insanlar tarafından hızlı ulaşım için kullanılan ley hatları, dünyanın etrafında akan büyü gücü nehirleriydi. Kaynağı tartışılırdı ama kesin olan bir şey vardı: Birkaç tanesi aynı noktada kesiştiğinde, büyü dünyasında imrenilen bir kaynak olan enerji havuzları yaratırlardı. Ancak yakınlardaki böyle tek yer Vegas'ın diğer tarafındaydı ve Çember'in elinde olmasından bahsetmiyorum bile.

Saffy bir şeyler söyledi ama onu duyamadım. Bu kadar yakından sağır ediciydi.

O da öyle düşünmüş olmalı, çünkü beni katedral benzeri merkezi alandan dışarıya ve içine doğru çekmeye başlamıştı bile.

"*Bu da ne böyle?*" Hafifçe tökezleyerek sordum, çünkü zemin engebeliydi ve dikkatimi veremeyecek kadar etrafa bakmakla meşguldüm. Portal ışığı burada hâlâ parlaktı ama artık kör edici değildi. Ana seyahat merkezinin, dükkânlar, kafeler, restoranlar ve... ile kaplı uzun, kayalara oyulmuş bir koridoru ikiye böldüğünü görmemi sağladı.

"*O da ne?*" Dedim. Ve kalabalık geçitten aceleyle geçerek, cücelerin dev örsler üzerinde bir şeyler dövdüğü, parlak pembe ve sarı renkte büyük, parlayan kristal oluşumlarla çerçevelenmiş bir dükkâna gittim.

Örsler, kullandıkları çekiçler gibi devasaydı. Ancak mağarayı andıran dükkânın etrafına, kayadaki çukurları kaplayan güç alanlarının arkasına serpiştirilmiş, hayal edilebilecek en zarif, en narin kreasyonlar vardı. Üzerine nefes aldığınızda büyüleyici bir şekilde parıltıyan, titreyen altın pullardan yapılmış muhteşem kolyeler. Tılsımlı mücevherlerle süslenmiş gümüş hançerler, çünkü kollarımdaki tüyleri diken diken edecek kadar güçlü bir şekilde kayıyorlardı ve ben o kadar yakın bile değildim. Çeşitli türden insanlar geçerken farklı renklerde yanıp sönen rünlerle kaplı kadehler, bunlardan birinin neredeyse insan görünümlü bir gözü vardı ve kazara üzerinde bulunduğu kaideye dokunduğumda açılıp bana göz kırptı.

Düşünmeden onu sabitlemek için uzandım ve Hilde kolumu yakaladı. Bir cüce ellerini önlüğüne sürüp aceleyle yanıma gelirken, "Onunla bağ kurarsan, o iğrenç şeyi satın alırsın," diye uyardı beni.

Ama fincan kendi kendine düzeldi ve sıradaki bir sonraki dükkânda şaşkınlık içinde yakalandım.

"Vay canına," diye mırıldandım, arkasında üç hareketli mankenin yavaşça döndüğü devasa, güç alanı benzeri ön pencereden bakmak için koştum.

İlgimi fark ettiklerinde gülümsemeye dönüşen kırmızı dudakları ve insana benzemekte tamamen başarısız olan parlak, mücevher gibi gözleriyle kendi başlarına yeterince ilginçlerdi, ama beni daha çok giydikleri şeyler büyüledi.

"Bu da *ne* böyle?" İçlerinden birinin üzerindeki zarif gece elbisesinin, kumaş haline getirilmiş çiçek yaprakları gibi hafif, uçuşan, ipeksi bir şeyin aniden değişerek, boydan boya uzanan pul benzeri bir zırha dönüştüğünü ve taşıdığı çantadan katlanarak çıkan kalkanla uyumlu bir savaş elbisesine dönüştüğünü izleyerek nefes aldım.

Lanet olsun, bunlardan birini kullanabilirim!

Ancak, yakınlardaki bir kaya duvarından küçük, grafitili bir yengeç kıskaçlarını bana doğru sallamaya başlamadan önce bunu algılayacak zamanım olmamıştı. Parlak kırmızıydı ve taşla biraz fazla iyi uyum sağlamıştı. Ama hareket gözüme çarptı ve aciliyeti, onu süslediği suşi mekanının önünden, engebeli zemin boyunca ve devasa, alışveriş merkezi benzeri alanın diğer tarafına kadar takip etmemi sağladı.

Birkaç müşteriye güçlü dövmelemlerin yapıldığı büyümlü bir dövme salonu dikkatimi hemen dağıttı. Ve bir çocuğun paketini düşürdüğü ve vızıldayan şekerleme arılarından oluşan bir bulutu serbest bıraktığı bir şekerçi dükkanı tarafından. Ve beş kat yüksekliğindeki aşırı dolu rafların etrafında zıplayan ve "talep üzerine uygun kaynaklı ejderha derisi sertifikaları" ile kitap ciltleme reklamı yapan animasyonlu merdivenlerle dolu bir kitapçı tarafından. Ve muhteşem çiçeklerin rengarenk bir bolluk içinde dükkandan dışarı ve yürüyüş yoluna döküldüğü bir çiçekçinin yanında.

Bu kokuları bilmediğim için koku neredeyse bu kadar yakından baskın geliyordu. Çünkü içerideki kuru ot sepetleri, kapının etrafına yığılmış taze çiçeklere parfümlerini katıyordu. Ama buna rağmen, bir grup parlak pembe çiçek o kadar tatlıydı ki dayanamayıp içeri girdim-

Saffy kolumu tuttu. "Onları koklama. Tabii kürk sevmiyorsan." "Ne?"

Ama sonra küçük kırmızı rehberimin beni beklediğini fark ettim, hemen ileride, nered-

"Aman Tanrım!"

Arkamdan biri, "Şekerli bir çocukla alışveriş yapmak gibi," dedi ama ben çoktan yola çıkmış, buralarda pencere camı yerine kullanılan türden büyük bir güç alanına doğru ilerliyordum, ama bu bir pencereyi örtmüyordu. Bu

engebeli zeminden tavanın kayalık çıkıntısına kadar uzanıyor, birkaç kat yukarı çıkıyor ve sanki bir köşeden akıyormuş gibi kıvrılıyordu. Ancak burada bir kıvrım yoktu, sadece koridora doğru kama şeklinde bir çıkıntı vardı ve bu çıkıntı-

Hayır.

Olamaz.

Koştum ve parmağımı tarlaya bastırdım, tarla jöle gibi zıpladı. Ya da ne olduğu gibi, bir akvaryum gibi taştan dışarı fırlayan devasa bir su levhası. Ama bir akvaryum değildi, çünkü içinde balık yoktu ama-

"Aman Tanrım!"

"Bir şey yapabilir misiniz?" diye sordu biri.

"Onu hiçbir şey yapmadan buraya getiren sensin. Sana söyledim-"

Dinlemiyordum. Ellerimi ve yüzümü bariyerin yüzeyine bastırıyor, tutkuyla çocukların da burada olup bunu görmelerini diliyordum. Onları da getirmeliyiz, diye düşündüm, bir grup küçük sarı balığa bakarken - çünkü orada balıklar *vardı*, ne de olsa, o garip kristal oluşumların ışığında hızla geçip *gidiyorlardı*. Kristaller bu kez mavi ve sarıydı ve kayalık burçlardan ve zaman zaman zeminden fışkırıyor, sudan süzülen güneş ışığına benzeyen bir şeyi her yere gönderiyordu.

O kadar ki, geniş bir mağara sistemi gibi görünen şeyin önündeki sarkıt benzeri oluşumların içinde ve dışında yanıp sönen, herhangi bir balığın sahip olabileceğinden daha büyük gümüş kuyrukların titreşimlerini görebiliyordum.

Ama mağaralar umurumda değildi. Benim umurumda olan- İşte! Tam orası!

Bir şeyler gördüğümde emin olmak için eğilip daha iyi bakmaya çalıştım. Çünkü düşündüğüm şey olamazdı. Olamazdı-

Yüzüm aniden takozun içine kaydı.

Kahretsin, diye düşündüm ve geri çekilmeye çalıştım. Ama bunu başaramadan geri kalan kısmım da içine çekildi. Soğuk suyun ani şoku beni sersemletti, Kasım havuzuna atlamak gibi.

Hava donmak üzereydi ama havasızlık daha çok motive ediciydi. Güç alanının derisine karşı çırpınmaya ve geçmeme izin vermediğinde paniklemeye başladım, sonra sadece yer değiştirebileceğimi hatırladım. Uzamsal yer değiştirme, birkaç tanesine umutsuzca ihtiyaç duyan bir ofisin avantajıydı ve geçmişte beni yapışkan durumlardan kurtarmıştı.

Ama bu değil.

Çünkü gücüm işe yaramadı.

Ve, tamam, *şimdi* panikliyordum. Ve Hilde'nin güç alanının dışındaki dehşete kapılmış, hafifçe çarpılmış yüzüne bakıyordum ama o bana bakmıyordu. Arkamdaki bir şeye bakıyordu.

Suyun içinde döndüm, neredeyse elimdeki lanet kitabı düşürüyordum, çünkü Saffy onu büyüden kurtarabilecek birini tanıdığını söylemişti. Sonra da kitabı göğsüme bastırdım, çünkü nefes alamama meselesi Saffy'nin gelişyle daha da karmaşık bir hal almıştı.

-

Ne halleri varsa görsünler, diye düşündüm, her şeye rağmen huşu içinde bakarak.

Çünkü onlar *denizkızıydı*.

Ya da mer-bir-şey, diye düzelttim, ince kaslı gövdeleri kalın, pullarla kaplı kuyruklarına doğru alçalıyordu. Arkalarından duman gibi süzülen uzun, tel tel saçları, kocaman renksiz gözleri, boyunlarının ve yüzlerinin yanlarından süzülen tuhaf, neredeyse saydam ipliklerle bile dişi gibi görünmüyorlardı. Ayrıca belli belirsiz maviydiler ya da belki de ışıktandı.

Tam olarak anlayamadım ve umursamadım çünkü *boğuluyordum* ve şu anda bana tehditkâr bir şekilde doğrultulmuş garip görünümlü mızrakları vardı.

İçlerinden biri, bir çeşit metalin içinde parlayan kristallerden oluşan bir boyunluk takmış, silahını şiddetle göğsüme sapladı. Ya da, bir saniye sonra fark ettim ki, önünde tuttuğum kocaman ciltli kitaba bakıyordu. İskaladığını düşünmüyordum, çünkü sadece birkaç metre uzaktaydı ve Sonra kitaptan dışarıya doğru parlak, sarı-beyaz ışık parıltıları yayılmaya başladığında gerçekten anlamadım.

Düşürebilirdim ama ıskalayıp beni vurmasından korktum. Çünkü onu tekrar tekrar bıçaklıyor, üzerinde şimşek gibi çatlaklar oluşmasına neden oluyor ve o korkunç ışıktan daha fazla saçıyordu. Öyle ki artık ona bakamıyordum, onlara bakamıyordum, gözlerim acıdan büzüşmüşken hiçbir şeye bakamıyordum.

Bu yüzden ne olacağını göremedim.

Ama ürkütücü sessizliği yırtan bir ses duydum, sanki yüzlerce balina aynı anda sinyal vermeye karar vermiş gibiydi. Ve bir şey bana yumruk gibi sert bir şekilde çarptığında bunu hissettim. Suyun altındaki bir akıntıydı sadece, ama beni ve hâlâ tuttuğum kitabı güç alanına doğru fırlattı ve bizi

O kadar sertti ki ılık atmak için ağızımı atımd ama atamayacağımı unuttum, vücudumdaki her kemiğın kırılmak üzere olduğundan emindim.

Ama önce saha kırıldı.

Birdenbire, yarım okyanus kadar suyla birlikte dışarıda yere düştüm ve ciğerlerimin çıkacağını düşünene kadar nefes nefese kalıp öksürmeye başladım. Bu yüzden birkaç şeyi fark etmem biraz zaman aldı: alan tekrar yerine oturmuştu ve yarım düzine deniz adamı diğerk taraftaydı, kocaman, renksiz gözleriyle bana bakıyorlardı. Hilde ve Saffy önümde durmuş, bir yandan toparlanmam için bana şans tanımaya çalışırken bir yandan da izdihama benzeyen insan selini durdurmaya çalışıyorlardı. Ve kitap-

Delirmek üzereydim.

Sonunda soluk soluğa kaldım ve birkaç adım geri çekilerek ayaklarımı yere bastım. Ve kitabın kıvranıp zıpladığı ve her yere bir projektör ışıltısı saçtığı yerden uzaklaşmak. Etrafımızda panik içinde kaçışan insanların yüzlerini aydınlatıyordu-

Neden kaçıyorlardı ki?

Gözlerimdeki ışıktan ve etrafımda uçuşan uzun boylu insanlar ve nesnelerden dolayı göremiyordum. Ve burası o kadar gürültülüydü ki, insanlar ılık atarken, hoparlör bangır bangır çalarken ve kulaklarımın yarısı hâlâ suyla doluyken, Saffy'nin bana ne bağırdığını da duyamıyordum. Ta ki kulaklarım patlayıp sesi duyulana kadar.

"-Buradan! *Beni duydun mu?*" diye bağırdı ve beni tutup salladı. "Hayır," dedim ve biraz daha su kustum.

Ama sonra ışık değışti ve kalabalık bir anlığına dağıldı ve ben onun omzunun arkasını görebildim. Daha spesifik olarak, bir grup ışık feyinin koridorun sonundaki portallardan birinden aktığını görebiliyordum, büyük bir tanesinden. Neye benzedikleri ile birlikte-

"*Bu da ne böyle?*" Bağırdım.

"Gitme zamanı!" Saffy iki elinin arasında bir asa tutuyordu.

Ama gidecek zamanımız yoktu. Az önce olmuş ve hâlâ olmakta olan birkaç düzine imkânsız şeyi düşünecek zaman yoktu çünkü söz konusu şeylerden biri bizi ezmek üzereydi. Portaldan çıkan gümüş saçlı hafif fey askerleri, kullanmayı sevdikleri garip mızraklarla insanlara saldırıyordu.

cesaretlendirdi, ama asıl sorun bu değildi.

Hayır, asıl sorun bir kısmının bindiği ve az önce geçitten içeri giren fil benzeri şeydi. Devasaydı, dünyevi hayvanın en az beş katı büyüklüğündeydi ve aniden devasa alanı çok daha küçük ve klostrofobik hale getirdi. Ve böğürdüğünde, hava sarsılıyor gibiydi.

Ya da belki de bu çığlıklar, solisti takip eden bir koro gibi aniden birbirine karıştı, çünkü o şey hücum etmek üzereydi. Bu şey, insanlara gidecek çok az yer bırakarak, kayadan oyulmuş koridorun aşağısına doğru hücum ediyordu. Özellikle de biz, çünkü ulaşılabilen tek "dükkan" hala orada yüzen ve gösterinin tadını çıkaran denizkızlarıyla doluydu.

Ama onların çılgın, mutant file bakmadıklarını fark ettim.

Bakıyorlardı-

"Şaka yapıyor olmalısın!" Bir şey kitabı parçalamayı bitirip havaya fırlarken çığlık attım. Ve kötü Noel Baba'nın dükkânının aksine, ona iyice bakabildim.

"Bu bir hayalet değil!" Hilde bağırdı.

Kahretsin, diye düşündüm, yukarı doğru bakarak.

Üzerimizdeki boşluğu çoktan doldurmuş olan devasa siyah duman sütunu, petrol ateşine benziyordu ama petrol ateşinin parlayan kırmızı gözleri yoktu. Bir saniye sonra, bir kafa olduğunu tahmin ettiğim şey tavanda çalkalanmayı bırakıp kıvrımlı, neredeyse yılan gibi bir hareketle aşağı inerken tehditkâr bir şekilde bana döndü. Tam yüzüme doğru.

Orada öylece durdum, gücümün onu nereye gönderebileceğini düşünmeye çalıştım, şu anda gücüm olduğunu varsayarsak, ki bundan emin değildim, çünkü onu hissedemiyordum. Dehşetten başka bir şey hissedemiyordum. Her nasılsa unutmayı başardığım lanet olası hücum filinin çıkardığı son cırtlak böğürtü de buna yardımcı olmuyordu.

Çığlık attım, çünkü güçlü, öfkeli bir iblisle on tonluk bir öfkenin arasında kaldığınızda ve hangisinin sizi önce öldüreceğini merak ettiğinizde böyle yaparsınız.

Neredeyse tepemizde olan, kükreyen, esen ve devasa dişleriyle insanları sağa sola savuran fil olacak gibi görünüyordu-

Ve sonra aniden daha da büyük, daha da çılgın, daha da yıkıcı bir güçle karşı karşıya kaldığında bir anda durmaya çalışıyor.

neden, şimdi feylerin devasa sürüşünü yakalıyordu ve-

"Aman Tanrım!" Saffy beni yakalayıp ikimizi de deniz insanlarının koğuşuna doğru fırlatmadan hemen önce bağırdım ve birkaçının telaşla geri çekilmesine neden oldum.

Ama bu sefer geçemedik. Bu kez olduğumuz yerde kaldık, Hilde ve Saffy deliler gibi korudular, bizim ve içeri saklanmış olan diğer birkaç kişinin önüne bir kalkan koydular, öyle ki geçebilmek için her şeye meydan okurdum.

Filin bağırsakları da dahil olmak üzere, kanlı bir yağmur gibi her yere sığıyordu. Bazı insanlar hâlâ çılgılık atıyordu, bazıları ise orada öylece durmuş, kanlar içinde kalmış ve hayalet olmayanın yolculuğu kesip biçmesini ve ardından feylere saldırmasını şok içinde izliyordu. Ve sonra travma geçirmiş müşterilerden oluşan uzun koridorun tamamı, güçlü fey savaşçıları grubu kuyruğunu kıstırıp cehennemin tüm zebanileri peşlerindeymiş gibi koşmaya başladığında nefes nefese kaldı.

Ya da, bilirsin, gerçekten büyük bir tane.

Ama o kovalamıyordu. Bana doğru geri geliyordu. Ve o garip gözlerini benim hizama getirmek için eğiliyordu. Ve beklentiyle bana bakıyordu.

"Sh-Sh-Sh-Shadowland?" Sonunda söylemeyi başardım, en yakın cehennem bölgesinin adını verdim ve onu kaydırmak için en kolay olanı.

Büyük dumanlı kafa eğildi.

"Tamamdır," dedim.

Ve bir saniye sonra, o gitmişti.

Üçüncü Bölüm

Yarım saat sonra, hala bir sürü çığlık devam ediyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde çoğu bana yönelik değildi ama genel olarak küçük bir alana sıkışmış birkaç düzine kadına yayılmış gibiydi. Cadılar Meclisi cadılarının kültürlerinde Gümüş Çember'de olduğu gibi hiyerarşik bir yapı olmadığını çoktan anlamıştım. Orada, şu anda Jonas Marsden adında bir adam olan Lord Koruyucu kararları veriyordu ve onun yönettiği ve belirli eylemler için onay almak zorunda olduğu bir konsey olsa da, her şey büyük ölçüde yukarıdan aşağıya doğru akıyordu.

Çember'in askeri/polis kolu olan Savaş Büyücüler Birliği'nin parçası olmayan alanlarda bile bana bir orduyu hatırlattı. Herkes hiyerarşide farklı bir yere yerleştirilmiş gibi görünüyordu, üstlerindeki insanlara karşı sorumlu ve altlarındakiler hakkında emir veriyorlardı. Her şey çok düzenliydi.

Bu ... Çember değildi.

Hilde bir süre önce izin isteme zahmetine katlanmadan çay içmeye çıkmıştı ve kimse onu durdurmamıştı. Belki de herkes sohbet adı altında geçen genel karmaşada söz sahibi olmak için çok meşgul olduğu içindir. (A) iblis türünden nefret eden bir grup kadının ortasına bir iblis getirdiğim, (B) alışveriş merkezlerini dağıttığım ve (C) zaten burada olmamam gerektiği düşünüldüğünde, bunun merkezinde olmayı bekliyordum.

Belki, sadece belki, devam etmekte olan istila olayına yardım ettiğim için bana teşekkür edilebileceğini düşünmüştüm, ancak geçmiş deneyimlerime dayanarak buna güvenmiyordum.

Kadınlardan biri konuşmasını yarıda kesip dönüp bana bakarken, herhalde böylesi daha iyi diye düşündüm.

"*Teşekkür edilmeyi* mi bekliyorsun?" diye kükredi, beni seğirtecek kadar yüksek sesle. Elbette, görünüşü zaten bunu yapıyordu.

Çember tarafından yönetilen büyülü topluluktan çok, covenlerin feylerle evlendiği izlenimini edinmiştim. Burada teni şakayık ve taze kesilmiş gül goncası renginde olan insanlar vardı; kafasından boynuzlar çıkan, küçük fiyonklar ve çanlarla süslediği bir kadın vardı; insan yüzlü ama kedi gözlü bir adam vardı. Ama nedense bu kadın hepsinden daha etkileyiciydi.

Neden olduğundan emin değildim. Diğerlerine kıyasla oldukça insani görünüyordu. Saçları Hilde'ninkilerle aynı gümüş beyazı rengindeydi ama perma yapılmış küçük, sevimli bir küt saç değildi. Onun yerine, neredeyse yere kadar dökülmeden önce omuzlarının üzerinden bir yele gibi dökülüyordu. Ayrıca kendine ait bir hayatı varmış gibi görünüyor, denizkızlarının su akıntılarında olduğu gibi büyülü güç akıntılarıyla etrafında çalkalanıyordu. Büyüleyiciydi.

Ya da başka bir yüzü çerçevelemiş olsaydı öyle olurdu. Ancak bu seferki yarışmaya hazırdı. Eski, yıpranmış ve bronzlaşmış olduğu için tam olarak güzel sayılmazdı ama dikkat çekiciydi, büyüleyiciydi ve başka tarafa bakmak zordu. Özellikle de kelimenin tam anlamıyla safir renginde olan gözlerine.

Benim de mavi gözlerim vardı ama benimkiler hiç böyle görünmemişti. Hiçbir insanınki öyle değildi. Bana söylenmeden kadının yarı fey olduğunu biliyordum, tıpkı yönettiği küçük derebeylik gibi. Ya da belki de yönetiyordu. En çok bağırان oydu ama bunun bir anlamı olup olmadığından emin değildim. Kimse kendini tanıtmaz zahmetine girmemişti ve tanıdığım birkaç cadılar meclisi lideri de odada değildi.

Ve onun aksine, ben zihin okuyucu değildim.

"Hayır," dedim, hissettiğimden daha sakın bir tonda konuşmaya çalışarak. "Sorun çıkarmaya gelmedim-"

"Çok geç," dedi boynuzlu cadı.

"O zaman neden geldiniz?" diye sordu etkileyici kadın ve ben daha cevap veremeden gözleri büyüdü. "Ne yapmamızı istiyorsunuz?"

Gül goncası kadın omzunun üzerinden bakarak, "Ne istiyor?" diye sordu.

"Bekliyor - aslında inanıyor-"

"Savaşta Çember'le birlikte savaşmamızı istiyor, değil mi?" Bunu söyleyen peri benzeri yüz hatları olan lavanta renkli küçük bir kadındı. "Sana bunun olacağını söylemiştim. Sana söylemedim mi? Daha geçen gün-"

"Lanet olası Evelyn!" dedi birisi. "Yardımlarını asla göndermemeliydi."
_"

"Evet, bu doğru, bu mükemmel!" Saffy araya girdi. "Her zaman yaptığımız şeyi yapalım ve her şeyden elimizi eteğimizi çekelim. Bu bizim sorunumuz değil-"

"Herkes nasıl hissettiğini zaten biliyor," dedi insan görünümlü bir kadın ona. "Bunu yeterince sık duyduk."

"Ve bunu tekrar duyacaksınız! Ta ki kalın kafalarınıza girene kadar! Bu savaş hepimizi ilgilendiriyor!"

Etkileyici kadın ona öfkeyle bakarak, "Bunu sen yaptın," dedi. "Onu buraya sen getirdin-"

"Çok doğru. Bunu daha önce yapmalıydım-" "-onun ne olduğunu, ne yapacağını çok iyi bilerek!" "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun!"

"Onun burada işi olmadığını biliyorum! O bir cadı meclisi değil-"

"O da sizin kadar cadılar meclisi üyesi!"

Ani bir sessizlik oldu. Belki de desibel seviyesinden dolayı; bilmesem Saffy'nin sesini güçlendirmek için bir büyü kullandığını düşünebilirdim. Ama botlarının üstünden çıkan asalara doğru bir hareket bile yapmamıştı.

Sanırım cadılar meclisinde büyürken, yansıtmayı öğreniyorsun.

Bağrıışmaların yokluğu kulaklarımı çınlatırken etrafıma bakındım ve belki üç düzine gözle karşılaştım. Çünkü sürekli daha fazla insan geliyordu ve şimdi hepsi bana bakıyordu. "Uh," dedim zekice.

"Eee?" Büyükannemsi bir tip etkileyici görünümlü kadını dürttü. "Öyle mi? Doğru mu?"

Birisi, "Beatrice de söyledi," diye teklif etti.

"Peki, nerede o zaman? Zara ve o lanet Evelyn ile birlikte burada olmalıydı-"

"Lütfen, Evelyn olmasın!" dedi birisi. "Günüm yeterince kötü geçmedi mi?"

"Bu doğru," dedi etkileyici kadın aniden. Saffy'nin açıklamasından beri dikkatle bana bakıyordu. Ama ben hiçbir şey hissetmediğim için zihin okumaya mı çalışıyordu yoksa sadece başım mı ağrıyordu emin değildim.

Eğer ikincisiyse, bunu anlayabilirim.

"Ne?" Bu büyükanneinin tipiydi. "Doğru olan ne?"

"Gauntlet'i geçti. Meclisini kazandı-" Konuşma aniden tekrar patladı.

"Bunun hiçbir anlamı yok!" diye bağırdı etkileyici kadın. "Hiçbir anlamı yok!"

"Cehennem gibi," dedi Saffy yanımdan. "Seni ele geçirmelerine izin verme," diye ekledi.

Ama sonra, ben bir şey söyleyemeden ya da neler olup bittiğini sormadan, sohbetin akıntısına kapılıp gitti. Takip etmedim, çünkü bu sulara nasıl gezineceğimi bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum.

Havlumun nemli olması ve artık yardımcı olmaması dışında.

Buraya ilk geldiğimde güzeldi, ama alacağı tüm suyu emmişti ve rahatsız olmaya başlamıştı. Onu omuzlarımdan çektim ve yakındaki bir "kanepeye" bıraktım, eğer yerden yükselen ve sadece ahşaptan yapılmış bir şey için doğru isim buysa. Ama koltukta popoya benzer küçük girintiler vardı, bu yüzden onları doldurmanız gerektiğini tahmin ettim, ama emin değildim.

Pek emin değildim, çünkü bir ağacın üzerinde duruyordum.

İnsanların yanı sıra dengemi bozan bir başka şey daha vardı. Çünkü bu bir ağaçtan çok bir *ağaçtı*. Devasa ve yapraklıydı ve geçitlerin bulunduğu koridorun sonunda gururla yer alıyordu. Tepesine yakın bir yerde oyulmuştu ve beklediğiniz testere veya keski izlerinden hiçbiri olmadan rahat bir oda yaratıyordu. Bunun yerine, sanki bu şekilde büyümüş gibi görünüyordu, satenimsi, hafif pürüzlü bir zemini vardı, ahşapta ara sıra oluşan budaklar, onu yapmak için kullanılan büyüye meydan okurcasına ortaya çıkıyordu, tıpkı pürüzsüz duvarlardan oraya buraya fırlayan birkaç küçük dal gibi.

Ve kanepeden fark ettim. Az önce havlumu düşürdüğüm yerin etrafında. Havluyu elime aldım ve küçük bir popo çukurunun artık minik meşe ağaçlarıyla dolu girintileriyle bir Chia Pet'e benzediğini gördüm.

Yutkundum ve etrafıma bakındım ama herkes birbirine bağırarak meşgul olduğu için fark edemedim. Havluyu tekrar yere bırakıp kenara çekildim, ancak bunun hiçbir işe yaramadığını fark ettim. Çünkü durduğum her yerde aynı şey oluyordu.

Kot pantolonum çok fazla su emmiş ve yerçekimi suyu bacaklarımdan aşağı, aynı derecede ıslanmış ayakkabılarıma taşımıştı. Ve şimdi adım attığım her yerde küçük bir bahçe oluşturuyordu. Dans ederek birkaç adım geri gittim ama bu sadece durumu daha da kötüleştirdi; küçük yeşil ayak sesleri gittiğim her yerde beni takip ediyordu ve Tanrım, şimdi onların oturma odasını da mahvediyordum!

Birine çarptım ve neyse ki o Saffy'ydi. Sanırım başka bir havlu getirmeye gitmişti ve havluyu bana uzattı. "İyi misin?" diye sordu, endişeli yüzümü ve ısırılmış dudağımı görünce.

"Sanırım bir şey yaptım," diye fısıldadım ve yeşilliklerin koltuğa yayılmasıyla artık odanın ortasında ormanlık bir yumru gibi duran kanepeye başımı salladım. Bazı hanımların oturmaya karar verdiklerini ve kışlarına fidan soktuklarını hayal edebiliyordum.

"Ne?" Kafası karışmış görünüyordu. Sonra anlamış gibi göründü. "Ah, endişelenme. Böyle şeyler çok olur" dedi. "Ağaca ne yapacağını böyle söylüyorlar."

"Ne?"

"Su. Bir şeyi nereye istersen oraya koyarsın ve o da onu karşılamak için büyür. Bunun gibi." Pencereden dışarıya, tırmandığımız merdivene doğru başını salladı.

Gövdenin dışından dolanan, basamakları ve trabzanları ahşaptan sorunsuzca akan güzel bir şeydi. Bir grup asa kullanan cadının daveti üzerine yaptığımız gibi, tırmanabildiğiniz kadar tırmanırsanız, sizi koridorun altı ya da yedi kat yukarısında bırakıyordu. Bu da dikkatimizi çekmeye devam ediyordu.

En azından benimkini çekti.

Hayatım boyunca büyü saklamanız gereken bir şeydi, kapalı kapılar ve korunaklı pencereler ardında gizlice yapılan bir şeydi. İnsan toplumunun görmesine ya da en azından hatırlamasına asla izin verilemeyecek bir şeydi, çünkü sayıca bizden o kadar fazlaydılar ki kendimizi ifşa etmek bir felaket olurdu. Büyü olsun ya da olmasın, birkaç gün içinde levhaların üzerinde parçalara ayrılmış olurduk ve muhtemelen kısa bir süre sonra, bu gezegende baskın türlerle birlikte yaşamaya çalışan diğer tüm insansı türler gibi yok edilirdik.

Homo sapiens sapiens iyi paylaşımcı değildi ve tavşan gibi ürediler.

Ama biz yapmadık, bu yüzden dikkatli olmak zorundaydık. Ama bu dikkatli olmak değildi. Bu, tüm renkli, ışıltılı, yüzünüzdeki ihtişamıyla sihirdi.

"Harika, ha?" diye sordu Saffy. Bir asa çıkarıp bir büyü mırıldandı ve fidanlar tekrar ormanın içine çekildi, ama o oradan ayrılmadı. Verdiğim tepkiden keyif alıyor gibiydi.

"Anlamıyorum," diye fısıldadım. "*Burası* nasıl? Yalnızca portallar-"

"Faerie üzerinden yönlendirilir. Bu şekilde, Çember'in Çünkü güç buradan ya da anladıkları bir kaynaktan gelmiyor."

"Faerie'ye mi gidiyorlar?" diye sordum, çünkü bunun nasıl bir faydası olduğunu anlamamıştım. "Yolları Faerie'den geçiyor," diye düzeltti.

"Bazıları orada durur;

Diğerleri onu sadece halat için bir çapa olarak kullanır ve vızıldayarak geçer."

"Ne?"

"Gerçekten zekice," dedi sabırla. "Kovenler Faerie'de bir portalı sabitleyebileceklerini, sonra da bunu başka yerlerde birden fazla portal açmak için kullanabileceklerini keşfettiler. Hepsi birbirine bağlı, tıpkı metroda tek bir rayı kullanan bir tren gibi. Ancak hat üzerinde pek çok istasyon var ve enerjisini kullanabilmek için bunlardan yalnızca birinin Faerie'de olması gerekiyor."

"Enerjisi mi?"

"Elemental büyü. Kovanlar fey büyüünün bozulmuş bir versiyonunu kullanıyor, biliyor musun?"

Başımı salladım. O kadarını biliyordum. Çünkü Rhea Pythian Sarayı'na katılmadan önce kısmen cadılar meclisi tarafından yetiştirilmişti. Onun elemental büyü için fey yöntemiyle balık avladığını görmüştüm, ucunda kendi gücünden küçük bir damla olan bir asa kullanıyordu, yem gibi, dünyanın doğal büyüü yemi alan bir alabalık gibi ona yapışıyordu. Bu durumda, dışarıdaki bir fırtınadan gelen şimşeği kontrol edebilmiş ve bazı çok güçlü büyü kullanıcılarına karşı bir silah gibi yönlendirebilmişti.

Sonradan bir duvara çarpmış olan çok güçlü büyü kullanıcıları.

Çember'in büyü biçimi, vücutlarının doğal olarak ürettiklerini tamamlamak için dünyanın büyüülü enerjisini yakalamayı da içeriyordu. Ancak bunu yavaş yavaş, zaman içinde, Billy'nin kolyesindeki mücevher gibi tılsımlar kullanarak, sihirli gücü toplayıp bir pil gibi depolayarak yapıyorlardı. Kendi yöntemlerini mantıklı, güvenli ve sorumluluk sahibi olarak görürken, kovanların vahşi büyü kullanımını dengesiz ve tehlikeli olarak görüyorlardı - tıpkı kovanların kendilerini gördükleri gibi.

Ama itiraf etmeliyim ki, covenlerin versiyonu daha heyecan vericiydi, dünyanın vahşi büyüüne tutunuyor ve bir bataryada birikmesini beklemek yerine onu gezintiye çıkarıyordu. Bu aynı zamanda kovanların savaşta ortalama bir savaş büyücüsünden daha uzun süre dayanmasını sağlıyordu, Çember'in büyücüleri ne kadar zorlu olursa olsun, çünkü onlara karşı çoğunlukla vahşi büyü kullanıyorlardı. Vahşi büyüye tutunacak bir şey vermek için her büyüde kendi güçlerinin yalnızca küçük bir kısmını harcamaları gerekiyordu.

Yine de Çember'in savaşı kazanmış olması bana hep tuhaf gelmişti ama büyü tarihi konusunda uzman olduğumu iddia etmiyordum.

"Ama portallar sadece bir ley hattına açılan kapılar değil mi?" diye sordum. "Ve bu kadar uzakta hiç ley hattı yok." En azından ben öyle düşünmüyordum.

"Ah, onları genişletmenin yolları var," dedi Saffy, bunların ne olduğunu açıklamadan. "Ve portallar Faerie'de durduğu için, bazı feyler ticaret yapmak için buraya geliyor," diye ekledi, başıyla yolcu salonunu işaret ederek. Ve bize doğru gelen büyük yeşil yaratığı. Biraz daha baktım, çünkü bugün tek yaptığım bu gibi görünüyordu.

Ama buna değerdı.

Belli belirsiz bir insansıya benziyordu ve çok büyüktü - belki on iki ayak boyundaydı, belki de daha fazla; bu açıdan söylemek zordu. Kafasından dışarı taşan minik kulakları, büyük bir alnı ve profesyonel bir powerlifter'ı kıskançlıktan ağlatacak kadar kasları vardı. Peştamal giyiyordu ve bileklik olarak normal büyüklükte bir sırt çantası vardı. Ayrıca, arkasında havada süzülen levitasyon tılsımlarına sahip bir grup tam boy, yüklü palet vardı ve alışverişı olduğunu tahmin ettiğim bir tren oluşturmak için birbirine zincirlenmişti.

"-diğer kasabalardan," diyordu Saffy.

Ona göz kırpacak kadar odaklandım. "Ne? Yani bunun gibi başka şeyler de mi var?"

Sırttı.

"Daha kaç tane var?"

Cevap vermeye başladı ama sonra durdu. "Biliyor musun, Hilde daha önce haklıydı. Bu işi ağırdan almak isteyebiliriz."

Biri ona seslendi ve o da uzaklaşmaya başladı ama ben kolundan tuttum. "Ama ... dünyanın her yerinde covenler var. Bana her yerde böyle yerler olduğunu mu söylüyorsun?"

"Şu anda sana hiçbir şey söylemiyorum."

"Saffy!"

"Bak, bir şok geçirdin," dedi, kaba bir şekilde değil. "Düşünmeliydim. Ama bunu görmem gerekiyordu. Bunu görmene ihtiyacımız var. Uzun zamandır dünyadan ayrı kaldık ama bunu yapmaya devam edemeyiz. Herkesten daha iyi bildiğimiz Faerie'ye yönelmiş gibi görünen savaşı kazanamayız!"

Odaya şöyle bir göz gezdirdim. "Bunu görebiliyorum," dedim, zihnim dakikada yüz mil hızla ilerliyordu.

"Ama Anneler bunu görmüyor," dedi. "Bırakın Çember'le birlikte savaşmayı, dünya söz konusu olsa bile Çember'le hiçbir şey yapmayacaklar! Yüzüm mosmor olana kadar konuştum ve sen görmek istediğinde Biraz acele etmiş olabilirim. Özür dilerim."

Ben şaşırmadım. Şaşkına dönmüştüm. Ve hala çok, çok gerideyim.

Bana ne anlattığından da tam olarak emin değildim. Ama sanki dünyanın dört bir yanına dağılmış, insanların ve feylerin büyük bir şey değilmiş gibi karıştığı böyle küçük kasabalar varmış gibi geliyordu. Sanki üyesi olmadıkları sürece kimsenin bilmediği bir yeraltı topluluğu varmış ve bu topluluk neredeyse tüm büyü yasalarına karşı geliyormuş gibi.

"Saffy! Bütün bir topluluğu dünyanın geri kalanından öylece saklayamazsın!" Ona söyledim. "Bu delilik!"

Sarışın bir kaş havaya kalktı. "Gerçekten mi? Biz bunu yıllardır insanlara yapıyoruz."

Sonra biri tekrar adını seslendi ve o da gitti, giderek büyüyen kalabalığın içinde kayboldu. Orada öylece kalakaldım, bütün gün olduğu gibi dımdızlak yakalanmışım ve buna içerliyordum. Çünkü ne zaman büyülü dünyayı kavradığımı düşünsem, o bana böyle bir şey yapıyordu.

Hayır, *öyle* bir şey yaptım, diye düşündüm, pencereden dışarı, aşağıdaki kalabalığa biraz daha bakarak.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde insanlar; cüceler; troller; satirler; tam dönüşüm geçirmiş, kürkü yansıyan renklerle parıldayan bir kurt adam; kalabalığın geri kalanından bir ayak ya da daha fazla yukarıda duran ve hafifçe parlayan birkaç ışık fey üyesi ve bir çay dükkanının üzerindeki kayaya yerleştirilmiş bir dizi zarif küçük dükkana uçmadan önce alışveriş yapanların kafalarının etrafında zum yapan bir minik peri sürüsü saydım.

Peri büyüklüğünde dükkanlar var diye düşündüm. Tabii ki var.

Başımı döndürmeye yetti. Gerçekten. Pencerenin yanında yere oturmuştum, çünkü o şekilde aşağıyı görmek daha kolaydı ve şimdi başımı daha fazla destek için duvarın pürüzsüz tahtasına dayamışım, bayılacaktım gibi hissediyordum.

Çünkü gelmeye devam etti.

Dükkânların üzerinde ve çevresinde sürekli değişen cazibelerle parıldayan büyülü üç boyutlu grafitiler gibi. Hilde'nin gittiği yer olduğunu tahmin ettiğim bir çay dükkânında, sık sık devrilen ve kalabalığın üzerine, kimseyi haşlamadan önce başlarının üzerindeki havada dağılan buharlı bir sıvı seli gönderen bir demlik vardı. Aynı şekilde bir dikiş dükkânında da kayalıkları güzel desenlerle işleyen bir iğne vardı; sihirli iplikten tepeler ve 3- D çiçekleri yaratıyor, birkaç dakika sonra kaybolup yeni kreasyonlar için boş bir tuval bırakıyordu. Bir fırının etrafı kesinlikle

Her türden grafitili hamur işleri, yan taraftaki erotik bir kitapçının üzerinde tutkuyla kucaklaşan çifte pis bakışlar ve peçeteler fırlatan büyükannemsi bir figür tarafından tepeye çıkarıldı.

Bir de temizlik ekibi vardı.

Onları daha iyi görebilmek için ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm. Ama hayır, hayal görmüyordum. Hareketli paspaslardan oluşan bir ekip, kalabalığın arasında dolanıyor, endişe verici miktardaki fil bağırsağını temizlemeye ya da en azından bir yığın haline getirmeye çalışıyordu. Elli kişi olmalıydılar. Orası *Büyücünün Çırağı* filmine benziyordu.

Bilirsin, tüm o kan dışında.

Daha önce sihir görmüştüm, hatta sihirli yaratıklar. Ama bu, farklı türlerin kendi küçük yerleşim bölgelerinde ayrı kaldıkları bir dünyadaydı. Vampirlerin kendi sarayları vardı ve zaman zaman korumaya yardımcı olması için bir ya da iki büyücü veya gündüz kas gücü için bir avuç weres getiriyorlardı. Aynı şekilde, büyücüler de çoğunlukla kendi başlarına kalırlardı, arada sırada birkaç fey ile karışırlardı ama böyle bir şey olmazdı.

Buna yakın bir şey değil!

"Beni duydunuz mu?" diye sordu biri.

Etkileyici görünümlü kadını tekrar görmek için başımı kaldırdım. Nedenini bilmesem de öncekinden daha da öfkeli görünüyordu. Artık her şey bitmişti.

Paspaslama işi hariç. "Bunlardan

bana da lazım," dedim ona. "Ne?"

"Paspaslar." Dönüp onlara tekrar hayranlıkla baktım. Korumalarım temizliğin kendilerine yakışmadığını düşünüyorlardı ama tanımadıkları otel personelinden de ciddi şekilde şüpheleniyorlardı. Onaylı temizlikçilerinin izinli olduğu günlerde işler biraz kokuşuyordu.

Ancak paspaslar, görünürde bir görevli olmadığı için kendi başlarına ne yapacaklarını biliyor gibiydiler. Şu anda, doğrudan onlara baktığımda kaybolan cüppeli bazı küçük karanlık şeyleri kovalamaya çalışıyorlardı -Düşmüş canavarın dev gövdesinden bir parça koparmaya çalışıyorlardı.

Bunun üzerine, koridoru normale döndürmek için emir aldıkları belli olan paspasçılar ile eti alamamaları için bir neden göremeyen küçük cüppeli adamlar arasında bir kavga çıktı. Kavga, paspas saplarının küçük cüppeli kafalara vurması ve etrafa fırlatılan küçük büyü cıvatalarının birkaç paspası ateşe vermesiyle sonuçlandı. Ben güldüm.

"Bunun komik olduğunu düşünmene sevindim!" Ona baktım.

"Bence harika," dedim çünkü bir şey bekliyor gibi görünüyordu.

Yüzü buruştu, belki de düşüncelerimi okumaya çalışıyordu, ama eğer öyleyse, bırakın okusun. Gerçekten büyülenmişim. "O iyi mi?" diye sordu sonunda birine. "Tabii ki iyi!" Arayan Hilde'ydi.

bir noktada geri döndü. "Sadece bir şok geçirdi, hepsi bu."

"Şok mu geçirdi?" Kadının sesi öfkeliydi. "Burada *olmaması* gerekiyordu-"

"Öyle olması iyi bir şeymiş gibi görünüyor." "Hem de yanında şeytani bir canavar varken!" "Hepinizin kışını kurtaran biri."

"Sanki Svarestri'yi halledemezmişiz gibi!" diye tersledi kadın. "Bunu yapmak zorunda kalmak gibi bir alışkanlığınız mı var?" Hilde sertçe sordu.

Kadının yüzü kıpkırmızı oldu. "Bu seni ilgilendirmez! Bunların hiçbirisi seni ilgilendirmez! Buna hakkınız yok-"

"Her türlü hakka sahibim. Son baktığımda ben de sizin gibi bir cadıydım."

"Sen bizim gibi değilsin. *O* bize hiç benzemiyor!" Bir kol çıkıntı yaptı giydiği gri cübbesi. "Pythias'lar hiçbir zaman cadı olmadı!"

"Anlayamadım?"

"Onlar Çember'in piyonları-"

"Ya da vampirlerin," diye ekledi bir başkası.

"-herkes bunu biliyor! Ve şimdi onu buraya getirdiğine göre, ne yapacağını sanıyorsun? Doğruca Çember'e geri dönecek-"

"Bu bir yalan!"

"-ve onlarla savaşmak zorunda kalacağız ya da her yerde sürünecekler! Feylerle uğraşmak daha kolay olurdu!"

"Bağırmak yerine biraz dinleseydiniz," diye bağırdı Hilde, "belki bir şeyler öğrenirdiniz-"

"Oh, evet. Çember eğitimli bir cadı daha bana talimat vermek üzere!" "Tek bir kelime bile edemezsem olmaz!"

"Bence Pythia'yı dinlemeliyiz," dedi biri ve ikinci kez herkes durup bana baktı.

Geriye baktım, bu sefer korkmuş hissetmeyecek kadar şaşkındım. "Ben kimsenin piyonu değilim," dedim onlara.

"O zaman sen benim duyduğum ilk Pythia değilsin!" Bunu söyleyen yine heybetli kadındı.

Hilde, muhtemelen kız kardeşi de en az benim kadar hakarete uğradığı için öfkelenmeye başladı, ama sözü kesildi.

"Jüri hâlâ kararını vermedi," dedi tanıdık bir ses ve başımı kaldırdığımda tanıdığım üç cadılar meclisi liderinin kalabalığın arasında ilerlediğini gördüm.

"Burada olduğunu duydum," dedi öndeki heybetli Evelyn bana. "Bunu denemek için çok cesur olmalısın."

"Onun büyük, şişman kadın taşakları var!" Hilde kararlı bir şekilde konuştu. "Ben de seni arıyordum," dedim ona.

"Beni buldun. Hadi konuşalım."

Dördüncü Bölüm

Sonunda biraz çay alabildim. Ağırlığını taşıması mümkün olmayan bir çift küçük, ışıltılı kanadı olan sylph benzeri bir figür bir tepsi getirdi. Her iki elinin de tepsinin üzerinde fincanımı hazırlamakla meşgul olduğunu fark etmem bir anımı aldı, bu da fincanın nasıl havada durduğu sorusunu akla getirdi. Kolay cevap bir havaya kaldırma büyüsü ya da bir çeşit tılsımdı; ama başka bir olasılık da vardı.

Kanatlarına baktım ve tam olarak kaç kolu olduğunu merak ettim.

Bana bir fincan uzatmaya başladı, tereddüt etti, sonra geri çekti ve tahta bir standın içindeki küçük şişelerden bir şey ekledi. "Tatlandırıcı mı?" diye sordum.

"Cesaret," diye cevap verdi ve arkamdaki bir grup cadıya doğru ilerledi.

Fincanıma mutsuzca baktım.

Gerçekten biraz çay istemiştim.

"Sorun yok," dedi Saffy yanıma oturarak. "Bende kısıtlama var. Gördün mü?"

Onun fincanına baktım ve hafif pembe ve biraz çiçeksi olduğunu gördüm. Benimki ise koyu kahverengiydi ve odunsu, neredeyse topraksı bir kokusu vardı. Dikkatle bir yudum aldım. Kendimi daha cesur hissetmiyordum, bunu söyleyebilirdim ama çay güzeldi.

"Daha hırçın olanlardan bazılarına Sakinleştirici veriyorlar," dedi Saffy.

"Sence faydası olur mu?"

Omuz silkti. "Zararı olmaz."

Arkamızda devam eden kargaşaya baktım ve bazılarının duble yapmış olmasını umdum.

Tanıdığım cadılar meclisi liderlerinin en genci olan Zara yanıma geldi ve bir hassock çekti. Birini tutup sürükleyerek değil, elini uzatıp kelimenin tam anlamıyla yerden çekerek. Belli belirsiz bir mantar şeklindeydi, kalın bir tabanı ve yuvarlak bir şekli vardı,

ve küçük bir iç çekişle üzerine yerleşti. Bu noktada gözümü bile kırpmadım, her ne kadar su düşürdüğünü görmemiş olsam da. Ama sonra, o kadar güçlü olduğu için, ağaç muhtemelen onu kızdırmaması gerektiğini düşündü.

Şu anda pek de üzgün görünmüyordu. Fincanına bir göz attım. "Sakin mi?" Tahmin ettim.

"Naneli," diye bilgilendirdi beni ve bir yudum aldı.

Aslında konuşmaya gelenin Zara olması beni biraz rahatlatmıştı. İlk tanıştığımızda ona Yasemin adını takmıştım, çünkü koyu renk gözleri ve altın rengi teniyle güzel bir Orta Doğu prensesine benziyordu. Parlak siyah saçları şu anda hafifçe mor görünüyordu, çünkü dev bir grafitili mor ejderha parlayan burnunu pencereden içeri sokmuş ve merakla etrafa bakıyordu.

Cadılardan birkaçı onu kovaladıktan sonra yakındaki bir sigara dükkânının üzerinde caka satmaya devam etti ve Zara'nın saçları normale döndü. Gerçek Jasmine'in kocaman, kabarık at kuyruğunun aksine, modern takım elbisesi ve parlak mavi bluzuna uyan daha kısa, salaş bir stildi. Bir süre bana bakarak çay içti.

"Yaprakları okudun mu?" diye sordu sonunda ve fincanını bitirdiğini fark ettim.

"Um, hayır. Üzgünüm."

Omuz silkti. "Denemeye değer."

Çantamdan ıslak bir tarot kartı paketi çıkardım, çünkü bir arkadaş edinmekten asla zarar gelmezdi, ama normalden farklı olarak konuşmuyorlardı. Yaşlı mürebbiyem, ben küçükken bir durumun genel havasını vermek için onları benim için büyülemişti ve zaman zaman ürkütücü bir şekilde doğru olduklarını görmüştüm. Ama bugün değil. Genellikle kavga eden, tartışan ve birbirlerinin üzerine konuşmaya çalışan kartlar bugün mırıldanan, vıcık vıcık bir kağıt yığınıydı; sesleri o kadar karışıktı ki kimse diğerlerinin üzerine çıkamıyordu.

Belki de mesaj buydu, diye düşündüm, arkamda kavga eden cadılara bakarak.

Onları geri koydum.

"Belki başka zaman," dedi Zara alaycı bir ifadeyle. Tam da grafitili bir yarasa pencereden uçup herkesin saçının etrafında uçuşarak başka bir kargaşaya neden olmadan önce. İç çekti. "Sinir bozucu, değil mi?"

"Cassie burayı seviyor," dedi Saffy kararlılıkla.

"Bir süre sonra rahatsız edici olmaya başlıyor," dedi Zara küçük bir sigara tabakası çıkararak. "Bu yüzden şehirde yaşıyorum."

"O zaman neden böyle?"

Omuz silkti. "Feylerin kendilerini evlerinde hissetmelerini sağlıyor, böylece daha kolay geliyorlar. Ve iksir malzemelerini bir yerden almamız gerekiyor."

"Bunları her zamanki yerlerden alamaz mısın?" diye sordum, çünkü Vegas'ın her yerinde iksir dükkânları vardı. Sadece kullanılmış mobilya dükkânının bulunduğu caddede en az üç-dört tane iksir dükkânı görmüştüm, tabii tezgâhın arkasında birkaç malzeme de bulunduran bir tılsım dükkânını da sayarsak.

İnsan gözüne kapalı ve tahtalarla çevrili vitrinler gibi görünüyorlardı, içleri tozdan başka bir şeyle dolu değildi. Ancak damarlarında sihir dolaşan biri için oldukları gibi görünüyorlardı: alışveriş yapanlarla dolup taşan ve evinizi temizlemek ve korumak için gereken sıradan şeylerden tıpta veya haşere kontrolünde kullanılan daha güçlü şeylere kadar her şeyi içeren iksir malzemeleriyle dolu mağazalar. Ya da cazibe sayılmayan ama yine de yüzünüzden on yıl götüren küçük güzellik hileleri.

Hatta bir Rothgay's vardı, Londra'da yüksek ana mağazası olan Circle'a ait iksir dükkânı. Oraya hiç gitmemiştim ama herkes oranın tertemiz iç mekânı, pırıl pırıl eski dünya demirbaşları ve bilgili personeli hakkında hikâyeler duymuştu; bunlardan herhangi biri kendi dükkânının başına geçebilirdi ama burada kalıp arkadaki gerçekten parlak simyacılardan bir şeyler öğrenmeyi tercih ederdi. Her zaman yeni iksirler ve iksirler üzerinde deneyler yapıyorlardı ve bunların en iyileri Rothgay'in dünya çapındaki birçok şubesine hızla ulaşıyordu.

Tabii ki, ünlü mağazanın önünde dilenci gibi görünen ama aslında koruma görevi gören birkaç sahipsiz tip vardı, çünkü Rothgay'de ruhsat gerektiren türden şeyler satılıyordu. Bir cadı meclisinin ruhsat alabileceğinden emin değildim, çünkü ruhsatları veren Çember'di. Ama olmasa bile, pek çok alternatif vardı.

Büyük bir doğaüstü topluluğun ve Savaş Büyücüleri Birliği'nin varlığı, Vegas'ta ölü bir kediye pelin gibi kokmadan sallayamayacağınızı garanti ediyordu.

Yine de cadıların daha fazlasına mı ihtiyacı vardı?

Zara küçük bir bitkisel sigara yakarak, "Çember'in ne satın aldığımızı bilmesini istemiyoruz," dedi. Gülümsedi.

Ben de gülümsedim - ne demek istediğimi anlamadan önce.

"Jas-uh, Zara," dedim, olduğum kadar korkmuş görünmemeye çalışarak. "Bir savaşın ortasında Çember'e saldırmak gerçekten kötü bir fikir olurdu."

"Bunu mu demek istediniz?" Saffy öne doğru oturarak sordu.

Zara ona güzel kokulu bir duman üfledi. "Bundan bahsedildi."

"Gerçekten çok kötü," diye ekledim.

"Neden biri böyle bir şeyi *düşünsün* ki?" diye sordu Saffy. "Tanrıların geri dönüp hepimizi yok etmesi için Çember'i yenmenin ne yararı olur ki? Ayrıca, barış zamanında bile onlara neden saldıramayacağımızı biliyorsun."

"Biliyorum," diye hafifçe onayladı Zara. "Bunu öneren ben değilim."

Ve ben Saffy'nin ne demek istediğini soramadan, o bana anlatmaya başladı. "Çember'in gücü binlerce yıl önce tanrıları uzak tutmak için yapılan bir büyüyü destekliyor. Onlar olmadan düşerdi ve o piçler geri dönerdi ve hepimiz mahvolurduk! Birisi bunu gerçekten yaparsa bizim gibi!"

Başımı salladım, çünkü ilk kez muhtemelen ondan daha çok şey biliyordum. Ouroboros büyüsünden bahsediyordu, tanrıça Artemis'in diğer tüm tanrısal kızıları kaldırıma attıktan sonra dünyayı korumak için yaptığı bir büyü, "kaldırım" onların kendi boyutlarıydı. Bunu neden yaptığına dair bazı tartışmalar vardı, ancak yararlılığı konusunda hiçbir şey yoktu.

Tabii ki bu konuda yanılıyor olabilirim, diye düşündüm Zara'nın yüz ifadesini görünce.

"Büyü var," dedim ona. "Belki-"

"Hayır, belki de. Öyle."

"Belki," diye tekrarladı, bu kez dişlerini göstererek. "Ama bunu Çember'le savaşımız sırasında ... bunu sadece Çember'le savaşımız sırasında öğrendik. Bir keresinde daha acil bir düşmanla savaşmak için ateşkes yapmıştık. Ateşkesi bozdular, en savunmasız olduğumuz anda bize saldırdılar ve sonra liderlerimiz yine de savaşmaya yemin ettiklerinde bize bu hikayeyi anlattılar. Ve bir şekilde Anneleri buna inanmaya ikna ettiler! Sonuç olarak, onların egemenlik dedikleri boyunduruğu asla kabul etmediğimiz gibi, savaşmaya da devam etmedik."

Bana ciddiyetle baktı. "Ve şimdi, başka bir savaş var." "Evet, kazanmamız gereken bir savaş."

"Belki." Bu onun en sevdiği kelime gibi görünüyordu. "Ya da belki Çember işimizi bitirmek için bir bahane arıyordur."

"Buna inanmıyorsun!" Saffy şok olmuş gibi bakıyordu.

"Ben sadece size söylenenleri anlatıyorum," diye cevap verdi Zara masumca. "Çember, covenleri yüzyıllardır kendi tarafında bir diken olarak gördü. Ya bu savaşı -gerekli olsun ya da olmasın- daha önce yaptıkları gibi bizi kendileriyle ittifak yapmaya ikna etmenin bir yolu olarak görüyorlarsa? Ve o zaman başlattıkları ihaneti tamamlamak için?"

Bu kez öne doğru oturan bendim. "Benim kim olduğumu, annemin kim olduğunu biliyorsun."

"Ne dediklerini biliyorum." Zara'nın güzel gözleri kısıldı. "Bakire tanrıçanın kızı, yeryüzünde kalan tek gerçek yarı tanrılardan biri."

"Ama sen buna inanmıyorsun."

"Açıkçası neye inanacağımı bilmiyorum."

"Onu gördüm!" Saffy araya girdi ve neredeyse titreyerek yanıma geldi. Görünüşe göre çay gerçekten abartılıymış. "Sen orada değildin, Sürüklenme Savaşı'nda. Bütün bir kara büyücü ordusunu alt etti."

"Evet, bana öyle söyledin. Birkaç kez." "-ve kazandı! Tek başına-"

"Tek başıma değildim," diye düzelttim sessizce. "Ve eğer sen olmasaydın, orada ölebilirdim."

Zara bana mükemmel bir kaş kaldırdı. Sanırım açık sözlülük beklemiyordu. Ne yazık ki, diplomaside hiçbir zaman iyi olmadığım için elimdeki tek şey buydu. Ama bir kereliğine de olsa, bu bir avantaj gibi görünüyordu.

Cadılar meclisi hakkında gördüklerime göre, onlar da diplomasiyi o kadar iyi yapmıyorlardı.

"Hikâyeler doğru," dedim ona. "Artemis benim annemdi. Ama beni doğurduğunda çok zayıflamış ve kısa bir süre sonra da ölmüş. Ve her durumda, yarı tanrıların çeşitli yetenekleri vardır. Her şeye gücümün yettiğini ya da buna yakın bir şey olduğumu iddia etmiyorum. Bu yüzden geldim. Yardıma ihtiyacım var."

"Gerçekten mi? Ben de buraya Çember'in davasını savunmaya geldiğini sanıyordum." Kaşlarımı çattım. "Hayır."

"Oh, o zaman bizi askere almaya çalışmıyorsunuz? Atalarımızı katleden ve bundan kurtulabileceklerini düşünseler bize de aynısını yapacak olan insanların yanında savaşmaya ikna etmeye? Seyahatlerimizi kısıtlayanlar -ya da kısıtlamaya çalışanlar-" dedi, alışveriş merkezinin aşağısına, portalların uzak ışıltısının hâlâ görülebildiği yere doğru memnun bir bakış atarak. "Ve her hareketimizi izlemeye çalışanlar?"

"Hayır," dedim tekrar. "Yalan söylemeyeceğim, covenlerin savaşa katılması büyük bir kazanç olurdu ama ben aptal değilim. Bu konudaki olasılıkları biliyorum."

"O zaman neden bu riski alıyorsun? Buraya izinsiz girenlere genellikle ne olduğunu biliyor musun?"

"O bir davetsiz misafir değil," dedi Saffy. "O bir cadı meclisi lideri-" "Bağlı olmayan biri. Aynı anlama geliyor."

"Aynı şey değil! Ve bizimle çalışmak istiyor! Ne zamandan beri *kimse*-"

"Bizimle nasıl çalışmak istiyorsun?" Zara bana bakarak sordu. "Eğer savaşta yardım etmemizi beklemiyorsanız, o zaman ne istiyorsunuz?"

Arkamdan meclis liderleri arasındaki diğer iki tanıdığımı baktım. Biri, Evelyn, Hilde'den daha genç olsa da, kısa kesilmiş çelik grisi saçları ve ona uygun takım elbisesiyle bir başka Valkyrie tipi idi. İlk tanışmamızı ve sonrasında olanları anlatıyordu: sarayımı bazı haydut yardımcılardan ve onların karanlık büyücü müttefiklerinden kurtarmak için verdiğim savaşı. O ve iki arkadaşı bunda büyük rol oynamışlardı, üstelik zaman yolculuğu da söz konusuydu, bu yüzden oldukça dikkatli bir dinleyici kitlesi vardı.

Diğerinin adı Beatrice'ti; maun tenli, disko-grani tipli, devasa afro saçları olmadan 1.80 boylarında bir kadındı. Üzerinde onu daha önce hiç görmediğim bir takım elbise değil, boynundaki ince altın zincirlerdeki serveti ve etkileyici ellerindeki uyumlu yüzük ve bilezikleri vurgulayan parlak kırmızı bir kaftan vardı. Uzun tırnakları da tıpkı zeki koyu renk gözlerini vurgulayan göz farı gibi parlak altın rengindeydi. Şu anda kırılıyorlardı, çünkü kasıtlı olarak onlarla tartışmaya girerek geride kalanları topluyordu - buralarda asla çok zor olmazdı. Birlikte, sohbeti bizden uzak tutmak için iyi bir iş çıkarıyorlardı.

Böylece Zara benden bilgi alabilirdi, belki? Çok uğraşmasına gerek yoktu.

"Cadılar meclisine ihtiyacım var," dedim ona dönerek. "Sarayım için."

"Onlara sahipsin." Zarif bir el Saffy'yi gösterdi.

"Evet, harikaydılar ve çok takdir edildiler." "Ama?" Koyu renk gözleri parlıyordu.

"Ama ben muhafızlardan bahsetmiyordum."

Bir an düşündü ve sonra gözleri büyüdü. "Ciddi olamazsın."

"O ciddi," dedi Saffy ve onu tanıdığı için daha fazlasını söyleyecekti ama Zara onu susturdu.

"Üstatlara ihtiyacım var," dedim açık açık. "Ve ikimiz de sende olduklarını biliyoruz.

Cadılar Meclisi kızları saraya gelirdi, güçlü kahinler-"

"Bölgelerimizi lanet Çember'den korumak için kimlere ihtiyaç var! Gönderdiğimiz kızların hiçbirinin Pythia olma şansının olmadığından bahsetmiyorum bile! Çember'in etkisi oranın her santimetresine yayılmışken olmaz!"

Ona göz kırptım, çünkü Zara ilk kez o meşhur soğukkanlılığını kaybetmişti. Altın rengi yanakları pembeye boyanmıştı ve koyu renk gözleri Beatrice'inkilere taş çıkartıyordu. Ve bu pek de iyi bir işaret değildi.

Zara, şimdiye kadar tanıştığım meclis liderleri arasında en yumuşak huylu olanıydı. Eğer isteğim onu bu kadar dehşete düşürdüyse-

En azından çayın tadını çıkarmıştım, diye düşündüm acımasızca.

Ama burada olduğum sürece söz hakkım vardı. Belki faydası olur diye içkimin geri kalanını yudumladım ve bardağı güm diye yere bıraktım. "Sana yapılan muamele için özür dilerim-"

"Bunun için biraz geç!"

"-ama bunu benden öncekiler yaptı, ben değil. Bana göndereceğiniz kızların diğer yardımcılarla aynı saygıyı göreceğine sizi temin ederim. Aynı şekilde barındırılacaklar; aynı şekilde eğitilecekler. Ve benim yerime geçmek için aynı şansa sahip olacaklar-"

"Oh, lütfen." Zara bana ilk kez hoşnutsuzlukla baktı. "En azından bize karşı dürüst olabileceğinizi düşünmüştüm."

"Ve ben değilim?"

"Pek sayılmaz. Yerinize kimin geçeceğini siz de bizim kadar iyi biliyorsunuz. Herkes biliyor."

"Belki beni aydınlatırsın?"

"Rol yapmayı bırak. Rhea Silvanus'un gerçek ailesinin kim olduğunu biliyoruz. Bir cadılar meclisi tarafından yetiştirildi, hatırladın mı? Gümüş Çember yıllardır Pythias'ı etkiliyor ve şimdi de liderleri kızını tahta mı oturtacak? Eğer işleri kimin yürüttüğüne dair bir soru varsa-"

"Pythia'yı güç seçer," dedim ona. "Rhea Jonas'ın kızı, bu doğru ve annesi de eski Pythia Agnes'ti-"

"O zaman itiraf et!"

"Demin öyle demedim mi?"

Etrafıma bakındım çünkü dikkat dağıtma tekniği artık pek işe yaramıyordu. Küçük grubumuzun etrafı

Mutsuz yüzler, saçlarımı yüzümün etrafında çatırdatmaya yetecek kadar pasif güç yayıyorlar. Kahretsin, bir fincan çay daha içebilirim!

Ama benim hiç yoktu, bu yüzden her şeye rağmen devam ettim.

"Yani, evet, Rhea'nın güçlü bir soyağacı var. Ama Agnes'in eski varisi Myra'nın da öyle, yine de güç bana geldi-"

"Annenin kim olduğunu düşünerek mi?" Birisi güldü. "Umarım öyledir!"

Grupta bir mırıltı yükseldi. Bazılarının gazeteleri okumadığı anlaşıyordu, çünkü sorular sorulup yanıtlanırken birkaç soluk alıp verme ve birkaç alaycı homurdanma duyuldu. Evet, diye düşündüm, işte bu yüzden etrafta dolaşp isim vermiyordum.

"Ve," dedim, sesimi yükselterek, çünkü bu buralarda normal kabul ediliyordu, "Agnes'in Rhea'nın kendi izinden gitmesini hiç istemediği gerçeği var, bunu hiç eğitilmemiş olan kızına açıkça belirtmişti. Vites bile değiştiremiyor-"

Mırıltılar daha da arttı.

"-ve bunu asla yapmayabilir. Ama her iki durumda da, güç Pythia'yı seçer _."

"O zaman neden her zaman bir Çember kızına gidiyor, hm? Bunu açıklayın," dedi başka biri.

"Çünkü eğitilmiş olanlar onlar!" Bıkkınlık içinde yüzlerden oluşan halkaya baktım. "Güç mümkün olan en iyi adayı seçer. Bunun genellikle doğru eğitimi almış biri olmasına şaşırdınız mı?"

"Ve bu seçimde hiçbir politikanın, hiçbir Çember müdahalesinin olmadığına inanmamızı mı bekliyorsunuz?" Yine Zara'dan geldi.

"Hayır, öyle demiyorum," dedim ona. "Tam tersine."

"Gördün mü! Gördün mü!" Birisi dedi ki.

"Çember bir süredir hangi inisiyelerin yardımcı olarak seçileceği konusunda büyük bir etkiye sahip," dedim, çünkü bu doğrudu. "Eski Çember ailelerine, güvenebileceklerini düşündüklerine, kızlarından birini tahta çıkarmak için en iyi şansı vermek istiyorlar. Bu kızları pozisyona getirmek için çok fazla kol bükme yapılır ve sonra genellikle en üst nokta için aralarında kıyasıya bir mücadele olur."

"Yine de size kız göndermemizi istiyorsunuz." Arayan Evelyn'di. Zaten hepsi burada olduğu için kimsenin dikkatini dağıtmaya çalışmıyordu.

"Evet, biliyorum."

Etrafıma bakındım ve farklı ifadelerin beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım. Saffy dışında odada cesaretlendirici bir şey göremedim. Hilde de diğerleriyle birlikte kaşlarını çatıyordu ya da belki de diğerlerine *bakıyordu*, emin değildim. Arka taraftaydı ve bunu söylemek zordu. Ama bu bir parti değildi.

"Geçmişte sana nasıl davranıldığı için özür dilerim," diye tekrarladım. "Bu haksızlıktı-"

Birinin yine homurdandığını duydum.

"Ama bunun bir kısmı, çoğu senin suçundu."

Bu bana birkaç nefes kazandırdı. Yaparsan lanet olsun, yapmazsan lanet olsun, diye düşündüm. Ve yine de devam ettim.

"Kızlarınızı saraydan çektiğinizde, bir cadılar meclisi Pythia'sına sahip olma şansını da büyük ölçüde azalttınız. Bildiğiniz gibi Rhea kısmen cadılar meclisi tarafından yetiştirildi. Eğer sonunda en üst noktaya gelirse, belki sorunlarınıza sempati duyacaktır, belki de duymayacaktır. Ama eğitilmek üzere kimseyi göndermezseniz, ancak bu kadar yaklaşabilirsiniz. Güç, onu nasıl kullanacağını bilmeyen birine gitmeyecektir ve siz de gitmemesini sağlıyorsunuz."

"Ve bunu yaparak, büyülü dünyanın bir başka alanını daha Çember'in kontrolüne isteyerek teslim ediyorsunuz. Bu, oynamayı reddettiğiniz bir oyunu kazanmayı beklemek gibi bir şey, oysa ki" -sesimi tekrar yükselttim, çünkü oda patlamıştı- "tam burada, şu anda, kızlarınıza eşit bir şans vermeye istekli bir Pythia'nız olmasına rağmen! Eğer kabul etmezseniz, Çember'i suçlamayın. Eğer bir savunucunuz yoksa, bunun nedeni bir savunucu istememenizdir! Eşitliğe sahip değilseniz, bunun nedeni size teklif edildiğinde kabul etmek yerine sorunlarınız için başkasını suçlamayı tercih etmenizdir!"

"Kahretsin," diye mırıldandı Saffy, fincanımın içine bakarak. "Ne vardı bunun içinde?"

"Gerçeği istedin," dedim Zara'ya. "Gerçek bu." "Aynı zamanda tehlikeli," dedi etrafına bakarak.

Saffy bunun üzerine ayağa fırladı, ama henüz kimse harekete geçmemişti. Ama ona ihtiyacım yoktu. "Her şey yolunda," dedim.

"Bundan emin misin?"

"Evet," diye cevap verdim ama onunla konuşmuyordum. "İhtiyacım olmasa da hepimizi bir anda buradan çıkarabilirim. Zamanı biz gelmeden öncesine döndürebilir ve tüm bunları herkesin hafızasından silebilirim. Bunu hiç yaşanmamış gibi yapabilirim, çünkü hepiniz için yaşanmamış olacak. Dahası, sizi olduğunuz yerde dondurabilir ve istediğim her şeyi yapabilirim."

ve odadaki herkesi katletmek de dahil, çünkü Pythian makamının gücü budur! Gururunuz uğruna kaybettiğiniz güç budur!"

Artık kimse konuşmuyordu. Hepsi bana bakıyordu, bazıları hesaplıyordu, bazıları kızgındı, çoğu da şok olmuştu. Ama bakıyorlardı ve ilk kez dinliyorlardı.

"Çember ile savaştan mı bahsediyorsun?" Dedim ki. "Savaş her iki tarafta da çok sayıda ölü bırakır ve sizin de keşfettiğiniz gibi, genellikle çok az şey başarır.

Gücü kullanmanın başka yolları, daha güvenli yolları, *daha iyi* yolları ve hayal edebileceğinizden çok daha fazlası var! Ancak bunu talep etmek için risk almak ve dünyaya yeniden girmek gerekir."

"Ve eğer bu riski alırsak," dedi etkileyici görünümlü kadın, beyaz saçları elektriklenmiş gibi etrafında dalgalanırken, "senin başka bir Agnes olmadığını nasıl garanti edebiliriz? Leydi Phemonoe'nun cadı meclislerimizden birinde akrabaları vardı ve uzak olsalar da çocuğunu kabul ettiler, büyüttüler, saraya başka bir inisiye olarak güvenle dönene kadar kimliğini gizlemek için ona yeni bir isim verdiler. Peki bu bize ne kazandırdı? *Hiçbir şey!*"

"Çünkü Marsden'la çıkıyordu, gözlerine lanet olsun!" dedi başka bir kadın ve her yerden yüksek sesle onay geldi.

"Evet, Jonas Marsden'la çıkıyordu," diye araya girdim. "Ve yapmaması gerekirken bunun kendisini etkilemesine izin verdi. Ama ben Agnes değilim ve Çember beni yönetmiyor. Kimse yönetemez."

"Öyle diyorsun," diye tükürdü etkileyici kadın.

"Benden şüphe ediyorsan aklımı oku. Bu senin yeteneğin değil mi?" Ona meydan okudum. "Benim değil, o yüzden ne kadarını görebildiğini bilmiyorum. Ama eğer yeteneğin varsa, yap ve onlara ne bulduğunu söyle."

Oda sessizleşti.

"Sarayımı kurtarmak için benimle gelenlerin covenler olduğunu unutmadım," dedim sesim biraz titreyerek. "Zara, Evelyn ve Beatrice olmasaydı şu anda sahip olamazdım. Ve eğer cadılarınız o korkunç Ejderha Savaşı'nın ortasında gelmemiş olsalardı, ben de burada olmayabilirdim. Size borçluyum ve bunu unutmayacağım. Ama senin tarafından yönetilmeyeceğim. Kimse tarafından yönetilmeyeceğim. Ben Pythia'yım ve benimle çalışmak isteyip istemediğinizi soruyorum."

Ayağa kalktım.

"Ne karar verdiğinizi bana bildirin."

Beşinci Bölüm

Üç saat sonra, Saffy, Hildegarde ve yaklaşık yüz paketle birlikte çatı katımın fuayesine geçtim. Kendi korumalarımından biri bana silah çekti. "Hey!" dedim irkilerek. "Bırak onu!"

Onu elinden bırakmadı.

"Göster kendini!" diye bağırdı, silahı biraz titriyordu, çünkü yeniydi. Bu yüzden de üç tane aşırı yüklü kadının bir anda neredeyse suratının dibinde belirmesine alışık değildi. Elbette, geniş iç mekânda dolaşmak yerine olması gereken yerde, kapının yanında olsaydı yüzüne bakmazdım.

"Kapının yanında olman gerekiyordu," dedim ona yardımcı olarak. "Burası iniş pisti."

"Ne?" Bana baktı. Daha doğrusu, taşıdığım paket kulesinin arasından görebildiği tek şey olan sağ gözüme baktı.

"*Kapının* yanında," diye tekrarladım ve söz konusu eşyaya doğru ilerledim. Ancak silah tekrar bana doğru itildi.

"Dur yoksa ateş ederim!" diye bağırdı - tam da ortadan kaybolmadan önce.

Bir an için onun bulunduğu boşluğa göz kırptım ve sonra paketlerimle birlikte Hilde'yi görebilmek için döndüm. Ya da en azından önündeki eşya yığını. "Onu nereye gönderdin?"

"Lobiye."

"Bu hiç hoşuna gitmeyecek."

"Sanki umurumda," dedi, kapıya doğru manevra yapmaya çalıştı ama görememek bunu zorlaştırıyordu. Sonunda fuayenin etrafında dolanmaya başladı. "Geldiği yere geri dönmeli. Çocuk belli ki dengesiz."

"O yeni," dedim ona, en büyük iki kutu arasındaki boşluktan kapıya odaklanarak. Alışveriş merkezindeki trol ya da her neyse onu hatırladım. Şu anda onun yüzen düzeneğini gerçekten kullanabilirdim.

Ama bende yoktu, ben de idare ettim. Ve ayakkabımla kapıyı tekmeledim. Ve bu sırada neredeyse düşüyordum, çünkü bu dengemi bozdu ve zarafeti hiçbir zaman özelliklerimden biri olarak saymamıştım.

"Dikkatli ol," dedi Saffy, beni sabitleyerek. Bir *eliyle*. Nasıl oluyor da bir eli boşta kalabiliyordu?

Söyleyemedim çünkü göremiyordum. Ve sonra vampir geri döndü, asansörler o kadar hızlı çalışmasa da, ama o asansöre binmemişti. Merdivenleri kullanmıştı.

Ve bir vampir için bile, yirmi küsur uçuş yapmak sizi kızdıracaktır.

"Pekâlâ, dinleyin!" diye bağırmaya başladı.

Sonra yine gitmişti.

"Hilde!" Dedim.

"Ne?" diye sordu, fuayenin diğer tarafından.

"Birincisi, bunu yapma ve ikincisi, kapı şurada." "Nerede?" diye sordu ve sonra küfretti. Muhtemelen az önce bir saksı bitkisine çarptı. "Pekala, bu kadar yeter!" dedi.

Bir de baktım ki benim paket kulem de havaya yükselmiş, kafeslerinden salıverilmiş parlak renkli kuşlar gibi yüksek, kubbeli tavanı süsleyerek çoktan havada süzölmeye başlamış olan kalabalığa katılıyor.

Aynen öyle, diye düşündüm, yukarı bakarken. Tavan beyazdı ve her dört metrede bir altın kaburgalar kafes gibi bir görünüm veriyordu ve paketler gökkuşağı gibi farklı renklerde kâğıtlara sarılmıştı. Her şey çok güzeldi.

Ayrıca ulaşabileceğim yerin çok üstündeydi.

"Tamam," dedim manzaraya hayranlıkla bakarak. "Ama onları nasıl *aşağı indireceğiz*?" "Haklı," dedi Saffy. "Bunların bir kısmı kırılabilir. Biz sadece büyüü bırak, ya da-"

Vampir geri

dönmüştü.

Ve bu sefer, ateş ederek geldi.

"*Orospu* çocuğu!" Birinin dediğini duydum, sanırım Saffy'ydi. Emin değildim çünkü hemen hemen aynı anda arkamdaki kapı açıldı ve bir grup insan dışarı fırladı. İçlerinden biri beni yere yatırdı.

Bir başkası ateş açtığında, birkaç tane olsun, diye düşündüm. Neyse ki uzun sürmedi.

"*Bu kadar yeter!*" diye bağırdı tanıdık bir ses, kulak zarlarımı tehdit edecek kadar yüksek bir sesle. Silah sesleri aniden kesildi. Yukarı baktım, geçmişî görmeye çalıştım.

Üstümde kim varsa, ama en az iki, muhtemelen üç adam vardı, bu yüzden tek gördüğüm pahalı bir modaydı.

Daha da kötüsü, *nefes alamıyordum*.

Hilde gibi yapmaya ve canı cehenneme demeye karar verdim ve *bir oof* sesiyle yere düşen küçük vampir dağının altından kayarak çıktım. Yerdeki kendi parçamdan başımı kaldırdım, soluk soluğaydım, sinirliydim ve o kurşunlardan birinin birine isabet etmesinden ciddi şekilde endişeliydim. Ama tek gördüğüm bacaklardı.

Saffy'nin asasını çıkarıp parlattığını ve Hilde'nin baş korumam Marco'yla tartıştığını görmek için tam zamanında ayağa kalktım. Marco çoraplı ayaklarıyla bir seksen beş, tercih ettiği pahalı İtalyan mokasenleriyle de muhtemelen bir seksen altı boylarında. Bu yüzden silah meraklısı vampirin ayak parmakları yere değmiyordu bile. Marco onu bir eliyle tutmuş, maraca gibi sallıyordu, Saffy'ye bunun kendi vampiri olduğunu söylerken bile-

"Senin salak demek istiyorsun!" Hilde'nin yüzü kıpkırmızı ve *öfkeliydi*, muhtemelen önüne diktiği kalkan kurşunlarla delik deşik olduğu için.

Bir saniye sonra yere düşürdü ve takırdayarak yere düştüler, ayaklarının altında yuvarlandılar ve insanları çelme takmakla tehdit ettiler. Bu arada, hızından dolayı biraz özensiz olan büyüünün taşması mermerden kıvılcımlar çıkararak odaya dolmuş ve kenarlara çok yakın duran bazı vampirleri şoke etti. Birkaçı ısırılmış gibi sıçradı, diğerleri ise yavaşça dönen ve bazılarının üzerinde delikler bulunan paketlere baktı.

"Ne az önce ne oldu?" Nefesimi geri almaya çalışarak hırıldadım.

Roy, "Birisi eve dönüş için tek yön bilet kazanmıŒ," diye tersledi. Kızıl saçlı bir büyücüydü; geniş omuzlu, kareli takım elbiseleri seven ve hepimizi düzenli olarak sarhoş edecek yeni kokteyller icat eden Güneyli bir vampirdi. Gerçi Œu anda o kadar da çekici görünmüyordu.

Belki de söz konusu salak onun olduğu içindir.

"Bu sefer kimi kaybettik?" diye sordum, çünkü yeni adam birinin yerine geçmiş olmalıydı.

"Paulie," dedi Marco, gözleri hâlâ Hildegarde'ın üzerindeydi. "Mircea onu iki gün önce geri çekti."

Lanet olsun.

Paulie'yi severdim.

Marco'ya "Buna bir son vermeliyiz," dedim.

"Öyle," dedi bana dikkatle bakarak. Çünkü bu onun çözebileceği bir sorun değildi. İçimi çektim ve içeri girdim, yolda alçakta asılı duran bir paketi kaptım.

"Mircea'yı telefona bağla," dedim çocuklardan birine, o kadar yeniydi ki henüz adını bile bilmiyordum. Ama dışarıdaki marakadan biraz daha iyi görünüyordu. Ben iki numaralı sorunla ilgilenirken o başını salladı ve bir telefon çıkardı.

"Sorun değil," dedim, yanımdan geçerken bir arkadaşımın kolunu tuttum.

Başını çevirip bana bakarken yüz küçük örgünün üzerindeki yüz küçük boncuk birbirine çarptı. "Bir kural," dedi sesi titreyerek. "Benim *bir* kuralım var-"

"Biliyorum. Bir daha olmayacak."

"Geçen sefer de böyle demiştin! Neden etrafta *aptallar* dolaşıyor?

."

"Tami-"

"-Çocukların oynadığı bir yerde silahlarla mı?"

Oturma odasının karşısında, bir grup çocuğun uzun kollarıyla onları koruyucu bir şekilde vücuduna yaslayan uzun boylu, zarif bir yaratığın etrafında toplandığı yeri işaret etti. Gözlerimi kırptım, çünkü yıldızların modacısı Augustine'in kendinden başkasını umursadığını hiç görmemiştim. Bu neredeyse sağlıklı bir şeydi.

"Sorun yok," dedim onlara. "Sadece bir kaza oldu."

"Sonuncusu," dedi Tami kesin bir ifadeyle. "Yetti artık. Silahlarını alıyorum."

Dışarıdan bakıldığında saçma bir ifade gibi görünüyordu. Korumalarım çoğunlukla devasa vampirlerden oluşuyordu, çoğunlukla usta seviyesindeydiler ve tepeden tırnağa silahlıydılar, söz konusu dişler düşünüldüğünde öyle olmaları da gerekmiyordu.

Çoğu insanı bir bakışta kalp krizine sokarlar.

Tami çoğu insan gibi değildi.

Görünüşte, café au lait teni, parlak ela gözleri ve şu anda Kleopatra örgüleriyle narin bir güzellikti. Birlikte yaşadığım delileri kontrol altına almaya çalışmak yerine bir yerlerde podyumda yürümesi gerekiyormuş gibi görünüyordu. Ama bu işi üstlenebilecek ve söylediklerini harfiyen uygulayabilecek kapasitedeydi.

Çünkü Tami boş bir cadıydı.

Bu, nispeten nadir bir yetenektir ve ona sahip olan herkesten, yani bu duvarların içindeki hemen hemen herkesten büyü çekmesine izin veriyordu. Bu

cadı korumalarım ve çoğunlukla iyi olduğu ve Jonas'ı sırtımdan uzak tuttuğu için hepimizin tahammül etmeyi kabul ettiği yalnız Çember büyücüsü de yer alıyordu. Büyü yapmayan vampirler bile yine de büyülü yaratıklardı.

Tami yeteneklerini onlardan biri üzerinde denemeye karar verirse ne olacağını bilmiyordum ama bu deneyimden hoşlanacağından şüpheliydim.

Yeni vampir bana bir telefon uzattı, bu da işe yaramadı çünkü Augustine sesini geri kazanmıştı ve onu çığlık atmak için kullanıyordu. Bu bazı çocukların ağlamasına neden oldu, çünkü neler olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu ve o anda biraz hassaslardı. Bu da Rhea'nın, şu anda evim dediğim kumarhane olan Dante's'in kulelerinden birinde bütün bir katı kaplayan geniş süitin içinde bir yerlerden koşarak gelmesine neden oldu.

Parmağımı kulağıma götürdüm ve Mircea'nın ne söylediğini duymaya çalıştım ama o hiçbir şey söylemiyordu. Başka birinin sesiydi ama kimin olduğunu anlayamadım. "-saat dörde kadar. Seni arayabilirim. İstersen seni arayabilirim."

"Ne?" dedim. Dedim.

Hattın diğeri ucunda bir duraklama oldu, bu muhtemelen sessiz bir iç çekiş için bir boşluktu, çünkü Mircea'nın insanları asla böyle bir şeyi yüksek sesle söylemezdi. Çok kibarlardı. Bana gönderdikleri hariç, muhtemelen daha az diplomatik oldukları ve bu nedenle eski mesleğinde daha az yararlı oldukları için.

Ama Mircea artık Kuzey Amerika Vampir Senatosu'nun baş diplomatı değildi. O artık dünyanın altı vampir hükümetinin seçkin üyelerinden oluşan yeni birleşik übersenatin İnfazcısıydı. Savaş için bir araya gelmişler ve onu generalleri olarak atamışlardı; bu da aile üyelerinin yararlılığına bakışını tamamen değiştirmişti.

Ne de olsa tanrılarla pazarlık yapmaya niyetimiz yoktu.

"Ona söyle, korumalarımı almaya devam edemez," diye bağırdım, çünkü fuayeden içeri doluşan herkes sayesinde buradaki gürültü seviyesi yeniden yükselmişti. "Elimdeki insanlara ihtiyacım var. Burayı nasıl idare edecekleri konusunda eğitilmişler-"

"-akşam yemeği, gerçi yarın bir ... var, sonra-"

"Ne? Bekle," diye bağırdım ve kalabalığın arasından yolumu açtım. Fuayeye geri döndüm, ama birkaç vampir hâlâ oradaydı, etrafta zıplıyor ve yüzen paketleri kapmaya çalışıyorlardı, ben de rotamı değiştirdim.

Oturma odasından geçerek, birkaç yarım ay kanepenin bulunduğu geniş açık alandan geçerek, etrafa saçılmış kitap ve kâğıtlara bakılırsa büyük kızlardan bazılarının ders yaptığı yere ve şu anda boş olan resmi yemek odasının yanındaki uşağın kilerine girdi. Tanrı'ya şükür!

"Orada mısınız?" diye sordu kibar bir ses.

Mircea'nın savaşıla ilgili tüm ekstra işlere yardım etmesi için getirilen yeni kişisel asistanına benziyordu ama ona böyle demiyorlardı. Ona başka bir zamandan kalma tuhaf bir askeri isim takmışlardı. "Sen Batman misin?" diye sordum ve bağırmmamayı unuttum.

"Gerald, Hanımefendi," diye bilgilendirildim, acı dolu bir sesle. "Lütfen bana Gerald deyin."

"Biliyor musun," dedim ona, "Batman adını kullanmama izin veren bir isim olsaydı, başka bir isim kullanacağımı hiç sanmıyorum."

İç çekiş aslında o zamanı atlattı.

"Sizi yarına almamı ister misiniz?" diye sordu. "Aksi takdirde, korkarım müsait olan ilk randevu-"

"Randevu istemiyorum. Sadece Mircea ile konuşmak istiyorum." "Anlıyorum, ama usta-"

"Meşgul, evet, biliyorum. Tüm korumalarımı yeni ordusundaki albaylar ya da her neyse onun için alıyor. Bak, onları bana gönderdi çünkü onlara ihtiyacı olmadığını söyledi. Zamanın değiştiğini anlıyorum ama Joe Vampir'in buradaki işleri halletmesini bekleyemezsin. Başka bir yeni gelenle kötü olabilecek bir olay yaşadık - çok kötü - hiçbir şey yüzünden. Gerçekten hiçbir şey! Yapamam-"

Marco içeri girdi. Hâlâ silah meraklısı vampiri sürüklüyordu ama neredeyse dalgın bir şekilde, sanki adamın boğazını bir avcı eldiveni büyüklüğündeki pençesinde tuttuğunu unutmuş gibiydi. "Ne. Ne. Ne?" diye sordu.

"Şu anda Mircea'ya ulaşmaya çalışıyorum," dedim ona.

"O değil."

"Sonra ne olacak?"

Tami içeri girdi, kolları ateş gücüyle doluydu, yüzü gürlüyordu.

Vay anasını.

"Silahlarımızı istiyor," dedi Marco suçlayıcı bir ifadeyle. "Sizin izin verdiğinizi söyledi

o."

"Buna *sen* izin verdin," diye hatırlattım ona. "Eğer başka bir olay-"

"Adamlarımdan birinden. Bu benim adamlarımdan biri değildi!" "O zaman ona ne diyorsun? Roy'un-"

"Kesinlikle! O Roy'un adamlarından biri-"

"Bu koşullarda çalışmam!" Kapı tekrar açıldı ve Augustine tüm ışıltılı, böceğe benzeyen ihtişamıyla oradaydı. Sarışındı, modaya uygun bir şekilde zayıftı -bu da Tami'yi geçmesine izin veriyordu- ve kolayca Marco kadar uzundu. Sadece defans oyuncusu tipi yerine peygamber devesi tipindeydi, kendi tasarladığı couture zıbınlarla örtülü uzun bir vücudu, incecik kolları ve bacakları vardı.

Ve parmaklar, diye düşündüm, bir tanesi yüzüme doğru sallanırken.

"Bana huzur ve sessizlik sözü vermiştiniz! Ayrıca bana bir tür kılavuz sözü vermiştiniz, ki bu konuda elime hiçbir şey geçmedi! Bana söz verdiniz-"

"Al." Sözüünü kestim, çünkü bunun için zamanım yoktu ve elime geçirdiğim kutuyu kollarına doğru ittim. "İstediğim şey bu."

"Ne?" Dükkânın altın sarısı ambalaj kâğıdına sarmış olmasına rağmen, sanki ayakkabımın altından sürükleyip getirdiğim bir şeymiş gibi baktı. "Nedir bu?"

"Aç ve gör."

"Cassie-" Bu Tami'ydi, bana o bakışı atıyordu. Bunu çocukluğumdan beri biliyordum ve hiçbir zaman hayra alamet olmamıştı.

"Bir saniye," dedim telefondaki adama, beni bir astına aktarmaya çalışıyordu.

"-Asistanım bir zaman ayarlayacak-"

"Robin'i istemiyorum, seni istiyorum!" Hırladım. "Sakın bir yere gitmeye kalkma!"

"Kim o?" Marco sordu. "Batman."

"Çok komik."

"Mircea'nın batman'i."

"Ah, o pislik."

"Muhtemelen seni duyabilir-"

"O zaman benden daha iyi durumda," dedi Marco alaycı bir tavırla, muhtemelen Augustine çığlık atmaya başladığı için. Tekrar.

"Neyin var senin?" diye sordum. Sordum, çünkü adam paketi açmıştı ve şimdi orada durmuş içindekilere bakıp çığlık atıyordu, nedenini bilmiyordum. Alışveriş merkezinde gördüğüm muhteşem savaş elbisesiydi.

Şu anda metalik gümüş haliyle, küçük, narin görünümlü pullar Augustine'in uzun parmaklarının üzerinden su gibi akıyor.

"Bunu nereden buldun?" diye bağırdı. "*Nereye? Hemen şimdi* söyle bana. -"

"Sen çılgılık atmayı kesene kadar sana hiçbir şey söylemeyeceğim," dedim. "Hem zaten bunu bilmene gerek yok. Sadece bana bunu kopyalayabileceğini söyle."

"Augggghhhh!"

Ona baktım. Deha ve delilik, diye düşündüm. Augustine sonunda o.

"Onu buradan çıkarır mısın?" Marco vampiri tersledi. yeni gelmişti. "Ve bana Roy'un o salağını bul, adı neydi?"

"D-Daniel," diye mırıldandı Daniel -sanırım- çünkü hâlâ Marco'nun yumruğunda sallanıyordu.

"Bu yüksek mahkeme işi," diye bağırdı Augustine yüzüme, mavi gözleri vahşiydi. "Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?"

"Hayır," dedim ve Tami'ye baktım. "Dinle-"

"Bunu konuşmuştuk." Düzdü. "Hepimiz aynı fikirdeydik-"

"Bu Mircea benim adamlarımı avlamaya başlamadan önceydi-" "Sanki eskileri daha iyiymiş gibi!"

"Hey!" Marco dedi ki.

"Onlar usta vampirler!" Tami söyledi. "Silaha ihtiyaçları yok!" "Bu bir nokta," dedim Marco'ya.

"Saçmalık, bu bir nokta!" diye karşılık verdi bana. "Silaha ihtiyaçları var *çünkü* onlar efendi! Bir efendinin, hatta o ezik gibi birinin bile ne kadar hızlı olduğunu biliyorsun ve neden onun peşinden gitmiyorsun?" diye sordu yeni vampire bakarak. Bana telefonu veren oydu.

"Sanırım onu tutuyorsunuz, efendim," dedi yeni adam.

"Ne?" Siyah gözler, neyse ki nefes alma ihtiyacı duymayan Daniel'a odaklandı. "Evet, bu adam," dedi Marco ve onu hazırlık masasına çarptı. "Ne kadar zavallı olursa olsun, seni birkaç saniye içinde tüketebilir. Bu yüzden onlara silah veriyoruz. Caydırıcı olarak elbette, çünkü çoğu sivil, etrafta donanım göstermeye başladığınızda aniden uyum sağlar. Ama aynı zamanda bir koruma olarak-"

"Bir *koruma* mı?" Tami çok öfkeliydi.

Marco, "Eğer bir silaha uzanıyorlarsa, sizi kurutmuyorlar demektir," dedi. "Ve kurşun yaralarının çoğu ölümcül değildir, televizyonda görmüş olabileceğiniz aksine

TELEVIZYON. Ama vücudundaki tüm kanı kaybetmek? Evet. Doktorlar onu geri koymuyor."

"Çocuklarla dolu bir süitte hangi ölümcül gücü kullanacağımızı tartıştığımıza inanamıyorum!"

"Bunlar çocuklar için değil, çocuklara zarar vermek isteyebilecek herhangi biri için-"

Batman bana "Gerçekten gitmeliyim," dedi.

"Hayatını cehenneme çevireceğim," diye söz verdim. Sesini kesti.

"*Cassie* kimseye zarar vermek istemedi," diye bağırdı Tami. "Yine de silahsız bir kadına silah çekti-"

"O Pythia. Silahsız değil," dedi Marco kuru bir sesle.

"Aman Tanrım, kimsenin umurunda değil!" Augustine çığlık attı.

Herkes durup ona baktı, çünkü hem görünüşü hem de sesi kalp krizi geçirmesine saniyeler kalmış birine benziyordu. Beni yakaladı ve o sopa gibi parmakları şaşırtıcı derecede güçlüydü. "Neyin var senin?" diye sordum.

"Sen! Benim sorunum sensin! Bu *yüksek mahkeme işi*. Hiçbir şey değilmiş gibi buraya sürüklüyorsun!" Öfkeli görünüyordu. "*Nereden buldun bunu?*"

"Bir mağaza vitrininde. Başkaları da vardı-"

"Augggghhhh!"

"Tamam, bu kadar yeter," dedi Marco ve travma geçirmiş vampiri Augustine'i tutup ışıltılı benliğini kapının dışına koyacak kadar uzun süre bıraktı. "O içeri girerse sen de eve gidersin," dedi diğer acemiye.

"Bu... şu anda en iyi teşvik olmayabilir," diye belirttim.

"Hey. Burada oldukları için onur duymalılar, tamam mı?" Marco, kıpırdamaya cesaret edemeyen masadaki adama dikkatle bakarak şöyle dedi. "Bu lanet olası Pythian Mahkemesi-"

"Dil," diye tersledi Tami.

Marco cüzdanını çıkardı ve ona bir yirmilik uzattı. "Bütün kodamanların etrafında oluyorlar - tabii görüşmeye başlarsanız," diye ekledi.

"Bekleme listesi biraz uzadı," diye doğruladı Tami, yirmi taneyi yakındaki bir dolapta duran kavanoza eklerken.

"Elimden geleni yapıyorum," dedim ona, ki bu doğrudu. Her gün koşturuyormuşum ama asla yetişemiyormuşum gibi hissediyordum. Ve şimdi yapmam gereken

Kendi sorunlarımı bile çözemeyen, büyük seyirci salonumuzda oturup başkalarının sorunlarını mı çözecektim?

Tami, "Rhea yeni bir Pythia gemiye geldikten sonra genellikle bir mühlet olduğunu söylüyor," diye ekledi. "İşleri yoluna koymasına izin vermek için. Ama normalde sadece birkaç hafta sürer. Şimdi aylar oldu-"

"Bir de savaş var!" Elimde neden bir telefon tuttuğumu merak ederek söyledim. "Evet, bu bize biraz zaman kazandırdı, ama aynı zamanda bir sürü

insanların ele alınmasını istediği yeni konular. Listedeki büyük isimlerden en azından birkaçını görmeye başlamanız gerekecek-"

"Yakında," diye söz verdim.

"Bunu geçen hafta da söylemiştin," dedi Marco. Sonra o ve Tami kollarını kavuşturup bana baktılar.

"Sizin savaşıyor olmanız gerekmiyor muydu?" Tami'nin tezgâhın üzerine yığıldığı silahlara dikkatle bakarak söyledim.

Tami, "Hayır. Konuyu açıklıyoruz ve Pythia'mızdan bir karar bekliyoruz," dedi.

Harika.

Biri telefonda bir şeyler ciyaklıyordu, ben de kulağıma götürdüm. "Alo?" Ciyaklamalar kesildi. "Alo?" Sesi belirsizdi. "Kim konuşuyor, lütfen?" Sabırsızlıkla sordum.

"G-Gerald?"

Sesi emin değilmiş gibi geliyordu, bu da ikimiz demekti. "Kim?"

Hattın uzun bir iç çekiş geldi. "Batman."

Doğru ya. "Mircea ile konuşmak istiyorum," dedim ona.

Bir duraklama oldu.

"Biliyorsun," diye homurdandı. "Bunu yapmamam gerekiyor ama size mola vermek üzere olduklarını söyleyebilirim. Eğer bir saat içinde buraya gelersen, onu yakalayabilirsin-"

"Burası neresi?"

"New York'ta konsolosun evindeki yeni senato salonu-"

"Teşekkürler, orada olacağım."

"Cassie!" Arayan Tami'ydі.

"Pekâlâ, bu eve gidiyor," dedim Daniel'in omzunu sıvazlayarak ve karşılığında minnettar bir bakış aldım. "Silahlara sadece Marco'nun kontrolü altındaki asıl grup için izin veriliyor. Yeni başlayanların taşıma hakkını kazanması gerekiyor ve onlara sadece dışarıda görev veriliyor - otel ve kumarhanede, ama

geldikten sonra en az bir ay boyunca sahanın kendisinde *değil*. Sizler birlikte çalışarak onlar için bir antrenman rejimi oluşturmalsınız ki burada olup bitenlerden korkmasınlar."

"Peki sen ne yapacaksın?" Marco sordu. "Banyo yapacağım."

Altıncı Bölüm

Bir saatim olduğu için memnundum ve bunun tek nedeni çok yorgun olmam değildi. Ama herkesin eski sevgilisini görmeye giderken yaptığı o şey yüzünden. Ne demek istediğimi biliyorsunuz. Bitmiş olsa ve bittiğini bilseniz ve bitmemesini bile istemeseniz bile, en iyi halinizden daha kötü görünmeyeceksiniz.

Tıpkı spagetti lekeli kot pantolonlar, yıkanmış makyaj ve bir deniz adamı tarafından elektrik çarpmasından sonra kendi kendine kurumuş saçlar gibi.

Tamam, bu son kısım çoğu insanın hayatından çok benim hayatımdı ama siz anladınız. Zambak yaldızlama zamanıydı. Ve bunu yapmak için harika bir yerim vardı.

Eski evim alt kattaydı ve bazı korumalarıma ev olarak hizmet veriyordu, çünkü yakın olmayı seviyorlardı ve duvarlardaki kurşun deliklerine aldırıyorlardı. Sadece ben varken orada yaşıyordum ama tüm Pythian Sarayı ortaya çıkınca daha fazla alana ihtiyacım oldu. Benimkinden çok daha eski ve sinsî bir zihin tarafından öngörüldüğünden şüphelendiğim bir şey.

Banyo yaparken kocaman, leğene benzeyen küvetimin fayanslarındaki Yunan anahtar desenlerine bakarken, "Kesinlikle şüpheleniyorum," diye düşündüm.

Beyaz karo zemin üzerindeki mavi bordürle ve lavabo alanının etrafındaki balık ve tuhaf görünümlü yunus mozaikleriyle uyumluydular. Bitişikteki soyunma odasındaki duvar resminde daha fazla yunus vardı, sarmaşık kaplı, boyalı sütunların arasından görünen kristal mavisî bir denizde oynuyorlardı, Santorini'nin bir kartpostalından alınmış gibi görünüyordu. Ama öyle değildi. Bunu biliyordum çünkü kimin yaptırdığını biliyordum. Yani muhtemelen iki bin yıl önce olduğu gibi İskenderiye'nin manzarası ya da onun gibi bir şeydi.

Çünkü lüks yeni banyomun ve buranın geri kalanının arkasındaki beyin, Kuzey Amerika Vampir Senatosu'nun konsülünden daha az değildi. Modern bir makyaj yapılmış Kleopatra'ya benziyordu, belki de modern bir makyaj yapılmış Kleopatra olduğu için. Bazı vampirlerin geçmişleri insanın aklıyla gerçekten oynayabiliyor.

Ama o hala buralardaydı ve her zamankinden daha güçlüydü ve ben herkesin beklentilerinin aksine Pythia olduktan ve ölmemeyi başararak onları daha da şaşırttıktan bir süre sonra, iki şeyden birinin olacağını fark etmişti. Pythian Sarayı'nın bir süredir ikamet ettiği Britanya'ya geri dönecektim ve böylece ana operasyon üsleri orada olan Çember'in kontrolü altına girecektim. Ya da ... meşgul olması gerekiyordu.

Öyle de yaptı, beni bu devasa yeni alanın çok küçük bir bölümünde duran eski çatı katımdan çıkardı ve sonra katın geri kalanıyla birlikte onu da boşalttı. Gerekçe olarak da eski ikametgâhının -Birleşmiş Milletler'in doğaüstü versiyonu olan MAGIC'in- savaşta erken zayıat vermiş olmasını göstermişti. Bu nedenle buraya taşınıp kendisi ve sözde ihtiyaç duyduğu hizmetliler ordusu için bir malikane yaratmaktan başka çaresi kalmamıştı.

Ama sarı saçlarıma rağmen, tamamen aptal değilim. Ve fark ettim ki, burayı bitirdikten sonra, o ve ekibin geri kalanı New York'a, Catskills yakınlarında gerçekten saray gibi bir malikaneye kaçmışlar ve orada kalmışlardı. Burada bir haftadan fazla kalması beni şaşırtmıştı.

Peki neden bu kadar zahmete giriyorsunuz?

Bana şeytani fikirli diyebilirsiniz - vampirlerin etrafında çok fazla zaman geçirmekten kaynaklanıyor - ama belki de, sadece belki de, burada sona ermemin başından beri fikir olduğu aklıma geldi.

Britanyalı değildim; orada kimseyi tanıımıyordum. Ama Vegas'ı seviyordum. Geceleri pencereden gördüğüm muhteşem çöl günbatımını, her akşam gökyüzünü boyayan yumuşak kırmızılar, koyu morlar, turuncu, sarı ve yeşim taşlarından oluşan paleti seviyordum; sabahları daha da muhteşem bir gösteri için geri geliyorlardı.

İnsanları seviyordum, sağlam bireysellikleri ve pratiklikleriyle yerli Nevadalılardan, her yerden gelen çılgın nakilcilere ve evim dediğim otel ve kumarhane Dante's'in her zaman şaşırtıcı sakinlerine kadar herkesi. Burası en iyi koşullara sahip vampirlere ait bir mülktü, bu yüzden MAGIC'in çölde bir cam parçası haline gelmesinden sonra senatonun yerel karakolu haline gelmişti. Eski kötü günlerde, burada saklanıp kumarhane çalışanı gibi davranırken, dünyadaki herkesin kafama silah dayadığını hissettiğimde, anlattıkları hikayeleri dinleyerek saatler geçirmiştım.

El Paso'da Billy the Kid, Wild Bill Hickok ve suikastçı Jim Miller gibi kişilere hizmet verdiği küçük bir barı olan bir kadınla tanışmışım.

ve meşhur siyah ceketinin altına Kevlar'ın ilk versiyonu gibi giydiği çelik plakayı gördüm.

Kaliforniya'ya gelen ilk Cizvitlerden biri olan ve çöldeki dişli iblisler hakkında gevezelik edip kardeşleri ısırmaya çalıştığı için tarikatı tarafından asılan Deli Keşiş'le tanışmıştım. Size hala ip izlerini gösterebilirdi. Asla solmamışlardı, çünkü idam onun değişimi sırasında gerçekleşmişti.

Sadie Skull adında bir Kızılderili içki kaçakçısı ve posta arabası soyguncusuyla tanışmıştım, tüm yüzünü kaplayan dövmesinden dolayı. Bugünlerde dövmesini genellikle bir glamourie ile saklıyordu, ama bir anda bırakabilir ve sizi sonsuza dek korkutabilirdi. Sonra da güler, güler ve size bir bira ısmarlardı.

Geçmişte başarılı bir çamaşırhane zinciri işleten bir çift Çinli Siyam ikiziyle tanışmıştım - yetkilileri bir şekilde *başka bir* çift Siyam ikizi tarafından yapıldığına ikna ettikleri bir dizi tren soygunundan elde ettikleri kârla satın almışlardı.

Şehrin kendisini bile sevdim, tüm ışıltısı, ihtişamı ve pejmürde harikuladeliğiyle, ki burada olmaması gerekirdi çünkü burası çölün ortasıydı, birkaç çöl tavşanı ve park görünümlü çalılar dışında hiçbir şeyin yaşamaması gereken bir yerdi. Olduğu yerde bulunmaya ya da yaptığı şeyi yapmaya hakkı yoktu. Ama yine de buradaydı, tıpkı benim gibi. Uyumluyduk.

Konsolos da bunu biliyordu.

İşte bu yüzden, kızlar için çok sayıda oda, resmi bir seyirci odası, balo salonu, kütüphane, devasa bir yemek odası ve mutfak, büyük bir ana süit, büyük açık ortak odalar ve büyük bir açık bahçe ve havuz alanıyla tamamlanan mükemmel Pisidya Sarayı'nın -ki Tami onu ele geçirene kadar gerçek Yunan heykelleri vardı- tam *üstümde* boş bırakılmasını şüpheli buldum.

Tabii ki konsolos bizi oraya davet etmemiştii, aman Tanrım, hayır. Vampirler, özellikle de onun kadar yaşlı vampirler, asla bu kadar bariz bir şey yapmazlar ve eğer yaparlarsa, kaçsanız iyi edersiniz. Hayır, tadilat tamamlandıktan sonra burayı boşalttı ve çok becerikli ev annem/majordomom/ben kaptanım-şimdi Tami'nin fark etmesi için bıraktı.

Kısa bir süre sonra da ben yokken bize taşındı.

Tami bulduğu şeyle o kadar gurur duyuyordu ki ona kandırıldığını söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Bu kendi başına bir sorun değildi; burayı genel olarak sevmiştim ve sahip olduğum için mutluydum. Ama gelecek için iyiye işaret değildi.

Bu hiç de iyiye işaret değildi.

Mango ılgınlığı ve papaya tutkusu banyo bombaları arasında karar vermeye çalışırken biri yatak odasının kısmen açık olan kapısına vurdu. Boş ver dedim, ikisini de içine attım ve kafamı kapıdan dışarı uzattım. Ve Rhea'yı elinde bir tepsiyle orada dikilirken buldum.

"Tami ögle yemeğini sevebileceğini düşündü," dedi bana. "Hilde hiç yemeğin olmadığını söyledi."

"Hayır, hareket etmeyi bırakırsak kovulacağımızdan korkuyorduk." Süslü kapağı kaldırdım. Tami, taşındığımızda tanrıların yemek servisini bulmuş ve Viktorya döneminden kalma antika yemek kubbelerine aşık olmuştu. Artık tepsi kubbeye ihtiyaç duyacak kadar uzağa gitmese bile onları her şeyin üzerine koyuyordu. Ama aromaları yakalamak için harikalar yaratıyordu.

Herkesin ögle yemeğinde yediğini tahmin ettiğim ev yapımı güveç gibi.

Midem ağlamaklı bir şekilde homurdandı. "Lanet olsun."

Rhea güldü. Eskiden ara sıra kullandığım renkli dille onu şok ederdim ama haftalardır erkeklerle birlikte olduğu için bağışıklık kazanmıştı. "Masanın üzerine koyayım, olur mu?"

Başımı salladım. "Birazdan çıkarım."

Kıyafetlerimi çıkardım ve çok sıcak olan ama yorgun kaslarımda harika bir his uyandıran banyoya girdim. Ve birkaç dakikalığına kendimden geçmeye çalıştım, çünkü bu günümün en güzel kısmıydı. Küvet çok büyüktü ve içinde uzay istasyonundan daha fazla teknoloji vardı. İçeri ilk girdiğimde yarım saatimi su jetleri ve farklı renklerdeki ışıklarla oynayarak geçirmiştim. Sonunda mavide karar kılmıştım çünkü rahatlatıcıydı ve dekora uyuyordu.

Bu küvet neredeyse senatoyu her şey için affetmemi sağlıyordu.

Neredeyse.

Ama manipölasyon devam ederken affetmek biraz zordu. Kaşlarımı çattım ve saçlarımı köpürttüm çünkü şu anda bunu düşünmek istemiyordum. Ya da, bilirsiniz, hiç. Ama beynimin farklı fikirleri vardı.

Vampirler, Çember tarafından yetiştirilmemiş potansiyel bir Pythia olduğunu öğrendiklerinden beri gücümün kendi kontrollerinde olmasını istiyorlardı. Bu beni o kadar da rahatsız etmezdi; politika 101'di ve senato bu konuda çoğu insandan daha iyiydi. Eğer, Mircea'nın beni kendisine aşık etmesini sağlamak gibi parlak bir planları olmasaydı.

Bu çok zor olmamıştı, çünkü zaten yolu yarılamıştım. Tony'nin korkunç mahkemesini ziyaret ettiği çocukluğumdan beri ona aşıktım. Ve oldukça iyi bir izlenim bırakmıştı.

Sıcak, koyu renk gözleri hayal ettiğim ilk gözlerdi. Ellerimin üzerinden ipek gibi akacak kadar uzun maun rengi saçları muhtemelen bana ömür boyu sürecektir bir fetiş kazandırmıştı. Ama beni asıl etkileyen mizahıydı, yakışıklı yüzünün aydınlanma şekli ve şehvetli ağzının köşelerinde onun gibi birinin sahip olmaması gereken absürt şeylere karşı bir takdirle kıvrılmasıydı -senato üyesi, usta vampir, tehlikeli über Alfaların tehlikeli über Alfası

Ve yine de yaptı. Her zaman öyleydi. Onunla ilgili en sevdiğim şey buydu, dürüst olalım, neredeyse her şeyi sevmeme rağmen.

Ve beni sevmişti, en azından bir süreliğine, sevmemesi gerektiği halde. Manipülatör olması gerekiyordu, kendisi zarar görmeden uzak dururken beni büyüleyen kişi olması gerekiyordu. Bize dışarıdan bakan herkese kolay görünmüş olmalı. Sonuçta, konumum dışında onu cezbedecek neyim vardı? Çok ince bacakları, çok dolgun yanakları ve burnunda çilleri olan bir sarışınla ne işi olabilirdi ki?

Ama Mircea her zaman ilginç zevklere sahip olmuştu. Pek çok konutu, misafirlerini şaşırtmak için tasarlanan ortak alanlardaki zenginlikleriyle bilinirdi. Ancak özel odaları, eski ülkenin ahşap işçiliğinin kalbi Maramures'ten oyma gardıroplar ya da Doğu Asya Sarayı'nda konsolosun elçisi olarak görev yaptığı dönemden kalma tombik bir porselen tef çalar veya eski tahta kaşıklar gibi sıra dışı küçük dokunuşlarla doluydu. Neredeyse hiçbir maliyeti yoktu, kimsede, hiçbir yerde hayranlık uyandırmazlardı ve açıkçası biraz rüküştüler. Ama onları severdi.

Benden hoşlandığı gibi mi?

Kes şunu, dedim kendime, öfkeyle kafa derimi ovarak. Orada ne olduğunu çok iyi biliyorsun ve bunun senin şüpheli cazibenle hiçbir ilgisi yoktu. Senatonun kendilerine bir Pythia bulmak için yaptıkları küçük mutlu plan *geiler* tarafından bozulmuştu, Mircea ve benim birbirimize gerçekten aşık olmamıza neden olan bir büyü yanlış gitmişti. Ve bu bir hayır-hayırdı.

Konsül, büyük bir servete, kazanan bir kişiliğe ve arkasında geniş bir aileye sahip olan zaten çok güçlü bir senatörün bir de Pythia edinmesiyle neler olabileceği konusunda endişelenmeye başlamıştı. Kendi ipiyle kuyuya inmek ve sonunda beni kendisine karşı kullanmasını istemediğinden, cennetteki suları bulandırmak için çalışmaya başlamıştı.

Elbette bu konuda biraz yardım almıştı.

Mircea, vampirlikle lanetlendiği -çünkü ısırılmayan nadir vampir türlerinden biriydi- ve Değişim'in etkisini yitirdiği zaman arasındaki kısa süre zarfında doğurduğu çılgın bir vampir olan bir kızı olduğundan bahsetmeyi unutmuştu.

Bu başlı başına bir sorundu, çünkü geis onun kafasını karıştırırken meydana gelen bir olay sayesinde vampir yasalarına göre evlenmiştik. Ve bir insanın karısına kızından bahsedebileceğini düşünürsünüz. Mesela onu ana sarayını görmeye götürebilir, ailesiyle tanıştıracaktır ya da gerçekten bir yüzük takabilirdi - ki bunlar da olmamıştı.

Tabii ki çok fazla şikayet edemezdik, çünkü en başta asla kabul etmediğim evliliği tanımayı inatla reddetmiştim. Ve son olaylar bizi kontrol eden bir büyü olmadığında uyumluluğumuzu sorguladığından beri. Ve Pythias'ın zaten evlenmemesi gerektiği için. Ama Mircea her şeyin tamam olduğu konusunda ısrar edip duruyordu, o zaman neden bana kızından bahsetmiyordu?

Muhtemelen bu durum anne hakkında da soru işaretleri yaratabilirdi.

Mircea, Değişim'den önce evlendiği ve yüzyıllar önce ölmüş olan ilk karısı Elena'dan da hiç bahsetmemişti. Bu kadarla kalmalıydı, çünkü ölüm oldukça nihai bir şeydi, değil mi? Ama hayır. Zamanda geri gidip onun ölümünü engellemek için Pythian gücünü kullanmamı nasıl isteyeceğini bulmak için aylarını harcamışken değil.

Evet, doğru duydunuz. Şimdiki "karısının" eski karısını kurtarmasını, bu süreçte zaman çizgisini riske atmasını ve onu bu yüzyıla getirmesini istiyordu, sanırım hepimizin sonsuza dek mutlu yaşaması gerekiyordu? *Çılgıncaydı.*

En azından bir insan için öyleydi. Usta bir vampir içinse Salı günüydü, çünkü zaten çoğunun haremi vardı. Bana söylendiğine göre Değişim, aşka çok benzeyen bir bağıllık dalgasına neden oluyordu ve bir şey diğerine yol açma eğilimindeydi. Belki de Mircea bu yüzden hiç kadın değiştirmemişti.

Elena'nın ölümünden bu yana geçen yıllar boyunca sevgilileri olmuştu ama bunlar geçici kaçamaklardı. Öte yandan ölümsüz bir sevgili, size kan bağıyla bağlı biri, bambaşka bir şeydi. Bu ona ölmüş karısını aldatıyormuş gibi hissettirebilirdi, ona o kadar bağlıydı ki

Son beş yüz yıldır Pythias'la aşk yaşıyor, geçmişe gidip onun için zamanı yeniden yazabilecek birini bulmaya çalışıyordu!

Elbette ona kan bağıyla bağlıydım. Beni ısırды, yarı çıldırmış ve geis tarafından sert bir şekilde sürülmüştü, ama *yine de beni ısırды*. Sıradan bir ısırık da değil. Ama ısırığı alan kişiyi bir vampir ailesine bağlayan bir ısırıktı. Sonsuza dek, onların kültüründe evlilikle aynı şey olarak kabul edilen, anısını hala boynumda iki küçük şişlikte taşıdığım. Beni canı istediğinde almış, canı istediğinde de fırlatıp atmıştı ve bu sadece-

Oh, ama unuttum.

Yapmamıştı.

Elena'yla evliliğinin onun ölümüyle sona erdiğini söylemişti. Artık onun gerçek aşkı bendim, sadece Elena'ya karşı bir zorunluluk hissediyordu, demişti. Bunun hiçbir şeyi değiştirmesi gerekmiyordu Cassie, neden bu kadar üzülüyorsun, sen hâlâ benim en sevdiğim ikinci karımsın, demişti!

Tamam, aslında sonuncusunu söylememişti ama ağır bir şekilde ima etmişti. Genelde insan duygularını çok iyi sezebilen biri olarak Mircea bu konuda şaşırtıcı derecede sağırdı. Elbette bunun bir nedeni vardı.

Tıpkı geis'in kafasıyla oynayarak, manipüle etmesi gereken sıkıcı küçük Pythia'ya aşık olmasına neden olduğu gibi, şimdi de başka bir faktör - bir büyü değil, bir sendrom - onunla uğraşıyordu.

Mircea şu anda kadim vampirler arasında yaygın olan ve neden çok fazla kadim vampir olmadığını açıklayan bir durumdan muzdaripti. Konsül topraktan daha yaşlıydı ve senato üyelerinin çoğunun beş ya da Ama onlar istisnaydı, kural değil. Vampirler için "yaşlı" genellikle birkaç yüzyıl anlamına gelirdi, birkaç bin yıl değil, ki durup düşündüğünüzde bu garipti.

Her zaman yeni vampirler yaratılıyordu. Ve birçoğu normal bir insan ömrünün ötesine geçmeyi asla başaramazken, düellolarda veya efendileri için ayak işlerinde ya da şafağı bekleyerek intihar etmeye karar verdiklerinde dedikleri gibi "güneşi selamlamaktan" öldürülürken, diğerleri gayet iyiydi. Peki neredeydiler?

Binlerce yıldır vampirler vardı ama yine de çok azı hayatta kalmıştı. Belki de Mircea'ya da aynı şey olmaya başlamıştı. İnsan hayatlarında yolunda gitmeyen bir şeyi takıntı haline getirmeye başladılar.

ya da değiştiklerinde çözülmemiş olan bir şeyi takıntı haline getirdiler. "Takıntı" derken, başka bir şey göremeyecek kadar takıntılı olmalarını kastediyorum.

Arkalarından sinsice yaklaşan suikastçılar da dahil.

Bu bana bazı hayaletlerin ölümden sonra etrafta dolaşıp, bazı durumlarda yüzlerce yıl önce meydana gelmiş olayları düzeltmeye çalışmalarını hatırlattı. Elbette hayaletler için bu genellikle imkânsızdı, çünkü hem dünyayla etkileşime geçmeleri çok zordu hem de onlara haksızlık eden insanlar genellikle çoktan ölmüş oluyordu. Ancak bu vampirler için her zaman geçerli değildi.

Özellikle de Pythia'yı tanıyan vampirler için.

Tüm bunları -Elena'ya ne olduğunu, Mircea'nın benimle ilgili planını ve giderek artan saplantısını- Mircea'nın bana söylemesi *gerektiği gibi* söylemesiyle değil, söz konusu çılgın dampirle patlayıcı bir yüzleşme sırasında öğrenmiştim. Beni sevgili babası için bir tehdit olarak görüp neredeyse öldürüyordu. Ancak o zaman ağzındaki baklayı çıkarmıştı. Çünkü konsolos zaten hikayenin bir kısmını "ağzından kaçırmıştı" ve kısa bir süre sonra ordumuzun başında Faerie'ye gidecekti ve geri dönmemesi durumunda Elena'ya göz kulak olunduğundan emin olmak istiyordu.

Mecburiyetten tabii ki.

Yani evet. şok olmuştum, dehşete dşmştum, kalbim kırılmıştı ve bir sürü başka şey olmuştu ve bir dereceye kadar hâlâ yleydim. Ama anladım, tamam mı? Tamamen kalpsiz değildim; evlenecek kadar sevdiğiniz ve kanınızdan olan tek çocuğunuzu doğuran birini neden kurtarmak istediğinizi anlıyordum.

Zamanda yolculuk yapabilen insanlar olduğunu keşfettiğinde bunun Mircea'ya neden bir nimet gibi göründüğünü bile anladım. Ve karısının son saatlerini öz kardeşinin kurduğu sivriltilmiş bir kazık üzerinde kıvranarak geçirmesiyle sonuçlanan korkunç adalet rezaletini geri alabilirdi. Bunu herkes anlayabilirdi.

Ama herhangi biri Pythia değildi ve zaman çizgisini korumaktan sorumluydu. Olmaması gereken bir sürü insanın ölümüyle sonuçlanabilecek bir müdahaleye karşı mesela! Elbette Mircea onlara aşık *değildi* - ve farkında olsa da olmasa da Elena'ya açıktı. O gece yüzünde ydi, bana nihayet her şeyi anlattığında, şiddetle aksini beyan ederken bile. Geçmişine dair yakaladığım görüntülerin flaşlarında vardı, ya kahin yeteneklerim sayesinde ya da zihinsel

güçleri farkında olmadan onun sıkıntısına yansıtıyordu. Her şey çok açıktı.

Onu hâlâ seviyordu ve bunun için bir geis'e ihtiyacı yoktu.

Peki ona nasıl hayır diyebilirdim?

Ama iş buydu ve diğer tüm Pythia'ların beş yüz yıldır başardığı bir şeydi. Muhtemelen ben de başaracaktım ama ben başaramadan o bana hediye olarak *Le Morte d'Arthur'un* muhteşem bir kopyasını göndererek önleyici bir hamle yapmıştı. Hala kütüphanemde duruyordu. Güzel bir şeydi, yaldızlı kenarlı ve deri ciltliydi, her tarafına serpiştirilmiş tam renkli resimler vardı.

Çok güzeldi.

Aynı zamanda bir tehditti. Yakışıklı, klas bir tehdit, çünkü Mircea yakışıklı, klas bir adamdı. Ama yine de bir tehditti.

Çünkü eğer istediğini yapmazsam, hayatımdaki diğer adam John Pritkin hakkında keşfettiği bir sırrı halka açıklayacaktı.

Bir zamanlar korumam ve suç ortağım olan Pritkin, bu çılgın yeni hayata adım attığımdan beri neredeyse yanımdaydı. Birbirimizden nefret ederek başladık, yavaş yavaş birbirimize tahammül etmeyi ve sonra saygı duymayı öğrendik ve sonunda neredeyse farkına varmadan aşık olduk, bir geisimiz olmamasına rağmen. Ama Pritkin onun gerçek adı değildi -en azından doğduğu ad değildi- ve Mircea bunu biliyordu.

Ve yakında, diğer herkes de öyle olacaktı, eğer pony yapmazsam. Görünüşe göre Merlin'le çıkmanın dezavantajları vardı.

Çıktığımızdan değil. Bir iblis laneti onu iki hafta boyunca ölüme terk ettiğinden ve beni onun bedensiz ruhunun peşinden zamanda çılgın bir yarışa gönderdiğinden beri onu neredeyse hiç görmemiştim. Onu geri getirmiştım ve aptalca bir şekilde bir süre burada kalacağını düşünmüştüm. Ha!

Geçenlerde Hong Kong'da tuhaf bir şey olmuştu ve Pritkin *ölüm döşeginden* kalkıp bununla ilgilenmeye gitmişti. Tabii ki yapmıştı. Bana bu konuda tek bir kelime bile söylemeden, çünkü kendini öldürttükten hemen sonra kendini öldürtmesine itirazım olabilirdi!

Dürüst olmak gerekirse, bazen sadece köpük banyosunda kalmak ve hiç çıkmamak istemem şaşırtıcı mıydı?

Mircea'nın sahibi olduğu bir otelin vampirler için inşa edilmiş çatı katında köpük banyosu, diye düşündüm kötü kötü. O ve senato bu hafta benim iplerimi kimin çekeceği konusunda mücadele ederken ben de bir tane alıyordum. Benim bağımsız bir varlık olmam, çeşitli doğaüstü gruplar arasında hakemlik yapabilmem gerekiyordu çünkü ben

bir tarafa diğ erinden daha fazla bağı lı değ ildi. Bunu burada yapabilir miyim? Bunu *her yerde* yapabilir miyim?

Cemaate yapabileceğ imi, *yapacağ ımı* söylemiş tim ve bir şekilde bunu yaparken kendime güveniyor gibi görünmü ştü m. Ama Agnes bunu başaramadıysa, benim ne şansım vardı ki? Mircea'nın lanet olası korumalarını almasını bile engelleyemiyordum! Bu çı ldırtıcıydı!

Lif fırç amın aniden kırılmaya karar vermesi gibi. Sanırım biraz fazla sert fırçalamış tim ve kırılarak lanet olası bacağ ıma bir kıymık batmasına neden oldu. Lanet olsun!

Onu odanın diğ er ucuna fırlattım, bu çocukça bir hareketti ama stresliydim. Ve uzak duvardaki sırttan yunuslara değ il de arada kalan bir şeye çarptığ ında daha da gerildim. Orada olmayan bir şey, çünkü hiçbir şey yoktu, ama yine de bir ç ığlık attı.

Ve sonra bana doğ ru koşt u, göğ sünden aş ağı akan köpükler dışında görünmez bir dehşet.

Yedinci Bölüm

Dışarı çıkıp korumalarımın ilgilenmesine izin vermeliydim ama o kadar hızlı oldu ki, onun yerine tepki verdim ve her neyse onu olduğu yerde donduran bir zaman dalgası gönderdim.

Daha doğrusu, havada.

Anlayabildiğim kadarıyla, bir sıçramanın ortasındaydı ve şimdi zaman kelimenin tam anlamıyla her yerinde dururken orada sıkışıp kalmıştı. Ben hariç. Nefes nefese kalmış ve küvetin kenarına yığılmıştım, çünkü zaman durmaları benim üzerimde işe yaramayabilirdi, ama yine de bir orospuydu! Sonra yavaşça ayağa kalktım ve bir havlu askısına doğru ilerledim, bir tane kaptım ve etrafıma sardım.

Ve bu son tehdidin ne olduğunu görmeye gidiyorum.

Hâlâ emin değildim. Donmuştu, bunu sadece güç kaybından ve odanın ortasında küçük bir bulut gibi asılı duran köpük çizgisinden bile anlayabiliyordum. Oraya biraz daha atmayı denedim ama pek yardımcı olmadılar. Belli belirsiz insana benzeyen sulu, sabunlu bir taslak elde ettim, ama hepsi bu kadardı.

Ben de onun yerine gidip biraz vücut pudrası aldım.

Her yere talk püskürtürken kaşlarımı çatmaya başladım. İnsan şeklinde bir heykele benzeyen sıvayı bitirdiğimde yüzümdeki ifade tamamen çatıktı. Büyüm çözülmeye başladığı için sallanmamdan bahsetmiyorum bile.

O sırada güç kaybı yüzünden ellerim titriyordu, bu yüzden makyaj çantamdan küçük bir iksir şişesi çıkardım, yaklaşık üçte birini içtim ve sistemimde rahatlık ve sakinliğin geri geldiğini hissettim. Ve otlar dilimi sıyırdı, çünkü bu şey iğrençti. Tadını ağzımdan çıkarmak için şişeyi geri verdim ve dişlerimi fırçaladım çünkü buradaki bazı insanlar meraklılardı. Sonra geri geldim, küvetin kenarına oturdum ve bekledim.

Çok uzun sürmedi.

Uzun bacaklar sallanmaya, aynı derecede uzun kollar rüzgârda savrulmaya başladı ve bedeninin etrafında zaman durmadan önce sahip olduğu ivme onu aniden ileriye, doğrudan küvetin içine taşıdı.

O -daha doğrusu, o- büyük leğenin yarı içine yarı dışına, başı suyun altında kalacak şekilde düştü. Nefes nefese ve çığlık atarak yukarı çıktı ve sonra boğuldu, çünkü sanırım bir şeyler yanlış yöne gitti. Ta ki sudan kaygan zeminde tutunmaya çalışan uzun bacaklarından biri kayana ve tekrar suya batana kadar.

Sonunda iki elini küvetin kenarına koydu ve yukarı iterek kafasını dışarı çıkardı. Ya da sanırım öyle yaptı. Su pudrayı yıkamış, onu göğsünden yukarısı görünmez hale getirmişti.

Ama yine de banyo fırçasının kırık ucunu çene olduğunu tahmin ettiğim şeyin altına sokmak için yeterli göstergem vardı. Ve yeterince yaklaşmış olmalıydı.

Çünkü görünmez adam aniden tekrar görünür olmaya karar verdi.

Beni böcek gözlü, dehşete düşmüş yüzüne bakarken bırakarak-

"Augustine?" O olduğundan şüphelenmiştim ama yine de

sinirlenmiştim. "Aughhh!"

"Augustine!"

"Aughhh!"

"Çığlık atmayı kes!"

"Beni tehdit etmeyi kes ... *hırıltılı* ... *hırıltılı* ... seni psikopat!" Ona

bakakaldım. Psikopat *ben miydim?* "Burada ne yapıyorsun?"

Lif kabağı çubuğuna şaşı gözlerle bakıyor ve nefes almakta zorlanıyor gibiydi. Muhtemelen küvete çarptığında solar pleksisi darbe aldığı içindir.

"Seninle konuşmam gerekiyordu-"

"Şu *anda* mı?"

"Evet, şimdi! Şimdi! Bu çok önemli." Göğsünü tuttu. "Bana ne yaptın? . . . *hırıltılı* . . . bana ne yaptın?"

"Kalıcı bir şey değil, yine de seni öldürmediğim için şanslısın! Ne diye üzerime atlıyordun?"

"Çığlık atacaksın diye korktum. O aşırı büyümüş gorille uğraşmak zorunda kalmak istemedim." Etrafına bakındı, sanırım yalnız olduğumuzu fark etmişti.

"Nerede o?"

"Marco'yu kastediyorsanız, muhtemelen ortak odalarda bir yerdedir. Konsolos yatak odasının etrafına bir sessizlik büyüü yaptırmıştı."

"Tanrılara şükürler olsun!" Augustine ayağa kalkmaya çalıştı ama tekrar kıcının üzerine düştü.

Kolundan tutup yukarı çektim ve göğsüne bir havlu attım. "Ne yaptın sen? Ve neden buraya gizlice girdiğini görmediler?"

Gözlerini devirdi ve tekrar gözden kayboldu. Bir an için bunun kısmen gözlerimdeki yanma ve bulanıklıktan kaynaklandığını düşündüm, çünkü saçımdan yüzüme sabun damlamış ve görüşümü bozmuştu. Ve çünkü hiçbir glamourie o kadar iyi değildi. Çok yakın mesafedeydim ve hâlâ onu göremiyordum. Ama elimi uzattığımda-

Orada duruyordu, avucumun altında kaskatı kesilmişti. Orospu çocuğu.

"Etrafta dolaşın," diye emrettim, çünkü kamuflaj büyülerinin sorun yaşadığı şeylerden biri de hareket etmektir.

Hiçbir şey.

"Taşınıyor musun?"

"Evet! Ve bana dokunmayı kes!" "Seni göremiyorum," diye belirttim.

"İşte fikir bu!" Yavaşça tekrar ortaya çıktı. Önce keskin, jiletle kesilmiş ve artık dağınık bir halde olan saç modeliyle parlayan sarışın bir kafa; sonra hafif çılgin, soluk mavi gözleri olan zayıf, köşeli bir yüz; ve son olarak da seksenli yıllardan kalma Buck Rogers kostümüne benzeyen, her hareket ettiğinde prizmatik renkler saçan opalesan beyaz bir arka plana sahip, ışıltılı bir tulum.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Gerçekten etkilenmiş bir şekilde sordum.

Onu fırçaladı. "Bu bir şey. Çember için üzerinde çalışıyorum. Savaş için, anlıyor musun?"

"Evet." Augustine'e istila için bazı eşyaların tasarlanmasına yardım etmesi için teklif götürülmüştü. Kulağa geldiği kadar tuhaf değildi. Yarı feydi ve tasarımları geçmişte yaratıcılık eğilimi göstermişti. Ve açıkçası, alabileceğimiz her yardımı kullanabilirdik.

"Görünmez bir ordumuz mu olacak?" Ruh halim birden düzeldi. Augustine homurdandı. "İstiyorlar."

"Bana çalışıyor gibi görünüyor!"

"Oh, öyle. Yaklaşık doksan saniyeliğine. En iyi ihtimalle bazı casuslarımıza yardımcı olur. Ama genel kullanım için çok fazla güç harcıyor."

Anlaşıldı.

"Şimdi dinle," dedi havluyla temizlenirken. "Senden istediğim şey-"

"İhtiyacım olan şey durulanmak," dedim ona, duşu açtım çünkü Saçımda ve diğer her yerimde sabun vardı. "Git soyunma odasında bekle."

"Ama ben-"

"Dışarı!" Acıyan gözlerime masaj yaparak söyledim. "Yoksa Marco'yu ararım, yemin ederim." "Kahretsin, Cassie-"

"Ve şu goril yorumundan bahsedeceğim."

Gitti.

Trajik görünmeyi bırakmadan önce birkaç damla damlatmam gereken gözlerim dışında sabunumu aldım. Acele etmeden saçıma fön çektim ve köpük, saç maşası ve yuvarlak fırça kullanarak sıkı, küçük ve kızgın buklelerimi, orada olmaktan mutlu görünen büyük, yumuşak ve kabarık buklelere dönüştürdüm. Kirpiklerimi bile kıvırdım, çünkü ne olacaksa olsun, fazladan göz kalemi ve maskara sürdüm.

Fey kadının canlı mavi göz rengini düşündüm ve biraz gölge ekledim. Benimkini pek mavileştirmedim ama kalan kırmızılığı biraz dengeledi. Sonuç?

Sonunda havlumu büyük bir bornozla değiştirdim ve soyunma odasına girdim. Ve hemen daha erken gelmiş olmayı diledim. Çünkü Augustine tuvalet masamda oturmuş, ayak bilekleri çapraz bir şekilde beni beklemiyordu. Oturmuyordu bile. Tuhaf, fazla ince vücudu, zaten biraz çıplak görünen ve şimdi tamamen soyulmakta olan gömme dolabımdaydı.

"Saçmalık, saçmalık, *inanılmaz saçmalık!*" Bana öfkeyle baktı ve bir gömlek salladı. "İkinci el mağazalarından alışveriş mi yapıyorsun?"

"Hey!" Eşyalarımı geri aldım. En sevdiklerimden biriydi, önünde bir kase yaprak ve altında "Salata, Hüznün Tadı" yazan düz beyaz bir tişört. Askıdan yeni sökmüştü ve köşede yaptığı yığının üzerine atma aşamasındaydı. "İkinci el mağazalarına saygısızlık etme. Eskiden gardırobumun yarısı oradan gelirdi."

"Eskiden mi?"

"Augustine-"

"Haklısın," diye kabul etti. "Kaba davranıyordum." "Bu daha iyi."

"Belli ki serserileri soyuyorsun." Ve bütün bir çekmeceyi ters çevirdi.

"Ne yapıyorsun?"

"Kahretsin, kahretsin, bu çok güzel. Oh, o benim.

Yapmalıydım-" "Kes şunu!"

"Gelip beni görmelisin hayatım," dedi ciddi bir şekilde. "Bunların hepsi dışkı. Benim parçalarım hariç tabii ki."

"Nerede gördün? Eviniz yandı!" Otelin ana caddesinin geri kalanıyla birlikte. Cadde üzerindeki savaşın adı da buradan geliyordu.

Dante'nin dükkânı saldırı nedeniyle şu anda tadilattaydı ve halka kapalıydı, Augustine de bu yüzden burada kalıyordu. Dükkânı şu anda yerde ancak bir taslak halindeydi, bu yüzden inşaatçılar her şeyin nereye gitmesi gerektiği konusunda bir fikre sahipti. Ve bize saldıran karanlık büyücülerin onu yakalamak istediklerinden emin olduğu için evine dönmeyi kesinlikle reddetmişti. Dövüşe yardım ettiği için ona geçici olarak bizimle kalmasını teklif etmiştim.

Bunları neden yaptım?

"Gelecek hafta altın balo salonunda bir gövde gösterisi yapacağım," diye bilgilendirdi beni. "Elbette sadece imtiyazlı müşteriler için. Yeni, savaş temalı serimin ön gösterimi. *Enfes*."

Bunu söylediğini en son duyduğumda, *Arabistanlı Lawrence*'tan sahneleri havaya yansıtan - tüküren deveyeyle tamamlanan - bir kask hakkında olduğunu düşünürsek, şüphelerim vardı.

Sanki durmasaydı giyecek bir şeyim kalacağından şüpheliymişim gibi!

Yığının kaderindeki son parçayı, seyahatim için ... bir şeyle ... eşleştirmeyi planladığım güzel bir siyah kalem eteği aldım, ancak Augustine gitmesine izin vermiyordu.

"Buna ihtiyacım var!"

İnce dudaklar alay etti. "Ne için? Yeni sekreterlik pozisyonun için mi? Avukat yardımcılığı için mi? Tarihteki en kötü moda anlayışına sahip Pythia olarak ilk çıkışını yapman-"

"Pekâlâ! O zaman ne giymemi önerirsiniz? Senatoya gitmem gerekiyor-"

Augustine'in mavi gözleri kısıldı.

"Ne?" Temkinli bir şekilde söyledim.

"Mükemmel bir şeyim var," dedi bana. "Kesinlikle büyüleyici. Bir ... konsolosu bile kışkındıracak türden bir takım."

Dudaklarımı yaladım. Ve Cleo'yu ve onun çirkin moda anlayışını düşündüm.

Bunu sadece şok değeri için yapıyordu, artık çoğu vampirin yaptığı gibi güç oyunları oynamaya ihtiyacı yoktu. Bazen bir gözdağı taktiği olarak, ne kadar yaşlı ve dolayısıyla ne kadar güçlü olduklarını göstermek için geçmişlerinden kıyafetler giyerlerdi. Bu, saygıdeğer vampirlerin bir araya geldiği herhangi bir toplantıyı kostüm partisine benzetiyordu.

ve aralarına tesadüfen giren herhangi bir insan, yani ben, normalden daha da önemsiz hissediyorum.

Aralarında *olmayı* planladığımdan değil. Mircea'yı yalnız yakalamalıyım, bu günlerde genellikle olduğu gibi etrafı kalabalıkla çevrili değil, gerçekten konuşabileceğim bir yerde. Ama yine de ... değişiklik olsun diye etkileyici bir şeyler giymek güzel olurdu.

"Ne kadar?" Endişeyle sordum. Çünkü Augustine ucuza gelmiyordu.

"Satılık değil," dedi bana. "Sana hediye edeceğim." Kendi gözlerimin kısıldığını hissettim.

"Neden?"

"Bana bir iyilik yapacaksın."

Gözleri daha da kısılmıştı. "Ne tür bir iyilik?"

"Ne tür olduğunu çok iyi biliyorsun! Bu elbiseyi nereden bulduğunu bilmek istiyorum-"

"Ne elbisesi?"

"*Ne dre-*"

Bir elimle ağzını kapattım çünkü süitin içindeyseniz ses yalıtımının işe yarayıp yaramadığından emin değildim ve Rhea hâlâ dışarıda olabilirdi. "Sus!" Tısladım. "Yoksa herkesin etrafta ne kadar kolay koşuşturduğunu, herkesi gözetlediğini öğrenmesini mi istiyorsun?"

"Hn bmph mph anmph!"

"Ne?"

Elini çekti. "Ben kimseyi gözetlemem!"

Hâlâ bağırıyordu ama fısıltıyla bağırıyordu, bu yüzden bunun bir gelişme olduğunu tahmin ettim.

"Benden başka herkes," diye belirttim.

"Casusluk yapmıyordum! Manik bir tavuk gibi etrafta zıplıyorsun; kimse tek kelime edemiyor-"

"Bu doğru değil!"

"Bu tamamen doğru! Hiç burada olmuyorsun, olduğunda da bir yerlere kapanıp kalıyorsun-"

"Ben değilim!" Bunu düşündüm. "Tamam, belki öyleyim ama olmadığım zamanlarda *da kalabalık* oluyorum. Artık biraz huzur ve sessizlik için tuvalete gitmem gerekiyor, gittiğimde de gidemiyorum. Biraz mahremiyete hakkım var!"

"Evet, var," dedi az önce her şeyi mahveden adam. "Ama mahkemenizin de sizi ara sıra görmesi gerekiyor. Hepsinin adını biliyor musun?"

"Daha bu sabah onlarla birlikteydim," diye belirttim.

"Evet, onları koruyorum. Ama onlarla *etkileşime* girmiyorsun. Bahse girerim ki Marco'dan çok senden korkuyorlardır-"

"Bu çok saçma!"

"-en azından dört ayak üstüne düşüp onlarla oynayan, bir tür dev ayı gibi görünen-"

"Önce bir goril, şimdi de bir ayı. Gerçekten ölmek istiyorsun, değil mi?"

"Tam olarak ne yapıyorsun? Onlarla en son ne zaman kaliteli zaman geçirdiniz? *Hiç* geçirdin mi?"

Orada durdu, elleri sıksa kalçalarında, suçlayıcı bir şekilde bana bakıyordu.

Gözlerimi dikmiş bakıyordum. Bu da nereden çıkmıştı? Ve onun sorunu neydi? Benim mahkemem iyiydi. Hayır, benim mahkemem iyiden *de* iyiydi! Ve bunun bir parçası bile olmayan Augustine, beni azarlama hakkını nereden buluyordu? İyiliğine karşılık vermek üzereydim ama bana fırsat vermedi.

"Kendi sarayın bile seni henüz tanımıyor," dedi sitemle. "Senden fısıltılarla ya da korkulu seslerle bahsediyorlar - belki de korkulu seslerle-"

"Benden korkmuyorlar!"

"Nereden biliyorsun ki? Onlarla senden daha fazla zaman geçiriyorum!"

"*Savaşmam gereken bir savaş var!*"

Uzun parmaklı bir el ağzımı kapattı. "Dikkatli ol," dedi iğrenç bir şekilde. "Seni duyacaklar."

Çıkardım ve ona ters ters baktım. "Bu yüzden mi buradasın? Bana mahkemem hakkında ders vermek için mi?"

"Hayır, size neden burada olduğumu söyledim. Ama görünüşe göre diğer herkes büyük yarı tanrıçaya o kadar hayran ki, sarayında hâlâ bir Pythia olmadığını söyleyemiyor. Onlardan korktuğunu sanırsın, ya da belki de sadece küçümsemedir.

Kıyafetlerimi satın alan ve dadılar çocukları büyütürken düğme tipleri hakkında -sanki bir şey biliyorlarmış gibi- benimle saatlerce tartışan tüm o kendini beğenmiş kadınlar gibi!" Kolumu tuttu. "Nereye gidiyorsun?"

"Dışarı! Bunu dinlemek zorunda

değilim!" "Ah, o zaman bu korku."

Beklenmedik bir öfkeyle üzerine yürüdüm. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun! Buraya giremezsin-"

"Peki başka kim gidecek?" diye sordu. "Üzerinde yürüdüğün toprağa tapan uysal küçük Rhea mı? Çatının çökmesine neden olmadığı sürece ne yaptığınızı umursamayan lanet olası vampirler mi? Sana bazı konularda doğruyu söyleyebilecek olan ama çocukların en iyi görüldüğü ve duyulmadığı bir zamanda büyüyen Hildegarde mi?"

"İşte Tami," dedim savunmacı bir tavırla, bir yandan da neden bir deliyle tartıştığımı merak ediyordum.

"Kimin ayakları yerden kesilmiş ve kim *sen değilsin*."

Tiradını başladığı gibi aniden durdurdu ve tuvalet masamın önündeki küçük soluk mavi kadife sandalyeye çöktü, ancak bunun için çok uzun boyluydu ve dizlerini garip bir şekilde yukarı kaldırdı. Bir elini ıslak sarı saçlarında gezdirdi ve saçları küçük Pritkin dikenleri şeklinde yukarı kalktı. Ani bir özlem duygusu hissettim.

Savaş özel hayatımı mahvediyordu, zaten artık pek bir özel hayatım da yoktu. Eski "kocamı" görmek için bir randevu almam gerekiyordu; sözde sevgilim -ki sevgilim değildi, çünkü ilişkimizi tanımlamak için hiç boş vaktimiz olmamıştı- kendini öldürtmeye çalışıyordu; ve şimdi de mahkememi mahvetmeyi başardığım söyleniyordu.

Harika.

Augustine'in karşısındaki başka bir sandalyeye çöktüm ve bornozumun bağlarıyla oynadım. "Belki de savaşta daha iyiyimdir," diye itiraf ettim sonunda. "Bununla nasıl başa çıkacağımı öğreniyorum. Kişisel konularda pek iyi değilim."

Augustine bir kahkaha attı ve başını geriye atarak boğazının uzun çizgisini ortaya çıkardı. "Ben de değilim."

Bir süre sessizce oturduk.

"Bildiğim tek şey," dedi sonunda, "size söyleyebileceğim tek şey, kimsenin umursamadığı bir ortamda büyümenin nasıl bir şey olduğu. Ya da öyle görüldüğü bir yerde."

Tony'nin sarayını düşündüm ve kalbim biraz sıkıştı. Bir zamanlar mürebbiyem olan Eugenie'yi düşündüm ve daha da kötüleşti. Ona tutunmuştum çünkü beni umursuyormuş gibi görünen tek insandı. Ama o Hilde gibiydi -üst dudak, tavırlarına dikkat et, duygular kötüdür, tamam mı? - ve ben her zaman, her zaman açlıktan ölüyormuşum, tam bir öğüne ihtiyacım varken sevgi kırıntılarıyla besleniyormuşum gibi hissediyordum.

Eugenie olmak istemedim. Kızlarımın fiziksel olarak güvenli ama duygusal olarak kısır bir sarayda büyümesini istemiyordum. Ama bu konuda ne yapmam gerekiyordu? Onlara verebileceğim şeylere zaten sahiptiler: güvenlik, güzel bir yer

yaşamak için, diğer insanların duygusal ihtiyaçlarını karşılamak için. Bunu yapamazdım. I

Gerçekten bunu yapamazdım.

Sevmeyi sevilerek öğrenirsiniz. Beslenmeyi beslenerek öğrenirsiniz. Kendi duygusal ihtiyaçlarınızı karşılayarak başkalarının duygusal ihtiyaçlarını karşılamayı öğrenirsiniz ve benim hiç olmadı.

Tony'den kaçtıktan sonra bir yuva bulduğum Tami'nin evinde bile, herhangi bir zamanda yirmi, belki otuz çocuktan biriydim, hepimiz onun alıp barındırmak, giydirmek ve beslemek için çalıştığı başıboş çocuklardık. Bazı kadınlar çılgın kedi kadınlardır; Tami çılgın bir yetim kadındı, çocukları sokaklardan toplar ya da Çember'in özel "okullarından" kaçırdı - temelde sadece onaylanmamış büyü türlerine sahip çocuklar için gözaltı merkezleri. Ve aldığı çocukların çoğunun benden çok daha kötü duygusal sorunları vardı.

Ya da belki de daha yüksek sesle konuşuyorlardı, diye düşündüm şimdi. Çünkü ben de iyi değildim.

Kendimi bodur hissederek büyümüştüm, sanki bir parçam eksikmiş ya da gerçekten çok az gelişmiş gibiydi. Augustine fazla bir şey istemiyordu, bunu biliyordum. Sadece biraz daha açılmamı, birkaç insanı içeri almamı, biraz daha ulaşılabilir olmamı istiyordu.

-

Kendimi savunmasız bıraktım, kendimi korumasız bıraktım, önemsemeye başladım, ama her şey tekrar elimden alındı! *Haklıydı*, bu korkuydu ya da daha doğrusu dehşete kapılmaktı. Bir grup küçük kızdan!

Ya da, hayır, *onlardan* çok, *temsil ettikleri* şeylerden. Başka bir Eugenie, Tony onu paramparça ettikten sonra yerde ölü yatan; başka bir Mac, bir savaş büyücüsü -iyi bir adam- benim için hayatını feda eden; başka bir Raphael, çocukluğumdaki yedek babam, bana yardım etmeye çalışırken çölde yanıp kül olan; başka bir Mircea-

Lanet olsun! Augustine *anlamadı* mı? Onları tanımak istemedim! Zaten umursadığımdan daha fazla umursamak istemedim!

Yüzeysel şeyler iyiydi; yapabileceğim yüzeysel şeyler. Onları alışverişe götürmek ya da kahvaltı etmelerini izlemek gibi... Bunu birkaç kez yapmıştım. Ama daha fazlası beni ters yöne kaçmak istiyormuşum gibi hissettiriyordu. Ya da süit içinde lüks yeni süitimde saklanmak, ben birkaç güvendiğim sırdaşım ile işimi hallederken başkalarının mahkememi yönetmesine izin vermek, halledilmesi gereken bir tehdit ya da yönetilmesi gereken bir sorun olduğunda ortaya çıkmak. Gerçek bir mahkeme böyle çalışır diye düşündüm; bir aileden çok bir iş yeri gibi. Düzenlenmiş ve

verimli ve herkesin yerini bildiği bir yerdı. Benim büyüdüğüm mahkeme gibi bir yer.

Aman Tanrım.

Sekizinci Bölüm

"Ne oldu?" diye sordu. Augustine sordu ve bir noktada kendimi hem fiziksel olarak hem de diğer her şekilde kapattığımı, dizlerimi göğsüme çekip kollarımı onlara doladığımı fark ettim. Eğer bir kirpi olsaydım, şimdiye kadar küçücük bir topun içinde olurum. Bir kirpi olsaydım, tüylerim diken diken olurdu.

Öylece oturdum, korku boğazımı tıkadı, uzun bir süre. Gerçek olması ihtimaline karşı küçük epifanimi dile getirmek istemedim. Ama zaten gerçektir, değil mi?

Bundan emin olmuştum.

"Tony," diye mırıldandım sonunda. "Büyüdüğüm mahkemeyi yöneten vampirdi. Ondan nefret ederdim. Gaddar, aşağılık ve zalim biriydi ve sevdiği tek şey paraydı."

Augustine şaşkın görünüyordu. "Ne olmuş yani?"

"Bu yüzden eğer kaçınabilirsem onu hiç görmedim ve genellikle de görebildim. Aslında kendi sarayını pek seviyor gibi görünmüyordu. Özel dairelerinde kalır, güvendiği birkaç kişiyle ya da olabildiğince güvendiği kişilerle birlikte kilitli kalırdı. Tony paranoyaktı, kimsenin çok yaklaşmasına izin vermezdi..."

Tanıdığım başka biri gibi.

Çünkü Tony'lerde işleri yürüten Eugenie değildi, değil mi? O da hepimiz gibi sadece bir hizmetkârı. O mahkemede gerçek güce sahip tek bir kişi vardı, ölüm kalım kararlarını veren tek bir kişi, tek bir ...

Genç, etkilenebilir bir kızın etkilendiği kişi. Aman *Tanrım*.

"Hey." Uzun parmaklar ellerime dolandı, muhtemelen titrememek için havlu kumaşı ölümüne kavradıklarını fark ettim. Kafamı kaldırdığımda Augustine'in yüzünün benimkinden birkaç santim uzakta olduğunu gördüm. Nedense kızgın görünüyordu. "Sen Tony *değilsin*."

"Ve sen biliyor musun? Onunla hiç tanışmadın bile!"

Neden aniden sinirlendiğimi bilmiyordum. Belki de bu konular hakkında konuşmaktan hoşlanmadığım içindi, kimseyle değil. Özellikle de Augustine'le! Onu çok az tanıyordum bile!

"Onunla tanıştım!" dedi, o tüyleri diken diken eden öfke yeniden ateşlendi ve benimkinin önüne geçti. "Ya da onun gibi olanlarla! Nerede büyüdüğümü sanıyorsun sen?"

"Ben-ben-"

"Hayır, konuşmuyorsun! Ben bu konuda konuşmam; asla konuşmam," diye tersledi. Sonra da konuşmaya devam etti. "Bunu bilmiyor olabilirsin ama benim fey soyum var."

Çok uzun, çok zayıf bedeninden iri gözlerine, mağrur da olsa mükemmel yüz hatlarına kadar ona göz kırptım. "Ben tahmin edemezdim."

"Evet, bu doğru. Yakın zamanda olmadı ama ben bir geri dönüştüm ya da büyüm öyleydi. Bu başıma gelen hem en iyi hem de en kötü şeydi." Ayağa kalktı, üzerime yürüdü ve sonra hoşnutsuz bir şekilde tekrar oturdu, çünkü gerçekten gidecek bir yer yoktu. "Bir gece benim için geldiler -"

"Fey mi?"

"Hayır, feyler değil!" diye alay etti. "Çocukları için geri döndüklerini sanıyorlar ama bu bir yalan. Senin için geri dönerler ama sadece istedikleri bir yeteneğe sahipten. Benim sihrim burada alışılmadık bir şey ama eve döndüğümde-" Birden güldü. "Ev! Sanki bende onlardan biri varmış gibi! Hayır, benim sihrim ... sıradan. Dikkat çekici değil. Peşine düşmeye değmez, özellikle de fey kanı Svarestri ise, insanlardan nefret eder ve değerli soylarının lekelenmesini istemezler!"

Tekrar ayağa kalktı. "O zaman ... kim geldi?"

"Sence kim?" Mavi gözler bana doğru parladı. "Çember! Beni o "okullarından" birine kilitlediler. Ve beni kurtarmaya gelecek bir Tami de yoktu. Evet, bunu konuşmuştuk. Buna cesaret ettiğine inanamıyorum ama cesaret etmek onun için bir sorun değil gibi görünüyor."

"Değil," diye yutkundum. "Hiçbir zaman olmadı."

"Keşke onu ya da onun gibi birini tanısaydım. On altı yıl boyunca orada çürüyerek oturdum! Ta ki sonunda ailemin beni yarattığı gibi bir canavar olmadığımı karar verip beni dışarı çıkarana kadar..."

"Ailen mi?"

Sertçe başını salladı. "Ben bir geri dönuştüm, hatırladın mı? Genetik bir şaka. Kimsenin beni bilmesini istemediler, bakışları ve parmakları üzerime çekmek istemediler, hatta o meşhur isimlerini taşımamı bile istemediler. O yüzden taşımiyorum," diye ekledi gururla. "Ben Augustine'im, sadece Augustine ve onlar gidip kendilerini becerebilirler!"

Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım, çünkü onu daha önce hiç böyle görmemiştım. Elbette, onu pek fazla görmemiştım. Ara sıra satın aldığıım güzel elbiseler yapıyordu, hepsi bu - ta ki savaş bizi bir araya getirene kadar.

Birden çömeldi, boyu hala bizi çoğunlukla aynı seviyede bırakıyordu ve bana baktı. Kendini beğenmiş yüzünde o güne kadar gördüğüm en ciddi ifadeydi bu. "Daha önce haddimi aştım," dedi. "Bunun için özür dilerim. Ama ben bir numara olduğum bir yerde büyüdüm, daha fazlası değil. Beni beslediler. Giydirdiler. Bana temel bir eğitim verdiler. Hepsi bu kadardı.

"Orada kimsenin beni tanıdığını ya da umursadığını bir an bile hissetmedim. Belki de kimse umursamadığı içindir. Ben sadece bir sayı, bir sıkıntı, bir görevdim. Bu kızların numara olmasına izin verme Cassie, *lütfen*."

Orada oturup ona baktım, çünkü ben de bunu istemiyordum. Ama bu konuda ne yapacağımı da bilmiyordum. Sarayımı kurtarmıştım çünkü tehlikedeydiler. Ondan sonra ne olacağını hiç düşünmemiştim. Ve şimdi düşündüm-

Açıkçası dehşet vericiydi.

"Onları kaybetmekten korkuyorsun, değil mi?" Augustine yüzüme bakarak söyledi. "Tüm bu dağılmanın. Bu anlaşılabilir bir şey-"

Başımı salladım. "Hayır, öyle değil." "O zaman ne?"

Birdenbire kibarlaşan o mavi gözlere baktım ve bunu ona nasıl açıklayacağımı düşündüm. Açıklayabileceğimden emin değildim, çünkü kendime de açıklayabileceğimden emin değildim. Daha önce hiç dile getirmek zorunda kalmadığım bir şey için sözcükler bulmaya çalıştığımda, sözcükler kesik kesik, yavaşça çıkıyordu.

Genellikle Tony kısmına geldiğimde beynim bir düğmeye basıp konuyu değiştirirdi. Daha az acı veren, daha az çığ bir şeyle devam ederdim. Çünkü yapabilirdim. Bu benim hayatımdı ve ne istersem onu yapabilirdim!

Ama şimdi farklıydı, değil mi? Ve ben bununla ne yapacağımı bilmiyordum.

"Senaryo dışı," dedim sonunda. "Hepsi." "Ne?"

"Bu." Etraftaki güzel odayı işaret ettim. "İş. Çocuklar. Bu bir yer. Hiç evim olmadı-"

"Anlıyorum-"

"Hayır, anlamıyorsun!" Durdum, anlayabilmesi için nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalışıyordum. "Sen de oradaydın, onların deyimiyle o okuldaydın. Korkunç ve yalnızdım, Tami bana bazı şeyler anlattı, insanların yeteneklerinin kötü, bastırılması ve utanılması gereken bir şey olduğunu düşünmeleri için beyinlerini nasıl yıkadıklarını. Aslında hiç söylemeden kötü olduklarını, kirli olduklarını nasıl hissettirdiklerini-"

Hatırladığı bir acının parıltısı Augustine'in yüzünü yeniden şekillendirdi ve gözleri uzaklara daldı. Bir an için, eskiden yetenekle, umutla, yaşamla parlayan çocuğu neredeyse görebiliyordum. Sonra yavaşça değişti, içine kapandı, içine kapandı.

Bunu hiç yapmamıştım.

Başlangıçta hiç iyimser değildim.

"Sen buna inanarak başlamadın," dedi bana. "Sen sadece ... bu hale geldin. Bir süre sonra, başka sesler duymadan, yalanları gerçek gibi gelmeye başladı. Yine de her zaman meydan okuyan bizler vardık. Yeteneklerimizi özel olarak geliştirdik, bildiğimiz tek yolla isyan ettik. Çember'in mükemmel duvarlarının ardında ne kadar çok yasadışı sihrin döndüğü şok ediciydi!"

Aniden güldü ve sonra başını eğdi, gözleri yeniden bana odaklandı. "Bu vampirin sarayındaki sen miydin?"

"Hayır." Dizlerime sarıldım. "Tony yeteneğimi kullanmamı istedi. Bu ona para kazandırdı. Daha az değil, daha çok imgelem görmemi isterdi. Çember sizi büyülu topluma uydurmaya çalışıyordu, kare bir çiviye yuvarlak bir deliğe sokmaya çalışıyordu, ne kadar zorlarsa zorlasınlar. Tony benim bir yere uyum sağlayıp sağlamadığımı umursamıyordu ve sorun da buydu! Hiçbir zaman uyamadım! Onu terk ettikten sonra bile yapamadım. I-"

Durdum, çünkü durgun ve yavaş kelimelerden bir kelime seline dönüşmüştüm ve nereden geldiklerini bilmiyordum. Bu konular hakkında konuşmazdım.

Bu öğrendiğim ilk derslerden biriydi. Yüzeysel şeyler dışında hiçbir şey hakkında konuşmazdınız, çünkü daha derin şeyler ...

Sana karşı kullanılır.

Ama o günler geride kaldı, dedim kendime sertçe. Augustine bana karşı hiçbir şey kullanmayacaktı ve zaten ona söylemem gereken şey

bir silaha dönüştü. Ve bir sebepten dolayı, ona söylemek istedim. *Birine* söylemek istedim.

"Hiç evim olmadı," diye tekrarladım. "Tami'nin evinde, diğer Uyumsuzların arasında bile - kendimize böyle diyorduk, çünkü hiçbirimiz uyum sağlayamıyorduk. Ama biz . . ." Doğru kelimeleri aradım. "Hepimiz farklı mandallardık, anlıyor musun?"

"Ve geri kalanların hiçbiri vampir şeklinde değildi," diye tahmin etti. Augustine bazen oldukça zeki olabiliyordu.

"Hayır. Bazıları oldukça korkunç yerlerden çıkmıştı - bazen benden daha kötü yerlerden. Ama onlar farklıydı. Anlamıyorlardı. Bir grup oluşturduk, birbirimize güvenmeyi öğrendik, bir aile kurmaya çalıştık. Ama ben hareketsiz kalamazdım. Öylece bırakamazdım. Aileme suikast emrini Tony'nin verdiğini öğrendim ve bunu ona ödetmek zorundaydım. Ona tuzak kurmak için üç yıl boyunca ona geri döndüm ve tekrar kaçtığımda onları bulamadım. Tami ve diğerleri çoktan hayatlarına devam etmişlerdi."

Ve bir parçam bu konuda rahatlamıştı. Her yerde onları ararken bile bir yanımda rahatlamıştı. O zamanlar bu konuda kendimi suçlu hissetmişim, bunu gerçekten anlamamış olsam da çünkü onları önemsiyordum. Kendime Tony'nin peşimde olduğunu ve onları tehlikeye atmak istemediğimi söylemişim ki bu doğruduydu. Ama başka bir şey daha vardı.

Yeni yeni görmeye başladığım bir şey.

"Tony de seni arıyordu," dedi Augustine ve beni konuya geri getirdi.

Dalgınca başımı salladım. "O noktada ondan iki kez kaçtım, onu kötü gösterdim, zayıf gösterdim. Beni bulmak zorundaydı yoksa birileri onun zayıf *olduğuna* inanmaya başlayabilirdi ve bu da onların toplumunda pek işe yaramıyor."

"Yani bir yerde çok uzun süre kalamazdınız."

"Her an görünüşümü, adımları, yerimi değiştirerek ondan bir adım önde olmak zorundaydım. Çünkü aksi takdirde beni bulurdu. Sürekli yeni insanlar oldum ve her seferinde tüm eski şeyler gitti ve yeni bir başlangıç yaptım. Her kısa sürede . . ."

"Ama artık hepsi geride kaldı, görmüyor musun?" Augustine ellerimi tuttu. "Cassie, bu unutulup gitmeyecek. Bu *kalıcı*."

Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Kalıcı.

"Sonunda çıktığım zamanı hatırlıyorum," dedi bana, gözleri parlayarak. "Yepyeni bir hayat gibi hissetmişim ve öyleydi de! Başlarda zordu, destek yoktu, bağlantılar yoktu. Ailemde vardı elbette ama bunun bir önemi yoktu. Aklanmış olmamın bir önemi yoktu. Ama bir süre sonra fark ettim ki-"

"Hanımefendi?"

Dış odadan gelen ses ikimizin de başını kaldırmasına neden oldu. Augustine'i yakaladım ve onu bir yere götürmeye hazırlandım. Ama Tanrı'ya şükür sadece Rhea'ydı. Çocuklar onun buraya gizlice girdiğini öğrenirlerse Augustine'in canına okurlardı ama Rhea sır saklamayı iyi bilirdi.

Az önce yine ortadan kaybolduğu için bunun bir önemi yoktu.

"Hanımefendi, yemeğiniz soğuyor," diye haber verdi bana, kapının dışında saygılı bir mesafeden.

"Git," diye fısıldadı görünmez adam. "Sonra konuşuruz." Ben de gittim.

Zaten söyleyecek yapıcı bir şeyim yoktu.

Rhea öğle yemeğimi oturma odasındaki masanın üzerine koymuştu, sekiz kişilik bir aileyi rahatlıkla ağırlayabilecek pırıl pırıl bir masaydı bu. Belki de Hilde'nin bana söylediği gibi, Pythias'ların küçük toplantılar için resmi dinleyici salonu yerine özel odalarını kullanmaları âdet olduğu içindi, sanırım bu da mantıklıydı. Burası o kadar büyüktü ki yankılanıyordu.

Bu, daha küçük olduğu için değil, her yerdeki lüks yumuşak mobilyalar nedeniyle öyle değildi. Koyu renkli parke zeminin üzerindeki, bir uçta krem ve kumdan diğer uçta mavinin tüm renklerine kadar, sahile vuran gelgit gibi gölgelenen geniş alan halısı gibi. Ya da koyu mavi kadife örtüsüyle büyük, yuvarlak yatak, bir düğmeye basıldığında kapanan perdeleri daha fazla mahremiyet sağlıyordu. Ya da yemek masasının karşısındaki oturma alanında bulunan büyük, geniş ekran televizyonun önündeki kum rengi koltuklar. Genellikle deniz perilerinin resmedildiği bir tablo tarafından maskelenirdi ama başka bir düğmeye dokunulduğunda kayarak açılırdı.

Altında bir şömine vardı, eğer şekerleme kızartmak istersem diye tahmin ettim, çünkü burası *Vegas'tı*. Ve istersem çırılçıplak güneşte kavrulabileceğim özel bir balkon, çünkü bizden daha yüksekte olabilecek tek şey bir helikopterdi. Balkon - pardon, açık hava terası - zaten en sevdiğim bölümdü ve eski süitimdiki ana balkondan daha büyüktü. Aslında, eski süitimin buradaki ana yatak odasına sığmayacağından emin değildim.

Konsolosa bu kadarını vermeliydin diye düşündüm.

Sana rüşvet verdiğinde, doğru yapmıştır.

Mükemmel bir inziva yeri idi, sakın, dingin, çılgınlığın içinde bir vahaydı. Atlanta'daki dairemden daha büyüktü ve çok daha rahattı. Buraya sığınabilir ve hiç ayrılmayabilirdim.

"Hanımefendi?" Rhea'nın sesi biraz endişeli geliyordu. Muhtemelen odanın ortasında öylece durup boş boş baktığım içindi. "Bir sorun mu var?"

"Hayır." Boğazımı temizledim, çünkü sesim biraz boğuk çıkmıştı. "Hayır, her şey yolunda."

Masaya doğru yürüdüm ve bu biraz zaman aldı, çünkü oturma odası geniş alanın diğer tarafındaydı. Durup Rhea'nın hazırladığı düzgün sofraya baktım: ağır, hakiki gümüş takımlar; tertemiz beyaz keten peçeteler ve kemik porselen tabaklar. Gümüş yivli bir vazoda bir gül bile vardı. Her şey çok güzeldi.

Ve çok yalnız.

Elbette daha kötü şeyler de vardı. Çünkü Augustine anlamadı. Yeniden başlamanın bir gücü vardı, bir özgürlük, bir *rahatlama*. Evet, bunun için bir bedel ödediniz ve bu bedel yüksekti: kalıcı arkadaşlarınız, aileniz, kökleriniz yoktu.

Ve ben bunları istemiştim; hem de çok istemiştim. Ama onlardan korktuğumu da fark etmeye başlamıştım.

Kalıcılık korkutucuydu.

Artık telafisi yoktu. Sadece toparlanıp yeni bir yerde yeni bir hayata başlayarak eski hataları silmenin bir yolu yoktu. Ve burada bana bağlı olan çok sayıda ve çok küçük insan vardı. Ya bu sefer yanlış yaparsam? Ya kendi hayatımı olduğu kadar onlarınkini de mahvedersem?

Çünkü bunu yaptım, bunu çok yaptım, sadece şimdi yapamadım ve-

Panik yapmamaya çalışarak dudağımı ısırdım, neden böyle olduğumu merak ediyordum. Ve o aptal kafamı toparlayıp toparlayamayacağımı. *Kaçmak* istemeyi bırakabilecek miydim?

Bu yüzden bunları hiç düşünmek istemedim, bu yüzden bir kenara ittim ve her şey yolundaymış, iyiymiş, burada hepimiz iyiymişiz gibi davrandım. Çünkü tek bir sorun değil, çoğu çelişki olan onlarca sorun vardı. Bir ev istemek ve istememek. Kabul edilmek istemek ve kaçmak istemek. Sevgi ve dostluk istemek ama yine de insanları uzaklaştırmak.

Neyim olduğunu ya da bu konuda ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Bu yüzden diğer insanların tavsiyelerimi bu kadar çok istemesi gerçekten komikti. Kendimi bile çözememiştim! Çünkü bu öylece olmadı, değil mi? Bir gün uyanıp aniden normal olmaya karar vermediniz, değil mi?

Ya da belki de yapmanız gereken tam olarak buydu.

Pritkin'in babasıyla son zamanlarda birbirimizi biraz tanımaya başlamıştık ve Rosier farklı biriydi. Çoğu zaman bencil bir pislik olan Rosier'in, hayatı farklı bir şekilde ilerlemiş olsaydı ne olabileceğine dair bir anlık bakışlar gibi tuhaf nezaket parıltıları vardı. Bir iblis lorduna göre oldukça zor zamanlar geçirmişti, bunların çoğu babasının annemin ellerinde erken ölmesinden kaynaklanıyordu.

Onu avlamış, öldürmüş ve yemişti ya da en azından enerjisini. Bu durum ortaklığı biraz gerginleştirmişti.

Ama en azından bana iyi bir tavsiye vermişti: "Başarana kadar numara yapmak" sadece insanlara özgü bir şey değildi.

Bir an daha tereddüt ettim, çünkü dağılmıştım. Sonra her şeyi tepsiye geri yığdım ve kaldırdım. "Hanımefendi?" Rhea arkamdan geldi. "Yeniden ısıtmamı ister misiniz?"

"Hayır, sorun değil," dedim. "Sanırım bugün dışarıda yiyeceğim," dedim gelişigüzel. Ve çok şaşkın görünen bir yardımcının yanından geçerek dışarı çıktım.

Dokuzuncu Bölüm

Süitin ana açık terası salondan ayrılıyordu ve bir kısmı eski oturma odasından geri kazanılmış olduğu için gerçekten çok büyüktü. Bir bitki ormanı, kıvrımlı cam solaryum tarzı bir çatı, büyük bir havuz, birkaç şezlong ve üzerinde mutlu görünümlü mavi beyaz bir şemsiye olan bir masa vardı. Güneş parlıyordu ve küçük kızlardan bazıları su kanatları takmış havuzda su sıçratıyorlardı.

Mayolu bir Tami kenarda oturmuş, kartal gözleriyle onları izliyordu. Yatak odalarının bulunduğu koridordan çıkar çıkmaz beni fark etti ve eliyle işaret etti. Ama kızlardan bazıları şemsiye masasında boyama yapıyordu ve onları rahatsız etmek istemedim. Bunun yerine salondaki büyük, kum rengi koltuk ve sehpayı tercih ettim.

Ve sonunda cassoulet'imın tadını çıkarabildim. Sıcak ve doyurucuydu ve rahat yemeğin tanımıydı. Örtüyü kaldırıp o güzel koku burnuma tekrar çarpana kadar ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim. İki porsiyon yedim, yanında taze pişmiş ekmek ve belimin ihtiyacı olmayan ama yemekle mükemmel uyum sağlayan bir bira içtim - ta ki bir gözlemcim olduğunu fark edene kadar.

Küçük, siyah saçlı bir kız yemek telaşımın arasında fark edilmeden kanepeye yanaşmıştı. Gözlerim ona odaklandığında biraz sıçradı, bir şey düşürdü ve kaçtı. Onu yerden aldım.

Dalgalı sarı saçları, tanrıça tipi elbisesi ve bir şeyler yapıyor gibi görünen elleri olan uzun boylu bir kadının resmiydi, ama ne olduğunu anlayamadım, çünkü sanatçı gerçekten el yapmıyordu. Daha çok içinde çizgiler olan dairelere benziyordu. Ama daireler bir şeyler çağırıştırıyor gibiydi. Etrafa bir sürü altın rengi ışık saçılıyordu ya da altın rengi bir şey.

Sarı boya kalemi muhtemelen artık bir yumru haline gelmişti.

Ekmeğimin geri kalanını çalmak için yanıma sokulmuş olan en kısa boylu, en iri yarı ve en yemek düşkününü korumam Fred'e baktım.

Üzerine tereyağı sürmüştü ve şu anda içine doldururken küçük orgazmik sesler çıkarıyordu, Tami'nin ekmeğini yerken aynı şeyi yapmasaydım bu ürkütücü olurdu. Herkes yapardı. Sihir mi istiyorsun? Bu şey sihirliydi.

"Ha!" Fred oturdu ve daha iyi erişebilmek için tepsimi kenara çekti.

"Ha, ne?" diye sordum ve ekmeğin son parçasını geri çaldım. "En iyi kısmı da bu," diye itiraz etti, bir lokma dolusu çalıntı yemeğin etrafında.

"Biliyorum." Tereyağ sürdüm ve kabuğun dilimde çıkardığı çıtırtının tadını çıkardım. Sadece nefis. "Hâlâ sıcak," diye bilgilendirdim onu.

"Sen şeytansın. Siyah kullanmalıydı." "Ne?"

"Kara hisler, kara büyü gibi, anlıyor musun?" Resme doğru başını salladı. Tekrar elime aldım. "Bu ben değilim."

Fred kaşlarını çatarak güveçimin bir kısmına baktı. Küçük dişleri dışarıdaydı, muhtemelen minik tavuk bacaklarından birinin etini sıyırmaya yardımcı olmak için. Tami küçük tavuklar kullanırdı, çünkü sosun daha iyi nüfuz ettiğini ve daha yumuşak olduklarını söylerdi.

Buna itiraz edemem.

"Tabii ki sensin," dedi Fred. "Başka kim olabilir ki?"

Tekrar baktım. "Bilmiyorum ama o kadar uzun değilim."

"Eğer ressam beş yaşındaysa öylesin," diye işaret etti.

"Ve bu benim saçım değil."

Fred bir dakika düşündü. "Haklısın. Saçları daha güzel."

Konuşabiliyordu, Bay Tarağı Olmayan. Usta bir vampir olarak diğer insanlara istediği gibi görünebilirdi. Yine de, beyaz atletle doldurulmuş bir boşluğu gösteren, ortadan hafifçe gerilmiş düğmeli gömlekler giyen tombul adam olmaya devam etti. Ve takmayı hatırladığında, her zaman bir kulağının altında biten kravatlar. Ve aileye yeni katılanlar bile Armani giyerken, üzerine tam oturmayan, hazır takım elbiseler.

Yine de Fred muhtemelen tüm gardiyanlarım arasında en kolay ilişki kurabildiğim kişiydi. Şu an hariç. "Ben öyle görünmüyorum."

"Çocuk beş yaşında," diye tekrarladı. "Ne bekliyardun ki?"

Bilmiyordum ama o ben değildim. Bu kadın uzun boylu, güçlü ve güçle parlıyordu. Çember elleri, orantısız gözleri ve her şeyiyle

Altın ışıktan bir haleyle çevrili, güçlü ve heybetli görünen biri. Bir tanrıça gibi görünüyordu.

Resmi yere bıraktım ve öğle yemeğindeki sıcak duygularımın bir kısmı kayboldu.

Fred yemeğimin geri kalanını mideye indirirken beni süzüyordu.

"Picasso gibi, biliyor musun?"

"Neden, gözler merkezin dışında olduğu için mi?"

"Hayır, çünkü bu yüzeyle ilgili değil." Onu yerden aldı. "Hadi," dedi aniden, ayağa kalkarak.

"Ne?"

"Sana gösterecek bir şeyim var. Turtanı alabilirsin." Tepsimde beni bekleyen kalın limonlu beze dilimine imrenerek baktı.

Turtayı ben aldım.

Buralarda tatlılarınızı korurdunuz, yoksa uzun süre yiyemezsiniz.

Fred ana salondan çıkıp, çeşitli geniş koridorların birleştiği bir tür merkez oluşturan ay şeklindeki koltukların bulunduğu ikincil salona doğru ilerledi. Ama hiçbirine girmedi. Nadiren bulduğum resmi yemek odasına yöneldi. Ama belli ki bu kızlar için geçerli değildi ve orayı kendilerine ait hale getirmişlerdi.

Konsolos hangi dönemi ya da tarzı istediğine bir türlü karar verememiş ve odalar arasında sürekli fikir değiştirmişti. Burası İngiliz sömürge dönemine aitti, her yerde koyu renk ahşap vardı, Tami tozları çok kolay gösterdiği için bu konuda telaşlanıyordu; yerde gerçek İran halıları vardı, otantiklik için yıpranmış noktalarla tamamlanmışlardı; ve egzotik ortamlarda şaşkın İngilizleri gösteren tablolar. Ya da en azından, birileri onları çizimlerle kaplayana kadar öyleydi.

Sanırım birkaç düzine çocuğunuz olduğunda bir buzdolabı yetmiyordu. Birisi kızların çizimlerini buraya bantlamaya başlamış. *Bütün* çizimleri. Bazıları oldukça iyiydi ve sanırım daha yaşlı inisiyeler tarafından yapılmıştı, diğerleri ise en küçükler tarafından yapılan neşeli karalamalar, Tami-tahminimce- yine de diğerlerinin yanında gururla sergiliyordu. Bazıları da dahil...

Oh.

Bana benziyordu.

Dikkatimi bir *sürü* sarı buklesi ve kocaman kafası olan bir Cassie çekmişti - cidden, kafam vücudumdan daha fazlaydı- ve siyah trençkotlu küçük karanlık büyücüler olduğunu varsaydığım şeyleri kovalıyordu.

Hareket ediyorlardı çünkü çizim canlandırılmıştı - sanki Saffy buradaymış gibi görünüyordu - ve onları kovalayan yaratık dehşet vericiydi. Dev kafayı destekleyen boyun sadece iki küçük işaretten ibaretti ve tamamen yetersizdi. Yani ben koştukça yaratık sağa sola savruluyor, yüz ifadesini hiç değiştirmeyen büyük, sırttan bir ağız ve can havliyle koşan büyücülere saldıran, ağızları açık, sessiz bir dehşet içinde çılgık atan küçük sopa kollar yapıyordu.

Ki, evet.

O şey benim de peşimde olsaydı ben de kaçırdım.

Yakınlarda bir tane daha vardı, bu sefer biraz daha az vahşi saçlı Cassie bir ormanda koşuyor, patlayan ve boyalı ağaçları ateşe veren boyalı bombalardan kaçıyor. Bir diğeri ise Ares olduğunu tahmin ettiğim dev bir kırmızı adamın kafasına sahip olmadığım bir asa ile vurmakla meşguldü. Ve bir başkası . . .

Neredeyse hepsi bendim, fark ettim. Kendimi geçen yaz yaşadığım hayatın karikatürize edilmiş bir versiyonuna bakarken buldum. Gerçeküstüydü.

"Hilde onlara hikâyeler anlatıyor," dedi Fred.

Evet, tahmin etmiştim, diye düşündüm, başka bir kızın çabalarına bakarken. Sanat eserinin seviyesine bakarak, onun daha genç inisiyelerden biri olduğunu varsayıyordum, ancak bilmeden on dokuzuncu yüzyılın en büyük yapıtlarından birini yeniden yaratmıştı: *Satürn Oğlunu Yiyor*. Ama ben Satürn'düm. Düşmanlarımı mideye indirmekle meşguldüm, çalışan yanaklarım minik kol ve bacak hareketleriyle şişmişti ama çiğnerken yüzümde neşeli bir ifade vardı.

Bir süre ona baktım, sonra da diğerlerine, çoğunlukla çeşitli şekillerde gazabımı yağdırdığım fotoğraflara. Beni böyle mi görüyorlardı? Bir tür canavar olarak mı?

Augustine'in benden korktuklarını düşünmesine şaşmamalı!

Bu son cümleyi yüksek sesle söylemiş olmalıyım, çünkü Fred geriye dönüp baktığında en az rahatsız edici olan son şaheseri bantlamaktan vazgeçip bana baktı. "Böyle mi söyledi?"

Başımı salladım, hâlâ biraz şaşkındım.

Fred homurdandı. "Augustine elbise tasarlamaya devam etmeli. Ondan berbat bir psikiyatrist olur."

"Bana öyle görünmüyor."

Fred kaşlarını çatı ve en son parlayan tanrıçayı işaret etti. "O zaman doğru bakmıyorsun. Her şey içsel duygularla ilgili, anlıyor musun? Rita böyle

Sana baktığında sanki koruyucu bir meleği varmış gibi hissediyor. Yolunda böyle biri varken onu ne incitebilir ki?" Kıkırdadı. "Tek ihtiyacın olan yanan bir kılıç."

Evet, ve çok daha fazla güç.

Fred anksiyeteme hiç yardımcı olmuyordu.

İşte *bu* yüzden mahkememi tanımak istemedim, diye düşündüm dudağımı ısırarak. *Bu* yüzden odamda saklanıyordum. Çünkü beni koruyucuları olarak idolleştiren tüm o küçük kızlar, bazılarının bana ne kadar yakın olduğunu görmemişlerdi.

Bu olayların hiçbirisi olmamıştı. Neşeli bir katliamın ortasında yıldırımlar fırlatarak arazide ilerlemiyordum. Hayatta kalmak için şansa, azme ve bir sürü insanın yardımına güveniyordum ve belki de insanlar beni hafife almaya devam ettiği için bir şekilde zirveye çıkmıştım. Ama bu tür şeyler sonsuza dek sürmezdi ve en büyük zorluklar önümde duruyordu.

Fred bana bakarak, "Hâlâ yanlış bakıyorsun," dedi. "Nasıl bakabilirim ki? Ben o kişi değilim-"

"Öyle değil mi?" Duvarı inceledi ve zavallı Ares'e işkence ettiğim bir başka resmi seçti, bu bir tema gibi görünüyordu. Bu resimde onu defalarca yüzünden bıçaklıyordum. Ressam kendini gerçekten kaptırmıştı. Her darbeden sonra büyük bir kan fışkırması görüntüyü bir anlığına gizliyordu.

"O sen değil miydin?"

"Hayır!"

"Oh, Ares hala hayatta, o zaman?"

"Öyle olmadığını çok iyi biliyorsun! Ama bu-"

"O zaman o sendin." Memnuniyetle baktı. Bir vampir bu kadar kanı sever, diye düşündüm hiddetle.

"Ares'i yüzünden bıçaklamadım!"

Fred elinin tersiyle itti. "Sanatsal lisans."

Benden çok anneme benzeyen bir başkasına dokundu. Bu diğer ana gruptandı, kan delisi iblisin yüzünü bıçaklamaktan yorulduğunda geri döndüğünü tahmin ettiğim, dökümlü elbiseler, çiçekler ve şatoları gösteren tanrıça çizgisiydi. "Bu sen değil misin?"

"Fred-"

"Çünkü sana benziyor. Daha iyi saçlar tabii ki-" "Saçımı bugün yaptım!" Saçımı ondan kaparak söyledim.

Bana şüpheyle baktı. "Belki de kesilmesi gerekiyordur. Biliyorsun, alt kattaki kuaför hâlâ açık-"

"Fred!"

"Sadece söylüyorum. Sanki daha yakından bakman gerektiğini söylüyorum." Tırnağıyla sayfaya bir fiske vurdu. "İşte burası. Burası onların güvenli alanı, kaleleri. Bunu onlara sen verdin ve hiçbir şeyin onlara zarar veremeyeceğinden emin olmak için başında nöbet tutuyorsun. *Bak.*"

Baktım. Sıra sıra resimler, bazıları pastel boyayla, bazıları renkli kalemle, birkaçı da kuvvetli pastel boyayla. Ama Fred haklıydı, hepsinin bir teması vardı. Ve bu beni mahvetti.

Zaten bir evim olduğunu fark ettim, bazılarının çizdiği gibi bulutların içinde bir kale, tüm saldırganlara karşı güvenli ve emniyetli. Ve eğer değilse, bir koruyucu vardı, değil mi? Bir ejderha değil ama bir Pythia, vahşi ve yetenekli ve-

"Ağlamayacaksın, değil mi?" Fred endişeyle bana bakarak sordu. "Hayır."

"Yalancı."

Ben bir saat içinde ikinci bir aydınlanma yaşayıp ürperirken kolunu bana doladı.

Uzun bir süre öylece durduk, resimlere baktık. Her şeyi içime sindiremiyordum; yapamıyordum işte. Şu anda değil. Ama o anda bir şeylerin değiştiğini hissettim. Büyük bir şey.

"Cassie?"

"Hm?" Fred'e baktım, o da ciddiyetle bana bakıyordu.

"Duygusal bir gün geçirdiğini söyleyebilirim-"

"Evet."

"-Bu yüzden sana bir iyilik yapacağım-"

"Öyle mi?"

"-ve turtanı ye."

Yakaladı. "Ne?"

"Belli ki tadını çıkaramayacak kadar üzgünsün-"

"Fred!"

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum!" dedi, kapıya doğru koşarak. "Buraya gel!"

"Beni yakalamak zorunda kalacaksın!" Orosu çocuğu!

* * *

Fred turtamı yemedi. Tabii ki ben de yemedim, en azından hemen yemedim. Onu bulup oturma odasına döndüğümde sehpa çoktan tarot kartlarım tarafından kullanılmaya başlanmıştı.

Islanmış paketi çantamdan çıkarmıştım ama mutfaktaki tezgâhın üzerine atmıştım. Daha sonra almak niyetindeydim ama biri benden önce davranmış, onları kurumaları için düzgün küçük sıralar halinde dizmişti. İşe yarıyor gibi de görünmüyordu.

"Sanırım kırılmış olabilirler," dedi Rhea. Kanepede oturmuş, onları kurcalıyor ve endişeli görünüyordu.

Fred'den aldığım turtayı gözümün önünde tutabileceğim bir yan masaya koydum ve daha yakına eğildim. Bazı kartlardan garip sesler geliyordu: hoşnutsuz mırıldanmalar, hapşırık ya da hıçkırığa benzeyen bir şeyler ve ne dediğini zar zor duyabilsem de birkaç kelime çıkarmayı başaran küçük bir asker. Ta ki kulağıma götürene kadar, sanki pili bitmiş gibiydi.

"Streeeeeeennnnnnnthhhhh," diye inledi bana.

"Streeeeeeennnnnnnthhhhh."

"Tamam, bu hiç de ürkütücü değil," dedim ve onu yerine bıraktım.

Ama kartlardan birine ilgi göstermenin onu harekete geçirme eğiliminde olduğunu unutmuştum. "Streeeeeeennnnnnnthhhhh," dedi, aniden daha yüksek sesle. "Streeeeeeennnnnnnthhhhh!"

"Sonunda bunu durduracak mı?" Rhea sordu.

"Hayır." Etrafıma bakındım. "Onları susturan tek şey sürüye geri konulmak. Bunu gördün mü?"

"Mutfakta unuttum. Gidip getireyim." Rahatlamış görünerek koşarak gitti.

Acele etmesini umuyordum. Ses gittikçe yükseliyordu ama tek bir kelimeye takılmış gibiydi. Ta ki neredeyse bana bağırana kadar:

"Streeeeeeennnnnnnthhhhh! Streeeeeeennnnnnnthhhhh!"

"Streeeeeeennnnnnnthhhhh!"

"Kapa çeneni!" Tersledim ama o susmadı.

Ben de Tami'nin yemek kubbesini üzerine kapattım, bu biraz yardımcı oldu.

"Streeeeeeennnnnnnthhhhh!" dedi huysuzca, kelime hala geliyordu oldukça duyulabilir bir şekilde. "Streeeeeeennnnnnnthhhhh!"

Bir süre kubbeye baktım, sonra banyoya geri döndüm, saç kurutma makinemi aldım ve içeri girdim.

Kapağı tekrar kaldırdığımda bana "Streeeeennnnnnnthhhhh!" diye bağırdı. "Streeeeee-EEEEEEEEEEEEEE!"

Sonuncusu, kartı elime alıp kurutucuyu açtığım ve küçük şey rüzgarda uçuştğu içindi.

"Stren-stren-stren-stren-" diyordu, ben onu bir o yana bir bu yana döndürürken. Rhea geri geldi, ne yaptığımı gördü ve tekrar gitti.

"Stren-stren-stren-stren-"

"Bir fikrim var," dedi, elinde devasa yatağımla birlikte gelen fazladan yastık kılıflarından biriyle koşarak içeri girdi.

"İyi fikir!" Normal bir yastık kılıfının iki katı büyüklüğündeydi, çünkü yastıklar normal yastıkların iki katı büyüklüğündeydi. Öyle olmalıydılar, yoksa o şeyin üzerinde gülünç görünürlerdi.

Endişeyle tekrar yatak odasına baktım. Konsolosun burayı benim için hazırladığını varsayarsak, yüz on beş kiloluk bir kadının bu kadar büyük bir yatağa ihtiyacı olduğunu tam olarak ne düşünmüştü? Bu bir statü meselesi miydi? Odanın büyüklüğüne uyması için mi yapılmıştı? Seks partileri mi düzenlemem gerekiyordu? Ne yapmam gerekiyordu?

"Hanımefendi?" Rhea dedi ve döndüğümde onu artık su dolu kartlarla dolu olan çantayı tutarken buldum.

"Stren-stren-stren-stren-"

Kartımı diğerlerinin yanına attım. Sonra da Rhea kutunun diğer ucunu tutup sıcak havanın hepsine eşit şekilde ulaşması için kabartırken hepsini yüksek ateşte patlattım.

"Çamaşır kurutma makinesini kullanabiliriz!" diye bağırdı, çünkü artık daha fazla kişi konuşuyordu.

"Ama bu kadar eğlenceli olmazdı!" Ben de gülerek karşılık verdim.

Çünkü öyleydi. Sanırım Rhea da öyle düşünüyordu. Çünkü bir an için hiç olamadığı çocuk gibi göründü.

Çocukluk hakkındaki tüm bu konuşmalar, diğer Pythian Sarayı'nda büyümenin onun için nasıl olduğunu merak etmeme neden oldu. Çünkü bana o kadar da eğlenceli gelmemişti. İlkel, düzgün ve güzel, evet; eğlenceli, hayır.

Diğer kızlar soyadlarını ve onlarla birlikte gelen asırlık soyağaçlarını gösterebilirken, Rhea hiç kimse olmak zorundaydı, sadece birilerinin içeri alacak kadar aptal olduğu ve havalı çocuklarla asla uyum sağlayamayan bir cadılar meclisi kızı. Neredeyse doğal bir şeymiş gibi, sanki daha ilk andan itibaren bu bir emirmiş gibi yardımcı statüsünü kabul etmişlerdi.

rahminden çıkmıştı. Ve sözde yeterince yetenekli olmadığı için kendisinden esirgenen tüm eğitimleri almıştı.

Hilde haklıydı; ailesinin kim olduğu düşünülduğünde Rhea muhtemelen süper yetenekliydi. Ama buna inanmıyordu, çünkü ona hep aksi söylenmişti. Kendi değerini göremiyordu, çünkü annesinden başka hiç kimse bunu görememişti. Ve Agnes kızının onun izinden gitmesini istememişti çünkü başka bir yerde daha mutlu olacağını düşünmüştü. Ama bunun Rhea'nın kararı olması gerekmez miydi?

Jo'yu düşündüm, saraydaki bir başka yabancıyı, farklı bir nedenle de olsa. Jo, Rhea'nın yapamadığı gibi, her zamanki ipleri elinde tutan eski bir sihirli aileye mensup olduğu için yardımcı olmuştu. Ama o da havalı kızlar grubunun bir parçası olamamıştı ama bu yeteneksizlikten kaynaklanmıyordu. Çünkü yeteneği izinsiz bir yola girmişti.

Jo bir büyücüydü, ölümler üzerinde gücü olan bir sihir işçisiydi, sihirli yeteneklerin en nefret edilenlerinden biriydi.

Yüzlerce yıl önce vampirler ve büyücüler arasındaki savaşlar sırasında, nekrolar kendilerini koruyacak bir patron bulabildikleri her yerde her iki tarafa da hizmet etmişlerdir. Düşük seviyeli nekromancılar, ölü eti manipüle etme yetenekleri sayesinde iyileşme sürecini büyük ölçüde hızlandırabildiklerinden, vampirler tarafından sahra sağlık görevlileri olarak ödüllendirilmişlerdir. Büyücüler de aynı şekilde onları casus olarak kullanmışlardır, çünkü yaratıklarının gördüklerini görebilme yetenekleri onlara düşman kampında tespit edilmesi neredeyse imkânsız olan gözler sağlamıştır.

Ancak savaşlar biter bitmez tüm bunlar değişti. Ölü Çağırانlar neredeyse bir gecede tolere edilen bir varlıktan korkulan bir tehlikeye dönüştü. Vampirler onlardan nefret ederdi çünkü bebek vampirleri etkileyebilir ve hatta bazen kontrol edebilirlerdi. Büyücüler onlara güvenmiyordu çünkü emirlerini yerine getirmeleri için öldürülemez yaratıklar yaratabiliyor ve ölü zihinlerden bilgi çalabiliyorlardı. Bu yüzden uzun süren çatışmayı sona erdiren anlaşmanın ilk şartlarından biri, yapmalarına izin verilen şeylere önemli kısıtlamalar getirmek olmuştu.

Ve Pythian Mahkemesi'nde görev yapmaya kesinlikle izin verilmiyordu.

Jo yeteneğini saklamak ve diğer kızların birincil yeteneklerine karşı ikincil yeteneği olan geleneksel büyüyü kullanmak zorunda kalmıştı. Bu yüzden, elbette, kötü bir gösteri yapmıştı. Bu onuru hak etmediğini düşündükleri politik bir atama olarak ona içerlemişler ve yakında ayıklanacak ölü ağırlık muamelesi yapmışlardı.

Ve, ah, buna nasıl da içerlemişti!

Jo zamanla öfkeli, narsist bir genç kadından, bir canavar olarak adlandırmaktan hiç çekinmediğim bir şeye dönüşmüştü. Savaşta diğer tarafa katılmıştı, zenginlik, onur ya da mevki umuduyla değil, sadece intikam için. Tanrı Ares'i dünyaya geri getirmek için özellikle çalışmıştı çünkü onun ne tür bir yıkıma yol açacağını biliyordu. Bana zaferle söylediği gibi onu, kendisini ötekileştiren ve reddeden büyülü dünyayı tamamen yok etmek için kullanmayı planlamıştı.

Başaramamıştı ama çok yaklaşmıştı. Ne kadar yaklaştığına dair hâlâ kâbuslar görüyorum. Sebep olduğu ölüm ve yıkım karşısında o parlak yeşil gözlerdeki neşeyi ve başkalarının acısını izlerken o geniş, kırmızı ağzın gerilmesini hâlâ görebiliyordum.

Sanırım bazı kızlar gerçekten de dünyanın yanışını izlemek istiyordu.

Bu da Rhea'nın tamamen farklı bir yola girmiş olmasını daha da şaşırtıcı kılıyordu.

Ve bu, Jo'nun hiç olmadığı kadar kötü bir konumda olmasına rağmen böyleydi. Acolyte statüsüne sahip olmayan yaşlı bir inisiye olarak, ne genç kızlara ne de yaşlı üstatlara uyum sağlayamayarak arafta kalmıştı. Sonunda bir hizmetçiden biraz daha fazlası olmuş, en genç inisiyelerin ortak odalara geçecek yaşa gelene kadar tutuldukları kreşte onlara yardım etmişti.

Soğuk alınlıklarına bakmış ve geceleri ailelerini özledikleri için ağladıklarında ellerini tutmuştu. Onlara hikayeler okumuş, ABC'lerini öğretmiş ve büyük kızlara ev ödevlerinde yardım etmişti. Özellikle Agnes'in çok hasta olduğu hayatının son günlerinde annesine sürekli destek olmuştu. Ve bildiğim kadarıyla tek bir şikâyetle bile bulunmamıştı.

Ya da, bilirsin, dünyayı yakmaya çalıştı.

Hatta başka bir kızın hak ettiğini düşünebileceği bir pozisyona gelen beceriksiz, bilgisiz Pythia'ya bile yardım etmişti. Ama Rhea bir köşeye çekilip somurtmak ya da beni sabote etmeye çalışmak yerine beni ve ofisimi şiddetle savunmuştu. Bana Pythian Sarayı hakkında hiç bilmediğim şeyler öğretmiş, o sarayı kurtarmak için benimle ve bazı çılgın cadı meclisleriyle birlikte çatışmaya girmiş ve daha sonra onu korumak için *kendi boğazını kesmişti*.

Onu hak

etmiyordum. Hak

etmediğimi

biliyordum.

Ama yine de burada olduğu için minnettar olacak kadar bencildim.

"Ne oldu?" diye sordu şimdi, muhtemelen aptal gibi ağladığım için.

"Teşekkür ederim," dediğimde kafası karışmıştı çünkü o anda tek yaptığı yastık kılıfını tutmaktı.

"Rica ederim?" İçeriye baktı. Yeni kabartılmış kartlar mutlu bir şekilde gevezelik ederken, "Sanırım kurudular," dedi.

"Nihayet!" Onlar benimle daha fazla konuşmadan onları çıkarıp çantalarına geri koymaya başladım.

"Bayan . . . Merak ediyordum ..."

"Ben Cassie," dedim dalgınca, sekiz yüzüncü kez.

Rhea sarayın saygınlığını korumaya çok önem verirdi ve bana herkesin içinde ilk adımla hitap etme fikri onu dehşete düşürmüştü. Yalnızken bile bunu pek yapmazdı, şu anda olduğu gibi, görünürde sadece başkaları terasta olduğu için. Sanırım bunun daha sonra hata yapmasına neden olabileceğinden korkuyordu.

"Cassie," dedi sesini alçaltarak. "Düşündüm ki belki-" "Güç!" diye kesti akıllıca, ilk küçük kartı elime aldığımda Yığın.

Ne yazık ki buruşuk ve hafif bulanıktı ve iyi bir ütüye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Ama ön yüzündeki resim yeterince netti; iri, kaslı bir aslan, neredeyse kürküyle uyumlu altın sarısı saçları olan bir kadın tarafından nazikçe kucaklanıyordu. Kadın hiçbir korku belirtisi göstermiyordu; hatta neredeyse huzurlu görünüyordu.

Bir aslanı kucaklarken garip bir şekilde bakıyordum.

Kart bana "Kartımızdaki aslan ham tutkuları ve arzuları sembolize ediyor," diye bilgi verdi. "Bunlar olumlu ya da olumsuz olarak ifade edilebilir. Ancak ilkinin ortaya çıkması için aslanın bir eğitmene ihtiyacı vardır. Kartımızdaki kadın bu vahşi canavarı acı verici bir zorlamayla değil, nezaket ve sevgiyle evcilleştirmeye başladı. Eğitimi tamamlayabilirse, canavarın gücünü kendi adına kullanabilecektir. Eğer başaramazsa ..."

"Ya değilse?" Ben sordum.

"En azından aslanın lezzetli bir atıştırması olacak."

Kaşlarımı çattım ve arsız küçük şeyi çantasına geri ittim.

"Hanımefendi? Yani Cassie?"

Yukarı baktım.

"Özür dilerim," dedim Rhea'ya. "Bugün biraz dalgınım. Ne istiyordun?"

"Yarın gece Saffy ile gitmek için izin istiyorum. Cemaatlerin bir toplantısı olacak -bir süre önce bir çağrı aldık. Özellikle davet edilmedim-"

"Ben de öyle," diye tahmin ettim, çünkü toplantının ne hakkında olduğundan oldukça emindim.

"Hayır," diye kabul etti. "Ama gidip sana ne söylendiğini anlatabilirim. Bugün alışveriş yaptığınız pazarda olacak. Orada bir toplantı salonları var, yani uzak değil. Ben-"

"Ne yapmak?" Merakla sordum. "Saffy bana ne dediklerini söyleyebilir." "Evet, ama..." Rhea dudağını ısırды ama muhtemelen benimle aynı nedenle değil olurdu. Aşırı açık sözlü olma eğilimindeydim ve bir Pythia'nın diplomat olması gerektiğini kendime hatırlatmak zorundaydım. Rhea ise başka birini eleştirmek olarak yorumlanabilecek herhangi bir şey söylemekten nefret ederdi.

"Ama?" Ben sordum.

"Saffy inançları konusunda tutkulu olabilir," dedi dikkatle. "Bu takdire şayan bir şey ama artık burada çalıştığı için söyledikleri yanlış anlaşılabilir..."

"Benden geldiği gibi mi?"

Başını salladı. "Eski meclisimin aktif bir üyesi olmadığım için oy kullanamıyorum.

Ancak konuşma hakkım var ve pozisyonumuzun ne olup olmadığını açıkça ifade edebilirim. Eğer isterseniz?"

Bunu düşündüm. Saffy'yi ve cadılar meclisinin tercih ettiği tartışma yöntemini bildiğimden, soğukkanlı olmak kötü bir fikir olmayabilirdi. Ve başka bir şey de olmazdı.

"Bana bir dakika ver," dedim ve soyunma odasına geri koştum.

"Augustine!" Fısıldadım.

Cevap gelmedi.

"Augustine. Bu anlaşmayı yapmaya hazırım!"

Hala bir şey yok.

Daha da önemlisi, köşedeki reddedilmiş giysi yığını hiç büyümemişti. Sıkılmış ve beni beklememeye karar vermiş gibi görünüyordu. Ne kadar aceleci olduğunu düşünürsek, bu garipti.

Dahiler, diye düşündüm.

Ve sonra onu gördüm, tuvalet masamın yüzeyinde parlıyordu: küçük gümüş bir anahtar.

Tamamdır! Düşündüm ve yakaladım. İşte *bu* bir skordu.

Onuncu Bölüm

Sonunda pastamı aldım, havuzun kenarında güneşin altında oturuyordum; küçük kızlar boya kalemlerini bırakıp sudaki partiye katılmış, büyükler de bana bir defile sunuyordu. Rhea ve Saffy de dahil, onlar da cadıları etkilemek için ne giyeceklerine karar vermeye çalışıyorlardı. Bu sabah gördüklerimi düşününce, ne seçerlerse seçsinler bunun pek olası olduğunu sanmıyordum.

Ama bunu yapabilecek biri varsa o da Augustine'di.

Saffy önümde dönerek, "Dom giymeyi düşünüyorum," dedi. Üzerinde Vivienne Westwood'dan esinlenilmiş koyu mor, neredeyse siyah -Augustine'in muhtemelen patlıcan dediği- bir elbise vardı. Ama güneş doğru vurduğunda kumaşta daha soluk tonların yanardöner girdapları vardı. Dekolteli, dar bir büstiyeri; dantelli taytları; aynı renkte, uyluk hizasında süet çizmeleri; ve omuzlara yayılan ve başın etrafından dolanarak bir başlık oluşturan büyük yakalı, vücuda oturan bir ceket vardı.

Haklıydı; kırbaçsız gerçekten iyi giyimli bir dominatrix gibi görünüyordu, ancak iki asanın sapları botların yüksek üst kısımlarından dışarı çıkıyordu. Birkaç erkeğin ona takdirle baktığını gördüm ve Saffy belli ki seçimini beğenmişti. Vermek istediğimiz mesajın bu olduğundan pek emin değildim ama ne biliyordum ki? Belki de glam dom covens ile birlikteydi.

Sayılarında hiç küçülen menekşe fark etmemiştim.

"Rhea da gelirse iyi polis kötü polis yapabiliriz, anlıyor musun?" diye ekledi.

"Peki sen hangisi olacaksın?" Rico sordu, kara gözleri parlıyordu. Ama ona değil.

Korumalarım arasındaki kötü çocuk, silahlarının onun adına konuşmasına izin verme eğiliminde olan yumuşak dilli bir İtalyan'dı - tabii Rhea'yla oturmadığı sürece. Rhea yatalak haldeyken onu şiddetle korumuştı.

Şifacıların ona yaklaşmasına bile izin vermiyordu ve kız tekrar ayağa kalktığında biraz geri çekilmiş olsa da, süitin içinde onu takip eden karanlık gözleri birden fazla kez fark etmiştim. Ben fark ettiysem herkes de fark etmişti ama Marco'dan başka kimse ona bu konuda takılmamıştı.

Adamlarım aptal değildi.

"Ne?" Saffy arkasına bakmadan önce "Ne?" dedi. Ve hepimizle birlikte bir kez daha baktı. Çünkü Rhea'nın da Augustine'in zulasından bir şey seçtiği anlaşılıyordu, her ne kadar kimsenin bekleyebileceği bir şey olmasa da.

Çünkü tatlı yüzlü yardımcım siyah deriyi bulmuştu ve ona yakışmadıysa lanet olsun.

Burada Saffy'nin ihtişamından eser yoktu. Aslında Rhea'nın kıyafetinin Augustine'in her zamanki sosyete kelebeği şıklığının arasında ne işi olduğundan bile emin değildim, tabii bahsettiği yeni savaş serisinin bir parçası değilse. Çünkü öyle görünüyordu: Bir ninja suikastçısının giyebileceği bir şey, eğer ortalama bir topuklu ayakkabıdan biraz daha iyi topuklu olsaydı.

Rhea yavaşça dönerken, bunu çok daha iyi yap, diye düşündüm. Ve dar taytının üzerine giydiği siyah, asimetrik, nervürlü deri tunik, Augustine'e özgü origami patlamasıyla bir anda omuzlarından düştü, bir çiçek gibi açılarak kabarık etekli ve askısız korsajlı, tüllü bir balo elbisesine dönüştü. Etek, boz kahverengi bir jupon üzerine siyah tül dü ve ağ benzeri kumaşın üzerinde karanlık bir şekilde parıldayan siyah elmaslara benzeyen şeylerle süslenmişti.

Kolları yüksek siyah deri eldivenlerle kaplıydı ve bu eldivenlerin kolları sıyrılarak kıyafetin daha şık versiyonunu bile ortaya çıkarmıştı. Ve eteği tam boy değildi, giydiği yüksek topuklu siyah botlar net bir şekilde görünüyordu, hala tokalar ve kayışlarla kaplıydı. Dönüşümün şaşkınlığıyla fark etmemiştim ama tuniğin bir kısmı, zahmetsizce omzuna attığı ama üzerinde de aynı derecede iyi duracak havalı, motorcu tipi bir cekete dönüşmüştü.

"Aynı hızla tekrar katlanıyor," dedi bize hevesle. "Görmek ister misiniz?"

"Kıyafetlerimi değiştirmek istiyorum," dedi Saffy kıskançlıkla.

Rico bir şey söylemedi. Ama gözlerindeki bir şey benim bile kızarmama neden oldu. Rhea eteğindeki birkaç kıvrımı kabartmakla meşgul olduğu için fark etmedi. Ama sonra başını kaldırdı ve onun gözlerine takıldı.

Ve ona gülümsedi. "Beğendin mi?"

"Evet." Sesi sertti. "Hoşuma gitti."

Bunun anlamı Rhea hariç herkes için kristal kadar açıktı: yerde daha çok hoşuna gidecekti.

Marco yanından geçerken Rico'nun omzuna bir el koyarak, "Eğil oğlum," dedi.

Rico yanıt vermedi, hâlâ Rhea'ya bakıyordu.

Ve birdenbire orada bir sorun yaşayıp yaşamayacağımı merak ettim. Sonra da bunun beni ilgilendirip ilgilendirmediğini merak ettim. Normalde cevabım hayır olurdu. Rhea on dokuz yaşındaydı ve Pythian Sarayı'nda oldukça korunaklı olmasına rağmen, kendi kararlarını ve kendi hatalarını verme hakkına sahipti. Rico'nun mutlaka bir hata yapacağını düşündüğümünden değil, ama yine de. Bu bana bağlı değildi.

Ama bu durumda, biraz öyleydi.

Çünkü Rhea saraydaki en üst mevki, yani varisim için yarışlıyordu. Aslında şu anda, başka genç yardımcılarımın olmadığı düşünülürse, tek aday oydu. Ve ben yaşlı bir kadın olacak kadar yaşasam da -pek olası değil- o bunu şimdi istemese de, annesinin telkinleriyle geçen yıllardan sonra -daha olası- daha sonra fikrini değiştirebilirdi.

Bu da bir sorun yarattı.

Belki de bilmiyordum. Çünkü artık kuralların ne olduğunu bilmiyordum, kimse bilmiyordu. Binlerce yıl boyunca Pythia gücü çok özel bir törenle yeni bir Pythia'ya verilirdi.

Tanrı Apollo'nun kızı. Bu mantıklıydı, çünkü Apollon bu gücü Delphi'deki rahibelerine hediye etmişti. Ama Apollo ölmüştü ve iyi ki de ölmüştü, peki şimdi ne olacaktı?

Güç şu ana kadar iyi çalışıyor gibi görünüyordu, efendisinden koptuktan sonra kendi başına bir yaşam sürmüştü. Ama o öldüğünden beri kimse bunu aktarmaya çalışmamıştı. Orijinal tören için, kayıp tanrının yerine geçecek bir avatara ihtiyaç vardı. Avatar ve seçilen rahibe meşgul olduklarında güç devrediliyordu. Ve bu bir evlilik olarak kabul edildiğinden ve eski zaman Yunanlıları çok cinsiyetçi olduklarından, seçilen kızın törene bakire olarak gelmesi bekleniyordu.

Hâlâ yaşıyor muydu?

Muhtemelen bu, büyüünün yapıldığı zamanki orijinal gerekliliklerden biri mi yoksa sadece kültürel bir şey mi olduğuna bağlıydı. Agnes bir keresinde kulağa ikincisi gibi gelen bir şey söylemişti ama emin değildim. Agnes pek çok şey söylemişti.

Ama ben öğrenene kadar Rhea'nın -seçeneklerini açık tutmak istediğini varsayarsak- soğukkanlı davranması gerekiyordu.

Rico da öyle.

Lanet olsun.

Bunu gerçekten ertelemek istiyordum ama turtamı bitirmiştım ve Saffy yeni bir kıyafet bulması için Rhea'yı sürükleyerek götürmüştü ve ...

Ve bahanelerim tükenmişti.

Eğildim. "Seninle konuşabilir miyim?" Rico'ya sordum ve soruyu iki kez tekrarlamak zorunda kaldım.

Sonunda bana baktı, birkaç kez göz kırptı ve başını salladı.

Kalkıp içeri girdik, en azından çocukların duyamayacağı kadar uzağa. Daha küçük olanlar su kanatlarında sıçrayarak ya da eriştelere tutunarak gürültü yapıyorlardı, çünkü Londra'daki sahada havuz yoktu ve yarısı yüzme bilmiyordu. Büyük kızlar Tami'nin cankurtaranlığına yardım ediyor ya da Augustine'in onlar için tasarlayacağına söz verdiği kıyafetler henüz hazır olmasa da kıyafet deniyorlardı.

Bizimle kalmasının bir başka nedeni de buydu. Herkesin yeni resmi kıyafetlere ihtiyacı vardı, çünkü sarayın bir zamanlar giydiği eski dantelli elbiselerin modası geçmişti ve zaten bombalamada çoğunlukla yanmışlardı. Gümüş astarlar, diye düşündüm ve Tami'nin önünde pirouette yapan büyük kızları izledim.

Rico bana alttan alta, "Kendi kıyafetlerini seçmelerine izin vereceğinizi sanıyorlar," dedi.

"Evet, hayır," dedim, iki büyük kızın, Belvia ve Lettuce'un - ve evet, onun adı aslında Lettuce'du - deri ve dantel içinde etrafta dolaşmalarını izlerken. Ama çoğunlukla deri. Belvia'nın durumunda olduğu gibi, renkli, gerçek görünümlü dövmelerden oluşan bir kol da dahil olmak üzere, couture motorcu şıklığıydı.

Rico yüz ifadem karşısında hafifçe gülümseyerek, "Kıyafetle birlikte çıkıyorlar," dedi.

"Umarım öyledir!" Küçük kızlarla -ve yakında hormonlu gençler olacaklarla- dolu bir kortu yönetmenin kolay olacağını nasıl düşünmüştüm? Lafi açılmışken-

"Rico, bir konuda anlaşmaya varmamız gerekiyor." "Birisi değil mi?" diye sordu, çünkü aptal değildi. "Tamam, biri," diye kabul ettim.

"Kuralları biliyorum," dedi bana ters bir şekilde. "Marco onları açıkça belirtti."

"Gerçekten mi?" Marco'nun uyguladığı kurallar bir yana, mahkeme için herhangi bir kural koyduğumuzu bile bilmiyordum. "Ne dedi?"

"Daha fazla detayı bir kenara bırakırsak, eğer herhangi birimiz kızlar hakkında bir fikre kapılırsa, o bizim için yapmadan önce kendimizi iğdiş etmeliyiz."

"Bu grafiksel şeyleri dışarıda bırakmak mıydı?"

Rico tekrar gülümsedi ve bir sigara yaktı. "Açık olmayı sever," diye tekrarladı.

Tahmin ettim.

Dumanın ucunun parlayışını izledim ve Tami'nin bunu onaylayacağından şüphelendim ama görüş alanının dışındaydı. Her neyse, buna ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Kötü çocuk havası hiçbir şekilde eksik değildi. Kıvrılmayı çok isteyen ama acımasızca dizginlediği koyu renk saçları, güçlü, bronzlaşmış boğazı, akıcı koyu renk gözleri ve tişörtlü omzundan hiç çıkmayan dövmeleri her zamanki gibiydi, çünkü onu hiç takım elbiseyle görmemiştim. Ama yüz ifadesinde hüznü bir şey vardı.

Üzgün mü yoksa aç mı? Merak ettim ve iç çektim.

"O zaman daha da açık konuşayım," dedim, "çünkü nedenini açıkladı mı bilmiyorum."

"Nedenini biliyorum." Çok sertti.

Kaşlarımı çattım. Çünkü bu tepki biraz tuhaf görünüyordu. "Biliyor musun?" "Kim olduğumu biliyorum ve onun kim olduğunu da biliyorum, tamam mı?" dedi.

alt ton.

Kaşlarımı biraz daha çattım, çünkü kafam karışmaya başlamıştı. "Kimsin sen?" "Ben yerimi biliyorum!" dedi ve zar zor içtiği sigarayı söndürdü. botunun altındaki sigarayı söndürdü. "Şimdi, hepsi bu kadar mı?"

"Evet, pek sayılmaz," dedim, gitmeye başladığında pazusunu tuttum.

Rico bana pek de hoş olmayan bir bakış attı, bu normal değildi ama onu çekiştirdiğimde beni fuayeye kadar takip etti. Görevli vampir Simon'a "Biraz ara ver," dedim.

Normalde hızlı gülümseyen uzun boylu Nijeryalı ciddiyetle başını salladı ve içeri girdi. Rico'nun azar ıstımk üzere olduğunu düşünüyor gibiydi. Belli ki Rico da öyle düşünmüştü, çünkü çenesi sıkılmıştı ve sigarasını geri almak istemiş gibi bir hali vardı.

Garipti, çünkü eve geri gönderilmekten korkmuyorsa, söyleyebileceğim herhangi bir şey hakkında neden endişelendiğini bilmiyordum. Sanki. O benim en yetkin adamlarımdan biriydi; hiçbir şey onu sarsamazdı, en azından savaşta.

Ancak ilişkiler başka bir hikaye gibi görünüyordu.

"Bak," dedim ona. "Normalde bu işe karışmazdım ama-" Sözümü yarıda kestim, çünkü Rico aniden başımdan daha yükseğe sıçramış ve bir şey yakalamıştı.

Küçük bir paketti, Hilde'nin büyülediklerinden biriydi. Nervürlü sütunlardan birinin arkasında döndüğü ve tavan gibi beyaz ve altın rengiyle süslendiği için gözden kaçmıştı. Ama o görmüştü. Rico'nun gözleri pek bir şey kaçırmadı.

Verdiğinde kaşlarımın çatılması gibi.

"Oyalamıyorum," dedi bana. "Ne söyleyeceksen söyle."

"Açacağım." Ama bunu gerçekten yapmak istemiyordum, bu yüzden paketi açmak için biraz zaman ayırdım. Elime bir parfüm şişesi düştü. İyi ki yakalamıştı. Ambalaj kâğıdı klimadan gelen akımlarla etrafa yayılıyordu ama sihir büyük ölçüde tükenmişti. Yakında yere düşecekti.

"Bu da ne?" diye sordu, sanki umurundaymış gibi.

"Parfüm ya da kolonya. Her iki cinsiyette de işe yarar, çünkü her kullanıcıda farklı kokar. Size gerçek benliğiniz hakkında bir şeyler söylemesi gerekir."

Ona baktım ve kaşlarını kaldırdı. "Deneyecek misin?" diye sordu.

"Ben zaten denedim."

"Beni bununla ıslatma," dedi duvara yaslanıp tekrar yakarak. "Tabii balık kokusunu sevmiyorsan."

"Balık mı?"

"Eğer işe yararsa." Derin bir nefes aldı ve sonra bıraktı. Duman özel bir şey değildi. Marco pahalı Küba purolarını severdi, Mircea da kahverengi sargılı ve egzotik, tatlı kokulu küçük ithal sigaralar içerdi. Ama Rico her zamankinden kullanıyordu.

Sigaraları da kendisi gibiydi: basit, açık sözlü, saçma sapan. Bu bana onunla ilk tanıştığımda ve ne iş yaptığını sorduğumda bana söylediği şeyi hatırlattı: "Belayı görür ve vururum." Rico'nun özeti buydu.

Belki de değildir.

Onun hakkında pek bir şey bilmiyordum.

"Neden balık?" Diye sordum ve onun duruşunu taklit ederek duvara yaslandım. "Büyürken yaptığım şey buydu. Napoli'de balıkçıydım." "Bunun nesi yanlış?"

"Hiçbir şey," dedi, yüzü onunla tartışırken.

Bileklerimi çaprazladım ve bekledim.

Bana hiç iltimas geçmeden baktı. "Buraya girmek için yalvaran prensleriniz var. Bütün gün telefon alıyoruz. Marco telesekreterli özel bir telefon numarası oluşturmaya çalıştı ama ilk gün doldu. Artık genel bir mesaj var, beklemlerini söylüyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hepsi seninle konuşmak istiyor ama sen buradasın."

"Olmayan biriyle mi?" Bu bir tahmin değildi. Rico'yu daha önce hiç bu kadar rahatsız görmemiştim. Rahat pozuna rağmen omuzları gergindi ve ellerini sabit tutamadığı için sigara külü her yere dağılıyordu.

"Tamam," dedim. "Bana balıklardan bahsetme-"

"Anlatacak ne var ki? Onlar balıktı!"

Biraz daha bekledim.

"Bir süre annemle yaşayan adamlardan birinin küçük bir teknesi vardı," dedi paketin olduğu yere bakarak. "Sızıntı yapıyordu ve motoru yoktu. O zamanlar motor yoktu."

Bana bakmamasına rağmen başımı salladım.

"Beni kürek çekmeye ve kefaletle bırakmaya götürdü. Bir gün ona sordum, neden tekneye yama yapmıyoruz? O zaman su sızdırmaz. Dedi ki, eğer yama yaparsak, belki birileri çalmaya değer olduğunu düşünür. Zaten kimse su sızdıran bir tekne istemez."

Yine garip bir sessizlik oldu.

Birden dönüp bana baktı. "Senden ... var." Başının yan tarafına vurdu.

"Görme yetisi, değil mi? Bir şeyler görüyor musun?"

"Bazen." Tanrı'ya şükür artık pek sık değil. Pythian gücü çoğu zaman yeteneklerimle gezintiye çıkıyor, onları zaman çizgisini korumasına yardımcı olmak için kullanıyordu ki bu benim için sorun değildi.

Hayatımda hiç iyi bir vizyonum olmamıştı.

"O zaman görebiliyor musun?" diye sordu. "Nerede yaşadığımızı? *Nasıl* yaşadığımızı?" "Hayır. En azından bir gün görebilirim, ama her şeyi öylece sıralamam."

Belli belirsiz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Eğer yapabilseydin, bu konuşmayı yapıyor olmazdık," dedi bana.

Zaten böyle bir şey yaşadığımızın farkında değildim. "Rico, acaba-"

"On bir çocuk, iki odada," diye araya girdi. "Annem güler ve fareler için yer olmadığını söylerdi. Ama vardı. Sadece hiç yer yoktu."

Benim için bir oda. Yeterince büyür büyümez sokaklara düştüm. Balıkçı gitmişti ve zaten o zamana kadar kefaletle serbest bırakılacak daha genç çocuklar vardı."

"Kaç yaş yeterince büyüktü?" Sessizce sordum.

"On dört. Sanırım. Doğum günümün ne zaman olduğunu bilmiyorum." "Vaftiz edilmedin mi?"

Aniden güldü, kısa, hızlı bir havlamaydı. "Annem sık sık kiliseye gitmezdi."

Bir süre sigara içti.

"İyi de oldu," dedi sonunda. "O günlerde, eğer *non legittimo* iseniz, bunu herkesin bilmesini isterlerdi. Eğer vaftiz edilmiş olsaydım, bana Proietti, yani Kovulmuş; ya da D'Ignoti, yani Bilinmeyen; ya da Esposito, yani İfşa Edilmiş derlerdi."

"The Exposed?" Diğerlerini anladım ama bu garip geldi. "İstenmeyen bebekleri yamaçlarda teşhir ederlerdi, böylece öldü." Omuz silktili.

Kollarımdan aşağı bir ürperti indiğini hissettim.

Bu değildi. Aslında olayların bu kadar karanlıklaşmasını beklemiyordum. "Kendime denizin Marino'su adını verdim," diye ekledi. "Bir denizci olmayı düşündüm.

Balıkçı. Tek bildiğim buydu ve Napoli'de bir sürü tekne vardı. Ama adamlardan biri annemi tanıyordu ve aptalca şeyler söyledi." Tekrar omuz silktili. "Gözüne bir bıçak soktum."

"Rico," dedim, ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum. Ama bir şeyler söylemem gerektiğini hissediyordum.

"Ondan sonra paralı asker oldum," diye devam etti, sesi alçaktı. "Bir şeyler yaptım, pek de iyi olmayan şeyler, anlıyor musun? Eğer onları görebilseydin, bilirdin..."

"Neyi biliyorsun?"

Başını çevirip tavandaki o çok ilginç noktaya baktı. "Babası Jonas Marsden, değil mi? Annesi de Agnes Wee-ther- by. Bu doğru mu?"

Weatherby'nin telaffuzunda biraz tökezlemişti, daha sert İngilizce heceler, şimdi bile lirik İtalyancaya daha alışık olan bir dile garip geliyordu. Rico gardiyanlarım arasında göze çarpan bir aksanı olan tek kişiydi, tabii aksanlı olmayı seçmedilerse. Ya da Roy'un hafif Güneyli aksanını saymazsanız.

"Yeterince yakın," diye kabul ettim.

Memnun görünüyordu. "Yani. Görüyorsun."

Hiçbir şey görmedim.

Ben de öyle dedim ve Rico bana yavaşmışım gibi baktı. Ama açıklamaya çalışmak yerine, parfüm şişesini elimden aldı ve sanki ampul benzeri küçük püskürtücüyü anlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatı. Sonra da kendisi açtı.

"Görüyor musun?" diye sordu. "Ya da, daha doğrusu, kokluyor musun?"

Aslında bilmiyordum. Ta ki yaklaşına kadar. Gözlerimi kapattım ve ciğerlerimi doldurdum ama burnuma gelen balık kokusu değildi, yeni yakalanmış olsa bile. Tam olarak adlandırabileceğim bir şey değildi. Tarif etmem gerekseydi, bir aşk romanının kapağı gibi gelirdi: karanlık bir gece, dolunay, lavanta tarlasından dörtlüye geçen bir eşkıya, deniz kenarında yüksek bir kulede bekleyen, saçlarına güller örmüş bir kız-

Kendime gülerek ayrıldım. Tanrım,
sevişmeye ihtiyacım vardı!

"Ne oldu?" Rico kendini koklamaya çalışarak sordu. Sanırım az önce balık bağırsağı solumuş bir kadına benzemiyordum.

"Kendi başına koklayamazsın. Birinin sana söylemesi gerekir," dedim. Ya da fey dükkân sahibi öyle ısrar etmişti. "O zaman ne kokusu alıyorsun?"

"Balık değil."

Ben daha bir şey söyleyemeden süitin kapısı açıldı ve Saffy'nin pembe kafası dışarı çıktı. "Hey! Onu bulduk!"

"Ne buldun?"

"Senin için bir kıyafet."

Tamam, şimdi gerçekten korkuyordum. "Um, Saffy-"

"Hayır, gerçekten. Buna bayılacaksın!"

Beni içeri çekmeye başladı.

"Cassie-" Bu Rico'ydu, birdenbire garip bir şekilde çaresiz görünüyordu.

"Tarif etmesi zor," dedim. "Ama sende kalsın. Sende daha güzel kokuyor." "Daha mı iyi?" Şaşkınlık içinde küçük şişeye baktı. "Ne kokuyordu? senin gibi mi?"

Ama Saffy beni çoktan içeri çekmişti.

İyi oldu.

Hilde sadece ozon kokusu almıştı.

On Birinci Bölüm

Kızların benim için bulduğu gülünç derecede özenli kıyafeti giymedim, ama onu sakladım, çünkü Augustine haklıydı - bir Pythia için mükemmeldi. Ya da en azından baloya giden bir Pythia için, ki ben öyle biri değildim. Onun yerine mantıklı siyah eteğimi giydim, ipekli, fırfırlı ve gözlerime uyan sevimli mavi bir bluz giydim ve topluluğu güzelce giydirdim, çok teşekkür ederim.

Sonra Mircea'yı aramaya gittim.

Ofisinde değildi, tam masayı temizlemekten vazgeçtiği sırada içeri dalarak bir hizmetçiyi ölümüne korkutmuştum. Çıglıklar kesilince özel odalarını denedim ama orada da yoktu. Başka nereye bakabilirim diye düşünerek kafamı koridora açılan kapıdan dışarı uzattım, ancak bir sebepten dolayı oraya yerleştirilmiş olan iki devasa senato muhafızını korkutmak için.

Onlara kaşlarını çattım, ama yüzüme sapladıkları parlak uçlu mızraklar yüzünden değil, ki bu buralarda olağan bir şeydi. Ama orada hiç bulunmamaları gerektiği için. Mircea yaralandığında, bir ay önce senatonun saldırıya uğradığı gün korumaları vardı ama iyileşeli çok olmuştu. Ve o kadar insan arasında, kendi başının çaresine bakabiliyordu. Tabii başka bir şey olmadıysa-

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve hiç düşünmeden mızrak saplarından birini yakaladım. "Mircea iyi mi? Yaralandı mı? Nerede o?"

Silahını kaptığım için üzölmek -ya da daha kötüsü- yerine, iri yarı sarışın gözle görülür bir şekilde rahatladı. Ürkmüş ama beni geç de olsa tanımış gibi görünüyordu. Aynı şey tersi için geçerli değildi, ama artık etrafta o kadar çok insan vardı ki, bu şaşırtıcı değildi.

"O iyi," diye bana güvence verdi. "Ya da onu son gördüğümde iyiydi, bugün erken saatlerde." "O zaman siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?"

Gitmesine izin vererek sordum,
Nabzım hâlâ kulaklarımda atmasına rağmen.

"Biz de aynı şeyi sizden isteyebiliriz!" Konuşmacı uzun boylu bir esmerdi - çünkü konsolosun, muhafızları söz konusu olduğunda boy fetişi vardı- ve sert tiplerden hoşlanıyorsanız iyi görünümlüydü. Ben sevmiyordum ve ses tonu da umurunda değildi.

"Burada olmam gerekiyordu," diye tersledim. "Ama Mircea yaralanmadıysa, korumalara ihtiyacı yok."

"Konsolosun emirleri," dedi sarışın bana.

"Neden? Bir sorun mu çıktı?"

İçini çekti ve gözlerini devirdi. "Sadece her zaman-"

"Cevap verme ona! Neden ona cevap veriyorsun?" diye sordu esmer, mızrağını burnuma biraz daha yaklaştırarak.

"O senden daha zeki," dedi arkamdan biri.

Döndüğümde geniş ve mermer parlaklığındaki koridorun bir anda daha küçük ve karanlık görüldüğünü fark ettim. Çünkü parlayan altın bir yarı-tanrı koridorda ilerliyordu. İşte şimdi kartvizite ihtiyacı olmayan biri var diye düşündüm kıskançlıkla.

"Lord Caedmon," dedi esmer adam, mızrağını hızla indirip eğilerek. "Özür dilerim. Sekreterinizi rahatsız etmek istememiştim."

Augustine'in kahkahası kulaklarımda çınlarken, işe yarar siyah eteğime kaşlarımı çatarak baktım. Ve sonra tekrar Caedmon'a, hafif feylerin krallarından birine. Dudakları seğiriyordu.

"Sizi tekrar görmek ne büyük bir zevk, Leydi Cassandra," diyerek eğildi ve abartılı bir nezaketle elimi öptü.

En hafif tabiriyle garipti. Öpücük değil ama onunla bu şekilde karşılaşmak. Onu en son bin beş yüz yıl önce Galler'deki bir savaş alanında görmüştüm. Daha doğrusu, onun için bin beş yüz yıl. Benim için yaklaşık iki hafta olmuştu, çünkü zaman yolculuğu.

Yine de buradaydı, sanki birbirimizi daha dün görmüşüz gibi davranıyordu. Tuhaftı.

Mesela hafifçe gülümsemesi, terbiyesiz yardım için bir gösteri yaptığını ve beni de buna eşlik etmeye davet ettiğini söylüyordu. Tenimde biraz fazla uzun süre kalan dudakları ise başka bir şey söylüyordu. Hayatımda zaten iki erkek olmasaydı ve ikisiyle de ne yapacağımı bilmeseydim daha fazla tepki alabileceğim bir şey.

Ama bakması harika değilse ne olayım.

En az bir metre boyunda, geniş omuzlarına dökülen sarı saçları ve delici yeşil gözleriyle aynı zamanda mükemmel bir yüze sahipti. Kelimenin tam anlamıyla mükemmeldi.

bir kusur bulamadı. Güçlü, aristokrat yüz hatları, bir Hollywood yıldızınınkinden daha uzun kirpikleri ve herhangi bir erkeğin sahip olabileceğinden daha dolgun, daha şehvetli ağzıyla, bir karton kutunun içinde bile büyüleyici olabilirdi.

Ama bir kutu giymiyordu. Üzerinde ince sarmaşık, yaprak ve kanatlı hayvan izleri olan altın bir zırh giyiyordu, metalin geri kalanından hafifçe yükseltilmiş ve karartılmıştı, böylece desenler göze çarpıyordu. Ve bu yetmezmiş gibi, yeşilliklerin arasında safirler vardı; bazıları yakanın etrafında başparmağım kadar büyüktü, diğerleri ise yeşilliklerin arasından bakan garip hayvanların gözlerinde neredeyse boncuk gibi küçüktü.

"Gryphonlar," dedi Caedmon bakışlarımın yönünü görerek. "Evimin mührü."

"Gryphonlar mı var?" Onların hep bir efsane olduğunu düşünmüştüm. Ama çok uzun zaman önce ben de feyler için aynı şeyi düşünmüştüm.

"Krallığının dağlık bölgelerinde," dedi bana. "Yuvalarını en yüksek tepelere yaparlar. Daha cesur -ya da daha gözü kara- savaşçılarımızdan bazıları ara sıra yumurta çalmak için yukarı tırmanır."

Gülümsedi. "Bazen geri bile geliyorlar."

Yutkundum. "Ne kadar ilginç."

"Krallığımı ziyaret edin prenses, sizi gezintiye çıkarayım."

"Ben bir prenses değilim," dedim ona, söylediği şey kafama dank etmeden önce. "Sen

Gryphon'lara binmek mi?"

Heyecanımı sesimden tam olarak uzak tutamadım.

Gülümsemesi genişledi. "Annen Cennet Kraliçesiydi; bu unvanı hak ettiğine inanıyorum. Diğerine gelince, ziyaret edip öğrenmeniz gerekecek."

Caedmon elimi kolunun altına sıkıştırdı ve beni şaşkın bakışlı muhafızlardan uzaklaştırıp koridorun sonuna doğru çekti. "Mircea'yı arıyorum," dedim ona, Mircea'nın olabileceği bir yerden neden uzaklaştığımı merak ederek.

Ama yine de yapmaya devam ettim.

Caedmon biraz bunaltıcıydı.

"Ben de öyle. Onu birlikte bulalım, olur mu?"

Kulağa iyi bir plan gibi geliyordu ama düşündüğümde daha zor olacağı kısa sürede ortaya çıktı. Konsolosun sarayı saldırıda hasar görmüştü ve o zamandan beri yeniden inşası devam ediyordu. Ama görünüşe göre hazır başlamışken bazı tadilatlar da yapmaya karar vermişti.

Büyük olanlardan.

Caedmon ve ben eskiden geçidin sonunu gösteren ama şimdi devasa yeni bir kanada açılan bir duvardan geçtik. Bir futbol sahası uzunluğunda ve en az yarısı kadar geniş bir koridorda her yerde işçiler koşuşturuyordu. Bir ay önce orada olmadığını *bildiğim* bir koridor.

"Etkileyici, değil mi?" Caedmon sordu. "Bana yirmi dört saat çalıştıkları söylendi: geceleri vampirler, gündüzleri insan hizmetkârlar." Daha yakına eğildi ve sesini alçalttı. "Ayrıca konsolosun ilerlemelerini kontrol etmek için her gün ziyaret ettiğini de duydum. Bunun işleri hızlandırmaya yardımcı olabileceğine inanıyorum."

Darth Vader'ın Ölüm Yıldızı'nı ziyaret edişini gözümün önüne getirdim, sadece daha fazla yılan vardı. Yüzlerce yıllık vampirleri, o karanlık gözlerinden çıkan bir parıltıyla kaçıp saklanırken görmüştüm. İşçilerin altlarına işememelerine şaşırmışım.

Yaptıkları şey dağları yerinden oynatmaktı, ya da en azından buradaki kırsal alan düşünüldüğünde oldukça büyük tepeleri. Sanırım bunu beklemeliydim. Konsolos son zamanlarda kendini belirgin bir yaşam alanı eksikliğiyle karşı karşıya bulmuştu.

Dünyanın altı vampir senatosu savaş için güçlerini birleştirmişti ki bu daha önce hiç yapılmamış, hatta denenmemiş bir şeydi çünkü çoğunlukla birbirlerinden nefret ediyorlardı. Neyse ki tanrılardan daha çok nefret ediyorlardı. Ancak yine de kendi bölgelerini yönetmeleri gerekiyordu ki bu da savaşla ilgili sorunların engelleyebileceği bir şeydi.

Bu yüzden kıdemli üyelerinden bazılarının sadece çatışmayla ilgilenecek yeni bir yönetim organının parçası olmasına karar vermişlerdi. Örneğin Mircea eskiden konsolosun diplomatyıdı ama artık onun generaliydi. Resmi unvanı Vampir Dünyası Senatosunun Baş İnfazcısıydı, çünkü İnfazcı konsolosun kirli işlerini yapan senatörlük pozisyonuydu ama savaş zamanında aynı anlama geliyordu.

Elbette, tüm ekstra sorumluluklara yardımcı olacak yeni bir personele, dolayısıyla Batman'e ve birkaç yüz kişiye daha ihtiyacı vardı. Ve bir koltuk kapmış olan diğer herkes de öyle. Senatamız bunu bekliyordu ve bir şekilde çalışmadıkları zamanlarda hepsini saklayacak bir yer bulmuştu.

Beklemedikleri şey ise ortaya çıkmaya devam eden diğer kişilerdi.

Yabancı mahkemelerden gelen ve yeni kurulda yer almayan, ancak yer alanlara yardımcı olan senato üyeleri vardı. Bir sürü görevli vardı, çünkü herkesin bir görevliye ihtiyacı var gibiydi.

Not tutmaktan, içki tepsileriyle ileri geri koşmaya kadar her şey için yardımcılardan oluşan bir falanks, çünkü duyduğuma göre yeni gelenler balık gibi içiyorlarmış. Bir de ordu vardı, her yerden askerler akın ediyordu, adamlarının disiplininden çok zırhlarının tarzıyla ilgilenen komutanlar eşlik ediyordu. Ve son olarak, genellikle katı olan hiyerarşide yükselmek için can atan ve savaşı bir fırsat olarak gören vampirler vardı.

Sonuç olarak her zaman binlerce vampir ortaya çıkıyordu ve çoğunluğu burada barındırılmasa da, hatta kapıdan içeri alınmasa da, onlar için bir yer bulunması gereken çok sayıda yeterli rütbe vardı. Bunu korumalarımın duymuştum, onlar da aileden buraya atanan diğerlerinden duymuşlardı. Vampirler saksaağanlar gibi dedikodu yapar, sürekli birbirlerinin kafalarının içinde dolaşır ve hiçbir şey uzun süre gizli kalmazdı.

Henüz *bunu* duymamıştım.

Caedmon'la birlikte devasa koridorda ilerlerken yanıldığıma karar verdim. Bir futbol sahasından daha uzundu. Başımızın üstündeki tavan, etrafta uçuşan bulutları görmediğime şaşıracağım kadar yüksekti ve dövülmüş altın gibi görünen panellerle kaplıydı. Kemerin iç kısmını kaplarken, çatıyı destekleyen devasa mermer sütunların tepeliklerini daha fazla altın kaplıyordu. Daha da fazla altın, sütunların arasındaki duvarlarda devasa resim çerçevelerine benzeyen şeyleri kaplıyordu ve bunların içinde-

Ne *oluyor* be?

En yakın olanın önünde durdum.

Çerçevenin içindeki duvarda devasa bir tablo görünümü veren bir duvar resmi vardı. Tamamlanmamıştı; mekânın üçte biri hâlâ üzerinde birkaç soluk eskiz izi olan pürüzsüz beyaz sıvadan ibaretti. Ama gösterdiği şey-

"Öyle olmadı!" Dedim. Ressam merdivenden aşağı baktı -gün ortasında olmasına rağmen bir vampirdi, yani düşük rütbeli değildi. Yine de hızla aşağı indi ve Caedmon'a selam verdi. Ama bana bakıyordu ve söylediklerimden endişelenmiş görünüyordu.

"Bana savaşın ihtişamını göstermem emredildi-"

"Büyüklük mü?" Ona bakakaldım. "Hiç ihtişam yoktu! Çamur, kan, korku ve-"

Durdum, çünkü beni sendeletecek kadar sert bir geri dönüş yaşadım. Bir an için o katledilmiş adamlar ve ölen atlar cehennemine geri döndüm. Gök gürültüsü kulaklarımda top ateşi gibi gürledi; şimşekler çaktı

Nükleer patlamalar gibi tepemde patladı; yağmur yüzüme çarparak beni kör etti; kan, panikle akan ter ve kullanılmış büyü'nün metalik tadı boğazımı tıkayarak beni boğmakla tehdit etti.

Küçük sahne geldiği gibi aniden kesildi ve beni kolumun altına bir el koymuş olan Caedmon'a yapışmış halde bıraktı ve onun yerine duvardaki Ares'le yapılan son savaşı gösteren kahramanlık sahnesine baktım. Olay gerçekleştiğinden beri kafamda yeniden canlandırdığım savaş. Sadece, hayır, göstermesi *gereken* şey buydu. Ama ressamın gerçekte çizdiği şey idi.

Söyleyecek bir şey bulamadım ama kendimi ihlal edilmiş gibi hissettim.

Altın bir savaşçı - tahminimce Kaedmon, çünkü bir fener gibi parlıyordu - bir tepenin üzerinde duruyordu, başını şimşekler sarıyordu ve elinde her yöne daha fazla şimşek saçan bir asa vardı. Başka bir ruh halinde olsaydım bu gülünç olurdu, çünkü hiç de öyle görünmüyordu. Geri kalanımızla birlikte çamura batmış, kirli, kanlı ve tepemizde kopan fırtına yüzünden sıırılsıklam olmuştu - ki bu da resim için uygun değildi.

Ama en azından orada biraz gerçek vardı, sadece çok abartılmıştı. Asıl yalan Caedmon ya da paniğe kapılmış adamların, kanın, bağırsakların ya da dışkının olmadığı mükemmel savaş alanı değildi. Ya da Ares'ini bir bakışta yok ettikten sonra Caedmon'un kararmış ve tüten kolu.

Hayır, asıl yalan bendim.

Çünkü bir çamaşırcı çadırına tıkmış, kirli, ıslak ve korkudan aklımı kaçırmış bir halde olmak yerine, başka bir tepede, Caedmon'un karşısındaydım. Benim elimde de bir şey vardı ama ne olduğundan emin değildim. Parlak yeşildi ve başka bir şimşek şeklindeydi ve onunla bir şey yapıyordum-

Oh.

Gökyüzünü yırttığımı fark ettim, sanki karnına bir bıçak saplamıştım. Sadece kan ve bağırsaklar yerine, aşağıda devam eden savaşın yarısını aydınlatan soluk beyaz bir ışık çağlayanı vardı. Sanırım Apollo'nun hayaletini temsil ediyordu.

Pritkin ve benimle daha önce yaşadığı bir karşılaşmadan sonra Çorak Topraklar olarak bilinen bir ruhlar aleminde sıkışıp kalmış ve oradan çıkacak gücü kalmamıştı. Yine de onu serbest bırakır bırakmaz, yarı beklediğim gibi peşimden gelmemişti. Bunun yerine, doğrudan Ares'e, etraftaki en güçlü tanrısallık gücü kaynağına uçtu.

Yeniden yaşamak için yeterli enerjiyi emmeye ve sonra da ikisinin de göz diktiği dünyanın kontrolü için Ares'le savaşımaya çalışıyordu. Başaramamıştı ama savaş alanında başka bir tanrının tehdidi başka hiçbir şeyin yapamadığını yapmıştı. Ares'in dikkatini kritik bir anda bizim tarafımızdan çekmiş ve bize ikisini de öldürme şansı vermişti.

Yani resim gerçeği anlatıyordu ama o kadar süslemişti ki neredeyse hiç önemi yoktu. Bizler korkmuş karıncalar gibi oradan oraya koşuştururken gökyüzünde savaşan iki tanrı yerine, elimizde ... bu vardı. Bu her ne haltsa!

Ben olduğum düşünülen figürün arkasında, resmin diğer tarafındaki Caedmon'un kahramanca pelerinini yansıtan, neredeyse boyu kadar uzun sarı saçları vardı. Yüzünde benim hiç takınmadığım, hele o gece hiç takınmadığım sert ve gururlu bir ifade vardı! Ve son bir hakaret olarak, aslında etrafta koşuşturup durduğum, yırtık pırtık ve hiç de kameraya hazır olmayan kirli dansçı kıyafeti yerine, beni anneme benzeten dökümlü bir elbise giyiyordu.

Bu Hollywood'un savaş versiyonuydu ve o kadar yanıltıcı ki, Dante'nin evindeki çocukların masum çizimlerinden çok daha fazla beni nefessiz bıraktı. Korkunç derecede kanlı olsalar da garip bir şekilde sevimliydiler ve son zamanlarda yaşadıkları korku ve kafa karışıklığına karşı anlaşılabilir bir tepkiydi.

Beni koruyucuları olarak gördükleri ve beklentilerini karşılamaya kararlı oldukları için gurur duymuş ve biraz da dehşete kapılmıştım. Ama bu . . .

Bu beni *çok öfkeli* dirdi.

Her şey çok kolaymış gibi görünüyordu, oysa hiç de öyle değildi! Şansımız yaver gittiği ve hepimiz siperlerde varımızı yoğunumuzu ortaya koyduğumuz için zafer kazanmıştık. Bir yerlerde bir tepenin üzerinde canımız sıkın bir şekilde oturmuyorduk! Çılgılık atıyor, ağlıyor, dua ediyor, küfrediyor ve-

"Bu bir yalan!" Adama doğru dönerek söyledim.

Ressam şaşırmış görünüyordu; sanırım övgü beklediği için. "Savaşın ana olaylarının doğru olduğundan emin oldum-" diye sertçe başladı.

"Yanıldığınızdan emin olabilirsiniz!"

"-eski kaynakları inceleyen bir dizi insan tarafından-" "Onlar orada değildi!"

"-ve küçük ayrıntılara gelince, şey. Sanatsal zihin boşlukları doldurur," denildi bana, biraz da alaycı bir tavırla, çünkü tüm sanatçılar

kendi zihinlerindeki tanrılar.

Tabii ki bazıları bu unvanı gerçekten hak ediyor, diye düşünürken koridordan gelen tanıdık bir figür gözüme çarptı.

"Rafe!"

Birdenbire müstakbel ressamla olan tartışmamı unuttum ve bu terime layık biriyle tanışmak için koşmaya başladım. Dünyanın geri kalanı için, şimdi benimle buluşmak için koridorda aceleyle ilerleyen siyah bukleli saçlı adam, büyük Rönesans ustası Raphael'di. Benim içinse büyürken sahip olduğum babaya en yakın şeydi.

Onun yakışıklı, gülün yüzünü yatak odamın tavanını gök mavisi gökyüzü ve tombul kanatlı meleklerle boyarken görebiliyordum. Ve narın bacakları ve çanakları üzerindeki küçük kuşlar, o kadar gerçeklerdi ki bazen bir gün rol yapmayı bırakıp uçup gideceklerini düşünürdüm. Rafe, sık sık gitmesine rağmen Tony'nin evindeki birkaç parlak noktadan biriydi. Tony onu ayak işlerine bakan bir çocuk olarak kullanmış, yeteneğinin değerini hiç bilmemişti. Ama orada olduğu zamanlarda beni şiddetle savunmuş, hatta bir keresinde benim yerime dayak yemişti.

Yakın zamanda benim için bir darbe daha almıştı, ama bir yumruktan değil. Ama bir vampir için çok daha tehlikeli bir şeyden. Gerçi şu anda hiçbir iz yoktu.

Beni kucağına aldı ve etrafında döndürdü, gülüyordu, çünkü gülmek Rafe'e kolay geliyordu. Ve yanıldığımı anladım: işaretler *vardı*. Ama o kadar inceydi ki, bu mesafeden bile onları zar zor seçebiliyordum.

"Rafe." Beni nihayet yere bıraktığında elimi yanağına koydum ve ben de onları hissedebildim. Derisinin çatlayıp yarıldığı ve güneşe maruz kaldığı için kanadığı yerlerdeki küçük yara izleri. Şimdi iyileşmişlerdi ama arkalarında belli belirsiz bir desen bırakmışlardı, uzaktan görünmüyorlardı ama yakından bakınca neredeyse güzel görünüyorlardı.

Ya da belki de sadece ben öyleydim, çünkü Rafe benim için her zaman güzel olacaktı.

"*Mia stella*," dedi ve bana tekrar sarıldı.

"Ne zaman döndün?" Rafe yazın büyük bir bölümünde yanıklarının tedavisi için uzakta kalmıştı.

"Neredeyse iki hafta oldu. Tüm bunları bana yönettiriyorlar." Eliyle etrafı işaret etti.

Ve geç de olsa diğer çerçevelerin iç kısımları üzerinde de çalışıldığını fark ettim, ancak bunların çoğu hala eskiz aşamasındaydı. Orada

Ancak bir istisna vardı, tam karşımızdaki. Arkamdaki gibi o da tamamen uydurmaydı.

"Öyle olmadı," dedim, içinde durduğumuz evin resmine bakarak. Yalnızca boyalı versiyonu devasa bir fey ordusuyla çevrili olarak gösterilirken, şeytani görünümlü şeyler gece gökyüzünü süsleyen birkaç düzine portalın ağzından dökülüyordu.

Bir ay önce konsolosun evine yapılan saldırıda portallar kullanılmıştı ama portallar gökyüzünde ve etrafındaki tepelerde değil, duvarların içinde açılmıştı. Ve içinden gönderilen yaratıklar iblis değildi. Fey'in yaptığı bazı garip deneylerdi.

Gerçekten garip.

Düşmanlarımız, hayvanlardan biraz daha fazlası olarak gördükleri karanlık feyler ile insanlar arasında melezler yaratmaya çalışıyorlardı. Dünyada savaşabilecek birlikler yaratmak istiyorlardı, çünkü fey büyüsü burada bizimkinden daha iyi çalışmıyordu. Şimdiye kadar çabaları başarısız olmuştu ve bize fırlattıkları yaratıklar top yemi olarak kullandıkları ıskartalar olmuştu.

Ama sahnenin gösterdiği bu değildi. Korkunç yaratıklar portallardan dışarı fırlıyor, ağızları açık ve pençeleri uzanıyordu. Ancak elinde alev alev yanan bir kılıçla evinin tepesinde duran konsolosun cesur çabaları onları durdurabilirdi.

Hayır, cidden.

Alevli bir kılıcı vardı. Bir vampir.

Benzinle ıslatılmış çıra gibi yanıyorlar, ama tabii. Neden olmasın? Ve tam olarak konuşamazdım, çünkü lanet olası bir tanrıçaya dönüşmüştüm!

Rafe arkasına baktı. Sonra da yüzünde muzip bir sırıtışla arkasına döndü. "Oh, hoşuna gitmedi mi?"

"Sanat olarak, elbette. Ama bu böyle olmadı!"

Caedmon yanımda yürürken koluma girme sırası Rafe'deydi. "*Mia Stella*, bizimle geçirdiğin onca yıldan hiçbir şey öğrenmedin mi? Gerçeklik şekillendirilebilir. Ve savaş zamanında, daha da fazla."

"Bu şekillendirilebilir değil," dedim boynumu bükerek arkama bakmak için. "Bu *Gumby*."

Güldü. "Belki de. Ama aynı zamanda yararlı, değil mi?" "Hem de çok," dedi Caedmon.

Koridorun sonunda Rafe'in eskizlerinden birinin önünde duran bir grup insana -kıyafetlerine bakılırsa Doğu Asya Sarayı'ndandılar- bakıyordu. Neyi tasvir ettiğini görecektir kadar yakın değildim; sanatçılar için yaptığı taslaklar boyayla kapatılması daha kolay olsun diye kasten açık renkliydi. Ama izleyiciler garip bir şekilde niyetli görünüyordu.

Ta ki bizi görüp ellerinin arkasından fısıldaşmaya başlayana kadar. "Ama çenemi iyi aldın mı?" Caedmon aniden dönerek sordu Raphael'e.

Rafe ona bir an ciddiyetle baktı, sonra kolumu bırakıp çenesini kavradı, bir o yana bir bu yana hareket ettirdi, kara gözleri kısıldı. Caedmon buna katlandı, çünkü deha unvanlardan üstündü ve muhtemelen çok kibirliydi. Böyle görünen herkes öyle olmak zorundaydı.

"Hm, belki de değildir. Bununla ilgileneceğim," diye söz verdi Rafe.

Caedmon muzipçe gülümsedi ve yemin ederim, sanki güneş doğmuş gibiydi. "Mükemmel! Burada işiniz bittiğinde belki sarayımı ziyaret edebilirsiniz. Solaryumumda sizi çağıran bir duvar var-"

"Rafe'i avlamaya çalışmayı bırak!" Kiminle konuştuğumu hatırlamadan önce tekrar koluna girdim. Ama Caedmon sadece güldü.

"Ben de tam olarak bunu yapıyorum," diye itiraf etti. "Elimden gelse onu kalıcı olarak kaçırdım."

Rafe ona kuru bir sesle, "Burayı tercih ederim," dedi. "Ama bir resim hakkında konuşabiliriz -Solaryumda olmasa da. Güneş onu soldurur."

"Bu çok yazık olur," diye kabul etti Caedmon. "Belki de sen-"

Dinlemeyi bıraktım. Bu yeni sarayda hoşuma gitmeyen garip bir alt akım vardı. Çok iyi anlaşıyor gibi görünen iki adam arasında değil, orada burada küçük insan kümeleri arasında. Büyük koridorun olacağını tahmin ettiğim galeri daha bitmemişti ama her yerde insanlar vardı. Ve bunların çoğu sanatseverler için biraz yoğun görünüyordu.

Ve şimdi çoğu bize bakıyordu.

"Neler oluyor?" Bana gerçeği söyleyebilecek tanıdığım tek vampir olan Rafe'e sordum.

Ve evet, garip bir şeyler oluyordu, çünkü cevap vermek yerine önce etrafına baktı. "Gel," dedi. "Sana şu anki projemi ve kişisel favorimi göstereyim. Bu taraftan."

Ve ben onu durduramadan koridordan aşağıya indi ve iki cahil yarı-tanrıyı birbirlerine bakarken bıraktı. Ve sonra aceleyle ona yetişmeye çalıştım.

Rafe arkasını dönüp sabırsızca parmaklarını şıklattığında. Çünkü kim olduğun umurunda değil, bir dahiyle tartışamazsın.

On İkinci Bölüm

Ana salondan yüzlerce koridor ayrılıyor gibi görünüyordu, ancak bunların çoğu hala yapım aşamasındaydı. Bir tanesinin önünden geçtim, muşamba gevşemiş ve rüzgarda savruluyordu, dışarıda sadece açık hava görünüyordu - ve evi dolduran ve yakındaki yamaçları süsleyen devasa bir çadır şehri. Binlerce insan orada barınıyor gibi görünüyordu.

"Ordu," dedi Caedmon, aceleyle geçerken, çünkü Rafe treni durmuyordu. "İstilanın eli kulağında."

"Ne kadar yakın?" Çünkü hiçbir şey duymamıştım.

"Bu hala belirlenmeye çalışılıyor. Bazı engeller var."

Ne tür olduğunu sormak istedim ama fırsat bulamadım. Bir grup işçi vampir hızıyla yanımdan geçti ve neredeyse beni de beraberlerinde götürüyorlardı ama Caedmon son saniyede beni döndürerek yoldan çekti. Bir dans hareketine benziyordu ve koridor etrafında dönerken öyle de hissettim. Sonra tekrar yola koyulduk, koridorun biraz ilerisinde devasa bir kapıdan geçtik ve bekleme odası olduğunu tahmin ettiğim bir yere girdik.

Geniş bir alandı, ama birkaç yüz kişi kanepelere yığılmış, duvarları destekliyor ya da odanın en önemli parçasına, adını bile bilmediğim muhteşem, altın rengi bir şeye bakıyor olmalıydı.

Bir çeşit usturlaba benziyordu, insanların bir zamanlar tutulmaları belirlemek için kullandıkları, halkalar içinde halkaları olan eski moda cihazlardan birine. Ama çok büyüktü, genişletilmiş tavanın dörtte birini rahatlıkla dolduruyordu, belki de en üstte birkaç kat yüksekliğindeydi. Ve merkezinde güneş yoktu.

Aslında hiç güneş yoktu. Sadece Caedmon ve benim az önce yaptığımız gibi çılgın bir dansla birbirinin etrafında dönen iki gezegen vardı. Bazen daha yakın, bazen daha uzak, ama her zaman dönüyor, dönüyor, dönüyor.

Ve bunu her yaptıklarında, her dönüşlerinde, başka şeyler de onlarla birlikte dönüyordu. En dikkat çekici olanları bin kadar altın teldi,

Bir dokuma tezgahındaki iplikler gibi, gezegenlerin üzerinde, yanında ve altında hareket ediyorlardı. Nasıl olup da düğümlenmediklerini bilmiyordum, çünkü sürekli keşiyor ve çaprazlanıyorlardı. görebildiğim fark edilebilir bir desen. Ama yine de çok güzellerdi: iki dünya arasında dans eden metalik bir kedi beşiği gibi-

Ley hatları gibi, diye düşündüm, sonunda neye baktığımı fark ettim.

"Bu toprak ve peri, değil mi?" Ben de ona bakan Caedmon'a sordum.

"Gerçekten de öyle. Ve bu da zaman, anlıyor musun?"

Gezegeni çevreleyen gümüş bir halkayı işaret etti, bu halkanın dünya olması gerekiyordu, kıtaların belli belirsiz bir kabartmayla öne çıkmasına bakılırsa. Yine de hulahopu olan şişman bir çocuk gibi görünüyordu, çünkü metal halka sabit değildi. Gezegenin önce bir tarafına, sonra diğer tarafına doğru düzensiz bir şekilde savruluyordu. Ve tüm bu süre boyunca genişleyip daralıyor, bazen neredeyse dünyanın yüzeyine değiyor, bazen de o kadar dışarı fırlıyordu ki Faerie'nin etrafındaki benzer bir halkayla çarpışacağından emindim.

Her şey güzel, kinetik bir heykel gibiydi, izlemesi neredeyse baş döndürücüydü. Ama biraz da büyüleyiciydi. Karmaşık bir saatin işleyişi gibi.

"Bu sadece bir temsil elbette," diye mırıldandı Caedmon, ben böyle söyleyince. "Ama o zaman bir saat de zamanın sadece bir temsilidir, yine de hizmet eder."

"O zaman bu Faerie'nin zaman çizgisi mi?" Diğer gezegenin etrafındaki gümüş halkayı işaret ederek sordum ve o da başını salladı.

"Zanaatkârlarım bunu konsolosunuz için bir hediye olarak yaptı. Halkınız iki diyarda zamanın nasıl farklı aktığını anlamaktan yoksundu. Bu bilgi eksikliği, Aeslinn'in bizim dünyamızda zamanın sizinkine göre ne zaman daha hızlı akacağını bilerek arka arkaya saldırılar planlamasına olanak sağladı. Siz ve halkınız bir savaştan sonra diğerine geçmeden önce soluklanmak için çok az zaman bulabilirken, Aeslinn'in bu arada plan yapmak için ayları vardı."

Mircea'nın kısa bir süre önce bana benzer bir şey söylediğini hatırlayarak başımı salladım. Gerçi buna ihtiyacım yoktu. Diğer taraftan gelen saldırılar yayılım ateşi gibiydi, hızlı ve öfkeli bir şekilde yağıyor, beni ne yapacağımı ya da nereye kaçacağımı bilemez halde bırakıyordu.

Ama yine de kaybettiler, diye düşündüm, bir kez daha o çamurlu savaş alanına geri dönerek. Ve hayır, güzel olmamıştı ve kesinlikle

Sanatçının gösterdiği parkta yürüyüş. Pek çok iyi insan o çamura girmiş ve bir daha asla çıkamamıştı.

Ama biz *kazanmıştık*.

Ve bir an için o aptal resimle gurur duyduğumu hissettim. Caedmon bana doğru eğilerek, "Ama akıntı tersine dönüyor," diye fısıldadı. "O zaman Hep öyle olur. Yakında Faerie'de zaman buradan daha yavaş akmaya başlayacak, hem de iyi bir süre için. Bundan yararlanmaya hazır olmalıyız, çünkü böyle bir fırsat on yıl boyunca bir daha karşımıza çıkmayacak."

"İşte o zaman istila ederiz."

Başını öne eğdi. "Optimalden daha az," diye itiraf etti. "Yavaşlama çoktan başladı ve bu hafta sonuna kadar tam etkiye ulaşacak-"

"Bu *hafta* mı?"

Başını salladı. "Hazırlanmak için daha fazla zaman isteyebiliriz." "Ne kadar sürecek?"

"Burada mı? Birkaç ay. Orada, birkaç gün."

Dudaklarımı yaladım. Birkaç ay. Önümüzdeki birkaç ay içinde başka bir dünyayı işgal edecektik. Gerçek gibi görünmüyordu.

Bu iyiydi, çünkü eğer olsaydı, korkunç olurdu.

Caedmon beni izliyordu ama Rafe evrenin diğer tarafında belirmeden önce bir şey söyleyecek zamanı olmamıştı. "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu sinirli dahi. Elleri ince kalçalarında ve yüzünde *o ifade* vardı.

"Özür dilerim!" Dedim ve koşarak yetişmeye çalıştım. Caedmon da peşimden geldi, biraz şaşkın görünüyordu - neye, bilmiyordum. Geride kaldığında ona "Acele et," dedim ve elini tuttum. O zaman güldü ve onurunu hiçe sayarak benimle birlikte koştu.

Odanın diğer tarafında, başka bir koridorun girişinin yakınında daha fazla muhafız vardı. Ama biz koridor için daha normal büyüklükte bir yere geçerken onlar sadece biraz düzeldi. Artık ayaklarımızın altında mermer yerine bal renginde hoş bir taş, normalden biraz daha yüksek bir tavan ve kemerli kapıları olan ama henüz gerçek kapıları olmayan bir sürü oda vardı. Odaların içinde, iş istasyonlarının üzerinde eğilmiş, resim yapan, oyma yapan ya da konsolosun büyük bulmacasının daha fazla parçası olduğunu varsaydığım şeyler hakkında tartışan pek çok sanatsal tip görölüyordu.

İçlerinden biri ciddi bir sıkıntı içinde Rafe'e seslendi ve Rafe içini çekerek bana baktı. "Sakıncası var mı? Ofisim hemen aşağıda

Orada. Birazdan yanınızda olacağım."

Başımı salladım ve o da talihsiz ruha yardım etmeye gitti. Caedmon ve ben koridorun sonuna doğru yürüdük ve Rafe'in olması gereken bir oda bulduk. Bir kere, ağır eski kalaslardan yapılmış ve demirle kaplanmış bir kapısı vardı, sanki biri bir kaleyi yağmalamış gibiydi, yarı açıktı ve içeri girmemize izin veriyordu. Bir diğeri, sadece *o vardı*.

Eski bir manastırda olduğu gibi köşeleri yuvarlatılmış alçı duvarlar tavanın ortasındaki bir noktaya kadar yükseliyor, burada dekoratif bir süsleme aşağıya inerek tavanı kapatıyordu. Başka yerlerde, referans kitapları ve gevşek kağıtlarla dolu yaralı ahşap masalar, boya fırçaları ve bıçaklarla dolu eski çanak çömlekler ve Rafe'in koyu sarı ve zinoberden, lapis ve incilerden, altın ve gümüşten kendi karıştırdığı boyaların kavanozları vardı. Ve tıpkı hatırladığım gibi kokuyordu: terebentin ve keten tohumu yağı, odun kömürü ve şarap - çünkü bir kadeh şarap olmadan kim resim yapabilir ki?

Ama eskiz defterleri yoktu, daha doğrusu vardı, ama etrafımızdaydılar, temiz beyaz sıva bir sanatçının gözünü rahatsız ediyordu. Artık temiz olduğundan değil: baktığım her yerde yüzler, eller ve profiller vardı. Burada omzunun üzerinden bana cilveli cilveli bakan, kıcı kalkık bir adam; burada göğsünde bebeğiyle bir anne, yüzünden huzur yayılıyor; burada şaha kalkmış bir at, yelesi rüzgârda görkemli bir şekilde dalgalanıyor; orada güzelce işlenmiş bir yılan başı, pulları mükemmel küçük mücevherler gibi-

Dağınık bir tezgâhın üzerindeki çizimlere bakarken fark ettim ki ben de öyleyim.

Bazıları çocuk halimdi, tombul yanaklarım, iri gözlerim ve kabarık at kuyruğum beni belli belirsiz bir anime karakterine benzetiyordu. Diğerleri ise gençken sahip olduğum uzun saçlarımla, kaçarken kestirmeden önceki halimi gösteriyordu, çünkü kalça uzunluğundaki kızıl-altın saçları saklamak çok zor. Diğerleri daha yeni gibi görünüyordu, ancak onlarda bir tuhaflık vardı.

Doğru olan yüz hatları değildi, çünkü Rafe her zaman doğruydu. Saçlar da değildi, ki bu kez benim şu anki kıvrıkcık saçlarımdı. Kıyafetler de değildi, çünkü portreler çoğunlukla boyundan yukarısını gösteriyordu.

Ne olduğunu bilmiyordum.

Sonra fark ettim: Benim tenime benziyordu ama içinde başka biri vardı.

Koridordaki resim gibi, o da ben değildim. Çenenin gururla kalkışı, kararlı bakışlar, o kadının bir kadın gibi taşıdığı güven

Pelerin, hepsi sahip olmak istediğim şeylerdi ama her sabah aynada gördüğüm bu değildi. Ve aniden göğsümün altında bir sızı gibi beni vurdu.

Beni böyle mi görüyordu?

Gururumu okşamalıydı, o kadın benim hiç olmadığım kadar iyi görünüyordu.

-Ama değildi. Rafe'in beni bundan daha iyi tanıdığını sanıyordum. Herkesin benden çıkarmaya çalıştığı şeyi değil, onun benden hoşlandığını sanıyordum.

Ben de onun için yeterli değilmişim gibi görünüyordu.

Sonra Caedmon'u gördüm, daha doğrusu artık yok olmuş asasını tutan elini. Ve düşmüş bir at, gözleri yuvarlak ve korkmuş. Ve Mircea -sadece yüzünün üst yarısı, ama o şahin bakışını nerede görsem tanırım. Ve konsolos-

"Bunlar resimler için alıştırma olmalı," dedim, sesimden rahatladığım belliydi.

Ta ki Caedmon'un ortadaki çalışma masasının üzerinde duran bir şeyin üzerindeki çarşafı çektiğini görmek için arkamı dönene kadar.

"Sadece resimler için değil," dedi bana nazikçe.

Bir an için, ortaya çıkardığı şeyi algılayamadan gözlerimi kırptırdım. Vücudum anlıyor gibi görünse de beynim tatile çıkmış ve gözlerimin gördüklerini kabul etmeyi reddediyormuş gibi hissettim.

Çünkü nabzım aniden boğazımda atmaya başlamıştı, kollarımda tüylerim diken diken olmuştu ve kulaklarımda bir uğultu vardı.

Sonra arkamı döndüm ve odadan çıktım.

Caedmon neredeyse ben kapıdan çıkmadan bana yetişti. "İnsanların kahramanlara ihtiyacı var Cassie, savaşta barışta olduğundan daha fazla."

"O zaman git bir kahraman ol!"

Ben uzaklaşmaya başlarken bir el pazumu yakaladı. "Anlayabilecekleri, kendilerini özdeşleştirebilecekleri bir kahraman. Eski Yunanlılar bunu biliyordu. Sizce neden Herkül'ün hikayeleri diğer tanrılarınkinden daha fazla? O yarı insandı-"

"Ben Herkül değilim!"

"Belki de. Ama hoşuna gitse de gitmese de sen bir hedefsin. Hoşuna gitse de gitmese de bu savaşın liderlerinden birisin. Hepimiz gibi siz de zaten bu işin içindesiniz. Bunun ne zararı var?"

Masanın üzerindeki canavarlığı işaret etti.

Ve bir canavarlıktı. Aslında, bu nazik bir davranıştı. Küçük, bireysel heykellerden oluşan bir gruptu: ben, konsolos, Mircea, Caedmon ve başsız bir

Elizabeth dönemi kıyafetine bakarak Marlowe olabileceğini düşündüğüm adam henüz işini bitirmemişti. Masanın ortasında duruyorduk, çeneler ve hatta birkaç kol havada, Caedmon'un pelerini dramatik bir şekilde arkasında uçuşuyordu.

Berbat süper kahramanlar gibi görünüyorduk. İlk mixtape'imizi yeni çıkarmış gibi görünüyorduk. Dünyanın en sevimsiz albüm kapağı için poz veriyor gibiydik.

Korkunçtu.

Daha da kötüsü, bunlar bitmiş versiyonları değildi. Bir tel kaide üzerine yapılmışlardı; küçük bir halkası Marlowe'un boynundan dışarı çıkmıştı, sanırım kafa için. Bir diğeri konsolosun dökümlü cübbesinin kolunun altından çıkıntı yapmış, içine bir el ve muhtemelen bir yılan konulmasını bekliyordu. Ama geri kalanı bir çeşit polimer kille kaplıydı, Rafe'in kâğıda yaptığı fırça darbelerini taklit eden yontulmuş, akıcı çizgiler halindeydi.

Onları o çizmişti; heykellerini başkası yapıyordu. Ama burada değil. Belki de sığmadıkları içindir?

Birden aklıma korkunç bir düşünce geldi. Dışarıda, büyük ana koridorda, her iki ya da üç tablonun arasında heykeller için nişler vardı. Boş nişler. O zamanlar bunlar hakkında pek düşünmemiştim ama şimdi . . .

"Bunlar maket," dedim dudaklarım uyuşarak. "Evet," diye itiraf etti Caedmon. "Benim anladığım da buydu." "Son versiyon ne kadar büyük?"

Tereddüt etti ama sonunda söyledi. "On altı ayak mı?"

Arkamı döndüm ve uzaklaştım.

Koşarak yanına geldi. "Cassie, savaşların kahramanlara ihtiyacı vardır. İnsanların kazanabileceklerine *inanmaları* gerekir. Bu yüzden kinetik heykel dışarıda. İnsan becerisinin ötesinde, fey atölyelerinde yapıldı, herkese halkım arasında düşmanların olduğu kadar müttefiklerin de olduğunu göstermek için-

"Benim üzüldüğüm heykel bu değil!"

Başka bir tanrıça elbisesi yerine, küçük maketim bir tür deri kıyafet üzerine bir göğüs zırhı giyiyordu. Avcı kıyafeti, diye düşündüm, kanım kaynıyordu. Rafe'in neden bana bir yay ve sadak verip bu işi bitirmediğini bilmiyordum!

Elbette, belki de öyleydi. Belki de Marlowe'un kafası ve konsolosun lanet yılanlarıyla birlikte yontuluyorlardı! Bunu *da siktir et!*

Caedmon yan koridorun yarısında kolumu tekrar yakaladı ve lanet olsun, bu artık eskidi! Ona doğru döndüm. "Ne *istiyorsun?*"

"Anlamak için."

"Anlamak mı istiyorsun? *Bunu anla*. Ben senin seçilmişsin değilim. Ben Herkül değilim; ben annem değilim; her şeyi yeniden yoluna koymak için gelen bir kurtarıcı değilim! Ben sadece benim ve artık insanların bana bel bağlamasına izin veremem! Kendimi bile zar zor kurtarabiliyorken, onları kurtarmam için bana bakmalarına izin veremem!"

"Anlıyorum-"

"Öyle mi? Zaten koruyup koruyamayacağımı bilmediğim bir mahkemem var, işleri batırırsam *ölecek* bir sürü küçük çocuk! *Bunu* anlıyor musun? *Herhangi bir fikrin var mı-*"

Ama tabii ki yapmadı. Ne düşünüyordum ki? Caedmon bir tür tanrı gibi görünüyordu, ki öyleydi de, çünkü tanrı + fey, tanrı + Roger lanet Palmer'dan çok daha az seyreltilmiştir! Ve tabii ki, dolandırıcılık yapmakta -ve bu dolandırıcılıklar yüzüne patladığında kaçmakta- iyi olan ama başka pek bir şey yapamayan babama çekmiştim.

Bu yüzden o ve annem ölmüştü ve ben buradaydım ve muhtemelen büyük bir hata yapmak üzereydim çünkü *vadem* gelmişti ve-

Panik atağın göğüs kemiğimin altında kaynadığını, göğsümü sıktığını ve nefes alışımı tehdit ettiğini hissettim. Başım dönmeye başladı ve aynı anda hem kusmak hem de histerik bir şekilde gülmek istedim. Koridor yaklaşmaya başladığında bende bir sorun olabileceğini düşündüm.

Sonra koridorun ilerisindeki bir kapıdan telaşlı görünümlü küçük bir adam fırladığında normale döndü. Peşinde şahin olan bir fare gibi ürkmüş görünüyordu. Mircea'nın sesi onu açıklıktan takip ederken, bunun gerçekten çok uzak olmadığını düşündüm.

"-sürekli otoritemi sarsıyor. Buna izin vermeyeceğim!"

"Almayacak *mısınız?*" Konsolosun her zamanki tatlı ses tonu daha çok bir kırbaç darbesini andırıyordu. "Parendra bir konsolos; sen değilsin. Bunu hatırlasan iyi edersin."

"Ben bu ordunun başıyım. *Bunu* hatırlasa iyi olur!"

Caedmon ve ben birbirimize baktık ve Caedmon bir şekilde hem komik olmayı başaran hem de "hadi şu karmaşanın içinden sessizce geçelim, olur mu?" anlamına gelen küçük el hareketleri yaptı. Dudağımı ısırdım. Çünkü, evet, normalde benim de tercihim bu olurdu ama Mircea'nın sesi biraz ... gergin çıkmıştı. Ve onun için bu, herhangi birinin sinir krizi geçirmesiyle aynı şeydi.

Belki bir kesinti kötü bir şey olmaz.

Koridordan aşağı inmeye çalıştım ama önümde lanet olası bir yarı tanrı buldum.

Sonra küçük adamın girdiği kapı kapandı ve ses kesildi, öyle ki muhtemelen girişin üzerinde bir koğuş olduğunu gösteriyordu. Sorun değil, diye düşündüm ve yer değiştirmeye başladım-

Ama Caedmon kolumu tekrar kavrayarak buna engel oldu. Ve *gerçekten* de engelledi. Büyüm etrafımızda döndü ve sonra durdu, sanki onun serbest bırakmasını ya da benim onu zorlamamı bekliyormuş gibi. Gözlerim kısıldı ve aniden başını salladı.

"İşte buradasın," dedi. "Orada bir yerde olduğunu biliyordum." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Tanrıça. Onu savaş alanında gördüm; o zamandan beri görmedim." "O zamandan beri beni hiç görmedin!"

"Ah, ama ben bir şeyler duyuyorum," dedi daha da yaklaşarak. Ve aniden o tuhaf şakacı gitmiş, kral bana bakmaya başlamıştı. "Bir dizi yeteneğiniz olduğunu duydum: kahin, büyücü, yol açıcı-"

"Sana ne bundan?"

"Hem de çok. Benim de yeteneklerim var. Birlikte biraz zaman geçirmeli ve yeteneklerimizin birbirini nasıl tamamlayabileceğini öğrenmeliyiz Cassie Palmer. Hepsini bildiğimizden ve kullanmaktan korkmadığımızdan emin olmalıyız."

"Korkmuyorum," dedim ve bunda ciddiydim. Korkmalıydım; Caedmon az önce kendi gücünün benimkini durduramasa bile en azından engelleyebileceğini kanıtlamıştı. Ama üstesinden gelemezdi. Parmak uçlarımda kabarak beklediğini hissedebiliyordum. İstersem *geri* itebilirdim, diye fısıldadı ve tam o anda bunu çok istedim!

"Evet, işte orada," diye gülümsedi ama bu sefer farklı bir gülümsemediydi. Adını tam olarak koyamadım, tıpkı gözlerindeki ifadenin adını koyamadığım gibi. Ama gücümün artmasına neden oldu. Onu zorlamak, neler yapabileceğini öğrenmek, kendini göstermeye zorlamak istedim.

Hangimizin daha iyi olduğunu görmek için.

"Hissettiğin annenin kanı," dedi bana. "Halkımızın kanı. Benim damarlarımda da akıyor. Seni güçlü kılanın sadece Pythian gücü olduğunu mu sanıyordun?"

Ona öylece baktım, tüm içgüdülerim *git* derken kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

"Dediğim gibi, yeteneklerim var," diye ekledi. "Ama onları, yeteneklerini ve sınırlarını öğrenmek için binlerce yılım oldu. Eğer kazanacaksak, sen de kendininkileri öğrenmelisin. Ve oynamak için doğduğun rolü kabul etmelisin."

Ona bunun ne anlama geldiğini sormak istedim ama fırsatım olmadı. Sonunda bıraktı, sadece fiziksel olarak değil. Gücüm arttı, kesintiye uğrayan vardiyam beni yakaladı ve bildiğim bir sonraki şey-

O lanet savaş alanına geri dönmüştüm.

On Üçüncü Bölüm

Bir an için kanlar içinde kayıyor ve cesetlerin arasında tökezliyordum. Keskin, metalik kokuyu aldım, iç organların ayakkabılarımın altından kaydığını hissettim, ağzımda kanın tadını aldım. Ve sonra zamanda geriye gidip her şeyi tekrar gördüm, etrafımda yere yayılmışlardı.

Ve önümdeki çift kapıdan içeri sürükleniyordum.

Olmayı beklediğim yerde, koridorun yanındaki bir tür ofiste olduğumu ve zamanda geri gitmediğimi anlamam şaşkın birkaç saniyemi aldı. Sadece kimse geldiğimi fark etmemişti, çünkü başka bir şeyle aynı anda ortaya çıkmıştım. Hâlâ bekleme alanından, içeri girdiğimizde görmediğim kapılardan içeri taşınan bir şey, çünkü Rafe'i yan girişten takip ediyordum.

Ama lobideki kinetik heykelden birkaç altın rengi ipucu görebiliyordum, bu yüzden nerede olduğumu biliyordum. Şu anda pek de sıkılmış görünmeyen sıkılmış kalabalığın bir kısmıyla birlikte. Bazıları kapıları dolduruyor, gözlerini dikmiş bakıyor ve daha fazla ceset getiren askerler tarafından geri itiliyordu.

Çoğu parçalanmıştı.

Geriye doğru tökezledim, kanlar içinde kaydım ve belki birkaç düzine adama baktım -ya da onlardan geriye kalanlara. Bazı durumlarda onları bir arada tutan tek şey zırhları gibi görünüyordu. Ve bu da kafalar söz konusu olduğunda pek işe yaramıyordu.

Biri, sınırına kadar gerildiğini tahmin ettiğim bir deri parçasıyla asılı duruyordu. Çünkü kopan şeyin ayaklarımın dibine gelmeden önce yerdeki karoların üzerinde zıplamasına, zıplamasına, zıplamasına izin vererek yol verdi.

Ciddi bir öğürme isteğiyle savaştım.

Cam gibi mavi gözler bilinmeyen bir yüzden bana bakıyordu. Dili, çok farklı koşullar altında komik olabilecek bir şekilde ağzından dışarı sarkıyordu. Dişleri tepedeki ışıktaki parlıyordu.

Yutkundum ve hafifçe sallandım ama ayaklarımın üzerinde durdum. Kanlar içinde oturacaksın, dedim kendime sertçe. Oturacaksın-

"Cassie!" Arayan Mircea'ydı; oda kararmaya başlamış olmasına rağmen sesinden bunu anlayabiliyordum. Kolumu tuttu -sadece kolumu- çünkü ofis diğer vampirlerle doluydu ve zayıf görünmeyi göze alamazdık.

Biri elime bir bardak su tutuştururken, kendime sertçe "Kalkma" dedim.

Bir dakika sonra sihirli bir değnek değmiş gibi bir sandalye belirdi ama muhtemelen Mircea bize odanın ortasında duran büyük ceviz masaya giden bir yol göstermişti. Minnetle bardağı kavradım ve mide bulantım azalmaya başlayıp görüşüm düzeline kadar ayaklarıma baktım. Ve sonra yukarı baktım.

Sadece buraya kadar bıraktığımız kanlı ayak izlerini fark etmek için.

Beyaz mermer zemine karşı parlaktılar, çünkü altın karolar buraya kadar gelememişti. Başka pek bir şey de yoktu. Yankılanan bir sürü taş, içinde hiçbir şey olmayan birkaç niş, sanki o da orada ne yaptığını bilmiyormuş gibi tepesinde koyun gibi parıldayan büyük bir avize ve birkaç sandalye vardı. Masanın yanındaki duvarlara asılmış bazı haritaları saymazsanız hepsi bu kadardı.

Yerdeki cesetler ve ceset parçaları her yere sızıyordu. Onlara ne olmuştu? Neden buraya getirilmişlerdi? Ve bu durumda?

Bir yerlerde olmaları gerekmiyor mu? . .

"Cassie? İyi misin?"

Bu Caedmon'du. Sanırım koğuştan geçmenin bir yolunu bulmuş, diye düşündüm boş boş. Yutkundum ve başımı salladım ama bir şey söylemedim. Bağışmalar yüzünden muhtemelen sesim duyulmayacaktı.

"-Buradaki lanet bokor!" Bu Marlowe'du, kara gözleri ve kahverengi bukleleriyle bana Raphael'i hatırlatıyordu. Ve başka hiçbir şekilde.

"Belay that." Arayan Mircea'ydı.

"Saygısızlık etmek istemem lordum, ama küçük bir penceremiz var!" dedi başka bir siyah saçlı adam.

O da bir vampirdi ama çoğunun aksine, kendini daha çekici kılmak için bir glamourie ile uğraşmamıştı. Bunun yerine oldukça zayıf bir yüzü, kırılmış siyah saçları, geniş bir burnu ve hafif bir çift çenesi vardı. Küçük kahverengi gözler, abanoz olamayacak kadar açık tonlardaki buruşuk et torbalarından dışarı bakıyor, kızgın ama kontrollü görünüyordu. Kıyafeti şöyleydi

Onun gibi -kör ve süssüz- sade, cilasız çelikten yapılmış eski moda bir zırhtı, çukurlu incik korumalarına ot kırpıntıları ve çamur yapışmıştı.

Bu Caedmon'unki gibi gösterişli bir zırh değildi; etkilemek için yapılmamıştı.

Bu zırh kullanılmıştı. Ve sonra bir sebepten dolayı saklanmış -muhtemelen duygusallık, çünkü böyle bir şeyi bir daha ne zaman giyersiniz ki?

Hâlâ eski yöntemlerle savaşılan düşmanlarla savaşmak üzereyken, diye düşündüm. Tarihimizin çoğunda insanların yaptığı gibi. Feylerin bunu tam olarak anlayamadığımız ama modern silahlar kadar kötü olan büyüyle birleştirmesi dışında.

Ben de zırh isterdim.

Yaşlı asker Mircea'ya, "Adamlarıma ne olduğunu bilmek istiyorum!" dedi. Saygılıydı ama kahverengi gözler şahin bakışlarını yakalayıp tuttu ve hiç tereddüt etmedi.

"Anlıyorum," dedi Mircea. "Ama sızıntılar var ve personelden bazı insanlardan şüphelenmek için nedenlerimiz var. Bir bokor'u riske atmak istemiyorum."

"Neden bir bokora ihtiyacın var?" Caedmon araya girdi.

Mircea sinirli görünüyordu - onun için alışılmadık bir durumdu. Hissettiğinden değil ama belli ettiğinden. Ama bir şey söylemedi çünkü Marlowe onun yerine cevap verdi. "Bir büyücü için kullanılan başka bir kelime," diye fey kralını bilgilendirdi. "Düşük seviyeli biri. Onları personel olarak tutuyoruz."

"Evet, bunu biliyorum," diye araya girdi Caedmon, ikram edilmeye alışkın birinin rahat kabalıyla. "Ama bu benim soruma cevap değil."

"Peki bu soru ne olabilir?" Mircea sordu, sesi bir krala hitap eden biri için biraz kısıktı.

Ama Caedmon ona sadece gülümsedi.

"Leydi Cassandra zaten buradayken neden bir bokora ihtiyacın var?" Başımı kaldırıp ona baktım, irkilmişim ve hâlâ yarı baygındım. "Ne?"

Büyük, yakışıklı bir gülümseme o büyük, yakışıklı yüzden bana doğru ısıldadı. "Sen bir büyücüsün, değil mi?"

Ona bakakaldım, çünkü bu etrafta dolaşmasını istediğim türden bir şey değildi! Evet, babamın bir kısmı bana da geçen yetenekleri sayesinde Pythia Sarayı bir ölü çağırın Pythia'ya sahip olmuştu. Gerçi bunu pek çok kişinin bildiği şüpheli, zira babam karmakarışık bedenlerden çok daha az görünür olan hayaletler üzerine uzmanlaşmıştı.

Ama sanırım sır artık ortaya çıkmıştı - teşekkürler Caedmon. Sanırım o savaş alanında olan bazı şeyler hakkında söylentiler duymuştu. Ve şimdi, herkes de duymuştu.

"Ben-benim babam öyleydi," diye geçiştirdim, çünkü herkes bana bakıyordu. "Leydi Cassandra'nın pek çok yeteneği var," diye başladı Mircea. "Ancak-"

Caedmon memnun bir ifadeyle, "Oh, güzel, o zaman anlaştık," dedi.

"Hiçbir şey hallolmadı!"

"Siz Leydi Cassandra mısınız?" diye araya girdi asker. Şaşırmış görünüyordu, kalem eteğime ve sevimli fırırlı bluzuma bakıyordu.

Pekala Augustine, kötü kötü düşündüm. Sen kazandın. Eve gider gitmez bu şeyi atacağım.

"Evet," dedim ve sonra bir sürprizle karşılaştım.

Yaşlı asker topallayarak geldi. O bir vampirdi, yani değişimden önce yaralanmış olmalıydı. Gözlerimin içine bakmak için bir dizinin üzerine çöktüğünde hafif bir homurtu çıkarması gibi, bu da onu garip bir şekilde ilişkilendirilebilir kılıyordu.

"Uzun zaman önce bir Pythia hayatımı kurtarmıştı," dedi bana. "Hiç unutmadım."

Göz kırptım. Aksini gösteren pek çok kanıta rağmen, Pythias'ın bütün gün taht odalarında oturup dilekçe sahiplerinin saçmalıklarını dinlediğini düşünme eğilimindeydim. Durumun her zaman böyle olmadığını bilmek güzeldi.

"Hangisi?" Tanıdığım biri olup olmadığını merak ederek sordum.

"Büyük Bizans Pythias'larının sonuncusu. Sanırım ona verilen isim _."

"Berenice." Başımı salladım. "Zorlu biri olduğunu duymuştum."

Hafifçe sararmış yaşlı adam dişlerini göstererek sırıttı. "Öyleydi. Elindeki lanet olası büyük bir sopayla beni arkamdan vurdu. O şeyin içinden çıkan bıçağı görene kadar bu durumdan hoşnut değildim. Eğer harekete geçmeseydi beni tam gözlerimin ortasından vuracaktı. Hala ne olduğunu bilmiyorum."

Birisi zaman çizelgesiyle oynuyordu ve bu süreçte öldürüldünüz, söylemedim, çünkü bu tür şeyler nadiren iyi gitti.

"Yapacak daha çok işin olduğunu biliyordu," dedim onun yerine.

Yaşlı şövalye başını salladı. "Neredeyse bir ay sonra değiştirildi, yani sanırım haklıydı." Arkasına, yerdeki cesetlere baktı ve çenesi gerildi. Yüzü bana döndü, kederli ve öfkeliydi.

ve üzgün, hepsi aynı anda. "Bana da yardım edebilir misiniz? Adamlarıma ne olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Bir öngörü mü istiyorsun?" Dedim, kafam karışmıştı.

"Çok zor bir şey değil," dedi Caedmon neşeyle. "Sadece zihnin içine bir bakış."

Bir an için anlamadım. Sonra anladım ve tekrar öğürmeyi düşündüm. Bunun yerine, fey kralına dik dik baktım ve onu neden çekici bulduğumu merak ettim.

"Ben hayaletlerle uğraşıyorum, bedenlerle değil," dedim sertçe.

"Yeni deneyimler genellikle bize kendimiz hakkında bilmediğimiz şeyler öğretir," diye cevap verdi.

Bakışlarımın şiddetini arttırdım ama başka bir şey yapamadım. Bir oda dolusu vampirin önünde zayıf görünmek istemiyorsam, reddetmek de buna dâhildi. Çöp taşıyıcısı olarak görev yapan birkaç asker dışında hepsi önemli görünüyordu.

Ve böyle düşünen tek kişi ben değildim.

Yılan kraliçesi bugün küçük canavarların tam boy kılıfıyla ününe yakışır bir şekilde yaşıyordu, bu durumda parlak sarı, siyah ve gri ince işaretlerle. Uzaktan bakıldığında desenli bir elbise gibi görünebilirdi, eğer "desenin" kayma ve kıvrınma şeklini görmezden gelerseniz. Yakından bakıldığında ise açıkçası korkunçtu.

Ayrıca tuhaftı. Konsolosun daha önce benzer şeyler giydiğini görmediğimden değil, ama genellikle sadece senato toplantılarında ya da birilerini etkilemesi, yani gözünü korkutması gerektiğinde giyerdi. Bunun dışında genellikle daha normal kıyafetler giymeyi tercih ederdi, her ne kadar aksesuar olarak bir ya da iki yılan kullansa da.

Ama bugün, siyah uçlu parlak sarı tırnaklar da dahil olmak üzere tam bir muamele görüyorduk. Bunun bir nedeni olup olmadığını merak ettim. Sonra da benim sorunumun ne olduğunu merak ettim, çünkü elbette bir nedeni vardı! Birkaç bin tanesi -dünyanın dört bir yanından gelen ve çoğu güç bakımından ona rakip olan vampirler- buranın her yerinde sürünüyor.

Gerildiğini belli etmiyordu. Başka bir dünyayı istila etmek üzereydik, bu dünyada sahip olduğu her düşman muhtemelen bir yerlerde plan yapıyordu. Yine de her zamanki gibi soğukkanlı ve sakin görünüyordu. Ancak küçük hayvanları biraz daha hızlı kaymaya başlamıştı ve gözleri biraz fazla yoğun.

Onu kötü göstereceğimi düşündüğünü fark ettim.

Bir yerlerde zavallı bir piç, sözde gücümün on altı metrelik bir örneğini yontuyordu, ama bu sadece propagandaydı, değil mi? Tıpkı o lanet tablo gibi. O ve Mircea, vampir dünyasının geri kalanına onun koalisyon liderliğini kısmen benim sözde gücüne dayanarak satmışlardı.

Herkes bunun bir yalan olduğunu anlarsa ne olur diye merak ettim.

Dudaklarımı yaladım ve çenesi gergin olan Mircea'ya baktım. "Pythia uzun bir gün geçirdi," dedi. "Kendi bokorlarımdan birini çağırabilirim. Bir saatten kısa bir süre içinde burada olur."

"Bu çok uzun sürecek," dedi yaşlı şövalye, farkına varmadan tek can simidimi elimden alarak. "Bir keresinde bir savaştan sonra bir büyücüyü iş başında görmüştüm. Ona yaralılar alandan taşınana kadar beklemesini tembihledim ama yapamayacağını söyledi. Anılar bir saatten fazla, bazen de daha kısa bir süre sonra kayboluyor. Şimdi harekete geçmeliyiz!"

Yutkundum ve etrafıma bakındım ama bundan bir çıkış yolu göremedim. Belki bir tanesi hariç. Ayağa kalktım ve en iyi adayı seçmek istercesine cesetlere doğru yürüdüm, ama gerçekte onları zar zor gördüm. Billy Joe'yu zihinsel olarak dürtmekle meşguldüm.

Göğüslerimin arasına yerleştirilmiş kolyenin içinde rahatça dinlendiğini hissedebiliyordum. Tılsımı eski ve çirkindi ama aynı zamanda eski bir arkadaşımın bana verdiği küçük bir bukalemun koruması sayesinde insan gözlerine -ve umarım vampir gözlerine- görünmezdi. Başım her belaya girdiğinde alınmalarını önlemek için üzerimdeki büyülü aletleri ya da silahları saklıyordu. Bazı feyler çaba gösterdikleri takdirde kılık değiştirdiğimi görebiliyorlardı, ancak Caedmon görebildiyse bile hiçbir işaret vermedi.

Ne yapabileceğimi görmek istiyorsa, daha iyi yollar var, diye düşündüm ve ona bir bakış gönderdim.

Cesaret verici bir şekilde gülümsedi ve bu beni nedense daha da öfkeliendirdi. Belki de o pislik burada neyin tehlikede olduğunu anlamadığı içindir. Küçük şakasıyla tüm ittifakı mahvedebilirdi!

Sanki hakareti duymuş gibi gözlerinin parladığını gördüm. Duyup duymadığını bilmiyordum; ne yapabileceğini kim bilebilirdi ki? Ama her ihtimale karşı ona birkaç tane daha gönderdim.

Gözleri biraz açılmış olabilirdi ama emin değildim. Billy'nin uyanmaması dışında hiçbir şeyden emin değildim, lanet olsun ona! Bu da bir sorundu, çünkü ailemizde beyninden bir şey alan tek kişi oydu!

"Lanet olsun! Kıçımı dürtmeyi bırak," diye homurdandı, sonunda kendini toparlama zahmetine katlandı. Bir an sonra, asık suratlı bir kafa gövdemden çıkıp bana dik dik baktı.

Teknik olarak kolyesinden çıkıyordu ama garip bir açıdaydı, sanki bir kafam daha çıkmış gibi görünüyordu. Bu görüntü ve ani hareket neredeyse dengemi kaybetmeme neden oluyordu - lanet olası yüksek topuklar! Ama toparlandım ve sanki onları inceliyormuşum gibi, hiçbirini birbirine uymuyor gibi görünen bir yığın uzuv ve kırık bedenin önünde çömeldim.

Sonra onunla bu şekilde konuşamayacağımı fark ettim.

"Peki, ne oldu?" diye sordu.

Uyuşmuş bir şekilde ona

baktım. "Dilini kedi mi

yuttu?"

İçeri gir, içeri gir, içeri gir, diye düşündüm ona, tabii ki bunun bir faydası olmadı. Ben telepat değilim, Billy de değil. İkimizin de anlamadığı garip bir bağlantımız var ama bu bir beyni paylaşmaya kadar uzanmıyor - Tanrı'ya şükür. Billy'nin kafasının içindekini görmek istemezdim ama şu anda baktığımdan daha güzel olacağından emindim.

Bira ve memeler, diye düşündüm rastgele ve Caedmon'ın kahkahasının hapşırığa dönüştüğünü duydum.

"Özür dilerim," dedi herkese. "Burası cereyan mı yapıyor?"

"Vay anasını!" dedi Billy, aniden yedi ayak boyunda, parlayan fey'i fark ederek. Ve sonra yılan sargılı kraliçe. Ve cidden gergin usta vampir -Birçoğu. Hepsi de konsolosa ait değildi, yoksa bu kadar endişelenmezdi.

Zamanım tükeniyordu.

Ve sonra Billy cesetleri fark etti. "Ne

oluyor *lan*?"

İçeri gir, içeri gir, içeri gir, içeri gir, diye düşündüm ama söyleyemedim. Ya da fısıldayamadım bile, her yer vampir sesleriyle doluydu. Kahretsin, Billy! Bir ipucu bul!

Ama tabii ki önce o söylenecekti. "Neden bunu bana hep yapıyorsun?" diye yakındı. "Orada, bir bira ve büyük memeli bir lass hakkında mükemmel güzel bir rüya görüyordum-"

Caedmon bir kahkaha patlattı.

"Özür dilerim," dedi mendilinin arkasından herkese. "Sadece heyecanlıyım."

Ona biraz daha ters ters baktım ve o da nedense mendili bana doğru salladı. Devam et, devam et der gibi. Evet, diye düşündüm, bu iyi olurdu!

"-ve ben neye uyanıyorum? Cesetler!" Billy tiksintiyle etrafına bakındı.
"Neden hep cesetler oluyor?"

İçeri girin, içeri girin, içeri girin, *içeri* girin.

"Bir ara beni bir parti için uyandırabilirsin," diye belirtti. "Ya da güzel bir kart oyunu, sohbet ya da barbekü. Yani, yemeği yiyemem ama düşüncesi-"
Durdu. "Neden bir şey söylemiyorsun?"

İçeri *gir*, içeri *gir*, içeri *gir*, içeri *gir*, *seni a-*
Billy tenimin içine girdi.

"Sürtük!"

"Oh, bu çok hoş," dedi ve kafamın içinde yankılandı. Çünkü sessizce iletişim kurabilmemizin bir yolu vardı ama bunun için bir bedeni paylaşmamız gerekiyordu.

Bunu sadece bin kez yaptığımız için ve yardıma ihtiyacım olduğu için sorun etmedim!

"Yardım edin!" Neredeyse çığlık atacaktım ve zihinsel olarak onu yakaladım.

"Oof! Bırakın beni!"

"Bana yardım etmek zorundasın! Bu adamların zihinlerini okumamı istiyorlar ve onlar ölü, nasıl yapacağımı bilmiyorum ve onlar ölü!"

"Tamam, tamam, bekle," dedi Billy, ruhunu sardığım ölümcül pençeden kendini kurtararak. *"Şimdi ne yapmanı istiyorlar?"*

Açıkladım. *"Yani bana yardım etmek zorundasın!"* Bitirdiğimde söyledim. Çünkü insanlar sabırsızlıkla yer değiştirmeye başlamıştı. Ya susacaktım ya da susacaktım, ama benim susacak bir şeyim yoktu!

Billy tekrar etrafına bakındı. *"Ama onlar öldü."*

"Öldüklerini biliyorum!"

"Bağırma. Ben zaten senin kafanın içindeyim." *"İyi, sadece ne yapacağımı söyle."* *"Ne hakkında?"*

"Ne hakkında ne demek istiyorsun? Bunu daha önce de yaptın-"

"Ne? Ne zaman?"

"Bunu her zaman yapıyorsun! İnsanların kafalarının içinde geziniyor, düşüncelerini yakalıyorsun-"

"Evet, canlı insanlar. Kaçırdıysan söyleyeyim, bunlar canlı değil. Artık bütün bile değiller."

Sonra bir de baktım ki kesik başı elime alıyorum, daha doğrusu Billy alıyordu. Bulaşık suyu sarısı saçları ellerimde ıslanmıştı ama kanla değil. Su gibiydi.

Billy ve ben yüksek sesle "Bira," dedik ve memur başını salladı.

"Diğerleriyle birlikte içiyordu. Ya da belki bir su birikintisinin içine düşmüştür. Cesetlerin arasında devrilmiş bir masa ve dökülmüş tankardlar bulduk. Ama büyük yatakhane çadırlarından birindeydiler. Kimse ne olduğunu görmemiş."

Cevap vermedim. Ellerimde bir adamın kafasını tuttuğumu fark etmemek için gerçekten çok uğraşıyordum ama işe yaramıyordu. Mavi gözler sabitlenmiş ve bakıyordu ve kurumaya başlamıştı. Birdenbire filmlerde cesetlerin gözlerini neden hep kapattıklarını, hatta onlara bir şeyler yüklediklerini anladım. O boş, cansız bakış-

Ürperdim; elimde değildi.

Korkunçtu.

"Cassandra-" diye söze başladı Mircea ve konsolos elini koluna koyunca sözünü kesti, parlak sarı pençeler deriye batıyormuş gibi görünüyordu. Bana ters ters baktı; diğer vampirler arkasında olduğu için bunu göze alabiliyordu. Ben de ona boş bir suratla karşılık verdim. Bu kısmen senin suçun, sürtük, diye düşündüm ve Caedmon'un duyup duymadığını umursamadım.

Açıkçası, o anda öyle olsa bile umurumda olmazdı.

"Başka bir zihne dalmak gariptir," dedim sertçe. "Bazı fiziksel tepkiler olabilir."

"Evet," dedi subay. "Tanıdığım bokor altına sıçtı." "*Oh, bu harika,*" dedi Billy. "*Şimdi gerçekten heyecanlandım.*" "*Sadece yap,*" dedim ona.

"Evet, o konuda. Dediğim gibi, yaşayan zihinleri taramanın temellerini biliyorum. Ama buradaki büyücü ben değilim. Ölü bedenler benim için sadece ölü bedenlerdir. Kapalı. Sessiz."

"*Ne diyorsun sen?*" Diye sordum, midem kazınıyordu. Çünkü zaten bildiğimden korkuyordum.

"Bunu birlikte yapalım diyorum. Ya da hiç yapmayalım."

Bölüm On Dört

Her şey bulanıktı, neredeyse su altındaymışım gibi bir his vardı. Dışarıdaki çadır kentte yürüyordum, daha doğrusu o yürüyordu. Ve ölü vampir hızlı yürüyordu.

Bir pankartın hafif bir gelgite yakalanmış bir yosun parçası gibi tepemde dalgalandığını gördüm. Bir çöp parçasının çok yavaş bir hareketle uçuğunu gördüm. Tekerlekli bir çöp tenekesinin tepesinde sohbet eden birkaç insan hizmetkâr gördüm. Neredeyse zamanda donmuş gibi görünüyorlardı.

Değildiler; vampir sadece hızlanmıştı, kampın etrafında sıvı hızıyla dolaşıyordu. Bu şekilde güneşin altında olmaktan hoşlanmıyordu. Kampı koruyan kalkanı -ya da öyle iddia ediyorlardı- herkesi gölgeleyecek büyülerle donatmışlar ve ekstra önlem olarak hepsine Gece Rahatlığı denen bir şey vermişlerdi.

Night's Ease. Ha! Kulağa müshil gibi geliyordu ve tadı iğrençti ve cildinde hala yeterince iyi kapatmadığı küçük kırmızı lekeler vardı!

Endişeyle onları kaşıdı. Zehirli bir sarmaşık yığınının içinde uyuyormuş gibi görünüyordu ve bu, Kuzey Kutbu'nda kış mevsimindeymiş gibi giyinmesine rağmen böyleydi. Fey güneşinin onları yakmayacağını söylemişlerdi ama biliyorlar mıydı?

Ya herkes portaldan çıktıktan sonra bir avuç Roma mumu gibi derhal havaya uçarsa? Buna ne dersin?

Neyse ki bazı arkadaşları kafasını dağıtmak için onu kâğıt oynamaya davet etmişti. Sadece geç kalmamayı umuyordu. Burada yapacak başka bir şey olmadığı için yerini kaybetmek istemiyordu. Yorgun ve kaşıntılı bir şekilde oturup kendini yorması dışında.

Meşgul olmak daha iyiydi. Aklını bir şeylerden uzak tutuyordu. Onu beladan da uzak tutuyordu.

Bir çadırın yanında uzanan ve içlerinden birinin üzerinde eşine ait bir süveter olan diğer vampirlere kaşlarını çatarak baktı. Gösterişçiler. Onlardan kaçınmak için rotasını değiştirdi. Başka ne olabilirdi ki?

Zakhar'ın yaratıklarından ne bekleyebilirsin ki? Hayvanlardan biraz daha iyiler. Sırada kurtlar var!

Ya da daha kötüsü, iblisler.

Birden midesi bulandı. Ona bir tane içiremezlerdi, değil mi? Herkes olmaz diyordu ama o emin değildi. O şeylerden birini içine almak doğru değildi. Kirli ve yanlış! Düşüncesi bile tüylerini diken diken ediyordu.

Elbette, geri gönderilirse efendisinin ona ne yapacağını da düşündü. Yaratıklarla çalışmadığınızda ya da çalışmadığınızda olan buydu: sizi efendinize geri gönderirlerdi ve yerinize başka birinin gelmesi gerekirdi. Ve savaş yaklaşırken, efendisi en iyi savaşçılarından birini göndermek zorunda kalmaktan memnun olmayacaktı, ki bu savaşçıya kadim kışını korumak için ihtiyaç duyabilirdi!

Onun yerine üç müzisyen ve lanet olası bir kütüphaneci göndermişti. İçlerinden biri geri gönderilirse, efendisi havuz çocuğunu göndereceğini söyleyerek şaka yapmıştı. Elbette, vergiyi kimin doldurduğunun önemli olmaması gerekiyordu. Ne de olsa onlar sadece barınaktı, bir şeylerin kullanabileceği etlerdi.

Bir hafta önce, ilk geldiğinde gördüklerini düşündü ve ürperdi. Dördü de bavullarını tutarak etrafta dikilmişlerdi - onlara sadece tek bir sırt çantası olduğu söylenmişti, bu yüzden kendilerini daha iyi hissetmek için çalacak enstrümanları yoktu, tabii lanet olası kıyamette iç çamaşırsız kalmak istemiyorlarsa! Kendilerini korkunç derecede yersiz hissetmişlerdi ve muhtemelen öyle de görünüyorlardı ve sonra bağırışlar başladı.

Çadırımızı bulmalıydık, diye düşündü şimdi. Ama aç ve üşümüştü, bir günden uzun süredir yemek yeme fırsatı olmamıştı. Ustalar deve gibiydi - görünüşe göre sonsuza kadar yemeksiz kalabilirlerdi - ama o öyle değildi. Acı çekiyordu. Ama onları bıraktıktan kısa bir süre sonra bir dalkavuktan hızlı bir yemek almaya çalıştığında, bir muhafız tarafından uzaklaştırılmış ve bedensel zarar vermekle tehdit edilmişti! Beslenmeye çalıştığı için!

Bu çılgınlıktı ve kimse onlara bir şey söylemiyordu, açılar ve sıkılmışlardı. Bu yüzden, elbette, tüm bu gürültünün ne hakkında olduğunu görmeye gitmişlerdi. Derme çatma bir arenanın etrafında büyük bir kalabalık vardı - insanların yanı sıra vampirler de- bağırıyor, içiyor ve bahis oynuyorlardı. Diğerlerini bilmiyordu ama herkes fark edemeyecek kadar dikkati dağılmışken o da bir tadına bakmayı ummuştu. Ama sonra dikkati dağıldı.

Birisi kafasına bir dev fırlatarak!

Orada öylece durmuş, inanmazlıkla donmuş, gelişini izliyordu. Lucas son anda onu kenara çekmeseydi dümdüz olacaktı. O da

ve lavta çalan kişi çamurun içinde, sarsılmış ve gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde yatıyordu; ışıklar onları kör ediyor, tezahüratlar sağır ediyordu; büyük yarattığın ayağa kalkışını izliyorlardı, kocaman yumruğunda bir araba büyüklüğünde bir sopa vardı

-

Ve bir büyücünün büyüü tarafından alınıp kalabalığın başka bir kısmına fırlatıldığını gördü.

Sadece bir büyücü olmadığını söylediler. İçine şeytan girmiş ve büyü kullanan bir vampir olduğunu söylediler. Onun ve diğerlerinin yakında aynı şeyi ya da daha fazlasını yapabileceklerini söylediler.

Gidip kendilerini becerebilirler.

O kadar da aptal değildi - vampirler büyü kullanmazdı; bunu herkes bilirdi! Ama bu doğru olsa bile umurunda değildi! Tıpkı birlikten vaat ettikleri, onu efendi statüsüne itebilecek güç artışını umursamadığı gibi.

Harika. Böylece kendine ait bir mahkemesi ve onu arkadan vurup yönetimi ele geçirmek için bekleyen bir sürü entrikacı takipçisi olacaktı. Hayır! Bunların hiçbirini istemiyordu! Evine dönmek istiyordu, eski notaların altın rengini aldığı, balmumu ve limon yağı kokan cilalı enstrümanların ve bahçeden gelen çiçek kokularının olduğu güzel, dağınık çalışma odasına.

Burada olmak, bir grup vahşiyle birlikte çamurda debelenmek istemiyordu!

Böyle şeylerin üstünde olmamız gerekirdi, diye düşündü öfkeyle. Öyle olması gerekiyordu. Uzman bir müzisyen olmak için bir yüzyıl harcadın, Mozart'ın kendisine rakip olacak bir yeteneğin vardı ve bu sana ne kazandırdı? Bir ele geçirilme ve lanet olası bir fey'in kafanı kesebileceği Peri'ye bir yolculuk.

Her şey o kadar hızlı oldu ki, bunu hiç hissetmedi bile. Bir saniye önce arkadaşının çadırının kapağını açıyordu ve bir saniye sonra dünya etrafında çılgınca dönüyordu. Görüşü dönmeyi bırakıp yanağı ıslak çimenlerin üzerinde durana kadar ne olduğunu anlamadı.

"Hayır!" diye bağırdı -biz çılgılık attık- ve geri çekildik.

Mircea'ya, bizi, bizi, her neyse onu yakalayan Mircea'ya! Artık bilmiyordum! Billy bağıırıyordu, Mircea konuşuyordu, insanlar bana bakıyordu ve lanet olası eteğimde kafamı düşürdüğüm yerden kocaman bir kan lekesi vardı...

"Aughhh!" Tekrar ığlık attım, vampirin başsız bedeninin dizlerinin üzerine çökmeye zorlandığını gördüm, bir kazık inmeden önce ve-

"Hayır!" ığlık attım, göğsümü tuttum, kaçmaya çalıştım. Ama ayakkabımın tekini kaybetmiştim ve birinin kolları beni sarmıştı. Mücadele ettim ama hiçbir yere gidemedim ve sonra Billy önümde durdu. Hayalet gibi eller yanaklarımı kavradı, hayalet gibi bir serinlik içimi kapladı, yatıştırıcı, sakinleştirici, sessiz. Bir ığlık daha boğazımda düğümlendi.

"Sorun yok. Cas, sorun yok. Artık dışarıdasın, ikimiz de dışarıdayız. Beni duyuyor musun?"

Başımı salladım ama ona bakmadım. Düşürdüğüm yerde hâlâ hafifçe dönmekte olan kafaya bakmakla meşguldüm. Neyse ki durduğunda diğer tarafa bakıyordu. Eğer olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Oradan ıkmak-

Oradan çıkmak hiç hoşuma gitmemişti.

İçeride kalmaktan iyidir, diye düşündüm ya da belki de başka biriydi. Başımı Mircea'nın göğsüne çevirmiştim ama bu tuhaf, neredeyse yabancı düşünce Caedmon'a bakmama neden oldu. Ama o da diğerleri kadar endişeli görünüyordu; sanırım espri anlayışını kaybetmişti.

Ben de öyle.

"Ben yokum," dedim kalın bir sesle ve sadece adamın kafasını kastetmemiştim. Bütün bu şeyi kastetmiştim! Ama beynim tuhaf, neredeyse yapış yapış hissederken bu şekilde yer değiştiremezdim. Sanki ayrıldığımızda diğer zihnin parçaları ona yapışmıştı. Tanrım, bu korkunçtu, korkunç! Bunu da sikeyim!

Ayağa kalkmaya çalıştım ama kayıp ayakkabım ve kana bulanmış ayağım buna engel oldu.

Mircea, "şşş, biraz bekle," diye mırıldandı.

Bir dakika bile istemedim. Buradan gitmek istiyordum! Ama belki de buna ihtiyacım vardır, diye düşündüm, kendimi hasta hissederek.

"Ne gördünüz?" diye sordu konsolos, önümde çömelerek ve canlı yılanlardan yapılmış bir elbise giymesine rağmen bir şekilde zarif bir hareket yaparak.

Hemen cevap vermedim ve parlak sarı tırnakları sanki çenemi kavramayı planlıyormuş gibi kalktı. Ama yüzümdeki bir şey onu durdurdu. "Yapma," diye zorladım. Bana dokunursa yaptıklarımdan ben sorumlu olmayacaktım.

O yapmadı.

Bir an sonra, orada başka biri ömeliyordu.

"Özür dilerim. O kadar kötü müydü?" diye sordu yaşlı asker hoyratça. Ona öylece baktım.

"Bir dakika bekle, genç kız," dedi ve nasırlı, yaşlı bir el benimkini kapadı.

Bir an durdum. Ölü vampirlerin arasında sürüklenmek için bedenimi terk etmek zorunda kalmıştım ve sanki biraz fazla uzun süre uzak kalmışım gibi hissediyordum. Ki bu herhangi bir zamandı, çünkü ruhun olmaması = ölmek! Ve büyücülerin ruhları diğerlerine göre biraz daha esnek olsa da, bu evrensel yasa değişmez.

"Su," dedim kısık sesle.

Mircea kalkmama yardım etti ve bana bir bardak verdiler. Daha önce içtiğimin aynısıydı ve hala soğuktu. Demek o kadar da uzun süre uzakta değilmişim.

Bir elimle ağzımı silmeden önce içtim, neredeyse bitiriyordum.

"Burada olmak istemiyordu," dedim, hiç girmedığım o eski ahşap panelli müzik odasını hatırlayarak. Ama çok güzeldi: cilalı ahşap zeminler üzerinde solmuş halılar, sevgiyle bakılmış güzel antika enstrümanlar, çiçek kokuları ...

Orada, yeni ve iddialı bir beste yapıyor olmalıydı. Kalemelerini kemiriyor olmalıydı - kalemelerini çiğnemeyi severdi, bir masanın üzerinde ezilmiş şeylerden bir fincan vardı. Olmalıydı-

Başka bir yerde.

"Hiçbirimiz burada olmak istemiyoruz hanımefendi," dedi yaşlı asker bana. "Savaş korkunç bir şeydir ve aksini düşünen hiç kimse savaşa girmemiştir."

"Hey, Cass!" Ben cevap veremedim Billy seslendi. "Şuna bak!"

Karnı üzerine düşmüş başka bir cesedin üzerinde geziniyordu, ama kafası yan taraftaydı, bu yüzden sanırım yüzünü görebiliyordu.

"Bu o mu?" Sordum ve bunu yüksek sesle söyledim, çünkü lanet olsun, nedeni buydu.

Billy başıyla onayladı ve ben de yanına gittim. Yüz şimdi ölüydü ve garip bir şekilde yere çarpıyordu, sanki bir su birikintisi oluşturmaya çalışıyordu. Bir et birikintisi, diye düşündüm ve ürperdim.

Ama haklıydı; aynı adamdı.

"İşte bu," dedim beni dinleyenlere.

Sanırım yaşlı askerd, çünkü yanına geldi ve cesedi sırt üstü çevirdi. Bu pek de iyi bir hamle değildi, çünkü herkesin görmek için etrafında toplandığı adam ikiye bölünmüş gibi görünüyordu - en azından üst gövdesi. Yüzü iki parçaya ayrılmıştı.

neden eriyip yere düşüyormuş gibi görüldüğünü açıklıyordu. Çünkü artık onu bir arada tutacak pek bir şey yok gibiydi.

Göğüs kafesi de boşaltılmıştı; yarı parçalanmış göğüs zırhından bir avuç çiğ, kırmızı et ve bazı kaburgaların iç kısımları görünüyordu. Ama zırhın kenarları hâlâ sağlam duruyordu. Kafanın böyle bir avantajı yoktu ve sadece ... sarkıktı.

Öğle yemeğimi kaybediyor ya da bir yerlere kaçıyor, muhtemelen çılglık atıyor olmalıydım. Ama beynim duygularımı kapatmış gibiydi ve garip bir uyuşukluk beni ele geçirmişti. Ya da belki de Mircea'ydı. Çok fazla zihinsel yeteneği vardı ve omzumda alışılmadık derecede ağır hissettiren bir eli vardı.

Her neyse, yaşlı asker adamın yüzünü tekrar bir araya getirdiğinde bile tepki vermedim.

Vampirin kullandığı cazibe her neyse ölümle birlikte yok olmuştu, bu yüzden süt gibi solgundu, gerçi muhtemelen hayattayken de böyleydi. Yamalı kıvrık bir sakalı vardı ama bıyığı yoktu, bir tutam kıvrık saçı vardı ve şakağında çok yanlış yerleştirilmiş bir güzellik işareti gibi bir ben vardı. Daha kolay olduğu ve erkeğimizi bulduğumuzu bu şekilde anladığım için ona odaklandım.

"Diğerini öldürdü," dedim başını göstererek. "Çadıra girerken birdenbire kafasını kesti."

Konsolos, "Hangi nedenle?" diye sordu.

Başımı salladım ama durdum çünkü başım dönüyordu. Biraz daha su içtim. "Hiçbir fikrim yok."

"Hiçbir fikrin yok mu?" Keskindi. "Ne gördün?"

Ağzımı açtım ve Mircea'nın eli sıkılaştı. Tamam, evet. Misafirimiz vardı.

"Yere," diye homurdandım. "Kafası üzerinde sekerken."

"Peki başka?"

"Başka bir şey görmedi. Tek gördüğü buydu. Sonra o adam" -kıvrık gösterdim- "onu kalbinden bıçakladı ve hepsi bu kadar. Neden öldüğünü bilmiyordu, o yüzden size söyleyemem."

"Bize başka bir şey, herhangi bir ayrıntı söyleyebilir misiniz?"

Arayan Mircea'ydı. Sesi gergindi, çünkü evet. Birileri ordusunu daha savaşa girmeden katlediyordu. Ve patronu sanki tüm bunlar onun suçuymuş gibi ona ters ters bakıyordu.

Benden daha iyi bir gün geçirmiyor gibi görünüyordu.

"Şaşırdı," dedim, o kısa süreli şok dalgasını hatırlayarak ve sadece fiziksel olanını değil. "Birbirlerini tanıyorlardı."

"Hepsi birbirini tanıyordu," dedi memur bana. "Aynı ekibin parçasıymışlar!"

"Sanırım . . . Sanırım o adam" -yine kızıl saçlı adamı gösterdim- "onu kâğıt oynamaya davet eden kişiydi. O da başkalarını davet etti."

Konsolos, "Onları öldürmek için mi davet etti?" diye sordu. "O halde önceden planlanmış."

Başımı salladım.

Bana çok önceden planlanmış gibi geldi.

"Tansiyon yükseliyor," dedi yaşlı subay, yüzü sıkıntılıydı. "Buradaki ailelerin çoğunun uzun süredir devam eden kinleri var, tıpkı bazı senatoların olduğu gibi. Onlardan yapmalarını istediğimiz şeye bir de bunu ekleyin-"

Diğer vampirlerden biri, "Her gün şiddet olayları yaşanıyor," dedi. "Ancak hiçbiri bu kadar . . . aşırı değildi."

"Evet, ama burada olan bu değil." Mircea harap olmuş adamın yanında diz çöktü.

"Peki bunu nereden biliyorsun?" diye sordu vampir. Ses tonu tam olarak alaycı değildi ama generaline hitap eden birinden de bunu beklemezdim. Onu tanımıyordum: kumaştan çok örgü ve madalya olan bir üniforma giyen sıradan bir sarışın. Belli ki kendini iyi görüyordu.

Mircea başını kaldırdı, kara gözleri alaycıydı. "Size göre diğerlerini de o mu öldürdü?"

Vampir başını salladı. "Muhtemelen o gelmeden önce dengesizdi. Bu ya da basınç-"

"Hiçbir şey yapmadım! Kör müsün sen?" diye sordu yaşlı asker.

Memur ayağa kalktı. "Ben sadece katilimizin elimizde olduğunu belirttim. Pythia bile böyle düşünüyor!"

"Belki de," dedi Mircea nazikçe. "Ama o zaman onu kim öldürdü?"

Herkes bir an için utançtan yüzü kızaran sarışın aptala baktı.

Sonra herkes bana baktı.

Bir saniye öylece bakakaldım ve sonra başımı sallamaya başladım. Şiddetle. Baş dönmesinin canı

cehenneme! "Cassie-"

"Sadece hayır değil,

kesinlikle hayır!" "Biz

istemiyoruz-"

"Cehennem gibi değilsin! Oraya geri dönmeyeceğim! Unut bunu, benden bu kadar!" "Bu senin ayrıcalığın tabii ki."

"Kesinlikle öyle! Zaten istesem de *girecek* bir şey yok! Kafası ... böyle!" Cadılar Bayramı için satılan tam boy kafa maskelerinden birine benzeyen, ancak içinde hiçbir şey olmayan yassılaştırmış kafatasını işaret ettim. Adamın beynine ne olduğunu bilmiyordum ama artık orada değildi.

Çoğu öyle değildi zaten.

"Evet," diye onayladı Billy. "Kimse bundan bir şey elde edemez."

"Özellikle de bensem!" Biriyle konuşuyormuşum gibi görünmesi umurumda değildi.

kendim. Konsolosun yeni arkadaşlarının önünde dengesiz görünüp görünmediğim umurumda değildi. Dışarı çıkmaktan başka hiçbir şey umurumda değildi!

Ve şimdi herkes Mircea'ya bakıyordu, çünkü elbette bakıyorlardı. Çılgın Pythia'yı kontrol etmesi gerekiyordu, değil mi? Ama bu sefer değil.

Beni diğerlerinden ayırdı -neden, bilmiyordum. Nasıl olsa bizi duyamıyorlardı. Açıkçası umurumda bile değildi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi bana ve sesinde ciddiymiş gibi bir ifade vardı. "Aynen öyle!" Tekrarladım ve sonra ürperdim ve kollarının etrafımda. Ona kızgın, hatta öfkeli olmam gerekiyordu. Öyleydim de. Ama o anda o kolların iyi hissettirdiğini inkâr edemezdim. Tekrar ürperdim ve onlar da sıkılaştı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Mircea. "Sana bunu yaşatmamalıydık."

Başımı kaldırdım ve kesinlikle samimi görünen koyu, kadifemsi gözlerle karşılaştım. Tabii ki, onunki genellikle öyleydi, işin içindeki gerçeklik seviyesi ne olursa olsun. Ama yine de . . .

Birinin en azından umurundaymış gibi davranması güzeldi.

"Teşekkür ederim," dedim ve ciddiydim.

Sonra bekledim, çünkü elbette beni ikna etmeye çalışacaktı. Mircea'nın yaptığı buydu: insanları konsolosun bakış açısına getirmek. Ve şu anda, verdiği bilgi için ne kadar bedel ödediğim umurunda değildi, sadece onu istiyordu.

Ki bu aptalcaydı, çünkü bir faydası bile olmazdı!

"Benden ne yapmamı bekliyorlar?" Orada öylece durup bana vücut ısısı verdiğinde ama tartışmadığında sordum. "Akıldan akla gidip, diğerlerini katletmesini izlememi mi?"

"Hayır," dedi biri ama bu Mircea değildi.

Kafamı kaldırdığımda Marlowe'un bize katılmak için yürüdüğünü gördüm, Mircea hariç vampirlerin yaptığı gibi sessiz bir şekilde. Ayak seslerini her zaman insan kulağı için bile duyulabilir hale getirirdi, belki de başka bir şeyin beni korkuttuğunu bildiği için. Marlowe'un şu anda yaptığı gibi, farklı bir nedenle de olsa.

Çünkü benimle konuşuyordu ama Mircea'ya bakıyordu.

Pek mutlu görünmüyordu.

Marlowe çenesini ileri doğru sürüklenmekte olan bir cesede -bu kez sağlam bir cesetti- doğru sallayarak, "Bunu denemeni istiyoruz," dedi.

Ayaklarından.

"Durun!" Bağırđım çünkü askerler cesedin arkasındaki zemine kırmızı ve kahverengiden oluşan geniş bir şerit yayıyorlardı. Durdular, şaşkın şaşkın bakıyorlardı. Sonra da karo üzerinde genişleyen bir leke yayılırken öylece durdular.

Ben öğürmemeye çalışırken Billy ıslık çaldı. "Berbat," dedi, bariz olanı söyleyerek. "Biri boynundan taşaklarına kadar fermuarını açmış."

"Onu yere bırakın!" Onlara öfkeyle söyledim. Birkaç dakika önce o bir insandı ve şimdi onu sürüklüyorlardı-

Onu aniden yere bıraktıklarında, bir patates çuvalı gibi, diye düşündüm.

Yaşlı asker daha mutlu değildi. "Dikkatli ol!" Adamlardan birinin eline vurdu. "Yoksa sen de birinin sana aynısını yapmasını mı istersin?"

Vampir ona göz kırptı, sanki kendi olası ölümlülüğü aklından hiç geçmemiş gibiydi.

"Kimdi o?" Elimi yüzüme götürerek sordum.

"Benimkilerden biri değil leydim, ama hiçbir askere böyle davranılmamalı!"

Mircea, "Katılıyorum," dedi ve iki talihsiz askere bakarak askerleri yakacak kadar sıcaktı. "Artık tek tek mangalar gibi değil, bir ordu gibi davranmaya başlamanızın zamanı geldi. Burada gördüğünüz diğer askerler kısa süre içinde sahip olacağınız tek destek. Onlara saygı gösterin, hepsine. Bir gün hayatınızı kurtarabilirler."

Hafifçe gülümsedi ve bu biraz korkutucuydu. "Ya da değil."

"Gidin dışarıda bekleyin," dedi yaşlı asker onlara sertçe. "Size ihtiyacımız olduğunda çağıracağız!"

Ben başka bir hayatın buruşuk kalıntılarına bakarken onlar kaçtı. İspanyol ya da İtalyan'a benziyordu, ya da muhtemelen Orta Doğu'dan bir yerdendi. Zeytin rengi teni ve siyah saçları vardı. Dürüst olmak gerekirse pek bir şey söyleyemedim.

Bundan daha fazlası, çünkü üzerine birkaç galon kan sıçramıştı.

Daha olağan şekillerde öldürülmüş olan diğerlerinin aksine, vahşi bir hayvan onu ele geçirmiş gibi görünüyordu.

Marlowe gözümün önünde belirdi. "Devriyedeydi, dışarıdaki aptallığı azaltmaya çalışıyordu. Bir şey duydu, muhtemelen bir şey gördü. Bir an için savaştığı bir şey - en azından dikkatleri bölgeye çekecek kadar uzun bir süre. Ama adamlarım geldiğinde onu bu halde buldular."

Koyu renk gözler benimkilerle sabit bir şekilde buluştu. "Bir hiç uğruna mı öldü?"

Boğazımın düğümlendiğini hissettim. Ne yaptığını biliyordum ve bu kirli bir numaraydı. Özellikle de şimdi, o lanet cesedin üzerinde dururken. Ama bu onu haksız yapmazdı. Bu adam görevini yerine getirmeye çalışırken canını vermişti, oysa benden istenen tek şey biraz rahatsızlıktı.

Tamam, çok fazla rahatsızlık, çünkü oraya girmeyi gerçekten istemiyordum! Ama zamanımız tükeniyordu. Eğer bir şey elde edeceksek, Şimdi olmak zorundaydı. "Billy," dedim kalın bir sesle ve onun içeri kaydığını hissettim.

"Billy kim?" Ölü adamın yanında diz çökerken birinin sorduğunu duydum. Ve sonra hiçbir şey duymadım. Başımın üstünden su gibi bir şey geçerken, buna neden dalış dedikleri anlaşılıyor, diye düşündüm.

On Beşinci Bölüm

Bu sefer çadır kent yoktu.

"Okaaaay," dedi Billy, etrafına bakınarak. "Çok mu geç kaldık?"

Öyle hissettirdi. Öyle de görünüyordu. Karanlık, derin, karanlık ve soğuk, etrafımıza yayılmıştı. Sessizdi ama yankılanıyordu. Sanki birinin kafası yerine ucsuz bucaksız bir yeraltı sarnıcındaydık. Ve her hareket ettiğimde, her nefes aldığımda, bana geri geldi, sadece büyüülmüş ve daha yüksek sesle.

Sanki bütün bir ordu burada nefes alıyor gibiydi.

"Tamam, bu çok ürkütücü," diye fısıldadı Billy, çünkü öyleydi. Ve sonra ikimiz de durduk, kaçınılmaz dönüşü bekledik.

Ama yoktu.

"Hey, bu neden yankılanmadı?" diye sordu. "Helllllooooo!" diye ekledi ve biraz daha bekledik, ama hiçbir şey yoktu. "Sorun nedir?"

"Bilmiyorum-" Başladım ve durdum, çünkü aniden bir çaydanlık davulunun içindeymişim gibi hissettim.

"Bilmiyorum. BİLMİYORUM. BİLMİYORUM" sözleri yüzlerce farklı yönden yankılandı.

"Tamam, şimdi tuhaflaştım," dedi Billy düzensiz bir şekilde. Evet, bu ikimiz için de geçerliydi.

"Bak Cass, görecek bir şey yok. Buraya çok geç geldik. Buna bir-" diyelim. Uzakta bir ışık yandı. "-Gün mü?"

Etraftaki tek ışık olması dışında loştu, tüm karanlığa rağmen neredeyse ayırt edilemezdi. Ayrıca uzaktaydı, kasvetin içinde bir yerlerde titriyordu, sanki sönmek üzere olan bir mum gibi, diye düşündüm, aniden söndüğünde. Karanlıkta gözlerimi kırptırdım, her şeyi hayal edip etmediğimi merak ediyordum.

"Bence bu olmamış gibi davranalım," dedi Billy. Ve sonra yine oldu.

"Kahretsin."

"Haydi," dedim ve ilerlemeye başladım, ama neredeyse kendimi karanlıkta gizlenmiş bir şeye çarpacaktım. Etrafıma bakındım, yıllarca suyla parlatılmış bir mağara duvarına benziyordu. Pürüzsüz ve dalgalı ama garip bir şekilde süngerimsi. "Bu da ne böyle?"

"Bilmiyorum ama burası labirent gibi," dedi Billy.

"Hayalet ışık," dedim ona ve sesim yankılanarak bana geri döndüğünde irkildim. İç çekti.

"Bu çok çabuk eskiyecek," dedi ve sonra ışık her tarafımıza yayıldı, yeşil tonlu ve parlak, neredeyse kör edici.

"Sesini alçalt," diye fısıldadım ve sonra binlerce ses bana "DOwn, down, doWN," diye fısıldadığında, bunu bir daha yapmamaya yemin ettim.

Billy biraz yumuşattı.

Karanlığa doğru sürünerek ilerledik.

Bir labirent olduğunu keşfettim, geçemediğim engellerle doluydu ve beni göremediğim kanallardan yolumu bulmaya zorluyordu. Bu kendi başına yeterince kötü olabilirdi ama aynı zamanda bir mezarlıktı. Hayalet gibi görüntüler bir anlığına orada burada titreşti, ölmekte olan bir beyinde yankılandı. Soluk ve yarı saydamdılar ama kasvete karşı canlıydılar.

Eski moda bir elbise giymiş küçük bir kız önümüzden fırladı, aynı derecede hayalet bir kedinin peşinden koştu, ancak bir an sonra kayboldu. Yaşlı bir kadın tepemizdeki bir üzüm bağında üzüm topladı, bir an için üzerimize soluk bir ışık saçtı, sonra o da gözden kayboldu. Ve sonra büyük bir süvari hücumu neredeyse bizi ezip geçiyordu.

Gezegendeki tüm atlar bir anda üzerimize doğru gürlerken çığlık attım. Sessiz olmaları gerekirdi ama kendi sesimin yankıları bize o kadar sert çarpıyordu ki neredeyse elle tutulur bir ağırlıkları vardı. Bir an için, sanki binlerce toynağın altında eziliyormuşuz gibi hissettim.

Ve sonra kesildiler, olmadıkları hayaletler gibi kayboldular. Beni kollarım başımın üzerinde dört ayak üzerinde nefes nefese bıraktılar. Ve görüşümün köşelerinde kaynayacak kadar derin bir karanlığa bakarken, kalp atışlarım kulaklarımda başka bir şarj gibi ses çıkarıyordu.

Billy kendini yerden kaldırdı, "duvarlardan" birinin yanına süründü ve orada öylece oturup titreyerek bana baktı. "Bu mu?

. . . olmaya devam edecek mi?"

Bilmiyorum, diye mırıldandım.

"Bu pek yardımcı olmadı, değil mi?" diye tersledi.

Yanına doğru süründüm. "Sanırım sadece son birkaç sinaps alevleniyor," dedim usulca. Sinapslar, sinapSlar, sinapSlar. "Ne kadar uzun süre burada kalırsak," burada, burada, "o kadar az olması gerekir." Ol, ol, ol.

"Bu benim burada kalmak istememe neden olmuyor," diye

hırladı Billy. "Ben de öyle." Hiçbiri, hiçbiri, hiçbiri.

"Tanrı aşkına, şu saçmalığı bitirelim artık!" Daha fazla katılamazdım.

Sonunda yanıp sönmediğini anladığım küçük ışığa doğru tekrar yöneldik. Buradaki karanlığı tıkayan garip şekillerin, şekilsiz sütunların ve yarım duvarların ve bizi tuzaklarla dolu bir manzarada çabalamaya bırakan ani düşüşlerin veya yükselişlerin arkasından geçiyordu. Ama Billy'nin ışığı yardımcı oldu, onu nasıl yönlendireceğimizi anladıktan sonra yavaş yavaş ilerlemeye başladık.

Hayalet görüntüler sorun olmaya devam etse de onları görmezden gelmeyi öğrendik. Yankılar ürkütücü arka plan sesleri haline geldi, ama onlar da gerçekten bir sorun değildi, çünkü sesle önümüzde ne varsa onu kovalamıyorduk. Ve garip çıkıntılar ve dalgalı zemin bir süre sonra gezinmeyi kolaylaştırdı.

Ta ki ikincisi bir an sonra bir eğlence evi kaydırağına çarpmışım gibi altımdan düşene kadar.

O zaman çılgılık atmadım; öğreniyordum.

Ama etrafta zıpladım, duvarlara ya da onlara benzer şeylere çarptım, ellerim ve ayaklarımla tutunmak için çabaladım ve hiçbirini bulamadım. Ve sonra zeminin bir saniyeliğine tamamen yok olması, beni açık havada düşüyormuşum gibi korkunç bir hisle baş başa bıraktı. Sert bir yüzeye çarpmadan önce, başladığımız yerin birkaç kat aşağısında bir vınlama sesi duydum.

Bir an orada öylece yattım, başım dönmüştü, korkmuştum ve çok ama çok sessizdim.

Ve sadece inişimin yankıları etrafımdaki havayı titrettiği, binlerce oduncunun binlerce ağacı kesmesi gibi ses çıkardığı için değil.

Ama çünkü burada başka bir şey vardı.

Nasıl bildiğimi bilmiyordum. Yankılar kaybolduğunda, yukarıda bir yerlerde Billy'nin küfürleri dışında ses yoktu. Beni yakalayan tuzaktan kurtulmuş gibi görünüyordu ve giderek daha endişeli bir sesle adımı çağırıyordu.

Geri aramadım.

Uzun bir süre olduğum yerde kaldım, hareket etmiyordum, nefes bile almıyordum. Sadece zifiri karanlığa bakıyordum, çünkü artık Billy'nin ışığı yoktu. Ve takip ettiğimiz garip ışık da artık görünürde yoktu.

Geriye tat, koku, dokunma ve ses kalıyordu ki bunların hiçbirisi yardımcı olmuyordu. Tüm duyularım hiperakut hale gelmiş gibi hissediyordum, ancak hepsi bana aynı şeyi söylüyordu: burada hiçbir şey yoktu. Bir şeyler hayal ediyordum.

Her şey yolundaydı.

Her şey yolunda değildi.

Belki de şerefsiz Caedmon'un bir bildiği vardır diye düşündüm, çünkü diğer duyulardan mahrum kalmak yeni bir duyunun ortaya çıkmasına neden olmuş gibiydi. Dokunmayla pek ilgisi olmasa da ağırlık demeye karar verdim. Hava bazı yerlerde daha ağır, daha anlamlı, yerçekiminin bir yıldızın etrafında bükülmesi gibi görünüyordu.

Ancak bu, mağara malzemesinin çıkıntılı bir rafının altında, bir köşeye büzülmüş bir yıldız değildi.

Ve bir kez tanımladığımda, gözden kaçırmak imkansızdı. Küçük bir şey, zayıf bir şey, korkmuş bir şey. Özellikle de onu tespit edebildiğimi fark ettiğinde.

Zorlanan kulaklarıma gök gürültüsü gibi gelen küçük bir ses çıkardı ve sola doğru havalandı. Biliyordum çünkü onu takip edebiliyordum. Gözlerimle değil ama sanki fırtınaya yakalanmış, çılgınca savrulan bir uçurtmayı tutuyormuşum gibi beni çeken bir ağırlık hissiyle.

Ayağa fırladım ve duvarlara çarparak zıplayan ve hızlı hızlı nefes alıp veren çılgın küçük şeyi takip ettim. İstemesem de onu korkutuyordum. Onu rahatlatmak için seslenmek istedim ama korkutucu yankılar işleri iyileştirmek yerine daha da kötüleştirebilirdi. Ne yapacağımı bilmiyordum ve Billy'nin beni arayabileceği her yerden uzaklaşıyordum.

Geri dönmeliyim diye düşündüm.

Ama bilseydim, hepsi bu kadardı. Zaten bildiğimden fazlasını bilmiyordum ve hiçbir şey bilmiyordum! Bu şeyin ne olduğunu, neden olduğunu

ölü bir beynin içinde yaşamak, ya da-

Ya da neden yüzüme doğru uçtuğunu! Küçük yaratık aniden rotasını değiştirdi, koşarak geri geldi ve doğrudan bana çarptı. "Kulullû," diye fısıldadı paniklemiş bir sesle. "Kulullû, Kulullû!"

"Hayır Cassie," dedim -kimseye değil. Çünkü çoktan cehennemden çıkmış bir yarasa gibi geldiğimiz yoldan geri dönmeye başlamıştı. Bu o kadar da kötü olmazdı, tabii beni de beraberinde sürüklemeseydi!

Birbirimize dolanmıştık ama nasıl olduğunu göremiyordum ve soracak zamanım da yoktu. Arkasından sürüklendim ve sonra yine göremediğim ama üzerime bastırıldığını hissettiğim başka bir çıkıntının altına girdim. Yaratık yanımdaydı, korkuyla titriyordu ama benden korkmadığını fark ettim. Daha önce onu ürkütmüş olabilirdim ama şimdi sanki onu bir şekilde ... tam olarak neyden kurtarabilirmişim gibi bana sokulmuştu.

"Kulullû," diye fısıldadı. Ve eğer bu "siktir" anlamına geliyorsa, kabul ediyorum, diye düşündüm, ışık uzun parmakları karanlığa doğru itmeye başladığında.

Yukarıda gördüğüm ışıkla aynıydı, ya da en azından öyle görünüyordu. Ama birdenbire onu neyin saçtığını görmekle pek ilgilenmedim. Belki de av değil de avcı olduğunu ve bizi aradığını düşünmeye başlamıştım.

Ve yaklaşıyordu.

Orada kaldık, ben ve küçük şey, sessiz, nefessiz, bu tarafa doğru kamburlaşan her neyse ondan korkarak birbirimize sokulduk. Ya da gıcırıyordu, diye düşündüm, çünkü öyle geliyordu. Ayak sesleri ya da toynakların yere vurması değil, sadece ... gıcırdama. Her adımın sonunda çıkan garip emme sesi bana şekilsiz bir balgam topunu düşündürüyordu ve ihtiyacım olan tek şey de bu değil miydi?

Hayır, diye düşündüm.

İhtiyacım olan şey Billy Joe'ydu, çünkü o olmadan buradan nasıl çıkacağımı bilmiyordum!

Sonra hayır, hayır ona ihtiyacım olmadığını fark ettim, en azından şimdi, tanıdık bir ses seslendiğinde: "Cass! Cassie! Kahretsin, nereye gittin?"

Billy, diye düşündüm, kalbim boğazımda.

Sızlama durdu.

Neler olduğunu göremiyordum, çünkü çıkıntının çok altındaydık. Yukarıdan aşağıya doğru yeşil bir sis süzölmeye başlamıştı, neredeyse görülemeyecek kadar inceydi. Ama buradaki her ışık parlaktı. Ve sonra soluk bir şey.

Bir tür yapışkan sızıntı akıtan parlak bir deri, çıkıntının açıklığının dışında bir an durakladı.

Bir tür uçuşuma benzeyen bir yerden tırmanmaya başlamadan önce, neredeyse göremeyecek kadar hızlıydı.

Doğruca en eski arkadaşıma, gerekmediği halde benimle buraya gelen, sayamayacağım kadar çok kez hayatımı kurtaran ve bunun geldiğini asla göremeyecek olan arkadaşıma yönelmişti.

Düşünmedim; tereddüt bile etmedim. Saklandığımız yerden fırladım ve çığlık attım: "Billy! Kaç!"

Yapıp yapmadığını görmek için zaman yoktu. Hiçbir şey için zaman yoktu. Yaratık şimşek hızıyla bir anda döndü ve kendini tekrar bana doğru fırlattı.

Tek gördüğüm gökyüzünü lekeleyen soluk beyaz bir göbektir. Bir zaman büyüsü denedim ama işe yaramadı - belki de zamanın aynı etkiye sahip olmadığı bir ruh savaşı olduğu için ya da belki de altıma işediğim için; bilmiyordum. Ve sonra üzerimdeydi.

Pençelerin beni tırmaladığını, güç kaybının acısının beni sendelettiğini, insan bedenimin dayanabileceğinden çok daha ağır bir ağırlığın beni dümdüz ettiğini hissettim.

"Öldür onu!" Zihinsel bir çığlık attım ve elimde kalan tek silahı, aylar önce bir kara büyücüden çaldığım bilezikte bulunan bir çift hayalet görünümlü bıçağı serbest bıraktım. Korkunç derecede güvenilmez diler ve çoğu zaman beni görmezden geliyorlardı, işe yarayıp yaramadıklarını bile bilmediğim gerçeğinden bahsetmiyorum bile-

İşte. Balık bağırsağı gibi kokan bir şeyle dolup taşarken düşünceyi bitirdim. Bıçaklarım saldırganı tam karnından vurmuştu.

Bu hem iyi hem de kötüydü, çünkü üzerime doğru kalktı, basıncı serbest bıraktı ama aynı zamanda ona ilk kez iyice bakmamı sağladı. Ve dehşet vericiydi. Escher'in en kötü kâbusundan fırlamış gibi sürekli değişiyordu ama hiçbir şekli iyi değildi. Bir saniyeliğine dar koridoru dolduran ve bir düzine dokunaçla etrafta çırpınan büyük, hantal bir denizaltı canavarıydı; bir sonrakinde yarı insan, yarı balıktı, ancak gördüğüm deniz insanlarına hiç benzemiyordu. Güzel, zarif ve korkunçtular, evet, ama bir yaz fırtınasının korkunç olduğu, gökyüzünde parladığı, sizi huşu ve merakla doldurduğu gibi.

Burada bunların hiçbiri yoktu. Medusa'yı taşla çevirecek bir yüzü vardı; yarı, soluk gözleri ve burun için daha fazla yarı ve uzun, süper ince, jilet gibi keskin dişlerle dolu kocaman bir ağzı vardı. Bu

Omurgası kambur ve şekilsizdi, yüzgeçle kemiğin ortasındaydı ve aşırı kaslı kolları inanılmaz derecede uzun perdeli parmaklarla son buluyordu, uçlarında genellikle çivili pençeler olsaydı kral yengeç bacakları gibi olurdu.

Ayrıca kan da akıyor gibiydi. Bıçaklarım etrafta uçuşuyor, ona saplanıyor ve saplanıyordu, ama derinin yüzeyine çıkan tek şey bir tür garip, yarı saydam jöleydi. Bunu biliyordum çünkü bana ondan bir parça tükürdü ve yandı - Tanrım, yandı!

Çığlık attım, çünkü artık bir önemi yoktu ve o şey kükreyerek karşılık verdi, kekeleyerek, kara tahtaya çivi çakarcasına, bin kere bin kere çıkan bir sesle tüylerim diken diken oldu ve kendi çığlığım daha çok bir feryada dönüştü ve sonra o devasa kollardan birini aşağı indirdi.

Bir çığlık daha boğazımda ya da belki de o kötü görünümlü pençelerin sonuna kadar saplandığı göğsümde yitip gitti. Sersemletici bir darbeydi, etrafımızda dönen vahşi, rüzgârla savrulan yankılar bırakan bir darbe. Ve ben yere yapışmıştım, ağzım açıktı ama konuşamıyordum, bedenim iğneye takılmış bir böcek gibi kıvranıyordu, hem de dördüne birden.

"Hey!" diye bağırdı biri ve yaratık başını çevirdi. "Hey, büyük ve çirkin!"

Billy, diye düşündüm. Koş!

Koşmuyordu. Kollarını sallayarak yaratığın beni bırakıp onu kovalamasını sağlamaya çalışıyordu. Ve bu o kadar aptalcaydı ki söyleyecek sözüm bile
yoktu.

Anlamadı mı? Bir ruh savaşında benden önce o yenilirdi! Vücudumun gücünden faydalanabilirdim; onun hiçbir şeyi yoktu, hiçbir koruması yoktu!

Ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım ve geçerken bıçaklarımdan birini kaptım. Normalde onlara dokunamazdım, tabii bileziğimdeki birbirine kenetlenmiş minik hançerleri saymazsak. Ama ruhlar âleminde bu doğru değildi, elimi üzerine kapattığımda kabzası avucumda serin ve sert bir his uyandırıyor.

Ve yaratığın pençelerini kesmek için kullandı.

Onları tamamen kesti, o yanan jöleden daha fazla sızdırdı, ama geri kalanı hala toprağa gömülüydü - ve bana! Canavar, avının karşılık vermesine şaşırması gibi aşağı bakarken, daha iyi durumda olmadığımı fark ettim. Ama alarma geçmemişti; ta ki ikinci bıçağım avucuma saplanana ve ikisi birlikte yukarı doğru hamle yaparak beni yukarı çekip korkunç, kemikli çıkıntılardan kurtarana kadar.

Güç havaya yayıldı, benim ruhani kanımın yerine geçti. Kan kaybediyordum ve bir gayzer gibi yaşam enerjisi akıtmadan uzun süre dayanamazdım.

Bu yüzden pençelerin altına daldım ve yaratığın yan tarafında bir hendek kazmaya başladım.

Ancak bıçaklar biraz rehberlikle çok daha iyi çalışsa da, önemli görünmüyordu. Yara, ben onu oyar oymaz neredeyse kapanıyor, mukus katılıyor ve sonra hasarı onarıyordu. Onu rahatsız ediyordum ama öldürmüyordum, bunu fark ettim.

Sonra beni duvara fırlattı ve Billy'nin peşinden gitti.

Ben de mide bulandırıcı bir gıcırtyla vurduğum, yarım düzine yaramdan kan akıyordu. Etrafımdaki havaya pozitif bir güç seli yayıldı ve mide bulandırıcı bir yalpalama bana fazla zamanım kalmadığını söyledi. Ama Billy'nin daha da az zamanı vardı. Duvardan sendeleyerek indim; o şey yapmadan önce ona ulaşmalıydım. Onu bir şekilde bulmalıydım.

Ve sonra karanlığın içinde parlayan yeni bir ışık belirdi.

"Umarım sakıncası yoktur," dedi biri ve başımı kaldırıp baktığımda Caedmon'un orada durduğunu gördüm, güneş gibi parlaktı, neredeyse bakılamayacak kadar parlaktı. Tıpkı daha önce karanlık bir yerde tek başıma kaldığımda olduğu gibi. "İzini takip ettim."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve o anda umurumda da değildi.

"Özür dilerim. . . Sana . Yaratık bir kez daha Billy'den uzaklaşırken, "Sana pislik dedim," diye fısıldadım.

Caedmon güldü, bu korkunç yerde garip, neşeli bir sestti. "Bunu telafi etmene izin vereceğim," dedi cesurca eğilerek ve karanlığı aydınlatan parlak kılıcını kınından çıkararak.

Ve sonra yaratık bir kasırganın gücüyle içinden geçerken binlerce etli parçaya uçtu.

"Caedmon!" Çığlık attım ve havada yankılandı, sanki korkunç sesler tekrar tekrar geri yansıyor: kemikler kırılıyor, deri parçalanıyor, etler yere, tavana ve duvarlara sıçrıyor. Ve sonra güneş ışığına benzeyen bir yağmur havada parlıyor ve etrafımıza yağıyordu.

Caedmon'un ışığı karanlığın gücüyle etkisiz hale getirildi.

Ama karanlık da pek eğlenmiyordu. Buradaki her şeyin yanında göz kamaştırıcı olan ışık canını yakıyor gibiydi. Kıvrandı, pençelerini duvarlara vurdu ve yine o kekeleyen çığlığı attı, yankıları yüksek ve sağır ediciydi.

Ama Billy'yi duyamayacağım kadar yüksek sesle değil. "Cassie!" diye bağırdı. "Hangi cehennemdesin?"

Çünkü, evet. Tost olmadan önce ışığın solması için tam olarak ne kadar zamanımız varsa o kadar zamanımız vardı. Çok uzun süredir uzakta olduğumdan bahsetmiyorum bile. Başım dönüyordu ve bu sadece güç kaybından kaynaklanmıyordu. Bu, vücuduma geri dönmem gerektiğinin kesin bir işaretiydi-

Durdum.

Vücut.

"Cassie!" Billy'nin sesi giderek daha umutsuz çıkıyordu ve ben de onu suçlamıyordum. Işık sönmeye başlamıştı.

"Billy! Bana cesedin yerini bulmanı istiyorum!" "Ne?"

"Yaratığın cesedi. Bana nerede olduğunu göstermen gerek!"

"Delirdin mi sen? Hadi gidelim!"

Normalde kabul ederdim. Ama bir katilin peşindeydim ve görünüşe göre onu bulmuştum. Sonra tüm o yüzler aklıma geldi: sadece eve gitmek isteyen zayıf sarışın; cesedi iki düzine arkadaşını öldürmek için kullanılan kızıl saçlı; sadece işini yapan ve bunun için ölen esmer.

Caedmon, beni kurtarmaya gelmişti.

Ve aniden, bir duygu dalgası beni sardı. Nereden geldiğini bilmiyordum; ne olduğunu da bilmiyordum. Sadece öfkenin ötesinde bir şeyle kükrediğimi ve yaratığa doğru atladığımı biliyordum, ne bıçak, ne Pythian gücü, ne de herhangi bir silahla. Sadece öfke o kadar derindi ki tadını alabiliyordum.

Sanki bir saniye sonra kanının tadını alabilecekmışim gibi. Çünkü ellerim bıçakların yapamadığını yaptı. Yan tarafındaki kapanmak üzere olan yarayı buldular ve ben de onu takip ederek dirseklerime kadar ısırıcı, yakıcı zehre daldım. Yaratığın bana defalarca saplanan pençelerini ya da havayı ısırmaya çalışan büyük ağzını umursamadığım gibi umursamadım. Hâlâ bir halt göremiyordu ama hissedebiliyordu ve tıpkı Caedmon'a yaptığı gibi beni de yırtmak, parçalamak istiyordu. Ama o ışığın çocuğuydu, oysa ben-

Artemis'in İskandinav dilindeki adı olan ölüm tanrıçası Hel'in ilk ve tek çocuğuydu ve güçlü bir büyücüydü. Ondan daha fazla ışıktan değildim. Bunu kanıtlama zamanı.

Yaratığın içine doğru pençelerimle ilerledim, kemikleri kırdım ve iç organları parçaladım.

Ve ellerimin aldığı şeyi iyileştirmede. Yine de koştu, bir kez daha dev bir yılan balığı gibi bir şeye dönüşürken kesik kesik, sürünerek hareket etti, eğer yılan balıklarının akıllı gözleri olsaydı. Benimle birlikte geçitleri yırtarak ilerledi.

Beni defalarca duvara çarpıp sıyırmaya çalışırken öfkeyle çığlık atarak yanına yapıştım.

Başarılı olamadı ama zayıfladığımı, her darbeye gücümün azaldığını hissedebiliyordum. Annemin gazabına sahiptim ama gücüne değil. Yeterli olamayacaktım-

Ama sonra, olmak zorunda kalmadım. Çünkü yardım aldım.

Billy oradayken, daha önce hiç duymadığım kadar yüksek sesle ve küfürlü bir şekilde küfrederken aklıma bile gelmemişti. Ama başarmıştı. Bir şekilde yaratığın zihnine girmiş ve onu ele geçirmişti.

Lütfen, diye düşündüm, gücüm o şeyin geride bıraktığı bedeni arıyordu. Bana sadece bunu ver. Bana bir tanesine yetecek kadar güç ver. Harika. Vardiya.

"Cassie! Cassie!" Gözlerimi yakacak ve kolumla onları koruyacak kadar parlak bir ışık üzerimde patladı. Tekrar baktığımda karanlık, mağarayı andıran iç kısım gitmiş, kanla dolu bir odaya geri dönmüştüm

-

Ve bir kâbustan fırlamış devasa, kıvranan bir canavar, fiziksel bedeni geniş alanı cüceleştiriyor, üstümdeki üç kat yüksekliğindeki tavanı doldurana kadar yukarı, yukarı, yukarı yükseliyordu.

On Altıncı Bölüm

"Ne oluyor *lan*?" Marlowe sessizliği bozan ilk kişi olarak homurdandı. "İşte bu!" Nefes nefese kalmıştım, kendime gelmeye çalışıyordum. "Seni öldüren şey buydu.

Erkekler!"

Yaratık etrafına bakınıyordu; korkunç insan gözlerine sahip tuhaf, küt, yılan balığına benzeyen yüzü az önce olanlardan dolayı şaşkın görünüyordu. Ama sesimi duyunca, biz küçük insan tiplerinin şok içinde baktığı yere doğru yeniden odaklandı. Bir saniye sonra tekrar yarı insan formuna dönmüş ve öfkeyle bağırmaya başlamıştı.

Ruhlar âleminde bu sesin korkunç olduğunu düşünmüş olsam da, bizzat duymakla kıyaslanamazdı. Ya da fiziksel formunun da ruhu gibi kolayca şekil değiştirmesini, uzun bir parmağının aniden dışarı çıkmasını, daha da uzamasını ve kemikli bir mızrağa dönüşmesini izlemeyi. Bana saplamak için kullandığı-

Sadece ciddi şekilde sinirlenmiş bir yarı tanrı tarafından kullanılan parlayan, altın bir kılıçla karşılaşmak için.

Caedmon ağzı kan içinde, "Bir daha deneyelim," dedi.

Sonrasında ne olduğunu göremedim, görüşüm kesildiği için değil, o kadar hızlı olduğu için. Daha önce vampirlerin bulanık görüldüğünü görmüştüm ama bu öyle değildi. Hareket ettiklerinde ikisini hiç takip edemiyordum; sadece hareket etmediklerinde onları görebiliyordum, bir anlığına durduklarında aniden orada, burada ve her yerde belirliyorlardı.

Ama o altın kılıcın beni yarım düzine kez kurtardığını gördüm, çünkü canavar hayatıma son vermek için ciddi bir istek duyuyor gibiydi. Mircea'nın canavarın uzun kuyruğunu yakalayıp devasa gövdesini benden uzaklaştırdığını ve onu bekleme odasının kapılarına doğru fırlattığını gördüm. Yaşlı şövalyenin zırhı kadar saygıdeğer ama yağlı, keskin ve ölümcül bir kılıç çektiğini gördüm.

Ve bir bağırışla canavarın sırtına atladı.

Onun cesareti, ağızları açık kalan diğer memurları yerinde tutan şoku nihayet kırmış gibi görünüyordu. Bir ipucu buldular ve onu taklit etmeye çalıştılar, ancak o devasa kuyruk tarafından duvara ve ardından birkaç tanesine daha çarpıldılar. Hafif sıklet olmayan bir grup saray muhafızı koridordan koşarak geldi ve aynı şekilde muamele gördü, ancak şanslı olanlar onlar olabilirdi. Çünkü bir sonraki grup, artık mızrak boyunu çoktan aşmış olan o korkunç, kemikli pençeler tarafından zırhları ve her şeyiyle kazığa oturtulmuştu.

Orduya ihtiyacımız var, diye düşündüm umutsuzca. Özellikle de Faerie'ye yapılan saldırıya öncülük eden iblis ele geçirilmiş güce ihtiyacımız vardı. Onlara *şimdi* ihtiyacımız vardı.

Çünkü işler zaten cehenneme dönmüştü. İnsanlar koşup çılgılık atıyor, duvarlar havaya uçuyor ve devasa sütunlar düşüyordu. Bunlardan biri dev altın küreye çarparak kaidesinden kopardı ve büyük salondan aşağıya doğru ağır ağır yuvarlanmasına neden oldu.

Sayıcı üstündük ama avantajlı olduğumuzdan hiç emin değildim. Ta ki havada bir yerlerden gelen büyük bir HISSSSSSSSSS sesi duyana kadar, üstümde.

Boynumun dibindeki tüm deri kabardı, gözlerim büyüdü ve sarsılarak yutkundum. Lütfen bu bizim tarafımızda olsun, diye düşündüm, yere yapışarak. Lütfen . . .

Bizim tarafımızdaydı.

Ya da öyleydi mi demeliydim?

Çünkü birkaç otobüsten daha uzun ve büyük bir meşe ağacından daha kalın bir gece engereği aniden yanımdan geçti, neredeyse göremeyeceğim kadar hızlıydı. Bu da iyiydi; benim için sorun yoktu. Ama balık adam açıkça başka türlü hissediyordu. Şişlenmiş vampirleri duvara çarpmaktan dönmüştü ki, yarılmış gözleri kocaman açılıverdi ve kadın üzerine çullandı.

Engerek konusunda yanılmış olabilirim diye düşündüm, bakarken. Çünkü bir saniye sonra -gerçek anlamda bir saniye- onu o dev sarmallara sarmış ve *sıkmıştı*. Ve sertçe sıktı.

Gözleri şişti, yüzü karardı ve başka bir duvarda ve balo salonuna benzeyen bir yerde delik açacak kadar sert bir şekilde savruldu. Ama konsolos, tekrar yılanbalığına dönüşüp vücudunu inceltip uzatarak neredeyse elinden kayıp gidecekken bile onu tuttu. Ama Mircea, Marlowe ve Caedmon düşmüş olanlardan mızraklar kapmışlardı ve şimdi onları canavarın kuyruğuna ve yere saplayarak onu olduğu yerde sabitlediler.

Ya da denediler. Ama o kadar sert savruldu ki, silahları devasa, uçan mermiler olarak geri fırlattı ve yakındaki duvarları -ve önlerinde duracak kadar talihsiz olan bazı muhafızları- kirpilere çevirdi. O koca kuyruğun bir hamlesi, hem usta bir vampir hem de bir senato üyesi olan Marlowe'u sanki hiçbir şey değilmiş gibi yıkık bekleme odasına ve ofise doğru savurdu.

Yanımdan uçarak geçti ve uzaktaki duvara çarptı ama duvarı delip geçmedi. Ama tüm odayı sarsacak ve avizenin çılginca sallanmasına neden olacak kadar sert vurdu. Ama bir saniye sonra ayağa kalktı ve hırlamaya başladı, dişleri dışarıdaydı, gözleri parlıyordu.

Ve bundan bir saniye sonra, büyük canavarın arkasındaki duvar gülle büyüklüğünde delik deşik oldu. Tahminen Marlowe'un ana gücünden gelen patlamalar her yere sıva, tuğla ve mermer kaplamalar saçıyor, kaçışan insanların çığlıklarının kreşendoya ulaşmasına neden oluyordu. Ama yarattığı delip geçemediler, yaratık onları kolayca savuşturdu.

Gerçekten de bir vampirden daha hızlıydı, diye düşündüm, kendi gözlerime inanmakta güçlük çekerek. Ve böyle düşünen tek kişi ben değildim. Muhafızların ve hatta senatörlerin şaşkınlıkla etraflarına bakındıklarını gördüm, insanların vampirlerin hareket ettiğini gördüklerinde genellikle yaptıkları gibi. Ona ayak uydurabilecek gibi görünen tek kişiler konsolos ve Caedmon'du ve belli ki onu tek başlarına alt edemeyeceklerdi.

Neydi bu şey?

Bilmiyordum ama bir saniye sonra Marlowe tekrar savaşın içindeydi, Mircea gelen askerlerden bir orman dolusu mızrak ele geçirmişti. Görünüşe göre geçen seferden ders almışlardı, mızrakları neredeyse kabzalarına kadar taş zemine saplamışlardı. Yaratık o andan sonra mızrakları fırlatıp atmakta pek de zorlanmamış gibi görünüyordu, tıpkı bunca zamandır onu bıçaklayan, kesen ve ata biner gibi süren yaşlı askerin yaptığı gibi. Ya da ne yaparsa yapsın onu sıkıca kavrayan ve hamle üstüne hamle yapan konsolos.

İkisinin de diğerine üstünlük sağlayamadığı bir çıkmaz gibi görünüyordu. Ama bu yeterince iyiydi, fark ettim, içimi bir rahatlama kapladı. Tek yapması gereken, adamları işini bitirirken onu orada tutmaktı!

Ama sanırım yaratık bunu da anlamıştı. Çünkü aniden tekrar şekil değiştirdi, bu sefer dev bir kalamara dönüştü, görünüşe göre her saldırgan için bir dokunaç vardı. Çok büyüklerdi, her biri neredeyse

Konsolosun alter egosu, ama su gibi görünüyordlardı - alt kısımlarındaki hastalıklı pembe emiciler dışında neredeyse berraktılar ve onun gibi de akıyorlardı.

Sönmüş balonlar gibi sarmallarının arasından geri çekildiler, ancak serbest kaldıklarında tekrar genişlediler ve bu noktada *onu* sarmaya çalıştılar.

İkisi birlikte, beynimin içini dışına çıkarıyormuş gibi hissettiren sürekli, akıl almaz bir sarmalın içinde kıvrılarak büyük savaşı verdiler. Yeni, garip bir şekilde akıcı kollar, onu yere sabitleyen mızrakların etrafından dolanıyor ve sonra kayarak vampirleri suya saplamaya çalışıyormuş gibi bırakıyordu. Yaratığın son versiyonu sonunda eski askeri de etkisiz hale getirmiş, onu içine çekmiş ve vücudunun jelatinimsi kütlelerinde yüzer halde, savaşamaz ve hatta hareket edemez halde bırakmıştı.

Kaybediyorduk, şok içinde fark ettim. İki yarı tanrı, bir konsül ve kıdemli vampirlerden oluşan küçük bir ordu ve biz *kaybediyorduk*. Bu nasıl *mümkün olabilirdi*?

Ama öyleydi ve o şeyi buraya ben getirmiştım; bu *benim* hatamdı. Yardım etmeliydim ama gücüm tükenmişti, öyle ki ayakta bile duramıyordum. Yine de denedim, ama sadece yere düştüm, bacaklarım altımdan çıkınca kan içinde kaydım.

Ben çaresizce savaşa bakarken Billy yanımda belirdi. "Cass! Ne yapıyorsun? Sana ihtiyaçları var!"

Uyuşmuş bir halde ona baktım. "Hiçbir şeyim kalmadı."

"Ama var!" diye hırladı, gözlerini o şeye dikmişti. "Onu iyi kullan, çünkü sahip olduğum tek şey o." Ve bir saniye sonra bunu hissettim - dayanıklılığını ya da menzilini artırmak için onu her beslediğimde ortaya çıkan güç patlamasına benzer bir şey. Ama bu sefer içime geri akıyordu, beni neredeyse yerden kaldırıp ayağa kaldıran bir güç, bir hayat dalgası.

Vücudum ani, baş döndürücü güç geri dönüşüne uyum sağlamaya çalışırken Billy'nin solmamak için kolyesine aktığını hissettim, sendeledim ve neredeyse düşüyordum.

Ama fazla değil. Billy bir hayaletti, tanrı değil; verebileceği çok şey vardı. Ama bir şeydi, belki tek bir büyü için yeterliydi. Zaman durması değil; bunu başarmamın imkanı yok. Ama belki daha kolay olanlardan biri-

Düşüncelerim kesildi ve üstümdeki havada bir kan ve vücut parçaları patlamasıyla tekrar yere düştüm. Bacaklar, kollar ve diğer şeyler her yere yağmaya, etli bir dolu gibi beni dövmeye başladığında son muhafız grubunu fark ettim. Yüzlerce parça halinde yere düştükten sonra çırpınmaya ve tekmelemeye başladılar, çünkü onlar *vampir* vücut parçalarıydı ve ölmemişlerdi.

Henüz değil, diye düşündüm hastalıklı bir şekilde.

Ama çok yakında hepimiz öyle olacaktık, çünkü yaratığın bu son hali ortalığı *kasıp kavuruyordu*.

Bir başka muhafız dalgası daha geldiğinde Rafe'in güzel çizimleri kan revan içinde kalmıştı. Muhafızlar bununla normal askerlerden daha fazla başa çıkamazdı. Orduyu çağırın, diye bağırmaya çalıştım, ama ağzımda kan vardı, büyük bir fişkırmaya boğazımdan aşağı kayıyor, beni boğmakla tehdit ediyordu.

Tükürdüm ama tekrar deneyemeden Mircea'nın kalan askerlere bir şeyler bağırdığını gördüm. Onu duymadım ama duymak zorunda da değildim. El kol hareketleri etkileyiciydi.

Ve birden düşündüğümde daha büyük bir sorunumuz olduğunu fark ettim.

Çadır kent hemen dışarıdaydı ve sadece henüz bir iblis ortağı olmayan değil, çoğu durumda gerçek asker bile olmayan askerlerle doluydu. Düşüncelerine daldığım sarışın müzisyen haklıydı.

Birçok usta en iyilerini göndermiyordu; harcanabilir olarak gördüklerini, bir daha görmeseler de pek umursamadıklarını gönderiyorlardı.

Ve eğer o şey birkaç duvarı daha kırarsa, yapamazlar.

Yaratığın henüz peşlerinden gitmemiş olmasının tek nedeni, nerede olduğunu bilmemesi olabilirdi. Daha önce dışarıda, çadır kentte, kızıl saçlıya sahipken bulunmuştu. Buraya gelmemişti ve vardiyalar zaten yönünü kaybettirme eğilimindeydi. Eski avına ne kadar yakın olduğunu bilmiyor olabilirdi.

Ama her an bunu öğrenebilirdi.

Ve sonra oldu, çünkü bir grup asker kestirmeden gitmeye karar verdi, bir kapı bulmak yerine bir muşambayı yırtarak açtılar. Mircea'nın küfrettiğini gördüm ve zihinsel bir komut göndermiş olmalıydı - hatalarını ne kadar hızlı düzeltmeye çalıştıklarına bakılırsa sert bir komut. Ama artık çok geçti.

Yaratık döndü ve bir an için, çırpınan muşambayı ve açık havayı görünce şok içinde durakladığını açıkça görebildim. Ve hemen dışarıda düzgün, düzenli sıralar halinde dizilmiş tüm o çadırlar. Çoğunlukla efendi olmayan bir ordunun uyuduğu ya da kâğıt oynadığı sıralar, güneşten uzakta, gün boyunca sersemlemiş, eğer bilinçleri yerindeyse.

Onlara neyin çarptığını bile anlamazlar.

Ayağa kalktım ve koridora doğru ilerlemeye başladım.

Mircea bağırmaı bırakmıştı ve onun yerine ayakta duruyordu, gözleri kehribar rengine parlıyordu ve yaratığa odaklanmıştı. Zihinsel bir kilit elde etmeye çalıştığını fark ettim, çünkü Mircea'nın ana güçleri zihne aitti. Ve Bir şey yapmış olmalıydı, çünkü devasa bir dokunaç aniden dışarı fırladı ve göğsüne çarparak onu koridorda yüz metre kadar geriye savurdu.

Çığlık attım, çünkü bu darbe ölümlü bir adamı öldürebilirdi ve korkunç bir an için *onu* öldürdüğünü düşündüm.

Ama bir an sonra ayağa kalktı ve silkinmeye başladı. Sonra bu tarafa doğru koşarak duyamadığım bir şeyler bağırđı. Muhtemelen iblisin ele geçirdiği seçkin birliklere bir çağrıydı, eğer bunu daha önce yapmadıysa, ama nerede olduklarını bilmiyordum ve tüm bunlar vampir hızında ya da daha hızlı gerçekleşiyordu. Süvariler tepeden geliyor olabilirdi ama zamanında yetişemezlerdi.

Zaman bir asist yapmadıkça olmaz.

Bekleme salonuna girdim; burası moloz yığınınına dönmüş zeminler, kıvranan vücut parçaları ve yıkılmış duvarlardan oluşan bir karmaşaydı; bu duvarların bazılarında inşaat demirleri garip, modern sanat tarzı süslemelerle yukarı doğru kıvrılıyordu. Enkazı siper olarak kullandım ve koridora olabildiğince yaklaştım. Başka bir şansım olmayacaktı, bu yüzden ıskalayamazdım. Büyük salonun etrafında dönen alçı tozlarının arasından yukarı baktım ve bir elimi uzattım, kendimi aptal gibi hissediyordum çünkü bu neredeyse o aptal heykeldekiyle aynı pozdu.

Ama ben yaya uzanmıyordum.

Zaman parmaklarımın arasından ipek gibi kayıyordu, kaygan olduğu kadar tutması da zordu. Ama hiçbir zaman rahat edemediğim silahların, ne kadar pratik yaparsam yapayım ellerimde hep yabancı hissettiren silahların ve bıçakların aksine, bu farklıydı. Tanıdık, rahatlatıcı, bilinen bir şeydi. Bir annenin dokunuşu gibi, Billy'nin hayalet okşaması gibi, etrafımda parıldayan ve kulağıma anlamadığım garip bir dil fısıldayan Pythian gücü gibi akıyor, kucaklıyor, yatıştırıyor ve sakinleştiriyordu.

Ama *bunu* anladım, diye düşündüm ve yumruğumu kapattım. Ve zamanın akışının yaratığın etrafında yavaşladığını, yavaşladığını, yavaşladığını hissettim. Bu bir zaman durması değildi; yakınından bile geçmedi. Bir insan gözlemci hiçbir şey yaptığını düşünmezdi.

Ama buralarda pek fazla insan yoktu.

Ve vampirler az önce ne olduğunu kesinlikle biliyorlardı ve yaratık da öyle.

Yine kükremedi -bu haliyle kükreyebileceğinden emin değildim- ama kocaman, şişkin kafasını çevirip çadırlar yerine bana baktı. Çünkü sanırım benim için kişiseldi. Ve sonra vampirler onun üzerine atladılar -bazıları değil, *hepsi*- o da bana doğru hamle yaptı. Ama yine de yıldırım hızındaydı, insan gözlerimle zar zor görülebiliyordu, ta ki ben *çekene*, etrafındaki zaman kavramamı sıkılaştırana, neredeyse çılgılık atana kadar.

Ve yaratığın yavaşlayarak bir insan koşusu hızına inmesini izledi.

Ama bu sadece çok yardımcı oldu. Vampirler onu parçalıyordu ama umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Gelmeye devam ediyordu ve uzaklaşmam gerektiğini biliyordum, bunu yapmak *zorundaydım*. Ama bunu yaparsam, tekrar çadırlara dönecekti ve çadırlara dönmesine izin veremezdim!

Ben de elimden geldiğince yavaşlatmaya çalıştım, öyle ki oda etrafımda dönmeye başladı, bacaklarım jöle gibi oldu, görüşüm daraldı ve köşelerde endişe verici bir şekilde karardı.

Yine de pek önemi yokmuş gibi görünüyordu. Mircea yaratığın diğer tarafından bir şeyler bağıırıyordu, dehşete düşmüş yüzü o korkunç, jelatinimsi vücuttan görünüyordu. Marlowe bana doğru koşuyordu ama görüş alanımın ötesinde yine bir kenara savruldu. Konsolos hala tutunmaya çalışsa da, bu noktada o da sadece yolculuğa devam ediyordu, çünkü kazara onu da yavaşlatmıştım.

Bir hata yapmış olabilirim diye düşündüm.

Ve sonra oradaydı, tam oradaydı, önündeki garip soğuk havayı hissedebileceğim, ondan gelen çürümüş balık kokusunu alabileceğim, kocaman, parlayan gözlerinde kendimi görebileceğim kadar yakındı-

Etrafıma yeni gelenler toplanırken, bir kenara savruldum ve büyüm bozuldu.

Başım dönmüş, bitkin ve korkudan aklımı kaçırmış bir halde yere savruldum. Ama tam zamanında sırtüstü yere indiğimde elli ya da altmış vampirin bir kasırga gibi bir anda o şeyin üzerine atladığını gördüm. Kim olduklarını sormama gerek yoktu; *biliyordum*.

Üzerimde yükselirken, kelimenin tam anlamıyla tepemdeyken onu parçaladılar. Üç, dört, belki de beş kat yükselen devasa gövdeye baktım, çünkü artık onu kısıtlayan hiçbir şey yoktu ve en iyi birliklerimizin üzerime düşmeye çalışırken bile ondan devasa parçalar koparmasını izledim. Kıvrılıp bükülürken ve beni de yanında götürmek için elinden geleni yaparken bile. Durduğu yerde parçalara ayrılırken, oyulurken ve tekrar oluşmasını diye ayrılırken bile.

Çünkü adamlarımız onu tamamen öldüremezlerse, parçalara ayıracaklardı.

Ve sonra tekrar şekil değiştirdi, ama bu sefer bunun kasıtlı olduğundan emin değildim. O şey aniden bir dizi değişim geçirmeye başladı, neredeyse göremeyeceğim kadar hızlıydı. Ben geri çekilip yoldan çekilmeye çalışırken vücut değişti, büküldü, şişti, küçüldü ve sonra tekrar şişti. Bekleme odası ile ofis arasındaki duvardan geriye kalana çarptım, tam o sırada çıkıntılı bir gözü olan devasa, tam bir balık şeyine dönüştü.

Konsolos da kollarımdan daha uzun dişlerini gösterdi.

Ve nihayet, *nihayet*, bu gidişatı değiştirdi. Ordusuna saldıran ve adamlarını öldüren o şeyin canına okumasını tüm kalabalık büyük bir sessizlik içinde izledi. Kan kalabalığın üzerine sıçradı, yoğun, siyah ve buharlı. Ve yanıyordu, o soluk, zehirli yağın zerreciklerini içeriyordu, bu yağ aerosolleşmiş gibiydi, çünkü ciğerlerimde yandığını hissedebiliyordum. Ama o şey yerde l yatana, konsolosun dişleri boğazının derinliklerine gmlene, büyük bir çirkin kan gl yeni ve güzel mozaiğin üzerine yayılıp lekelenene kadar kimse kıpırdamadı.

Bir an için sadece daha fazla şaşkınlık ve yankılanan bir sessizlik oldu.

Ve sonra çığlıklar, tezahüratlar ve ağlamalar başladı; şuraya, buraya ve her yere sığınmış binlerce insanın boğazından çıkan ve adını bile koyamadığım seslerle birlikte. Koridorlardan ve moloz dolu odalardan çıkıyorlardı ve şimdi etrafımızda koşuyorlardı, çığlıkları bir dalga gibi bana çarpıyor, elleri dokunmak için uzanıyordu, ayağa kalkmaya çalışıp başarısız olduğumda ve kıçımın üzerine sertçe oturduğumda bile.

Başım dönerek düşündüm.

Görünüşe göre şimdi başka bir tabloya ihtiyaımız olacaktı.

On Yedinci Bölüm

Birkaç saat sonra süitimin fuayesine geçtim ve bir mucize eseri kimse beni vurmaya çalışmadı. Adamlarımdan biri -Emilio adında tatlı yüzlü bir Kübalı- nöbetçiydi ve hoş geldiniz derken gülümsedi bile. "Eğlendiğini duydum."

Vampirler. Dürüst olmak gerekirse, gerçekten de yaşlı kadınlardan daha kötü dedikodu yapıyorlardı. "Bir şey buldum."

"Hey, sordun mu, bilirsin işte?" Beklentiyle bana baktı. Gözlerimi yorgunca kırptım.

Bilmiyordum.

"Lord Mircea'nın bizi geri çekmemesi meselesi mi?"

Oh, evet. Gitmemin tek sebebi buydu. "Bu, uh, gündeme gelmedi.

Yine de," diye ekledim yüzü düştüğünde.

Sürekli gülümsemesi yeniden ortaya çıktı ve göz kamaştırıcıydı. "Belki yarın."

Evet, belki yarın bir telefon görüşmesi. Konsolosluğa gitmekten gerçekten nefret etmeye başlamıştım. "Evet."

Elimi kapı tokmağına koydum ama başını salladı. "Terasta bir şeyler yapıyorlar. Belki de gitmelisin, bilirsin." Yıkılmış kıyafetime baktı ve sonra burnuyla *Bewitched*'in yaptığı şeyi yaptı. Sadece burnunu kendi başına oynatamıyordu ve parmağını kullanmak zorundaydı. O kadar sevimliydi ki gerçekten de gülümsedim, oysa bunlardan kurtulduğumu sanmıştım.

Evde olmak güzeldi.

"Teşekkürler," dedim ve yer değiştirdim.

Ve hemen pişman oldum. İkinci favori iniş alanım olan banyomda yeniden ortaya çıktım, çünkü orada benden başka kimsenin olmaması gerekiyordu. Bu da bu gece için ekstra bir şanstı çünkü güç kaybı yüzünden dizlerimin üzerine çökmüş, çılgılık atarken dudağımı ısırıştım. Sonra da neden rahatsız olduğumu düşündüm; burası ses geçirmezdi, değil mi?

İçten bir inilti çıkardım ve hemen ardından kapı çalındı.

Bu yüzden kendime söyledim. Şansını denemedin, çünkü her zaman birileri vardı. Birileri vardı. Dinleyen biri!

Bu sefer Marco'ydu. "Cassie? Orada iyi misin?"

Neden herkes bana bunu sorup duruyor? diye düşündüm ve sonra kıkırdadım. Bu uygun bir yanıt gibi görünmüyordu.

"Cassie!"

"Ben iyiyim," diye nefes nefese bağırdım, çünkü bunu yapmazsam başka bir kapıya ihtiyacım olacaktı ve sütüme dağıtmadan bir ay geçirmeye çalışıyordum. Bu yeni bir rekor olacaktı. Dondurma alacaktım.

Vücudumu açtım ve lavaboya doğru süründüm.

"Sesin iyi gelmiyor," dedi Marco ve ses tonu bana kapımın hâlâ tehlikede olduğunu haber verdi.

"Bir şey yaşadık."

"Ben de öyle duydum."

Beceriksiz parmaklarımla lanet makyaj çantamı açmaya çalışıp başaramazken, elbette açmıştır, diye düşündüm. Vampirler zihinsel olarak iletişim kurarlar.

Muhtemelen 3-D, surround ses, 4K ya da her ne haltsa onu izlemiştir.

Kahretsin, umurunda değildi, sadece-

İşte!

Elime küçük üçgen bir şişe düştü, boyutuna göre garip ve harika bir şekilde ağırdı. Ama henüz kullanamıyordum. Marco kapıdan kokusunu alırdı.

"Ben iyiyim," dedim ona tekrar, biraz daha inandırıcı olmaya çalışarak.

"Bunu kanıtla."

"Ne?" Şaşkınlıkla kapıya göz kırptım.

"Dedim ki, eğer iyiysen, bunu kanıtla."

"Nasıl? Seni içeri alarak mı?"

Çünkü bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum. Konsolosun evinde ellerimi ve yüzümü yıkamıştım ama her tarafımda kurumuş kan ve Tanrı bilir daha neler vardı - çıplak bacaklarım da dahil olmak üzere, biraz dehşetle fark ettim. Sanki ani bir cüzzam başlangıcı geçirmişim gibi, bir şeylerin lekeleri beyaz ve kabuklu bir şekilde kurumuştu. Başımı dolaba yasladım.

İyi değildim.

"Hayır, bize katılarak," dedi Marco. "Terasta akşam yemeği yiyeceğiz."

Yutkundum ve bacaklarımdaki şeylere bakmamaya çalıştım. Akşam yemeği istemiyordum. Bir daha asla yemek istemeyebilirdim.

Ama Marco'nun gitmesini istiyordum. "Tamam. Ama önce temizlenmeliyim."

Neredeyse koca kafasını salladığını görecektim. "Çok uzun sürmesin. Burada seni görmek isteyen biri var."

Harika. Tek ihtiyacım olan buydu. Bir şey isteyen başka biri.

Ama Marco sonunda gitti ve ben de dış kapının kapandığını duyar duymaz şişenin mantarını çıkardım.

Kalanının yarısını ürpererek bitirdim ve biraz daha kafa dinledim. Aklımda binlerce soru dönüp duruyordu ama düzgün düşünemeyecek kadar yorgundum. Ve benimkinden daha zeki kafalar da daha iyisini yapamamıştı.

Az önce neyle savaştık? Gerçek haliyle ortalığı yakıp yıkabilecekken neden kızıl saçlı askeri ele geçirmişti? Karşılaştığım ve bir süre birlikte saklandığım küçük karanlık şey neydi ve canavar neden onu başka birinin kafasında arıyordu?

Kimse bilmiyordu. En iyi tahminler bir tür iblis olduğu yönündeydi - ele geçirme nedeniyle - gerçi eldeki iblisler daha önce böyle bir şey görmemişlerdi ve hepimiz kadar tuhaf görünüyorlardı. Ve kampı koruyan kalkanı aşmak için kızıl saçlı askerin kontrolünü ele geçirmişti, ki ... tek söyleyebileceğim, bu çok sağlam bir kalkan olmalı. Ve kimsenin küçük karanlık şey hakkında hiçbir fikri yoktu.

Marlowe, ele geçirmenin ardındaki fikrin, ölümler için birbirlerini suçlamalarını sağlayarak birlikler arasında bir isyana neden olmak olabileceğini öne sürmüştü. İstila, Faerie'de yaklaşan yavaş zaman diliminden yararlanmak için aceleye getiriliyordu; şu anda herkesin ihtiyaç duyduğu son şey saflarda muhalefetti. Ama bu da biraz zorlama görünüyordu.

Bunlar normal askerler değildi; bunlar *vampirdi*. Sinirlenebilir, hatta zaman zaman birbirlerine saldırabilirlerdi. Ama kendi kararlarını verebilen üst düzey efendiler değillerdi. Efendileri onları bir yerde istiyorsa, orada kalırlardı ve bazıları ne kadar homurdanırsa homurdansın, çizgiye uyarlardı.

Ve efendilerinin çoğu onları orada istiyordu. Hanelerine vergi konulmasından hoşlanmayabilirlerdi ama kabul edelim ki en iyi adamlarını göndermiyorlardı. Eğer onları geri alamazlarsa, her zaman daha fazlasını yapabilirlerdi ve belki bir dahaki sefere daha şanslı olurlardı. Ve eğer alırlarsa

Geri döndüklerinde, iblislerin gücünün bir kısmının sızması nedeniyle muhtemelen ayrıldıklarından çok daha güçlü olacaklardı.

İnsanların seçkin kuvvetlere katılmasını sağlamak için en büyük satış noktası buydu.

Çünkü sarışın müzisyen ne düşünürse düşünsün, zorlanmış olamazdı. İblisler isteksiz bir ev sahibinde etkili bir şekilde çalışamazdı, bu yüzden muhtemelen geri gönderilirdi ya da -daha büyük olasılıkla- reddederse bir tür destek pozisyonu verilirdi. Belki de askerleri eğlendirmeye bile başlayabilirdi!

Ama şimdi değil.

Küçük kızarıklıklarını, çiğnenmiş kalemelerini ve genel ukalalığını tekrar düşündüm. Onu tanımak için sahip olduğum birkaç dakika içinde ondan hoşlanmıştım ve şimdi ölmüştü. Bunu çözemezsem daha kaç kişinin öleceğini merak ettim.

Bacaklarımı yukarı çektim ve başımı dizlerimin üzerine bıraktım. Şakaklarımdaki kan damarlarının *zonkladığını*, *zonkladığını*, zonklayarak attığını hissedebiliyordum. Üzerimdeki şeyin kanının kokusunu alabiliyordum, tuhaf, biberli, balık kokusu. İğrençti, ben de iğrençtim ve banyo yapmam gerekiyordu ama çok uzun bir gün olmuştu ve sıvı güç iğnesiyle bile hareket etmek istemiyordum.

Neydi o şey?

İksir sihrini gösterene ve kendimi yeniden az çok insan gibi hissetmeye başlayana kadar bir süre daha orada oturdum. Çok yaşlı ve gıcırdayan bir insan, diye düşündüm, sonunda ayağa kalktım. Ve aynada kendimi görmeye başladım.

Yüce Tanrım.

Duş aldım. Biraz zaman aldı, çünkü yıkanmam gereken çok şey vardı. Kurumuş antik yarı-tanrı bağırsakları kolay kolay çıkmaz. Eski bir yarı-tanrıya ait olduklarından emin değildim ama bu benim kişisel teorimdi.

Diğer herkes canavarın orada ne yaptığına, daha fazla olup olmadığına, nasıl tespit edileceğine vs. takmış görünüyordu ki bunların hepsi güzel sorulardı. Ama bana asıl meseleyi kaçırıyorlarmış gibi geldi.

Tanımlayamadığımız bir şeyle savaşıyorduk. Spartoı gibi, diye düşündüm, Ares'in iğrenç çocuklarını hatırlayarak.

Kimse onların hâlâ dünyada olduğunu da fark etmemişti. Bu başka bir yarı tanrı mıydı, bizimle uğraşmak için gönderilmiş yaşlı bir tanrının çoktan unutulmuş bir yavrusu mu? Bu en azından mümkün görünüyordu, özellikle de şimdi. Eğer istila ertelenmek zorunda kalır ve yaklaşan pencereyi kaçırırsak, bu kesinlikle diğer tarafa yardımcı olacaktır. Caedmon başka bir istila olmayacağını söylemişti.

on yıl boyunca böyle bir fırsat yakalayarak bizi az çok eşit bir oyun alanında mücadele etmeye zorladı.

Eşit bir oyun alanı istemedim! Değişiklik olsun diye lanet olası bir avantaj istiyordum! Bu savaştan bıkmıştım; bir an önce bitirmek için bir şans istiyordum ve herkes de öyle.

Bunu inkar etmek. Evet.

Belki bir yarı tanrıyı yakmaya değer.

Boynumun arkasını ovuşturdum. Aslında cevabın bu olmasını umuyordum. Çünkü bu, bunun tek seferlik olduğu anlamına gelirdi. Aksi takdirde . . .

"Başka türlüünü" düşünmek istemedim.

Kurutma zahmetine girmediğim saçlarımdan sonunda balık bağırsakları çıktı. Ayrıca külot, büyük boy bir tişört ve büyük, kabarık pembe bornozumu saymazsanız, giyinme zahmetine de girmedim. Önemsiz davranıyordum, bunu biliyordum ama lanet olsun, burası sadece ofisim değil, *evimdi*. Eğer dilekçe sahipleri görünüşümü beğenmiyorlarsa, belki de lanet olası bir randevu almaları gerekirdi!

Zaten kimseyi görmek istemiyordum, diye düşündüm somurtkan bir şekilde ıslak saçlarımı tararken. Yatağa gitmek, yorganı başımın üzerine çekmek ve bugün olanları unutmak istiyordum. Billy'nin yaptığı gibi, ortadan kaybolup yaralarımı sarabileceğim bir delik istiyordum. Yalnız kalmak istiyordum!

Ama bunun ne kadar olası olduğunu biliyordum.

Sonunda yatak odamdan çıktım ve hâlâ öfkeyle koridorda yürürken, mutfak tarafından gelen ve neredeyse tepsilerle dolu olan Fred'le karşılaştım. "Al, tut şunu," diyerek tepsilerden birini elime tutuşturdu.

"İyi misin? . iyi hissediyor musun?" İçindekilere bir göz attıktan sonra sordum.

Çünkü gümüş servis tabağında pişmiş brokoli, mantar ve kuşkonmaz varmış gibi görünüyordu ki bu çok saçmaydı. Fred sebze ve arseniğin aslında aynı şey olduğunu düşünüyordu.

"Evet, koku benim de midemi bulandırıyor," dedi, benim söylemediğim noktaya katılıyordu. "Ama endişelenme; iyi maldan aldım."

"Hangi iyi şeyler?" Terasa doğru ilerlerken arkasından takip ederek sordum.

"Her türden!" Omzunun üzerinden bana sırtıttı. "Yemek yiyoruz s'mores!"

Brokolili s'mores? Düşündüm ama yine de onu takip ettim. Sonra durdum ve neredeyse tepsiyi düşürüyordum çünkü tepsimiz yoktu.

Ziyaretçi. Biz-

"Pritkin!"

Sarışın bir kafa yukarı baktı ve uzun bir süre öylece bakakaldım. Sadece iyi görüldüğü için değil, gerçi öyleydi de - gerçekten öyleydi. Yeşil gözleri parlaktı ve son zamanlarda sahip oldukları kan çanağı niteliğinden yoksundu; yüzü hafifçe dolmuştu, cılız ve alışılmadık gölgelerle dolu olmak yerine her zamanki kare çeneli inatçılığına geri dönmüştü; ve saç ... şey, saç bir felaketti, ama muhtemelen başka türlü onu tanıyamazdım. Kısacası, yeterince uzun kaldığında ziyaret ettiğim boş gözlü, yarı ölü adam gibi değil, tamamen iyileşmiş görünüyordu.

Ama bakmamın nedeni bu değildi.

Bakıyordum çünkü Rhea'nın odasındakine benzeyen bir koltuğa oturmuş, küçük bir çocuğun neredeyse kendisi kadar uzun bir şişin üzerine bir şeyler koymasına yardım ediyordu.

Sanırım beynim bozuldu. İnsanlar hareket ediyor, çeşitli masalara bir şeyler koyuyor ve süitten çıkarılıp bir ateş çukurunun etrafına kümelenmiş sandalyeleri, tabureleri ve sedirleri yeniden düzenliyorlardı, ben ise orada öylece durmuş, elimde brokoli tutuyordum. Ve Pritkin'e, büyük kötü kaslı savaş büyücüsüne ve ufacık bebeğe bakıyordum.

Kırmızı buklelerle dolu bir kafası ve iri gri gözleri vardı ve üç yaşından büyük olmamasına rağmen şimdiden çillerle dolu bir yüze sahipti. Yine de çok ciddi bir yüzü vardı, çünkü ciddi şeyler oluyordu. Dünyadaki her malzemeyi içeren bir şey.

"Bütün bunlar da ne?" Sebze tabağını almak için yanıma gelen Rhea'ya sordum.

İç çekti ve başını salladı.

"Zafer!" Fred, jambon, sosis ve tabaklarda çeşitli etler ve yeryüzündeki her peynire benzeyen şeylerle dolu bir masanın arkasından bağırdı.

"Ve bu ne demek

oluyor?" "Akşam

yemeği için S'mores!"

Kaşımı kaldırdım ya da en azından kaldırmaya çalıştım. "S'mores bir tatlı." Rhea'ya baktım. "Akşam yemeğinde tatlı mı yiyeceğiz?"

Tekrar iç çekti. "Karmaşık bir durum."

"Öyle bir şey değil," dedi Fred ve bir de baktım ki, ben daha ağzıma bir şey atamadan, elinde bir şeyle koşuşturmaya başladı

Protesto.

Tatlı değildi. Ne olduğundan emin değildim. Ama midem birden uyanıp şiddetle onayladığını ifade etti.

"Ha? Ha?" Fred sordu. "Ne olmuş ona?"

Yutkundum. "Neydi o?"

"S'mores!"

Pritkin, küçük kızın elindeki lokumu bir çubuğun üzerinde sabitlerken, yeşil gözleri eğlenerek, "Terimi esnetiyoruz," dedi.

Ateşin üzerine gitti ve yavaşça kızarmasını izledim. Orada başka çubuklar da vardı: yapışkan ve erimiş peynir küpleri, küçük dipleri daha yağlı ve daha kırmızı hale gelen çeri domatesler, kızarmış ekmek parçaları, açık alevlerin üzerinde cızırdayan ve patlayan meyve sularıyla dolu küçük parti sosisleri ve tütmeye başlayan kararmış kırmızı biber parçaları. Ve masaların üzerinde, akşam yemeği olarak geçtiğini tahmin ettiğim gerçekten çılgın karışımlar için inanılmaz çeşitlilikte diğer malzemeler vardı.

Bir sürü vardı.

"Sen de bu işin içinde misin?" Elinde bir tabak zencefilli kurabiye, ev yapımı çikolatalı kurabiye ve graham krakeriyle süitten çıkan Tami'ye sordum.

Gözlerini devirdi. "Bana oy verilmedi."

Kendimi aniden bir sopa ve bir tabakla bir hassock'un üzerine oturtulmuş bulduğumda ve yaratıcı olmam söylendiğinde hissettiğim duyguyu biliyorum, diye düşündüm. Ben de öyle yaptım. Kızarmış baget üzerinde sıcak bal, brie, ince kesilmiş incir ve prosciutto güzeldi. Otlı kraker üzerinde salam, tapenade, mozzarella ve kavrulmuş domates daha iyiydi. Patates kabuğunda mantar, mavi peynir ve domuz pastırmasına ise bayıldım.

Tabii ki çocuklar da işin içine girince işler biraz çığırından çıktı; Marco ateşten ölesiye korkuyormuş gibi yaparak bir şezlonga uzandı ve endişeli küçük kızlar tarafından sürekli marshmallow ile beslendi. Roy, yetişkinlerin çılgın kreasyonlarına uygun kokteyller hazırlamaya çalışıyor ve bunda şaşırtıcı derecede başarılı oluyordu. İki Fransız kız, Ophélie ve Anaïs, Roy'un onlar için hazırladığı Shirley Temple'larla çok sofistike görünerek etrafta dolaşıyorlardı. Tami'nin oğlu Jesse ve Tami'nin grubuyla gelen çocuklardan biri olan Jia ise mümkün olan en tuhaf kombinasyonlarla birbirlerini alt etmeye çalışıyorlardı: waffle üzerinde tavuk, bitter çikolata ve acı sos isteyen var mı?

Ve sonra tarifi tahmin etme oyunu geldi.

Fred'in kazanacağı belliydi. İçinde yemek olan her oyunu Fred kazanırdı. Ama bu gece, bir rakibi vardı.

Dışarı ilk çıktığımda batmakta olan güneş balkonu turuncuya boyuyor ve bulutların altını yaldızlıyordu ama şimdi hava tamamen kararmıştı ve vampirler kendilerini kıpır kıpır hissediyorlardı. Ateş çukurunun alevleri herkesin yüzüne ışık sıçratıyordu; heyecanlı, aşırı doldurulmuş çocuklar hâlâ masaların üzerindeki zar zor azaltılmış hazineye bakıyorlardı - çünkü Fred bir serpmeye yaptığında bunu doğru yapıyordu - muhafızlarımın hoşgörölü yüzlerine kadar. Bu yüzden Rico'nun oyun için sıraya sokulan düz arkalıklı sandalyelerden birine oturmasına çok şaşırmadım.

Roy'la eşleşen Saffy de öyle. Sonra başka bir cadı daha katıldı, o da Vi-muhtemelen asıl adı Violet olduğı ve Violet'e daha az benzeyen birini hiç görmediğim için Vi- ismini kullanıyordu. Cadıların kasıtlı olarak tipe aykırı bebek isimleri seçip seçmediklerini ya da kız isimleri takılan çocukların isyan etme eğiliminde olup olmadıklarını merak etmeye başlamıştım. Ama Vi pek de küçülen bir menekşe sayılmazdı.

Dövmeler ve piercinglerle kaplıydı, bazı erkeklerden daha uzundu ve kahvaltıda tırnak yemiş gibi görünüyordu. Elbette güzel bir zeytin teni, iri, sıcak kahverengi gözleri ve bulaşıcı olmaya meyilli gür bir kahkahası da vardı. Ancak, tanıştığım çoğı cadı gibi, onun da ilk tanışmada yüzünüze bakan bir tavrı olduğı düşünöldüğünde, insanların ikincisini fark etmesi genellikle biraz zaman alıyordu.

Ve ikinci tanıdık. Ve çoğı zaman üçüncü.

Reggie ile eşleşmişti. Sıska, sürahi kulaklı, kumral, sürekli ürkmüş ve kendinden emin görünmeyen biriydi. Ama yine de, diğerleri hıyar olduğı için, sarayına atanan tek Çember büyücüsü olmuştu.

Şu anda tüm bunlar hakkında pek de hevesli görünmüyordu, belki de Vi az önce gömleğini yumruk yapıp onu sandalyeden kaldırdığı içindir. "Biz kazanacağız. Değıl mi, savaş büyücüsü?"

Başını salladı, belirgin adem elması endişeyle sallanıyordu. "Eminim."

"Sesin pek emin gelmiyor."

"Ben pozitifim!"

"Beni buna inandır."

"Kazanacağız, efendim! Yani, hanımefendi. Vi'yi kastediyorum!"

Büyük ve sağlıklı dişlerini göstererek sırttı ve onu bıraktı. Sonra Pritkin dördüncü koltuğu kapmış olan Fred'in yanına oturdu, beni iki kere düşünmeye sevk etti. Ve her şeye rağmen iyi hissedip hissetmediğini merak ettim. Katılmak ona göre bir şey değildi. Bana esrarengiz savaş büyücüsü suratıyla karşılık verdi. Sonra ben, Rhea ve Tami kalan şefler olmak için gönüllü olduk.

"Tamam, tamam. Bu ani ölüm, tamam mı? Yanlış tahmin edersen, dışarıda kalırsın," dedi Fred, uyduruk bir göz bağı bağlayarak. Kızlardan birinden bir eşarp ödünç almış gibi görünüyordu; şüpheli bir şekilde transparan bir eşarp.

"Hiç sanmıyorum." Belki elli şekerleme yedikten sonra bir şekilde hâlâ hareket edebilen Marco, kalın yünlü bir numarayı bunun üzerine örttü ve bana bir tane daha uzattı. Pritkin için olduğunu tahmin ettim, çünkü en yakın oydu.

Arkasına geçtim ve gözlerinin etrafına sardım. "Yemek meraklısı olduğunu hiç bilmiyordum," dedim kulağına usulca.

Başını arkaya yatırdı ve güçlü, bronzlaşmış boğazını ortaya çıkardı. "Ben değilim." "O zaman kaybedeceksin. Fred neredeyse bir Iron Chef."

Bana garip, yavaş bir gülümseme verdi. "Göreceğiz."

Buna ne diyeceğimi bilemedim ve şefin masasına gittim, çocuklar bir sürü malzeme koymuşlardı. Aniden güldüm, nedenini bilmiyordum, belki de bolluğa gülmüştüm ve Tami bana bir bakış attı. "Bu daha iyi."

"Neymiş o?"

Sesini alçalttı. "O lanet olası mahkemeye gidiyorsun ve hep aynı şekilde geri dönüyorsun: bitkin, solgun yüzlü ve travmatize olmuş bir şekilde."

"Bugün bir sorun yaşadık," dedim, çünkü bunu çocukların önünde tartışmak istemiyordum. Ya da hiç. Ama o sadece kaşlarını çatı.

"Her zaman bir sorun vardır. Bu lanet dünya onlarla dolu ve durmadan geliyorlar."

"Fark ettim." Bütün yazı birbiri ardına dağlara tırmanarak geçirmiştim, ancak diğer tarafta beni daha büyük zirvelerin beklediğini görüyordum. "Hiç bitmiyor."

"İşte bu yüzden seni etkilemesine izin vermemelisin. Bu şekilde beyaz önlüklü adamlar yatar, beni duyuyor musun?"

"Seni duyuyorum."

Pırıl pırıl pembe manikürlü bir el -kızlar yine ona bakıyordu- aniden kolumu kavradı. "Öyle mi?"

Şaşkınlıkla ona baktım. Koyu renk gözleri yakındaki şöminenin alevlerini yansıtıyordu ve yanakları kızarmış ve pembeleşmişti. Ama onu asıl ısıtan tanıdık yüzdeki endişeydi. "Evet ama duramıyorum. -şeyler-olmaktan."

"Hayır, yapamazsın. Hiçbirimiz yapamayız." Elime bir bardak bira tutuşturdu. "Bu yüzden aradaki zamanlara içelim."

Onunla kadeh tokuşturdum ve aptalca bir şekilde ağladığımı hissettim. "Aradaki zamanlara."

"Başlayacak mıyız, başlamayacak mıyız?" Fred sabırsızca konuştu.

"Açlıktan ölüyorum!" "Bunun nasıl işlediğinden emin değilim. Seni kandırmaya mı çalışacağız?"

Rhea kendini Rico'nun karşısında bulduğu için biraz endişeli görünerek sordu.

"Bizi beslemen gerekiyordu!"

Tami ona, "Bunun onlar için zor işleri bize yaptırmanın bir yolu olduğundan şüphelenmeye başlıyorum," dedi.

Rhea kaşlarını çattı ve gözlerinde çelik gibi bir kararlılık parladı. "O zaman onları kandıralım derim."

Sırıttım. "Oyun başlasın."

On Sekizinci Bölüm

"Stroopwafel üzerinde ceviz, pastırma ve brie. Cidden, deniyor musun?" Fred talep etti.

Tami kaşlarını çatarak, "Brie'yi bileceğini düşünmemiştim," dedi.

"Brie'yi bilmiyor musun?" Yüzünün görebildiğim kısmı şaşkın görünüyordu. "Bir insan brie'yi nasıl bilmez?"

"Şu garip Fransız peynirlerinden biri," dedi küçük yuvarlak kutunun üzerindeki etiketi okuyarak.

"Bu garip değil, bu *brie*."

"Hepimiz la-di-da bir malikanede büyümedik, tamam mı?" Sesinde bir miktar kızgınlık vardı.

Fred ellerini sabırsızlığı, utancı ve sanırım tutkuyu başarıyla yansıtan bir şekilde sallayarak, "Ama brie öyle değil, hayır, hayır, hayır," dedi, çünkü Fred'in sevdiği bir şey varsa o da yemektir. "Brie la-di-da değil. Brie ..." Doğru kelimeleri aradı. "Dizlerine kadar mor bacaklarıyla üzüm ezerken güzel bir kızın yüzüne vuran güneş ışığıdır. Sütçü kızlar inekleri altın buğday tarlalarının yanında evlerine götürürken boyunlarında şingirdayan çanlardır. Yaşlı bir adam, uzun zamandır kayıp olan aşkına yırtık pırtık bir akordeonla hüznü şarkılar çalıyor. Bu-"

Tami kafasına bir rulo kağıt havlu ile vurdu. "Bu *peynir*." "Senin ruhunda hiç şiir yok."

"Ama krakerimde peynir var," dedi ve bir ısırık aldı. "Hm. Sorun değil."

"Şu anda seni öyle sert yargılıyorum ki, keşke gözlerimi görebilseydin."

"Sıra Rhea'da," dedim sırtarak. Çünkü o atlanmayı istemişti.

biraz farklı bir şeyi bitirirken.

Rico ağzını açtı ve bir ısırık büyüklüğünde bir parçayı içine attı, nedense biraz kızardı. Düşünceli bir şekilde çiğnedi. "Ben ona Elvis diyorum," dedi ve Fred çıldırdı.

"Ne?" Çılgınca onun genel yönünü işaret etti. "Bu hile yapmaktır! Buna ne diyorsunuz? Bu *hile yapmaktır!*"

"Değildim!" Rhea dehşete düşmüş görünüyordu. "Yapmazdım!"

Rico, "Muz, fıstık ezmesi ve pastırma," dedi. "Graham krakeri üzerinde."

"Oh, harika iş," dedi Fred ekşiyerek. "Bunu sana ben de söyleyebilirdim, ve tadına bile bakmadım."

"Benim sıram," dedim ve Pritkin'e ikramımı sundum. Dili bir an için parmaklarımı sıyırdı, sanki *onları* tatmaya çalışıyormuş gibiydi ve içimden küçük bir ürperti geçti. Elimi geri çektim ve Tami'yi beni izlerken yakaladım.

Umarım ben de Rhea kadar kızarmamışımdır.

Pritkin, hiçbir şey olmamış gibi, "Baget üzerinde çilek, biftek ve balzamik," dedi.

"Um, evet. Doğru."

"Hayır, hayır, hayır," dedi Fred, "doğru değil. Bunlar *s'mores*. Eğer marshmallow yemeyecekseniz, onun yerine geçecek yapış yapış bir şeyiniz olmalı. Peynir ya da reçel ya da dulce de leche-"

"Duydun mu? Bana biraz ooey gooey borçlusun," dedi Pritkin ve ben ona inanamayarak baktım.

Düşündüğümde daha yorgun olmalıyım.

"-ya da başka *bir şey*, ya da bu sadece bir meze. Sen bir meze yaptın."

"Bunu aklımda tutacağım," dedim Pritkin'in gözleri bağlı yüzüne bakarak.

Birdenbire gerçekten gözlerini görebilmeyi diledim. Sonra hayır diye düşündüm,

Hayır, bunu hiç istemezdim. Yutkundum ve arkamı dönüp bir sonraki lokmayı hazırlamaya başladım - bolca yapış yapış.

Üç tur daha yapıldı ve Rico sonunda bir patates cipsinin üzerindeki tarçın, kırmızı biber ve bitter çikolatayı kaçırdı ve Rhea'nın özür sesleriyle dışarı çıktı. Rico gülerek elini öptü ve beğendiğini söyledi. Kadın ona bir tane daha yapmayı teklif etti.

İki tur daha ve Saffy, provolone sandığı avokado, sriracha ve fontina ile tozu, daha doğrusu peyniri ısırdı. Ve bir sonraki turda Vi yengeç, krem peynir, enginar ve kapari karışımını ıskaladı.

"Kapari de neyin nesi?" diye sordu.

Reggie yutkundu ve bir avuç dolusu uzattı. "Um. Bunlar?"

Bir tanesini eline aldı ve şüpheyle baktı. "Bunun ne kadar komik bir şey olduğunu hâlâ bilmiyorum."

Marco sırtarak, "Ooh, yakın bir tane," dedi.

"Dün beni iki kez yakaladın, şişko çocuk," dedi ona. "Davaya yeterince bağışta bulundum."

Marco karnını okşadı. "Bu yağ değil, kas."

"Yüz tane şekerleme yedin!" Ve sonra ne söylediğini fark etti. "Orospu çocuğu-"

Sözünü kesti, kot pantolonunun arkasından bir cüzdan çıkardı ve bir yirmilik uzattı.

"Şişman," dedi ona ekşiyerek.

"Hisset ve öğren, tatlım." "Bu çok hoşuna giderdi."

"Ben olsam yapmazdım," dedi Saffy, bir kolunu kız arkadaşının beline dolayarak.

"Benim istediğim," dedi Tami yüksek sesle, "bu gece bir ara bitirmek."

Fred, gözleri bağlı olan Pritkin'e "Sıradaki sen olacaksın," dedi.

Ona bakmak için yüzünü.

"İksirlerin benim uzmanlık alanım olduğunun farkında mısınız?"

diye sordu. "Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

"Basit bile olsa bir iksiri düzgün bir şekilde karıştırmak için iksirci burnu dedikleri şeye sahip olmanız gerekir. Bir gürmenin damak tadına her zaman karşı koyarım."

Fred endişeli görünmeye başladı.

Ve elbette Pritkin, tarçınlı ekmek üzerinde kiraz, Nutella ve marshmallow; graham kraker üzerinde cheesecake, bitter çikolata ve ahududu; pastırma üzerinde brokoli, eritilmiş kaşar ve acı biber - Fred'e göre "neredeyse brokoliyi lezzetli hale getirdi" - ile ısırık ısırık ona ayak uydurdu; crostini üzerinde şeftali, bal ve brie; yufka üzerinde kuşkonmaz, ricotta ve karamelize soğan; çikolatalı gofret üzerinde ricotta, bal, incir ve ezilmiş Antep fıstığı - Fred paniklemiş görünerek "Antep fıstığı neredeyse beni yakalıyordu" dedi; ve graham kraker üzerinde beyaz çikolata, ananas ve hatmi.

"Pekâlâ, geç oluyor," diye duyurdu Tami sonunda. "Son tur." "Hayır, bekle! Ya o alırsa?" Fred talep etti. Çünkü onun unvanı çizgiyi.

"O zaman berabere."

"*Beraberlik* mi? Bir savaş büyücüsüyle berabere kalamam! Bunun sonunu asla duymayacağım!"

Adamlardan biri "Doğru anladım," dedi.

"O zaman doğru yapsan iyi olur," diye uyardı Tami. "Bok! Yani kaka!"

Marco parmaklarını şıklatarak, "Şimdi kurtarmaya çalışma," dedi. Fred içini çekti ama bir yirmilik verdi.

Bu gidişle mahkemeye sadece küfür kavanozundan bir limuzin alabileceğiz, diye düşündüm ve sonra Pritkin'in kendini beğenmiş bakışlarını fark ettim.

"Sana karşı yumuşak davranmamı bekleme," diye uyardım onu.

Gözleri bağlı yüz hatasız bir şekilde benimkine döndü. "Aslında ben sert olmasını tercih ederim."

Bir kaşık düşürdüm.

Ve kaşlarını çatarak geldi. Demek böyle oldu, ha? Çünkü ilk sefer bir kaza olabilirdi, ama bu ... bu kasıtlıydı.

Tamam o zaman.

Bara gittim.

Ben yokken Fred böğürtlenli, limonlu ve beyaz çikolatalı kurabiyeyi doğru tahmin etmiş ve ileride kullanmak üzere aklına not almış gibi görünüyordu. Çocuklardan birinden kızarmış bir marshmallow aldım, çıplak dizimi Pritkin'in sandalyesinin koltuğuna, bacaklarının arasına koydum, yapışkan maddeyi Baileys'e batırdım, neredeyse parmaklarımı yakıyordum ve ona yedirdim. Yavaşça.

"Pekala, benim s'more fikrim bu," dedi birisi.

Kim olduğunu görmedim. Balkon aniden çekildi; çocuklar konuşup gülüşüyor, Rhea ve Hilde gelip gidiyor, küçükleri yatağa götürüyor, vampirler Tami'nin dikkati dağıldığı ve ateş çukuru kokuyu örttüğü için gizlice içki ve sigara içiyorlardı. Bir an için sadece Pritkin'in alkolden ıslanıp parlayan dudakları, parmaklarımin etrafını saran ağzının sıcaklığı ve tenimde kalan son yapışkan lokumu işleyen, her ... son ... parçayı aldığından emin olan dilinin hissi vardı.

"Tamam," dedi Tami kuru bir sesle ve beni şok ederek kendime getirdi.

"Yatma zamanı." Daha fazla katılamazdım, diye düşündüm başım dönerek.

"Bekle, daha işimiz bitmedi!" Fred, Pritkin'e bakarak şöyle dedi.

"Sonuncuyu tahmin edemedin; neydi o sonuncusu?"

"Hiçbir fikrim yok." Zordu.

"Woo-hoo, ben kazandım!"

"Sanırım o kazandı," dedi birisi. Ve sonra yemek bitti.

Ama ne yazık ki sorumluluklarım yoktu. Çünkü geç gelen Augustine çalışma odasında yarattığımız dağınıklıktan şikâyet etmek ve anahtarını geri almak istiyordu. Rhea da yatağının altında bulduğu herkesin eşyalarını çalarak yaramazlık yapan kızlardan biri hakkında konuşmak için beni köşeye sıkıştırdı. Sonra Hilde, Rhea hakkında konuşmak için beni odama kadar takip etti ve hiç ipucu almadı.

"Anlamıyorum," dedi yatağımın önünde ileri geri adım atarak. "Kızın yeteneği var, bunu biliyorum ama önünde zihinsel bir engel var."

"Eminim eninde sonunda bununla başa çıkacaktır," dedim pijamalarımı düşünerek.

Eski tişörtler ve soğuk kış geceleri için aldığım bir çift pazen pijamadan oluşuyordu. Onları aldım. Üzerlerinde küçük geyikler vardı -geyikler mi? Meece? Ve olabildiğince seksi değillerdi.

Daha güzel eşyalarım da vardı ama hepsini bana Tony'nin vampirlerinden biri olan ve Mircea'ya yağ çekmek için görünüşümü düzeltmeye çalışan Sal almıştı. Patronu çıldırıp savaşta diğer tarafa geçtiğinden beri onu işe alacağını umuyordu. Mircea Tony'nin efendisiydi, yani teknik olarak isterse vassalının vampirlerinden herhangi birini kendine mal edebilirdi, ancak Tony özgür olduğu için bu kötü bir davranış olarak görülüyordu. Ama hainlik de öyle.

Ama değişim hiç gerçekleşmemişti. Sal, efendisi tarafından bize karşı kullanılmıştı ve ben de bu durumda kullanamayacağım bir sürü sürtük gecelikle baş başa kalmıştım, malum nedenlerden dolayı. Gerçi bunun bir önemi yoktu. Ayrılık sonrası öfkeyle bana Mircea'yı hatırlatan diğer her şeyle birlikte fırlatılıp atılmıştı. Bana bu kalmıştı.

İçimi çektim.

"Mesele de bu zaten!" Hilde sertçe konuştu. "Bununla başa çıkamıyor. Geçmiş ve Pythian Sarayı'nda büyümüş olması, gücün her gün kullanıldığını görmesi-"

"Ama bu konuda eğitim almadım," diye belirttim. "Agnes buna izin vermedi." "Daha önce eğitim almamış olabilir. Ama o bunu *gördü* ve bildiğiniz gibi

Pythian gücünün büyük bir kısmı içgüdüselidir. En azından şimdiye kadar bazı basit büyüleri öğrenmiş, uzamsal değişimlerini geliştirmiş, hatta belki de kısa bir zaman sıçraması yapmayı denemiş olmalıydı. Ama bunun yerine

."

"Denemiyor bile mi?" Tahmin ettim.

"Bu çok gülünç!" Hilde bir süre orada kalmayı planlayan birinin havasıyla bir sandalyeye çöktü. "Sihirsel olarak hafif biri değil ki. Normal büyü ile cadılar meclisi büyüleri arasında kolaylıkla geçiş yapabiliyor ve bir savaş büyücüsüne yetecek kadar gücü var! Ama ondan en basit zaman büyülerini yapmasını istediğimizde dağılıyor!"

Kaşlarımı çattım ve sonra Rhea'nın onu ilk kez yardımcı yaptığım zamanki paniğini hatırladım. Bana yaptığı tüm yardımlar için bir ödül olarak ve geçmişte haksız yere reddedildiği gerçeğini telafi etmenin bir yolu olarak düşünerek memnun olmasını beklerdim. Ama bunun yerine, boynuna ilmik geçirilmiş darağacına doğru giden biri gibi görünüyordu. Bir süre sonra sakinleşmişti ve ben de bu konuyu bir daha düşünmemiştim ama şimdi

"Onun nesi var?" diye sordum ve Hilde ellerini havaya kaldırdı. "Kim bilir? Benimle konuşmuyor. Kaçamak davranıyor, hatta bazen ya da sinirli."

"Rhea?" Kaşlarımı biraz daha çattım. "Bu onun sesine benzemiyor."

"Benden hoşlanmıyor," dedi Hilde açıkça. "Çok zorladığımı düşünüyor, sadece onu değil. Kızlara kendilerini savunmayı öğretmek yerine onları pamuklara sarmak istiyor. Bu en iyi zamanlarda bile tehlikeli olurdu, ama savaşın ortasında-"

"Zaten çoğu o kadarını öğrenecek yaşta değil," diye belirttim. "Ve son zamanlarda çok fazla travma yaşadılar."

"Düşmanlarımız onlara ulaşırsa çok daha fazlasını yaşayacaklar!" "Onlara ulaşamayacaklar."

"Tabii ki hayır." Hilde'nin kurnaz yaşlı kadın gözleri benimkilerle buluştu. "Her gün, her an burada olacaksınız."

Ona karşı kollarımı kavuşturdum. "Bunu bir daha yapmayacağız."

"Oh, ama öyleyiz. Yapmak zorundayız. Cadılar meclisi belli ki bize hiç kız vermiyor ve verseler bile onları düzgün bir şekilde eğitmek yıllar alır-"

"Oysa eski yardımcıları zaten eğitilmiş. Evet, öyle demiştiniz. Birçok kez."

"Ve tekrar söylüyorum! Gerçeklerle yüzleşmelisin, Cassie! Yetkin bir yardıma ihtiyacımız var-"

Çekmeceyi kapattım. "Ve buraya başka Jo'lar getirmeyeceğimi bilmem gerekiyor! Ya da Lizzie'ninkileri, ya da diğerlerini!"

"Cassie-"

"Her biri," dedim ona doğru yürürken. "Her biri. Tek tek. Bir tanesi. Agnes'in yardımcıları kötü gitti-"

Hilde inatla, "Şu anki mahsulün her biri," dedi. "Tanrıların hedefinde olanlar. Yıllar boyunca pek çok yardımcısı oldu, sağlam, iyi eğitilmiş kızlar - şimdi kadınlar- kız kardeşimin sarayından birkaç eski yarasadan bahsetmiyorum bile-"

"Peki onların da dönüştürülmediğini nereden biliyoruz?" diye sordum. "Ya da en başta bir savaş zamanı mahkemesine katılmak isteyeceklerini?"

Hilde aydınlandı. "Sorduğuna sevindim."

"Aman Tanrım."

"Birkaç eski arkadaşım ile görüştim-" "Hilde!"

"-o zamandan beri birkaç kişiyle daha konuştum. Şimdiye kadar Gertie'nin sarayından üç, Leydi Phemonoe'nin sarayından da iki kişi ile görüştim -daha fazla görüşebilirdik ama çoğu şu anda evli ve-"

"Sana kimseyle konuşmanı söylemedim!"

"Bana yapmamamı da söylemedin. Ve her halükarda, onlara ihtiyacımız var-" "Güvende olmamız gerek!"

Hilde, "Ve işte yine başa döndük," dedi. "Yine neye döndük?"

"Rhea'yla yaptığım tartışmanın aynısı. Her ne kadar mantığa aykırı görünse de, bazen güvenliğe giden tek yol risk almaktır. Aksi takdirde, bir gün Daire'nin işleri için uzaklarda olacaksın ya da o vampirlere yardım edeceksin ya da zaman içinde bazı kötü niyetlilerin izini süreceksin. Ve ben burada yalnız olacağım-"

Sözünü kesmeye başladım ama o sadece sesini yükseltti.

"-birçok şey için iyi olan ama karşılaştığımız bazı zorlukların üstesinden gelemeyen muhafızlarınız hariç. Peki o zaman ne olacağını düşünüyorsun, hm?"

Cevap vermeye başladım ve sonra yine konsolosun evindeki o şeyi gördüm. Orada çok yardım almıştım ama neredeyse yetmeyecekti. Ya benzer bir şey benim mahkememe karşı gönderildiyse? Kızlarıma karşı?

Bu fikir bile midemin acıyla sıkışmasına neden oldu. Hayır! Hayır! Böyle bir şey olamaz!

Ama yapabiliirdi. O şey bir vampir ordusunun tam ortasına girmişti, her kontrol noktasından ve güvenlik önleminden geçerek

Böyle bir şeyin olmasını engellemek için. Ve daha yeni insanları katletmeye başlamıştı. Konsolosun evine yaptığı saldırıda yüzden fazla insan öldürmüştü: ilk saldırıda dörtte biri, koridordaki çatışmada ise bunun üç katı kadar insan.

Belki daha fazla, çünkü ben ayrıldığımda hala parçaları toplamaya çalışıyorlardı.

Kelimenin tam anlamıyla, diye düşündüm, elinde bir sepet dolusu kıvranan vücut parçasıyla aceleyle gelen bir hizmetçiye hatırlayarak.

Yatağıma oturdum, bacaklarım jöle gibiydi.

Burada da olabilirdi ve ben bunu durduramazdım. Orada zar zor durdurabilmişim ve bunun tek nedeni yanımda savaşan dünyanın en güçlü yaratıklarından bazılarının olmasıydı. Adamlarım iyiydi ve herhangi bir normal tehlikeye karşı ölümcül olabilirlerdi. Ama bugün?

Herkesle birlikte onlar da parçalanabilirdi. Ama alternatifi neydi?

"Jo'yu hâlâ bazen görüyorum," dedim Hilde'ye. "Gözleri, savaşa bakışı, *savaştan zevk alma* şekli. Gerçekten ölüp ölmediğini bile bilmiyoruz ve-"

"Hazırlıklı olmak için bir neden daha."

Hilde acımasızdı; tıpkı bir nehrin taş üzerinde akıp onu aşındırması gibi. İki haftadır emekli yardımcılardan bazılarını getirmem için peşimdeydi ve ben de potansiyel bir engereği yuvaya getirmek istemediğim için bunu reddediyordum. Ama bir engerek bugün hayatımı kurtardı, hepimizin hayatını kurtardı. Konsolosu sevmezdim ama iş başa düştüğünde hayatını ortaya koymuş ve hepimizle birlikte kanını akıtmıştı. Bir lider böyle yapar.

Ve eğer onun hakkında yanıldıysam, şimdi yine yanılıyor muydum?

"Temkinli olduğun için seni suçlamıyorum," dedi Hilde. "Ama çok dikkatli olmak diye bir şey de var. Savaşmamız gereken bir savaş var ve askerlere ihtiyacımız var." Damarlı ve yaşlılık lekeli bir el benimkini sardı. "Ve sen yeterince uzun süre yalnız savaştın. Biraz yardım kabul etmenin zamanı geldi."

Yine Jo'yu düşündüm, o sevimli, nefret dolu yüzü. Sonra Gertie'yle birlikte gördüğüm diğer yardımcıları düşündüm, narin, beyaz giysili bir kuş sürüsü gibiydiler. Arkamda güçlü, yetenekli, sadık kendi ekibimin olması nasıl olurdu? Sadece benim dışımda Pythian gücünü kullanabilecek başkaları da olsaydı bugün nasıl olurdu?

Tarot kartı bana beş dakika boyunca "güç" diye bağırıyordu - bunun anlamı bu muydu? Çünkü güç genellikle

.....Sayılar. Lanet olsun.

"Elbette sizinle görüşmeleri gerekecek," dedi Hilde. "Hoşunuza gitmeyen bir şey olursa, o da olur."

Gözlerimi ona diktim. Eski yardımcıların dikkate alınıp alınmayacağı sorusundan mülakatları tartışmaya nasıl gelmiştik? Ve ben neden böyle bir şey yapamadım? Sihirden bahset.

"Gelsinler," dedim suratımı ekşiterek. "Ama burada olmaz. Onlarla aşağıda konuşacağım."

Hilde, "Saraydan ayrıldıklarında Pythian gücünden gönüllü olarak vazgeçtiler," diye belirtti. "Bu gücü ellerinde tutmalarına izin verilenler sadece güvenlik güçleriydi. Aralarında başka bir Jo olsa bile, bizim için bir tehdit oluşturmazlar."

"Öyle bile olsa-"

"Ve artık alt kat da pek yok. Onlarla bir inşaat alanında mı röportaj yapacaksınız?"

"Tamam! Onlarla burada konuşacağım!" Ayağa kalktım. "Şimdi, başka bir şey yoksa?" "Rhea'yla sohbet etmenden başka mı? Hayır, sanırım hepsi bu kadar."

Başımı salladım. İnsanlar neden tekrar Pythia olmak istiyordu? Gerçekten bilmiyordum.

İçimi çektim. "Nerede o?"

On Dokuzuncu Bölüm

Rhea'yı mutfakta Tami'ye ve birkaç arkadaşa temizlik işlerinde yardım ederken buldum. Tabii birden fazla lavabo olduğunu ve her birinin püskürtme hortumlarıyla donatıldığını düşünürsek bu göreceli bir terimdi. İkisi de yiyeceklerin üzerinde kullanılmıyordu.

"Paspasları kırıyorum! Yapmayacağımı mı sanıyorsun?" Tami beni görmeden önce bağırdı. "Burada ne işin var?"

"Neden burada olmamalıyım?"

Gözlerini devirdi. "Ciddi misin?"

Ve sonra ılık bir su spreyi ikimize de çarptı, benim tezgahın arkasına eğilmeme ve Tami'nin hücum etmesine neden oldu.

"Paspaslar!" diye bağırdı, Rico kirli bulaşıklarla dolu olarak kapıdan içeri girerken, hepsi bir saniye sonra önceden ıslatıldı.

Hortumun diğer ucundaki Saffy'ye "Bunu ödeyeceksin," dedi. Sonra beni gördü. "Burada ne işin var?"

"Neden herkes bana bunu sorup duruyor?"

"Büyücü Pritkin yarım saat önce ayrıldı," diye not etti. "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

Rico sadece bana baktı. Sonra o şeyi yaptı, Fred hariç Mircea'nın tüm vampirlerinin yapabildiği o lanet olası sinir bozucu, neredeyse sosyopatik şeyi. Yemin ederim bu onların eğitiminin bir parçasıydı.

"Bana kaş atma!"

Rico bir şeyler söylemeye başladı ama sonra Rhea içeri girdi ve bir su püskürmesi başının üstünden geçmeden hemen önce onu zarar görmemesi için aşağı çekti.

"Ne oluyor?" diye sordu, biri ciyakladı, biri güldü ve Tami bağırdı, "Onları aldım. Ve hepiniz birer tane alacaksınız!" diye bağırdı.

"Küçük oyunlarını oynuyorlar," dedi Emilio, elinde temiz bulaşıklarla geçerken.

Durakladı ve bana göz kırptı. "Hey. Sen ne-"

"Boş ver!" Ona söyledim ve Rhea'ya baktım. "Seninle konuşmam gerek."

Birkaç dakika sonra odasına vardık, böylece ikimiz de paspas görevinden kurtulmuş olduk. Yolda biraz çay bile kapmayı başarmıştık, çünkü henüz kaosu yayılmadığı uşağın kilerindeydi. Bazen işler yolunda giderdi.

Saraydaki yaşam alanları, yardımcılar dışında herkesin iki katına çıkmak zorunda kaldığı eski Pythian Sarayı'ndakilerden bile daha genişti.

Bu yatak odaları konsolosun hizmetkârları için tasarlanmıştı - görünüşe göre -Yani tabii ki güzellerdi. Kızların çoğunun makul büyüklükte bir yatak odası ve kendilerine ait bir banyosu vardı. Rhea'nınki daha büyüktü ve küçük bir oturma alanı da vardı. Orada, üzerinde kızların ve Agnes'in bir bahçede güllere bakıp gülerken çekilmiş fotoğraflarının bulunduğu koyu renkli şöminenin önünde oturduk. Sanırım çiçekleri seven tek kişi o değildi, çünkü Rhea duvarlara birkaç suluboya resim eklemişti ve yan masanın üzerinde de eski, fırırlı türden, soluk pembe, korunmuş örneklerden oluşan bir vazoduruyordu. Fotoğraflara benziyorlardı ama emin olamadım.

Bunun dışında, ya o böyle sevdiği için ya da hiçbirimizin dekorasyon için fazla zamanı olmadığı için, taşındığımızda olduğu gibi zevkli bej ve beyaz bir odaydı.

Bir istisna dışında.

Yanıma bir fincan çay almıştım ve ayaklarım aniden yukarı kalktığında neredeyse üzerime dökcektim. "Bu da ne-" dedim, sandalye ile sehpa arasındaki karanlığa bakarak. Ve birini değil, bir şeyi gördüm. Bu sabahki küçük hassock.

"Oh, ne kadar cu-" Başladım, o sırada harika bir şey oldu. "Aman Tanrım. Oh, oh, oh *Tanrım*."

"Ne oldu?" Rhea öne doğru oturup endişeli bir ifadeyle sordu. Muhtemelen sesim ölmek üzere olan bir bufalo gibi çıktığı içindir.

Umurumda bile değildi. Çünkü o küçük şey ayaklarıma masaj yapıyordu. Elleri olmadığı için nasıl olduğunu bilmiyordum ve umurumda da değildi. Kanatlı koltuğun minderlerine yaslandım ve ölüp cennete gittiğime karar verdim.

En iyisi. Satın alma. *Hiç*.

Rhea, "Etrafta koşuşturuyor, insanlara çelme takıyordu, ben de onu buraya kapattım," dedi. "Umarım sakıncası yoktur."

"Ngghhhh."

Bir süre sessizce oturduk, Rhea ayını içiyor ve gülümsemesini gizlemeye çalışıyordu, ben ise burada uyumayı düşünüyordum. Libidom tok bir mide ve ciddi anlamda iyi bir ayak masajıyla savaşıyordu. Libidom kaybediyordu.

Ama yapmam gereken bir iş vardı ve bir süre sonra kadınları ayağa kaldırmayı başardım. "Rhea

-" Sonra yine durdum, çünkü Hilde'nin konuşma yeteneğine sahip değildim ve bir şeyleri nasıl ifade edeceğimi bilemiyordum.

Ve çünkü tartışmamız gereken bir eğitim konusundan daha fazlası vardı.

Daha önce bir şey söylememiştim, çünkü Rhea yarasını çok zor atlatmış, çok kan kaybetmişti ve Agnes'in eski sarayındaki diğer kızlar gibi o da son zamanlarda iyice travma geçirmişti. Bunu daha da arttırmak istememiştim ama aynı zamanda anlamasını istediğim şeyler de vardı.

İçimi ektim.

Bu tür şeylerden nefret ederdim.

"Hanımefendi?" Rhea biraz endişeli görünmeye başlamıştı. "Diplomasi konusunda iyi olmadığımı biliyorsun, değil mi?" Dedim.

Mircea'nın vampirleriyle iyi anlaşmamızın nedeni buydu. En iyi günlerinde bile nezaket konusunda berbat olan, ama yine de bir kavgada kendilerini idare edebilecek türden künt, umutsuz nedenlerini bana göndermişti. Bu onlar için iyi olmuştu, aksi takdirde kibar ve kibar ailesinde garip adamlar gibi hissettikten sonra onlara yenilenmiş bir amaç duygusu vermişti. Ve bir ömür boyu vampirlerin yanlış yönlendirmeleri ve açık yalanlarından sonra, onları tuhaf bir şekilde ... ferahlatıcı bulmuştum.

Ve belki de onlar gibi olduğum için.

"Kimsenin duygularını incitmek istemem," dedim şimdi. "Ama-

" ay fincanını yere bırakarak bana "Yapmayacaksın," dedi.

Sanırım bunu yapıyorduk.

"Tamam, işte anlaşma," dedim ona. "Seninle çok mutlu olduğumu ve bu mahkemenin bir parçası olduğun için son derece memnun olduğumu bilmeni istiyorum-"

"Ama?" Nazikçe gülümsedi.

"Ama. Drag'ta olanlar hakkında konuşmamız gerekiyor."

Onu o karanlık büyücünün göğsüne sıkışmış gördüğümde neler hissettiğimi düşündüm. Bu bana bu gece, o yaratığın Caedmon'u öldürdüğünü düşündüğümde hissettiklerimi hatırlattı ama daha kötüsünü. Caedmon'dan ben sorumlu değildim.

Bazı karanlık büyücüler Rhea'yı eski cadılar meclisindenmiş gibi davranarak dışarı çekmişlerdi; cadılar meclisine katılmak isteyen bazı kızlar vardı. Bugünkü ziyaretimi tetikleyen şeylerden biri de bu oyundu; o zamandan beri bunu düşünüyordum. Ama ne yazık ki Rhea'yı bekleyenler bir grup küçük kız değildi. Kara Şövalyeler, kendi deyimleriyle, istedikleri bir tutsağı bana vermeye zorlamak için onu yakalamışlardı.

Elizabeth Warrender ya da daha çok bilinen adıyla Lizzie, Agnes'in haydut yardımcılarında hayatta kalan son kişiydi. Beni öldürmeye çalıştıktan sonra onu esir almıştım ama elimde tutmamıştım. Onu koruması için Çember'in ellerine teslim etmiştim, bu yüzden istesem bile karanlık büyücülere Lizzie'yi veremezdim.

Ama bunu bilmiyorlardı ve onlara söylesem de bana inanmazlardı. Çalıntı büyüünün etkisindeydiler, neredeyse sarhoş olmuşlardı, manik ve bulanık beyinliydi ve damarlarında vızıldayan gücü kullanmaya hevesliydi. Kabul etmemi istediklerinden bile emin değildim; kavga istiyorlardı ve eğer onlara istediklerini vermezsem ilk kurban Rhea olacaktı.

Orada durmuş, bir yandan onu kurtarmak için bir plan oluşturmaya çalışırken bir yandan da alışılmadık derecede güçlü duygularla mücadele ediyordum. Bir Pythia ile sarayı arasındaki bağ güçlüdür ve o anda liderin kafasını koparmak istemiştım. Onun kanını ellerimde hissetmek istemiştım. Acı içinde çığlık attığını duymak istemiştım.

"Cassie?" Rhea şimdi ciddi şekilde korkmuş görünüyordu, ben de yüzümdeki ifadeyi yumuşatmak için çaba sarf ettim.

"Onu öldürmek istedim," dedim ona dürüstçe. "Seni yakalayan o kara şövalyeyi. Vampir gibi davranıp kalbini göğsünden çıkarmak ya da en azından yerinden oynatıp seğirmesini, sarsılmasını ve ölmesini izlemek istedim. Ama yanında sen ve ona destek olacak birkaç yüz adam vardı ve ben boşa koşuyordum. Bunu düşünmek zorundaydım, savaşmak değil, ama onun ölmesini o kadar çok istiyordum ki."

"Sen Pythia'sın," dedi bana, biraz kısık sesle. "Sen kendi meclisinin başısın. Bazıları ne derse desin, Pythian Meclisi budur. Ve bir meclis lideri ..." Durdu, yutkundu. "Eski unvan Büyük Ana'ydı. Hâlâ bazen kullanılır. Meclis üyeleri ve liderleri arasındaki bağın bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır. En iyi haliyle bir aile gibidir ve burada bunu hissedersiniz." Göğsüne dokundu.

Ve evet, biliyordum. Bana geldikleri ilk andan beri, o şaşkın, korkmuş küçük kızların hepsine sahiptim. Zaten bir ailelerini kaybetmişlerdi.

Hediye, eğitim için evlerinden uzaklaştırılmalarına neden olmuş, ardından Agnes'in ölümü ve ardından saraya getirdiği kaosla bir diğeri kaybetmişlerdi. Ne yapacaklarını ya da nereye gideceklerini bilmiyorlardı ve kötü adamlar onları öldürmeye çalışıyordu ve onları koruması gereken insanlar - yardımcılar - düşmanlarının yanında yer almıştı!

Pythia'ları onlara karşı koyamayacak kadar zayıf bir halde ölümlük, tanrılar tehditler, güç ve ölümsüzlük vaatleriyle onları cezbedip uzaklaştırdıkça, yardımcılarını birer birer düşmüştü. Savaş, ilk kurşun atılmadan çok önce, Pythian Sarayı'nın içinde başlamıştı. Ve Agnes onunla tek başına savaşmıştı.

Yine de yardımcılarını kurtaramamış olsa da, tanrıların etkisinden uzakta yeni bir halef olan beni bularak sarayı kurtarmıştı. Annesi onlardan biri olan ve bu nedenle onların yalanlarına karşı çok duyarlı olmayan birini. Daha sonra, bir Pythia'nın yapması gerektiği gibi sarayını savunurken öldü, son eylemi eski varisi Myra'dan kurtulmak oldu ve bana görevimde büyümem için çok ihtiyaç duyduğum zamanı kazandırdı.

Uzun zamandır benim kahramanımdı, bir Pythia'nın nasıl olması gerektiğinin parlak bir örneğiydi. Ancak, yakın zamanda öğrendiğim üzere, o aynı zamanda hatalar yapmış kusurlu bir insan kadındı. Belki de onu bu yüzden bu kadar çok seviyordum: Kendimi onunla bağdaştırabiliyordum.

Ama Rhea bunu böyle görmüyordu.

"Annem bu bağı tamamlamadı," dedi sessizce, şöminenin üzerindeki resme bakarak. "Bir cadı meclisi cadısı değildi, ama olsaydı da fark etmezdi. O da senin gibi meclisi kazanmadı; meclis ona hediye edildi. Gerçek bir cadı meclisi bağı için kan gerekir, başkalarının değil *senin* kanın. Ya da en azından temsil ettiğin meclis için kendininkini dökmeye, her şeyini feda etmeye istekli olmayı. Bunu sen yaptın! O değil!"

"Rhea-"

"O gece seni gördüm," dedi bana dönüp bakarken, sesi titriyordu. "Mahkeme için, *çocuklar* için geldikleri gece. Biz kaçarken onları uzak tuttu. Hiçbir şeyin kalmamıştı; kalmadığını *biliyordun*. Kalırsan ölecektin ama yine de kaldın! Ben diğerleriyle kaçarken, ben *kaçarken* -"

"Sana söyledim," dedim, çünkü bütün bunların nereden çıktığını bilmiyordum. "Bana yardım edemezdin-"

Aniden güldü ve bu acı bir kahkahaydı. "Oh, bunu biliyorum! O zaman da biliyordum.

Annem gibi, ben de asla-" Dudağını ısırarak sözünü kesti ve sonra

bana ciddi bir şekilde baktı. "Sürüklenirken olanlar için özür dilerim. Bir savaş daha ve ben eskisi kadar işe yaramazdım, daha da kötüsü, çünkü seni dinlemedim. Bana hiçbir şey yapmamamı, işi sana bırakmamı söyledin ama ben çok korktum-"

"Sorun yok-"

"Her şey yolunda değil! Dinlemem gerekirdi. Sen benim Pythia'msın ve dinlemeliydim! Londra'da seninle kalmam gerektiği gibi; dışarı çıkmama yardım etmek için kalmalıydim."

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Ve iblis konseyi beni dışarı çıkardı."

Nüfuslarını yok eden, onları spor olsun diye avlayan ve kendisine güç katan annemden ne kadar nefret edip korksalar da, yeni bir savaşın yaklaşmakta olduğunu ve ellerinde kalan tanrıçaya en yakın şeyin ben olduğumu fark etmişlerdi. Ve bu aslında o kadar da yakın olmasa da, elde edebileceklerini alan oldukça pragmatik varlıklar olduklarını kanıtlamışlardı.

Böylece son saniyede, yüzümden birkaç santim ötede yanan bir büyü enerji şimşegiyle kurtarılmış oldum.

"Ama bunu yapacaklarını bilmiyordun," dedi Rhea şiddetle. "Seni izlediklerini bilmiyordun, ben de bilmiyordum! Yine de kaçtım. . ."

Ona baktım. Rhea'nın Londra'daki o geceden bu kadar rahatsız olduğunu hiç bilmiyordum. Kazanmıştık; çocuklar kaçmış, meclis liderleri ve Rhea onları binadan çıkarırken ben de kalan gücümü saldırganları yavaşlatmak için kullanmıştım. Kıl payı kurtulmuştuk ama işe yaramıştı. Bunu bir zafer olarak saydım.

Ama belli ki Rhea bilmiyordu.

Anlamadığım bir şey daha söylemişti, Agnes'le ilgili bir şey. "Annene benziyorsun da ne demek?" Belki de buna hakkım olmadığından endişelenerek sordum. Ama sanki Rhea içinde bulunduğumuz durum için annesini suçluyormuş gibi gelmişti, ama bu doğru olamazdı.

Ama sanırım öyleydi, çünkü yüzü buruştu. "Yeterince güçlü değildi. Gücü nasıl kullanacağını biliyordu ama etrafında olup bitenlere karşı kördü. Bunun olmasına izin verdi-"

"Rhea, hayır-"

"O yaptı! Hem o hem de babam yaptı! Çok geç olmadan büyüyen tehdidi göremeyecek kadar kendilerini birbirlerine kaptırmışlardı. İnsanların ilişkilerini öğrenmesine izin verdiler - çok fazla değil, ama ilişkilerini baltalamaya yetecek kadar."

mahkemenin tarafsızlığı. Bu da yetmezmiş gibi, kendi yardımcılarından birinin onu zehirlediğini bile anlayamadı ta ki-"

Sözünü kesti ve ayağa fırladı, yüzü kederliydi ve bana arkasını döndü. "Peki bu onlara ne kazandırdı? Bütün bunların sonucu ne oldu? Ben ve ben ondan bile daha güçsüzüm! Gücü hiç kullanamam, kullanmamalıyım da! Tıpkı onun yaptığı gibi her şeyi berbat ederim ve-"

Ayağa kalktım ve kollarımı ona doladım çünkü sarılmaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

"Eğer sen olmasaydın-" diye başladı ama sözünü kestim.

"Annen olmasaydı burada olamazdım," dedim ona kararlılıkla. "Hayatımı kurtardı, o olmasaydı başarıya ulaşacak bir suikast konusunda beni uyardı. Bunu kanıtlamak için bana kendi ölüm ilanımın bir kopyasını getirdi. O zamanlar bu dünya hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama bu beni kaçmaya itti ve hayatımı kurtardı."

"Bunu bilmiyordum."

"Annen hakkında daha önce konuşmalıydık," diye itiraf ettim. "Ama hiç yeterli zaman yokmuş gibi görünüyordu. Seni Françoise'a gönderdim ama kendimi açıklamam gerekirdi-"

"Benimle konuşmadı," dedi Rhea. "Ne?"

Rhea başını iki yana salladı. Taktığı düzgün saç tokası kısmen düşmüştü ve bu da işi bitirmiş, saçlarının gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünün etrafına dağınık bir şekilde düşmesine neden olmuştu. "Önerdiğin gibi onunla konuşmaya çalıştım ama kabul etmedi. Annem hakkında iyi bir şey söyleyemeyeceğini söyledi ama kederli bir kıza kötü bir şey de söyleyemezdi. Hiçbir şey söylemedi."

Kafamın içinde bir plak sesi duyarak ona baktım.

Bilmiyordu, fark ettim. Agnes'in ölümüyle ilgili gerçeği ya da bana yardım etmek için oynadığı ve tek başına oynadığı çılgın, zeki ve tehlikeli oyunu bilmiyordu. Bir an orada öylece durdum, şok içinde kaşlarımı çattım.

Ve Rhea'ya o kadar benzeyen bir kadını hatırlıyordum ki onu her gördüğümde kalbim kırılıyordu. Agnes'in son gücünü kullanarak bana zamanda nasıl geri döndüğünü, Carcassonne, Fransa'daki eski, pis bir zindana nasıl gittiğini hatırladım. Geri dönecek gücünün kalmadığını ve muhtemelen orada öleceğini bile bana verebileceği bilgileri nasıl verdiğini.

Ama hayır. Orada *başka* biri daha ölebilirdi. Ama Agnes bundan daha zekiydi ve yapması gereken son bir işi ve bunu yapmasını sağlayacak bir numarası daha vardı. Tüm yardımcılarının toplamından daha fazla güce sahip olan haydut varisi Myra hâlâ serbestti ve benim sahip olmadığım yılların eğitimine sahipti. Onunla başa çıkmam için birinin bana yardım etmesi gerekiyordu ve Agnes bunu biliyordu.

Françoise adında genç bir Fransız cadı kaçırılıp Faerie'ye götürülmek üzereydi, uzun süredir devam eden fey köle ticaretindeki kayıp kişilerden biri daha. Ne olursa olsun bu gerçekleşecekti; Agnes orada hiçbir şeyi değiştirmede. O sadece otostop çekmişti.

Bana ruh formunda gelmişti, başka bir zamanda birine sahip olarak enerjiyi korumak için kullanılan eski bir Pythian numarasıydı. Başka seçeneği yoktu, çünkü ölmekte olan bedenini yanında getirecek kadar gücü yoktu, zaten bu da gerekeni yapmasına izin vermezdi. Hala gözlerimi kapatıp onu görebiliyordum, karanlıkta dans eden hayalet gibi bir varlık, kısa bir an için bir zamanlar olduğu siyah saçlı kız gibi görünüyordu.

Ve orada ruh formunda olmak ona özgürlükten daha fazlasını vermişti; Françoise'a sahip olmasına ve zamanın buradan çok farklı aktığı Faerie'de yüzyıllar boyunca beklemesine izin vermişti. Sadece birkaç yıl gibi görünen bir süreden sonra, Françoise'ın feylerden kaçmasına ve dünyaya dönmesine yardım etti. Orada başka bir bedene, Myra'nın bedenine sahip oldu ve son bir güç patlaması için tüm gücünü kullandı.

Ve boğazını kesti.

Onun zarifçe yere düşüşünü, Pythian elbisesinin beyaz dalgalanışını, etrafındaki melek kanatları gibi, kanının parlak kırmızısının yakutlardan dökülüşünü hâlâ görebiliyordum. İki ruhun birlikte yükseldiğini görebiliyordum, çünkü Agnes Myra'nın da kendisiyle aynı numarayı deneyeceğini biliyordu. Ama bunu reddetmişti. Onunla sonuna kadar savaşmış, onu yakalamış ve ruhunu kendisiyle birlikte ölümden sonra nereye gidiyorsak oraya sürüklemişti.

Hiç kimse Pythian Sarayı için Agnes kadar kan dökmemişti, hiç kimse. Kızının bunu bilmeye hakkı olduğunu düşündüm.

"Otur," dedim ona kısık sesle. "Sana annenden bahsetmenin zamanı geldi."

Yirminci Bölüm

Bir süre sonra Rhea'yı arkamda şok olmuş ve düşünceli bir halde bırakarak odama döndüm ama gözleri yaşarmadı. Kahretsin, ben ondan daha çok ağlamıştım. Belki de yanlış açıklamıştım? Bunu nasıl yanlış açıklayabileceğimi bilmiyordum. Bunu yapmanın pek çok yolu vardı.

Kocaman bir esneme neredeyse kafatasımı çatlatıyordu.

Kahretsin, yorgundum! Ve Pritkin'in buna hazır olduğunu varsaysak bile, artık hiçbir şey için havamda değildim. Daha önce oldukça ilgili görünüyordu ama belki de onu yanlış anlamıştım. Son zamanlarda bunu çok yapıyor gibiydim.

Ama ne olduğunu açıklamam gerekiyordu, sadece onunla konuşmak istediğimden bahsetmiyorum bile, lanet olsun! Son birkaç haftadır onu pek görmemiştim ve bu gece eğlenceli olsa da, tıpkı hasta odasını ziyaret ettiğim günlerdeki gibiydi. Zamanının yarısında uyuyordu, geri kalanında ise etrafta dolaşan başka insanlar vardı, genellikle savaş büyücüleri, çünkü sürekli garip rüyalar görüyordu.

Ve onlardan bir şeyler çıkarıyorum.

Bir cehennem boyutundan çağırdığı bir geçitten dökülen bir grup küçük ateş perisi gibi. Tahmin edebileceğiniz kadar kötü değillerdi ama sayıları bin civarındaydı ve dokundukları her şey alevler içinde kalıyordu. Ve elbette bu, vampirlerin onları toplayamayacağı anlamına geliyordu, bu yüzden büyücülerin elleri doluydu.

Eğlenceliydi.

Kumarhane müdürü buna bayılmıştı.

Gerçi Pritkin'in rüyasında ve gerçek hayatta birine fırlattığı devasa ateş topu kadar kötü olmamıştı, çünkü büyüsü aradaki farkı bilmiyor gibiydi. Büyülü tiplerin geceleri tıpkı insanların hareketlerine olduğu gibi yeteneklerine de zihinsel olarak kilitlenmeleri gerekiyordu, böylece uykularında sürekli büyü yapmıyorlardı. Ama uyurgezer insanlar gibi,

Pritkin'in beyninde bir şeyler ters gitmiş gibiydi ve frene yeterince sert basmıyordu.

Her neyse, iyileşirken bebek bakıcısına ihtiyacı vardı ve bu da yalnız zaman geçiremeyeceği anlamına geliyordu. Ya da en azından çok az yalnız kalmıştı ve bunun çoğunda beyni bulanıktı. Sonra Jonas için bir iş yapmaya gitti ve ben onu hiç görmedim!

Ama bu gece her şey daha iyi görünüyordu. Tam olarak normal değildi; Pritkin flört etmezdi, bu yüzden ona ne olduğunu bilmiyordum, ama en azından sağlıklı görünüyordu. Belki de bebek bakıcıları artık etrafta değildi? Dudağımı ısırdım. En azından gidip iyi geceler dilemeliydim. Yapılacak en kibar şey buydu. Ve bir haftadır İngiltere'de ya da ondan önce Hong Kong'da ne halt ettiğini öğrenmeliydim, ya da ... ya da sadece biraz konuşmalıydim. Onu o kadar çok özlemiştim ki. Neden bunu tartışıyordum ki? Sadece git ve iyi geceler de Cassie, Tanrım!

Yer değiştirdim ve bir an için doğru odada olduğumdan emin olamadım. Genel bir otel sütiydi, daha önce sahip olduğu küçük delikten daha güzeldi, çünkü bugünlerde seçim yapacak çok şey vardı. Otel son saldırının ardından tadilat için kapatılmıştı ve yerel doğaüstü topluluğun üyeleri hâlâ etrafta dolanıp yeni MAGIC'in (BM'nin onların versiyonu) çölde tamamlanmasını beklerken, bol miktarda fazladan yer vardı.

Bu da Pritkin'in başka bir odayı tercih etmiş olabileceği anlamına mı geliyordu?

Çünkü bir köşeye sıkışmış, korkunç kokulu malzemeler ve küçük şişelerle dolu dağınık bir iksir tezgahı yoktu. Sanki askılar hiç icat edilmemiş gibi neşeyle sağa sola savrulan giysiler yoktu. Yere taşan silahlarla dolu bir sandık ya da yatağın altından görünen savaş botları yoktu.

Pritkin bir savaş büyücüsü olabilirdi ama bir şekilde tüm bu askeri hassasiyet olayını kaçırmıştı.

Kahretsin, diye düşündüm; bahse girerim yanlış odadaydım! Ve daha da kötüsü, şu anki sakın duştaydı. Pritkin'in nereye taşındığını öğrenmek için yer değiştirmeye hazırlanırken banyonun kapısı açıldı ve biri dışarı çıktı.

Belinde bir havlu vardı ve ıslak saçlarını ovma için kullandığı başka bir havlu da başını örtüyordu. Ama bunun bir önemi yoktu. O karın kaslarını nerede görsem tanırdım.

Bazı yeni yara izleri olduğunu fark ettim ve yan tarafında yumruğum büyüklüğünde bir çürük vardı, keskin kenarlı bir kılıcın dövmesinin ortasında garip bir şekilde şişmesine neden oldu, çünkü şişlik henüz inmemişti. Ama hafif kürklü göğsünde hiçbir iz yoktu ve bir pazısının üzerindeki ve göğüs kafesindeki yara izleri iyileşme yolundaydı. Parmak uçlarımın altındaki kabarık çıkıntıları hâlâ hissedebilmeme rağmen artık renkleri bile solmamıştı.

Odayı geçtiğimi ve tek kelime etmeden onu ellemeye başladığımı fark ettim, bu garipti ama orada durmadım. Ellerimin altındaki vücut sert, katı, sıcak ve *canlıydı* ve o libido şeyi? Evet, geri gelmişti.

İntikamla.

"Gelmeyeceğini sanıyordum," dedi kollarımı boynuna doladıktan sonra zıplayarak bacaklarımı da boynuna doladığımda.

"Yakalandım," diye mırıldandım, dişlerim hatırladığımdan daha dolgun olan alt dudağındaydı. Tabii ki Pritkin'i yemeye çalışırken çok fazla deneyimim olmamıştı. Bunu değiştirmem gerektiğine karar verdim ve bacaklarımı sıktım.

Birden fazla şekilde tepki verdiğini hissedebiliyordum ve güldüm ve o lezzetli dudağı biraz daha parçaladım. Sonra çene çizgisini kemirmeye devam ettim. Kulak memesini merak ettim ve Tanrım, elimden gelse onu yerdim, içimde aniden şiddetli bir açlık hissettim.

Bir an sonra yatağa düştüm, o üstümdeydi ve bu daha da iyiydi, bu mükemmeldi. Ona sürtündüm, dudaklarını buldum, onu içime çektim. Çok daha iyiydi ama yeterli değildi. Açlığım doymak yerine her hareketimde daha da artıyor gibiydi, dilim onun ağzında, onunki benimkinde, sıcak, tatlı, okşayıcı, hayır! İstedğim bu değildi!

"Sert sevdiğini sanıyordum," diye homurdandım ve gözlerinin alev aldığını gördüm.

Ardından gelen şey tatlı bir öpücük değildi. Nazik ve romantik değildi. Neredeyse öpücük formunda bir kavgaydı ve eğer bu adam hakkında her şeyi anlatmıyorsa, diye düşündüm ve bana öğrettiği bir hareketi kullanarak üste çıkarak yuvarlandım.

İşe yaradığına belli belirsiz şaşırmıştım ama dikkati dağılmıştı. Belki de benim kazanmama izin vermişti. Ben de onu öpmeden önce çıkardığı küçük "oof" sesine rağmen üzgün görünmüyordu.

Benimki de nazik değildi. Onu kaybettiğime, bir daha asla göremeyeceğime dair haftalarca süren korku ve endişeyle doluydu. Boş bir beden kabuğu dışında, barındırması gereken ruh lanetlenmiş ve onu söndürmek için zaman içinde doğumuna geri gönderilmişti.

Bu, Pritkin'i kontrol edemeyecekleri tehlikeli bir d nek, inatçı, öfkeli ve gereğinden fazla büyüye sahip bir orospu çocuğu olarak gören iblis yüksek konseyinin bir hediyesiydi. Haklıydılar da; hiç kimse onu kontrol edememişti. Elbette aynı şey benim için de söylenebilirdi, bu yüzden hemen peşinden gitmiştim.

Ve onu buldu. Ve onu geri getirdim. Ve onunla herkesten daha az zaman geçirdim!

"Yavaştan alacaktım," dedi bana, elleri beni lanet olası bornozdan ustalıkla çıkarırken. "Seni yemeğe g t recektim; sana  i ek alacaktım..."

"Zaten yemek yedim ve yukarıda çiçeklerim var," diye nefes nefese tişörtü y rtıp attım.

"O zaman senin için ne yapabilirim?"

"Aklıma sadece birkaç yüz şey geliyor," dedim ve atıldım. Ve kendimi sırtüstü yatmış, bacaklarımın arasında bir savaş b y c s yle buldum, k lotumu aşağıya kaydurdım. "Hayır," dedi, ben hareket etmeye çalışırken parmağıyla beni işaret ederek.

"Ne?" "Orada

kal."

"Hayır, yapamam!  n sevişmeye ihtiyacım yok, lanet olsun!"

"Bu çok talihsiz bir durum," dedi imkânsız adam. "  nk  ben biliyorum."

Yalancı, diye düşündüm, sağlıklı bir şişkinlik yakaladım. En azından biri beni gördüğüne sevinmiş görünüyordu. Ama lanet olası havlu kumaşla  rt lm şti ve hiç yaklaşmıyordu. Aslında, Pritkin vücudumdan aşağı kayarken tam tersi doğruyd .

Kahretsin, ben Pythia'ydım! Neden kimse onlara söylediğimi yapmadı? Benim sorumlu olmam gerekmiyor muydu? Olmam gerekmiyor muydu-

Uhgnnn!

Beynim dağıldı, karmakarışık, tutarsız düşüncelere daldım, çünkü Pritkin göründüğü kadar rahat değildi. Korktuğum gibi kalçalarımı  p p bana işkence etmek yerine, bana başka bir şekilde işkence etmeye karar vermişti. Çok daha doğrudan bir şekilde.

Ağz  üzerime kapandığında neredeyse yataktan düşüyordum ve muhtemelen başka bir zaman utanacağım bir ses çıkardım. O anda umurumda değildi. O anda sadece onu istiyordum-

Uhgnnn! "Evet, orada. Tam orası!" Pritkin bana baktı ve güldü, piç kurusu, tam bir piç kurusu. "Ne yapıyorsun sen?" Nefes nefese kaldım. "İşine geri dön. Geri d n!"

"Takdir eden seyircileri severim," dedi ve ben kafasına yastık fırlatana kadar beklememe izin verdi.

Sonra da işine geri döndü.

Ve Tanrım, adam mesleğini ıskalamış, diye düşündüm. Hiçbir şekilde bir savaş büyücüsü olmamalıydı. Hayatta olmaz. Lanet olası bir *yeteneği* vardı ve ben zaten o kadar hazırdım ki her vuruş gerçek bir sihir gibi geliyordu. İçimi bir ele geçirme gibi titrettiler, ısıltılı his nehirleri gibi, en karanlık köşelerimi aydınlatan parlak güneş ışığı parmakları gibi, içimi doldurdular.

-ile-ile- UHGNNN!

Aniden süpernovaya dönüşen bir yıldız gibi üzerimde, içimde parlaklık patladı, beni titretti, sonra çarpınmaya ve sonra çılgılık atmaya gönderdi. Ve bu böyle devam etti. Kabardıkça kabaran bir nehre binmek gibiydi. Ne zaman bittiğini, bitmesi gerektiğini düşünsem, daha da yükseğe tırmandı, ta ki dikiş yerlerinden ayrılacak mıyım yoksa patlayacak mıyım emin olamayana kadar.

Sonra ikisini de yaptım.

Nehir bir his şelalesiyle son buluyordu, kenardan hızlı bir dalışla değil, şelalenin dibinde her şeyin aynı anda size çarpıyor gibi görüldüğü çalkantılı, çılgın, karmakarışık şeylerle. Orada neşe vardı, oh, evet, pırıl pırıl bir dünya, tutku ve "aşk" olarak adlandırmaya başladığım bir duygunun sıcak, her şeyi kapsayan kucaklaması. Ama acı da vardı, kovalamacanın, neredeyse onu kaybetmenin umutsuz korkusu; asla yeterli olamayacağımdan, bunu yapamayacağımdan emin olarak uyuyana kadar ağladığım yorgunluk ve felç edici endişe geceleri vardı; Mircea için suçluluk, acı ve öfke vardı, çünkü onu da seviyordum, onu hala seviyordum, ama ihanet çok derinden kesti; ve gelecek için endişe vardı, bunun nereye gittiği, sadece çöküp yanacağı konusunda da endişe vardı.

Tüm bunların nereden geldiğini ya da neden şimdi ortaya çıktığını bilmiyordum. Ama çıkıyordu ve birdenbire muhtemelen kafası çok karışık olan ama yine de bana sarılan bir adamın kollarında içimi burkan, bedenimi sarsan hıçkırıklarla ağlamaya başladım. İçimi dökmeme izin veriyor, onu çok sıkı, çok sıkı tutarken tırnaklarımın onu kesmesine izin veriyordu, ama bırakamıyor gibiydim. Bırakırsam tekrar üzerimde kaybolacağından korkuyordum ve bunu yaşayamazdım, yapamazdım!

Sonunda durdu, titremem hafif bir ürpertiye dönüştü, bedenim bitkin, sıcak ve güvendeydi.

Yüzüne doğru esnedim ve çok utandım ama o sadece güldü ve başımın üstünü öptü. "Uyu Cassie."

"Yapamam. Ben- biz- istemiyor musun-" "Uyumamı istiyorum. Çok yorgunsun."

"Yorgun değilim. Bu çok saçma," dedim ve sonra tekrar esneyerek işi berbat ettim.

"O zaman biraz burada uzanalım," dedi ve başımı göğsüne yasladı. "Tamam mı?"

Başımı salladım, çünkü çok iyi hissettiriyordu. Yorganı üzerimize çekti ve sıcak bir kozanın içinde olmak gibiydi, sabun, temiz ter ve seks kokuyordu, ki bu hiç de kötü bir kombinasyon değildi. Ve o; onun gibi kokuyordu, bir daha karşılaşacağımı hiç düşünmediğim bir koku, onu bu kadar yakınımda, sert, sıcak ve inkar edilemez bir şekilde *orada* bulacağımı hiç düşünmediğim gibi.

Nefes alışım yavaşlarken göğsümde garip bir his vardı. Önce ne olduğunu anlamadım ama sonra fark ettim: hafiflemiştim. O kadar uzun zamandır taşıdığım ve artık neredeyse normal hale gelen ağır endişe ve korku yumağı yok olmuştu. Tüm bunların içinde bir yerlerde çözülüyor ve yumuşuyordu, ta ki artık *orada* olmayana kadar.

Birden kendimi neredeyse ağırlıksız hissettim ki bu aptalcaydı. Binlerce sorunum vardı, çoğu hakkında ne yapacağımı bilmiyordum ve bunlar sadece bildiklerimdi. Yapmam gereken... . . .

Tekrar esnedim ve bir el saçlarımı düzeltti. "Uyu," dedi biri. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Sonra akıntı beni sürükledi.

* * *

Tanımadığım bir odada, tanımadığım bir yatağın üzerine güneş ışığının vurmasıyla uyandım ve tanımadığım bir adam bana doğru eğildi.

Çünkü Pritkin'di, ama değildi.

Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım, uyku görüşümü bulanıklaştırıyordu, hâlâ yarı baygın olduğumdan emindim. Çünkü tanıdığım adam kolalı, düğmeli ve her zamanki tişört ve kot pantolon üniformasının içinde olabildiğince düzgündü. Tam olarak sert ya da kendini beğenmiş biri değildi. Ama dikkatliydi. Tedbirli. Dikkatliydi.

Kolay kolay gülümsemiyordu ya da çoğu zaman hiç gülümsemiyordu. Güvenmezdi. Gönüllü olmadı. Ondan kişisel bilgi almak

Fort Knox'a girmek. Yarı iblis olması sürpriz olmuştu. Kolordu'da yüksek rütbeli olması da sürpriz olmuştu. Hatta aksanı olmasaydı, *İngiliz* olması bile sürpriz olurdu.

Bir de bana dokunmamak, beni fark etmemek, hatta bazı günler bana bakmamak için elinden geleni yaptığı etkileşimlerimiz vardı. Uzun süre onun tipi olmadığını düşünmüştüm. Bu konuda yanılmış olma ihtimalim vardı, diye düşündüm başım dönerek, gözleri üzerimde gezinirken.

Alışık olduğumdan farklı gözlerdi: sıcak, sahiplenici ve yeşilden çok siyah. O da farklı hareket ediyordu, bilinçsizce daha zarif, daha akıcı, neredeyse yırtıcı. Ve tam olarak tanımlayamadığım bir şekilde farklı *hissettiriyordu*. Pritkin'imın en azından çoğu durumda ne yapacağını biliyordum.

Bundan pek emin değildim.

Ama o alt dudak karşı konulamayacak kadar cazipti. Doğrudum, dudaklarımın arasına aldım, dişlerimin arasında şiştiğini hissettim. Bedenim tepki verdi ama dün geceki çaresiz, neredeyse acı veren arzu gitmişti. Onun yerine durgun bir sıcaklık, rüya gibi bir özlem, tembel, doymuş bir his vardı, cömert bir yemekten sonra tatlı arabasına bakmak gibi. Artık aç değilsiniz ama yine de ...

Yiyebilirsin.

"Bu şekilde başlayan fantezilerim oldu," dedi, nasırlı elini bir göğsümün üzerinde gezdirirken, meme ucunun dokunuşuyla heyecanla kabarmasını izledi. İçimden sıvı bir nabız geçti.

"Ne şekilde?"

"Sen. Yatağıma yayılmıştın. Tabii ki o sırada köle kız kostümü giyyordun."

Bir an düşündüm ve sonra Pritkin'in savaş büyücüsü arkadaşı Caleb ile birlikte cehenneme kurtarma görevine gittiğimizde giydiğim o korkunç *I Dream of Jeannie* kostümünü hatırladım. Daha iğrenç cehennemlerden birine değil, Rosier'in ana sarayının bulunduğu çöl dünyasına.

"Öyle mi oldu?" Sesimi sabit tutmaya çalışarak sordum. Çünkü o lanet nasırlı başparmak, meme ucum zaten olabildiğince sertleşmiş olmasına rağmen okşuyor, okşuyor, okşuyordu. Diğerini garip bir şekilde soğuk ve ihmal edilmiş hissettiriyordu -sıcak bir ağız üzerine kapanana kadar. "Benim bedenimde olan tek şey buydu."

Bir an için başını kaldırdı, yeşil gözleri yarı sarhoş, yarı alaycıydı. "Senin ölçülerinde değildi. Senin ölçülerine yakın değildi."

"Şikayet mi ediyorsun?"

"Hayır." Eski işine geri döndü, yemin ederim her santimini avuçlayana, yalayana ve emene kadar göğüslerimle ziyafet çekti. Ta ki ben onun altında kıvrana, hafifçe nefes nefese kalana, soğukkanlı ve sakın davranmak için yaptığım yarım yamalak girişimde başarısız olana kadar.

Sakin değildim. Kesinlikle sakın değildim. Özellikle de bariz bir niyetle üzerime doğru hareket ettiğinde.

Ama sonra orada öylece kaldı, göğsünün hızla inip kalkması dışında hareketsizdi. Bakmama izin verdi, dokunmama izin verdi. Ellerimi sert kasların ve yumuşak saçların üzerinde biraz sertleşene kadar gezdirmeme, daha önce hiç yapamadığım gibi büyük, sıkı vücudunu sahiplenici bir şekilde okşamama izin verdi.

Pritkin beni kontrol etmedi, ben de bunu ona hiç yapamadım. Pek sık değil. Hatta bir keresinde, sadece benim başıma geliyormuş gibi görünen evrensel bir şakayla bedenlerimizi değiştirmiştik ve ben *yine* de uslu durmuştum. Kısmen de olsa, özgürlüğümü kullanamayacak kadar korkmuştum, ama yine de. Bu sadece bir kez karşıma çıkan bir fırsattı.

Bunun gibi bir şey, fark ettim.

Ve bunu boşa harcamayacaktım.

"Bana dokundun mu?" Onu itip üstüne çıkararak sordum. Bir kaşı kalktı.

"O zaman bedenlerimizi değiştirdiğimizde. Bir şey yaptın mı? . . bir şey yaptın mı?"

"Korumaya yemin ettiğim kadını taciz etmek için metafizik bir kazadan faydalandım mı?" diye sordu, o sinir bozucu üslubuyla yeniden ifade ederek.

İçimi çektim. "Bu bir hayır gibi geliyor."

"Ve bu kulağa hayal kırıklığı gibi

geliyor." "Hm. Bakabilirdin."

"Bakmadığımı söylemedim." Elleri kalçalarımı buldu, kıcımlı sıkılamak sayılırsa beni sabitledi.

"Yaptın mı?"

"Giyinmem gerekiyordu. Gözler kapalıysa yabancı bir bedende bu zordur." Başını eğdi. "Neden bu konuda saçma bir şekilde memnun görünüyorsun?"

"Ben değilim." Sırtımayı kesebilseydim daha inandırıcı olurdu.

"Sanki aklanmak istiyormuşsunuz gibi geliyor."

"Ne?"

"Bir şey yaptın mı?"

"Hayır ama şimdi bunu telafi etmek üzereyim," diye uyardım onu. "Telafi etmeyeceksin."

Bir kaşımı kaldırmaya çalıştım ama her zamanki gibi ikisi de havaya kalktı.

"Peki neden?"

"Sıra bende," diye homurdandı ve bizi tekrar yuvarladı.

Yirmi Birinci Bölüm

Ve bir anda atmosfer değışti. Hafif şakalaşmalardan ve yavaş yavaş uyanan uyarılmadan ... bu her neyse, diye düşündüm, ona bakarak. Birdenbire her şey gerçek olmuştu: Sırt üstü yatıyordum ve Pritkin bir koluyla üzerimde duruyordu, kasları gerginlikten öne çıkmıştı. Diğer koluyla da bana pozisyon veriyor, yavaşça ve kasıtlı olarak hareket ederken gözlerini benden ayırmıyor, bana ne olacağını haber veriyordu.

Yine de onu bedenimin girişinde, sıcak, sert, kalın ve ağır hissedene kadar buna inanmamıştım. Başını benimkine doğru eğip tenime karşı "Evet de" diye fısıldayana kadar.

"Evet."

Gözlerini kapattı ama uzun bir süre başka hiçbir şey yapmadı. Sanki o da bunu uzatmak istiyordu, sanki her fısıltıyı, her iç çekişini hatırlamak istiyordu. Bedenimi saran her ürpertiye, kıpırdamadan duramadığım için yaptığım her küçük hareketi, neredeyse insanlık dışı bir kontrolle öylece hareketsiz kaldığında soluk alıp vermeye yakın bir şeye dönüşen dudaklarına değen her nefesi.

Ve hareket ettiğinde, hiç de beklediğim gibi olmadı. Dudaklarıma bastırıldığı öpücük tatlı ve nazikti, neredeyse iffetliydi. Ta ki ben hafif bir ihtiyaç iniltisiyle onun altında açılana ve öpücük ateşe dönüşene, sıcaklığı kemiklerime işleyip beni yakana kadar.

Doğrudum ve öpücüğünü derinleştirdi, diğer her şeyi almadan önce dudaklarımı uzun, yavaş, kalıcı bir keşifle aldı. İçime doğru itti, patlayacağını düşünene kadar, mükemmelliğinden öleceğimi düşünene kadar içimi doldurdu, ağır kaslı vücudunun benimkinin üzerindeki sıcaklığı, içimde sıcak, kalın süzülüşü, geri döndüğünü, güvende olduğunu, birlikte olduğumuzu ve hiçbir şeyin bunu değiştiremeyeceğini bilmek.

Nihayet, nihayet, nihayet.

Kalbimin atışı gibi, atmak istediğim zafer çığlığı gibi, dudaklarıma kadar yükselen ve onun yerine bir inilti olarak çıkan kahkaha gibi yankılandı. Bir elimi başının arkasına koydum ve onu daha da aşağı, daha da içime çektim, dillerimiz düello ederken, vücutlarımız iç içe geçerken, uyarılmamızın kokusu etrafımızdaki havayı doldururken. Ta ki kalp atışları varlığının merkezinde atana kadar.

Mükemmeldi, kesinlikle mükemmeldi. Bir an için.

Sonra kendi kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atmaya başladı, ter cildimi kayganlaştırıyordu ve nefesim boğazımda hızlı ve düzensiz bir şekilde geliyordu. Bunu ilk kez yapmıyorduk ama sanki ilk kez yapıyormuşuz *gibi hissediyordum*. Çünkü diğer seferinde kızgın bir tanrı dünyanın geri kalanıyla birlikte bizi de öldürmeye çalışırken bir savaş meydanındaydık!

Galler'de renkler, görüntüler ve hisler vardı ama doğru olanlar değildi. Tutku acıyla, arzu çaresizlikle ve zevk dünyanın sonunun geldiğinin kesinliğiyle karışmıştı. Dikkatimin dağıldığını söylemek hafif kalırdı.

Ama şimdi dikkatim dağınık değildi ve neredeyse *çok fazlaydı*. Çok fazla his, çok fazla duygu, çok fazla her şey. O kadar uzun süre beklemiştim ki, bunu o kadar çok bekliyordum ki ve şimdi buradaydı. . .

Hiçbir sebep yokken panikliyordum.

Lanet olsun, *neyim* vardı benim?

Tekrar gözyaşlarına boğulmak istemiyordum. Pritkin bir tür seks fobim olduğunu düşünecekti! İstemiyordum; onu istiyordum, rahatlamak ve bundan zevk almak istiyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Dün geceki gibi hissediyordum, o kadar çok duygu aniden kabarmıştı ki hiçbiriyle ne yapacağımı bilmiyordum.

Sonra aklıma geldi ve gerçekten ıldırdım: Pritkin'in yüzyılı aşkın bir süredir ilk seferiydi ve ben her şeyi berbat ediyordum!

İlk tanıştığımızda, o garip şeylerin en garipiydi, bekâr bir karabasan. Ya da yarısıydı; söz konusu yarısı, Pritkin'den geekleştirmesine yardım etmesini beklediği hırsları olan zorba bir iblis lordu olan babası sayesindeydi. Özellikle, diğer zorlu iblislerle seks yaparak, kuluçka kraliyet soyunun üyelerinin gücü artıran bir geri bildirim döngüsü oluşturmalarına izin veren bir eylem, her iki tarafa da başladıklarından daha fazlasını veriyordu - çok daha fazlasını. Pritkin'in, babasının ihtişam hayallerini güvence altına almak için kullanması beklenen güç.

Oğlu yücetilmiş bir fahişe olmak istemediğine karar verdiğinde ve yaşlı adama hayır dediğinde Rosier'in öfkesini hayal edin. Sanırım bunun Rosier'in Pritkin'i güzel nişanlısının kendi başına güce aç bir iblis olduğu ve düğün gecelerinde geri bildirim döngüsünü başlatarak doğumun kendisinden esirgediği şeyi elde etmeyi planladığı konusunda uyarma zahmetine girmemesiyle bir ilgisi vardı.

İyi gitmeyen bir şey.

Pritkin daha önce hiç bir iblisle seks yapmamıştı ve büyü başladığında nasıl durduracağını bilmiyordu. Ve nişanlısı Ruth, Rosier'in bilmesi gereken bir şey olarak, ilk etapta bir döngüye katılacak kadar güçlü olmadığı için bu şansı elde edemedi. Sonuç, Pritkin'in Ruth'u hiçbir şey elde edemeden kurutması ve dehşete düşmüş damadı kollarında sıcak, canlı bir kadın yerine kurumuş bir kabukla bırakması olmuştu.

En azından kalkıp silahlarını kuşanana ve babasını bulmaya gidene kadar öyleydi.

İblis konseyi, üyelerinden birini katletmeye kalkışanlara pek iyi gözle bakmadığı için bu da pek iyi gitmemişti. Pritkin ölüme mahkum edilmişti, Rosier'in -ki o da her şeyi berbat ettiğini fark etmişti -Dünya'da sürgün cezasına çarptırılmayı başardı. Zaten cehennem bölgelerinden nefret ettiği için bu Pritkin'in işine gelmişti. Ona uymayan şey anlaşmanın diğer kısmıydı: seks yok. Herhangi bir türde.

Bunu Rosier'in mi eklediğinden emin değildim ama şüphelenmişim. Cehennem bölgelerini Pritkin'in onlardan nefret ettiği kadar seven Ruth'un oğlu için iyi olabileceğini ummuştu. Ya da en azından Pritkin'i babasının diyarını bir kez daha denemeye ikna ederek *onun için* iyi olabileceğini ummuştu. Ve bu yüzüne patladığında, B planına geçmişti.

Oğlunun, bir zamanlar reddettiği pozisyon için çaresizce koşarak geri geleceğini varsaymıştı. Çünkü bir karabasan için seks yapmamak eşittir açlık, acı ve yavaş, kalıcı bir ölüm demektir. Ama Pritkin sadece yarı karabasandı, diğer yarısı insan ve fey karışımıydı ve çok inatçıydı, bu yüzden hayatta kaldı.

Ama özgürlüğün bir bedeli vardı; bir zamanlar karabasan doğasından elde ettiği ve yavaş yavaş açlıktan ölmeye başlayan tüm gücünü kaybetmek de buna dahildi. Normal bir hayatının olmamasından bahsetmiyorum bile; ne karısı, ne çocukları, ne de hiç yaşlanmadığını fark edebilecek yakın arkadaşları vardı. Bu yalnız ve acı bir varoluştur ve ona büyümek, kaçmak ya da katlanmak dışında bir şey yapma şansı bırakmıyordu.

Ama şimdi yapabiliirdi. Şimdi nihayet yeniden normal bir hayatı olabiliirdi ama o benimle birlikteydi ve ben duygularımı o kadar uzun süre bastırmıştım ki artık onlarla ne yapacağımı bilemiyordum. Ve *yapamadım*.

Ona baktım, nefesim hızlandı, gözlerim yaşlarla doldu. Bu önemliydi ve ben bunu mahvediyordum. Bu önemliydi-

Pritkin yüzümü ellerinin arasına aldı ve bir an için beni ayık bir şekilde süzdü. Avuçları büyük, sıcak ve sertti; yeşil gözleri ise sabit ve sakinleştiriciydi. Duş almıştı ama tıraş olmamıştı ve en azından bir günlük kirli sakalı yanaklarına ve çene çizgisine yapışmıştı. Şu anda sahip olduğu ciddi yatak başı durumuyla birlikte, onu buruşuk, gerçek ve genç gösteriyordu, tıpkı araştırmam sırasında karşılaştığım çok daha genç versiyonu gibi. Ve aşık olmuşum, çünkü görünüşe göre kalbim Pritkin'i ne zaman ve ne şekilde olursa olsun tanıyordu.

Ve böylece nabzımın biraz durulduğunu hissettim.

Sonra onu tekrar gördüm: Galler'de tanıştığım o çocuğun muzip sırıtışını. "Sorun yok," dedi bana. "Anlıyorum."

"Öyle mi?"

"Elbette. Pek çok kişi bunu biraz korkutucu buluyor." "Göz korkutucu mu?"

"Benim bedenim."

Ona bakakaldım, tamamen hazırlıksız yakalanmıştım. "Ben-ne?" Sonra ne dediğini anladım ve yanaklarımın kızardığını hissettim. "Kaç tane?"

Sırıtışı kendini beğenmişliğe doğru eğildi. "Alışman için sana biraz zaman vereyim, olur mu?" "Bir dakikaya ihtiyacım yok!"

"Biliyorsun, itiraf etmekte utanılacak bir şey yok-oof," dedi, ben bizi yuvarlarken, onu susturmak için öfkeyle öperken, çünkü ya bu olacaktı ya da onu öldüresiye dövecektim. Ve öfke ile tutkunun kötü bir kombinasyon olmadığını keşfettim.

Hiç de fena bir kombinasyon değil, diye düşündüm oturduğum yerden kalkıp yerimi bulurken.

Ve onun beni esnetme, yeni bir açıdan doldurma hissine alışarak ne demek istediğini kanıtladım. Nefesim biraz kesildi, ama iyi bir ağrıydı ve endişeli görünüp beni yeniden konumlandırmak için hareket ettiğinde ellerini tokatladım.

"Hiç şansın yok," dedim ve hareket etmeye başladığımdaki şaşkınlığına içten içe sırıttım, dudağımı biraz ısırdım çünkü o büyüktü, bunu asla kabul etmeyecektim ve bir süre olmuştu. Ama yanık da iyi hissettiriyordu, garip bir şekilde

Pritkin'in bana bakarken yüzünde beliren ifade gibi acı ve zevkin karışımı.

Ona binerken gözlerini tuttum, ilk başta utangaç hissetsem de bu uzun sürmedi. Nasırlı eller tekrar yukarı çıktı, ama sadece beni sabitlemek ve bir ritim bulmama yardımcı olmak için kalçalarım. Ta ki ben onları yatağa doğru itip dizlerimi üstlerine koyana kadar.

"Ben söyleyene kadar dokunmak yok."

Dudakları hafifçe kıvrıldı ama onu koyduğum yerde kaldı. Belli ki benimle dalga geçiyordu. Evet, böyle düşünmeye devam et koca oğlan, diye düşündüm ve işe koyuldum.

Bu fikrin nereden geldiğini bilmiyorum. Belki de her hareketimi takip eden ama aslında bana dokunamayan sıcak yeşil bakışlardan. Sadece dokunur gibi *hissediyordum*; yemin ederim hem ağırlığı hem de sıcaklığı vardı. Ve birden düşündüm, neden onun için dokunmuyorum?

Nereye baksa ellerim onu takip ediyordu. Oyunu çabuk kavradı; sanırım bir karabasanın bilmediği çok şey yoktur. Ama görünüşe göre hoşuna giden bir tanesini seçmişim, çünkü bakışları tenimin üzerinde adeta cızırdıyordu.

Burada bir parmak köprücük kemiğimi takip etti ve bir zamanlar diliyle nasıl izlediğini hatırlamama neden oldu. Orada bir ter damlası göğüs kafesimin vadisinden aşağı yuvarlandı, ancak ben onun üzerinde dalgalanırken gövdem tarafından hapsedildi.

Burada ellerimi göğsüne koyarak kendimi sabitledim, sert göğüs kaslarını ve gergin karın kaslarını bir an için okşadıktan sonra tekrar kaldırdım, çünkü asla dokunamayacağımı söylemedim. Orada göğüslerimi avuçladım-

Ve Pritkin'in gözleri bir an için simsiyah parladı.

Ahh, ben de öyle düşünmüştüm. Birbirimizden nefret ediyormuş gibi davrandığımız zamanlarda bile göğüslerimi hep beğenmişti. Biraz daha aşağıdan kesilmiş ve diğerlerinden biraz daha ince olan bir atleti giymeyi bırakmak zorunda kalmıştım, çünkü onu giydiğimde benimle hiç etkileşime girmiyordu. Başka zamanlarda da o an önemsemediğim yorumlar yapmıştı ama bakışlarındaki sıcaklığı görünce bunların kasıtlı olduğundan emin oldum.

Hadi bir teoriyi test edelim, diye düşündüm ve başparmaklarımla meme uçlarımı şakacı bir şekilde okşadım. Göğsünden daha aşağıda bir yerden, içimde yankılanan ve dudağımı ısırma neden olan bir ses çıkardı. Ve burada kimin sorumlu olması gerektiğini hatırlamadan önce bir an için etrafını sıktım. Sonra tekrar yaptım, tekrar, ta ki onlarla oynamaya başlayana kadar, pembe pembe ve tamamen dik olana kadar ve ses üstüne ses çıkarana kadar

Ta ki yataktan çıkmaya çalışana kadar ve ben onu yerinde tutmak için dizlerimi aşağıya çekmek zorunda kalana kadar.

Ta ki oyun tamamen başka bir şeye dönüşene kadar.

Ona baktım, gözlerinde göreceğimi hiç düşünmediğim o bakış karşısında sessizce hayrete düştüm. Çıplak açlık, çiğ arzu ve midemi bulandıran, kalbimi sıkıştıran başka bir şey. Vücudum sıcak, sıvı ve garip bir şekilde cesurca parladı.

Parmak uçlarımın, tenimdeki dudaklar gibi, aşağıya, aşağıya, vücutlarımızın buluştuğu ve birleştiği yere doğru kelebek fırçasıyla bitirdim. Ama kendimi değil, onu izliyordum. Ve gözlerinin büyüleyici bir şekilde gittikçe koyulaşmasını, ta ki koyu yeşim mi yoksa saf siyah mı olduklarından emin olamayana kadar.

Sanki artık beni tanıdığından emin değilmiş gibi bana bakıyorlardı ve belki de haklıydı. Kendimi farklı, daha cesur, heyecanlı, biraz da çılgın hissediyordum. Belki de artık kolayca hareket ettiğim, ona sertçe bindiğim, içime zevk dalgaları gönderdiğim ve sürekli çıkardığı o seslerden daha fazlasını çıkardığım içindir.

Dokunma oyununun tersi gibiydi, sanki benim için sesleniyordu. İçimden bir ürperti geçti ama dudaklarından döküldü. Bir zevk nabzı neredeyse ritmimi bozacaktı ve o da sempati içinde inledi. Benim nefesim daha hızlı, daha sık gelmeye başladı ama nefes nefese kalan oydu.

Bir kız buna bağımlı olabilir, diye düşündüm başım dönerek. "Cassie-" sonunda nefesi kesildi.

Saçlarımı şımarıkça savurdum ve cevap vermedim.

"Cassie." Bir dakika önce yalvarıyordu. Şimdi ise bir emirdi.

Sırıttım; emir almamam çok kötü.

"Cassie-" Ses çaresiz, boğuk ve gergindi ve ağır kaslı kollarında kordonlar göze çarpıyordu, sanki hareketsiz kalmak için yatağı kavramak zorundaydı.

"Bir dakika daha," dedim ona ve titremesini izledim.

Ve bana meydan okuyordu, ama bunu bildiğinden emin değildim. Gözleri biraz çılgına dönmüştü ve benimle buluşmak için şahlanmaya başlamıştı, bu da kendimi gerçek bir kovboy kıızıymışım, zar zor kontrol edilen bir canavara biniyormuşum gibi hissetmeme neden oldu. Kendini serbest bırakan ve sonra zıplayan yumuşaklığı kavramak için yanlarımdan yukarı kayan kaba elleri olan büyük bir tane, önce nazıkçe ve sonra umursamayı geçmiş olmama rağmen çürütecek kadar sert.

Çoktan geçti.

Tek ihtiyacım olan etrafta sallayabileceğim bir şapkaydı, diye düşündüm ve garip bir gülme dürtüsü hissettim.

Ta ki Pritkin'in yüzüne bakana kadar. Birkaç dakika önce o da gülüyordu, ya da hiç olmadığı kadar gülüyordu, şakalaşıyor ve oynuyordu, neredeyse bir zamanlar olduğu çocuk gibiydi. Ama şimdi, çatlaklardan sızan bir şey vardı, kontrol edemediği bir şey. Ham ve gerçek bir şey ve -Bilmiyordum.

Bu bakışı daha fazla görmek istedim, ne kadar ileri gittiğini görmek istedim, orada ne saklıyor olabileceğini bilmek istedim. O mükemmel metanetin mahvolduğunu ve yerde tütüğünü görmek istedim. Onu benim gibi, onun kollarında hıçkıra hıçkıra ağlarken olduğum gibi çırılçıplak görmek istiyordum. Onu incitmek için değil, iyileştirmek için.

Çünkü benim içimde bastırdığım ne varsa, Pritkin'de çok çok daha fazlası vardı.

Ama şimdi zamanı değildi. Bugünün amacı travmayı hafifletmek için bile olsa yeniden yaşamak değildi. Bugün öğrenilecek dersler ya da üstesinden gelinecek sınavlarla ilgili değildi. Bugün zevki yeniden keşfetmek, yüzyıllık bir orucu sona erdirmek, çok uzun bir yolun sonuna gelmekle ilgiliydi.

Bugün aşkla ilgiliydi.

"Şimdi," dedim usulca, onun üzerine eğilerek-

Ve ben daha gözümü kırpamadan sırtüstü yatmıştım, yaptığı hareketle bir anlığına nefesim kesilmişti.

Tamamen kötücül bir yüz bana baktı, kızarmış, nefes nefese, terli ve gergin, ama şeytani sırıtışların en küçüğünü takıyordu.

Uh-oh, diye düşündüm.

Ve öyle de oldu, çünkü bana nasıl da ödetti!

Bu oyunun nasıl oynanacağını benden daha iyi anladığını gerçekten çok hızlı bir şekilde kanıtladı. Çok daha iyi. Tanrım, çok daha iyi!

Vücudum her titremeye başladığında, her vuruşta nefes nefese kaldığımda, kendimi onun etrafında çaresizce kasılırken hissettiğimde, Tanrım, çok iyi, *çok iyi*, Tanrım-

Piç. Piç.

Rahatla

dı.

Çekil.

Beni nasıl çıldırtacağını bildiği gibi, beni tekrar tekrar reddederken, beni nasıl bekleteceğini, yalvaracağını, parlayan gözlerle ve hırıltılı bir konuşmayla talep edeceğini de biliyordu. Ta ki oh, ahh, yardım edin ve *lütfen* dışında hiçbir şey düşünemez hale gelene kadar. Ta ki çarşafı tutup, onları kavrayana kadar.

Yumruklarım düğümlenmişti, çırpınıyor, kıvranıyor ve tutunmaya çalışıyordum, çünkü Pritkin yalan söylememiştir, sertlikten hoşlanıyordu. Vücudumun çırpınına, çırpınına, kavrayışına ve tutunuşuna bakılırsa ben de seviyordum.

Ve sonunda fısıldadığında neredeyse sarsıldı: "Şimdi."

Çılgılık atarak, ağlayarak, gülerek ve küfrederek boşaldım. O kadar sert boşaldım ki neredeyse bayılacaktım. Dudaklarımda onun adı ve bedeninin benimkine dökülmesiyle boşaldım, onun acı, mutluluk ve garip katarsis karışımı çılgılığı benimkini yankıladı.

Sonunda nefes nefese, terli, yorgun ve gevşek bir şekilde üstüme yığıldığında ona yapışarak, Kolordu'da tamamen ... boşa ... diye düşündüm.

Ve uyuyordu, bir an sonra boynumda hafif bir horlama duyduğumda fark ettim. Onu kendime doğru çekerek, gururla onu yıprattığımı düşündüm. Onu tamamen yordum.

Kesinlikle bir şapka alacaktım, diye karar verdim ve tekrar uykuya daldım.

Bölüm Yirmi İki

Wub, wub, wub.

Kaşlarımı çattım ve uykumda kıpırdandım.

Wub, wub, wub.

Kahretsin, çamaşırhanenin hemen üstünde bir dairem olmasından nefret ediyordum.

Makineler duvarları sarsabilir ve ölüleri uyandırabilirdi. Özellikle Cumartesi sabahı, herkes ve köpekleri

Wub, wub, wub.

Bu bir çamaşır makinesi değildi, diye düşündüm ve sonra biri bağırmaya başladı: "Cassie! *Vardiya!*"

Anında uyandım, çünkü bu Pritkin'in "oh olsun" sesiydi ve bu sesi kolay kolay kullanmazdı. Gözlerimi yatağın ayak ucundaki cehennem ağzının kırmızı ve siyah girdabıyla ve odaya doluşan devasa metalik yaratık kalabalığıyla açtım. Allû, diye düşündüm, iblis yüksek konseyinin iğrenç muhafızlarını tanıyarak.

Pritkin onlarla dövüşüyordu ve çıplak olduğu ve iksir kemerinin görünürde olmadığı düşünüldüğünde çok da iyi bir iş çıkarıyordu. Ama Allû'lardan biri yine de bir tekme darbesiyle arkasındaki geçide doğru uçu. Ve destek çoktan kapıya vurmaya başlamıştı.

Beklenebileceği gibi koridor kapısı değil, *dolap kapısı*. Çünkü Pritkin'in silahlarının ölümcül olması için tetikte bir ele ihtiyacı yoktu. Ama dışarı çıkmak için kapıda ya da en azından kapı kolunda bir ele ihtiyaçları vardı ve elleri yoktu. Bu yüzden, Pritkin'in kalkanları tarafından emilen ama yaratıklardan ikisinde daha çeşitli büyüklüklerde delikler açan bir mermi yağmuru içinde dışarıya doğru ateş ettiler.

Gerçi bunun bir önemi yoktu. Allû'lar zırh benzeri kıyafetler giymiş ruhlardı, sanırım saldırılarına daha fazla güç katmak için ya da belki de sadece daha korkutucu olmak için. Bu da çok işe yaradı, çünkü bir çeşit haç gibi görünüyorlardı.

Cylonlar ve Demir Adam arasında, acıyı hissetmeyen devasa, parlatılmış bronz bedenlerle, çünkü temelde içindeki ruhların etrafta dolaştığı ve iblis konseyini kızdıran insanların üzerine sürdüğü tanklardı.

Cylonların bile gözleri olduğunu ama Allû'nun olmadığını söylemeye gerek yok.

Etrafta dolaşmak için iblis duyularını kullandıklarından, Allû'nun ihtiyaç duymadığı özelliklerin ana hatlarından bile yoksun boş bronz yüz plakaları. Metalik derileri parçalandığı için rahatsız olsalar da, mermilerin onları parçalamasından zarar görmezlermiş gibi. Pritkin'in cephaneliği hızla odaya girdiği için şu anda her yerde bu oluyordu, ama aynı zamanda-

"Pritkin!" Bağırdım. "Karşılık vermiyorlar!"

Bir Allû'nun kafasını koparmak için başını kaldırıp baktı ama beni duyduğunu sanmıyorum. Sadece seslendiğimi biliyordu ve kendini bana doğru fırlattı - ve neredeyse kendi silahları tarafından yere seriliyordu. Çünkü onun yerine

Çoğunluk ona yardım etmek yerine yaratıkların arasından hızla geçerek yatağın önünde yüzen bir bariyer oluşturmuştu. Buna ihtiyacım yoktu, çünkü şu anda ham yapacak tek kişi benim savunucumdu.

Allû'lar orada öylece duruyordu, ya da onlardan geriye kalanlar, çünkü Pritkin üçünü yok etmeyi başarmış, silahları da üçünü daha haklamıştı. Ama yine de yarım düzine kadar adam ortalıkta dolaşıyor, Vegas'taki bir otel odasına o kadar yabancı görünüyorlardı ki beynim acıdı.

Her şeyin yeniden başlaması fikri gibi. "Onu götürmüyorsunuz," dedim onlara kesin bir dille.

Metalik dağlar hareket etmedi.

"Ne istiyorsunuz?" Pritkin hırladı, sonunda saldırmadıklarının onunla savaşmadığını anlamıştı.

Ve sonunda, bu bir karşılık buldu. Bir grup mızrak saldırmak için değil, işaret etmek için havaya kalktı. Ve birden fark ettim ki belki de Pritkin için orada değillerdi.

Çünkü beni işaret ediyorlardı.

Ve bu pek iyi gitmedi. Hâlâ iblis konseyini kızdıracak ne yaptığımı anlamaya çalıştığım için benim için pek de iyi olmadı. Ama Pritkin'le, o zaten şaşırtıcı derecede vahşi görünüyordu ve tanıdığım süper kontrollü adama hiç benzemiyordu.

Elbette çıplaklığın bununla bir ilgisi vardı; kaslı ve sert vücut çıplaktı ve Allûs'un parlak kıyafetlerinde birkaç kez yansımıştı. Ama bunun daha çok vahşi yeşil gözlerdeki ifadeyle ilgisi vardı.

her zamankinden daha da parlak görünüyordu ve yüzünde hain bir ifade vardı. Ve Allû'lardan birinin üzerine kükreyerek atlayışı.

Yüzen silahları görebilmek için ayağa kalkmıştım ama şimdi biraz şaşkınlıktan öte bir duyguyla tekrar oturdum. Sonra aniden yere uzandım ve bir sürü küçük şişe havada hızla burnumun dibine kadar geldi. Pritkin yine banyoda iksir hazırlıyormuş gibi görünüyordu, kısmen açık olan kapıdan sanki bir görevdeymiş gibi fırlayan orduya bakılırsa, söz konusu görev bir grup iblisin yüzünü eritmekti.

Pritkin geri kalanlardan kurtulmak için hâlâ uğraşıyordu çünkü bensiz gitmemekte ısrarlı görünüyorlardı. O da onların gideceği konusunda aynı derecede netti. Ve kazanıyordu, bu bir sürprizdi, çünkü iblis konseyinin muhafızları hafif değildi. Elbette Pritkin de değildi ama sayıları ona karşıydı ve cephaneliğinin çoğu hâlâ beni koruyordu.

Muhafızların metalik giysileri bozulduğunda, ruh formlarında mükemmel bir şekilde saldırabildiklerinden bahsetmiyorum bile, bu da beni yüzen cephaneliğin altına sürünerek ikimizi de oradan çıkarmaya ve konseye gidip kendini asmasını söylemeye zorladı!

Ancak bir silah kabzası burnuma çarpmaya devam etti ve ipucunu almadığımda, yarım düzine yüzen bıçağın kabzalarıyla birlikte birkaç tane daha beni yerime geri sokmak için bir kama haline geldi.

Onlara baktım, yine şaşkın ve sonra da öfkeliydim. Yardıma ihtiyacım yoktu, lanet olsun! Ama Pritkin'in vardı. Bir ruh az önce kurşunlarla delik deşik olmuş bir giysinin içinden fırlayıp koluna dolanmış, metafizik dişlerini geçirmiş ve onu kurutmaya çalışıyordu. Yatağın üzerinde ayağa kalktım, onu dışarı çıkarmak için net bir görüş açısı yakalamaya çalışıyordum; ancak gözlerinin aniden parladığını, neredeyse ışıldadığını ve cisimsiz kütleyi sinir bozucu bir böcek gibi geçide doğru fırlattığını gördüm.

Tamam, diye düşündüm, biraz afallamıştım. Bu yeni bir şeydi.

Bir an orada durdum ve Hulk ile bir grup Keystone Polisi arasındaki sokak kavgasına benzeyen şeyi izledim. Ama değillerdi. Onlar, Hulk'un *yok etmekte* olduğu, üç metre boyunda, parlatılmış bronz, şeytani zırh takımlarıydı.

Sonra bornozumu aramaya başladım, çünkü iblisler hakkında birkaç şey öğrenmiştim.

Tek inatçının o olmadığı gerçeği gibi.

Ve elbette, son muhafızı da geçidin boğazından aşağı atar atmaz geri döndüler. Ama bu sefer bir düzine ya da iki kişi bile değildi. Tam bir orduydı ve Pritkin bana uzaklaşmam için bağıırıyordu ve ben de kot pantolonunun yerini bulmaya çalışıyordum, çünkü cübbemi bulmuştum, ama o hiçbir şeyi düzgünce yerine koymazdı, lanet olsun!

Sonunda bir şey beni yakalamadan hemen önce bir çift yakaladım. Ve bir an sonra, cehennemin içinde duruyordum.

Ayaklarımın altında asfalt ve yakınlarda bir sokak lambası vardı, bu yüzden buranın Gölgeler Diyarı olarak bilinen bölge olduğundan oldukça emindim. Ama dürüst olmak gerekirse, başka türlüünü de tahmin edemezdin. Hayatımda ilk defa cehennemin geleneksel versiyonuna benziyordu.

Çünkü yanıyordu.

Sokak lambası yanıyordu, asfalt ayaklarımın altında erimekle tehdit ediyordu ve yakındaki bir bina yangının ortasında kıvranıyordu -Kelimenin tam anlamıyla. İşkence görmüş ve merkezden uzak görünüyordu ve oradan buradan çıkan garip çıkıntıları vardı. Daha da kötüsü, ne olmak istediğine karar veremiyordu.

Bir an için, portal bizi yukarı çıkardıktan hemen sonra, tuğlaları kömür tozundan biraz kirlenmiş, ancak ön sahanlığı yeni boyanmış ve bozulmamış görkemli bir Viktorya dönemi idi. Sonra gözümü kırptım ve modern bir gökdelendi, belki yirmi katlı, bir tarafını yiyip bitiren alevler dönümlerce camdan yansıyor. Ondan bir an sonra da, kulesi alevler içinde kaldığı için çingır çingır imdat çağrısı yapan bir çanı olan güzel, eski bir İspanyol misyonuydu.

Bu normal değildi, cehennem için bile. Özellikle de bu küçük cehennem için. Gölgeler Diyarı, diğer iblis dünyalarının buluşma yeri, pazar ve kontrolden çıkan anlaşmazlıkları çözmek için tarafsız bölge olarak kullandıkları iblis diyarıydı. Bu yüzden iblis konseyi burada toplanır, burada şiddetin yasak olduğu varsayılır ve bu yüzden her yerden düzenli olarak ziyaretçi akınına uğrardı.

Her biri rahat bir çevrenin ne olduğuna dair kendi fikirlerine sahip olan birçok farklı ırkı barındırmak için şehir uzun zaman önce ziyaretçilerinin zihinlerindeki görüntüleri alıp buradaki gerçekliği oluşturan şeylerin üzerine yansıtan bir büyü geliştirmişti. Gün ortasında bile uzun mavi gölgeleri olan -adı da buradan geliyor- ve çok sayıda kayanın bulunduğu, ılık bir çöle benzeyen şehrin ötesindeki bölgeyle uğraşmadılar. Ama şehrin kendisi ...

Sen ne istersen ona benziyordu.

Bu gece hariç, diye düşündüm, ateşli binanın bir kez daha değişmesini izlerken. Ancak bu sefer, pek bir şeye benzemiyordu, ya da belki de *her şeye* benziyordu demeliydim. Ay ışığı ve manolyalar için yapılmış tatlı, eski bir Güney verandasının üzerine Çinlilerin ters çevirdiği bir çatı çıkmıştı; bunun üzerine, yeni sıyrılmış kütüklerin arasından gübre harcı gibi görünen rustik bir kütük kulübe tünemişti; ve Gürcü kırmızı tuğlalarından oluşan tehlikeli bir üçüncü kat hepsinin üzerinde sallanırken, güzel Orta Doğu kiremitleri, evin bir ishali varmış gibi, orada burada yamalar halinde kırılmaya devam ediyordu.

Bir saniye sonra alevler çatıya yayıldı ve bina gerçekten kendini kaybetti, göz kırpmamdan daha hızlı bir şekilde beynimden çıkmadığına emin olduğum şeylere dönüştü, çünkü çoğunu anlayamıyordu bile.

Ve sonra sallanmaya başladı.

"Yere yat!" Pritkin bağırarak beni yere düşürdü ve vücuduyla üzerimi örttü. Ama buna gerek kalmadı. Muhafızlar aynı anda kollarıyla bir sallama hareketi yaptılar ve zırhlarından fırlayan, on iki fit uzunluğunda olması gereken devasa kalkanlardan bir duvar oluşturdular.

Her santimine ihtiyacımız vardı. Bir saniye sonra ev patladı ve üzerimize, bazı muhafızların ayaklarını yerden kesecek kadar güçlü bir büyü ve garip ateşli bir çamur fırlattı. Ama önümüzdekiler hattı korudular, kalkanlarının alt kısımları asfalta gömülüydü - ki artık parke taşıydı, burnum onlardan sadece bir santim uzakta olduğu için fark ettim - vücutları yukarıda desteklenirken.

Allû'nun giydiği bronz zırhın üzerindeki ateşten çizgilere baktım ve sonunda bize zarar vermek için orada olmadıklarını anladım. Bizi *korumak* için oradaydılar. Çünkü tüm şehir havaya uçuyor gibi görünüyordu.

Binalar her tarafta kıvranıyor ve şekil değiştiriyordu, genellikle ılık olan gökyüzü kırmızımsı bir pusla yanıyordu ve burayı kaplayan büyüde delikler oluşuyordu, bu da ötesindeki zihin değiştiren şeyleri görmemi sağlıyordu. Bu arada muhafızlar tekrar doğruluyor, kalkanlarını yerden söküyor ve bizi çevreliyorlardı. Ayağa kalkar kalkmaz da ileri doğru hızlı bir yürüyüşe başladık.

Pritkin bana bir çift çizme uzatarak, "Al," dedi. Onun botlarını. Ya da en azından sık sık giydiği büyük, siyah savaş botlarıydı.

"Bot mu aldın?" Aceleyle sordum. Ve onları nasıl giyeceğimi merak ediyordum.

"Her zaman ayaklarınızı koruyun."

"Ve diğer şeyler?" Sordum, çünkü şu anda başka şeyler takılıyordu.

"Öncelikler. Hareket edemezsen savaşamazsın."

"Bunlarla daha iyi dövüşürsün," dedim ve kot pantolonu uzattım. Onları giydi, sonra botları geri aldı ve onları da giydi.

Çünkü hiçbir sıkı bağcık onları ayağımdaya tutamayacaktı. Sonra beni ve kabarık bornozumu kaldırdı, çünkü önümüzde uzanan sokakta gerçekten de duman tütüyordu. Ama her iki taraftaki alan daha da kötüydü, bu yüzden yola devam ettik, çıktığımız tepeden muhafızların devasa bedenlerinin manzaranın çoğunu engellediği bir vadiye indiğimizde kör olmak üzereydik.

Ama şikayet etmek istemedim, çünkü başka şeyleri de engellediler. Çıglık atarak sokaktan aşağı koşan bir otomat da buna dahildi.

Büyü kesinlikle çuvallıyor ve nesnelere tamamen yanlış görüntüler atıyordu. Normalde, buradaki diğer insanlar New York'tan Bangkok'a kadar her yerde görebileceğiniz biraz telaşlı şehir tiplerine benziyordu.

Bu her durumda doğru değildi; büyüün işe yaramadığı ya da kahin gözlerimin zaman zaman göremediği şeyler vardı. Ama çoğunlukla Gölgeler Diyarı'nın sakinleri sıradan Joe'lara benziyordu, tıpkı benim de onların sıradan ve sıkıcı bulunduğu böcek gözlü, dokunaçlı, boynuzlu şeylere benzediğimden emin olduğum gibi.

Ama şimdi değil. Şimdi büyü kendini kaybediyor ve sanki zihnimden rastgele bir şeyler çekiyormuş da uygun olup olmadığından emin olmak için zahmete girmiyormuş gibi herhangi bir eski görüntüyü arka plana yapıştırıyordu. Dolayısıyla sallanan atıştırmalık makinesi. Ve bir binanın girişinin dışındaki saksı insanlar, yüzlerinde ürkütücü, sabit gülümsemelerle, yangınların esintisiyle ileri geri sallanıyorlar. Ve bisiklet ve taksi, ikincisi yağmalanmış gibi görünen mallarla dolu, caddenin ortasına atılmıştı. Ayrıca bir fidanın kendini kökünden söküp gittiğini gördüm, görünüşe göre bu saçmalıktan sıkılmıştı ve kendimi ağaçla tam bir dayanışma içinde buldum.

Ne haltlar dönüyordu?

Sorduğumda Pritkin, "Bir tür saldırı," dedi. "Gerçi kimin bu kadar aptal olabileceğini hayal bile edemiyorum. Barışı kim bozduysa tüm konsey üzerine gelecektir."

"Onun yerinde olmak istemezdim," dedim etrafıma bakarak. Pritkin nedense endişeli görünmeye başladı.

"Ben yokken hiçbir şey yapmadın mı?" diye sordu. "Bu ne anlama geliyor?"
Bana bir bakış fırlattı. "Bunun ne anlama geldiğini gayet iyi biliyorsun.
Marco dün alışverişe ve ardından senato toplantısına gittiğinizi söyledi."

"Aşağı yukarı." Şimdi ben de endişelenmeye başlamıştım.

"Eee?"

"Peki, ne?"

"Bu iki olayda da olağandışı bir şey oldu mu?" ". . . "Olağandışı "yı tanımlayın."

Pritkin'in kaşları çatıldı.

Ama cevap verme fırsatı bulamadı çünkü hızla tanıdık bir binaya sokuluyorduk. İblis konseyinin toplantı salonunun gerçekte neye benzediğini bilmiyorum, ama zihnim ona hayal edilebilecek en sıkıcı lobiye sahip, sıkıcı, hafif salaş görünümlü bir otel cephesi atamıştı. Ve neyse ki hâlâ her zamanki gibi sıkıcıydı çünkü dışarıda her ne oluyorsa buraya kadar gelmemişti.

Pritkin beni oturttuğunda çıplak ayak parmaklarımla buluşan bej halı hala bejdi ve hala temizlenmeye ihtiyacı vardı. Saksı bitkileri hâlâ sadece bitkiydi ve daha iyi günler görmüş gibi görünüyorlardı. Resepsiyon masası hâlâ yüzeyinde birkaç çentik olan ucuz bir ahşap laminattı ve diğer tarafta bizi gördüğü için rahatlamış görünen küçük şişman bir şeytan vardı. Bize el salladı.

Sadece nereye döndüğümden emin değildim. Burada bildiğim tek yer, girişin karşısındaki büyük çift kapıydı ve bir koridordan geçerek konseyin toplandığı karanlık amfi tiyatroya açılıyordu. Ama sesimi çıkarmadım, çünkü her şey lobide takılmaktan daha iyiydi.

Pritkin'e baktım, o da kapıların yanında, her şey gibi sıradan görünen bir noktaya bakıyordu. Ama öyle değildi. Burası onun düştüğü, lanetlendiği ve öldüğü yerdi. Ruhunu zamanda geriye gönderen iblis büyüsü ve onu kurtarmak için çıktığım destansı yolculuk burada başlamıştı.

Tam burada.

Pritkin'in elini tuttum ve sıktım. "İyi misin?"

Bir an için hiçbir şey söylemedi, sadece noktaya biraz daha baktı. Sonra başını salladı, çenesini hızlıca aşağı yukarı hareket ettirerek şunları söyledi

Hayır, o iyi değildi. Ama bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum, koridorda ilerlerken elini tutmak dışında.

Lobinin banyoların ve Caleb, Casanova ve benim Pritkin'in duruşması devam ederken oturduğumuz eski püskü kanepenin bulunduğu tarafının karşısındaydı. Bu ne kadar kötü olsa da, kanguru mahkemesi olduğunu hepimizin bildiği bir mahkemede saatlerce oturup beklemekten daha iyiydi. Konsey adalet istememişti; nedenini hiçbir zaman anlayamamış olsam da onun ölmesini istiyorlardı.

Evet, güçlüydü ve bu, tabiri caizse, karabasan yetenekleri tekrar devreye girmeden önceydi. Az önce gördüklerime dayanarak, bir üst seviyeye geçtiğini söyleyebilirim, ama öyle olsa bile, o *tek bir adamdı*. Süper güçlü, kadim varlıklardan oluşan bir konseyin, emrinde muhtemelen lejyonlarca asker varken, tek bir bireyin -özellikle de cehennemlerden nefret eden ve zaten buraya hiç gelmemiş birinin- kaderiyle bu kadar ilgilenmesi bana mantıklı gelmiyordu.

Ama öyleydiler ve onu öldürdüler. Ve daha sonra, yanlarında dost bir Pythia'nın olmasının faydalı olabileceğine karar verdiklerinde ve bana karşı büyü verdiklerinde tekrar düşünmüş olsalar da, yine de bununla iyi değildim. Savaş için onlara ihtiyacımız vardı, bu yüzden iyi davranıyordum, ancak bu uzaktan iyi olduğum anlamına gelmiyordu.

Küçük bir ofise girdiğimizde, bunun benimle ilgili olduğunu *umsalar* iyi olur, diye düşündüm. Çünkü Pritkin'in peşinden tekrar gitmeye karar verirlerse, dışarıda olanlar endişelenecekleri en son şey olacaktı. Ve sonra ağır kapı arkamızdan kapandı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Bizi karşılamak için ayağa kalkan adam, otelin geri kalanıyla uyumlu olan ofisinden daha çekici değildi. Bir lise sınıfında olması gerekiyormuş gibi görünen bir masanın önünde birkaç sert ahşap sandalye vardı. Ayaklarımın altındaki zeminde, bir tanesi eksik olan ve düz, beton bir alt zemini gösteren, dolgusuz endüstriyel türde karo halılar vardı. Ve garip bir şekilde, bir duvarda küçük ve pis bir akvaryum vardı, içinde eski moda bir dalgıç elbisesi giymiş küçük bir dalgıç durmadan el sallıyordu.

Ve sonra Adra vardı.

Adra, nam-ı diğer Adramelech, muazzam bir güce ve muhtemelen zenginliğe sahip boyutlar ötesi bir varlıktı. Yine de kılık değiştirmek için kullandığı şey, beş saatlik enerji iksirleri ve Slim Jims'lerin arasına sıkıştırılmış, bir bakkalın büyüğü eşdeğerinden alınmış gibi görünen indirimli bir glamourie idi. Söylemeye çalıştığım şey tam olarak üst düzey değildi.

Masaya aitmiş gibi görünüyordu: hafif şişman, orta yaşlı bir lise öğretmeni, hoş, yuvarlak bir yüzü vardı ve tanımlayıcı özelliklerinden tamamen yoksun olduğu için biraz ürkütücü olmayı başarıyordu.

Çoğu insanda en azından biraz sıra dışı bir şeyler vardır: sivilce izleri, çarpık dişler, burunlarında bir şişlik, çilli dudaklar. *Bir şeyler.*

Ama Adra değil. Geçmişte Bay Patates Kafa bebeği olan bir çocuk gibi yüzünü süslemek için birkaç aksesuar denemişti -yarık çene, bıyık, gerçekten korkunç gür kaşlar- ama hiçbirisi gerçekten yardımcı olmamıştı. Ve sanırım bugün zahmet edemeyecek kadar meşguldü. Çünkü bu versiyonun mükemmel pürüzsüzlükte bebek teni; soluk, neredeyse renksiz gözleri; tamamen ortalama yüz hatları; ve olabilecek en sıkıcı tarzda kesilmiş kısa sarı saçları vardı.

Bir polis ressamı kriz geçirirdi.

Ben, kendi adıma, normallik için minnettardım. Sonra, Pritkin elimi neredeyse ikiye ayırdığında, bunun aslında hiç de normal olmadığını fark ettim.

Çünkü dışarıdaki o nokta? Evet, bu aniden katiliyle yüz yüze gelmek kadar büyük bir mesele değildi.

Çünkü tahmin edin o lanet büyüü kim yapmıştı?

Ama Adra kendini garip hissettiyse bile bunu belli etmedi. "Ah, Büyücü Pritkin. Pythia'nın pitbulu olarak gelmeniz ne büyük incelik?"

"Ortak," dedim sertçe ve sorulmadan oturdum.

Pritkin diğer sandalyeye oturdu ve neyse ki Allû'ya karşı gösterdiği agresif enerji artık yoktu. Başka bir şey de yoktu. Bütün gece birlikte olduğum hayat dolu adam içine kapanmış ve içine kapanmıştı, sadece şakağında atan tek damar duygularını belli ediyordu.

Çünkü, evet. Buradan her zaman nefret etmişti. Ve sanırım şimdi daha da fazla.

Ama yine de benimle gelirdi.

Bunu telafi edeceğime dair kendime söz verdim ve Adra'ya baktım. "Bir şey mi istemiştin?"

"Gerçekten de, evet," dedi ve gelişigüzel bir sigara yaktı.

Tanıdığım iblislerin çoğu sigara içerdi; neden içtiklerinden emin değildim. Pritkin her zaman bunun onlara evlerini, duman ve kükürtü hatırlattığı için olduğunu söylerdi ama cehennemler konusunda Pritkin'i dinlememeyi öğrenmişim. Şu anki teorim, dumanın mükemmel olmayan cazibeleri gizlemeye yardımcı olduğu ve bir sigara bulma, yakma ve sonra tüttürme eylemlerinin onlara elleriyle yapacakları şeyler için belirli bir rota verdiği idi. Bu çok yardımcı oldu, çünkü Dünya'yı ziyaret edenlerden bazıları normal insan hareketlerine sahip değildi ya da bunları anlayamıyordu.

Sigara içmek onlara bir çıkış yolu sağlıyordu. Ya da en azından eskiden öyleydi.

Pritkin'e bir dakika süre tanımak için ona, "Bunun modası geçiyor," dedim. "İnsanlar artık o kadar çok sigara içmiyor."

Adra kulağa sıkıntıymış gibi gelen bir sesle iç çekti. "İnsanlar hızla ilerleyerek yaşıyor," dedi bana. "Bu oldukça üzücü."

"Öyle mi?"

"Korkunç. Uyum sağlamama yardımcı olması için bir alışkanlık ediniyorum ve bir sonraki ziyaretimde tam tersini yapıyorum. Snuff, bilirsiniz."

"Snuff?"

Ciddiyetle başını salladı. "Sizinkilerin eskiden Avrupa'da bu küçük mücevherli ya da oymalı kutuları vardı - fil fildişinden bir tane vardı -.

Mahkemeler. Tüm soylular onları taşırdı, hatta kadınlar bile. Gün boyu hapşırıp koklayarak dolaşırlardı." Burnu seğirdi ve yuvarlak yüzü, geniş gözleri ve hızla seğiren burnuyla ilgili bir şey bana bir tavşanı hatırlattı. Her şeye rağmen gülmek istememe neden oldu.

Amaç bu muydu diye merak ettim.

"Ama" diye devam etti, "birkaç yüz yıl sonra bir sonraki ziyaretimde kutumu çıkardığımda herkes bana deliymişim gibi baktı!"

"Bu . . . sinir bozucu olmalı," dedim, çünkü buna ne denir ki? "Hiçbir fikriniz yok. Şimdi de bana bunların" diyorsun. sigarayı üzüntüyle içiyor-"onlar da çıkış yolunda mı?"

"Sağlığınız için zararlılar," dedim ve karşılığında bir göz devirmesi aldım.

"Sanki insanlar bunu hiç önemsemiş gibi." Sigarayı kül tablasına koydu. En azından bir saniye önce orada olmadığından oldukça emindim ve bana hoş bir şekilde baktı. "Bir Kadim Dehşeti üzerimize salmanızın bir nedeni olup olmadığını merak ediyordum."

Her şeyde olduğu gibi aynı güler yüzlü tonda sorulan bu soruya hazırlıksız yakalandığım için bir an ona göz kırptım. "Ne?"

Bir an bana baktı ve sonra başını salladı. "Düşündüğüm gibi. Bilmiyordun."

"Neyi biliyorsun?"

"Dün sabah, pazar yerinin tam ortasında kadim bir iblisi Gölgele Diyarı'na kaydıldınız."

"Ne?" Pritkin aniden hayata dönerek, "Ne?" dedi.

Adra durdu ve düşündü. "Pazar yeri *neydi*?" diye düzeltti. "Fark etmiş olabileceğiniz gibi, lanet olası şey çoğunu yok etti."

İki adam arasında bir ileri bir geri baktım, kafam ciddi anlamda karışmıştı. "Adra, ne yaptığını bilmiyorum."

Ve sonra yaptım.

Son zamanlarda hayatımın nasıl işlediğine dair bir şeyler söyledi, aslında bunu tamamen unutmuştum.

"Oh, kahretsin."

"Evet," diye kabul etti. "Biz de öyle demiştik. Diğer şeylerin yanı sıra."

"Peki Cassie'nin bununla bir ilgisi olduğunu nereden biliyorsun?" Pritkin sertçe sordu.

"Ah, evet, doğru, değil mi?" Adra ona sordu. "Görünürdeki çoğu varisin aksine, toplantılara katılma zahmetine hiç girmediniz."

"Adra," dedim ama elini kaldırdı.

"Şehri korumak için tedbirler var. Karanlık zamanlarda bunlara ihtiyaç duyuldu ve burada düzenli olarak tartışılan hassas konular nedeniyle daha sonra asla sökülmediler. Diğer şeylerin yanı sıra, Büyük Tehlikelerden birinin kolayca geçiş yapmasına izin vermiyorlar." Pritkin'e bakıyordu ama şimdi bana baktı. "En azından yardım almadan olmaz."

"Nasıl . . ."

Durdum ve yutkundum, midem bulandı. Cadılar meclisinin Grand Central Station versiyonundaki yarattığı, buradakileri düşünme zahmetine girmeden, oradaki insanları korumak için uzaklaştırmıştım. Yardım etmeye çalışıyordum ama bunun yerine sorumluluğu üzerimden atmıştım. Kaç kişi bunun için para ödedi?

"Çok kayıp var mıydı?" Sordum, çünkü bilmek zorundaydım.

"Bildiğim kadarıyla hiç."

"Hiç mi? Ama nasıl-"

"İnsanları değil, ticari malları hedef alıyordu. Yaratık, uzun zaman önce, konsey buraya yerleşmeden önce bu dünyayı kontrol eden aileyle bir anlaşmazlık yaşamış gibi görünüyor. Onların da bir pazarı vardı ve yeterince mallarını yok ederse, onları dışarı çekeceğine inanıyor gibiydi. Ancak bunun yerine konsey çekildi." Bir sigara daha yaktı. "İlginç bir kavgaydı."

Biraz daha yutkundum ve kendimi iyi hissetmediğime karar verdim. Rahatlama suçluluk duygusuyla savaşıyordu ve her ikisi de adrenalin patlamasıyla aşırı hızlanıyordu. Aynı anda hem sandalyemden fırlamak hem de bayılmak istiyordum ve bu ikisinin birleşimi midemi bulandırıyor.

Onun yerine orada sefilce oturmaya razı oldum.

"Gerçekten üzgünüm," dedim çünkü Adra bana bakıyordu ve bunun kulağa ne kadar yetersiz geldiğini fark edip irkilmemeye çalıştım.

Ama o başını salladı. "Özür dilemenizden çok onu nerede bulduğunuz beni ilgilendiriyor. Kadim Korkuları güvenli bir şekilde kilit altında tuttuğumuzu sanıyorduk."

"Bir kitapta," dedim ve onlara sanki yüz yıl önceymiş gibi hissettiren alışveriş gezimi anlattım.

"Bir fey mi serbest bıraktı?" Bitirdiğimde Adra sordu. "Emin misin?"

"Oldukça eminim," dedim, deniz insanının diğer dünyadan Görünüşü. İnanılmazdı, büyüleyiciydi.

suyun kendisi. Sanki akıntılar bir şeyi yontmaya karar vermiş ama insan mı balık mı yapacağına karar verememiş gibiydi. Çok güzeldi... öldürücü bir şekilde.

Ve bu Faerie'yi mükemmel bir şekilde özetlemiyor mu?

"Bundan kesinlikle emin olun," dedim, Adra'nın iğnelemeyi anlamama ihtimaline karşı. "Bu rahatsız edici," dedi ama yüzü bunu yansıtmıyordu.

Yüzünün şekli değişmişti.

onu canlandırmayı hatırlayamayacak kadar meşgul olduğunda aldığı boş, neredeyse ölü bakış. Böylece kötü bir glamourie yerine, gerçekte olduğu gibi görünüyordu: korkunç derecede yaşlı, korkunç derecede güçlü, korkunç derecede zeki bir varlığı gizleyen bir maske.

Birden kendine geldi ve bana sevimli bir şekilde gülümsedi. "Bu kitabı görebilir miyim?"

"Geride bırakmamış olsaydım bırakabilirdin," diye itiraf ettim. "Eğer yok etmedilerse, şu anda coven'lerde. Ki yok etmiş olabilirler. İblisleri sevmiyorlar ve şu anda ben de çok fazla pop-hey!" Dedim, çünkü elini uzatmıştı ki Pritkin beni uzaklaştırdı.

Ben ne olduğunu anlamadan beni sandalyemden çekip çıkarmış ve Adra'yla arama girmişti. Ve şimdi o kadar da kapalı görünmüyordu. Öfkeli görünüyordu.

"Ona dokunamazsın!"

"Ah," dedi Adra, onu inceleyerek, belki de yeşil gözleri artık kesinlikle parladığı için. Odasında bunun bir ışık oyunu olabileceğini düşünmüştüm ama loş küçük ofiste hiç şüphe yoktu. Birden olduğu gibi göründü: kendi başına güçlü bir iblis lordu.

Aşağı atmaya hazır olan biri.

Kolunu tuttum, çünkü hayır, hayır, hayır, yine olmaz! Son seferin tekrarına ihtiyacımız yoktu ve birazdan bunu yaşayacağımızdan emindim.

Çünkü Pritkin terfi almış olabilirdi ama Adra boşuna iblis yüksek konseyinin başı değildi. Ve burası onun bölgesiydi.

Bizim aksimize, onun bir sürü desteği vardı.

Ama Adra kızgın görünmüyordu. Aksine, yüzünde garip bir gülümsemeyle tam tersi bir ifade vardı. "Pitbull, gerçekten," diye mırıldandı ve sonra bana baktı. "İzninizle tabii ki."

"Ne için izin?"

"Görmek için farklı bir yol." Kıpırdamayan Pritkin'e baktı ve içini çekti. "Otur ve herkesin senin olduğuna inandığı manyak gibi davranmayı bırak."

Pritkin oturmadı. "Yıllar boyunca bana manyaktan daha kötülerini söyledi. Ama ona zarar verin ve ne kadar doğru olduğunu öğrenin!"

Adra sinirli görünmeye başladı. "Eğer size zarar vermek isteseydim - ikinize de- zarar görürdünüz. Sizi öldürmek isteseydim, ölmüş olurdunuz. Açıkça konuşmak istiyorum, konuşacak bir şeyimiz yoksa bunu yapamayız!" Oturmama olayı değişmedi.

Adra tekrar iç çektii. "Ben kullanıyorum-" diye başladı ve sonra iç kulaklarının ters dönüp bir yerlere sürünmek istemesine neden olan bir hece akışı söylemeye devam etti. Tercihen bu dilin kullanılmadığı bir yere. Dışarıda gördüğüm şeylerin, başarısız olan gizlenme büyüsünün ardında gözümün önüne gelen şeylerin sesine benziyordu. Beynim de bunlarla baş edememişti, bu da bana çırpılmış yumurta hissi veriyordu ve bu da yardımcı olmuyordu. Yine de sonunda durduğunda ondan durmasını istemek üzereydim.

"Hepsi bu kadar mı?" Pritkin bütün bunları anlayabildiğini belli ederek sordu. "Yemin edecek misiniz?"

"Sanırım resmi olarak demek istediniz?" Bunun ne anlama geldiğini soramadan, beni zıplatacak kadar yüksek bir sesle çan sesine benzeyen bir dizi ses duyuldu.

Artık gerçekten eve gitmek istiyorum, diye düşündüm, Pritkin'e tutunarak. "Resmi bir yemin etti. Sana zarar veremez," dedi Pritkin bana. "Verecek.

gördüğünüz şeyi görmemize izin vermek için eski bir büyü kullanıyor olabilir. Eğer kabul ederseniz?" Başımı salladım.

Bu işi bitirmek istedim.

Hepimiz yerimize oturduk. Adra yine masanın üzerinden uzanarak parmağını sağ şakağımın üzerinde gezdirdi. "Bu kitaba konsantre ol," dedi bana. "Zihninde net bir şekilde gör."

Sonra bir baktım, masanın ortasında duruyordu, ilk gördüğüm andaki kadar mükemmeldi, siyah kapağı loş ışıktaki parlıyordu. Ama bu doğru değildi, değil mi? Olmalıydı-

Altı ya da yedi büyük yırtık, diye düşündüm, daha düşüncemi tamamlamadan yüzeyde aniden belirdiklerinde biraz sıçradım. Sanki biri ateş etmiş gibi deriden patladılar. Ama bir silahtan çıkmamışlardı.

Fey'in mızrağının verdiği hasarı fark ettim. Adamım, gerçekten çok zarar vermişti.

Ve sonra örtü yüzer gibi oldu ve silikleşti, neredeyse bulanıklaştı.

"Konsantre ol," dedi Adra bana. "Onu ilk gördüğün gibi, bütün olduğu zamanki gibi gör."

Denedim, gerçekten denedim ama pek dikkat etmemiştim. Kitapla değil, içinde ne olduğuyla ilgileniyordum. Adra sayfaları çevirmeye başladığında bunun hiçbir şey olmadığını fark ettim.

Hepsi boştu.

"Açmadınız sanırım?" diye sordu.

"Hayır. Yani, ön kapağın içini gördüm ama dikkat etmemiştim..."

Muhtemelen bu yüzden, ilk sayfada renk ve bazı silik çizgiler olmasına rağmen, hiçbiri okunamıyordu.

Adra kapağı tekrar kapattı ve yerine baktı. Gotik, ben muhtemelen şeytanım tarzı bir güzelliği vardı. Biraz aşınmıştı ve kayışlardan birinin tokası eksikti. Ama bir dönüm kadar güzel işlenmiş siyah deri vardı; her biri başparmağım kadar büyük, parlak siyah mücevherlerden oluşan bir halka; ve diğer kayışlar, sanırım onları ilk kez böyle gördüğüm için şu anda hepsi çözülmüş durumdaydı.

Soluk altın renginde bir başlık da vardı ama onu da okuyamadım. Her denememde kıvrılıp bükülüyor, İngilizce olmasa da harf olabilecek farklı şeyler gösteriyor, bazen de harf bile olmayan karalamalar yapıyordu. Odaklanmaya, her ne ise onu hatırlamaya çalıştım ama yapamadım. Kelimeler basitçe kaydedilmemişti.

"Sorun değil," dedi Adra. "İyi iş çıkardın."

Tuhaf; hiç de öyle hissettirmiyordu. Hem onu korumak için bir Kadim Dehşet'e ihtiyaç duyacak kadar önemli olan şey neydi? Ve biri onlardan birini nasıl tuzağa düşürmüştü? Anladığım kadarıyla iblislerin kendileri bile bu şeylerden korkuyordu.

"Kadim Korkuların herkesin ödünü koparan süper güçlü yaşlı iblisler olduğunu sanıyordum, bu yüzden hepsini kilit altına aldınız," dedim.

Adra hafifçe gülümseyerek, "Bu ... garip bir şekilde doğru bir değerlendirme," diye kabul etti.

"O zaman biri oraya nasıl girmiş olabilir? Dükkan sahibi-"

Durdum, çünkü Kötü Noel Baba da yağlı gülümsemesi ve çınlayan elleriyle birlikte ortaya çıkmıştı. Onları fark ettiğimi bile fark etmemiştim. Sanki beynim benden daha gözlemciydi.

Adra adamı şöyle bir süzdükten sonra elini salladı ve tuhaf küçük adam duman gibi dağıldı. "Halkım onu birazdan görecektir," dedi.

"Senin şu cadılarınla konuştuktan sonra."

"Dükkân sahibi," diye devam ettim inatla, "Kadim Dehşet'in kitabı güvence altına almak için bir büyücü tarafından hapsedildiğini söyledi. Kırılmaz bir kilit ya da kimsenin çözemeyeceği bir şifre yaratmak için." Adra başını salladı. "Ama bir insan büyücü böyle bir şeyi nasıl yapmış olabilir?"

"İnsanlarımızı zaman zaman bu tür kullanımlar için ya da golemler yaratmak için tuzağa düşürüyorlar," diye mırıldandı, elleri kitabın yüzeyinde geziniyordu. Parmak uçlarımın altında katı ve gerçek hissediyordum, dokunmaya cesaret ettiğimde de, sadece kenarında. Ama bu sabah olduğu gibi, ondan hiçbir şey alamadım. Kapağı açılmış olsaydı belki hissederdim ama kilit büyüğü yerinde olduğu için hiçbir şey hissetmedim.

Ve Adra için de pek bir şey yapıyor gibi görünmüyordu.

"Ama Kadim Korkuları tuzağa düşürmüyorlar," diye belirttim. "Böyle bir şey yapmak için gereken güç miktarı-" Durdum, çünkü bilmiyordum. Ama bunun sıradan bir büyücünün yanında bulunduracağı bir şey olduğunu sanmıyordum.

"Büyü güç kadar bilgiyle de ilgilidir. Belki de büyücü, pazardaki arkadaşımızın bilmediği bir şey biliyordu." Pritkin'e baktı. "Ve benim bilmediğim."

Yardım istemedi ama istemesine de gerek yoktu. Pritkin çoktan masanın üzerine eğilmiş, kitabı incelemeye başlamıştı, efsanevi merakı şüpheci doğasının bile önüne geçmişti. Bir parmağı kapaktaki karmaşık desenleri takip etti.

"Bu fey işi," dedi bana. "Ama eski. Şu anda büyük evler tarafından kullanılan stillerin hiçbirinde değil. Ama burada ve orada onlardan parçalar görebilirsin, örneğin bu yaprağın şekli, Alorestri kraliyet mühründekiler gibi. Ya da şu kıvrım, Svarestri'nin seçkin zırhlarında kullandığı gibi. Ve bu süsleme, güneyden akan ana nehirlerden biri olan Eirental'in şeklinden sonra tasarlandı. Veyris Hanesi'nin üzerinde bulunan-"

"Ama bu bir fey," diye araya girdi Adra. "Emin misin?"

Pritkin başını kaldırdı. "Evet. Bunu söylemek için bir unvana ihtiyacım yok." "Hayır, gerekmez, değil mi?"

"Belki de bu yüzden bir fey onu kırabilir?" diye sordum, çünkü iki adam yine birbirlerine ateş püskürüyorlardı.

Pritkin bana baktı ve başını salladı. "Ve bu taşlar - bir peri halkası şekli, içindeki bir şeyi güvende tutmak için bir alanın etrafında bir koruma oluşturmak için kullanılan yaygın bir model - ya da bu durumda, onu tuzağa düşürmek için."

Kaşlarımı çattım. "Yani büyücü fey büyüğü biliyor muydu?"

"Ya da kendisi feydi."

"Ama bu neden önemli olsun ki?"

"Büyü bilgiyle ilgilidir Cassie," dedi Adra'nın sözlerini tekrarlayarak.

"Kadim Korku'nun sahip olmadığı bilgi."

"Evet, ama-"

"Bunu bir Çin parmak tuzağı gibi düşünün. Daha önce görmüş müydün? Parti hediyesi olarak yaygındırlar."

"Parmaklarınızı ucuna soktuğunuz ve sonra çıkaramadığınız türden mi?"

Başını salladı. "Genellikle dayanıksız bambudan yapılan tuzaktan çok daha güçlüsün. Ama sırrını bilmezsen -doğal içgüdün olan parmaklarını birbirinden ayırmak yerine içe doğru itmek- seni çok uzun süre tutabilir."

"O zaman iblisin kandırıldığını mı söylüyorsun?"

"Tam olarak değil. Bir büyücünün -herhangi bir büyücünün- bir Kadim Dehşeti bilerek çağırdığı bir senaryo düşünemiyorum. Deneyecek kadar deli olsa bile, isimlerinin çoğu zaman içinde kaybolmuştur. Büyük ihtimalle kazara çağırmıştır."

"Bir hece eksik, bilirsin," diye kabul etti Adra, biraz enfiye çekerek.

"Bir keresinde benim de başıma gelmişti."

"Bir büyücü seni kazara mı çağırdı?" Dedim.

Başını salladı. "Sanırım kazara oldu. Oldukça şaşırmış görünüyordu." Güzelce hapsirdi. "Bir an için."

Detay vermesini istemedim.

"Ama bu vakada büyücü şanslıydı," diye devam etti Pritkin. "Çağırdığı canavar, kullandığı büyü türüne hiç aşına değildi."

Adra, belki de Pritkin gerçekten yardım ettiği için ima edilen hakareti görmezden geldi ve sandalyesine geri oturdu. Düşünceli görünüyordu. "Kadim Korkular binlerce yıl önce, bazı durumlarda biz feylerle karşılaşmadan önce hapsedildiler ve bu yüzden onlar hakkında çok az şey biliyoruz. Bu seferki şüphesiz elindeki tüm araçları kullanarak kaçmaya çalışmış -insan ya da şeytan büyülerine karşı kolayca işe yarayabilecek ama fey büyülerini dokunulmamış bırakan araçlar."

Bir dakika boyunca sessizce oturduk, her zaman kaçma gücü varken bu kadar uzun süre kapana kısılmış olmanın korkunçluğunu düşündük - ya da en azından ben düşündüm. Sadece bunu bilmiyordu. Sonra aklıma başka bir şey geldi.

"Acaba diğerine de böyle mi oldu?"

Yirmi Dördüncü Bölüm

Bir saat sonra Dante'deki süitime geri döndüm, balkona çıktım, bornozumu çıkardım ve yüzümü güzel, yumuşak şezlonguma yerleştirdim.

Bir süre orada öylece kaldım, nefes aldım ve güneşin tenime battığını hissettim. Kalkıp güneş kremi sürmem gerekiyordu, yoksa yanacaktım. Ama o anda umurumda değildi. O anda endişelenmem gereken daha önemli şeyler vardı.

Pritkin bana baktı ve sonra dudaklarını yaladı. "Ne ..." Bir an durdu ve damarın geri geldiğini fark ettim, şakağına vuruyor, vuruyor, vuruyordu. Tekrar denedi. "Diğeri ne?"

"Uh," dedim.

"Dün konsolosun evinde katledilmesine yardım ettiği kişi," dedi Adra yardımsever bir şekilde, çünkü sanırım bilmediği pek bir şey yoktu.

Pritkin bana biraz daha baktı.

"Bunun bir Kadim Korku olduğunu bilmiyordum!" Ona söyledim. "Şimdi bile bilmiyorum!"

Kitap ortadan kaybolurken Adra yardımsever bir tavırla, "Oh, öyleydi," dedi.

Ve onun yerine-

Lanet olsun, çok çirkindi! O kadar dehşete düşmüştüm ki daha önce onu tam olarak inceleme fırsatım olmamıştı ama gerçekten dehşet vericiydi. Kafasının yarısı jilet gibi keskin dişlerden oluşuyordu, sanki bir anime kötü karakteri canlanmış gibiydi ve kesik gözleri, kesik burun delikleri ve şekilsiz, kemikli pençeleri de yardımcı olmuyordu.

"Onunla savaştın mı?" Pritkin, Adra'nın yarattığı modele bakarak sordu.

Yaratığın yanında ölçek gösterecek bir şey olmamasına sevinmiştim. Zaten yeterince kötüydü. Eğer onu bir hayvanın yanında görseydi

kişi-

İşte böyle, diye düşündüm, ufacık bir adam belirip şaşkınlıkla masanın etrafına bakırken. Korku filmlerindeki biri gibi durdu ve yavaşça, yavaşça, yavaşça ... yukarı baktı. O kocaman pençelerden birine saplanmadan hemen önce.

Lanet olsun.

"Kulullû!" diye bağırdı biri, bir sürü su sıçraması eşliğinde.

"Kulullû! Kulullû!"

Sıçradım ve akvaryuma baktım, suyun kenarlardan aktığını ve küçük dalğış adamın bir arkadaş edindiğini gördüm. Hakkında pek bir şey söyleyemedim; sadece küçük ve karanlık görünüyordu, bir balıktan çok yılan balığına benziyordu. Ama bunun bir önemi yoktu.

Bu sesi daha önce de duymuştum.

"Ölü vampirin kafasının içindeydi," dedim ve Adra başını salladı.

"Evet. Ve bu da şu anda bir vampirle karşı karşıya olmamanızın nedenlerinden biri.

Konsey. Hayatta kalmasını size borçlu-"

"Hangi ölü vampir?" Pritkin sözünü kesti, hâlâ masanın üzerindeki şeye bakıyordu.

"Senato ile birlikte öldürebilmek için Kadim Dehşet'i almak üzere kafasına girdiğı kişi," dedi Adra sakın bir sesle.

* * *

Evet, bu iyi gitmişti. Lanet olası model avını yemekle meşgulken bunun aslında o kadar da tehlikeli bir Kadim Korku olmadığını anlatmaya çalışmak gibi. Pritkin ... şey, diyelim ki öfkesi de bir üst seviyeye çıkmış gibiydi.

"Nasıl, bir seferde. Sikeyim. Gün-"

"-İki Kadim Korku ile mi karşılaştın?" Adra onun yerine tamamladı. "Ben de bunu soracaktım."

"Bilmiyorum," dedim, ikisi arasında bir ileri bir geri bakarak.

"Bulduğum kitap - içinde bir hayalet varmış gibi görünüyordu ve onu öylece bırakamazdım -"

"Bırakıp gidebilirsin!" Pritkin hırladı.

"Yapamadım!" Gözlerimi ona diktim. "Dükkân sahibi onu tuzağa düşüren büyücinün öldüğünü söyledi; uzun süre orada sıkışıp kalmış olabilir."

-"

Pritkin omuzlarımı tuttu. "Ve sen ölebilirdin! Eğer o lanet şey minnettar olmaya karar vermemiş olsaydı, orada yaptıklarını sana da yapabilirdi!" Bir kolunu yanan şehre doğru savurdu.

"Sadece yardım etmeye çalışıyordum!"

"Ve ben sadece seni hayatta tutmaya çalışıyorum!" diye homurdandı. "Ama sen ısrar edince bu biraz zor oluyor-"

"Kendi başımın çaresine bakabilirim!" Hararetle, keşke her şeyi bu kadar küçümsemeseydim, dedim. Gerçi bunun bir önemi yoktu; beni daha kötü şeylerin üstesinden gelirken de görmüştü. "Beni daha kötü şeylerle uğraşırken gördün!"

"Ve senin onlar yüzünden neredeyse öldüğünü gördüm! Yapamam-" Pritkin aniden beni sandalyemden kaldırıp kendisine doğru çekti. Yüzüm göğsüne gömülmüştü, eli başımdaydı ve çok sert bir şekilde kavırıyordu ve genel olarak çok rahatsız ediciydi. Ama geri çekilmedim çünkü titriyordu. Gerçekten çok üzgündü.

"Ben iyiyim," dedim, sesim boğuk çıkıyordu. "Ben

iyiyim." "Ve öyle kalmaya da devam edeceksin!"

Ona bakabilecek kadar geri çekildim. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu senin Pythia olduğun anlamına geliyor, lanet bir piyade askeri değil! Sen

orada olmamalıydı bile, o şeyle savaş-"

"Öyle olmasaydı senato kaybederdi," dedi Adra hafifçe.

"Sen karışma!" Pritkin tısladı ve Adra kaşlarını kaldırdı. Eskiden bu konuda sorun yaşırdı. Pritkin beni sarsmaya başlamadan önce, cazibeyle arası düzeliyor olmalı, diye düşündüm. "Beni dinle! Aldığın bu çılgınca riskleri durdurmak zorundasın, anlıyor musun?"

Alnım kırıştı, çünkü bunların hiçbirini ben istememiştim.

"Savaştayız-"

"Bu savaşla ilgili değildi! Beni kurtarmak için boynunu riske atman da öyle!"

Gözlerimi ona diktim. "Bu savaşla ilgili değil miydi? Koskoca Tanrı'yı bir şekilde kaçırdın mı?"

"Peşime düştüğünde orada olacağını bilmediğin kişi! Peşimden gelmene gerek yoktu-"

"Anlayamadım?"

"-Bugün yaptığınız şeyi yapmakla hiç işiniz yokmuş gibi! Tehlikeli büyüleri rahat bırakın! Bırakın lanet vampirler kendi savaşlarını kendileri versin! Bunların hiçbiri senin işin değil!"

"Ben Pythia-"

"Evet! Öylesin! Ve Leydi Phemonoe'nun etrafta koşturup canavarlarla uğraştığını gördün mü? O lanet sarayında kaldı!"

* * *

İşte o zaman sinirlendim çünkü Pritkin Leydi Phemonoe'yu tanımıyordu. Onunla tanışmıştı ve belli ki ona saygı duyuyordu ama onu *tanımıyordu*. Rhea'nın tanıdığından daha fazla tanımıyordu.

Agnes evde oturup örgü örmüyordu ya da vaktini ne halt ederek geçirdiğini düşünüyorlarsa onu yapmıyordu. O bir savaşçıydı - hepsi öyleydi - Pritkin'i ararken ironik bir şekilde tanıştığım tüm o çılgın, tuhaf, güçlü Pythias'lar. Ama o bunu bilmiyordu, *onları* tanımıyordu, Çember'in geri kalanından daha fazla tanımıyordu.

Partileri ve resepsiyonları, formaliteleri ve izleyicileri, hatta belki bazı eğitimleri bile görmüşlerdi. Ama *gerçekte* neler olup bittiğini görmediler, çünkü Agnes yer değiştirdiğinde genellikle korumalarını geride bırakırdı ve bahse girerim diğerleri de aynısını yapmıştır. Muhtemelen bu yüzden Sıhhiye Erleri onun sarayında olduğunu düşünüyorlardı. Öyle değildi; sadece zaman çizelgesine ateş ederek daha fazla sorun çıkarmalarını istemişti!

"Hey, kızım, sen-oops, pardon!" Tami kapıdan içeri girdi ve muhtemelen balkonun üzerinde yükselen soluk ayları gördü.

Başımı kaldırdım. "Sorun değil. Biraz güneşe ihtiyacım vardı. Bana katılmak ister misin?"

Parladı ve sonra yüzü düştü. "Akşam yemeğine başlamam gerekiyor, çamaşır yıkamam gerekiyor ve hesapları güncellemem gerekiyor-"

"Yemek artıklarını servis edin, otelin çamaşırhanesi var ve Fred'e söyleyin hesapları yapsın.

Eskiden öyleydi, bir muhasebeciydi."

"Sana böyle mi söyledi?" Güldü. "Kafasından toplama bile yapamıyor. Geçen gün pizzacıya ne kadar bahşiş vereceğimi sormak zorunda kaldı."

"Belki de muhasebe departmanının başı ya da öyle bir şeydi."

İnançsızlıkla başını salladı. "Hâlâ toplama yapamıyor!" Ve sonra gitti, sanırım takım elbise almaya gitti.

Kalktım ve belki birileri gelir diye bikinimi giydim, eski bir güneş kremi tüpünü çıkarıp sürdüm ve yavaşça kavrulmaya devam ettim. Güneş bir masözden daha iyiydi ve hiçbir nedenim olmamasına rağmen günün stresinin bir kısmının yavaş yavaş azaldığını hissetmeye başladım. Hem de hiç.

"Kadim Korkular binlerce yıldır kilit altındaydı ve yine de bir günde iki tanesi mi ortaya çıktı?" Pritkin sonunda koltuğuna geri döndü.

"Zaman zaman gevşiyorlar," diye kabul etti Adra. "Ancak aynı anda iki tane olması endişe yaratıyor. Özellikle de ikincisi."

"Kulullû," diye bağırdı akvaryumdaki yaratık. Söyleyebildiği tek şey bu gibi görünüyordu.

"Bu konuda ne biliyoruz?" Pritkin sordu ve Adra yine kaşlarını kaldırdı, muhtemelen "biz" yüzünden. Ama yorum yapmadı.

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve sanki eski Sherlock Holmes filmlerini izliyormuş gibi parmaklarını dikleştirdi. Sadece onda daha çok Mycroft'un havası vardı: tombul, mütevazî, kolayca gözden kaçan. Ama dış görünüşünün ardında yıkıcı bir zekâ vardı.

Mycroft'un yanında kim bilir kaç bin yıllık tecrübesi olmadığından bahsetmiyorum bile.

"Benim zamanımdan bile çok öncesine dayanan bir efsane var," dendi bize, "ve sadece iblisler arasında değil. Yunan, Roma, İskandinav ve Babil mitolojilerinin hepsi benzer bir hikaye anlatır. Bir grup yaşlı tanrı ile bir grup genç tanrı egemenlik için savaşmış ve genç tanrılar kazanmış."

"Titanlar ve Olimposlular," dedi Pritkin.

Sarışın başını eğdi. "Hikâyenin bir versiyonunda. Vanir ve Æsir başka bir versiyonda. Her halükarda, bu devasa mücadele sırasında her iki taraf da avantaj elde etmeye çalıştı. Ama

etrafta dolaşacak çok fazla tanrı vardı. Fazladan asker nereden bulunacaktı?"

"Feyler," dedim, çünkü bu nihayet cevaplayabileceğim bir soruydu. "Karanlık Fey'in bu şekilde ortaya çıktığını söyleyen hikâyeler var: Tanrılar fey genetiğiyle oynamış."

"Evet," diye kabul etti Adra. "Ama sadece karanlıkla değil. Örneğin kendine Caedmon diyen kişinin, dün yanında savaştığın kralın, bir fey prensesi ile gök tanrılarının birinin çiftleşmesi sonucu oluştuğuna inanılıyor, ancak hangisinin olduğunu henüz belirleyemedik."

Bir şey söylemedim ama hangisi olduğunu bildiğimden emindim.

Tablodaki o şimşek çizgileri sanatsal bir ruhsat değildi.

"Genellikle böyle yaparlardı," diye devam etti Adra. "Tanrılar çocukları her yere dağıtır, sonra da gelecek vaat edenleri hizmetlerine alırken geri kalanları bir kenara atarlardı."

Evet, bu feylerin taklit ettiği bir şeydi, diye düşündüm, eski Galler'de Pritkin'i ararken gördüğüm yarı fey çocukları aklıma geldi. Çünkü şekil değiştirenlerin hikâyeleri sadece bir efsane değildi. Feyler, insan doğurganlığı onların dünyasında efsanevi olduğundan, insan çocuklarını -çoğunlukla kız çocuklarını- damızlık olarak kullanmak için alırlardı. Ve bazen, bu yarı-fey çocuklar babalarının yeteneklerini miras alıyor ve ailelerinin gerçekten değer verdiği tam-fey çocuklarını korumak için ön saflarda asker olarak faydalı olabiliyorlardı.

Ama annelerine çekmiş olanların kaderi daha da kötüydü. İnsan nüfusuna genellikle canavar gibi görünen, onları dışlayan ve bazı durumlarda avlayan, reddedilmiş, sözde melezler olarak dünyaya geri atılmışlardı. İnsan olarak geçebilenler bile hiçbir zaman gerçekten uyum sağlayamadı. Pritkin gibi.

Ve sonra aklıma geldi: Birden ona annesinden hiç bahsetmediğimi fark ettim! Annesini öğreneli iki haftadan fazla olmuştu ve ona söylememiştim. Anlatmak istemiştim ama artık hiç yalnız kalamıyorduk ve bu konu kalabalık önünde açılacak bir konu değildi.

Tabii ki hikâyenin bir kısmını zaten biliyordu: Rosier'nin bir ilişki umuduyla baştan çıkardığı yarı-fey, yarı-insan bir kadın olduğunu

Çocuk. İblis doğum oranları feylerinkinden bile daha kötüydü, bu yüzden bir süredir insan kadınlardan çocuk sahibi olmaya çalışıyordu. Ancak yarı-inkubus fetüsler doğum yapamadan hepsini kurutmuş ve hem annenin hem de çocuğun ölümüyle sonuçlanmıştı. O da bunun yerine melez bir çocuk yapmayı tercih etmiş, fey yürekliliğinin insan doğurganlığıyla birleşmesinin sonunda kazanan kombinasyon olacağını ummuştu.

Ve haklıydı.

Pritkin'in bilmediği şey annesinin adı ya da gerçek mirası hakkında pek bir şey değildi. Rosier bunu ondan özenle saklamıştı, oğlunun Faerie'de dolaşmasını değil, onunla birlikte cehennemde olmasını istiyordu. Bu yüzden Pritkin onun kimliğini ancak Ares'e karşı yapılan son çılgın savaştan hemen önce keşfetmişti ve o savaştan, zihninin silinmesinden ve bin beş yüz yıldan sonra hafızasının ne kadar iyi olduğunu bilmiyordum! Ama onunla gerçekten tanışmıştım ve Tanrım! Ona anlatacak o kadar çok şeyim vardı ki!

Ama Adra'nın işi bitmemişti.

Kanlı canavarın kaybolmasına ve yerine güzel bir Yunan vazosunun gelmesine neden olan bir şey yaptı. Siyah ve turuncuydu ve yan tarafında uzanmış bir kadın resmedilmişti. O da güzeldi, yorgun, her şeyi görmüş bir şekilde.

"Bu, Yunanlılar tarafından bilinen adıyla Tanrıça Tethys," diye bizi bilgilendirdi. "Burada balık kuyruklu kocası Okeanos ile birlikte gösteriliyor-"

"Balık kuyruklu mu?" Endişeyle sordum.

Ve vazo dönerken, işte geldi. Kendimi hazırladım ama daha çok deniz adamının geleneksel bir görüntüsüne benziyordu. Cadılar meclisinin tren istasyonu versiyonunda gördüğüm güzel, ruhani yaratıklardan değildi ama konsolosun evinde dövüştüğümüz o iğrenç, şekilsiz şey de değildi. Temel olarak, bacakları yerine balık kuyruğu olan bir adam.

Bu ciddi bir rahatlamaydı.

Adra başını salladı. "Araştırmalarımız, Tethys'in zafere giden yolun, sözde daha aşağı türler arasından ek birlikler sağlamaktan geçtiğine inanan tanrılar arasında olduğunu gösteriyor. Örneğin, halen Faerie'de yaşayan deniz insanların yaratılmasından doğrudan onun sorumlu olduğuna inanıyoruz."

"Kitabımı açan kişi gibi."

Başını salladı. "Kesinlikle öyle. Ama orada yaptığı deneyler ihtiyaçları için yeterince güçlü değildi ve savaş yaşlı tanrılarının aleyhine dönüyordu. Bu nedenle ufkunu genişletmeyi seçti."

Orada oturmuş, can alıcı noktayı bekliyordum ama Pritkin çoktan bulmuş gibiydi. Çünkü tekrar ayağa kalkmıştı, yüzü öfkeliydi. "Bu çok saçma!"

Adra kayıtsızca ona baktı. "Öyle mi?"

"Tanrılar iblis türünü öldürdü! Yapmazlardı - yapmadılar - bu çok saçma!"

Adra, "Savaş garip yatak arkadaşları yaratıyor," diye mırıldandı.

"Bekle," dedim, sonunda bir ipucu yakalamıştım. "Bir iblisle mi evlendi?" "Bir iblisle deney yaptığını söylemek daha doğru olur. iblis," diye niteledi Adra. "Aslında bir kısmıyla genetik materyal alışverişi olmuş gibi görünüyor." Gözlerini tanka dikti ama küçük yaratık o anda sessizdi.

"Şuradaki arkadaşımız gibi Apkallu'larla başladı, su dünyalarımızdan birinde yaşayan bir ırk, ama onlarla bitmedi. Tethys, doğurduğu korkunç çocukların hikâyelerini anlatan Babilliler tarafından Tiamat olarak bilinirdi."

Sahne tekrar değişti ve şimdi bir grup yaratık görünüyordu, bazıları o kadar korkunçtu ki onlara bakmaya dayanamıyordum.

Adra, "Dört farklı şeytani ırktan, her biri bir öncekinden daha güçlü on bir çocuk," dedi. "Diğer tanrılardan bazılarının onu örnek aldığına inanıyoruz, ancak diğer Kadim Korkuların orijinal on bir tanesinin çocukları olması da mümkün."

Pritkin şaşkın şaşkın onlara baktı. Çünkü evet. Tanrıça + her şey = yarı tanrı, değil mi? Ve tanrıça + güçlü iblis lordları ... peki, bu da neydi böyle?

Birden midem bulandı ve oda içime kapandı, tek görebildiğim Tiamat'ın masanın üzerindeki küçük dehşetleriydi.

"Toplamda kaç kişi?" Sonunda dudaklarım uyuşmuş bir halde sordum.

Adra başını kaldırdı, donuk yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. Tıpkı "Yüzler" diyen sesi gibi.

** * **

"Bakın kimi buldum," dedi Tami, düşüncelerini bölerek.

"Bakın kimi bulduk," dedi Saffy ve Vi, Rhea'yı kapıdan içeri iterek. Rhea bluzunu sanki üzerinden çıkarmalarından korkuyormuş gibi sıkıca tutuyordu.

"Takım elbisem yok," diye kekeleydi, kurtarılmak için bana bakıyordu.

Onu bulamadı. Hâlâ o odadaydım ve canavarlarla dolu bir masaya bakıyordum; güneşin sıcağına rağmen kollarımdan akan ürpertinin de kanıtladığı gibi. Kimseyi kurtaracak havada değildim.

"Şifonyerin en üst çekmecesinde sana uyacak bir tane var," dedim.

"Gördün mü?" dedi Saffy ve elbiseyi bulmaya gitti. Sadece düz, kırmızı bir mayoydu, bikini değildi ama Rhea ona bir yılanmış gibi baktı.

Saffy onu banyoya doğru hafifçe iterek, "Hadi," dedi. "Git üstünü değiştir."

"Ben-ama çocuklar-"

Tami, "Bir süreliğine çocuklarla aranız iyi," dedi. "Onlara çoktan söyledim, bu büyük kız zamanı."

Rhea Saffy'ye, "Ama... ama bir takım elbiseye ihtiyacın var," dedi. "Ve eğer-" "Takım elbise?" Vi, yanında getirdiği çökmüş koltukları yere bırakarak şöyle dedi

ve soyunmaya başladı. "Kimin bunlardan birine ihtiyacı var ki? Sadece bronzlaşacaksın."

"Tamam," dedi Saffy, Rhea'nın dehşete düşmüş yüz ifadesine gülümseyerek. "Yani, eğer komando olmak istiyorsan-"

Rhea ona bir saniye boş boş baktıktan sonra elbiseyi kaptığı gibi kaçtı.

Vi güldü. "Ben onun için fazla kadını."

Saffy sırtı ve onun kışını tokatladı. "Neredeyse benim için çok fazlasın!"

Köpürmeye başladılar ve hindistan cevizi yağı kokusu balkona yayıldı. Güzel kokuyordu. Topuzlarım yanmadan önce döndüm ve yüzüme bir şapka geçirdim çünkü daha fazla çile ihtiyacım yoktu.

Tabii ki dikkat dağıtıcı unsurları ortadan kaldırmak bir hataydı.

"Yüzlerce mi?" Pritkin hâlâ ayakta idi. "Fark etmediysen diye söylüyorum, bir yarı-tanrımız var! Eğer verdiğiniz bilgi doğruysa, feylerde de bir tane var. Belki matematiğim hatalı ama bu iki değil mi? Yüzlercesine karşı?"

"Oh, bundan en az bir tane daha var," diye mırıldandı Adra. "Eğer söylentiler doğruysa."

"Ne söylentisi?" Ben sordum.

"Leydi Nimue'den, feylerden bahsedenler. Onun da bir tanrıça annesi olduğunu söylerler." Masasındaki kurutma kâğıdının üzerinde parmağıyla bir şeyler çiziktiriyordu ama o anda başını kaldırıp bana baktı.

Arkama baktım.

Ve birdenbire her şey çok daha anlamlı hale geldi.

"Pritkin'le konuşmam gerek," diye fısıldadım ama Adra başını salladı. "Ona ihtiyacım var."

"Ne için?"

Kaşları tekrar çatıldı. "Ne düşünüyorsun? İki eski düşmanımızın aynı gün geri dönmesi sadece bir tesadüf olabilir. Ve eğer ikisi de o kitaptan çıkardığınız yaratık gibiyse, öyle düşünme eğiliminde olurum. Ama bu Kulullû beni rahatsız ediyor-"

"Neden? Konsoloslara saldırmaya karar verdiği için mi?" Dedim, başka bir cevap istiyordum, herhangi başka bir cevap! O şeylerden birinin üstesinden zar zor gelmiştik; yüzlercesine karşı ne yapabilirdik ki? "Belki ... belki de ilki gibi bir kını vardı. Belki de sadece gevşemiştir-"

"Belki. Belki de değildir. Bunu öğrenmeliyiz." Pritkin'e baktı.

"Bana eşlik eder misin?"

Ve Pritkin başını salladı.

Ona bakakaldım, içimi daha da korkunç bir his kapladı. "Ne-bu hiçbir şey değil-bir yere gitmiyorsun!"

"Mantıklı, Cassie," dedi Pritkin, çünkü görünüşe göre delirmişti.

"Bu nasıl mantıklı olabilir? Bunların herhangi biri nasıl-"

"Araştırmalıyız. Eğer düşmanlarımızın da bir zamanlar tanrıların yaptığı şeyi yapma ve iblisler arasında fazladan asker arama ihtimali varsa-"

Gözlerimi ondan, sahte yüzünde aynı ifadesiz ifadeyle oturan Adra'ya çevirdim. "O zaman başkasını al!"

"Jonas başkasına inanmaz." Arayan Pritkin'di. Mircea'nın ofisinde yaptığı gibi beni biraz uzaklaştırdı ve insanlar neden bunu yapmaya devam ediyordu, bilmiyordum. Mahremiyete ihtiyacım yoktu! Her şeyi Adra'nın yüzüne söylemekten son derece mutluydum!

"Cassie," dedi yumuşak bir sesle. "Anlamaya çalış. Çember, iblis konseyinin senatoyla yaptığı pazarlıktan memnun değildi.

Savaş bittikten sonra bir iblis/vampir gücünün vampirlere karşı avantaj sağlayabileceğinden korkuyorlar. Aslında iblislerle çalışmaktan hiç de memnun değiller."

"Garip yatak arkadaşları," diye tekrarladı Adra, duymamış gibi davranmaya bile çalışmadan.

Pritkin ona tamamen şeytani bir bakış fırlattı. "-ve böyle bir konuda onların sözüne asla güvenmezdim."

"O zaman başka bir savaş büyücüsü alabilir, Jonas'ın inan-" "Mesela?"

"Herkes gibi! Başka herhangi biri!"

"Başka biri olsa burada neredeyse savunmasız olurdu. Benim sihrim cehennemde işe yarar; onlarınki yaramaz. Caleb'i hatırlıyor musun?"

Ve bir an için öyle düşündüm. Caleb'ı Pritkin'i babasının sarayından kurtarmak için yanımda getirmiştım ve işe yaramıştı da. Çünkü Caleb ne kadar zorlu bir büyücü olsa da, cehennemde büyüğü çabucak tükenmiş, bedeni daha fazlasını işleyemez hale gelmişti. Ve yanında getirdikleri bile sessiz ve etkisiz kalmıştı.

Ve umurumda değildi!

Bir kolumu Adra'ya doğru uzattım. "Az önce seni öldürmeye çalıştı, seni öldürdü!"

"Ve sana karşı büyüğü verdi, yoksa şu anda burada olmazdım-" "Evet, ve bunun nedenini merak ettin mi?" Ona sarıldım omuzlar. "Seni benim önümde öldürdüler, sonra da karar verdiler, hey, biliyor musun? Belki de savaşta bir Pythia kullanabiliriz, sonuçta ve bana kullanamayacağımı düşündükleri bir karşı büyü verdiler! Sana zamanında ulaşamayacağımı düşündüler; Adra bile öyle söyledi! O büyüğü kullandılar çünkü kusursuz olması gerekiyordu! Ve şimdi seni geri aldım-"

"Cassie-"

"-Seni öldürmek için yeni bir yol buldular! Uzakta bir yerde, kaza olduğunu düşüneceğim ama öyle olmayacak!" Adra'ya ters ters bakarak yüksek sesle söyledim. "Yapmayacağım!"

"Cassie," dedi Pritkin bana nazikçe. "Sana söz veriyorum, iyi olacağım." Ve bu adam için çok tipikti, çok sinir bozucuydu, Göz kamaştırıcı bir şekilde tipikti, ben sadece Kelimeleri, kafamın içinde karmakarışık olan tüm o kelime selini bir türlü çıkaramıyordum.

ağızımdan. Bir an için nutkum tutulmuş bir halde Adra'ya bakmaya devam ettim. Sertçe bakıyordum.

Bir an arkasına baktı ve sonra ben farkına bile varmadan içeri giren küçük şişman şeytana küçük bir jest yaptı. Pritkin'e, "Asistanımda senin için bazı giysiler ve silahlar var," dedi. "Eğer onu takip ederseniz?"

Yirmi Beşinci Bölüm

"Anneme benziyorsun," dedi Rhea usulca. Çocukların benim için hazırladıkları bar arabasından kendime bir içki almak için kalkmıştım.

"Gerçekten mi? Ona benzediğimi hiç sanmıyorum," dedim dalgınca ve Tami'nin uzattığı bardağı alıp yeniden doldurdum.

Tami gözlüklerini düzeltti ve iç çekti. "Buna alışabilirim."

"Bir yardımcı tutmalısın," dedim ona. "Sen temizlikçi değilsin. Burada yaptıklarının yarısı senin işin bile değil." Vi sırtarak, "Evet ama kurabiyeleri çok güzel," dedi.

"Bu akşam snickerdoodle yapacağım," diye söz verdi

Tami. "Önünde eğiliyorum." Ve sonra gerçekten de eğildi.

Bu kadar iyi anlaştıklarını gördüğüme sevindim. Cadılar meclisi kadınları ilk geldiklerinde bazı gerginlikler yaşanmış, Tami'nin Vi'nin ve bir savaş büyücüsünün birbirlerini tehdit etmeye başlamasının ardından onların içini boşaltması da buna dahil olmuştu. Bir süredir küçük karma ailemizin parçalanacağından endişe ediyordum.

Neyse ki, şu anda çalışan tek savaş büyücüsü Reggie, nam-ı diğer Jug Ears'tı, cinsine göre oldukça rahattı ve Stimson adında yaşlı bir adam burada yaşamıyordu ve çoğunlukla haftada bir ya da daha fazla, muhtemelen Reggie'yi bilgilendirmek için geliyordu. Bu arada, cadılar meclisi kızları - Saffy, Vi ve hafta sonu için izinli olan Ferne adında bir kızıl saçlı- Tami'nin yemeklerinden etkilenmiş görünüyorlardı. Bu şaşırtıcı değildi; Fred bile orada şikâyet edecek bir şey bulamamıştı ve sık sık ikinci yemek için geri döndüğü görülüyordu.

"Evet, ama bunu başka kim yapacak?" Tami sordu. "Çocuklar daha çok dağınıklık yapıyor ve otel personeli-" Tiksintiyle başını salladı.

"Eski Pythian Sarayı'nın yardım almış olması gerekir," diye belirttim.

"Elbette. Onları denedim. Ama hepsinin İngiltere'de aileleri var. Buraya gelmek istemiyorlar."

"Belki anlaşmayı tatlıya bağlarsak? En azından öğretmenler ve benzerleri için?"

Gözlerini devirdi; perdelerin arkasından onları görebiliyordum. "Cassie. Eski evleri *havaya uçtu*. Eğer Çember paranoyak olmasaydı ve yatılı personele izin vermeyi reddetmeseydi, onunla birlikte giderlerdi. Birçoğu başka yerlerde daha güvenli pozisyonlar bulabileceklerine karar verdi."

Nokta. Ama yine de daha fazla insana ihtiyacımız vardı. Beslenmesi, oynaması, dinlenmesi, hastalandığında emzirilmesi ve ABC'sinin öğretilmesi gereken iki düzine küçük kız vardı. Temizlenmesi gereken çok daha büyük bir süit vardı ve Tami haklıydı: otelin personeli, adamlar onları buraya aldıklarında bile en azını yapıyordu. Ayrıca, dün gibi bir randevu sekreterine ihtiyacım vardı. Eğer yakında insanlarla görüşmeye başlamazsam, kapımıza dayanacaklardı.

Savaş olsun ya da olmasın, personele ihtiyacımız vardı.

"Vegas'ta insanlar olmalı," dedim. "Burada koca bir doğaüstü topluluk var. Ve SİHİR de işin dışında-"

"Ama hepsi bu kadar," dedi Tami. "MAGIC yeniden inşa ediliyor. Çoğunlukla eski işlerini geri almayı bekliyorlar. Geri dönmeyenler de Marco testini geçemiyor."

"Buna pişman olacağımı biliyorum ama Marco testi nedir?"

İç çekti ve sıcak olduğu için örgülerini boynundan kaldırdı. Sonra da onları topuz yapmaya karar verdi. "Buraya atanmadan önce Mircea için geçmiş araştırması yapardı. Sadece kredi kontrollerinden bahsetmiyorum, gerçek özel dedektiflik işlerinden bahsediyorum. Aile tarafından işe alınan herkesin tamamen yasal olduğundan emin olmak onun işiydi. Sanırım ailenin iş yaptığı herkesi de kontrol ediyordu."

"Ama bu iyi bir şey, değil mi?"

Acı acı sırttı. "Elbette, bu iyi bir şey. Ta ki kızlarının yanına şüpheli kimseyi yaklaştırmadığı için on puan üzerinden on bire çıkana kadar. On altı yaşındayken trafik cezası mı aldın? Sıradaki! Hiç kredi kartı borcunu geciktirdin mi? Sonra görüşürüz! Tırnağın mı çıktı-"

"Onunla konuşacağım," diye söz verdim.

Yine gözlerini devirdi. "İyi şanslar."

"Aman Tanrım, tekilamız var!" Saffy söyledi. Küçük bar arabasını karıştırıyordu ve şimdi diğerlerinin arkasına saklanmış olan bir şişeyi çıkardı. Tami'nin az önce doldurduğum bira bardağını elimden aldı. "Boş ver onu. Margarita yapıyorum!"

Tami'ye baktım, o da sırttı. "Bir margaritayı geri çevirmem."

"İkisini de al," dedim ona.
"İşte bir fikir!" Saffy söyledi.
"Köftenin içine yine şeker koyacağım," dedi Tami belli belirsiz.
Sormamaya karar verdim ve biramla birlikte parmaklıkların yanına gittim.
Margarita istemiyordum. Bir süre düşünmemek istedim.
İşe yaramadı.

Kapı kapanır kapanmaz Adra'ya döndüm. "Eğer ölürse-"

"Seni temin ederim, böyle bir şey olmayacak."

Mircea'nın dilinin kıvraklığını, güzel cümle kuruşunu, tatlı sözlerini dilediğim zamanlar oldu. Bu onlardan biri değildi.

"Saçmalık! Onu zaten bir kez öldürmeye çalıştın-"

"Ve şimdi nedenini biliyorsun."

*Şaşkınlıkla ona baktım. "O, o şeylerden biri değil!
Söylentiler doğru olsa bile, Nimue onun büyük büyükannesiydi.
O en fazla on altıncı tanrı-"*

"Babası da Tethys ve onun gibilerin hedeflediği türden güçlü bir iblis lorduydu. Süper askerler yapmaya çalışıyorlardı; zayıfların peşinden gitmediler. Ve fey kanı da eklenince-"

"O zaman itiraf ediyorsun," dedim, vücudum buz kesmişti.

"Rosier'in yanlışlıkla tanrıların deneylerini yeniden yarattığını düşünüyorsunuz. Sence-"

*"Kazara mı?" Adra'nın kaşları birbirine yaklaştı. "Evet, öyle olduğunu iddia etti. Ama o çürük tahtını elinde tutabilmek için güce ihtiyacı vardı. Galler'deki melezlerden herhangi birinin peşine düşebilirdi, yüzlercesinin, belki de binlercesinin. Bunun yerine onu seçti.
-"*

"Bu Pritkin'in suçu değil!"

"Hayır, değildi," diye kabul etti, beni şaşırtarak. "Ve büyük tahtlardan birinin varisini öldürmek hiç de küçük bir şey değil. İşte bu yüzden izledik ve bekledik - ta ki bir düelloda içimizden birini öldürene, gözümüzde henüz bir bebekken gücünü gösterene kadar! O zaman pek çok kişi onun ölmesini istedi ve cehennemlere dönüp babasını aramaya başladığında, konseyin bir üyesinin daha canını almaya karar verdiğinde daha fazlası da aynı fikirdeydi-"

"Bunun için para ödedi!" Sesim nefes nefese, hatta biraz gıcırtilıydı. Umurumda değildi. "Bir asır boyunca sürgün edildi, neredeyse güçsüz bırakıldı-"

"Evet, sürgün edildi. Dünyaya. Artemis'in kızıyla tanıştığı yere."

Gözleri benimkilerle sabit bir şekilde buluştu ve ben de kendimi bir buz kütesine dönüşmüş gibi hissederek ona baktım. Ve aniden, telaşlı, çılgın, çaresiz düşüncelerim yavaşladı, çok yavaşladı. Zar zor tanıdığım bir yanım, daha mantıklı, duygusuz bir yanım devreye girdi. Çünkü eğer yanlış anladıysam . . .

Bunu yanlış anlamamanın iyi bir fikir olacağını düşünmemiştim. "Büyük Dişi Avcı'nın kızı fikri," Adra "Halkımdan bazılarının soyunu tükenme noktasına getirmiş olan o kadın, bu yeterince kötüydü. Ama seni, yetenekleri gücü artıran bir incubi soyuyla birlikte düşünmek-"

"Biz sizin için bir tehdit değiliz," dedim, neredeyse ürkütücü bir sakinlikle.

Adra'nın keskin gözleri kısıldı. "Aranızda bir tanrının enerjisini üretebilirsiniz-"

"Ama ona tutunmayın. Ares'i öldürmeye yardım etmek için kullanmadan önce neredeyse ikimizi de yakıyordu. Tanrılar bu tür bir gücü savaşta defalarca kullanabilirdi; biz bir kez bile zor başardık. Biz bir tehdit değiliz."

"Belki," diye mırıldandı, neredeyse renksiz gözleri hâlâ kısık ve düşünceli. "Olmayabilir. Ama kabul ediyorum, düşüncesizce davrandım-"

"Düşüncesizce." Ona baktım ama onu göremedim. Onun yerine Pritkin'i görüyordum, havada asılı duruyordu, Adra'nın büyüünün ışığı vücudunu aydınlatıyordu, gözleri şok olmuş, acı çekmiş ve dehşete kapılmıştı-

Ve sonra boş.

Cansız bir şekilde yere yığılırken sadece boştu.

Ve bir anda tüm duygularım sel gibi geri geldi. "Onu sen öldürdün!"

"Ve sen onu geri getirdin. Sen annenin kızısın Cassie Palmer, ama bizim müttefikimizsin. Senin gücün artık bizim gücümüz. Seni bunun hiçbir parçasından mahrum etmek istemem." Pritkin'in az önce geçtiği kapıya baktı. "Her ne şekilde olursa olsun."

"Umarım öyle değildir," dedim kötü niyetle - aptalca - ama o anda umurunda değildi. "Ben de seni bir müttefik olarak görüyorum. Seni öldürmek zorunda kalmaktan nefret ederim!"

Hafifçe gülümsedi, ama ilk kez samimi görünüyordu. "Her geçen gün ona daha çok benziyorum ..."

* * *

"Görünüştten bahsetmiyordum," dedi Rhea, beni şimdiki zamana geri çekerek.

Rayların üzerinden, Vegas trafiğinin caddeyi tıkadığı yere doğru gözümü kırpmadan bakıyordum ama o anda dönüp ona baktım. "Ne?"

"Bana annemi hatırlattığını söylediğimde fiziksel olarak kastetmemiştim. Ama o bakış, dünyanın yükünü omuzlarında taşıdığını söyleyen bakış. Bunu daha önce de gördüm ve ben-" Dudağını ısırarak durdu. "Eğer yardım edebilirim. . ."

Tereddüt ettim, çünkü Rhea'nın yeterince derdi vardı. Ama haklıydı; konuşacak kimsem yoktu, bunu anlayacak kimse yoktu. Pritkin'i geri kazanmıştım ama o pek çok şeyi anlasa da Pythia olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamıyordu. Ben de ona nasıl ulaşacağımı bilmiyordum.

İşi şansa bıraktığım için bana ateş püskürüyordu ama işte oradaydı, kim bilir ne tür bir kara cehennemde, son karşılaşmalarında onu öldürmüş olan bir yaratıkla birlikteydi ve bu bir şekilde gayet normaldi. Bunu sorun etmemem gerekiyordu. Çünkü Pritkin için onun hayatı önemli değildi, sadece benimki önemliydi ve bu beni o kadar öfkeliendiriyordu ki-

Bira her yere sıçradı ve kutuyu ezdiğimi fark ettim. "Kahretsin!"

"Ben peçete getireyim," dedi Rhea ve hemen peçete getirmeye gitti. Bana bir bira daha getirdi, sağ olsun. Şişeleri tercih ederdim ama onlar arabanın altındaki küçük buzdolabına pek sığmıyordu. İyi de oldu. Muhtemelen elimi kesip açardım.

Ortalığı toparladım ve şişelerin kapaklarını açıp içmeye başladık. Rhea'nın içki içebilmesi beni şaşırtmıştı. Sanırım içindeki İngiliz'den kaynaklanıyordu. Orada içmeye beş ya da altıda falan başlamıyorlar mıydı?

Sorduğumda güldü ve burnundan biraz bira akmış olabilir. "Sanırım bunlar Almanlar," dedi sırtarak.

"Ah. Bildiğim iyi oldu."

Bir süre güneş yüzümüze vururken öylece durduk ve ben yavaş yavaş kendimi daha iyi hissetmeye başladım. İyi değil - Pritkin tek parça halinde dönene kadar iyi olamayacaktım. Ama daha iyiydim.

Sanırım bu yüzden kendimi zavallı Rhea'ya açmaya karar verdim. Pritkin'le ilgili kısmı değil; az önce konsolosun evinde olanlardan sonra kimsenin bunu bilmesini göze alamazdım. O korkunç adamlardan biri değildi.

Ama senato konseyden daha güvenilir değildi, bu yüzden lanet olası karanlıkta kalabilirlerdi. Zaten bu onları ilgilendirmezdi!

Ama diğer şeyler... belki onları anlayabilirdi.

"Sanki kimse beni görmüyormuş gibi geliyor," diye ağzımdan kaçırdım.

"Gerçekte olduğum gibi değil." "Seni görüyor mu?"

Kelimeler aradım, çünkü açıklaması zordu. "Bu işe başladığımda insanlar beni çoğunlukla ya kötü ya da hepimizin sonunu getirecek tam bir aptal olarak görüyordu. Oysa gerçekte ben sadece işleri çözmeye ve öldürülmemeye çalışıyordum. Herhangi bir eğitimim yoktu, Pythian Sarayı hakkında hiçbir şey bilmiyordum -hatta bir süreliğine böyle bir saray *olduğunu* bile bilmiyordum! Bir savaşın ortasına düştüğümünden bahsetmiyorum bile-"

"Harika bir iş çıkarmışsın," dedi Rhea hararetle. "Kesinlikle harika-"

Ona başımı salladım, çünkü Rhea'nın insanların sadece iyi yanlarını görmek gibi bir alışkanlığı vardı. Güzeldi ama doğru değildi. Bu kez değildi.

"Yine de yapmadım. Hatalar yaptım, hem de çok. Ama düşündüm ki Sanırım insanların anlayacağını, birinin ayaklarının üzerinde durmasının zaman alacağını fark edeceklerini düşündüm. Ama bunun yerine görmek istediklerini gördüler."

Rhea kaşlarını çattı. "Genelde öyle olur."

"Ama öyle işte, *hâlâ* öyle! Eninde sonunda herkesin kiminle çalıştığını anlayacağını ve işlerin biraz sakinleşeceğini düşünmüştüm. Ve bazı açılardan, sanırım öyle de oldu. Çember'in eski liderleri beni öldürmeye çalışıyordu, Jonas ise sadece manipüle etmeye çalışıyordu-" Kendimi tuttum ama yeterince çabuk değil. "Özür dilerim," dedim ona, biraz dehşete düşmüş bir halde. "Öyle demek istememiştim-"

"Neden bunu kastetmemiş olarsın ki?" diye sordu sakın bir sesle. "Bu doğru. Herkes her zaman Pythia'yı manipüle etmeye çalışır. Çember bu konuda özellikle becerikli olduğunu kanıtladı."

Bu yorumda biraz ısırık vardı; sanırım Jonas'la aralarını düzeltmeye henüz fırsat bulamamışlardı, tabii Jonas'ın bunu denediğini varsayarsak. Meşgul olduğunu biliyordum ama onu ziyaret ettiğinden beri buraya adımını bile atmamıştı.

-O iyileşirken. Ve bunun bir nedeni de benimle görüşmesi gereken bir savaş işi olmasıydı!

Ama Rhea da onu ziyarete gitmemişti, yani . . . Bilmiyordum.

"Geçenlerde barıştık," dedim ona. "Jonas, Rhea'yı hiç sevmediğini fark ettiğini söyledi.

bana adil davranıyor-"

"Bunu kabul etmesi iyi oldu."

Sadece ses tonu kelimelerle uyuşmuyordu. Ses tonu, "O bir piç ve bunu unutursan delirirsin," diyordu ki bu da yeterince makuldü. Jonas biraz yaşlı bir piçti ama aynı zamanda Gümüş Çember'in başı ve benim baş müttefiklerimden biriydi. Ve beni küçük kuklası olmam için manevra yapmaya çalışmadığı zamanlarda, çok iyi bir kuklaydı.

Mircea ile yaptığım anlaşmanın aynısıydı. Önce müttefik, sonra sevgili olmuşuk ve şimdi de ... Şimdi ne olduğumuzdan emin değildim. Ama özel hayatlarımızda her ne oluyorsa olsun, birbirimize hâlâ ihtiyacımız vardı.

Hayat karmaşıktı.

Bu berbattı, çünkü ben değildim. Bir vampirin sarayında, sürekli entrikaların ortasında büyümüştüm, bu yüzden bu konuda daha iyi olacağımı düşünürdünüz. Ve öyleydim.

-bazen- olmak zorunda olduğumda. Ama bundan hoşlanmayı hiç öğrenemedim.

Kimseyi manipüle etmek istemedim. Sadece değer verdiğim tüm insanların güvende olmasını ve gelip margarita içmesini istiyordum. Cidden, şu anda hayatta istediğim her şey buydu. Çok şey mi istemiştım?

Sanırım öyle.

Bira içtim ve üzerine bir margarita içmenin beni sarhoş edip etmeyeceğini merak ettim. Bütün gün bir şey yemediğimi düşünürsek? Muhtemelen.

İçimi çektim.

"İnsanların seni gerçekten görmediğini mi söyledin?" Rhea sordu, çünkü evet. Konudan uzaklaşmıştık.

"Hayır. Yani, bunu yapan biri var ama onun referans çerçevesi biraz eski. Umarım yola gelecektir. Ama geri kalanlar ..." Yine trafiğe bakıyordum ama şimdi dönüp ona baktım. "Heykel yapıyorlar, biliyor muydun? Konsolosun evinde. Bu devasa, on altı ayak yüksekliğindeki mermer şeylerden biri de benim. Ve bunun sadece propaganda olduğunu biliyorum, tamam mı? Bunu biliyorum. Ama-"

"Ama?"

"Ama bu *sadece* propaganda değil. İnsanlar benden bir şeyler bekleyip duruyor." Adra'nın söyledikleri aklıma geldi, o kadar şaşırmıştım ki cevap bile verememiştım. Çünkü yanılıyordu. Annemin yeteneklerine sahiptim ama gücüne değil ve bu değişmeyecekti.

Ona o savaş alanında olanlarla ilgili gerçeği anlatmıştım. Pritkin ve ben birlikte büyük, tanrısal bir hamle yapmıştık ve hepsi bu kadardı. Sahip olduğum her şeyi ve onun bana verebildiği her şeyi

Gerçeklikler arasında bir yol açmış ve bir tanrıyı serbest bırakmıştı. Neredeyse kurumuş, hatta bir hayalete dönüşmüş olsa bile, yine de benden daha büyük bir tehditti!

Ares o gece beni aramıyordu; Ares beni umursayabilirdi. Ama Apollo ortaya çıkar çıkmaz bir tehdit olarak görülmüştü. Ve Ares haklıydı.

Çünkü ben annem değildim. Ama herkes bunu beklemeye devam ederse ve daha da kötüsü, buna dayanarak gerçek savaş planları *yaparlarsa*, o zaman hepimizi mahvedecektim ve bunu görmelerini nasıl sağlayacağımı bilmiyordum.

Ayrıca tüm bunları Rhea'ya nasıl açıklayacağımı bilmiyordum ya da ona kendisinin taşıması gerekmeyen bir yük vermek istemiyordum. "Benim olduğumdan daha fazlası olduğumu düşünüyorlar," dedim sonunda.

Bir şey söylemedi ama yine dudağını ısırıldığını gördüm.

"Sorun değil," dedim ona. "Ne istersen söyleyebilirsin."

Tereddüt etti ve sonra aceleyle söyledi. "Görmeyen kişinin sen olman mümkün mü?"

"Ne?"

Hemen dehşete kapılmış görünüyordu. "Özür dilerim! Bana düşmezdi-"

"Sorun değil. Senin değilse kimin?"

Ama o sadece başını salladı. "Annem bazen bana bir şeyler anlatırdı ve ben ona yardım etmeyi *çok* isterdim ama ne diyeceğimi bilemezdim-"

"Bir şey söylemene gerek yoktu. Senin orada olman yeterliydi."

"Öyle miydi?" Onun da güneş gözlüğü vardı ama Tami'ninkinden daha koyu renkliydi, bu yüzden gözlerini göremiyordum. Ama sesi o kadar umut doluydu ki gülümsemekten başka bir şey yapamadım.

"O senin annendi. Eminim orada olman sana çok yardımcı olmuştur."

"Peki ben sana yardımcı oluyor muyum?" diye sordu, ön koluma tutunarak, neredeyse

içkimi dökmeme neden oldu. "Birazcık bile mi?"

Şaşkınlıkla ona baktım. "Tabii ki. Çocuklar-"

"Ama bu *saraya* bir yardım değil, evet. Ama bir acolyte'in işi *Pythia*'ya yardım etmektir ve ben yapamam-" Tekrar sözünü kesti ve yüzünün sadece yarısını görebilmeme rağmen, aniden üzgün görünüyordu. "Ve işte ben de sorunlarımı senin omuzlarına yüklüyorum. İşleri daha da kötüleştiriyorum!"

"İşleri daha da kötüleştirmiyorsun," dedim ona. "Sen asla-" Ve sonra biri bağırımaya başladı.

"Bakmıyorum! Bakmıyorum! Bana büyü yapma, tamam mı? Ben körüm, tamamen körüm!"

"Dün gece aldatmaya çalıştığın o uyduruk eşarp olmasa iyi olur," dedi Tami - Fred'e, çünkü bu onun sesiydi. Sanki bir çarpışmadan sonra ettiği küfürler gibiydi, sanki biri yatak direğine kafa üstü *çarpmış* gibiydi.

Rhea'yla birlikte bir palmye saksısının arkasında kaldığımız için onu göremiyordum.

Ama etrafıma baktığımda, gözleri bağlı ve alnını tutmuş bir şekilde oradaydı.

"Kahretsin, şimdi ikna oldun mu?" diye sordu.

"Yirmi dolar," dedi Tami ve Fred'in kaşları daha da çatıldı.

"Bana bunu verme! Burada çocuk falan yok!"

"Ama bazılarımızın hassas duyarlılıkları var," dedi Vi, hala yüzünü buruştururken bile gülmesine neden oldu.

"Sen de Marco kadar hassassın," dedi ona, daha doğrusu yatağa, çünkü hâlâ yanlış tarafa bakıyordu. Ellerini bu kez önüne doğru uzatarak rotasını düzeltti, ancak çarpacak bir şey yoktu. "Lafı açılmışken, Cassie ile konuşmam gerek."

"Burada değil," dedi Saffy, bardağının kenarındaki tuzu yalayarak ve bana sırtarak. "Öğleden sonra izin aldı."

"Kahretsin," dedi Fred. "Bu harika. Bu mükemmel!"

"Görünüşe göre her neyse onunla kendin uğraşmak zorunda kalacaksın," diye onayladı Tami, ilerlemeye başladığımda koluma bir el koydu.

"Bununla tek başıma başa çıkamam ve o zaten eşyalarını topluyor! Belki de bir şeyler yapabilecek tek kişi Cassie'dir ve o dönene kadar Cassie gitmiş olur."

"Toplanıyor musun?" Dedim. "Kim

toplanıyor?" "Cassie mi?" Fred'in kafası yukarı

kalktı. "Sen misin?"

"Anlayamıyor musun?" Tami sordu. "Sizin tazı gibi olduğunuzu sanıyordum."

"Bu sadece bazılarımız için geçerli ve hiçbir zaman benim hediyem olmadı. Tek koklayabildiğim hindistan cevizi yağı ve içki ve-hey, bunlar margarita mı?"

"Konsantre olun," dedim, çıplaklara birkaç havlu attım ve Fred'in gözlerindeki bağı çıkarmaya gittim.

"Teşekkürler," dedi gözlerini kırptırarak. "Telefon az önce geldi. Toplanıyor dedim ama daha çok odasını dağıtıyor gibi. Çocuklar aşağıda onunla birlikte, ama ben buraya geldim çünkü -bak, Mircea'yla aranızın şu anda pek iyi olmadığını biliyorum, ama sen hâlâ Pythia'sın, o yüzden belki-"

"Fred, ne diyorsun sen?"

"Özür dilerim. Sadece biraz duygusalım. Garip bir durum, anlıyor musun? Hiçbirimiz bu görevi almaktan heyecan duymadık ama artık neredeyse bir aile gibiyiz. Ve birini kaybetmek-"

"Fred! *Kimi* kaybettin?"

Bir nefes aldı. "Marco. O da Paulie ve diğerleri gibi geri çağrıldı. Mircea'nın savaş için ona ihtiyacı olduğunu ve onu geri alamayacağımızı söylediler."

"*Ne?*"

Fred başını salladı. "Bu hiç adil değil. Bütün bu grubu bir arada tutan oydu. O gidince, herkesi kimin hizaya getirmesi gerektiğini bilmiyorum. Çünkü sana söylüyorum, bu, uh, bu, uh, um."

Yüzümdeki ifadeye bakarak sözünü kesti sanırım, çünkü bir an için nutkum tutuldu. Sonra yanaklarımın yanmaya başladığını hissettim. "Bana *Marco*'yu götürdüklerini mi söylüyorsun?"

"Ben de sana bunu

söylüyorum." "Oh, hayır."

Yirmi Altıncı Bölüm

Yeni senato odası, sloganı büyük ol ya da daha büyük ol olan vampirler için bile gerçekten bir şeydi. Zemin yepyeni ve pırıl pırıldı, devasa alanın çoğunu kaplayan muhteşem bir güneş patlaması mozaïği vardı. Sarılar, turuncular ve beyazlar, orada burada küçük altın parçacıklarıyla birlikte, mermer bir sütunun altında kenarlara yakın maviye dönüşüyordu. Renk yukarı doğru akıyor, zeminin duvarlarla ve duvarların tavanla buluştuğu çizgileri bulanıklaştırıyordu: önce soluk bir cerulean, sonra masmavi ve nihayet kobalt. Ombre, tepede, milyonlarca küçük yıldızın gökyüzünde parıldadığı kavernöz bir tonozda gece yarısı sona erdi.

Bir bütün olarak ele alındığında, devasa güneş uzayda yüzüyormuş gibi görünüyordu, sanki boşluğun ortasına kaymışım gibi. Bu illüzyon o kadar iyiydi ki, ayaklarımın üzerinde biraz dengesiz hissetmeme neden oldu. Bir an başım dönerek yıldızlara baktım ve bunu nasıl yaptıklarını merak ettim. Belki ışıklar? Belki de sütun dizisinin altından gelen dağınık ışığı yakalayan küçük aynalar? Belki-

Belki de şu anda başka bir şey düşünmeliyim diye düşündüm, çünkü herkes bana bakıyordu.

Görünüşe göre Batman bu sefer yanılmıştı.

Son senato toplantısı henüz bitmemiş gibi görünüyordu.

Bugünlerde bana destek olan insanlar için aniden minnettar oldum. Bütün gün biradan başka bir şey içmediğim için gitmeden önce beni fıstık ezmeli tost yemeye zorlayan Tami gibi. Ve Mircea'nın yakasına yapışmak yerine ona karşı kullanabileceğim bazı argümanlar veren Fred - ki bu hala en sevdiğim seçenek. Ve bir gün önce Augustine's'i yağmalarken saçımı yapan ve bana seçtikleri elbiseyi giydiren kızlar.

Benim için tasarladığından oldukça emindim, çünkü resmen "modern Pythia" diye bağırıyordu. Uçuk mavi şifondan, dökümlü bir eteği ve büzgülü kolları vardı ama Boudicca'yı gururlandıracak bir korsajı vardı.

Gümüş metalik şeritler gövdeyi sarıyor, sanki savaşa girmek üzereymişim ve henüz giyinmeyi bitirmemişim gibi, altımdaki yumuşak malzemeden sıyrılan zırh benzeri bir yaratık oluşturunca. Abartılıydı, yüzünüze vuruyordu, tam bir tanrıça gibiydi ve kendimi biraz utangaç hissetmeme neden oluyordu.

Ya da şimdiye kadar öyleydi.

Çünkü şimdi, inşa etmek için koca bir ormana ihtiyaç duyulmuş gibi görünen maun bir levhanın etrafından bana bakan, eşit derecede abartılı giyinmiş en az yüz kişi vardı.

Koyu renkli, parlak ahşaptan yapılmış devasa alan kâğıtlar ve rapor dosyalarıyla kaplıydı ve hologram tipi puslu bir harita havada asılı duruyordu. Harita büyük boyutlu ve üç boyutluydu, havaya doğru yükselen bir sıradağ gibi görünüyordu. Aynı zamanda kısmen şeffaftı ve etrafında oturan güçlü yaratıkların yüzlerindeki şaşkınlığı, kızgınlığı ve birkaç durumda da korkuyu fark etmemi sağlıyordu.

Pythian gücünü biraz rahatsız edici bulan tek vampir Daniel-the-Ditsy değildi.

Rahatsız edici bulduğum şey, bir kez daha, açıkça önemli bir toplantıya davet edilmemiş olmamdı. Anlayabildiğim kadarıyla, doğaüstü topluluktaki her hareket ve çalkantı oradaydı - tabii ki covenler hariç. Ve savaşa ilgili tek bir tartışmaya bile katılmamış olan Pythia hariç, muhtemelen bu tartışmaların yapılacağı bana söylenmediği için!

Neden öyle tepki verdiğimi bilmiyorum. Muhtemelen Marco'ya zaten kızgın olduğum için. Ya da Pritkin için endişelendiğimden. Ya da sadece bitmişti. Bu. Bu odadaki pek çok insan bir şey istediklerinde varlığını hatırlayacak kadar hızlıydı ama aksi takdirde umurlarında bile olmazdı.

Ve bunu düzeltmenin tek bir yolu vardı.

"Cas- Leydi Cassandra," dedi Mircea. Sanki ben içeri girmeden önce konuşuyormuş gibi ayaktaydı, o yüzden ayağa kalkmadı. Ama bana gülümsedi. "Ne büyük bir zevk."

"Eminim."

Etrafta boş bir koltuk aradım ama bulamadım. Bu yüzden, bir grup figüranın dizildiği duvarın yanından bir tane kaydurdum. Ve birkaç muhafızın durduğu yerden, gerçi şimdi yarı yoldaydılar ve acımasızca kararlı görünüyorlardı. Ta ki Hilde gibi yapıp onları da kaydırana kadar. Yaklaşık beş mil uzağa.

"Kusura bakmayın geciktim," dedim sandalyeyi masaya doğru iterek. Yıldızlı ahşaptan süslü bir şeydi ve yeni mozaik üzerinde yüksek sesle gıcırıyor, *çiziyor*, gıcırdayordu. Ama sonunda onu burnu açık bir adamla iş kıyafeti giymiş bir kadının arasında çok küçük bir yere sıkıştırdım. "Henüz bir sekreterim yok," dedim burnu açık adamın üzerine tırmanarak. "Ve korumalarım bana randevularımı hatırlatmak konusunda berbatlar. Biz ne hakkında konuşuyorduk?"

Oturdum ve etrafıma bakındım.

Tüm bunlar sadece birkaç saniye sürmüştü ama herkesin ifadesi çoktan tarafsızlığa dönmüştü. Limon emiyormuş gibi görünen konsolos hariç. Ve açıkça sırttan Caedmon. Ve Mircea, zaten sinir krizi geçirmiyor olsaydı Augustine'i kıskançlıktan ağlatacak kadar ince kesimli bir takım elbisenin içinde karanlık yakışıklılığı sergileniyordu.

Garip bir şekilde, Mircea ilk geldiğimde bir anlığına rahatlamış gibi görünmüştü, ya da belki de ben öyle hayal etmiştim. İfade o kadar hızlı kaybolmuştu ki emin olamadım. Bunu merak edecek zamanım da olmadı çünkü başka bir vampir -bir kadın- masaya tüm kâğıtların sıçramasına neden olacak kadar sert bir şekilde vurdu.

"Nihayet! Belki burada bazı cevaplar alabiliriz!"

Onu tanı mıyordum ama kim olduğundan şüpheleniyordum ve bunun tek nedeni dekolte, bembeyaz bir elbisenin içinde sergilenen siyahi güzelliği değildi. Ama pazularını saran kolluklara ve saçlarının etrafındaki altın fileye uygun olarak taktığı geniş altın kolyeden dolayı. Kolye, eski moda bir şövalyenin boğazını korumak için taktığı bir şeye benziyordu, ancak bazen hareket ettiğinde ortaya çıkan, Nefertiti profiline sahip güzel kafanın bir zamanlar vücudundan tamamen kopmuş olduğunu çirkin bir şekilde hatırlatan pürüzlü kırmızı çizgiyi gizlemeyi pek başaramadı.

Bana söylenene göre Ismitta savaş başlamadan hemen önce pusuya düşürülmüştü, muhtemelen onu yoldan çekmek için. Düşmanlarımız ondan korkmakta haklıydı: ezici bir üstünlükle saldırıya uğramış ve başı kesilmişti, yine de ayağa kalkmış, başını kolunun altına sokmuş ve saldırganlarıyla durana kadar savaşıyordu. "Belalı" bunu tam olarak karşılamıyordu.

Bir süredir uzakta, iyileşme sürecindeydi ama sanırım bugünlerde herkes işinin başındaydı. Korkunç yarasına neden bir glamourie kullanmadığını kısaca merak ettim. Herhangi bir hata olmadan yarayı kapatabilecek pek çok şey vardı. Ama belki de insanların görmesini istiyordu.

Belki de düşmanlarının görmesini istiyordu.

Kollarımda bir ürperti hissettim, masanın üzerine eğilip bana ters ters bakması da buna yardımcı olmadı. "Eee? İblislerle konuştun mu konuşmadın mı?"

"İblisler mi?" Beni hazırlıksız yakaladı. "İblislerle konuştuğumu nereden bildin?"

Mircea hızla araya girdi. "Bu kadar çabuk dönmeni beklemiyordum," dedi yumuşak bir sesle. "Anladığım kadarıyla yapıcı bir toplantıydı?"

Bir saniye sürdü, çünkü gözetlendiğim düşüncesiyle küçük bir kriz geçiriyordum. Ama öyle olduğunu düşünmedim. Çenesinin kenarında küçük bir kas seğirmesi vardı, tam olarak ne olduğunu anlamamı umduğuna dair en ufak bir işaret. Bir çeşit blöf mü? Dün olanlara tepkisi ne kadar kötü olmuştu ki?

Erken ayrıldığım için bilmiyordum ama pek eğlenceli geçmemiş gibi görünüyordu. Bu yüzden muhtemelen herkesi sakinleştirmek için onlara kontrol ettiğimi söylemişti. Ve Mircea'nın her zamanki gibi şansı yaver gitmişti çünkü iblis yüksek konseyi beni kaçırmaya karar vermişti!

Neden konseyle kendisi konuşmadığını merak ettim ama bu şartlar altında sormadım. Ayağa kalktım, çünkü insanlar konuşmak istediklerinde böyle yapıyorlardı. Çünkü masanın altındakiler başka türlü beni göremezlerdi.

"Ah, evet. Bir çeşit-"

"Sayılır mı?" Possible-Ismitta sordu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Kontrol ediyorlar demek-"

"Neyi? Kontrol edecek ne var ki? Ya şeytaniydi ya da değildi!"

Orada öylece durdum ve dört ay önce kıdemli bir vampirin yüzüme bağırmasının altıma işlememe neden olacağını düşündüm. Şu anda ise gerçekten sinir bozucuydu. Ve ben zaten yeterince sinir bozucuydum.

"Ee?" diye sordu. "Lord Mircea bize dün savaştığımız şey hakkında bazı cevaplar verebileceğinizi söyledi-"

"Biz mi? Senin kavgada olduğunu hatırlamıyorum,"

dedim. Masanın etrafında ani, şaşkın bir sessizlik oldu.

"Leydi Cassandra'nın demek istediği-" Mircea söze başladı ama Ismitta elini kaldırdı. Ağzının kenarlarında bir gülümseme seğirmesi ya da görebildiğim başka bir belirti yoktu ama yine de bir şekilde hafif bir eğlence izlenimi verdi. Sanki birinin evcil köpeği sevimli bir numara yapmış gibiydi.

"Alınmaca yok," dedi küçümseyerek - Mircea'ya. Çünkü köpek sahibi oydu. En azından başka bir birinci seviye usta söz konusu olduğunda.

Ama Mircea daha iyi biliyordu. Özellikle de *beni* daha iyi tanıyordu ve muhtemelen yüzümden bir şeyler okudu. Çünkü gözleri hafifçe büyüdü ve muhtemelen beni sakinleştirmek için bir şeyler söylemek üzere ağzını açtı.

Çok geç.

"İblisler için bir tür şeytandı," dedim ona açıkça. "Kulullû deniyor. Kadim Korkular'dan biri, çünkü şeytani halkları bile dehşete düşürüyorlar. Yaşlıdırlar, çoğu iblisten kat kat güçlüdürler ve genellikle delidirler. İblis yüksek konseyi onları binlerce yıl önce tuzağa düşürüp hapsetti, ancak ara sıra biri serbest kalıyor ve çılgına dönüyor. Dedğim gibi, Adra - konseyin başı - bunu kontrol ediyor."

Oturdum.

Mircea'nın yüzünde tuhaf bir ifade vardı; kısmen eğlenmiş, kısmen dehşete düşmüş, kısmen de adını koyamadığım ama garip bir şekilde gurura benzeyen bir ifade. Ismitta ve masanın geri kalanı sadece bana bakıyordu. Kızgınlıktan ziyade şaşkın görünüyorlardı, sanki sevimli köpek senato salonunun ortasına sıçmıştı ve kimse ne yapacağını bilmiyordu.

Kendileriyle bu kadar ani ve alçakgönüllü bir insan tarafından konuşulmasına alışık değillermiş gibi görünüyordu, ama Ismitta'nın hakkını vermek gerekirse, çabucak toparlandı. Ve bu sefer bana hitap etti. "Bunun savaşıla ilgili olmadığını mı söylüyorsun?"

"Adra bilmiyor. Bu yüzden kontrol ediyor," diye ekledim kibarca.

Bana biraz daha baktı.

Bununla ne yapacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi görünüyordu - bilgiden çok, onunkiyse neredeyse mükemmel bir şekilde eşleşen ses tonu. Usta bir vampirin ona bu şekilde hitap etmesi bir meydan okuma olarak algılanabilirdi ama ben öyle biri değildim. Ben sadece Mircea'nın küçük evcil Pythia'sıydım, yani Mircea'ya cevap vermesi mi gerekiyordu?

Ona doğru bir bakış fırlattığını gördüm ama Mircea kendini kontrol altına almıştı ve orada öylece duruyor, her şey tamamen normalmiş gibi görünmeye çalışıyordu. Oldukça iyi bir iş çıkarıyordu. Sakin, kibar ve zararsız görünüyordu, bu da onun kafasını daha da karıştırmışa benziyordu.

Bu da ne böyle? Neredeyse onu merak ederken görebiliyordum.

Onu baltalamaya mı çalışıyordu? Eğer öyleyse, neden? Duyduğuma göre aynı senatodaydılar, hatta aynı klikteydiler. Ismitta'nın

yokluğu, kendisi, Mircea ve Marlowe ile bir kabal oluşturan konsolosu önemli bir oydan mahrum bırakmıştı. Yani Mircea, Ismitta'nın müttefikiydi ve ne için uğraşmasını bekleyeceği biri değildi. Bir tür halk hesaplaşması mı?

Bana baktı ve ben de ona en iyi boş gözlerimle karşılık verdim. Mircea'nın masanın karşısında, onunla aynı tarafta ve biraz aşağıda olmasının bir faydası yoktu, bu yüzden ikimizi aynı anda izleyemiyordu. Bu onu biraz korkutuyor gibiydi ama ona yardım etmedim.

Çünkü Ismitta'nın aklına *beni* baltaladığı gelmemişti. Benimle bu şekilde konuşarak aslında bana meydan okuyordu ki bu masada başka hiç kimseye yapmayacağı bir şeydi. Ama ben insandım ve Pythia'lar, bizi kimin daha önce ele geçireceğine bağlı olarak, Çember ya da senato tarafından kullanılacak birer araçtı. Kibarca konuşulacak ya da baş edemeyeceği bir meydan okumayı göze alacak eşitler değillerdi!

Sakin ol, dedim kendime. Kızgınsın ama aslında ona değil. Bunun Senato'nun sana her zaman davrandığından ne farkı var? Savaşları için propagandaya ihtiyaçları yoksa tabii.

Ve şimdi yine çıldırmıştım.

Mircea fark etti ve dikkatimi dağıtmak için harekete geçti ya da belki de sadece işini yapıyordu. "Adramelech yaratığın neden buraya gelmiş olması gerektiğinden bahsetti mi?" diye sordu ve belki de ben hayal görüyordum ama sesi fazladan kibar görünüyordu.

Ismitta'nın güzel alnında küçük bir kaş çatma belirdi.

Başımı salladım. "Hayır. Ama onlardan biri en son serbest kaldığında, eski bir düşmanını aramak için Gölgele Diyarı'nı yerle bir etmişti."

"Son seferin" dün sabah olduğundan bahsetmemeye karar verdim.

Burada işler zaten yeterince gergindi ve bunun tek sorumlusu ben değildim. Ben geldiğimde de durum böyleydi, masanın etrafına küçük güç patlamaları fırlatılıyordu, bunlar sanki görünmez kuyruklu yıldızların yanımdan geçip gitmesi ve bazen tenime çarpması gibiydi. Bunlar saldırı değildi; sadece bir yerde bu kadar enerjiyi taşırmadan tutmak zordu.

Özellikle de insanlar tedirgin olduğunda.

"Muhtemelen bu da aynı şeyi yapıyordu ve orduya atanan iblislerden birinin peşindeydi," diye ekledim.

"Ölü askerin beyninde karşılaştığınız küçük yaratık bu olabilir mi?"

Marlowe sordu ve sonra yüzünü buruşturdu. "Bunu söylemek bile delice geliyor," diye mırıldandı. Ama yine de umutlu görünüyordu.

Çünkü, evet.

Bu sadece eski bir kan davası olsaydı hepimiz daha mutlu olurduk.

"Muhtemelen," dedim tekrar. "İblisin içine geri kaçmayı başardı.

Kulullû ile savaşıırken. Ama o kadar travmatize olmuştu ki Adra bile ondan pek bir şey öğrenemedi. Sadece, aynı dünyadan geldikleri için Kulullû'yu ele geçirilmiş haliyle bile tanıyabilme ihtimali vardı."

"Bu Kulullû'nun onu neden avladığını da açıklayabilir," dedi Mircea.

"Konsey'i kaçtığı konusunda uyarabileceğini biliyordu-" "Nasıl kaçtı?"

Marlowe araya girdi. "Ve daha fazlasının kaçma ihtimali var mı? o şeylerden kaç tanesi serbest kaldı? Düşmanlarımız onları serbest bırakmayı başarırsa, ortaya çıkan kaosu iblis konseyini meşgul etmek için kullanabilirler - ve eğer daha fazlası dünyaya ulaşırsa bizi de-"

Masanın etrafında genel bir mırıldanma vardı. "-ve

işgali geciktirmek-"

"Henüz bilmiyorum," dedim, çünkü bilmiyordum. Ve çünkü Adra bir şey öğrenene kadar herkesin korkması için bir neden yoktu.

Özellikle de usta vampirlerin bu terimi yorumlama şekli. "Adra şu anda uzakta," diye devam ettim. "Kişisel olarak araştırıyorum. Çünkü Bana bir şey söyler söylemez ileteceğim."

Marlowe başını salladı ve sandalyesine yaslandı, görünüşe göre tatmin olmuştu. Ismitta'nın aksine. Marlowe'la konuştukça kaşları çatılıyordu, belki de aşâğılık biriyle konuşuyormuş gibi davranmadığı için. Birkaç soru sormuştu ve ben de cevaplamıştım; konuyu göz ardı ederseniz, insanların dünyasında yeterince normal bir alışveriş olurdu. Ama vampirlerin dünyasında. . .

İşler öyle yürümüyordu. İnsanlar hizmetçi ya da avdı, daha fazlası değil. Ve Ismitta, herkesin ailenin köpeğinin yemek masasında oturmasına izin verilmesinin gayet normalmiş gibi davranmasından bıkmıştı.

Özellikle de *bu* yemek masası.

Birden aklıma buradaki garip gerilimin bir kısmının istila endişesinden başka bir şeyden kaynaklanabileceği geldi. Vampirler her zaman küçük gruplar halinde bir araya gelir ve her iki yılda bir, bir senatonun bölgesindeki önde gelen efendiler Toplantı adı verilen bir şey için toplanırdı. Diplomalar ve konuşmalar yerine çoğunlukla gösteriş ve entrikalar içerirdi.

Ama kimse *bunu* yapmadı. Mevcut savaşı kadar hiçbir zaman altı senato bir araya gelip herhangi bir konuda konuşmaya çalışmamıştı. Elbette, zaman zaman büyükelçi teatisinde bulunuyorlar ve iki ya da üçü arasındaki çatışmaları ya da kaynakların paylaşımını tartışıyorlardı. Ama herhangi bir konuda karar vermek için bir araya gelmemişlerdi ve nasıl karar vereceklerini bildiklerinden bile emin değildim.

Bir dünya senatosu teoride kulağa hoş geliyordu, ama pratikte . . . Pratikte nasıl gittiğini merak ediyordum. Bilmiyordum. Ama Ismitta belli ki fikirlerim olduğu ve bunları paylaşmaya cüret ettiğim için hepsini utandırdığımı düşünüyordu.

Senato ve ben nereye ait olduğumu bulmaya çalışırken o son dört aydır burada değildi. Her birimizin zaman zaman kazandığı uzun bir güç oyunu olmuştu. Sonunda hassas bir dengeye ulaşmıştık, onlar çoğunlukla benim başka bir usta vampir olduğumu düşünüyorlardı, ancak yaptıkları şeyin bu olduğunu asla kabul etmiyorlardı ve ben de onlara istediğimin yarısı kadar bağırmanın çalışıyordum.

Yine de hiçbir şey öğrenmemişlerdi! Yoksa devasa bir "Tanrıça Cassie" heykeli yaptırıp bana haber verme zahmetine girmezlerdi! Ya da hepsinden daha fazla mücadele ettiğim savaşla ilgili bir toplantı düzenleyip beni davet etmeyi düşünmezlerdi! Ya da Ismitta'nın küçük bir gülümsemeyle tekrar ayağa kalkıp beni odadan göndermeye hazırlanmasına izin vermezdim.

Evet, ben de ayağa kalktığımı düşündüm, neredeyse farkına bile varmadan. Bakalım bu senin için ne kadar iyi olacak!

Gözlerinin hafifçe açıldığını görme, Mircea'nın kulaklarımda çarpan kalp atışları yüzünden duyamadığım bir şeyler söylediğini izleme, Marlowe'un ayağa fırlayıp el kol hareketi yaptığına ve konsolosun sinirli görüldüğüne tanık olma şansım oldu. Umurumda değildi. Vampirler seni ittiğinde, sen de onları iterdin ya da sonsuza dek hizmetkâr olurdun. Ve benim uşaklıkla işim bitmişti!

Ama hesaplaşma hiç gerçekleşmedi.

Çünkü başka biri de öfkeliydi ve bu konuda çok daha yüksek sesle konuşuyordu ve çok daha deliydi.

Yirmi Yedinci Bölüm

Bir adam ya da muhtemelen bir fey - Caedmon'un yanında oturduğu ve üstü örtülü olduğu için bunu söylemek zordu - aniden öne doğru eğildi ve masayı tokatladı.

"Konuya geri dönebilir miyiz?" diye hırladı. "Size söylüyorum, istila imkansız!"

Hafifçe irkildim ve sonra ona baktım. Elimde değildi, ama ondan yayılan neredeyse elle tutulur öfke yüzünden değil. Ama gerçek ejderha postuna benzeyen bir şey giydiği için.

Bu, efsanelerdeki gibi yara bere içinde ve savaşta yıpranmış bir deri değildi, daha çok cadılar meclisinden aldığım elbisenin üzerindeki sıvı pullara benziyordu ama bunlar metal değildi. Değerli taş parçalarına ya da fosilleşmiş tüylere benziyorlardı; canlı, yanardöner bir yeşil renkteydiler ve her hareket ettiğinde başka renklerin prizmasıyla parlıyorlardı: safir, yakut, ametist ve opal. Mücevherlerden oluşan bir halı gibiydiler ve çok güzellerdi, tek kelimeyle güzel.

Onlar da rahatsız ediciydi.

Çünkü paha biçilmez, zarif, yere kadar uzanan, kocaman çan kollu, herhangi bir tasarımcının koleksiyonunda final parçası olabilecek türden bir palto, boyundan yukarısı bir maskaralığa dönüştü. *Paltonun* tepesinde gerçek bir ejderha kafası olduğu anlaşılan bir şey vardı. İçi boşaltılmış kafatası bir başlık -ya da belki bir miğfer, çünkü ejderha postunu hiçbir şeyin delemeyeceği söyleniyordu- oluştururken, burun bir beyzbol şapkasındaki ekstra uzun bir fatura gibi dışarı itildi. Yaratığın gözleri çıkarılmış ve ışık vurduğunda sarı renkte parlayan, neredeyse hâlâ canlıymış gibi yanıp sönen bir tür yeşil taşla değiştirilmişti.

Doğaüstü dünyanın parıltıları arasında bile tuhaf ve ucubeydi ve başka herhangi bir yerde, üst düzey bir Cadılar Bayramı kostümü gibi gülünç görünebilirdi. Bunun yerine, nedeninden emin olmasam da omurgamda bir ürperti yarattı. Ve sonra nedenini anladım.

Ejderhalar, bizim werelerimiz gibi şekil değiştirenlerin fey versiyonuydu. Hem insan hem de ejderha formuna sahip oldukları ve bu formlar arasında düzenli olarak geçiş yaptıkları için onlara iki huylu deniyordu. Yani temel olarak

Bir *insanın* derisi -muhtemelen çok genç bir insanın, çünkü kafatası kendi kafasının içine sığabileceği kadar büyüktü.

Bir ejderha çocuğunun derisini giydiğini fark ettim, tüyler ürpertici bir dehşet içinde.

Ve elbette, belki de ölen kişinin ailesinden satın alınmıştı, çünkü Saffy'ye göre ejderha türünün ölü bedenlere karşı tutumları insanlardan çok farklıydı. Ama bir *çocuk*? Biri çocuğunun cesedini gerçekten satar mıydı? Özellikle de başka birinin onu bir ödül gibi taşıyacağını biliyorlarsa?

Midemin bulandığını hissederek aniden yerime oturdum.

"Evet, teşekkür ederim Büyücü Talbert," dedi Mircea. "Daha önce de söylediğimiz gibi, coğrafya kesinlikle bir meydan okuma-"

"Bu bir meydan okuma değil! Bu imkânsız! Fey bile artık oraya giremez!"

Burnunun gölgesi sayesinde adamın yüzünün sadece alt kısmını görebiliyordum. Ama çenesindeki deri, kırılmış kirli sakalın altında, tabaklanmış deri gibi görünüyordu ve dişleri gri, siyah ve kırıktı. Yüzü güzel kürküne uymuyordu.

"Doğru," dedi Caedmon, nedense bana bakarak, belki de olayın ilk kısmını kaçırdığım için. "Oğlum yakın zamandaki bir keşif gezisinden zar zor sağ kurtuldu."

"Sana bunu denemekle aptallık ettiğini söylemiştim," dedi Talbert.

"Svarestri o bölgenin her yerinde cirit atıyor ve küçük partiler de değil. Tüm portalları kapattılar, iki köyü bölgenin dışına taşıdılar - hem de benim bağlantılarımın olduğu köyleri! Ve o devasa nöbetçileri her yere yerleştirdiler-"

"Gökyüzüne hükmediyorsunuz, değil mi?" diye sordu bir adam tembelce, masanın daha aşağısından. "Sıradan bir nöbetçinin ne yapabileceğini anlamıyorum."

Avrupa konsolosu Anthony'yi yakışıklı, tohuma giden ve eğlenen yüzü ve bembeyaz togasıyla tanıdım. Toga partisi dönemini kaçırmış olmasının utanç verici olduğunu düşündüm; harika bir frat çocuğu olabilirdi. Sonra da benim neyim var diye merak ettim.

Anthony bu şeyi neredeyse icat etmişti.

"Sen bu nöbetçileri görmedin!" Talbert tersledi, ancak Caedmon'un hafif bir hareketiyle yere yıkıldı.

"Denedik," dedi kral Anthony'ye hafifçe. "Gryphonlar üzerinde ve son zamanlarda, yeni karanlık fey müttefiklerimizin himayesi sayesinde ejderhalar üzerinde. Ama Büyücü Talbert haklı; meslektaşımın topraklarına attığı ağ neredeyse aşılamaz. Aptalca bir iş için daha fazla hayatı riske atmayacağım."

Anthony, "Bizi neyin beklediğini bilmezsek tüm orduyu riske atmış oluruz," diye cevap verdi.

"Peki, bunu nasıl öğrenmemizi beklediğinizi bilmek isterim!" Talbert tersledi.

Görünüşe göre o da benim gibi üstlerine nasıl hitap etmesi gerektiğini öğrenememişti ama kimse ona gücenmiş gibi görünmüyordu. Belki de Caedmon'la birlikte geldiği için herkes ona çocuk eldivenleriyle davranıyordu. Ya da belki onları da ürküttüğü için.

"O dağların her yerinde bulundum," diye ekledi Talbert. "Hayatımın yarısını çatlaklar ve yarıklar arasında sürünerek, ayak parmaklarımı donarak kaybederek ve neredeyse kendimi öldürterek, o yaşlı piçin ne yaptığını görmeye çalışarak geçirdim! Ve sana söylüyorum-"

Mircea söze yumuşak bir şekilde girerek, "Katkılarınız için teşekkür ederiz," dedi. "Bu konuyu daha sonra ayrıntılı olarak görüşeceğiz."

"Daha sonra mı? *Daha sonra mı?* Zamanımız kalmadı, dostum! O geçidin diğer tarafında bizi neyin beklediğini öğrenmeden orduyu harekete geçiremeyiz ve bunu da-"

"Tristram," dedi Caedmon kısaca.

Tristram sesini kesti.

"Daha önce de belirtildiği gibi," diye devam etti Mircea bir duraksamadan sonra, "istila birkaç engelle karşı karşıya, ikincisi de birincisinden daha az zorlu değil." Dağ silsilesi titreyerek kayboldu ve yerini bir adamın kafasına bıraktı. Soluk gri gözleri, beyaz sarı saçları ve manik bir ifadesi olan bir adam.

Birden sandalyemde biraz daha dik oturdum.

Yüzü o kadar da dikkat çekici değildi, sadece havayı ısıtıyormuş gibi görünüyordu. Vahşi bir yanı vardı, insanlık dışıydı ama kurtadamlar gibi değildi. Şu anda burada, masanın en ucunda, yakışıklı bir yüzü ve insanlık dışı parlak mavi gözleri olan uzun boylu, siyah saçlı bir adamın etrafında kümelenmiş birkaç kişi vardı. O hareket ettiğinde, bazen neredeyse bir gecikme efekti oluyordu, çift pozlama gibi, sanki iki kişi aynı anda pozisyon değiştirmiş ve arada küçük bir duraklama varmış gibi.

Bunu daha önce de onun türünde ara sıra görmüştüm, onu bu şekilde fark etmiştim ama etkisi hiç bu kadar belirgin olmamıştı. Bunun onun diğerlerinden daha güçlü mü yoksa daha zayıf mı olduğu anlamına geldiğini merak ettim. Her iki durumda da, o bir

Biraz tekinsizdi, ancak onda canavarla ilgili hiçbir şey yoktu. Değişmiş haliyle bile *böyle* göründüğünden şüpheliydim.

Yavaşça dönen kafaya baktım ve onu en son ne zaman gördüğümü hatırladım: Bir kumarhanenin otoparkında beni Kara Çember olduğunu bildiğim şeye katmaya çalışan karanlık bir büyücünün üzerinde.

Kovenlerle konuşmadığınız sürece, Gümüş Çember genellikle iyi adamlar olarak görülürdü. Doğüstü toplumda düzeni sağlar, polis olarak görev yapar, savaşlarda savaşır ve kendileri de dahil olmak üzere insanları bir tür standarda tabi tutarlardı. Polis güçlerinde her zaman olduğu gibi, bu nankör bir görevdi ve insanlar sık sık bu yasadan veya bu kısıtlamadan şikayet ediyorlardı. Ancak onlar olmasaydı kaos olacağına dair çok az şüphe vardı.

Kara Çember ise bu kaosun ta *kendisiydi*.

Güçlü karanlık büyücülerden oluşan bir grup, büyülü yeraltı dünyasının seçkinleriydi. Soygunlar planlayan ya da dolandırıcılık yapan küçük çaplı operatörler her zaman vardı, ancak büyük işler neredeyse her zaman Kara Çember operasyonlarıydı. Muhtemelen olduklarından çok daha büyük bir tehdit olabilirlerdi, ancak çoğu büyük bir bağımlılıktan muzdaripti - yeteneklerini artırmak ve gerçekten çok yüksek olmak için çaldıkları büyü.

Ve neyse ki, gerçekten çok yüksek insanlar çok iyi plan yapmazlar.

Ne yazık ki, liderlik daha iyi durumda görünüyordu. Gerçi ne kadar iyi durumda olduklarını kimse bilmiyordu, çünkü kimse onlar hakkında fazla bir şey bilmiyordu. Çemberin dış kenarlarında neredeyse bağımsız hareket eden ve kendi suç girişimlerini yürüten büyücü grupları vardı. Bir sonraki katmandaki bağlantılarına belli bir yüzde öderler, onlar da kendilerine işlerle ilgili ipuçları verirlerdi. Ancak bağlantılarından başka kimseyi nadiren tanırlardı, o da onun bağlantısından başka kimseyi nadiren tanırdı ve bu böyle devam ederdi.

Her katmanda, giderek daha büyük ve daha iyi eksileri yöneten ve aynı zamanda dış kenarlardaki bağlantılarına akıl hocalığı yaparak ödülleri kazanan daha kaliteli bir büyücü var gibi görünüyordu. Yalnızca büyük bir performans gösterenler yukarıya -ya da bu durumda içe- doğru ilerleyebiliyor ve organizasyonun merkezine yaklaşabiliyordu. Babam da onlardan biriydi.

Dolandırıcıları, hayaletlerinin onlar için Gümüş Çember'de casusluk yapmasını sağlayacağı vaadiyle kandırmıştı ki bu konuda kendileri de pek başarılı olamamışlardı. Onlara bir hayalet ordusu yarattığını ve onu beslemek için büyüye ihtiyacı olduğunu söyledi.

-Sadece şüphelenmeye başladıklarında onu alıp kaçmak için *çok fazla* büyü. Ama çok az insan böyle bir şeyi deneyecek kadar yaklaşabildi,

Gümüş Çember'in kendisi de dahil olmak üzere, karanlık büyücüleri düzenli olarak yakalamış, ancak hiçbir zaman çekirdeğe ulaşmayı başaramamıştı.

"Bu şu anda Jonathan olarak bilinen karanlık büyücü," dedi Mircea. "Bazılarınız onu duydu, bazılarınız ise duymadı. Özetlemek gerekirse, savaşta düşmanlarımıza yardım eden Kara Çember'in önde gelen bir üyesidir. Ancak, mevcut çatışmadan çok daha uzun süredir bir sorun teşkil ediyor."

Yaşlı bir adamın ayağa kalktığı masaya dikkatle baktı.

Biraz eski moda, koyu gri, üç parçalı bir takım elbise giyiyordu, özel bir şey değildi ve ayaklarını göremesem de, her zaman giydiği aynı çift yıpranmış kahverengi brogları giydiğinden oldukça emindim, çünkü rahatlardı ve modayı umursayabilirdi. Onunla ilgili tek etkileyici şey, cadılar meclisinde gördüğüm meclis liderinin yelesinin erkek versiyonu olan beyaz saç halesiydi. Yere kadar uzanmıyordu ama elektrikliydi, sanki bir deniz anemonu bir anlığına oraya tünemeye karar vermiş gibi başının etrafında dalgalanıyordu.

Sinirli bir profesöre ya da belki biraz kaçık bir kütüphaneciye benziyordu. Ama değildi.

O Jonas Marsden'dı, Gümüş Çember'in başkan vekiliydi. Ve dünyadaki en büyük ve en güçlü büyülü organizasyonun lideri olarak saygı görüyordu. Zihinsel yetenekleri sayesinde vampirlerin sohbet etmek için bir toplantıyı bölmelerine gerek yoktu. Ama başka birinin kafasına girdiklerinde bunu anlayabilirdiniz: gözleri biraz uzaklaşır ve yüzleri sarkma eğilimi gösterirdi.

Şu anda odada hiç sarkık yoktu.

"Lord Mircea'nın da söylediği gibi, büyücünün adı Jonathan," dedi Jonas. "Her ne kadar gerçek adının bu olup olmadığı tartışmalı bir konu olsa da, onunla ilgili diğer pek çok gerçek gibi. Kaç yaşında olduğunu, nereden geldiğini ya da nasıl bir eğitim aldığını bilmiyoruz. Bildiğimiz tek şey, dört yüz yılı aşkın bir süredir onu avladığımız."

Ve, tamam, *bu* sesli bir tepki aldı. Ve sonra Marlowe durumu daha da kötüleştirdi.

"O bundan çok daha yaşlı. On ikinci yüzyılda yaşadığına dair iyi bir otoritemiz var, bu da onu en az dokuz yüz yapar-"

"Bu imkansız! O bir insan!" Arayan yine Ismitta'ydı, o da bir süre önce yerine oturmuştu ama şimdi masaya doğru eğilmişti.

Jonas ona "Hayatını uzatmak için büyü kullanıyor," dedi. "Sıradan insanlar gibi yiyeceklerle beslenen ama aynı zamanda bedenlerimizin çevremizdeki dünyadan aldığı büyüyle de beslenen büyücüler için doğal olarak ortaya çıkan bir şey. Bizler aslında etten tılsımlarız, bu yüzden diğer insanlardan yaklaşık iki kat daha uzun yaşarız ve bazıları ne kadar güçlü olduklarına bağlı olarak bundan daha fazla yaşar-"

"Bunu herkes biliyor!" Ismitta araya girdi, kara gözleri bir an için kıpkırmızı parladı. "Ama bu iki yüz yıl demek, belki biraz daha fazla. Neredeyse bin yıl değil!"

"Bu ne kadar büyü elde edebileceğinize bağlı," dedi Jonas hafifçe. "Jonathan Karanlık Çember'in hiyerarşisine sızarak onların büyük stoklarına erişim sağladı. Yaşı göz önüne alındığında, artık kendi büyüünü ürettiğinden şüpheliyim, ancak hayatını büyük miktarlarda çalıntı gücüyle yapay olarak uzatıyor ve şimdi çoğunlukla ya da tamamen sağladığı enerjiyle yaşıyor."

Mircea, "Başkalarının gözden kaçırdığı sihirli kaynakları bulmasını sağlayan şeyin bu olduğunu düşünüyoruz," diye ekledi. "Sihirsel açıdan yaratıcı bireyleri bulma ve onların keşiflerini kendi Çemberinin -ve son zamanlarda düşmanlarımızın- kullanımına sunma konusunda uzman."

Ama bu cevap Ismitta'yı -ya da bir keresinde Mircea'nın ana sarayında tanıştığım bir Rus kontesi- tatmin etmemiş gibiydi.

Masanın epeyce aşağısındaydı ama PETA'yı paroksizmlere sürükleyecek kadar beyaz samurlara bürünmüştü ve bilinmeyen bir tasarımcının siyah kadife üzerine sürekli değişen kar tanesi desenleriyle yağan kar gibi görünmesi için yaptığı balo elbisesinin üzerinde bir dönüm kadar elmas parlıyordu. Parlak kıvılcak saçları ve etkileyici göğüsleriyle zaten yeterince dikkat çekiciydi, ancak kalın Rus aksanıyla gürleyen sesi tüm gözleri üzerine çekmesini sağladı.

"Meercha! Bize *yüzlerce* eski kara büyücünün ortalıkta dolaştığını mı söylüyorsun?"

Birileri ne demek istediğini anlamamış olabilir diye opera eldivenlerinin içindeki parmaklarıyla küçük koşan adam hareketleri yaptı. Ama endişelenmesine gerek yoktu. Sözleri üzerine masada bir mırıltı daha yükseldi ve Jonas hemen onu yatıştırmak için harekete geçti.

"Yüzlerce değil. Muhtemelen düzinelerce bile değil. Kendinize ait olmayan bir büyüü sindirme süreci ... tehlikelidir."

"Nasıl tehlikeli?" Ismitta sordu.

Jonas dudaklarını bzd ve neredeyse çağdaşı olacak yaştaki bir başka bycyle bakıştılar. Vampirlerin doğaüstü dünyayı ele geçirmesini engelleyen en önemli şey olan uzmanlıkları hakkında sorgulanmaktan hoşlanmıyor gibiydiler. Şu anda Çember ile senato arasında barış vardı ama Pritkin'in de belirttiğı gibi bu her zaman böyle olmamıştı ve büyücüler bilgilerini dikkatle koruyorlardı.

Ama sanırım Jonas bunun bir devlet sırrı olmadığına karar verdi, çünkü bir süre durakladıktan sonra cevap verdi.

Ya da başladı.

Masanın diğer ucundan biri kısık sesle, "Kaynağı bizden alıyor," dedi.

Boynumu bktm ve bir süredir görmemiş olmama rağmen tanıdığım başka bir vampiri fark ettim. Avrupa Senatosu'nun güçlü bir yesi olan Louis-Cesare, yaz başında konsolos için düello yapmaya gelmişti. Ve görünüşe göre henüz gitmemişti. Ya da belki de geri dnmşti. Herkes yle görünüyordu.

Onu son gördüğümden biraz farklı görünüyordu. Kalın kumral saçları aynıydı, ince bir tokayla yüzünden geriye doğru toplanmıştı ve güçlü çenesi, delici mavi gözleri ve aristokrat yüz hatları değışmemişti. Ama ifadesi ...

Tanıştığımızda iyi vakit geçirmiyordu ama şimdi daha kötü görünüyordu. Fiziksel olarak değıl, tam olarak değıl, ama yakışıklı yüzü periliydi. Masadakilerle konuşuyordu ama bakışları Jonathan'ın yavaşça dönen kafasından hiç ayrılmıyordu.

"Beni aldı," dedi, kenarlarda hafif bir çatırtı dışında sesi ifadesizdi. "Bym, hayatımı tüketti, beni tekrar tekrar uçurumun kenarına getirdi. Her gece öldüm ve her sabah yeniden doğdum, sadece her şeyi tekrar yapması için. Ama asla yeterli olmadı."

Konuşmayı kesti ama kimse bir şey söylemedi. Yüzündeki acıyla tezat oluşturan monoton sesi tüyler rperticiydi. Tekrar konuşana kadar belki otuz saniye öylece oturduk.

"Ailem de en az benim kadar acı çekti. Bir bataryadan biraz daha fazlası haline geldiler, bağı boyunca beni hayatta tutmaya yetecek enerjiyi sağlamak için mücadele ettiler. Ama beni beslemiyorlardı; *onu* besliyorlardı. Sahip olduğm tek tatmin, onu ayakta tutan gücün

aynı zamanda onu saptırıyor. İnsanlar bizim gibi değil; bizim gibi beslenmiyorlar. Ve biri bunu denediğinde ..."

Sözünü kesti ve gözlerindeki mesafeden bir şey bana bir daha konuşmayacağını söyledi.

Ama bu başka biri için doğru değildi.

Yeni bir el masaya vurdu ve bu kez darbe ağır ahşabı buraya kadar titretecek kadar sertti. "Onu bulursanız -herhangi biriniz- onu benim için canlı tutacaksınız, anladınız mı? Onu *canlı* istiyorum."

Konuşmacı kısa saçlı, koyu renk gözleri ve şehvetli kırmızı dudaklarıyla her halükarda dikkat çekici olabilecek bir esmerdi, ancak yüzündeki ve sesindeki tutku onu bambaşka bir seviyeye taşıdı. O kadar çarpıcıydı ki onu tanımam bir saniye sürdü. Ve sonra yavaşça koltuğuma yaslandım.

Mircea'nın kızı Dorina'ydı, vampir dişleri ve ailenin alametifarikası olan parlayan altın gözleri vardı. Ama o bir vampir değildi; daha korkunç bir şeydi. O bir dhampirdi.

Ve tamamen çıldırmış.

Son karşılaşmamızda beni öldürmeye çalışmıştı. Ve Pythian gücüne rağmen, bir sürü desteğe rağmen, tam burada, bu tür şeylerin hoş görülmediği bu evde olmasına rağmen - en azından izin olmadan - neredeyse başarmıştı.

Bu toplantıya neden davet edilmediğimi anlamaya başlamıştım.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Bunu izleyen sessizlikte Jonas, "Evet, kesinlikle," dedi. Ve bu koşullar altında neredeyse ürkütücü bir kıkırdamayla. "İnsan olmayanların kanını karıştırmak biraz sıkıntı yaratabilir."

Herkes ona baktı. Odadaki gerginlik göz önüne alındığında, başka biri bu yorum yüzünden başını derde sokabilir, hatta belki de tehlikeye atabilirdi. Ve herkesin aklındaki dile getirilmeyen düşünce: Avrupa Senatosu'nun ünlü düello şampiyonu Louis-Cesare'nin başına böyle bir şey gelebiliyorsa, onların da başına gelebilirdi.

Ve bu pek de iyi gitmeyecekti.

Vampirler, özellikle de yaşlı olanlar, korkmayı alışkanlık haline getirmişlerdi. Adra gibi onlar da uzun zamandır o kadar güçlüydüler ki kendilerini ele geçirilemez sanmaya başlamışlardı. Dokunulmaz. Zamanla nefes çalmayı unuttular, Biz zayıf yaratıkların her gün yaşamak zorunda kaldığı tüyler ürpertici, dehşet verici korku.

Ya da, en azından, son zamanlarda vardı.

Ama yapmadılar. Apeks avcısı avlanmaya ya da bu dehşet duygusunu hissetmeye alışık değildi. Ve aniden hatırlandığında, o uzun zamandır unutulmuş panik dalgası yerine çarptığında, gözleri genişlediğinde, elleri sıkıldığında, boynu aynı anda her yöne bakma arzusuyla sarsıldığında

Çoğu insan o anı şaka yapmak için kullanmazdı. Çoğu insan, ama Jonas değil.

Çünkü gizli bir silahı vardı ve bu iyi bir silahtı. Onunla ilk tanıştığında deli mi, bunak mı, yoksa gerçekten çok tuhaf biri mi olduğundan emin olamamıştım. Ama Gümüş Çember'in zorlu eski liderliğini devirmekten ve kendisini yeni Lord Koruyucu olarak atamaktan bahsederken "hadi darbe yapalım" gibi çirkin şeyler söylüyordu.

Daha da garibi, gerçekten işe yaramıştı.

Çünkü Jonas deli değildi. Ya da ne zaman işine yarayacağını düşünse bir Shakespeare oyuncusunun kusursuz rahatlığıyla oynadığı halsiz, unutkan yaşlı adam da değildi. Bir kırbaç kadar keskin ve yaşayan en güçlü büyücülerden biriydi, en kurnazından bahsetmiyorum bile.

Ama yemin ederim, şimdi onu izlerken ben bile yarı yarıya inandım.

Sonra *konuşmaya devam etti*, sanırım herkesin sakinleşmesi için bir an verdi.

"Bir başkası için, katkılı olabilir. Büyü yani. Bazı insanlarımızın sattığı fazla enerji -çünkü satmak zorundalar, bilirsiniz, yoksa sistemlerinde birikir ve her türlü soruna neden olabilir- genellikle satın alma temsilcisi tarafından bir araya getirilir ve hatta dünyanın vahşi büyüyle, normal eski tılsımlarla toplanan veya tılsımlardan geri dönüştürülen türle birleştirilebilir."

"Evet, teşekkür ederim Jonas," dedi Mircea.

"Elbette bu tamamen kabul edilebilir bir uygulama," diye ekledi Jonas. "Söz konusu büyü yutulmak için değil, koğuş ve benzeri şeyler yapmak için kullanıldığından. Ancak bu dükkânlar basıldığında ve büyük miktarda büyü, karanlık muadilimizin rütbe ve kadrosunu oluşturan keşler tarafından yutulduğunda, bunun ... zararlı bir etkisi olabilir."

"Teşekkür ederim, Lord Koruyucu-"

"Oh, sorun değil, hiç sorun değil," dedi Jonas, ona gülümseyerek, anemon saçları herhangi bir esintinin yokluğunda dalgalanıyordu. "Elbette yüzyıllar boyunca kim bilir ne tür bir büyüü vücuduna aldıktan sonra ortaya çıkan sonuç Jonathan'ın oldukça, oldukça deli olması. Ve şimdi, öyle görünüyor ki, kendini rakiplerimize yardım etmeye adadı, şüphesiz kullanabileceği tüm sihir vaadi karşılığında."

Mircea bu kez sözünü kesmedi; sanırım pes etmişti. "Onun bakış açısından," diye ekledi Jonas, "kendisine sanal bir teklif sunuluyor. ölümsüzlük. Bizimkinden. .. büyü olsun ya da olmasın, insan vücudunun sınırları vardır. Er ya da geç ölecek, ama deliliğinin içinde bunu görebildiği şüpheli. Bu arada açlığı her geçen gün artıyor ve bu da onu inanılmaz derecede tehlikeli yapıyor."

Rolünün bir parçası olarak kullandığı kalın gözlüklerinin üzerinden bize baktı ve mavi gözleri birden ayıldı. "Dokuz yüz yıl uzun bir süre. İnsan dokuz yüz yılda çok fazla bilgiyi özümseyebilir. Ve hepsini düşmanlarımızın ellerine teslim etti. O durdurulmalı."

Jonas sonunda yerine oturdu.

"Evet, ama bu gerçekten şu anda konuşmamız gereken bir şey mi?" diye sordu Maya görünümlü bir kadın, tüy patlamasına benzeyen bir şeyin ortasından. "Ne kadar yaşlı olursa olsun, o sadece bir adam-"

"Geçen hafta Hong Kong'da yaşanan talihsiz olayların arkasında olan bir adam," diye araya giren Mircea, masada bir mırıltı daha duyulmasına neden oldu. "Lord Koruyucu'nun olay yerinde bulunan güvenilir ajanlarından birinden temin ettiği pozitif bir kimliğe sahibiz."

Bahse girerim hangisi olduğunu biliyorum, diye düşündüm acımasızca.

"Mircea sözlerine şöyle devam etti: "Olaylar aynı zamanda Jonathan'ın MO'sunun işaretlerini de taşıyordu. "Daha önce de söylediğim gibi, büyüye olan keskin hassasiyeti onu büyülu tuhaflıklar için bir tür kehanet çubuğu haline getirdi. Bu vakada, Ejderha Pençesi olarak bilinen ve belirli koşullar altında bir nesnenin ya da yaratığın özelliklerinin başka bir nesnede tezahür etmesine neden olabilen bir fey çiçeği keşfetti."

"Ne demek istiyorsun?" Ismitta sabırsızca sordu.

"Yani bunlar." Mircea yumruğunu açtı ve bir sürü küçük metal parça takırdayarak masanın üstüne düştü.

"Peki bunlar?"

"Kullanılmış kurşunlar, onlara böyle deniyor. Hong Kong Savaşı'ndan sonra bir dizi ölü vampirin cesedinden çıkarıldılar. Mermilerdeki kurşuna ahşap özelliği kazandırmak için Ejder Pençesi kullanılmıştı-"

"Ne?"

"-kazıklarla aynı amaca hizmet etmelerine izin vererek-"

"Ne?"

"-basit silahları vampir öldürme kapasitesine sahip cihazlara dönüştürerek-"

Mircea konuşmaya devam etti ama ani bir gürültü onu bastırdı. Eski vampirler ayağa kalkmış bağıryorlardı; şimdiye kadar sessiz olan diğer insanlar birbirleriyle konuşmakla meşguldü ve Ismitta yine masaya vuruyordu. Garipti, çünkü klasik güzelliğine uyan ama gözünü bile kırpmayan konsolos gibi sakın ve hesapçı bir tipe benziyordu. Muhtemelen, önceden haberdar edildiğinden, şaşırtıcı haber onun için de geçerli değildi.

Ama Ismitta yapmamıştı ve çok *kızmıştı*.

Görünüşe göre pek çok kişi de onunla aynı fikirdeydi.

Gürültüde ani bir sükûnet oldu ve başımı kaldırdığımda Doğu Asya'nın ufak tefek konsolosu Ming-de'nin normal yollardan olmasa da dikkatleri üzerine çektiğini gördüm. Ayağa kalkmamıştı, zira bu onu dikizlemek zorunda bırakabilirdi.

Çünkü çok küçüktü. Ve hiçbir şey söylemiyordu, çünkü sadece Mandarin dilini konuşuyordu - ya da konuşuyormuş gibi yapıyordu, kadim vampirlerin gizemli olmak için nasıl bir lanet nedeni varsa artık.

Kıyafetinden dolayı da değildi, her ne kadar muhteşem olsa da: parlak sarı ipek, kalın ve kremi ve işlemeli ejderhalarla kaplıydı, kolların altından eğilerek, belindeki kalın kuşaktan dışarı bakarak ya da bedeninde birbirlerini kovalayarak oynuyorlardı. Bir süredir Augustine'le uğraştığım için bu durum beni şaşırtmadı ama Ming-de'nin sihirli yaratıkları, gözlerindeki değerli taşlar ve küçücük pençeleriyle özellikle çok güzeldi. Ancak, diğer pek çok insan da şık giyinmişti.

Ama başka kimsede onun özel aksesuarı yoktu.

Talihsiz bir Doğu Hindistan Şirketi subayının büzülmüş kafası bastonunun ucunda bir sap gibi duruyordu ve bu sadece ürkütücü bir dekorasyon değildi. Tedavi aşamasında onu korumak için bir şeyler yapılmıştı ve sadece solmuş etini kastetmiyorum. Hâlâ konuşabiliyordu ve hayatının bir noktasında Mandarin dilini öğrendiği için, bir şey söylemek istediğinde ona tercümanlık yapıyordu.

Sanırım öyle yaptı, çünkü o korkunç aleti masanın üzerine fırlattı ve çevredeki herkesin biraz geri çekilmesine neden oldu.

"Bütün unvanlarını saydığımı varsayalım, olur mu?" diye homurdandı küçük şey. "Onları yeterince duyduk, Tanrı biliyor."

"O zaman devam et," dedi Ismitta, hepimizin hissettiği gibi iğrenmiş görünerek. "Bana karşı kibirlenme," dedi küçük şey ona, yara izine bakarak Kuru üzüm gözleriyle. "Ya da bir dahaki sefere kafanı kaybedersen, belki seni bir sopaya bağlarlar!"

Ming-de bir şeyler söyledi ve sonra arızalı bir kumanda gibi masaya vurdu.

İç çekti. "Yüce Ekselansları meselenin kontrol altına alındığını bilmenizi istiyor."

"Nasıl?" Ismitta talep etti.

Küçük şey ona hiç iltimas geçmeden baktı. "Ne düşünüyorsun? Kibarca durmalarını istedik."

Vur.

"Bu işe karışan herkesi katlettik," dedi kinle. "Elbette." "Jonathan da dahil mi?"

"Hayır," dedi Mircea. "Jonathan dahil değil."

Bütün gözler tekrar ona döndü. Mircea'nın korkunç bir aksesuarı yoktu ama buna ihtiyacı da yoktu. Karanlık bakışları keskin ve ışıltılı, sesi net ve emredici, güç aurası herkesin dikkatini kolayca üzerine çekiyordu.

Yanında oturan patronununki de dahil olmak üzere.

O bir odadayken bu normal bir durum değildi. Güçle yanıp tutuşan ve en sevdiği sürünge evcil hayvanlarını - bugün siyah olanları, pulları koyu pullar gibi parlıyor - giymiş eski bir kraliçe genellikle tüm gözleri üzerinde toplardı. Ve bu özellikle son zamanlarda geçerliydi. Yeni savaş zamanı senatosunun bir lidere ihtiyacı vardı ve Mircea, baş diplomatı olarak yaptığı eski işinde, diğer beş senatoyu bu kişinin kendisi olması gerektiğine ikna etmeyi başarmıştı.

Bunun ona büyük bir puan kazandıracağını düşünebilirdiniz ama bakışları gururlu bir akıl hocasının bakışları değildi. Kıskanç bir rakibin bakışları da değildi, çünkü konsolos hissettiği her şeyi göstermeyecek kadar iyiydi ve o da henüz öyle biri değildi. Ama ben bile *onun* odaya -onun odasına- nasıl kolayca hükmettiğini görebiliyorsam, o da görebilirdi.

Bana söz verilen korumaların burada olup olmadığını merak ederek geniş alana göz gezdirdim. Yakın zamanda Adra'yla Mircea için konsolosun bile göremeyeceği türden korumalar için bir anlaşma yapmıştım. Ama görünmez korumalarla ilgili sorun şu ki, kaytarıp kaytarmadıklarını nasıl anlarsınız? Dün hepimiz hayatlarımız için savaşıırken onları iş başında görmediğimden emindim!

Ve uzun süreye ihtiyacı olmayacaktı.

Bir an için gözlerini yakaladım ve hafifçe daraldılar. O da benim baktığım yerlere baktı, karanlık bakışları donuk ve anlaşılmazdı. Benim ve Mircea'nın yakın zamandaki ayrılığının ona güçlerimizi birleştirmemiz konusunda güven verip vermediğini merak ettim, yoksa bunun bir tür zihin oyunu olduğunu mu düşünüyordu - belki de bir saldırıdan önce gelen türden?

Ona ihtiyacı olduğunu kendime hatırlattım, en azından şimdilik. Peki ya olmadığında?

Yüzümü nötr bir ifadeye zorladım ve alt dudağımı çiğneme isteğine direndim. İşte bu yüzden entrikadan nefret ediyordum. Vampirler bunun için yaşardı ama ben her zaman izleyecek çok şeyim varmış ve yeterince gözüm yokmuş gibi hissederdim. Tami'nin çocuklara yardım edecek personele ihtiyacı vardı ama benim de Marlowe'daki konsolos gibi lanet bir casus şefine ihtiyacım vardı. Ayrıca Adra'yla tekrar konuşmam gerekiyordu - tercihen yarı uyuklu ve korkudan aklımı kaçırmış olmadığım bir zamanda.

O lanet muhafızların burada olduğundan emin olmalıyım.

"Jonathan değil," diye tekrarladı Mircea, yaşanan dramdan habersiz. "Hâlâ serbest, bu yüzden yerini tespit etmek için yardımınıza ihtiyacımız var. Çiçekleri yok ettik ve ordumuzu kalkanlarla donattık-"

"Umarım öyle olur!" dedi birisi.

"-ama bu mermilerden daha fazlasının var olma ihtimali var. Daha da kötüsü, senatörlerimizi bir soruşturma için Hong Kong'a getirmek için sadece bir yem gibi görünüyorlar. Amaç şehri yok etmek ve mümkün olduğunca çok sayıda insanımızı da beraberinde götürmekmiş gibi görünüyor."

Mircea görebildiğime dair hiçbir işaret vermedi ama Jonathan'ın rahatsız edici yüzü aniden bir şehir görüntüsüne dönüştü, şık ve modern ve ... şey, bu bir ley hattı girdabı olmalıydı - devasa bir tane. Çoğu girdap küçük şeylerdi, birkaç hattın kesiştiği küçük güç birikintileriydi. Ama bu düzinelerce, belki de yüzlerce girdap tarafından besleniyordu, bazıları o kadar büyüktü ki, nabız gibi atan bir güç kalbine giden ana arterlere benziyorlardı.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Ortaya çıkan büyümlü enerji denizi bir yıldız gibi parladı ya da şehir aniden yan yatıp batan bir gemi gibi yataydan dikeye geçerek devrildiğinde ve tam ortasına saplandığında bir süpernova gibi parladı. Ortaya çıkan patlama, ben de dahil olmak üzere masanın etrafındaki bazı insanların gözlerini korumasına neden olacak kadar parlaktı. Ve tekrar baktığımda-

Şehir gitmişti. Sadece gitmişti, nerede olduğunu gösteren bir enkaz bile yoktu. Girdabın kaynayan merkezinden dışarıya doğru fışkıran sihirli güç nehirleri, çarpışmanın etkisiyle ortaya çıkmış ve bir tsunami gibi ley hattı sistemini sular altında bırakmıştı. Hızla dışa doğru yayılan bir tsunami.

"Aman Tanrım," dedi biri, sessizliğin içinde yüksek sesle. Bizler yeryüzündeki üç büyük vampir güç merkezinin, gelgitin kumdan kaleler gibi yok oluşunu izlerken. Çünkü Çin, Avrupa ve Güney Asya senatoları ulaşım kolaylığı için ley hatları üzerinde bulunuyordu.

Başım dönerek, bu konuda bir şeyler yapmak isteyebileceğimi düşündüm.

"Bildiğiniz gibi," dedi Mircea, sesi şaşkın sessizlikte yankılanarak, "Hong Kong şehri aslında bir arada iki şehirdir: insan ve doğaüstü; ikincisi, majestelerinin hükümdarlığının ilk yıllarında yapılan muhteşem mühendislik çalışması sayesinde bu boyutun biraz dışında aşamalı bir durumda varlığını sürdürmektedir."

Ming-de nezaketle başını eğdi ve özenle işlenmiş başlığındaki püsküllerin hafifçe sallanmasını sağladı.

"Bu, her iki şehrin de aynı anda aynı alanı işgal etmesine olanak tanıyarak, varlığını gizlemek için koğuşlar gibi hilelere başvurmak zorunda kalmayan gerçek bir doğaüstü yerleşim bölgesi yaratıyor. Bunu, altında yatan ley hattı lavabosunun muazzam enerjisi sayesinde yapabilmektedir. Ancak bu aynı zamanda onu savunmasız bırakmıştır.

"Jonathan'ın planı, doğaüstü şehri faz dışına çıkararak, ley hattı lavabosunu kırmaya yetecek bir güçle insan şehrine çarpmasını sağlamak gibi görünüyor. Tüm bu enerji daha sonra sınırlarını aşacak ve ley hattı sistemi boyunca itilecek, senatolarımızdan üçünü ve tuzağına çekebildiği kadar çok üyeyi yok edecekti.

"Neyse ki, biri bizim diğeri Çember'in iki ajanının ortak çabalarıyla zamanında durduruldu."

Jonas rahatsız olmuş bir ifadeyle, "Tam zamanında," diye mırıldandı.

Kahretsin, diye düşündüm, titreşen haritaya bakıp Pritkin'i düşünerek. Buralarda olmamasına şaşmamalı! Dinleniyor olması gerekiyordu ve yaptığı *şey bu* muydu?

Onun da dediği gibi, lanet olsun.

Mircea, "Savunmasız mahkemelerin taşınmasının yanı sıra aşamayı destekleyen sütunlarda güvenliği artırmak için çaba sarf ediliyor," diye ekledi. "Ancak Jonathan'ı bulamazsak tüm bunlar bir işe yaramaz."

Görüntü tekrar çok daha az rahatsız edici olan üç beyaz hapa dönüştü.

"Ondan ilk kez 1980'lerde haberdar olduk. New Orleans'ta bir büyücü, bir kişinin vücudundaki büyüün çoğunun tek bir bölgede yoğunlaşmasına neden olan bir formüle rastladı. Bunu, belirli bir beceri alanında olduğundan daha yetenekli görünmek isteyen yerel halka satıyordu.

-Bir sınavda kopya çekmek ya da bir dövüşü kazanmak için. Haplar onlara daha fazla sihir veremezdi, ancak sahip oldukları her şeyi tek bir alanda yoğunlaştırarak, gerçekte olduklarından çok daha güçlü görünmelerini sağlayabilirlerdi."

"Bunu bilmek iyi olurdu," dedi bir büyücü masanın altından huysuzca.

"Kolordu'nun giriş sınavını geçmeye çalışan, ancak daha sonra göründüklerinden çok daha az yetenekli olduklarını keşfeden insanlarımız vardı!"

Mircea onu görmezden geldi.

"Ancak Jonathan üründe daha fazla potansiyel gördü ve vampirlerin de büyüü yaratıklar olduğunu fark etti. Büyücüler gibi büyü kullanmıyoruz ama biz büyüyüz. Büyücünün formülünü, vampirleri karantinaya almak için kullandı.

Gücümüzü, duyma gibi tek bir yeteneğe yönlendirerek bizden uzak tutuyor ve böylece söz konusu vampiri savunmasız bırakıyor."

"Nasıl savunmasız?" diye sordu türbanlı bir adam. Çoğu insan bir şehrin buharlaşmasını izlemekten hâlâ sersemlemiş görünüyordu ama o daha çabuk toparlanmış görünüyordu. Otuz yaşlarında yakışıklı bir yüzü ve bir prense rakip olacak kadar mücevherle süslü altın tuniğiyle Güney Asyalıya benziyordu.

Elbette, belki de öyleydi.

Mircea, "Bir vampirin bedeni, büyüü olmadan, sadece bir ceset olduğu için savunmasızdır," dedi.

Vampir sadece ona baktı.

"Büyücülerin kontrol edebildiği türden mi?"

Masanın etrafında rahatsız edici bir sessizlik vardı, belki de orada bulunanların çoğu vampir olduğu için.

"Ve?" diye sordu prens. "Ölü Çağırınlar her zaman düşük seviyeli vampirleri etkileyebilmiş, hatta kısa süreliğine kontrol edebilmişlerdir. Bu lanet şeyleri düzenlememizin bir nedeni de bu-"

"Düşük seviyeli vampirlerden bahsetmiyordum," dedi Mircea ona kararlılıkla. "Hatta ustalardan bile-"

"Umarım öyle değildir!"

"-Ben bizden bahsediyordum."

"Biz mi?" Adamın kafası karışmış görünüyordu. "Ne demek

"biz'?" "Senato üyelerini kastediyorum. Haplar-"

Ama bu kadarını söyleyebilirdi. Mircea sözünü kesti, çünkü bu cümleyi bitirmeye çalışmanın bile bir anlamı yoktu. Önceki kargaşanın bir şey olduğunu düşünmüş olsaydım, bunun yanında hiçbir şeydi.

Birkaç dakika içinde, yeryüzündeki en güçlü vampirler, kendilerini sıcak kurşunun bir insana yapabileceği kadar kolay biçebilecek mermileri öğrendiler; bir şehrin neredeyse yok edildiğini ve dünyadaki vampir gücünün kalelerinden üçünün onunla birlikte yok edildiğini gördüler; ve şimdi onlara Jonathan'ın kendi bedenlerini bile ele geçirmenin bir yolunu keşfettiği mi söyleniyordu?

Tam bir kargaşaydı.

"Bize bundan tek bir adamın sorumlu olduğunu mu söylüyorsunuz?" diye bağırdı Prens, bir şekilde gürültünün arasından sesini duyurmayı başarak.

"Ve o hâlâ dışarıda mı? Ne halt ediyordunuz siz?"

"Onu arıyorum," diye cevap verdi. Mircea'nın çenesindeki küçük kas yine zıplıyordu ama onun dışında stresli olduğunu asla anlayamazdınız.

"Onunla ilk kez geçtiğimiz yaz Paris'te karşılaştık-"

"Bu yaz mı? Onu *onlarca yıl önce* mi kaybettiniz?"

"Hapların tarifi onda değil," diye güvence verdi Mircea. "Bunu geliştiren ve şu anda rahmetli olan bokor, anlaşmalarında ihanete uğrayacağından korktuğu için ona vermeyecek kadar akıllıydı.

."

"Peki ya *yalan söylediye*?"

"O zaman Jonathan'ın bunu daha önce kullanmış olması mantıklı, değil mi?"

"Peki yapmadığını nereden biliyoruz?" diye sordu prens. "Onlarca yıldır insanları kontrol ediyor olabilir! Şu anda içimizden birini kontrol ediyor olabilir!"

Ve bu onu parçaladı. Masanın etrafına savrulan gazlı güç kuyruklu yıldızları artık daha çok yumruk gibiydi, birkaç tanesi beni sersemletirken, odadaki basınç, belki birkaç atmosfer daha fazla, nefes almamı durdurmakla tehdit ediyordu. Bu başka kimseye de iyi gelmiyordu.

Büyücülerden birinin aniden ayağa kalktığını ve kendisine manevra alanı açmak için masadan bir iki adım uzaklaştığını gördüm. Bir kapının patlayarak açıldığını ve içeri başka vampirlerin koştuğunu gördüm; kıyafetlerine bakılırsa bunlar çeşitli senatörlerin muhafızlarıydı. Kurtlardan birinin kendiliğinden değiştiğini, genç bir esmerden parlak sarı gözlü, koyu renkli, şık ve tehlikeli bir kurda dönüştüğünü ve onu fark etmeyen bir masaya hırladığını gördüm.

Çünkü daha büyük bir şey oluyordu.

"Açıkla kendini!" dedi prens gibi adam Mircea'ya ve odada giderek artan tansiyonun birkaç kademe daha yükselmesine neden oldu, ancak bir dakika önce bunun mümkün olduğunu söyleyemezdim. Tony'nin evinde işler ciddileştiğinde olduğu gibi, patlamak üzere olan bir düdüklü tencerenin içindeymişim gibi hissettim.

Ta ki Mircea benim ya da başka birinin beklediği son şeyi yapana kadar. Güldü.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Gürültülü ve düzensiz oda aniden sessizleşti.

Yine de kahkahalar devam etti, stresten kaynaklandığı düşünülebilecek ve bir anda sona erecek bir kıkırdama ya da kahkaha değildi bu. Ama yüksek sesli, sürekli, görünüşe göre gerçek bir kahkaha, karnından çıkıp Mircea'nın ağzından dökülen, sessizlikte şok edici bir ses. Ta ki insanlar birbirlerine yan gözle bakmaya başlayana, şaşkın yüzleri *bununla* ne yapacaklarını bilmediklerini belli edene kadar.

Ben de öyle.

Mircea son zamanlarda çok stres altındaydı, ikimiz de öyleydik. Savaşın olayı buydu. Siz hazır olana, dinlenene ya da doğru zihin yapısına sahip olana kadar beklemezdi - eğer bu çatışmanın ortaya çıkardığı türden bir saçmalıkla başa çıkmak için bir tane varsa. Hızlı, öfkeli ve amansız bir şekilde devam ediyordu ve ya onunla başa çıkmak ya da ölmek zorundaydınız.

Yani bir şekilde defalarca karşılaşmıştık. Ama herkesin sınırları vardı, değil mi? Benim olduğumu biliyordum; son bir ayın her saniyesinde bunun zorluğunu hissetmiştim. Ve Mircea'nın da hissettiğini biliyordum, sanki onu tüm tehlikelerden koruyabilecekmiş gibi bir zırh gibi giydiği muazzam gücüne rağmen.

Ama herkes sizin kadar güçlü olduğunda bu işe yaramıyor, değil mi? Ya da daha fazlası.

Prens, sesi odada yankılanarak, "Bir konsolosa gülmek gibi bir alışkanlığınız mı var, *Senatör*?" diye çıkıştı.

Ve birdenbire anladım: Onu tanıyordum. Yakışıklı prens, Hindistan'da senatonun bir versiyonu olan Güney Asya Durbarı'nın konsülü Parendra'ydı. Onu daha önce bir müzayedede görmüştüm, Ming-de ve küçük evcil hayvanıyla karşılaştığım müzayedede, ama üzerinden epey zaman geçmişti. Aslında hiç konuşmadığımız için onu hemen tanıyamamıştım, ama şimdi hiçbir şey söylemese bile tanıyabilirdim.

Ondan akan güç, bu kadar uzaktan bile kollarımdaki tüyleri diken diken etmeye yetiyordu.

"Özür dilerim," dedi Mircea, hâlâ eğlenmiş görünüyordu. Ve muhtemelen resmi bir meydan okumadan saniyeler uzakta olmasına rağmen korkmuyordu.

Ne *oluyor* be?

"Yeterince iyi değil!" Parendra hırladı, ayağa öyle bir kalktı ki kullandığı ağır sandalye uçtu gitti.

Yere düştü, beni ve yarım düzine insanı ürküttü. Ama Mircea korkmadı. "Şaka yaptığını sanmıştım," dedi, pek de endişeli görünmüyordu. "Ben de burada hepimizin eşit olduğunu sanıyordum."

"Eşit-ne? *Delirdin* mi sen?" Parendra, Mircea'nın gerçekten aklını kaçırdığını düşünüyor gibi görünüyordu. Görünüşe göre Marlowe da bu görüşü paylaşıyordu çünkü masanın kenarını parmaklarıyla yüzeyi çukurlaştıracak kadar sert tutuyordu.

Mircea sakince, "Hayır ama madem bu bir tartışma konusu haline geldi, o halde tartışalım," dedi. "Birlik tahsisleriyle ilgili bazı emirlerimin bu odadaki bazı kişiler tarafından görmezden gelindiğini veya iptal edildiğini fark ettim."

"Ne olmuş yani? Adamlarıma ihtiyacım var-" "Henüz bitirmemişim."

Sessizce söylendi ama etkisi heyecan vericiydi. Eğer odanın daha önce sessiz olduğunu düşündüysem, bunun yanında hiçbir şeydi. Vampirlerin nefes almasına gerek yoktu ama şu anda insanların ve werelerin bile nefes aldığını sanmıyordum.

"Kahretsin," dediğini duydum, çok sessizce, ama kim olduğunu görmek için başımı çeviremedim. Bir şey yapmam gerekip gerekmediğini ve gerekiyorsa ne yapmam gerektiğini merak ederek yerimde perçinlenmiş gibi hissediyordum. Çünkü, evet, Pythia'nın doğaüstü topluluktaki liderler arasında barışı korumaya yardımcı olması bekleniyordu, ama aniden kimsenin nasıl yapılacağından bahsetme zahmetine girmediğini fark ettim.

Birdenbire bunu çok net bir şekilde fark ettim.

Mircea, "Bu organ beni bu savaşın başına getirmek için oy kullandı," diye devam etti. "*Ordunun*-"

"Savaşacak olan da bu değil mi? Ama emirlerim geçersiz kılınırsa ya da göz ardı edilirse olmaz. Ya da sizden daha düşük rütbeli biri olarak muamele görürsem, böylece halkınız sürekli olarak benim emirlerimi mi yoksa sizinkileri mi dinleyeceği konusunda ikilemde kalır. Savaşta, bu hayatlara mal olabilir, hatta

Yenilgi. Geri kalan zamanlarda ise otoriteyi zayıflatır ve moralleri bozar. Buna bir son verilmelidir."

"Nasıl?" Parendra alay etti. "Seni bir konsolos seviyesine çıkararak mı?" "Ya da bir senatör seviyesinde. Bu benim için önemli değil-"

"Bu ne cüret!" Parendra'nın masanın üzerinden geçeceğini sandım.

Sanırım Marlowe da anladı, çünkü bir anda ayağa kalktı, ama Mircea açıkça "Yardıma ihtiyacım yok" diyen bir hareketle onun önünü kesti.

"Evet, buna cesaret edebilirim," dedi Mircea sakın bir sesle. "Ya bu olacak ya da bu orduyu yıkıma götüreceğim ve bunu yapmayacağım. Bu savaş bittiğinde, eski rütbeme geri döneceğim ve bunu yapmak için hayatta olduğum için minnettar olacağım. Ancak şimdilik ve çatışma süresince, bu yeni senatomuzun geri kalanıyla aynı seviyedeyim. Ve ordu söz konusu olduğunda, onun üstünde yer alıyorum.

"Ya da kendine başka bir general bulabilirsin."

* * *

"Seni *orospu* çocuğu!"

Marlowe akkor gibiydi. Koyu renk gözleri ateş gibiydi, koyu renk bukleleri el değmiş gibi görünüyordu ve teni korkudan, şoktan ya da Tanrı bilir neyden dolayı bembeyazdı. Kapıyı arkasından çarpacak ya da muhtemelen menteşelerinden söküp Mircea'nın kafasına fırlatacakmış gibi görünüyordu ama kapı yoktu. Bir binanın içinde neden bir sütun olduğunu merak etmişim, özellikle de çatıyı tutmadığına göre, ve şimdi biliyordum.

Dev mermer sütunlar arasındaki her büyük bölüm görünmez bir koğuyla kapatılmış, farklı grupların özel görüşmeler yapabileceği bir dizi sessiz oda yaratılmıştı. Bunu biliyordum, kimse bana söylediği için değil, çünkü kimse bana bir şey söyleme havasında değildi. Ama Mircea ve Marlowe'u sütunlardan ikisinin arasından takip ettiğim anda dışarıdan gelen tüm sesler kesildiği için biliyordum.

Her şey düşünüldüğünde, bu da iyiydi.

"Aklından ne geçiyordu?" Marlowe, arkadaşı -genellikle- arkasını döndüğünde talep etti.

"Bazı şeylerin açıklığa kavuşturulması gerektiğini düşünüyordum."

Mircea ürkütücü derecede sakın görünüyordu ve her zamanki gibi mükemmeldi, sadece bir tutam saç her zamanki gibi sıkı bir şekilde hapsedildiği yerden kaçmıştı.

Mircea'nın saçları, en azından Armani takım elbise giyen erkekler için modern stillerin izin verdiğinden daha uzundu, yani omuz uzunluğunun biraz altındaydı. Toplumsal beklentilere uymak için saçlarını kestirmek yerine, ensesinin dibinde göze çarpmayan bir tokayla geriye doğru toplayarak uzlaşmıştı.

Uzaktan, hatta dikkat etmediyseniz yakından bakıldığında saçları kısa görünürdü, çünkü sık sık "at kuyruğunun" içine karıştığı koyu renkler giyerdi. Ama şimdi öyle değil. Tokayı çıkarıp bir kenara fırlattı; kaplumbağa kabuğu, cebine koyma zahmetine katlanmadığı için yerdeki taşların üzerinde takırdıyordu.

Bu olmadan maun dalgalar geniş omuzlarına düşüyor ve ona barbar bir prens havası veriyordu; sadece bir halkaya ihtiyacı vardı. Her ne kadar ailesi hiçbir zaman konforlu saraylarda oturup müzik dinleyen ve hizmetkârlar onlara üzüm soyan kişiler olmamış olsa da, bu onun hakkıydı. Mircea olduğu gibi görünüyordu: bir savaş bölgesinin tartışmalı sınırlarında iktidara gelmek için savaşmış ve sonra hem o savaş bölgesinde hem de evde aldıklarını korumak için savaşmış bir soydan geliyordu.

Tehlikeli insanlarla uğraşmak ya da bir kılıç kuşanıp birkaç inatçı kafatasını kırmak kemiklerine işlemişti. Sadece genelde öyle görünmezdi. Şu anda da öyle görünüyordu ama baş casus bunu fark edemeyecek kadar kızgındı.

"Anlaşıldı, diyor!" Marlowe hırladı. "Eğer böyle bir oyun oynamak istiyorsan, bana önceden haber ver! Adamlarımın çoğu burada değildi. *Hiçbir şeyim yoktu-*"

"Bunu ben planlamadım," dedi Mircea. "Ben sadece-"

"Saçmalık!" Marlowe tersledi. "Bu kasıtlıydı-" "Evet, kasıtlıydı ama planlı değildi."

Ve Marlowe'un kalp krizi de değildi, diye düşündüm, her ne kadar yakınmış gibi görünse de.

Arkama baktım. İş arkadaşınızdan azar işitmek zayıflık olarak yorumlanabilirdi ama şu anda kimse bizi göremezdi. En azından ben oldukça emindim. Biz içeri girdikten sonra koğuş o kadar kararmıştı ki, dışarı baktığımda güneş gözlüğü takmışım gibi görünüyordu.

Muhtemelen bunu yapmamalıydım, çünkü ruh halime yardımcı olmuyordu.

Batman'in bana bahsettiği mola nihayet verilmişti ve oda insanlarla dolup taşmıştı. Büyük, mutlu bir aile olmamız gerekiyordu, ancak bölünmeler çok açıktı. Büyücüler

Jonas'ın yanında bir araya toplanmışlardı, uzun deri paltoları üzerlerinden akan sihir nedeniyle sanki bir fırtınadaymış gibi dalgalanıyordu. Fey -Rahatsız edici ejderha kafalı adam da dahil olmak üzere, garip bir nedenden ötürü oldukça neşeli görünen Caedmon'un etrafında kümelenmişlerdi. Wereler, dönüşmüş kızı sakinleştirmeye mi çalışıyorlardı yoksa yeniden giyinirken ona kalkan mı oluyorlardı, emin değildim ama hareketlerindeki gecikme bir anda daha da belirginleşti. Ve vampirler . . .

Vampirler her yerdeydi.

Görünüşe bakılırsa pek çok insan mola bahanesini kullanarak aile üyelerini çağırmıştı -hepsini. Büyük alan bir anda balo salonu gibi göründü, belki de az önce duyduklarından dolayı normalden çok daha gergin olan yüksek seviyeli vampirlerle doluydu. Ya da o kadar çoklardı ki güç akışları birbirine karışıyor ve sekip duruyordu. Bazılarının bu kadar uzaktan bile tenimde vızıldadığını hissettim.

Bu olay sona ermeden şiddet olaylarının yaşanmaması bir mucize olurdu.

Burada da dışarıda olduğu gibi, diye düşündüm, hâlâ bağırmakta olan Marlowe'a bakarak.

"-son derece tedbirsizce! Ya sana meydan okusaydı - ki neredeyse meydan okuyordu! Ya işler kötü gitseydi ve sen ölseydin? Ya işler kötü gittiyse ve *o öldüyse*? Çünkü burada bir terslik yoktu, anlıyor musun? Bana bunu anladığını söyle!"

Öylece bakakaldım. Marlowe'u hiç bu kadar gergin görmemiştim. Genelde keskin kahverengi gözleri ve hazır gülümsemesiyle kurnaz bir büyücüydü, ama bunun bir sınırı vardı. Belki de, sadece belki de, onda görüldüğünden daha fazlası olduğunu anlamanıza yetecek kadar.

Ama diğer tarafını nadiren görürdüm. Çekici, yakışıklı ve zaman zaman da aptal olan bir adam gördüm. Öyle ki, anlayabildiğim kadarıyla konsolosun baş casusu olmak, Pythia'ya Tudor yaşamı hakkında korkunç hikâyeler anlatmak ya da onu güldürmek için tasarlanmış gibi görünen abartılı iltifatlar etmek anlamına geliyordu.

Artık gülmüyordum, Mircea da gülmüyordu.

Mircea, "Böyle bir manevranın tam zamanını bilmek her zaman mümkün değildir," diye sıkı sıkıya tembihledi onu. "Doğru zaman geldiğinde saldırmalısın.

."

"Ve sen de *bunun* doğru an olduğunu mu düşündün?"

"Evet. Bugün bir meydan okumayla başa çıkmaya hazır değildin ama Parendra da değildi. Adamlarının çoğu burada değil, olanlar da işin siyasi tarafıyla ilgileniyor, danışmanlar ve yardımcıları, savaşçılar değil. İkincisi gelmemiştir bile. Bunu riske atmayı göze alamazdı-"

"Ya bunu unutursa? Onun öfkesini bilirsin! Ve sen kasıtlı olarak onu küçük düşürmeye çalışıyordun-"

"Pek sayılmaz." Mircea'nın sesi soğudu. "Aksine, tam tersi oldu." "Açıkla."

Hafifçe sıçradım ve döndüm, konuşma sırasında Mircea'ya doğru dönmüş ve var olmayan kapıdan uzaklaşmışım. Konsolos da ben fark etmeden bu şekilde içeri girmişti. Bu olağandışı bir durum değildi; ne de olsa o bir vampirdi ve herkes gibi sessiz hareket edebiliyordu. Ama iki senatör de onu fark etmemişti, hafifçe dehşete düşmüş ifadelerine bakılırsa.

Belki de bu kıyafetten kaynaklanıyordu.

Bütün gün kıyafetlere hayran kalmışım, çünkü senato her zaman bir şov sergilerdi, özellikle de misafirleri olduğunda. Ama bu onun için bile bir üst seviyeydi. Çünkü ilk başta düşündüğüm gibi sadece yılan giymiyordu.

Kobra giymişti.

Onu göğsünden kasıklarına kadar kaplayan canlı kılıftan az önce ayrılan ve dillerini bana doğru fırlatan üç meraklı, düz kafalı dehşetten uzaklaşmak için birkaç adım geriye doğru tökezledim. Diğerleri canlı bilezikler gibi kollarına dolanmış ve gladyatör sandaletlerinin kayışları gibi bacaklarına tırmanmışlardı. Takımını o kadar yüksek siyah yılan derisi topuklu ayakkabılarla tamamlamıştı ki, onlarla nasıl yürüdüğünü bilmiyordum ve siyah inciler o kadar parlaktı ve uzun, siyah saçlarına o kadar kalın bir şekilde dağılmıştı ki, hangisinin mücevher hangisinin yaratıklarından birinin üzerindeki parıldayan siyah gözler olduğunu anlayamıyordum.

Hepsi bir arada düşünüldüğünde, takım tıpkı sahibi gibi çarpıcı, göz alıcı, dehşet verici ve tuhaf bir şekilde güzeldi. Özellikle de şimdi, rengi yükselmiş ve kara gözleri parlarken. Mircea'nın küçük gösterisi hakkında uyarılmış gibi de görünmüyordu.

"Elbette," dedi yumuşak bir sesle. "Ama belki de Cassie-"

"Kal," diye tersledi konsolos. "Onu bir zor kullanma taktiği olarak kullandınız; nedenini bilmeye hakkı var."

Mircea sert bir sesle, "Ben yapmadım," dedi. "Burada olmayı planladığını bilmiyordum."

"O zaman bu fırsattan yararlandınız. Ya da belki de bu sizin fikrinizdi?"
Ve aniden, o parlayan gözler üzerimdeydi.

"Ne? Ben-hayır," dedim, lanet yılanlardan biri bana doğru hamle yapınca biraz geriye sendeledim. Sahibelerinin öfkesine karşılık verip vermediklerini bilmiyordum ama öyle görünüyordu, giderek daha fazlası ölümcül, kalkık burunlu kafalarını bana doğru uzatmak için soyunuyordu.

"O zaman burada ne işin var?"

"Burada olmam gerekiyordu! Ben Pythia-"

"Leydi Phemonoe toplantılarımıza katılmadı," diye belirtti. "Peki, onu davet ettiniz mi? Çünkü benimki postada kayboldu!" Dedim, toparlanmaya çalışıyordu. "Hem zaten o zamanlar savaşta değildik! Ve bu yeni senatonuzda her şeyin başı var ve onun zamanında böyle bir şey yoktu bile!"

Neredeyse gevezelik ediyordum, ama lanet olsun, o şeyler uzanırken, uzanırken, uzanırken düşünmek zordu-

"Kahretsin!" Dedim ve en yakın dişi dehşeti aklımda hiçbir hedef olmadan, sadece "uzağa" kaydardım. Sanırım gücüm bunu senato salonunun diğer tarafı olarak yorumladı çünkü bir tepsi aniden yere düştü ve biri çığlık attı. Gerçi belki de bunun sebebi başka bir şeydi.

Buralarda kim bilebilirdi ki?

Konsolos, "Eğer dediğiniz gibi davetiyeniz kaybolduysa, o zaman neden buradasınız?" diye ısrar etti.

"Mircea'yı görmeye
geldim!" "Ne hakkında?"

Ona cehenneme gitmesini söylemeyi gerçekten düşündüm. Ya da belki onu oraya göndermeyi. Ve nedense bu düşünce bile beni daha iyi hissettirdi, çünkü bunu yapabilirdim. Yapmazdım -o kadar aptal değildim- çünkü sonuçlarına katlanmaya değmezdi.

Ayrıca, muhtemelen hoşuna giderdi.

Görmeye geldiğim kişi o olduğu için Mircea'ya döndüm. "Adamlarımı avlamayı bırakmalısın," dedim ona. "Bu bir sorun olmaya başladı."

"Kaçak avcılık mı?" Gerçekten de kafası karışmış görünüyordu. Sanırım Batman'in onu uyarma şansı olmamıştı.

"Adamlarımı alıp duruyorsun," diye açıkladım. "Bana gönderdiğin ustaları mı? Korumalarımı mı?"

Mircea sonunda bir ipucu yakalamış gibi görünüyordu. "Evet, bazı gerekli değişiklikler oldu-"

"Hayır, gerek yok! Adamlarıma ihtiyacım var!"

"Cassie," dedi sabırlı sesiyle. "Sana gönderdiğim adamlardan bazıları dünyada modası geçmiş sayılan ama feyler arasında hâlâ uygulanan savaş türlerinde uzmandır. Onların uzmanlığına ihtiyacım var. Örneğin Marco-"

Kanımın yeniden donduğunu hissettim. "Marco'yu almayacaksın!"

Mircea bana göz kırptı. Neredeyse şaşırılmış görünüyordu, belki de bağırduğım için. "Affedersiniz?"

"Onu alamazsın! O benim!"

Bir kaşı kalktı. Lanet olsun, bundan nefret ettiğimi biliyordu. "Tam tersine, onun benim olduğuna inanıyorum."

Bağırsaklarıma bir yumruk gibi inmişti ve bunun nedeni sadece baş korumama güveniyor olmam değildi. Neredeyse herkes için cehennem kadar korkunçtu, golf tişörtlerinde berbat bir zevke ve berbat, kokulu purolara sahip, altı ayak beş inçlik katı kas kütlesi. Ama mahkememdeki küçük kızlar için, üzerinde emeklemelerine izin veren, kahvaltıda onlara çizgi film karakteri krepler pişiren ve tırnaklarını boyamalarına izin veren dev bir oyuncak ayıydı. Ve diğer gardiyanlardan birkaçı Marco'nun yeni, lacivert manikürüne gülmek gibi bir hata yaptığında, onları oturtup sevinçten havalara uçan miniklerin onlara baştan aşağı bir makyaj yapmasını sağlardı.

Ancak bundan yararlananlar sadece çocuklar değildi.

Marco, Roma İmparatorluğu'nun bitmek bilmeyen savaşlarından birinde savaşırken kızını ve karısını haydutlara kaptırmıştı. Yaralı, hırpalanmış ve canı yanmış bir halde eve döndüğünde çiftliğinin yakıldığını ve çürüyen cesetlerinin bir hendeğe atıldığını görmüştü. Ve şimdi bile, iki bin yıl sonra, bunu atlatamamıştı.

Zamanın tüm yaraları iyileştirdiğini söyleyen insanlar hiç vampirle tanışmamışlardır.

Daha da kötüsü, Marco uzun yaşamı boyunca birçok ustanın elinden geçmişti; dövüş yeteneğini ve heybetli duruşunu beğenen ama onu içten içe yiyip bitiren acıyı hiç görmemiş olan ustalar. Görselerdi de muhtemelen umursamazlardı. Ama sonra kader ve Marco'nun inanılmaz derecede diplomatik olmayan tavrı onu benimle buluşturdu ve bu ne büyük bir değişiklik yarattı! Özellikle de mahkemeye çıktıktan sonra.

Marco'nun artık düzinelerce "kızı" vardı, gerçek olmayabilirlerdi ama sonunda o korkunç acıyı hafifletmiş gibi görünüyorlardı. Bizi güvende tutuyordu - çünkü Pythia olsun ya da olmasın, benim de bu dünyaya uyduğum gerçeğine hiçbir şekilde kör değildim.

kafasındaki küçük-korunması gereken-şey kategorisi de onu kurtarmıştı. Marco sonunda evdeydi.

Ve orada kalmaya devam edecekti!

Ama konsolosun artık canı sıkılmıştı, çünkü benim personel sorunlarımla ilgilenmiyordu. Mircea'ya tekrar "Açıkla," dedi.

"Parendra söz verdiği adamları göndermekte gecikiyor," dedi Mircea. "Gönderdiğinde de sık sık geri götürüyor."

"Ve sadece başkalarının yerine geçemezsiniz? Her gün daha fazlası geliyor. Bir zahmet için neden bu kadar riske girelim?"

"Bu bir rahatsızlık değil-" "O zaman ne?"

Mircea'nın gözleri bir an için altın sarısı parladı ama kendini dizginledi.

"Bizimki melez bir ordu," dedi sert bir şekilde. "Ama bu her zaman sahip olamadığımız iyi bir eşleşmeye bağlı. Her vampir sahiplenme fikrini kaldıramaz ve daha da azı partneriyle uyum içinde çalışmayı öğrenebilir. Eğer sürekli birbirleriyle savaşılırsa, düşmanlarımızla savaşamazlar. Ama biz iyi eşler bulmak için uzun ve bazen çok sinir bozucu bir süreçten geçtikten sonra, onlardan uzaklaşıyoruz. Daha iyi bilmesem, Parendra'nın bizi kasıtlı olarak sabote etmeye çalıştığını söyledim."

"Öyle mi?" diye sordu Marlowe'a. Çünkü bunları bilmek onun işiydi.

"Eğer öyleyse, başka bir belirti yok," dedi. "Sinirler olabilir."

Burası bir ay önce vurulduktan sonra, tüm senatolar güvenlik konusunda endişelendi ve sıranın kendilerine geleceğinden korktular. Hong Kong'daki bu lanet karmaşa da yardımcı olmuyor. En iyi adamlarının, onlara en çok ihtiyaç duyduğunu düşündüğü anda uzaklaştırılmasından hoşlanmayabilir."

"Kaybedersek onlara daha çok ihtiyacı olacak," dedi kuru bir sesle.

Marlowe ona, "Evet ama onlar grup olarak düşünmeye alışık değiller," diye hatırlattı. "Hiçbirimiz öyle değiliz. Herkes bu iş bittiğinde ne olacağını, sonuçlarının ne olacağını merak ediyor. Gücü bırakmak istemeyeceğinizden, bunun için savaşmak zorunda kalabileceklerinden korkuyorlar. Kazanmamıza yardım etmeleri için ellerinden gelenin en iyisini istiyoruz; ya bu en iyiler daha sonra onlara geri dönerse?"

"İblisler ikamet etmediği sürece bu imkânsız olurdu," diye belirtti. "Ve belki o zaman bile olmaz. Ve tehdit ortadan kalktığında iblisler evlerine dönerler."

"Öyle mi?" Marlowe ısrar etti. Sesi istekli geliyordu, bir süredir derdini anlatmaya çalışan ama dinletemeyen biri gibiydi. Ama artık bir dinleme fırsatı vardı ve bunu sonuna kadar kullanıyordu. "Diğer senatolar sadece onlara söylediklerimizi biliyor: iblislerin ödünç alındığını ve sahip olduklarının geçici olduğunu, sadece savaş süresince devam ettiğini."

"Ama bu doğru," dedim. "Adra'yla yaptığım anlaşma bu-"

"Evet, yaptığın anlaşma," dedi Marlowe. "Aynen öyle."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"İblis ittifakı sizinle, bizimle değil. Adramelech sizin müttefikiniz; biz sadece siz bizimle müttefik olduğunuz için bundan faydalaniyoruz."

Kaşlarımı biraz daha çattım, çünkü bunu anlamıyordum.

"Yani?" Vampirler karşılıklı bakıştılar.

"Peki Cassie," dedi Mircea nazikçe, "ya yalan söylediyse?"

Otuzuncu Bölüm

İtiraz etmeye, yalan söylemediğimi anlatmaya başladım ama sonra fark ettim ki bunun bir önemi yoktu. Vampirler her zaman yalan söyler, insanlara, birbirlerine, hatta kendilerine bile. Bu onların en sevdikleri eğlenceleriydi. Elbette Mircea isterse yalan söyleyeceğimi varsayarlardı.

Tabii ki yaparlar.

"Peki ne yapmam gerekiyor?" diye sordum. "Adra'nın gelip onlarla konuşmasını mı sağlayayım?"

Bir başka bakış alışverişi, bu kez şaşkınlık. "Bunu yapar mıydı?" Marlowe sordu.

"Peki, neden olmasın?"

Marlowe dudaklarını yalayan Mircea'ya baktı. Onun için, yüzünü kontrol etmesi gereken böyle bir durumda, herhangi birinin çıldırmasıyla eşdeğerti. Ben de ona baktım.

"Cassie, istediğin zaman cehenneme girip iblis yüksek konseyinin başkanıyla konuşmanın ne kadar sıra dışı bir şey olduğunu anladığını sanmıyorum."

"Ben vals

yapmam." "Ama gidiyorsun."

"Mecbur kaldığımda. Bu tam olarak benim eğlenceli bir öğleden sonra fikrim değil!"

"Yanlışı anladınız," dedi Mircea. "Herkes gidebilir. Büyücüler en yakın cehenneme, Gölgelel Diyarı'na giderler, sanırım?" Başımı salladım. "İçlerinde kendilerini koruyabilen daha güçlü olanlar, dünyada pek bulunmayan iksir malzemelerini elde etmek için oraya giderler. Ama Adramelech'i görmeye gitmezler." Dudakları büküldü. "Ya da senin deyimimle Adra'yı."

"Bunun için bir sebepleri yok," diye belirttim.

"Girseler bile içeri alınmazlar!" Marlowe patladı.

Ona göz kırptım, çünkü yorgundum ve artık bunu aşmıştım ve eve gitmek istiyordum - Marco hakkında lanet bir güvenceyle!

"Ne demek istiyorsun?" Mircea'ya dedim, çünkü Marlowe gergin görünüyordu.

"Bu yaratıklarla, geri kalanımızın sahip olmadığı ve kopyalayamayacağı bir ilişkiniz var. Onları buraya getirseniz bile, bu sadece onlar üzerindeki gücünüzü, konseyi istediğiniz zaman çağırabileceğinizi gösterecektir-"

"Kimseyi çağıramıyorum!"

Mircea bana sabırla, "Ama öyle görünecek," dedi. "Ve böylece söyledikleri her şey sorgulanır hale gelir."

Burnumun kenarını çimdikledim. "O zaman ne yapmamız gerekiyor?"

"Hiçbir şey," dedi konsolos. "Parendra geri çekildi. Neyse ki." Son kelimenin kuyruğunda bir acı vardı.

Mircea ona "Anlık bir karardı," dedi ve tamamen samimi görünüyordu.

Ama öyle olmamıştı. Geldiğimde yüzünde gördüğüm o kısa rahatlama ifadesini hatırladım. Bunu planlamadığı sürece *hissetmesi* için hiçbir neden yoktu. Muhtemelen Marlowe'a verdiği sebeplerden dolayı: Parendra bunu beklemiyordu ve bilmediği bir mahkemede, yanında destek olmadan yüzleşmeyi göze almak istemezdi.

Vampirler her zaman düello yapardı, ancak anlık düellolar kaybedecek daha az şeyi olan daha düşük seviyeli tipler içindi. Senato üyeleri düelloya çıktıklarında, bu genellikle haftalar hatta aylar süren bir hazırlıktan sonra olurdu; rakibin zayıf noktaları hakkında istihbarat toplamaktan, hile yapamayacağından emin olmanın yollarına, kendinizi aldatmaya çalışmanın yollarına ve olası her sonuç için yedek planlara kadar her şey yapıldı. Mircea, Parendra'nın bunların hiçbirisi olmadan bir yüzleşmeyi riske atmayacağını varsaymıştı ve haklıydı.

Ve Pythian güçlerinin kimsenin haberi olmadan hile yapılmasına izin vereceği gerçeği zarar vermedi, değil mi?

Gözlerimi Mircea'ya diktim ama bir şey söylemedim çünkü konsolosa hiçbir borcum yoktu. Benim de ona bir borcum yoktu, özellikle de son zamanlarda, ama beni zor durumda bırakmıştı. Hem de büyük bir fiçı.

O da bunu biliyordu.

Gözlerimiz kilitlendi ve mesajı almak için zihinsel iletişime ihtiyacım yoktu. Mircea, Pritkin'in kimliğini biliyordu ve bunun karşılığında ne takas edeceğimiz konusunda bir anlaşmaya varana kadar elim kolum bağlıydı. Çok sinir bozucuydu ama bazen kazanmanın tek yolu pes etmektir.

Özellikle de tek bir öğleden sonra Parendra'yı, Marlowe'u, konsolosu, beni ve kim bilir daha kaç kişiyi oynamış bir adamla karşı karşıyaysanız!

"Marco için seninle dövüşeceğim," dedim ve bunda ciddiydim.

Cevap alamadım çünkü Marlowe aniden elini Mircea'nın koluna kenetledi ve yüzü gerildi. Döndüğümde Parendra'nın bize doğru geldiğini gördüm, etrafı kötü görünümlü mızraklar taşıyan beyaz cüppeli görevlilerden oluşan bir kalabalık tarafından sarılmıştı. Görünüşe göre o kadar da caydırıcı değilmişim, diye düşündüm boğazım düğümlenerek. Ya da riske girmesi gerektiğine karar vermişti, çünkü bu tür bir aşağılanma ona tahtına mal olabilirdi.

Mircea neden zorlamıştı ki? Öfkeyle düşündüm. Neden adamı bir kenara çekip o meşhur cazibesini kullanmamıştı? Ya da belki de yapmıştı; sadece Parendra ile değil, bir süredir deniyor gibi görünüyordu. Belki de bugün hepsine birden meydan okuyarak, ciddi biçimde bölünmüş bir orduyla istila etmek zorunda kalmadan önce konumunu sağlamlaştırmaya çalışıyordu.

Ama eğer öyleyse, geri tepmiş gibi görünüyor.

Birden fazla şekilde. Çünkü Marlowe yemeğini kaybetmek üzereymiş gibi görünürken, Mircea sakindi. Fazla sakindi. Her şeyden çok sinirli görünüyordu, sanki Parendra'nın bundan daha zeki olmasını bekliyordu, çok daha güçlü bir rakiple düello yapan bir adam gibi değil.

Ve bunu fark eden tek kişi ben değildim.

"Onu götürebilir misiniz?" diye sertçe sordu konsolos.

"Evet."

Ve kahretsin, diye düşündüm, çünkü bu cevapta hiçbir tereddüt, hiçbir şüphe kırıntısı yoktu. Mircea'nın gözleri hedefine, Parendra'ya odaklanmıştı, muhtemelen zihinsel olarak kilitlenmeye çalışıyordu. Ama benim gözlerim konsolosun üzerindeydi. Ve bu cevabın hızından hoşlanmamıştı.

Marlowe da fark etti ve bakışları benimkilerle buluştu. Bir an için gruptaki tek akıllı başında iki kişi bizmişiz gibi geldi ve belki de öyleydik.

Çünkü Rosier'in adamlarından biri olan Rian beni tam da bu konuda uyarmıştı. Yeterince yaşlıydı ve birçok vampirin çılgın kasabaya giden yola girdiğini, yani hayatlarında yanlış giden bir şeyle ilgili olarak genellikle yaşlı vampirleri ele geçiren yoğun takıntıya teslim olduğunu görecektik kadar uzun süredir yeryüzündeydi.

Belki de Marco'nun Mircea'nın evine bu kadar iyi uyum sağlamasının nedeni buydu, diye düşündüm şimdi: İkisi de aynı saplantıya sahipti, yani kurtaramadıkları aile üyelerine. Ama Marco sonunda kendi sorunuyla başa çıkmış gibi görünürken, Mircea'nın gözlerimin önünde büyüyordu. Rian, dikkatsizlik belirtilerine, sağduyunun önüne geçen meşguliyete, başka bir şey göremeyene kadar güçlü bir zekânın dikkatini dağıtan takıntısına dikkat etmemi söylemişti.

Patronunun ona doğru hançer gibi bakması gibi mi?

Lanet olsun!

Marlowe gözlerini bir Mircea'ya bir bana çevirdi ve ima ettiği şey çok açıktı. Onu buradan çıkarabilir miydim? Ve tabii ki cevabım evetti ama bunun ne faydası olacaktı? Bir meydan okuma bir meydan okumaydı; yarın da orada olacaktı, Mircea'nın sahadan kaçmış gibi görüldüğü için alacağı darbeden bahsetmiyorum bile.

Biz gittikten sonra Marlowe ne yapmayı planlıyordu? Çünkü Parendra'yı meydan okumaktan vazgeçirmeye çalışacaksa bunu nasıl yapacağını bilmek isterdim. Son zamanlarda gördüğüm kadarıyla Marlowe benden bile daha az diplomatikti!

Ama şu anda bana hançer gibi bakıyordu. Ve boynunu Mircea'ya doğru, nöbet geçiren bir epileptik gibi salladı. Ve evet, çoktan *anladım*, ama-

Ama yine de bir önemi yoktu. Çünkü başka bir şey oluyordu. Dev masanın üzerinde boylu boyunca kağıtların uçuştugu ve insanların muhteşem kıyafetlerinin bacaklarına çarparak uçuştugu bir şey. Parendra'nın de dahil olmak üzere, sertçe etrafına bakmasına ve sonra da sanki buna bizim neden olduğumuzu düşünmüş gibi bize ters ters bakmasına neden oldu.

Ama biz değildik.

Neler olup bittiğini bilmiyorduk bile, en azından ben bilmiyordum ve konsolos da aynı şeyi hissediyor gibiydi. Pek de mutlu olmayan bakışlarını Marlowe'a çevirdi. "Nedir bu?" diye sordu.

Cevap vermedi ama bu sefer farklı olsa da yüzü yine çalışıyordu. Saniyede üç ya da dört kez yüz ifadesini değiştiriyordu, öyle ki başka biri olsa hastaneye yatırılırdı ya da genç bir rahip ve yaşlı bir rahip için çağrı yapılırdı. Ama ele geçirilmiş değildi; adamlarıyla zihinsel olarak iletişim kuruyordu - görünüşe bakılırsa hepsiyle, en azından eve ve araziye yayılmış olanlarla.

Ama onlar da bir şey biliyor gibi görünmüyorlardı.

"Hiçbir şey olmuyor," dedi bize. "Başka bir yerde değil."

Konsolos, "Ben daha çok burada neler olduğuyla ilgileniyorum!" diye tersledi. Ve sonra biri bize söyledi.

"*Portal!*" Rüzgârın şiddeti bir yaz fırtınasından kasırgaya sıçradığı sırada bu çılgılık odayı yırttı.

Birileri çılgılık attı, bir sürü başka birileri çıkışlara doğru koşmaya başladı ve dev bir kara pençe havayı pençeleyerek odanın tam ortasında gerçeklikte bir delik açtı.

Birçok insanın yerde kaymasına ya da duvarlara çarparak tökezlemesine neden oldu-

Bizimki de dahil olmak üzere, takım elbiseli bir adam kaygan taş zeminde çaresizce kayarak birisinin konferans salonumuzun önüne diktiği koğuşa düştü. Kimin yaptığını görmemiştim ama tutmuştu ve onu sinek şeridine yapışmış bir böcek gibi orada bırakmıştı. Etrafta çırpınarak tutunacak bir yer bulmaya çalıştı ama koğuş onu içeri almadı ve rüzgâr da uzaklaşmasına izin vermedi.

Ve başı dertte olan tek kişi o değildi.

Hizmetkârlardan birinin yüzüne bir tepsi içki fırlatıldı. Bir diğeri sendeleyerek weres yığınının içine girdi ve iki kişinin daha kendiliğinden değişmesine ve bunlardan birinin boğazına sarılmasına neden oldu, ancak son saniyede siyah saçlı adam tarafından geri çekildi. Tüyleri olan kadının birden fazla nedenden dolayı bir kuşa benzediğini gördüm, kelimenin tam anlamıyla uçtu, ayaklarından kaldırıldı ve bir sütuna çarptı. Bir konferans salonunun göreceli güvenliğine doğru yuvarlanmayı başarana kadar orada, düz bir şekilde yayılmış olarak kaldı.

Ancak diğerlerinin çoğu geçici bir güvenlik sağlamaya çalışmıyordu. Diğerlerinin çoğu *kaçmaya* çalışıyordu.

Konsolos Marlowe'a, "Kimse ayrılmasın!" diye çıkıştı.

"Mühürleyin!" Marlowe bir an için çılgınca ona baktı ama söyleneni yaptı.

Her yerde, senato muhafızları insanları geri itmeye başladı, bu beklediğinizden daha kolay oldu, çünkü rüzgarlar normal davranmıyordu. Portaldan çılgınca ama farklı yönlere doğru çıkıyorlardı. Sonra duvarlara çarpıyor ve daha fazla yerden geri dönüyorlardı.

Bunun sonucunda insanlar bir an kapılara doğru itilirken bir an sonra kapılardan uzaklaştırılıyordu. Ya da kaçmak için yerini terk eden hizmetkârlardan biri gibi, iki güçlü rüzgârın çarpmasıyla kendini olduğu yerde koşarken bulması gibi ortada kalmasıydı.

zıt yönler. Ve biri diğerinden daha erken kesildiğinde yüz üstü dönmek.

Ve sonra basınç aniden kötüleşti.

Acı dolu bir ses çıkardım, çünkü sanki biri kulak zarıma bıçak saplıyormuş ya da hiçbir uyarı yapmadan stratosfere gitmeye karar vermiş bir uçaktaymışım gibi hissediyordum. Mircea beni kendine doğru çekerken, Marlowe dışarı çıkmaya çalışanlarla onları içeride tutmaya çalışanlar arasında kavga çıkan kapılara yardım etmek için gelen adamlarına talimatlar yağdırmaya başladı. Ve ben hâlâ nedenini bilmiyordum.

"Bu işte birlikteyiz," dedi konsolos hiddetle, sanırım yüzümdeki şaşkınlığı okumuştur. "Eğer birimiz giderse, diğerleri de gider. Bunu şimdi anlasalar iyi olur."

"Sence burada suçlu biri mi var?" Ben sordum.

"Bir ley hattı üzerinde değiliz!" Marlowe cevap verir gibi bağırdı ama duyduğundan şüpheliydim. Adamlarını dinlemekle çok meşguldü. "Ve burayı yarı yarıya anti-portal tılsımlarına gömdük! Bunu nasıl yapıyorlar?"

Konsolos, "Birisi locus gibi davranıyor," diye hırladı. Ses tonu bunun yapacakları son şey olduğunu söylüyordu.

"Bir ne?" diye sordum, artık ben de bağıırıyordum, çünkü rüzgâr *delirmişti*. "Tılsımları geçersiz kılmak için tasarlanmış bir büyü," diye açıkladı Mircea. "Bu

Bir portalın kapısını uzatmak, bir ley hattından tezahür etmesini istediğiniz bir alana ulaşmak için uzatmak mümkündür, eğer bu konum nispeten yakınsa. Ancak bunu engellemek ve tekrar geri yansıtmak için tılsımlar kurulabilir. Son saldırıdan sonra bunlardan çok sayıda yerleştirdik-"

"Ama bir locus yeterince güçlüyse bunları geçersiz kılabilir," diye bağırdı Marlowe. "Ve eğer büyü alanının içindeki biri tarafından gerçekleştirilirse-"

"Başka bir deyişle, ihanete uğradık," diye tükürdü konsolos.

Ama Marlowe'un buna tahammülü yoktu. "Çember'den hiçbir uyarı almadık!" diye bağırdı, bir elini kulağına götürmüş, kafasının içindeki sesleri duyabilmek için gürültüyü engellemeye çalışıyordu. "Portal sistemini izliyorlar. Bu kadar büyük bir ani yükseliş, sahip oldukları tüm alarmları harekete geçirmiş olmalı. Bu dünyada o kadar gücü saklamanın bir yolu yok!"

Bu dünyada mı? Düşündüm, garip bir his üzerime geliyordu. Oh, kahretsin.

"Ne oldu?" Mircea sordu ama cevap verme fırsatım olmadı.

Çünkü yeterince yakın olan insanlar korunmak için konferans salonlarına dalmaya başlamıştı ve buna Parendra da dahildi. Kim fırlattı

yayvan bacaklı adamı bizimkinin önünden çekip rüzgâra doğru yuvarladı ve bir şekilde içeri itti. Koşuş çatırdadı ve etrafına tükürdü, ama ayrıldı ve bir saniye sonra Mircea'yı yakasından yakaladı. Ve hemen Marlowe'a doğru savruldu, Marlowe da onu bir saniyeliğine de olsa tutmayı başardı.

Parendra vahşi bir hareketle ayrıldı ve konsolosun üzerine yürüdü. Ancak yine arkadan yakalandı ve Marlowe bu sefer oyun oynamıyordu. Yüzü vahşiydi ve dişleri tamamen dışarı çıkmıştı. O anda bir katil gibi görünüyordu. Ona baktım.

Gülen büyücüyü bir daha görebileceğimi hiç sanmıyordum.

Ama Parendra mücadele ederken bile bir şekilde dayanıyordu. Bunun uzun sürmeyeceğini tahmin etmiştim; bir konsolos Marlowe'u yok edebilirdi ama o elinden geleni yapmıyordu. Marlowe'un efendisine bakmakla meşguldü, efendisi de ona güzel yüz hatlarıyla alaycı bir ifadeyle bakıyordu.

"Bunun bir daha olamayacağını söylemiştin!" diye hırladı. "Başka bir saldırının imkansız olduğunu söylemiştiniz! Bize güvence vermiştiniz!"

"Ve sen bana kabadayı çocukları evde bırakacağına dair söz vermiştin," dedi, sesi kırbaç gibiydi. "Ama işte buradayız." Konferans salonunun etrafında yerlerini almış olan tunik giyimli adamlardan oluşan küçük orduyu işaret etti. Yüzleri içeri değil dışarı dönüktü ve muhtemelen rüzgârda kendilerini dengelemek için tek dizlerinin üzerine çökmüşlerdi. Ama sağlam duruyorlardı; hareket eden tek şey, aynı anda yere vurdukları ışıltılı mızrakların tepeleriydi.

Haklıydı; onlar sekreter değildi.

"Ve şimdi bunu neden talep ettiğini biliyorum! Beni meydan okumaya açık bırakmak için!"

"Lanet olsun, dostum! Bunu planlamamıştık," diye nefes aldı Marlowe ama bu birkaç kelime Parendra'yı öfkelenirmişe benziyordu. Baş casusa döndü, onu fırlattı ve kimse müdahale edemedi yüzüne vurdu. Daha da kötüsü, bu bir köleye ya da bir köpeğe atılacak türden, aşağılayıcı, ters bir tokattı.

Ve bir saniye sonra, Marlowe bir konsolosla yüz yüze ve diş dişeydi, ancak yüz ifadesine bakılırsa, bunu hatırladığından emin değildim.

Midemin düştüğünü hissettim, sanki yerçekimi az önce pes etmişti. Çünkü bir kez verilen ve kabul edilen bir meydan okuma geri alınamazdı. Ve o sırada

En azından usta bir mentalist olan Mircea'nın Parendra'yı alt etmesi mümkündü ama Marlowe hakkında ciddi şüphelerim vardı.

Görünüşe göre Mircea da benimle aynı fikirdeydi. "Kit," dedi sertçe. "Geri çekil."

Kit geri adım atmadı. Gözlerinde ne olduğunu bilmediğim bir ifade vardı. Öfke değildi, histeri değildi ve kesinlikle korku da değildi. Ama bana öyle bakıyor olsaydı, muhtemelen bayılırdım.

Parendra bile biraz şaşırmış görünüyordu, sanki o da böyle bir tepki beklemiyormuş gibiydi. Belki de birdenbire etrafında bir konsül, iki senatör ve bir Pythia olduğunu hatırlamıştı. Ama adamın hakkını vermek gerekirse, geri adım atmadı.

Ne yazık ki Marlowe da bilmiyordu.

Konsolos hızla, "Dur," dedi ve Marlowe, Parendra'nın az önce bir avuç yakaladığı tuniğinin önünü tuttu.

Parendra'nın gözlerindeki şaşkınlık aniden başka bir şeye dönüştü.

"Sana neden tazı dediklerini şimdi anlıyorum," dedi Marlowe'a. "İyi bir köpek ol ve geri çekil, olur mu? Yoksa seni tekrar tokatlamak zorunda kalabilirim."

Sonra benim göremeyeceğim kadar hızlı bir şey oldu ama Mircea bir şekilde Kit'in kollarından birine asılmıştı ve konsolosun eli diğer bileğinin etrafındaydı - kazık saplı olanın. Ama o, tamam, evet, elinden gelse Parendra'yı kesinlikle öldürecek olan kamburu çıkmış çocuğuna bakmıyordu. Bana bakıyordu.

"Onu dışarı gönderin!"

Ona göz kırptım. Her şey benim için biraz hızlı olmuştu. "Onu ... nereye gönderdin?"

"Her yere!"

Onu dışarı gönderdim. Onu ve Mircea'yı da göndermemek zor oldu, çünkü hala onu tutuyorlardı. Ama az çok başardım. Kazık -tahta sapında metal bir uç olduğu için bıçak olarak da kullanıldığını tahmin ettiğim tuhaf bir şey- Marlowe ortadan kaybolduğunda düştüğü yerde, iki karo arasındaki bir harç parçasında titreyerek geride kaldı. Kalan üç vampir zihinsel olarak konuştukları -ya da bağıştıkları- anlamına gelen o tuhaf şekilde birbirlerine bakarken titreşimini izledim.

İlk defa umursamadım. Bunu yaptıklarında genellikle çok sinirlenirdim, bu da yabancı dilde konuşan insanlarla aynı düzeyde bir kabalıktı.

anlamayan birinin önünde. Ama şimdi? Evet, iyiydi.

İyi olmayan şey, bu her neyse oydu. Sadece fırtınayı kastetmiyorum, eğer bizi öldürmeyi planladıysa, bu kendi tatlı zamanını alıyordu. Ama bu, her biri diğerine güvenmiyor gibi görünen ve hiçbirli birlikte çalışmayan kaotik "müttefik" grubumuzun iyi bir yansımasıydı.

Mircea'nın bugün neden böyle bir tavır alma gereği duyduğunu nihayet anlıyordum. Ama işe yaramamıştı ve açıkçası ne işe yarayacağını da bilmiyordum. Ama Faerie'ye bu şekilde gidemezdik!

"Yalancı!" Parendra aniden beni zıplatarak konuştu. "Savaş zamanı senatosunun kontrolünüz altında olması yeterli değil; tahtlarımız da elinizde olacak! Eğer bundan paçayı sıyracağını sanıyorsan-"

"Eğer bir şeylerden kaçmaya çalışıyor olsaydık, kendi mahkememizi yok etmezdik!" Mircea tersledi.

"Öyle mi?" diye sertçe sordu konsolos, yüzünde öfke dolu bir ifadeye sahip olan meslektaşına rağmen sözünü sakınmadan.

"Hayır, sadece burada," dedi Mircea, gözleri belirsizleşiyordu, çünkü Marlowe'un işini devraldığını tahmin ediyordum. "Şimdiye kadar başka hiçbir yerde portal açılmadı."

"Eğer bir bomba gönderirlerse, başka bir yerde olmalarına gerek yok," diye belirttim.

"Bir bomba bizim korumalarımız tarafından yakalanır."

"Portalların açılmasını engellemesi gerekenlerle aynı olanlar mı?" Mircea küfretti ve konsolosa doğru ani bir hamle yaptı, sanırım öyle Hepimizi dışarı çıkarabilirdim ama Parendra aralarına girdi. "Bizi buraya yok etmek için getirdin ve şimdi de gitmeyi mi düşünüyorsun? Bizimle birlikte öleceksin!" "Bunu ben yapmıyorum!" diye tersledi konsolos.

"Benim halkım yapmıyor

Bu!"

"Yalancı!"

"Siz ikiniz çenenizi kapatır mısınız!" Bağırđım ve ikisi de dönüp bana baktılar. Bu normalde dehşet verici bir durum olurdu, ancak dehşet katsayım az önce başka bir şey tarafından karşılanmıştı.

Rüzgâr aniden kesildi, bazı insanlar yere çarptı ve daha önce asılı duran cam eşyalar yere çarparak kırıldı. Zar zor fark ettim. Daha iyi bir görüntü elde etmek için konferans salonundan çıkıp Parendra'nın adamlarının yanından geçmekle meşguldüm.

Çünkü portal senatoya yönelik bir saldırı değildi.

Bu bana yapılan bir saldırıydı.

Daha doğrusu, iki üyesi az önce odanın ortasındaki taşların üzerine fırlatılmış, saçları dağılmış, güzel giysileri lime lime olmuş kortumda.

Görünüşe göre covenler gelmişti.

Otuzbirinci Bölüm

Portal konferans masasının bir ucundan açılmıştı ve ben de diğer ucunda duruyordum. Artık evrak işleriyle engellenmeyen pırıl pırıl yüzey, tepedeki yıldızları, altına sığınmış ve ortaya çıkmaya başlayan insanların bakan yüzlerini ve portalın büyük ağzından yeni çıkmış bir grup vahşi saçlı figürü yansıtıyordu. Arkalarında hala çalkalanıyor, tesadüfen benim ruh halimi de mükemmel bir şekilde yansıtan girdaplı siyah ve gri bir arka plan oluşturuyordu.

Sadece hayır. Bunun için araya biraz kırmızı karışması gerekirdi, Saffy'nin yüzünü kaplayan sıçrama gibi. Ya da bir glamourie'nin sakladığı Rhea'nın hâlâ kızgın olan yarasının kırmızı çizgisi gibi.

Artık soyunmuştu ve neredeyse bir duvarın yanından tabloyu izleyen Ismitta gibi görünüyordu. Ama o hiçbir şey söylemiyordu. Kimse bir şey söylemiyordu.

Ta ki Saffy hıçkırıkla çığlık arası bir ses çıkarana, Rhea'yı yerden kapana ve doğruca bana doğru koşana kadar. Arkalarından bir büyü havada yırtıldı, kırmızı, şiddetli ve öfkeliydi. Sonra ürperdi ve çok daha yavaş bir tempoda ilerlemeden önce neredeyse durdu.

Çünkü reflekslerim bir vampirinki kadar iyi olmayabilir ama tamamen boktan da değil.

Yavaş zaman büyüm kıpkırmızı çizgiyi Saffy'nin kolayca atlattığı uzun bir çizgiye dönüştürdü ve kızlar bir an sonra bana ulaştı. Zaman olmasına rağmen başka bir patlama olmamıştı. Ve tetikçinin bolca desteği vardı. Koyu renk giyimli kadınlardan oluşan büyük bir grup geçitten çıkmış ve odanın uzak tarafına dizilmişti ama liderlerinin kim olduğuna şüphe yoktu. Yarı gri, yarı kızıl saçları olan orta yaşlı bir cadı, Marlowe'un adamlarından bir grubun içeri girmesiyle aynı anda öne çıktı.

Ve sonunda onları orada tutan bir büyü tarafından duvara fırlatıldılar, kıvranıp savaştılar ama hiçbir yere gitmediler.

"Bizim derdimiz sizinle değil," dedi kadın onlara. "Ama bir daha müdahale ederseniz kendimizi savunuruz!"

"Bunun anlamı nedir?" Jonas sordu. Odanın karşı tarafında, kıvranan adamların yanındaydı ama Macbeth'ten fırlamış bir cadılar meclisine benzeyen şeylere daha yakındı. Savaş büyücüleri gibi onların da giysileri üzerlerinden dökülen g sayesinde kendi başlarına hareket ediyordu. Çoğunlukla uzun olan saçlarını yüzlerinin etrafında dalgalandıran da aynı gt. Farklı ten renkleri vardı ama yüz ifadeleri aynıydı.

Hoş bir şey değildi.

Sonra Rhea soluk soluğa babasına bir uyarıda bulundu. "Hayır! Senin müdahale etmeni istiyorlar!"

Saffy kızıl saçlı kadına nefretle bakarak, "Bütün mesele bu," diye onayladı. "Rhea'yı meydan okumaya kışkırttılar ve sonra-"

"Meydan mı okuyorsun?" diye sordum ve Rhea'nın gözlerinin düştüğünü gördüm. "Neden?" "Senin hakkında konuşıyorlardı, korkunç şeyler söylüyorlardı!" Saffy söyledi.

"Bir savaşı kışkırtmak istiyorlar ama başlatmak değil. İstiyorlar-"

Aniden boğuldu ve aptallaştı, muhtemelen bir tür tıkaç büyüsü yüzünden. Ve sanırım bu iyi bir şeydi, çünkü bir türlü bozamıyordu. Bu onu öylesine ileden çıkar mıştı ki, muhtemelen çığlık atarak ağzını oynatıyor ama ağzından hiçbir şey çıkmıyordu. Rhea bana baktı, aynı derecede dilsizdi ama gözleri anlamlı ve öfkeliydi.

Onu barış muhafızı olarak göndermek buraya kadarmış, diye düşündüm. Rhea'nın biraz bölünmüş bir kişiliği olduğunu unutmuştum, muhtemelen Pythian Sarayı'nda dilini ısırarak zorunda kaldığı yıllar yüzünden. Çoğu zaman o kadar uysal görünüyordu ki, nemsedeği biri saldırıya uğradığında ne kadar çabuk fkelenebileceğini unutmuştum.

Ve birisi bunu kullanmış.

"Yardımcınız sizin adınıza meydan okudu. Kabul ediyor musunuz?" diye sordu kızıl saçlı kadın, sesi odada çınlıyordu.

Ve birden herkes geri döndü, kapılardaki ablukayı aşımayı başarmış ve konferans odalarına sığınmış olan herkes. Vampirler meydan okumadan daha iyi bir şey sevmezler ve toplantı uzun sürmüştü ve kendi standartlarına göre son derece sıkıcıydı. Biraz kan her şeyi güzelce renklendirecekti.

Ve eğer Mircea'nın evcil Pythia'sından geliyorsa, çok daha iyi. Ama o öyle düşünmüyor gibiydi.

"Bu bir ihlal-" diye başladı öfkeyle.

"Hiçbir şey," dedi kızıl saçlı ona. "Senatonuzla ihlal edecek hiçbir anlaşmamız yok. Ve bu iş biter bitmez buradan ayrılacağız."

"Böyle bir şey yapmayacaksın," diye tersledi Jonas. "Pythia Çember'in koruması altında-"

Rhea ve Saffy umutsuzca el kol hareketleri yapmaya başladılar. "-ve o korunacak-"

"Senato tarafından," diye bitirdi Mircea onun yerine, "ona burada saldırmayı seçtikleri için! Haklısın," dedi kızıl saçlıya, "bizimle bir anlaşman yok ve dolayısıyla güvenliğin de garanti altında değil. İhlal ettiniz-"

"İhlal mi? Ama biz davet edildik," dedi ve sonra güldü. "Lord Koruyucu'nun kendi kızı tarafından."

Bu odada bir mırıltıya yol açtı. Sanırım Rhea'nın cadılar meclisi dışında kim olduğu pek bilinmiyordu. Şu ana kadar.

Konsolos, "Lord Protector'un burada yargı yetkisi yok," dedi. "Benim var."

"O zaman kadını bize verin, biz de gidelim," dedi kızıl saçlı. "Ama meydan okuma yapıldı ve kabul edildi. Bu bir yerde dövüşülecek . . eğer reddetmeyi seçmezseniz?" diye sordu bana sinsice.

"Peki ya yaparsa?" Mircea benden önce sordu.

"Eğer meydan okuma onun izni olmadan yapıldıysa ve o da bunu belirtmek istiyorsa" -kadının gözleri Jonas'a kaydı- "o zaman onun yerine kızı alacağız."

Ve birdenbire ben ve diğer herkes Jonas Marsden'in ne kadar güçlü olduğunu çok iyi anladık. Çünkü ondan aniden yayılan güç seli, bu kadar uzaktan bile bana güneş yanığı gibi geldi.

Genelde belirsiz ve miyop olan mavi gözleri keskin ve sabitti.

"Sanmıyorum." Bu son sözüydü.

Ayrıca memnuniyetle karşılandı. Çünkü Saffy haklıydı; kızıl saçlı kavga istiyordu ama benimle değil. Zara'nın dün söylediklerini hatırladım.

Çember'den nefret eden, yeni bir savaş isteyen ve bunu kendileri için bir fırsat olarak gören kovanlar vardı. Ama bunu istemeyen başkaları da vardı ve görünüşe göre aralarında bir kavga çıkmıştı ve ben de bu kavganın ortasına düşmüştüm.

Görünüşe göre Zara'ya yaptığım teklif cadılar meclisinin bir araya gelmesi için bir bahane oluşturmıştı ve savaş grubu da bu fırsatı değerlendirerek konuyu zorlamış, Rhea'yı kasıtlı olarak benden geldiğini düşündükleri bir meydan okumaya teşvik etmişti.

Yani şimdi ya ben savaşıyordum ya da onu almaya çalışacaklardı, Jonas direnecekti ve 3. Dünya Savaşı çıkacaktı.

"Peki ya Pythia kabul ederse?" diye sordu konsolos, görünüşe göre bunu en az benim kadar iyi takip ediyordu. "Kiminle düello yapacak?"

"Neden, hepimiz," dedi kızıl saçlı, şaşırmış gibi yaparak. "Rhea cadılar meclisine meydan okudu."

"Bu bir yalan!" Ses diğer cadıların arkasından geliyordu, muhtemelen portaldan yeni biri geldiği için. Evelyn, diye düşündüm. Diğerlerinin arasından yüzünü göremiyordum ama yüksek boyu ve çelik grisi bukleli başı çok netti. Ve sonra kalabalığın arasından sıyrıldı. "Ingaret! Delirdin mi sen?"

"Tam tersine." Kızıl saçlı kadın kollarını iki yana açtı. "Hiç olmadığım kadar aklım başımda ve beklemekten yoruldum. Beş yüz yıldır saklanıyoruz, gölgelerin içine sınıyoruz, artık yeter! Eğer yapılması gerekeni yapacak cesaretiniz yoksa, o zaman yoldan çekilin!"

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim! Yapamazsın."

"Yapabilirim ve yaptım da. Meydan okuma özgürce yapıldı-" "*Sana*. Bekleyemezsin."

"Ah, ama ifadesinde biraz dikkatsizdi, değil mi?" Cadılar meclisinin üyeleri olduğunu tahmin ettiğim diğer kadınlara baktı. Belki de kendisi gibi düşünen birkaç cadı meclisinin üyesiydiler, çünkü çok fazla cadı vardı.

"Hepiniz onu duydunuz. Benim adımdan hiç bahsetmedi."

"Çünkü o bunu bilmiyordu!"

"-sadece temsil etmek için orada bulunduğu Pythia adına meclisime bir meydan okuma."

"Bunu kastetmediğini çok iyi biliyorsun."

"Ne *demek istediği* umurumda değil," diye tersledi Ingaret. "Ne *söylediği* umurumda.

Ve ne dedi-" "Kabul ediyorum."

Sesim yüksek çıkmamıştı ama buranın akustiği mükemmeldi. Sözcükler duvarlarda yankılanıyor ve tüm alanı dolduruyor gibiydi, çarpışan ziller gibi gürültülüydü; ya da belki de kulaklarım çınılıyordu. Çünkü buna hazır değildim. Burada yer değiştirdikten, iki muhafızı ve Marlowe'u değiştirdikten ve Ingaret'in büyüünü yavaşlattıktan sonra olmazdı.

Pythian gücü tükenmezdi ama zayıf insan eti aracılığıyla işlenmesi gerekiyordu ve dayanıklılığım tükendiğinde gücüm de tükeniyordu.

Annemin aksine ben ona sahip değildim, sadece ödünç almıştım ve bugün daha fazla ödünç almayacaktım. Ama bunu göstermeyi göze alamazdım. Ya da geçmişte sorunlar yaşadığım ve muhtemelen gelecekte de yaşayacağım, ancak daha önce gerçek bir öğretilabilir an yaşayan Mircea'ya göz ucuyla bile bakamazdım. Tıpkı garip bir şekilde Rosier gibi.

Başarana kadar numara yap, diye kendime hatırlattım ve masaya tutundum.

Tahmin ettiğimden de büyüktü. Levha on beş santim kalınlığında ve birkaç yüz kişiyi rahatlıkla alabilecek uzunlukta olmalıydı. Kocaman, parlak yüzey sanki bana da meydan okuyormuş gibi bana bakıyordu.

"Ne?" Ingaret her şeyden çok şaşırmış görünüyordu.

"Evet, biliyorum," dedim, burada olmayan başka birinden, yani Augustine'den yardım alırken. Çünkü gücüm arttıkça elbisemin metalik bedeni parlamaya başlamıştı. "Planın bu değildi, değil mi? Reddetmemi, Jonas'ı kızının hayatı için seninle savaşmaya zorlamamı bekliyordun-"

"Cassie," dedi adamın kendisi, karanlığın içinde bir yerden. Şu anda onu çok iyi göremiyordum çünkü elbisem artık güçle parlıyordu. Masanın son derece cilalı yüzeyinde görebiliyordum, yüzüme ve vücuduma ışık gölgeleri yansıtıyor, beni bir melek gibi gösteriyordu

-

Kafamın içindeki alaycı bir ses, bunun bir Noel ağacı kabartması gibi olduğunu, çünkü biraz abartılı olduğunu söyledi.

Ama buralarda, bu sadece iyi bir tiyatro oldu.

"Rhea yetenekli," dedim, herkesin duyduğundan emin olmak için sesimi yükselterek. "Ama bütün bir meclisle başa çıkamaz. Yani her iki şekilde de savaşı kazanacağınızı düşündünüz: kız ölecek ve Jonas misilleme yapacak ya da kızı elinden alacaktı, ama yine de saldırıyı ve dökülen kanı diğer covenlere satmak için propagandaya dönüştürebilirdiniz. Zaten dolaşımda olan, bu savaşın Çember'in sizi yok etmesi için bir yol olduğu fikrini desteklemek için-"

"Daha önce neredeyse yaptıkları gibi!" Pek bir şey göremiyordum ama Ingaret açıkça görülebiliyordu, sanki cehennemden fırlamış gibi portalın kaynayan kalbiyle çevrelenmişti.

Ama bugünlerde cehennemi biraz olsun tanıyordum ve orada bizim bu dünyada kendimiz için yarattığımızdan daha kötü bir şey yoktu. Nefreti ve kıskançlığıyla savaşı rayından çıkaracak, hatta belki de kaybetmemizi sağlayacaktı.

Birlikte çalışmaktansa ölmeyi tercih ederdi ve belli ki onunla aynı fikirde olan pek çok kişi vardı.

Ama başkaları da vardı - birdenbire pek çok başkası - öyle değildi.

Evelyn arkadaşlarını getirmiş gibi görünüyor, diye düşündüm, diğer cadıları iten belli belirsiz gölgeler görerek. Ama onların varlığı odadaki tehlikeyi azaltmak yerine daha da artırıyor gibiydi. Özellikle de uçları kırmızı parlayan birkaç düzine asa çekildiğinde.

Ingaret'in gözleri parladı ve bir an için gerçekten şeytani göründü. Ama öyle değildi. O sadece bir kadındı -şu anda korkmuş bir kadın- çünkü bu iş plana göre gitmiyordu.

Ve eğer o ve meclisi kendilerini kaybedip insanlara saldırmaya başlarsa her şey çok daha kötü olacaktı.

"Ingaret!" Dikkatini tekrar bana çekerek bağırdım. "Bu kadar yeter! Düello yapmak istiyorsan, düello yapalım-"

"Öyle olsun!" diye tısladı ve bir asa çekti.

"-diğerleri tahliye edildikten sonra. Onların bu işte bir rolü yok ve onların yaralanmasına izin vermeyeceğim." Odaya baktım ve garip bir şekilde, Jonas'ın konuşmasından önceki sessizliğin aynısı odanın üzerine çökmüştü. Elbette öyle olmuştur, diye düşündüm alaycı bir tavırla. Yüzyıllara dayanan tecrübelerine rağmen senato sadece bir şeye gerçekten saygı duyuyordu, o da gücü.

Cadılar meclisinin de aynı olup olmadığını merak ettim.

"Kendi başlarının çaresine bakabilirler!" Ingaret asısından kırmızı bir akıntı fışkırdığını söyledi. Ama bana değil, henüz değil. Kanlı bir yılan gibi havaya yükseldi ve orada asılı kaldı, nedenini bilmiyordum. Ve sonra, belki bir düzine cadı daha kendi asalarını çekip güçlerini ona kattığında anladım.

Bunlardan biri dün sabah cadılar meclisinin tren istasyonu versiyonundaki etkileyici kadındı ama burada olmaktan pek mutlu görünmüyordu. Diğerleri de öyle. Onları daha da mutsuz etmenin zamanı geldi diye düşündüm ve masayı daha sıkı kavradım.

"Aslında yapamazlar," dedim dikkatleri tekrar kendime çekerek. "Eğer hepinizle aynı anda savaşmak zorunda kalırsam, etki alanını tam olarak kontrol edemem. Bu kadar büyük bir gücü kanalize ederken olmaz." Konsolosa baktım. "Burayı boşaltın, sadece bu odayı değil. Evi boşaltın ve tedbirli olmak için herkesi yarım mil uzağa götürün."

"Yarım mil!" Ingaret alay etti. "Yalanlarınızı daha inandırıcı hale getirmelisiniz!" Etrafına baktı, destekçileri de ona bakmaya başlamıştı.

Birbirlerine. "Yalan söylüyor!"

"Keşke bilseydim," dedim üzüntüyle. "Ama yarı tanrı olmanın sorunu da bu; kısıtlamalar var. Benimki her zaman kontrolle ilgili olmuştur. Kısa bir süre için annemin sahip olduğu kadar çok gücü kanaliz edebiliyorum ama onu o kadar iyi kontrol edemiyorum. Aslında, bu konuda Agnes kadar bile iyi değilim. Çok ince ayarlanmış bir kontrolü vardı; bu çok güzel bir şeydi. Kaburgaların arasına bir hançer gibi. Ben ise-"

Ellerimin altındaki masaya baktım; güzel, parlak ahşap grileşmeye, çatlamaya ve parçalanmaya başlamıştı. Artık sadece birkaç metre karelik bir su birikintisiydi; Ingaret'in onu görebileceğinden bile şüpheliydim. Ve eğer bunun işe yaramasını istiyorsam, onun da görmesi gerekiyordu.

"Ben her zaman daha çok çekiç gibi oldum," dedim ve *ittim*.

Bu etki masayı parçaladı ve bana beklediğimden fazlasını verdi. Çok daha fazlası, diye düşündüm şaşkınlıkla, sadece masanın değil, etrafındaki yaldızlı sandalyelerin de kendiliğinden yaşlanmasını izlerken. Kalın, koyu renkli ahşap levha bir anda grileşirken, yüzeyde çatlaklar oluşup Ingaret'in grubuna doğru pençeler gibi uzanırken, beni en çok gururlandıran sandalyeler oldu. Masadan patlamış mısır gibi fırladılar, insanların irkilmesine ve geri adım atmasına neden oldular, sonra da takırdayarak yere düştüler.

Bunu neden yaptıklarından tam olarak emin değildim; belki de ahşap çürüdükçe yaldızın altında gazlar birikiyordu? Ama bunu kabul ederdim, çünkü Ingaret'in adamlarından giderek daha fazlası tereddüt ediyormuş gibi görünüyordu. Ve artık tavana doğru ilerleyen kırmızı ipliğe katılan kimse kalmamıştı.

Ama kimse de gitmiyordu ve gücüm neredeyse masanın yarısına kadar tükenmişti.

"Acele edin," dedim nefes nefese konsolosa. "Kendimi tutmaya çalışıyorum ama ne kadar dayanabilirim bilmiyorum! Genelde bu kadar çok şeyi aynı anda çağırmam!"

"Tahliyeye başlayın," dedi Mircea'ya, kara gözleri benimkilerin üzerindeydi. "Herkesin dışarı çıktığından emin olun."

"Ve uzakta," diye hatırlattım ona, sanki umutsuzca gücümü geri tutmaya çalışıyormuş gibi inleyerek.

Gerçekte elimde kalan her şeyle ilerlemeye çalışıyordum. Etki ahşapta devam etti, şimdi daha yavaştı ama neredeyse daha ürkütücüydü. Çürümüş ve çürümeye yüz tutmuş küçük parmaklar -ölüm- sanki sondaki kadınlara uzanıyormuş gibi muazzam levhanın üzerinde geziniyordu. Ve eskiden patlayan sandalyelere,

şimdi altın kılıflarının içine çöküyor, yere düşen cüppeler gibi yaldız birikintileri bırakıyorlardı.

Ya da deri dökmek.

"O kadar da iyi görünmeyeceksiniz," dedim onlara bakan kadınlara. "Muhtemelen kemikleriniz dışında sizden geriye hiçbir şey kalmayacak. Onlar daha dirençli olma eğilimindedir."

"Blöf yapıyor!" Ingaret tekrar söyledi. "Kimse o kadar gücü kanalize edemez!"

"İnsan değilim," diye tekrarladım. "Ben insan değilim." Ve elimde kalan her şeyi, kemiklerimi oymuşum, damarlarımı sıyırmışım, kanımı akıtmışım gibi hissedene kadar ona verdim. Çığlık atacaktım ama gücüm kalmamıştı, çünkü her şeyimi o son, son İTİŞ'e dökmüştüm.

İnledim ve muazzam masa çatırdadı, kırıldı ve parçalandı. Büyük levha tam ortadan ikiye bölünüp iki ayrı parçaya ayrılarak yere düşüp parçalanırken yüzlerce silah patlamış gibi ses çıkardı. Geriye kalan sandalyeler, karanlığın içindeki parlak havai fişekler gibi fantastik altın yağmurları halinde patladı. Ve Ingaret'in kendi büyüğü sonunda senato odasının arka duvarına çarparak patladı, odayı salladı ve havaya kırmızı bir parıltı yaydı.

Ve gözlerime yansıyor, ya da daha sonra bana öyle söylendi, bağıırken beni yarı melek, yarı şeytan gibi gösteriyordu: "*Kaçın!*"

Koştular.

Bölüm Otuz İki

Birinin beni izlediği hissiyle uyandım.

Pythia olarak geçirdiğim sürede birkaç şey öğrendiğim için gözlerimi açmadım ve önce kendimin uyanmayı bitirmesine izin verdim. Burası Dante'deki odam gibi hissettirmiyordu, ellerimin altındaki yatak örtüleri kadifeden ziyade ipeksiydi ve öyle de kokmuyordu. Daha çok iğnemsî bir misk kokusu-

Burası Mircea'nın odasıydı. Bu kokuyu nerede olsa tanırdım, adamın kendisi kadar karanlık ve incelikli. Ve aniden her şey geri geldi. Bir yanımda Mircea, diğer yanımda konsolos olduğu halde yankılanan sessiz senato salonundan bir şekilde çıktığım anı da buna dahil. Dizlerimin üzerine çökmeden önce arkamızdan kapanan ağır kapıları temizledik. Ve umutsuzca Mircea'ya baktım.

"Artık bayılabilir miyim?"

"Evet," demişti bana, boğazı düğümlenerek. "Evet, artık güvendesin." Hatırladığım son şey buydu.

Ama yanımdaki Mircea değildi. Onun kokusu uzaktı, sessizdi. Buradaydı ama şimdi burada değildi ve ben de bir vampir değildim. Burnumu başka bir çift göz olarak kullanamazdım.

Gerçek olanı açtım ve neredeyse yerimden sıçırıyordum çünkü o lanet olası dhampir neredeyse tepemdeydi!

"Blöf yaptığını biliyordum," dedi, ben geri çekilirken ve neredeyse beynimi yatak başlığına çarpıyordum.

Neyse ki yastıklı.

Ne yazık ki burada başka kimse yokmuş gibi görünüyordu ve kaymak Tanrım, çok zordu. Tüm bedenim burkulmuş bir kas gibi hissediyordu, zayıf, ağırlı ve acıyordu, Pisidya gücüne erişme fikri bile saçmaydı. Tek başımaydım.

Koyu renk gözleri bir an için altın rengi parladı, sonra tekrar kahverengiye döndü. Bana bakmak için başını eğdi ve her nasılsa

Çünkü bir kez daha benim alanımı işgal ediyordu. Gerçi, açıkçası, beş mil içindeki herhangi bir şey bu niteliğe sahip olabilirdi.

Ama ben bile bu güzel yüzün nefes kesici olduğunu kabul etmek zorundaydım, özellikle de bu kadar yakından: kahverenginin hemen altında kehribar rengi ışığın kaynadığı, gücünü sıkı bir tasma ile tuttuğu gözler; babasınıninkine çok benzeyen ve bir parça bile rimel gerektirmeyen kalın, koyu kirpikler; aynı şekilde doğal olan kırmızı dudaklar -ya da şimdiye kadar gördüğüm en iyi, en mükemmel ruja sahipti. Lanet olası kadın büyüleyiciydi ve bu beni kızdırıyordu, çünkü muhtemelen nasıl göründüğümü biliyordum. Ve bu hiç hoş değildi.

Kendimi on gün boyunca ucuz bir şey içmiş gibi hissediyordum; başım ağrıyordu, gözlerim bulanıktı ve görüşüm bulanıktı ya da belki de sonuncusu odadan kaynaklanıyordu. Konsolosun evindeki yatak odalarında pencere yoktu, malum nedenlerden dolayı. Ve buradaki ışıklandırma senato odasındakinden bile daha kötüydü.

Duvar kenarındaki masanın üzerinde tek bir lamba yanıyordu ve Mircea'nın ikamet ettiği zamanlarda kullandığı yatak odasının kıpkırmızı yatak örtülerini ve ince, koyu renkli ahşap mobilyalarını vurgulamaya yetiyordu. Alışkanlık haline getirdiği bir şey değildi, bu da muhtemelen adamın tek dokunuşunun neden duvardaki paha biçilmez bir Chagall olduğunu açıklıyordu, parlak altınlar, kırmızılar ve maviler kasvetten usulca parlıyordu. Neredeyse tek şey, diye düşündüm kadına dönüp bakarken.

"Ne istiyorsun?" diye sordum. Sordum, çünkü beni öldürecek olsaydı, bunu çoktan yapmış olacağını düşünmüştüm.

Bir cevap alamadım. Yüzümün incelenmesi hoş olmasa da devam etti. Son karar "İyi kamuflaj," oldu. "Gözlerin dışında tamamen insan gibi görünebilirsin."

"Gözlerimin nesi var?" "Bir kahin için hiçbir şey."

Sonunda bana biraz yer açarak ayakucuna yaslandı ve bir sigara yaktı. Ona sigara içmesi için izin vermemiş olmama rağmen yatağın etrafındaki havayı garip, tatlı bir koku kapladı. Sormadı da zaten.

Biraz daha doğruldum ve yorganı biraz daha üzerime çektim. Burası hatırladığımdan çok daha soğuktu. Bu yığının büyüklüğü ve dışarıdaki sıcaklık düşünüldüğünde, konsolosun klima faturası gerçekten yüksek olmalıydı.

"Peki bu ne anlama geliyor?" Sonunda sordum, çünkü orada yayılıp bana sigara içmekten memnun görünüyordu.

"Soluk mavi, ürkütücü ve uzak, sanki içinize bakıyorlarmış gibi. Yine de senato salonunda işe yaradı. O cadıları altlarına işettirdin."

"Kahin gözü diye bir şey yoktur," dedim ona sinirli bir şekilde. "Tıpkı herkesinki gibi görünüyorlar."

"O zaman sanırım annen sana bir iyilik yapmış."

"Ben babama çekmişim, sen bir şey mi istedin?" Öfkem çözülürken tersledim. "Çünkü banyo yapmak istiyorum."

Gerçekten sıcak bir tane. Tercihen Vegas'taki büyük, sauna büyüklüğündeki küvetimde.

Gerçi oraya nasıl gideceğimi bilmiyordum.

Dorina bana, "Banyoda kıyafet değişimi var," dedi. "Yardımcınız onları daha önce getirmişti."

"Acolyte?"

"Küfürlü bir ağzı ve tavrı olan zorlu yaşlı bir kadın mı? Onu severdim." Bana duman üfledi.

Hilde. Eminim çok kızmıştır, diye düşündüm karanlık bir şekilde. Tanrı biliyordu ki, az önce cadılar meclisini nasıl bir belaya bulaştırmıştım.

"Seni takip etmeye çalışan bazı cadılar vardı; seni tanıdıklarını söylediler. O ortaya çıktığında hâlâ etraftaydılar ve insanlarla tartışıyorlardı." Dorina dumanın ardından sırttı. "Hayatımda duyduğum en iyi on giyinişten biri olabilir, belki de ilk beş. Çok güzel bir şeydi."

Harika.

İşleri daha da kötüleştirmenin bir yolu diye düşündüm, çünkü az önce azarladığı muhtemelen Evelyn ve arkadaşlarıydı ve onlar iyi cadılardı!

Ya da eskiden öyleydiler.

"Kızlar mı?" Kısık sesle sordum. "Onlar-"

"İyiler ya da onları son gördüğümde iyiydiler. Bir tanesi geçitten geçerek kovanları takip etmeye çalıştı ve Pembe Saç tarafından bastırılmak zorunda kaldı-"

"Tam tersi." "Ne?"

"Saffy, pembe saçlı olan, ateşböceği."

Dorina ürkütücü bir şekilde bana babasını hatırlatan bir kaşını kaldırdı.

"Evet, o kadar da değil. Siyah saçlı *piliç* gidiyordu. Babası

-Marsden?" Başımı salladım. "Evet, geri kalan cadılar onu yere yatırıp bütün bir meclisi ele geçirmesini engelledikten *sonra* onu sakinleştirmek için bir şeyle büyü yapmak zorunda kaldı. Ama pek işe yaramış gibi görünmüyordu,

Çünkü yardımcınız ortaya çıkıp iki kızı da kulağından tutup sürüklediğinde hâlâ deli gibi bağıyordu."

Vay anasını.

"Ondan sonra ne olduğunu bilmiyorum," diye ekledi sırtarak.

Ben de bilmiyordum ve bilmek de istemiyordum. Rhea'nın nesi vardı ve ben bunu nasıl düzeltecektim? Bunların *herhangi birini* nasıl düzeltebilirdim ki?

Bir an için başımı yorganın altına gömmeyi düşündüm ama bunun işe yarayacağından şüpheliydim. Neyin yardımcı *olacağını* biliyordum ama o da eve dönmüştü. Orada sefil bir şekilde oturmaya karar verdim, soğuk ürpertiler vücuduma tırmanıyor, başım çarpıyor ve midem gurulduyordu. Ve yatağında oturan efsanevi yaratığa kaşlarımı çatarak baktım.

"Harika, söylediğin için teşekkürler. Ve hala buradasın çünkü?"

Sırıttı. Sonra da buranın sahibiymiş gibi yatağın üzerine yığıldı ki kanlı olduğu düşünülürse bu muhtemelen doğrudu. "Tanrım, götün teki olmana sevindim!"

"Değilim," diye tersledim.

"O zaman gerçekten iyi bir izlenim bırakıyorsun, ama yanlış anlama." Bana bakmak için başını çevirdi. "Pislikleri buradaki kurnaz, yağcı, bir şeyi bile söyleyemeyecek kadar diplomatik tiplere tercih ederim. En azından pislikler söz konusu olduğunda nerede durduğunu biliyorsun."

"Peki ben senin yanında nerede duruyorum?"

Sadece gülümsedi. "Bir anlaşmaya vardığımızdan emin olmak istiyorum." "Ne hakkında?"

"Senato salonunda da söyledim. Jonathan er ya da geç o ürkütücü kafasını dışarı çıkaracak ve ben onu canlı istiyorum."

"Tamam, anladım. Anladım." Yatak örtülerini geriye attım ve ayağa kalkmaya başladım, ancak aldatıcı derecede küçük bir el koluma bir yılan hızı ve bir vücut geliştirmeci gücüyle yapıştı.

Şunu on vücut geliştirmeci yapalım, diye düşündüm çünkü bir dakika boyunca debelendim ve hiçbir yere varamadım. Üzerime yapışmış bir heykel de olabilirdi. Tanrım, buna ihtiyacım yoktu!

"Ne *istiyorsun*?"

"Güvence. Jonathan sihirle yaşıyor; bir sineğin ışığa çekilmesi gibi ona çekiliyor.

Ve sen etraftaki en parlak kıvılcımsın."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, orada yaptığınız o küçük gösteri? Bu hayatın sihriydi. Ailenin yaptığı gibi ondan beslenemiyorum ama gördüğümde tanımayı öğrendim.

o."

"Yani?"

"Ee, onları duymadın mı orada, büyülü şeyler hakkında konuşup duruyorlar. Tipler mi? Kendimi gözümünden bıçaklayacağımı sandım. Ama arada bir fark var. Vahşi büyü elektrik gibidir; onunla bir şeyler yapabilirsin ama ondan beslenemezsin, yoksa inan bana, vampirler yirmi dört-yedi saat bir ley hattının memesini emiyor olurlardı."

Gözlerimi kııptım ama cevap vermedim, o görüntüyü kafamdan atmaya çalışıyordum. "Ama sahip olduğun şey, iyi bir şey. Nadir şeyler. Sadece *cesetlerde* bulundu."

"Herkesin sahip olduğu gibi mi?"

"Ama diğer herkesin *büyülü* yaşam enerjisi yok, dünyanın vahşi büyüü bir büyücünün bedeninde işleniyor. Sıradan yaşlı büyücüler artık Jonathan için yeterli enerjiye sahip değiller ve Kara Çember'in düzenli olarak çaldığı katkılı sidik neredeyse yararı kadar zararı da var. Ama sen . . . Tanrım, sen ana damarsın!"

Kendimi geri çektim ve bu sefer gitmeme izin verdi. Yatağın kenarında durdum, Augustine'in elbisesi gülünç derecede ipeksi ve yetersiz geliyordu, özellikle de zırh benzeri göğüs zırhı olmadan. Biri onu çıkarmıştı ve nereye koyduklarını göremedim, önemli de değildi. Zaten fazla ısı sağlamazdı.

Kollarımı kavuşturdum ve ona kaşlarımı çattım. "Ne diyorsun sen?"

"Kulağa nasıl geliyor? Er ya da geç senin peşine düşecek.
-ve muhtemelen daha

erken." "Neden daha
erken?"

"Çünkü umutsuzluğa kapılıyor."

Yatağın kenarına doğru kayarak benim bir adım geri gitmeme neden oldu. Bunu fark etti ve ilk kez o kayıtsız gülümsemesini bıraktı. "Özür dilerim, bu arada."

"Ne hakkında?"

"Seni öldürmeye çalışma olayı mı? Yardımı olacaksa, ben
değildim." "Sen olduğundan oldukça eminim."

Sırtışı geri gelmişti ama bu sefer sadece bir anlıktı. "Diğer ben. Burada ikimiz varız. Bazen kalabalık oluyor."

"Hı-hı." Mircea da buna benzer bir şey söylemişti ama o zaman daha iyi anlamamıştım. Sanki bölünmüş bir kişiliği varmış gibi geliyordu, bu bölünme çılgın bir köpek katili ile öfkeli bir psikopat arasındaydı.

"Benden tam olarak ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum.

"Onu benim için tut. Senin için gelecek, muhtemelen yakında. Gittikçe çaresizleşiyor. Eskiden yirmi ya da otuz yılda bir ortaya çıkardı ama son zamanlarda sanki her yerde. Bir ay önce New York'taydı, senato merkezine saldırı planlıyordu, ondan birkaç hafta sonra Paris'teydi, birkaç gün önce de Hong Kong'daydı. Muhtemelen şu anda başka bir plan üzerinde çalışıyor, tanrıları geri almak ve ölümsüzlüğü ya da ona teklif ettikleri her neyse onu kazanmak için çaresiz. Ama aynı zamanda benzini de bitiyor."

"Ve ben de benzin istasyonuyum."

Başını salladı. "Şimdi anlıyorsun. Louis-Caesar'ı ele geçirdiğinde piyango vurduğunu sandı ama bir tanrının gücü daha da iyiydi. Pythian gücü onu belki de sonsuza dek ayakta tutabilir. Bu güçle tanrılara bile ihtiyaç duymayabilir."

"O zaman neden daha önce peşine düşmedi?" Hatırlamadan önce talep ettim, olmuştu. Tam olarak Pythia olmadan önce, henüz adayken Jonathan beni o otoparkta bulmuştu.

Neyse ki başka pek çok insan da vardı. Bir sürü korkunç insan. Kaçmak zorunda kalmıştı ve o zamandan beri onu görmemiştim, belki de Pythia olduktan sonra çok daha az kolay bir hedef olduğum için. Ama o gece sokakta

...

Plan neydi? Merak ettim. Beni Louis-Cesare gibi kaçırmak mı? Gücün bana gelip gelmediğini görmek için beklemek, sonra beni her gün, neredeyse ölene kadar kurutmak, vücudum daha fazla kanalizasyon edemeyene kadar mümkün olduğunca çok emmek mi?

İçimden bir ürperti geçti ve Dorina bunu gördü.

"Anladım," dedi ve sesi bu kez daha yumuşak, daha tatlıydı. Ve yüzü sadece bir yüzdü - hala güzeldi, ama bir dakika önceki tekinsizliği yoktu. Dışlerini bile göremiyordum. Sadece başka bir insana karşı sempati dolu koyu renk gözleri vardı.

Kamuflajı iyi olan tek kişi ben değildim. "Ne aldın?" Sertçe sordum.

"Jonathan beni bile gerçekten korkutuyor ve ben kolay kolay korkmam." "O zaman onu neden istiyorsun? Öldürmek senin için bu kadar önemli mi?"

"Bu benimle ilgili değil. Onun bağırsaklarını deşer ve bu işi bitirirdim ya da senin onu toz haline getirmeni izlerdim. Öldüğü sürece umurumda olmaz."

"O zaman ne-" Başladım ve sonra ben de anladım. Louis-Cesare'nin hazırlıksız itirafından sonraki tutkusunu hatırladım ve anladım.

"Evet, öyleyiz," dedi sorulmamış soruma cevap vererek, çünkü o da babası kadar hızlıydı. Bir elini uzattı. "Bana bunu aldı. Ona çoğu zaman takamayacağımı söyledim. Savaşta bir yüzük bıçağın ucuna takılabilir ve o zaman bir parmağım gider. Ama takabildiğim zaman takıyorum." Omuz silkti. "Bu onu mutlu ediyor."

Yüzüğüne bir göz attım ve sonra ısıklık çaldım. Kendimi tutamadım. "Yüce Tanrım."

Bana gamzeli baktı. Efsanenin korkulan yarattığı *gamzelendi*. "Güzel, ha?"

"Muhteşem," dedim dürüstçe. Çünkü öyleydi. İki taşı vardı, kocaman bir elmas ve muhteşem bir kabaşon safir.

bir pagan heykelindeki göz.

Gerçekten büyük bir pagan heykeli.

"Buna *toi et moi* yüzüğü deniyor," dedi bana mutlulukla. "Sen ve ben, iki taştan dolayı, biliyor musun?"

Başımı salladım.

Sırıttı. "Daha büyük bir elmas olmadığı için hayal kırıklığına uğrayacağımdan endişeleniyordu ama ben renkli taşları severim-"

Daha büyük olursa elini nasıl kaldırırsın diye düşündüm. "-ve elmaslar zaten sadece düğünler için yeni bir şey." "Düğünler mi?"

Başımı kaldırdım. "O zaman zaten evli misin?" "Evet. Birkaç hafta önce."

"Ama ... işaretli değilsin." Giydiği basit V yakalı bluzun altından görünen uzun boynu temiz ve lekesizdi. Mircea'nın izlerinin deriden açıkça belli olduğu kendi boğazımı hissetme isteğime direndim.

"Onu ısırıldım." Şaşkınlığımı gördü. "Hiçbir zaman gerçekten bir ailesi olmadı, en azından onun bakış açısıyla. Uzun hikâye ama temelde, sonunda bir yere ait olduğunu hissetmek istiyordu. . ." Tekrar omuz silkti.

Birdenbire saf, katıksız bir nefret dalgası hissettim. Beni öldürmeye çalıştıkları için değil, bu yüzden. Bu ... neşe . . . ondan yayılıyordu. İlişkisinden son derece mutluydu ve ben korkunç bir insandım, çünkü onu vahşice kıskanıyordum.

Berbatsın, dedim kendime.

Gerçekten, cidden

berbatsın.

Ve biliyordum, biliyordum ama lanet olsun! Son zamanlarda yaşadığım onca şeyden sonra, kendi aşk hayatım da her zamanki gibi berbattı, hatta belki de her zamankinden daha kötüydü. Mircea'dan ayrılmıştım, bu kesinlikle doğru bir şeydi ama kalbimde bir sızı bırakmıştı.

inkar edemezdım. Onu beklediğimden daha fazla özlemiştim. Ve hayatımdaki diğer tek erkeğı, lanet olsun!

Haftalarını korkudan aklımı kaçırmış bir halde Pritkin'in peşinden koşarak, onu Adra'nın lanet büyüsünden kurtarmaya çalışarak ve bunu asla yapamayacağımdan emin olarak geçirmiştim. Ve sonra, bir şekilde *bunu* başardığımda, tüm o epik karmaşa nihayet sona erdiğinde, ne oldu? Onunla bir gece geçirdim ve onu öldüren adamla birlikte ortadan kayboldu!

Pritkin'e onu sevdiğimi söylediğim halde onun bana hiç karşılık vermemiş olmasından bahsetmiyorum bile. Bir kere bile. Ve evet, doğaüstü Hong Kong'da çılgın karanlık büyücülerle savaşmakla meşguldü, aynı zamanda iki haftadır gerçekten ölü olmaktan kurtulmaya çalışıyordu, ama lanet olsun!

Dorina'nın yüzüğüne baktım, çok güzeldi ama kendimi onun gibi bir yüzük takarken hayal edemiyordum. Hikâyemin peri masalı gibi bir sonla biteceğini hayal bile edemezdım. Pritkin'in kendini öldürtmeyi başaramadığını varsayarsak, çok daha olası senaryo, bu işi fena halde batıracak olmamdı. Ve sonunda elimde hiçbir şey kalmayacaktı.

Elbette, Pythias'ın aşk hayatının genellikle nasıl gittiğini düşünsürsek, belki de en iyisi budur, diye düşündüm karanlık bir şekilde.

"İyi misin?" Dorina sordu. "Evet."

Sesim kısıktı.

Endişeli görünüyordu ve bana bir bardak su getirmeye gitti, bu da durumu daha da kötüleştirdi. O anki hoşnutsuzluğuma tutunmak istedim çünkü o benden daha güzeldi, benden daha mutluydu ve Mircea'nın o anda hangi çağda olursa olsun kadınları kendisine aşık etme yeteneğinin canlı bir kanıtıydı. Muhtemelen beni özlemiyordu bile.

Ve bu iyiydi, tamam mı? Ona ya da Pritkin'e ya da onun ince ellerinde gösterişli görünmeyen, sadece zarif duran koca kışlı gösterişli yüzüklere ihtiyacım yoktu. Muhtemelen bir çuvalı bile zarif gösterebilir diye düşündüm ve sonra kendimi biraz daha kötü hissettim.

Neden böyleydım? Yüzüncü kez olsa gerek, diye düşündüm. Her zamanki gibi bir cevap alamadım.

Yine de biraz su aldım. "Bak," dedi Dorina, önümde çömelerek, çünkü bir noktada tekrar yatağı oturmuştım. "Kötü bir gün geçirdiğini anlıyorum ama bu konuda teyide ihtiyacım var."

"Neden? Jonathan'ı fiyonkla bağlayıp gecikmiş bir düğün hediyesi olarak kocanıza vermek için mi?"

"Evet."

Sadece ona baktım.

"Belki yay olmadan," diye kabul etti.

"Ve bunun yardımcı olacağını mı düşünüyorsun?" Çünkü Louis-Cesare bana intikamcı bir tip gibi gelmemişti.

Kuşkusuz onu çok iyi tanıımıyordum ama hatırladığım kadarıyla bir vampir için garip bir şekilde ... normal ... görünüyordu. Bir düello şampiyonu için bunu söylemek kulağa çılgınca gelse de, aslında şiddetten hoşlanıyor gibi görünmüyordu. Bunu yapabildiğinden emindim ama pek çok vampirin düşmanlarının acı çekmesinden aldığı haz... hayır. O kadar da değil.

"Sanırım bu her şeyi bitirecek," dedi hırçınca ve bebek dişleri ortaya çıktı. Vampirler ve insanlar arasında bir melez olarak, sanırım sadece yarı boyutta dişlere sahip olması mantıklıydı. Ama onunla ilgili diğer her şey gibi, onlar da sevimli olmuştu.

Lanet olsun.

"Bunu atlatamıyor," dedi şimdi bana, gözleri kararmıştı. "Ona yardım etmek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. İyi görünüyor ve sonra onu görüyorum - yüzünü geçen bir gölge. Ve kâbuslar görüyor. Hiç kabus gören bir vampir gördün mü?"

"Uh, hayır."

"Evet, öyle. Ve hep aynı şey. O canavarla birlikteyken orada olan her şeyi bilmiyorum ama geçmişte zaten bazı kötü muamelelere maruz kalmıştı-"

Aniden sözünü kesti, çenesi sıkılmıştı. Birden karşımda muhteşem kocası ve tanrıların yüzüğü olan güzel bir kadın görmemeye başladım. Çoğu zaman hissettiğim belirsizlikten muzdarip, umutsuzca yardım etmek isteyen ama nasıl yardım edeceğini bilmeyen birini görüyordum. Ve yaptığı her şeyin yeterli olup olmayacağını bilmiyordu.

Jonathan'ı parçalara ayırmanın Louis-Cesare'in sorununu çözeceğinden gerçekten şüpheliydim, ama ne biliyordum ki? Ne de olsa o bir vampirdi. Belki de bu onların terapi yöntemidir. Ya da belki sadece o orospu çocuğunun öldüğünü bilmek yeterli olurdu.

"Elimden geleni yapacağım," dedim ona. "Ama eğer o ya da bensem-" "O zaman elinden geleni yap," diye kabul etti. "Ama bir fotoğraf çekmeye çalış."

Ve sonra beni yatağın kenarında oturmuş, su bardağımı tutarken ve yanağımdaki yumuşak öpücüğün hissini hayal edip etmediğimi merak ederken bırakıp gitti.

Otuz Üçüncü Bölüm

Mircea'nın banyosunda duş aldım, ancak bu beni hiç ısıtmadı. Ama başka bir şey vardı. Hilde'nin bıraktığı giysiler, ayakkabılar, banyo malzemeleri, hatta yeni bir diş fırçası da dahil olmak üzere eşyaları karıştırıyordum-

Ve makyaj çantam.

Yakaladım, ellerim gerçekten rahatlamayla titriyordu. Ve işte oradaydı, bir pudra ponponunun altında saklanıyordu: Apollo'nun Gözyaşları adlı iksirin kısmen boş bir şişesi. Birkaç saniye sonra tamamen boşalmıştı.

Elim lavabonun kenarına takıldı, sıvı güç gibi içimden akıp giden bu maddenin hissiyle bedenim titredi. Öyle değildi, ama bir Pythia'nın Pythian enerjisine daha fazla erişmesini sağlamak için tasarlanmış sıvı dayanıklılıktı. Pritkin'i ararken ne kadar daha fazla olduğunu keşfetmiştim ve o zamandan beri en iyi arkadaşım olmuştu.

Bu günlerde yeterli değildi; hiçbir şey yeterli değildi.

Ama yakındı.

Ve bu uzun sürmedi. Saniyeler içinde her şey daha kolay hale geldi. Yapmaya başladığım titreme durdu. Ateşim normale döndü. Hissettiğim açlık bile, yakıcı, kemirici bir ağrı yerine, akşam yemeğini özledim seviyesine indi. Kahretsin, bu şey çok iyiydi!

Birkaç dakika sonra dişlerimi fırçaladım, çünkü Gözyaşları kesinlikle bir tat hissi değildi ve bir fırçayı saçlarımdan geçirdim. Sonunda at kuyruğu yapabileceğim kadar uzamıştı, ben de öyle yaptım. Sonra bir kot pantolon ve basit bir tişört giydim.

Sade bir gömlekti, üzerinde Girin sözler yoktu ve teknik olarak başka bir gömleğin altına giyilmesi gerekiyordu, ki gömleğim yoktu. Hilde'nin verdiklerinde mücevher, şık pantolon takımları, rahat küçük elbiseler ya da daha sonraki toplantılar için işe yarayabilecek herhangi bir şey de yoktu. Bunun anlamı açıktı: Kıçını kaldır ve eve git. Ben de bilgi alır almaz bunu yapmayı planlıyordum.

Ve kapıdaki panjurlardan yayılan nefis kokudan biraz.

Kafamı dışarı uzattım. Mircea oradaydı, kravatını ve ceketini çıkarmış, ayakkabıları ayağından başka bir yerdeydi. Bir tepsinin içindekileri Chagall'ın altındaki küçük masaya koyuyordu ve iki tane de yer sofrası vardı. Etrafta başka kimseyi görmediğimden, bir göz atmak için yanına gittim.

Lanet

olsun.

Lazanya.

Artık kalmam *gerekiyordu*.

"Aşçıları nereden buluyorsun?" Ben sordum. "Hepsini asker olarak aldığınızı sanıyordum."

"Tatbikat askerleri," diye düzeltti ve bir sepet galeta ekledi. "Gerçi bazılarının oldukça uygun olduğu ortaya çıktı. Bazıları kalıp şanslarını denemeye karar verdi. Sanırım Konsolos eksikliği gidermek için personelinin geri kalanını Dante'nin evinden çıkardı."

Masayı işaret etti, ben de oturdum. Ve yemeğin yanında salata, şarap ve ne yazık ki ince dilim cheesecake olduğunu keşfettim. Yemeğe daldım.

Mircea da bana katıldı, şaşırdım. Vampirlerin yemek yemesi gerekmez, ancak bazıları yine de bundan hoşlanıyor gibi görünüyordu. Ara sıra gelir giderdi. Bu gece -ki geceydi; saatlerdir uyuyor gibiydim- sanırım sosyalleşmek istiyordu.

Gerçi sonraki on dakika boyunca bu daha çok benim kürekle yememi izlemekten ibaretti. Ve cidden, bunu yapan kişinin asker olması utanç verici olurdu. Ev yapımı erişteye, taze San Marzano domates sosuna, gerçek ricotta'ya, dolgun kreminilere kadar uzanan bir yeteneği vardı.

Kahretsin, acıkmıştım!

Sonunda başımı kaldırıp ekmekli tabağı silme aşamasına geldiğimde Mircea'nın beni izlediğini gördüm. "Ne?" diye sordum. Tami'ninkine bile rakip olan bir ağız dolusu sarımsaklı lezzetin etrafında sordum.

"Yok bir şey," dedi gülümseyerek ve bardağını yeniden doldurdu. "Seni yemek yerken izlemek hoşuma gidiyor."

Bunu nasıl karşılayacağımı bilemediğim için şaraba odaklandım. Elbette kırmızıydı ve kan gibi koyu renkliydi, ama Toskana tadındaydı: yumuşak, yumuşak ve eriyen tatlı, neredeyse bir tatlı şarabı, ama biraz da ısıriklıydı. Bana şarabı dolduran adamı hatırlattı, gerçi Mircea sadece canı bir şey istediğinde yumuşak ve tatlı oluyordu.

Ama gözlerimi kısma zahmetine bile girmeyecek kadar yumuşak başlıydım. Sadece bekledim. Ve cheesecake'i çektim.

Mircea bana kendi şarabını ikram etmedi, bu üzücüydü ama yine de onu tutamazdım. Sonunda şarabımın geri kalanıyla arkama yaslandım ve ciddi bir yemek sersemliğinin altın ışıltısıyla ona baktım. Beni nasıl sakinleştireceğini biliyordu.

Piç kurusu.

"Bu ödülü neye borçluyum?" Sonunda sordum, çünkü yemek beni tekrar uykulu yapmıştı ve yatağımı istiyordum.

"En azından bunu yapabiliydik."

Dorina'nın yaptığı gibi bir kaşımı kaldırmayı denedim ama onun yerine ikisi de havaya kalktı.

İçimi çektim. Mircea sırtıttı; nedense bu gece çok daha rahat görünüyordu.

"Bu öğleden sonra ittifakı kurtarmış olabilirsiniz," diye açıkladı.

"Oradaki insanların çoğunun blöf yaptığınızı fark ettiğini sanmıyorum."

"Ve derse ihtiyaçları vardı çünkü?"

Kendi şarabıyla arkasına yaslandı. "Diğer senatoları hizaya getirmek zor oldu," diye itiraf etti. "Sürekli bir direnç var, beklediğimden çok daha fazla dirençle karşılaştım."

"Neden?" Ona inanamayarak baktım. "*Anlamıyorlar* mı? Bu lanet olası bir tatbikat değil! Senato saldırıya uğradı - birden fazla kez - iki tanrı neredeyse geri dönüp bizi varlığımızdan edecekti ve şimdi de bu Jonathan karakteri neredeyse bir şehri havaya uçuruyordu! Ne gerekiyor?"

"Ama bunların hiçbirini görmediler, Cassie. Bir ay önce bu senatoya yapılan saldırı dışında. Biz savaşıırken -bazı durumlarda kelimenin tam anlamıyla- seyirci kaldıkları, insanların bir maskaralık için riske atmak istemedikleri bir saldırı."

"Maskaralık mı? Ama tanrılar -Apollo, *Ares*-"

"Sen tanrılarla uğraştın," diye hatırlattı bana. "Birinde, çölün çok uzaklarında; diğerinde ise zamanda çok gerilerde. Kimse seni görmedi, en azından sözüne inanacakları kimse görmedi. Pek çok kişiye göre bu bir savaştan ziyade konsül adına yapılan bir güç gaspı gibi görünüyor."

"Buna gerçekten inanıyor olamazlar!" Dedim ve sonra covenleri düşündüm. Eğer onlar da benzer bir şeye inanıyorlarsa, o zaman saldırıları çok daha mantıklı olurdu. Belki de sırf Çember'e inat olsun diye dünya çapında bir yangında ölmek istemiyorlardı. Sadece böyle bir şey olacağına inanmıyorlardı.

Mircea, "Oh, yapabilirler," diye beni temin etti. "Bazıları bunun konsolosu iktidara getirmek için yapılmış uydurma bir savaş ya da çok abartılmış bir savaş olduğunu düşünüyor. Tarihte ilk kez onun başında olduğu tek bir vampir hükümeti kurmak için. Parendra da bundan şüpheleniyor ve yalnız da değil."

"Bugün bütün bunları bu yüzden yaptın," diye fark ettim. "Onlara Jonathan'ın neyin peşinde olduğunu anlatıyordun. Onları korkutmaya çalışıyordun."

Mircea aniden öne doğru oturdu. "Onlara karşı karşıya olduğumuz tehdidin ciddiyetine dair bazı somut örnekler vermeye çalışıyordum, bağımsız olarak doğrulayabilecekleri bir şey. Eski tanrıların geri dönmeye çalıştığına inanmayabilirler ama vampir öldüren kurşunlar ve yıkılan şehirler de onları aynı kolaylıkla yok edecektir. Gerçeklerle yüzleşmeliler."

"Ya yapmazlarsa?"

Tekrar arkasına yaslandı ve şarap içti. "O halde bölünmüş bir ordu, sallantılı bir ittifak ve muhtemelen beni öldürmeyi planlayan bir konsolosla, daha önce hiç başarıyla yapılmamış bir şeyi, Faerie'yi istila etmek üzereyim."

Bunu o kadar gerçekçi bir şekilde söyledi ki anlaması bir an aldı. "Bunu fark ettin."

Hafifçe gülümsedi, dudakları şarap yüzünden normalden daha kırmızıydı. "Gün geçtikçe daha az belli oluyor."

"Ve ben yardım etmedim," diye tahmin ettim. Eğer bu küçük saçmalığa inandıysa, o zaman güçlü ve eskisinden daha büyük bir tehdit gibi görünüyordum. Eğer yutmadıysa -yüz üstü düştüğümde orada olduğunu düşünürsek daha olası bir senaryo- o zaman zayıf görünüyordum, bu da Mircea'yı alt ettiğinde benim gazabımdan o kadar da endişelenmesine gerek kalmayabileceği anlamına geliyordu.

Gerçekten ne yapmam gerektiğini bilmiyordum!

"Onun ne düşündüğünü asla bilemem," dedi Mircea bana hak vererek. "Kimse bilmiyor; bu kadar uzun süre iktidarda kalmasının bir nedeni de bu. Ama ittifak konusunda çok yardımcı oldunuz. Konsolos, durumu yanlış yorumladığı için Parendra'dan özür diledi ve adamlarını ilk kez doğrudan kontrolüm altına aldım - diğer birkaç direnişçiyle birlikte."

Çatalımın etrafında kaşlarını çattım. "Ama az önce bunun bir güç gaspı olduğunu düşündüğünü söyledin."

"Oh, öyle. Bu şimdiye kadar duyduğum en isteksiz özürdü." "O zaman neden diledi?"

Mircea bana baktı, kara gözleri parlıyordu. "Sen, Cassie. Diğer konsoloslar senin bizim tarafımızda olduğunu biliyor ve bazıları benden şüphelenirken

Konsülün güç oyununu desteklemen için seni manipüle ediyor, emin değiller. Pisidyalıların katılımı bir şüphe unsuru yaratıyor ve gücünüz onları endişelendiriyor. Hatırlarsanız ittifakın ilk imzalandığı gece bunun bir gösterisini yapmışlardı, bu gece de bir başkasını yaptılar."

Yanlış duyduğumu umarak ona baktım. "Yani onları hizada tutmak için her ay neredeyse ölmem mi gerekiyor?"

Kaşlar geri gelmiş, dudaklar hafifçe bükülmüştü. "İki ayda bir yeterli olacaktır."

"Tanrım. Teşekkürler."

Mircea güldü ve yanağımdaki çilek reçelini silmek için eğildi. Tereddüt etti ve sonra parmağını ağzına götürüp yalayarak temizledi. Beklenmedik bir saf şehvet dalgasının içimi yırttığını hissettim.

Lanet olsun!

Tam da uslu duracağını düşündüğüm anda! Kimi kandırıyordum ki? Bu Mircea'ydı. O uslu duruyordu.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi, "Daha önce yemeğine bu kadar değer veren birini gördüğümü sanmıyorum," dedi.

"Fred'le daha fazla vakit geçirmelisin," dedim ekşiyerek.

"Anlayamadım?"

Kızgınlıkla şarap içtim. "Vampirin Fred mi? Bir tabak yemek için onu görmelisin-"

Durdum, çünkü Mircea birdenbire bana tuhaf tuhaf bakmaya başladı. Sonra da uzun bir süre yorum yapmadan, hareket etmeden, hatta nefes bile almadan bakmaya devam etti. Durdurulmuş bir filme ya da zamanda donmuş bir adama benziyordu. Ürkütücüydü.

Özellikle de kendileriyle insanlar arasındaki farkı vurgulamak için elinden geleni yapan vampirlerden biri olmadığı için. Bazıları hiç nefes almamaya, nadiren göz kırpmaya ve tenlerini ölü beyazdan başka bir şeye dönüştürmeye zahmet etmemeye özen gösterirdi. Kemiksiz, sessiz bir zarafetle hareket ediyorlardı ve bu da ensenizdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu, çünkü insanlar böyle yürümüyordu. En ekstrem olanlarından bazılarının uzun, boğumlu pençelere dönüşmesine izin verdikleri tırnakları, ana güçleri tarafından bazen garip şekillere sokulan vücutları ve sadece güçleri açıkken değil, her zaman insanlık dışı renklerde parlayan gözleri vardı.

Ya da bunu maskeleyemeyecek kadar dikkatleri dağıldığında.

Mircea'nın yüzünü inceledim, ama hiç öyle bir şey yoktu. Onu bir kez, sürekli takındığı cazibesi olmadan görmüştüm ama garip bir şekilde

güzel, iğrenç değil. Korkunç, ama huşu uyandıran, diğer dünyalara özgü bir şekilde: parlayan, kaymaktaşı bir deri; inç uzunluğunda dişler; ve alevli, erimiş lavdan gözler.

Şu anda lav değillerdi. Hatta gücü yükseldiğinde genellikle insanların görmesine izin verdiği parlayan tarçın kehribar rengi bile değillerdi. Normal kahverengi kadifeydiler, tıpkı teninin her zamanki altın parlaklığına sahip olması ve saçlarının -hâlâ omuzlarına kadar inen- karakteristik zengin maun rengi olması gibi.

Yine de onda farklı bir şeyler vardı.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez aniden ayağa kalktı ve tek kelime etmeden önce masayı, sonra da odayı terk etti.

Bir süre öylece oturdum, şaşırmıştım.

Sonra onu takip ettim.

Mircea'nın konsolosluktaki süiti MAGIC'teki eski odaları kadar büyük değildi. Belki de New York'ta bir dairesi olduğu ve bu kıyıya geldiğinde genellikle orada kaldığı içindi - ve normalde burada olup bitenleri düşününce onu suçlayamazdım. Ya da belki de konsolosun geniş sarayı bugünlerde aşırı kalabalıktı, dünyanın dört bir yanından gelen bir sürü senatör ve maiyetlerine ev sahipliği yapıyordu ve hepsi de kendilerine ait bir sarayı hak ettiklerini düşünüyordu.

Yani hizmetçiler ve hizmetlilerle dolu çok odalı, müstakil bir malikane yerine, daha fazla alana ihtiyacı varmış gibi görünse de, tek yatak odalı sıradan bir dairesi vardı. Çünkü oturma odası ... ile doluydu. Hiçbir fikrim yoktu. Augustine'in dükkânı burada patlamış gibiydi.

Her yerde, ortam ışığında parlayan ya da ışıldayan muhteşem kumaş parçaları vardı. Kanepelerin üzerinde yumuşak kürkler ve raflardan sarkan couture'ler vardı. Tehlikeli kulelerde neredeyse benim boyumda yığılmış her şekil ve büyüklükte kutular vardı, bazılarının kenarlarından daha pahalı şeyler dökülüyordu.

Ama hiçbirinde "Augustine" yazmıyordu.

"Claude kim?" Küçük bir etikete bakarak sordum. Üzerinde özenle işlenmiş kuşlar, tukanlar ve papağanlar olan orman desenli bir elbise vardı; kuşlardan biri uçup omzuma tünedi. Gerçek bir kuş gibi ağırlığı vardı ama sadece iki boyutluydu, muhtemelen bu yüzden daha iyi görebilmek için başını bana doğru eğip duruyordu.

Ta ki uçup bir abajurun üzerine tüneylene ve orada oturup pullu tüylerini kabartana kadar.

Mircea bir kutuyu karıştırırken başını kaldırdı. "Fransız bir tasarımcı. Geçenlerde dükkânını bastık."

Etrafıma bakındım. Augustine bunu duyduğuna sevinecekti şüphesiz ama senato neden onların kıyafetlerini çalma ihtiyacı duymuştu ki? Mircea'ya bunu sordum ve karşılığında kaşlarını kaldırdı.

"Biz çalmadık. Elbette uygun bir ücret ödeyerek el koyduk. Claude şu anda dünyada bir koleksiyonu daha sergilenmeden tükenen tek tasarımcı olma özelliğini taşıyor."

Bazıları oldukça etkileyici olsa da, "Bu neden istediğini açıklamıyor," diye belirttim.

Boncuklu bir maymun yakındaki bir paltoya sıçrayıp bileziğimi kaptığında fark ettim ki oldukça da sinsiymiş.

Ve onu alıp kaçtı!

"Hey!" dedim, bakarak. Çünkü bu sıradan bir bilezik değildi. "Geri ver onu!"

Ancak tek tepki, bazı sahte pencerelerin üzerindeki bir perde çubuğunun tepesinden gelen bazı cıvıltılar ve korkunç görünümlü dişlerin parlamasıydı.

"İşte bu yüzden," dedi Mircea bana. "Claude ona çok fazla büyü kattı, yanlış türden."

"Yanlış türden mi?"

"İşte sana göstermek istediğim şey bu," dedi, ben etrafta koşturup küçük hırsız yakalamaya çalışırken. Hırsız tam önümde duruyordu, sadece ara sıra durup boncuk gibi küçük gözleriyle omzunun üzerinden arkasına bakıyordu.

Ama bana çok fazla dikkat ediyordu ve Mircea'ya yeterince dikkat etmiyordu. Mircea, yan masadan kanepeye atlayarak geçerken onu havadan kaptı. Bir dakika sonra bileziğimi geri almıştım ve Bay Yakışıklı tekrar ceketinin üzerine atılmıştı ve muz yaprağının altından beni kötü niyetle izlemeye devam ediyordu.

"Kleptomanlar için harika!" Kaşlarımı çatarak söyledim.

Mircea masasına bakarak, "Bundan biraz daha zahmetli," dedi.

Üzerine siyah, yüksek yakalı ve beyaz saten astarlı oldukça standart bir pelerin yaymıştı. Operaya ya da üst düzey bir kostüm partisine giderken giyeceğiniz türden bir şeye benziyordu.

Drakula'nın bir versiyonu. Ama bundan daha önemli olduğunu tahmin ediyordum, çünkü Mircea ona kutsal bir emanetmiş gibi bakıyordu.

"Burada kal ve bunu izle," dedi bana.

"Neye dikkat edeyim?" Bir pelerin daha aldı, bu sefer bir kadın pelerini ve onunla yatak odasına geri döndü.

Cevap vermedi ve etrafa yayılmış eşyalar ormanında izlemem gereken şeyin ne olduğundan emin değildim. Gerçek kürkü ve boncuktan gözleri olan bir ayı, boyalı bir ormandan beni güvensizlikle izliyor ve üç sevimli yavrusunu korunmak için bir ağaca tırmanmaya gönderiyordu. Bir yunus sürüsü, suyun üzerindeki güneş ışığı gibi parıldayan bir elbisenin etrafında birbirlerini kovaladı ve sürünün yanından geçerken bana gerçek damlacıklar gibi gelen şeyler sıçrattı.

Bir başka elbise lav gibi kırmızı, altın rengi ve siyah renkte kaynıyor, üstündeki "kabuk" büyüleyici yüzeyde sürekli değişen desenler oluşturuyordu.

Sonra elimde bir şeyin süründüğünü hissettim.

İçgüdüsel olarak salladım ve tökezleyerek geri çekildim ama kolumdaki küçük yaratıklar çıkmadı. Bu endişe vericiydi, çünkü küçük altın böceklerle benziyorlardı. Aynen öyle.

Kahretsin!

Biraz daha dans ettim ama işe yaramadı. Şimdi de *tişörtümün içindeydiler ve derimin üzerinde koşuşturuyorlardı*. Birden *Mumya* filmine döndüm ve çok korktum. Ama beni yemeye çalışmıyorlardı, bir an sonra fark ettim. Onlar deniyorlardı-

"Ah," dedim, aynada kendime kısa bir bakış attım. Ama dağınık saçlarımı değil. Daha iyi bakmak için duvara doğru yürüdüm ve evet, ben de öyle düşünmüştüm. *Şekillendiriyorlardı*.

Başımın üzerinde koşuştururken onlara baktım, saç tokamı küçümseyerek bir kenara fırlattılar ve özenle örülmüş bir saç modeli oluşturmak için hızla çalıştılar. Yirmili yılların bob saçı ile Heidi'nin karışımı gibi bir şeydi bu; saçımı şekillendirdiler ve sonra vücutlarını mücevherli tokalar gibi kullanarak saçımı tutturdular. Daha önce hiç takmadığım türden muhteşem bir kabarıklıktı ve aniden bunu gösterebileceğim bir yerim olmasını diledim. Bir o yana bir bu yana dönerek "iğnelerin" ışıltısını ve parıltısını izledim. Çok güzeldi!

"Cassie?"

"Ne?"

"Görüyor musun?" Mircea yan odadan sordu. "Neyi görüyorum?"

"Görüşürüz," diye garip bir şekilde cevap verdi ya da belki de vermedi. Çünkü tekrar etrafıma baktığımda pelerinin içi artık beyaz değildi, bir televizyon ekranına benziyordu, eğer televizyon ekranları bir masanın üzerine örtülebilseydi.

Yaklaştım ve kendimi yatak odasının baş döndürücü görüntüsüne bakarken buldum. Görüntü çarpıktı çünkü Mircea bir şeyi belli bir açıyla tutuyordu -muhtemelen diğer pelerini, çünkü görüntüde kıvrımlar vardı. Bir süre sonra onu yatağın üzerine attı ve oda daha da eğilerek bana açık banyo kapısını, duvarı ve son olarak da tavanı gösterdi.

"Görüyor musun?" diye tekrar sordu.

"Yatak odasını görüyorum," dedim ve başının bir kısmının sallandığını gördüm.

Bir süre sonra oturma odasına geri döndü ve bana katılmak için adım attı. "İşte sorun bu," dedi bana.

"Sorun yatak odasını görebilmem mi?" "Hayır, sorun neden görebildiğiniz."

Bir sandalye işaret etti, ben de oturdum ve saçlarıma bir kez daha baktı. Dudakları kıvrıldı. "Ne dedin?" Savunmaya geçtim, elim otomatik olarak yeni saçıma gitti.

Sadece küçük bir pençe tarafından tokatlanıp uzaklaştırılmak için, çünkü el işlerini bozacaksam lanetlenmişlerdi. Başımı kaldırdım, biraz şaşı baktım ve dudağımı ısırdım. Onları tam olarak nasıl çıkardığını merak ettim. Tarzını falan beğenmişim ama bir ara saçımı yıkamam gerekecekti-

"Cassie."

Mircea'nın saçıma bir şey yapmak için masanın üzerine eğildiğini görmek için aşağıya baktım. Birden buklelerim tekrar yüzümün etrafına düşmeye başladı ve küçük altın yaratıklar boynumdan ve kolumdan aşağıya doğru hareket ettiler. Ve bir noktada farkına varmadan elimle yanlışlıkla fırçalamış olduğum siyah bir çantanın içine.

Şimdi zar zor fark ettim. Çünkü Mircea kıpırdamamıştı ve onu yanıldığımı görebileceğim kadar yakınıma getirmişti. Gücü açık değilken gözleri kahverengi değildi. Kapuçino, tarçın ve altın rengindeydi, birkaç koyu yeşil lekesi vardı ve her kızın imreneceği kalın siyah kirpiklerle çevriliydi.

Kendime sert bir şekilde hatırlattım, muhtemelen de çoktu. Çünkü bedenim onun yakınlığına, kokusuna, yüzümdeki nefesine tepki vermeye başlamıştı bile. Daha fazla yaklaşmamıştı ama tekrar yerine de oturmamıştı ve bir an için öylece kıpırdamadan durduk.

Sonra dudakları dudaklarıma dokundu ve ben ona, hatta kendime daha da çok kızarak geri çekildim. Lanet olsun, ne *gerekiyordu*? Onun için *hiçbir şey* ifade etmiyordum-

"Sen benim için her şeysin."

"Aklımı okumayı bırak!"

"Yansıtıyorsun-"

"Öyle bir şey yapmıyorum!" Ya da belki de yapıyordum; umurumda değildi. "Kes şunu!" "Deneyeceğim. Aynı kanı paylaştığım birini engellemek kolay değil."

"Ben senin kanın değilim," diye tersledim, boynumdaki iki küçük işaret kalbimle aynı anda atarken bile. Diğer şeylerin yanı sıra.

Kahretsin, bazen sadece-

"Cassie, lütfen otur. Seni buraya konuşmak için getirdim, başka bir şey için değil."

Oturmadım. Oturamazdım. Aptalca bir şey yapmadan önce oradan çıkmak istiyordum, çünkü beynim ona kızgındı - hayır, beynim *öfkeliydi* - ama vücudum notu almamıştı. Vücudum bu notu istemedi. Vücudum o ellerin hissini, o dudakların tadını ve beni içine bastırmasının gücünü hatırlamakla meşguldü-

Lanet olsun!

"Ne söyleyeceksen söyle," dedim ona kısaca, kendime sarılarak. "Uzun bir gece oldu."

Mircea arkasına yaslandı ve bana uzattığı elini bıraktı, neden bilmiyorum. Birdenbire o da bırakmamış gibi göründü. Onun yerine saçlarını karıştırmak için kullanmaya karar verdi.

Yüz ifadesi de uzun bir gün geçirmiş bir adamın yüz ifadesiydi. Çok uzun süredir üzerine çok fazla yük binmiş ve bir molaya fena halde ihtiyacı olan birinin. Herkes Mircea'ya gidiyordu ve her şey bir şekilde onun sorumluluğuna kalıyordu. Dürüst olmak gerekirse bunu nasıl yaptığını bilmiyordum.

Bara gittim ve ikimize de birer içki aldım.

Ben geri götürürken Mircea ona hayıflanarak baktı. "O kadar kötü mü görünüyorum?"

"İkimiz de o kadar kötü görünüyoruz."

Ağır bardağı alırken parmakları benimkileri okşadı ve "Yok," dedi.

"Mircea-"

"Bunu bir ara yapmalıyız," dedi, Tanrı bilir neyi kastederek. Konuşmamız gereken milyonlarca şey vardı, çünkü konuşamıyorduk.

Daha önce. Uzun zamandır, *aylardır* o kadar çok sırrımız vardı ki -onun tarafında karısı ve Dorina'nın varlığı, benim tarafımda ise Pritkin'in gerçek kimliği- pek bir şey söyleyememiştik. Mayın tarlasındaki iki insan gibi birbirimizin etrafında parmak uçlarımızda dolaşmak zorunda kalmıştık, yanlış bir adım atmaktan o kadar korkuyorduk ki neredeyse hiç hareket etmiyorduk.

Ve ilişkiler böyle yürümez.

Mircea aklımdan geçenleri okuyarak, "Böyle durgunlaşıyorlar," diye onayladı. "Kes şunu," dedim ona ama bu sefer arkamda bir sıcaklık yoktu.

"Deniyorum Cassie," dedi bana. "Bizimle denediğim gibi. Ve denedim de, ama yeterince değil. Sana her şeyi daha önce anlatmalıydım, çok daha önce. Ama hayır diyeceğinden çok korktum."

"Henüz evet demedim," diye hatırlattım ona.

"Biliyorum." Elinde viskisiyle sandalyede arkasına yaslandı.

Bir süre sessizce içtik. Aramızda pek çok sessizlik olmuştu ama bu seferki farklıydı. Daha iyiydi. Geçtiğimiz haftalarda pek konuşmamıştık, tabii unutulmaz bir çığlık yarışını saymazsanız. Benim çığlıklarım ve onun inatçı ısrarı -muhtemelen buna "erkekçe kısıtlama" diyecekti-. İkimiz de bitkin düşmüştük, ayaklarımız yerden kesilmişti ve hiçbir şeyi tartışacak durumda değildik.

Ve şimdi biz . . .

Tanrım, hiç istemiyordum! Bu huzurlu sessizliği, istersem konuşabileceğimi, ona her şeyi anlatabileceğimi ve dilimi ısırarak zorunda kalmayacağımı ya da düşüncelerimi anlamaması için onları kontrol etmek zorunda kalmayacağımı bilmek hoşuma gidiyordu. Çünkü sonunda her şey ortadaydı.

Güzeldi.

Bu şekilde kalmayacaktı.

Ve sadece Mircea'yı tanıdığım için değil, bu cehennem gibi, hiç bitmeyen savaş yüzünden! Her şeyi bir süreliğine olurla bırakamazdı, eski yaraların iyileşmesine, hatta eski yaralar haline gelmesine izin veremezdi. Zorlamak zorundaydı, çünkü koşullar onu zorluyordu. Bu şeyi sona erdirmenin tek yolu tüm tanrıları öldürmekti - ve iki tanesini öldürmekte ne kadar zorlandığımızı düşünürsek, bu konudaki şansımızı beğenmiyordum. Ya da Faerie'yi istila etmek ve bu gösteriyi yöneten piçleri, onlar içeri girmelerine izin vermeden önce ortadan kaldırmaktı.

Ve Mircea'nın karısı hakkında bir tür güvence almadan Faerie'ye gitmesi mümkün değildi.

Hayatta olmaz.

Viskimi geri attım, bardağı yere bıraktım ve ona baktım.

"Pekâlâ," dedim. "Hadi konuşalım."

Bölüm Otuz Dört

Mircea başını eğdi ama konuştuğunda beklediğim gibi konuşmadı. "Bu çok garip," dedi. "Her şey ortaya çıkmadan önce tek düşünebildiğim sana nasıl anlatacağımdı. Hangi ifadeyi kullanacağım, konuya nasıl yaklaşacağım, söyleyebileceğin her şey için karşı argüman üstüne karşı argüman. Ve şimdi ..."

"Şimdi mi?"

"Bunu hiç tartışmak istemiyorum." Yorgun, stresli ve tamamen inandırıcı görünüyordu. Ama zaten sorun da buydu. Her zaman öyleydi. Konsolosa ne kadar mükemmel bir şekilde yalan söylediğini düşündüm. Şimdi bana yalan söylüyor olabilirdi ve ben bunu asla bilemezdim-

"Ben değilim!" Bana baktı, kara gözleri perili, acılı ve tamamen, tamamen samimiydi. "Ne kadar kötü batırdığımı biliyorum; başka pek bir şey düşünmedim. Sana nasıl güvenmem gerektiğini, sana istediğim zaman nasıl söyleyebileceğimi ve en azından dinlenebileceğimi, korkaklığımın neredeyse seni nasıl öldürttüğünü, hepsini! Artık tek istediğim, tek düşündüğüm seni geri getirmenin bir yolu."

"Beni geri alamayacaksın," dedim ve çoğunlukla sesimi sabit tutmayı başardım. Bu kolay değildi. Mircea nadiren küfredirdi, küfrettiğinde de genellikle çoktan ölmüş bir dilde konuşurdu, bana da ses tonundan ne demek istediğini tahmin etmek kalırdı. Ayrıca hiç böyle görünmemişti - yorgun, çaresiz, neredeyse ... korkmuş? Bu delilikti! Mircea'yı hiçbir şey korkutmazdı.

Ayrıca gerçekten çok etkiliydi.

Bu bende ona gitme, onu rahatlatma ve teselli etme isteği uyandırdı. Gardımı düşürmek istememe neden oldu ki bu göze alabileceğim son şeydi. Piç Mircea'yla başa çıkabilirdim. Yorgun, fazla çalışan ve savunmasız Mircea mı?

O kadar da değil.

"Kes şunu!" Tekrar söyledim, ona olduğu kadar kendime de. "Karın hakkında konuşmak istiyorsan, konuşalım."

"Bizim hakkımızda konuşmak istiyorum-"

"Ben bilmiyorum! Ve biz diye bir şey yok-"

"Bu senin kararın olmalı elbette," dedi ama gözleri başka bir şey söylüyordu. Gözleri "Sen benimsin ve hep öyle kalacaksın" diyordu. Gözleri "Bu iş bitmedi." diyordu. Gözleri-

Geri kalanıyla birlikte cehenneme gidebilirdi!

"Kahretsin, Mircea!"

"Ama belki de en azından güveninizin bir kısmını yeniden kazanabilirim."

"Ne?" Ani rota düzeltmesi beni hazırlıksız yakaladı. "Nasıl?" "Sana bunu anlatarak." Elleri elbisenin yumuşak kumaşında kenetlenmişti. Pelerin, yatak odasının tavanındaki resmin buruşmasına ve sallanmasına neden oldu.

Kaşlarımı çattım. "Ve bu?"

"Claude'un Paris'teki galerisine baskın yapmamızın sebebi. Ve fabrika katına.

Ve arkadaşlarına verdiği yeni serisinin numunelerinin izini sürmek de dahil olmak üzere aradaki her şey."

Pelerine biraz daha baktım. Anlamamıştım. "Neden? Bunu ya da buna benzer bir şeyi yapabilecek pek çok büyü var. Eğer casusluktan bahsediyorsan-"

"Asıl fikir buydu, evet. Anthony senatosunun bazı üyelerinin kendisine karşı komplo kurduğundan korkuyordu ve bunun doğru olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Ancak olağan gözetleme büyüleri etkisiz hale getirilebilir, ki konsüllerini devirmeyi planlayan insanlar bunu yapmaya kesinlikle özen gösterirler. Yeni bir şeye ihtiyacı vardı."

"Bu mu?" Bana hâlâ giyilebilir bir televizyon gibi görünüyordu.

Ama Mircea başını salladı. "Claude, Anthony'nin modacısidir ve koleksiyonlarında ilham kaynağı olarak eski -bazı durumlarda çok eski- büyüleri kullanmasıyla bilinir. Bu olayda da beş yüzyıldır görülmemiş bir büyüye rastladı: *Nodo D'Amore*."

"Aşık Düğümü," diye tercüme ettim.

Başka bir baş sallama. "Rönesans döneminde, konsülün göreve gelmesinin ardından vampir grupları arasında meydana gelen savaşlarda kullanıldı. Bazı efendiler onun uygulamaya koyduğu yeni yasaları ve daha sıkı denetimi beğenmemiş ve onu devirmek ya da en azından kendileri için bağımsız derebeylikler kurmak istemişler. O ... karşı çıktı."

Eminim öyledir. Konsolos gücü paylaşmazdı. Bazı şeyler hiç değişmedi. "Claude o dönemden kalma eski bir büyü kitabına rastladı,"

Mircea

devam etti. "Lover's Knot yasaklandığında kaçırdığımız ve

karmaşıklııyla aşk-" "Yasadışı mı?

Ama neden-"

"Oraya varıyorum," diye söz verdi. "Claude büyüü bileşenlerine ayırdı ve bir ipi kendi tarzında kullandı. Bir giysinin -alıcı- önünde duran başka bir giysinin -gönderici- görüntüsünü yansıtmaya neden oldu. Claude, Anthony'ye bir mendil ya da unutulmuş bir ceketten başka bir şeye benzemeyen gözler ve kulaklar vererek ses bile eklemeyi planlıyordu. Anthony, planlarını ortaya çıkarmak amacıyla şüpheli komplocuların evlerine hecelenmiş giysi parçaları bırakmayı planlıyordu."

"Ama karşı büyüler bunu durdurmaz mı?"

Başını iki yana salladı. "Söz konusu büyü o kadar eskidi ve o kadar uzun zamandır unutulmuştu ki, yeni karşı büyülerin ona karşı hiçbir savunması yoktu. Anthony mükemmel casus cihazını bulduğunu düşündü." Mircea hafifçe gülümsedi. "Ama onu başka biri de bulmuştu."

Bir an düşündüm; gerçekten de uzun bir gün olmuştu. "Jonathan."

"Evet. Her zamanki gibi Claude'un çalışmalarında kendisinin göremediği bir şey görmüştü. Görüyorsunuz, *Nodo D'Amore*'nin asıl kullanım alanı savaşı."

"Savaşta mı?" Bunun nasıl işe yaradığını anlamadım.

Ama Mircea başını salladı. "Venedik'te yaşayan yeni dönüşmüş bir vampirken, kaçırılmış bir grup cadıyla karşılaştım. Limandan naklediliyorlardı ama asıl varış noktaları şimdiki Romanya'da devam eden savaşı. Konsolosun düşmanları tarafından sahadaki vampirlere büyüü yetenekler kazandırmak için kullanılacaklardı-"

"Ne?" Şaşkınlığım giderek artıyordu. "Ama vampirler insan büyüü yapamaz. Bir sihir işçisi değiştiğinde, bu yeteneğini kaybeder."

Bu yüzden efendiler onları değiştirip aileye bu şekilde katmak yerine büyücüleri kullanırlardı. İkincisini tercih ederlerdi çünkü bir Çocuk, vampirlerin her zaman şüpheyle baktığı bir insandan çok daha güvenilir ve çok daha uzun ömürlü olurdu. Özgür irade, olası casuslar ya da döneşler anlamına geliyordu ama bir vampir, özellikle de yeni Değiştirilmiş bir vampir, kendisinden ne istenirse sorgusuz sualsiz yerine getirirdi.

Başka seçenekleri olmazdı.

Ama Mircea aynı fikirde değil gibiydi. "Tam olarak değil."

"Ne demek tamamen değil? Çünkü ben hiç duymadım-"

"Bu yaygın bir bilgi değil," diye kabul etti. "Bildiğim ilk örnek on beşinci yüzyıl Cenova'sında yaşandı. O günlerde şehirde çok yaşlı ve çok güçlü bir efendi vardı. Ve çok paranoyaktı."

"Hepsi öyle değil mi?"

Hafifçe gülümsedi. "Onun durumunda haklı olarak. Kendisine Roberto diyordu, ancak söylentilere göre gerçek adı Riagus'tu ve imparatorluk Galya'yı fethettikten sonra köle olarak Roma'ya getirilmişti. Roma'da Her halükarda, o zamanlar İtalya'nın önde gelen limanlarından biri olan Cenova'yı fiilen yönetiyordu. Oldukça zengindi-"

"Ve zenginlerin düşmanları vardır."

"Dediğiniz gibi. Şehrin kontrolü için savaşıyan iki grup vardı ve Roberto'nun grubu kazanıyordu. Rakipleri bunu değiştirmenin tek yolunun ona suikast düzenlemek olduğunu biliyorlardı ama ona yaklaşıyorlardı. Ailesi çok büyüktü ve insan hizmetkârları da son derece sadıktı. O kadar çok efendisi vardı ki, gün boyunca mabedini korumak için kimseye ihtiyaç duymuyordu. Zaptedilemez görünüyordu."

"Sanırım öyle değildi."

Mircea kuru bir sesle, "Bugün keşfettiğimiz gibi hiçbir şey gerçekten zaptedilemez değildir," dedi. "Ancak girişim üstüne girişim, suikastçıların korkunç bir sonla karşılaşmasıyla sonuçlandı. Ta ki Roberto'nun düşmanlarından bir grup ateşkes şartlarıyla birlikte bir bebek vampir gönderene kadar."

"Bu bir hakaret sayılmaz mıydı?" Kaşlarımı çatarak sordum. "Bebek bir vampiri göndermek-"

"Normalde evet, ama Roberto öfkesiyle tanınırdı. 'Elçiye zeval olmaz' onun için sadece bir örtmece değildi."

Yüzümü buruşturdum.

"Sonuç olarak, insanlar mesajları ... harcanabilir kaynaklar aracılığıyla göndermeye alışmışlardı. Bu nedenle Roberto'nun adamları güçsüz ulak hakkında hiçbir şey düşünmediler, ama onun bu kadar güçsüz olması onları dikkatsiz yaptı. Onda silah olup olmadığını kontrol ettiler ama kendisinin de bir silah olabileceği akıllarına bile gelmedi."

"Ama ... değildi, değil mi?" Dedim, yine kafam karışmıştı. "Bir insan için bebek bir vampir sorun olabilir. Ama bir oda dolusu efendi için-"

Mircea gözleri parlayarak, "Ah, ama asıl mesele de buydu," dedi. Hikâye anlatmaktan hoşlanıyordu ve bu konuda iyiydi. "Güçlü bir usta vampirin o odaya girmesine asla izin verilmezdi. O kadar iyi korunuyordu ki, bir manga bile

bir saldırıda başarısız olmuştu. Ama bebek vampir hemen içeri alındı."

"Ama o hiçbir şey yapamadı!"

"Herkes böyle düşünüyordu. Ama bundan bir süre önce Roberto'nun düşmanlarından biri kendini yetenekli bir büyücüyle kavga ederken bulmuş. Bir zamanlar kibirli olan büyücünün önümüzdeki birkaç yüzyıl boyunca ayak işlerini yapmasının ve kadehini doldurmasının eğlenceli olacağını düşünerek intikam almak için adamı değiştirdi. Ancak bunun yerine, ayağa kalkıp başına gelenleri fark ettikten kısa bir süre sonra, öfkeli eski büyücü, ölümünden önce vücudunda kalan tüm büyüyle bir büyü fırlattı ve düşmanını yaktı. Aynı taktik komplocular tarafından Roberto'yu öldürmek için de kullanıldı."

"Ama bebek vampir büyü yapamazdı!" Ne kaçırdığımı merak ederek söyledim. "Hiçbir vampir yapamaz! Ve o artık bir büyücü değildi-"

"Ama o da henüz gerçek bir vampir değildi." Mircea başını eğdi. "Bebek vampirlerin neden eve bu kadar yakın tutulduğunu ve bu kadar dikkatle izlendiğini hiç merak ettiniz mi? Hatta onlara neden 'bebek' dendiğini?"

"Onlar genç. Etrafta tökezliyorlar, bir şeylere çarpıyorlar ve size tuhaf tuhaf bakıyorlar çünkü görme yetileri sürekli azalıp çoğalıyor," dedim Tony's'deki zavallı piçlerden bazılarını düşünerek.

Mircea, "Evet. Yeni vampir görme yetileri henüz tam olarak gelişmediği için düzgün çalışmıyor," dedi. "Onlar da öyle. Olgunlaşmak için zamana ihtiyaçları var."

"Ama onlar *öldü*-"

"Evet, bu da insan gelişimine büyük bir darbe vuruyor. Ama bizim türümüz için değil.

Vampirler yaşamları boyunca değişmeye devam ederler. Güçlenirler, daha fazla güç kazanırlar - eğer süreç yeterince uzun sürerse, efendi güçleri de dahil olmak üzere."

"Sanırım," dedim. "Ama bebek vampirler büyü yapabiliyorsa, yetişkinlerin neden yapamadığını anlamıyorum. Eğer sorun sadece büyü eksikliğiyse, gidip büyü satın alabilirler ya da karanlık büyücülerin yaptığı gibi çalabilirler."

"Mesele sadece bu değil," diye yanıtladı Mircea. "Elbette çok kısa bir süre içinde artık büyüleri tükeniyor ama daha büyük sorun, onu yönlendirme yeteneklerini kaybetmeleri. Vampir olarak olgunlaştıkça, eski benliklerine daha az benziyorlar, ta ki büyülü olmayan insanların yapabildiğinden daha fazla manipüle edemeyene kadar. Ancak bu süreç biraz zaman alıyor, vampirlerin Roberto'yu öldürmek için kullandıkları bir gerçek."

"Tamam." Sanırım bunu anlayabiliyordum. "Ama bunların Aşık Düğümü büyüyle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum. Ya da bunun bizimle ne ilgisi olduğunu."

Mircea yeniden doldurmak için kalktı. Bana da bir tane teklif etti ama reddettim. Bu gece vardiyaya dönmem gerekiyordu ve önümü göremediğim için çölde bir yerde mahsur kalmak istemiyordum.

Ya da daha kötüsü, bir duvarın yarısına kadar eklenebilir.

Mircea bana kayıtsızca, "Her zaman bu gece kalabilirsin," dedi.

"Ben sinirlenip gitmeden önce aklımı okumayı bırakabilirsin."

Masanın kenarına yaslandı, biraz fazla yakındı ve bana doğru viski içti. "Sen zor bir kadınsın, Cassie Palmer."

Keşke. Tıpkı gözlerindeki sevgiyi ya da gülümsediğinde köşelerinin nasıl kırıştığını fark etmemeyi dilediğim gibi. Ya da gömleğinin açık yakasının ortaya çıkardığı güçlü boğazını. Ya da masanın kenarına dayadığında pantolonunun ince kumaşının altından kalçasındaki kasların nasıl kabardığını.

Ya da kataloglamadığım yüzlerce başka şey, çünkü artık hiçbirinin benimle bir ilgisi yoktu!

"Bu arada o nerede?" Mircea aniden sordu. "Ne?"

"Sizin şu savaş büyücüsü. Pritkin, artık kendine böyle diyor. Burada olması gerekmiyor mu?"

"Burada mı?"

"Ya da en azından Las Vegas'ta?"

"I-" Duraksadım, kafam iyice karışmıştı, çünkü Pritkin az önce korumalarımınla içki içip, yemek yiyip, konuşarak bir akşam geçirmişti. Öyle değil miydi? Garip, zihnimi değiştiren bir an için, tüm bunları hayal edip etmediğimi merak ettim, çünkü aksi takdirde . . . çok garip bir şeyler oluyordu.

Mircea'nın daha önce söylediği gibi, adamlarım aslında benim adamlarım değildi. Onları bana ödünç vermişti, Jonas'tan önceki günlerde Çember'in kellemi istediği zamanlarda. Korumalara ihtiyacım vardı ve Mircea'nın da evinin daha az diplomatik üyelerinden bazılarını yükten kurtarması gerekiyordu. İkimiz için de bariz bir çözüm gibi görünmüştü.

Ve tabii ki beni takip etmesine de yardımcı oluyordu - ya da ben öyle sanıyordum.

Çünkü çocukların çoğu aslında asırlık efendilerdi ve çoktan azat edilmişlerdi, yani temelde istediklerini yapabiliyorlardı, ama Şey, ben sadece ona hız kazandırdıklarını düşünmüştüm.

Öyle değil mi?

Bir teoriyi test ettim ve düşüncelerimi olabildiğince şeffaf hale getirdim.

"Londra'daydı, Jonas'la bilgi alıyordu-"

"Ama Jonas bugün buradaydı, değil mi?" Mircea küçük sigaralarından birini yaktı. "Büyücü Pritkin'in de onunla birlikte olacağını düşünmeliydim."

"Muhtemelen şimdiye kadar işlerini bitirmişlerdir." "Muhtemelen mi? O zaman aramadı mı?"

Gözlerimi kısıtım, çünkü bu duyduğum en sahte şaşkınlıktı. Neydi bu? Bir çeşit test mi? Çünkü hiç havamda değildim.

"Bunu yapmayacağız," dedim ona.

"Ne yapıyorsun?" Masum bakışı da sahteydi. "Sadece zamanın ötesinde, kendini büyük riske atarak peşine düştüğün bir adamın bir telefonu açmak için bir dakikasını bile ayıramamasına şaşırdığımı ifade ediyorum. Hepsi bu."

Yüzlerce yorum karşısında dudağımı ısırmak zorunda kaldım, bunlardan herhangi biri sadece bunu uzatacaktı. Zaten yorgundum. Ve dinlenmiş olsam bile Mircea'ya karşı zekâ yarışında hiç şansım yoktu.

Ama sonra bir tanesi yine de ağızımdan kaçtı.

"Bağışlayın ama *karınızı* geri almaktan bahsetmiyor muyduk?"

"Kurtarmak. Ve eski karımı."

"Ölmezse o senin eski karın değil, Mircea!"

"Ama ben yaptım," diye belirtti. "Ve o dönüşen büyücüler gibi ben de çok farklı biri olarak yeni bir hayata başladım. Açıkçası beni tanıyıp tanımayacağını bile bilmiyorum."

Gözlerimi o kadar sert yuvarladım ki sanırım beynimi gördüm. "Seni tanıyacaktı," dedim suratımı ekşiterek ve yeniden doldurmaya gittim.

"Bunu bitirdiğimde gidiyorum," dedim ona. "O yüzden ne söylemek istiyorsan söyle."

"Söylemek istediklerim bütün gece sürer."

Derin bir nefes aldım, çünkü Mircea ile tartışmak hiçbir zaman işe yaramadı. Hayatı boyunca yelken açtığı bir limanda seyreden bir kılavuz kaptanın ustalığıyla bir konuşmayı yönlendirebilirdi. Sizi karaya çıkarabilir ya da nerede olduğunuzu bilemeyecek hale gelene, ne söylediğinden bile emin olamadan onunla aynı fikirde olana kadar döndürebilirdi!

Bunu bana yüzlerce kez yapmıştı ama bu gece değil. Viskiden büyük bir yudum aldım -çok fazla. "Neredeyse bitti," dedim ve hırıldamamaya çalıştım.

"Başka bir zaman," diye söz verdi ama bu daha çok bir tehdit gibiydi. "Her halükarda, Roberto'nun başarılı bir şekilde öldürülmesi Aşık Düğümü'nün geliştirilmesinde katalizör olmuş olabilir. Ya da belki de bir kazaydı - büyücülerin bulduklarının yarısı bu kategoriye giriyor, her ne kadar bunu asla kabul etmeseler de."

"Vampirlerin büyü kullanmasını sağlayan bir büyü mü?" Şüphecililiğimi sesimden uzak tutma zahmetine girmedim.

"Paylaşmalarını sağlayan bir büyü," diye düzeltti Mircea. "Roberto olayı, vampirlerin büyüü manipüle etmelerinin teknik olarak mümkün olduğunu gösterdi, ancak sadece yeteneklerini kaybetmişlerdi. Peki ya bu yeteneği hâlâ ona sahip olan birinden ödünç alabilselerdi? Aşık Düğümü'nün yaptığı da budur - romantik bir ilişki içinde oldukları sürece iki kişinin sihirli yeteneklerini paylaşmasına izin verir. Size bahsettiğim cadılar savaşa gidiyorlardı ama savaşmak için değil. Konsülün düşmanlarına ait vampirlere aşık olduklarına inanmaları için zihinsel olarak manipüle edileceklerdi, ardından büyü yapılacak ve sevgililerinin savaşta cadıların büyüünü ödünç almalarına izin verilecekti."

Bunu düşündüm. "Neden aşıklar? Büyü neden herhangi birini bağlayamıyor?"

"Karabasan büyüüne dayanıyor," dedi Mircea, gülümseme ya da hırlama olabilecek bir şekilde dudağını hafifçe kaldırarak. "Vampirlerin kadınların gücüne erişebilmesi için büyüye dahil olan iki kişi arasında bir kanal olması gerekiyordu. Bu da tam olarak inkübilerin beslenirken yaptıkları şey: eşlerinin enerjisine bağlanabilecekleri bir kanal yaratmak için duygularını kullanıyorlar. Büyü sadece aynı dinamiği yeni bir amaç için kullanıyordu.

"Tek dezavantajı, aşıkların kaderlerini de paylaşmalarıydı. Başka bir deyişle, eğer büyüü bir vampir savaşta düşerse, cadı da ölüyordu. Sonunda, cadılar güçlü efendileri alaşağı etmenin bir yolu olarak hedef alınmaya başlandı. Büyü bu nedenle yasaklandı, ayrıca büyü işçilerini kaçırmanın tüm doğaüstü topluluğu savaşa sürüklenme tehdidi taşıdığı gerçeği de vardı. Claude tek bir referans bulup onu hayata döndürene kadar büyüünün tüm kalıntılarının yok edildiğini düşünüyorduk. Jonathan da bir şekilde ona rastladı."

"Ne yapmak için?" diye sordum, çünkü güçlü bir kara büyücünün *vampirlere* büyü veren bir büyüyle ne yapmak istediğini hayal bile edemiyordum. Ama sonra, her zaman uğraştığım insanların yarısı kadar bile sinsi olmadım. Bu beni çok korkutuyor.

"Anthony'yi kaçırdı," dedi Mircea, gözleri garip bir şekilde yoğundu. "Jonathan büyüü onun üzerine yerleştirip sonra da onu öldürmeyi ve böylece sevgilisi konsolosu da ortadan kaldırmayı planlıyordu. Neyse ki zamanında fark ettik, Anthony'yi kurtardık ve Claude'un elindeki büyüün tüm unsurlarına el koyduk. Büyünün hafızasını zihninden sildik ve gelecekte yeniden yapamamasını sağladık, ancak elbette izleniyor olacak."

"Tabii ki." Tüm bunlar oldukça ilginçti, korkutucu olmasından bahsetmiyorum bile, ama hala bunun neyle ilgili olduğunu anlamamıştım-
Ve sonra yaptım ve dünyanın etrafımda döndüğünü hissettim.

Bölüm Otuz Beş

Viski bardağım bir gümbürtüyle yere çarptı ama kalın, kurşunlu kristal paramparça olmadı. Benim aksime, çünkü sanki tüm dünyam parçalanmış gibi hissettim. Tökezleyerek geri döndüm, bir masaya çarptım ve yere düşecektim ama Mircea beni yakaladı.

Kulağımın dibinde bir şeyler söylüyordu ama ben anlayamıyordum. Kafamın içinde kasırga uğultusu gibi bir ses varken olmazdı. Ne yaptın sen? Dehşet içinde düşündüm. Mircea, sen ne *yaptın*?

"Cassie! Cassie!" Bağırıyordu ama onu hâlâ duyamıyordum, hatta zar zor görebiliyordum. Başka bir şey görmekle meşguldüm: Agnes'in eski yandaşlarının kötü niyetli gözleri. Çünkü Jo diğer tarafa katılan tek kişi değildi. Pythia'ları onlara karşı koyamayacak kadar zayıf bir halde ölürken, tanrılar korku ve gözdağı ile güç ve ölümsüzlük vaadini kullanarak onları cezbettikçe hepsi birer birer düşmüştü.

Çember'in gözetiminde yatan ve aklının yarısı uyuşturulmuş küçük bir aptal dışında hepsi ölmüştü. Ve ruh çağırma yetenekleri sayesinde ruhunun bedeninin kaderinden kaçmasına izin veren Jo'nun kendisi. Onu son gördüğümde, kaçınılmaz olanı engellemek için kalan büyüyle cesetleri canlandırıyor.

Hâlâ öyle olup olmadığını bilmiyordum. Gücüm bu konuda sessiz kalmış, onun işini bitirmek için beni başka bir zamana sürüklememişti. Çünkü bir Pythia'nın haydut yardımcılara yapması gereken buydu. Benim de diğerlerine, birbirlerini katletmemiş olanlara yapmam gereken buydu. Zaman çizgisini tehdit eden herkese yapmam gereken buydu, herhangi birine.

Mircea *bunu anlamadı* mı?

Sonra ona bağırmaya başladım, gömleğini tuttum, titriyor ve bağırıyordum. "Ne yaptın sen? *Ne yaptın sen?*"

"Hiçbir şey! Cassie, beni dinle! Ben hiçbir şey yapmadım; hiçbir şey yapmayacağım!"

Ona baktım, saçlarım yüzümdeydi, çünkü sonunda anlamıştı. "Onu sen yapmadın mı? Geri dönmek için gücümü çalmadın mı?"

Mircea'nın ölmüş karısı Elena'nın bir kapıdan içeri girdiğini görmeyi bekleyerek etrafıma bakındım.

Ama yapmazdı, *yapamazdı*. Eğer Aşık Düğümü'nü gerçekten gücümü almak, bana o vampirlerin o cadılara yaptığı gibi davranmak için kullanmış olsaydı, bir uyarı alırdım. Pythian gücü, erişimi olanlar tarafından kullanılmasını engelleyemezdi ama bunun ne zaman gerçekleştiğini *her zaman* bilirdi. Ve yanlış giden bir varis ya da tehlikeli bir yardımcı ile başa çıkmam için beni tarihin içine atmaktan asla çekinmedi.

Gezintiye çıkmış usta bir vampirden daha ne kadar korkabilirdi ki?

Mircea'nın göğsüne yığıldım, ellerim onun sıcaklığına yayıldı, onun sağlam olduğunu, iyi olduğunu hissettim. Sonra tırnaklarım etine battı, kumaşın içinden bile kan fışkırıyordu, gözlerinde şok vardı. Çünkü anlamamıştı, şimdi bile anlamamıştı.

"Pythian gücünü kötüye kullananları öldürmek zorundayım Mircea. Öldürmek zorundayım Hepsini, anlıyor musun?" "Cassie-"

"Hayır. Gecenin yarısından beri konuşuyorsun, şimdi *dinle*. Genç bir kadını üçüncü katın penceresinden aşağı attım, kaldırım taşlarının üzerine düştüğünde gözlerindeki korku ve paniği gördüm, kırık bir oyuncak bebek gibi görünüyordu. Bu binada başka biriyle düello yaptım - saldırı gecesi yaptığım şey buydu. Ben öleceğimden eminken, donmuş savaşçıların arasında dalarak zaman içinde savaştık. Ama onun yerine, onu başka birinin büyüsünün ortasına kaydırduğımda öldü."

"Cassie, lütfen-"

"Hayır, sen *dinle*! Sen beni tanımıyorsun. Kim olduğumu biliyorsun, kim olduğumu değil! Olmak zorunda olduğum kişiyi değil. Kimse bilmeseydi de Agnes'in en iyi yardımcısı olan Jo-Jo Zirimis'i büyülü bir buz birikintisine ittim ve ruhunu olmasa da bedenini dondurdum. Daha sonra o ruhu hem canlı hem de ölü yarım düzine bedeninin içinden takip ettim, her santiminde onunla savaştım, hilelerine karşı koydum, gücünü emdim, ta ki benden önce kaçana kadar. Hayatı için kaçana kadar, çünkü tehlikede olan şey buydu ve bunu biliyordu!"

Ona baktım, gözlerim hissettiğim her şeyle doluydu: acı, dehşet, şok, inançsızlık. "Farkında değil misin, ben de sana aynısını yapardım?"

Sadece bana baktı.

Ve hayır, bunun farkında değildi. Ya da, daha büyük olasılıkla, buna inanmıyordu. Ve bu o kadar tehlikeliydi ki ne söyleyecek sözüm ne de kafamda bunun için bir yer vardı.

Onu bıraktım, ayağa kalktım ve masanın üzerindeki telefona gittim.

Hoparlör açık değildi ama olması da gerekmiyordu. Mircea her kelimeyi duyabiliyordu. Telefonu aldım ve çok az kişinin bildiği bir numarayı çevirdim.

"Lord Mircea?" Jonas'ın sesi kızgın geliyordu. "Talep ediyorum-" "Mircea değil," dedim kabaca. "Benim."

Tiradı kesildi. "Cassie?"

"Evet, Mircea'nın odasındayım, onun telefonunu kullanıyorum-"

"Sen iyi misin? Seni görmeme izin vermediler! Burayı yerle *bir* etmekle tehdit ettim ama onlar *hala*-"

"Ben iyiyim. Lizzie ile ilgilenmeye hazırım."

Telefonun diğer ucunda ani bir sessizlik oldu ve bu sessizlik uzun bir süre devam etti.

"Emin misin?" Jonas sonunda söyledi ve sesi farklıydı. Daha sertti. Bu durumdan benden daha fazla hoşlanmıyordu ama Mircea'nın aksine anlayışlıydı. "Evet, uyandır onu."

"Onu görmek istiyor musun?"

Hayır, ama başka seçeneğim yoktu.

Telefonda yapılmaması gereken bazı şeyler vardır.

"Evet."

Jonas, "Lord Mircea'dan kendi tarafıyla bağlantı kurmasını isteyin," dedi, sesi kısılmıştı.

"Cassie, neler oluyor?" Mircea sordu ve onun da sesi değişmişti.

Bunu duymak beni üzdü. Bütün gece, yalnız olmadığımız zamanlarda nadiren duyduğum için özel sesimiz olarak düşündüğüm sesi kullanmıştı. Daha hafif, daha az korunaklı ve kahkahalarla doluydu. Mircea senato salonunda yaptığı gibi başkalarının önünde de gülüyordu, bir şey anlatmak için. Ama bu farklıydı, daha az sahiciydi. Sadece başka bir araç. Ama benimle

...

Bana karşı farklıydı.

Ya da belki sadece öyle olmasını istedim.

Artık bir önemi yoktu, çünkü resmi sesine geri dönmüştü, mahkemede kullandığı dikkatli, her kelimeyi tartan sesine, çünkü bunu yapmazsanız aptallık etmiş olurdunuz. Bunu burada duymak beni yaraladı, ama eğer

bunu anlamadım. "Bağlayabilir misin?" Sordum, çünkü orada öylece duruyordu.

Mircea bir aynaya doğru yürüdü, saçma sapan saç modelimi beğenmek için kullandığım aynaya ve yüzeyine dokundu. Anında daha önce gördüğüm bir şeye dönüştü, o kadar ki deja vu gibi hissettim: keçeleşmiş sarı saçlı uykulu genç bir kadın, bir karyola, bir hücre, düz beton duvarlar.

"Elizabeth Warrender," dedim Mircea'ya. "Son yardımcı."

Daha önce olduğu gibi beni gördüğüne sevinmiş görünmüyordu. "Ne istiyorsun?" Lizzie talep etti. "Ve neden beni hep gecenin bir yarısı arıyorsun?"

"Bulunduğun yerde gece değil, Lizzie."

Etrafına bakındı. "Nereden bilebilirim ki? Buranın penceresi bile yok."

"Vites değiştirmeni zorlaştırıyor," dediğini duydum çerçevenin dışından birinin.

"Kapa çeneni!" Lizzie tersledi. "Benimle konuşmaya nasıl cüret edersin? Bir fikrin var mı?"

"Lizzie."

Sesim kısıktı ama bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Burada hepsi aptal," diye tersledi. "Er ya da geç, bir dozu unutacaklar ya da biraz geç kalacaklar ve sonra ben gideceğim. Aklın varsa beni başka yere götürürsün."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

Zaman yolcuları için olağan hapisane Çorak Topraklar olarak bilinen bir yerdi. Orada birkaç kez bulunmuştum ama hâlâ tam olarak ne olduğundan emin değildim. Başka bir boyut mu? Bu boyutta bir kıvrım mı? Zamanın ulaşamadığı evrenler arasındaki boşluk mu? Kimse bilmiyor gibiydi, Hilde bile. Tek bildiğim, Pythian gücünün orada çalışmadığı ve sarayın bir süreliğine saklamak istediği zaman yolcuları için ideal bir kafes olduğuydu.

Elbette bunların çoğu zamanda yolculuk yapmak için başka yöntemler kullanmış insanlardı. Başarısız olduklarında binlerce parçaya ayrılmayı göze alıyorsanız, bunu başarabilecek son derece tehlikeli büyüler vardı. Ya da daha kötüsü, zamandan tamamen kopmak, yüzyıllar boyunca sonsuza dek düşmek ve bir daha asla bir yer edinmemek.

Bu tür mahkumlara gerçek anlamda bir mola verilirdi. Ta ki böyle bir şeye kalkışmak için bir şekilde edindikleri büyük miktarda büyü dağılana kadar. Daha sonra daha sıradan cezalar için Çember'e teslim edilirlerdi.

Ama Pythian gücü tükenmedi. Ve bir kez verildiğinde kimse erişimi geri alamazdı. Özgürce teslim edilmesi gerekiyordu ve Lizzie teslim etmemişti.

Ve haklıydı; bu sonsuza kadar devam edemezdi.

"Onun öldüğünü sanıyordum," dedi Lizzie, Jo'dan bahsederken. Çünkü Lizzie'nin arafta kalmasının nedeni oydu. "Bana onu senin öldürdüğünü söylediler."

"Onun cesedini öldürdüm. Ama ikimiz de bunun her şeyi bitirmeyeceğini biliyoruz."

"O zaman git onu kovala! Benden ne istiyorsun? Sana bildiğim her şeyi anlattım!"

Lizzie gevşek, sarı, yıkanmamış saçlarını yüzünden itti. Bir zamanlar sıradan bir güzelliği vardı ama Çember'de geçirdiği zamandan pek hoşlanmışa benzemiyordu. Koyu gölgeler kan çanağına dönmüş mavi gözlerini çevreliyordu, sanki gücüne erişmesini engellemek için verdikleri ilaçlar doğru düzgün uyumasına izin vermiyordu. Yüzü de hatırladığımdan daha zayıftı ve her zaman belirgin olan kürek kemikleri çok solgun tenini yırtmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

İçimde bir acıma hissettim. Çünkü ne kadar korkunç olursa olsun, oraya kendi başına gelmemişti. Başka bir zamanda, başka bir sarayda, tanrılar araya girmeden ve diğer yardımcıları onu kışkırtmadan, Lizzie ...

Bir kaybeden. Çok zeki olmayan, kolay yönetilen, kinci küçük bir ezik, ama az çok zararsız biri. Asla Pythia olamazdı ama muhtemelen orada da olmazdı. Sert bir karyolada ince bir gecelikle titriyor, kaderini merak ediyordu.

Daha zeki bir kadın bunu zaten bilirdi.

Lizzie bir süre sonra, "Jo beni umursamıyor," dedi. Beni manipüle etmeye çalışıyor olması gerektiğini hatırladığında. "Beni kurtarmak için Çorak Topraklar'a gitme riskini göze almazdı, nasıl olsa sadece rakip olacaktım. Ve en azından bu piçlerin bütün gün bana bakmasına gerek kalmazdı."

Görüş alanının dışındaki birine, muhtemelen korumalarından birine ters ters baktı. Çünkü Çember ona karşı çok dikkatli davranıyordu. Pythian Sarayı'nı yüzyıllardır korudukları için eğitilmiş bir yardımcının neler yapabileceğini çok iyi biliyorlardı. Zihnini bulandırmak için kullandıkları ilaçların dozajı asla geç kalmayacaktı.

Ama geriye ne kaldı? Lizzie genç bir kadındı, muhtemelen benim yaşımda bile değildi. Süresiz olarak orada uyuşturulmuş bir mahkum olarak mı kalması gerekiyordu?

Bunu istemezdim.

Neredeyse her şeyi buna tercih ederdim.

Ama bu benimle ilgili değildi.

"Dilini kedi mi yuttu?" Lizzie alay etti. "Beni taşımak hakkında konuşmaya mı geldin? Çünkü anlatacak hiçbir şeyim kalmadı-"

"Seni taşımayacağım," dedim ona açıkça. "Bu riski göze alamam."

Lizzie'nin yüzü değişti - beklediğim gibi şok ya da üzüntü değil. Öfkeye dönüştü. Belli ki tüm umutlarını bu fikre ve yeni, bilgisiz Pythia'nın bu hatayı yapacak kadar aptal olabileceği gerçeğine bağlamıştı.

Yeterince aptal değil, Lizzie, diye düşündüm, bana kitaptaki tüm isimleri sayarken.

Neredeyse öyle olmayı dileyecektim.

Çünkü bununla uğraşmak istemiyordum. Çaresizce istemiyordum. Ama çok da parlak olmayan bir Pythian yardımcısı bile zaman çizgisi için korkunç bir tehditti, özellikle de kaybedecek hiçbir şeyi kalmamışken.

"Bu kadar mı yani?" diye bağırdı. "Beni burada, *onlarla mı* bırakacaksın? Benim kim olduğumu, ailemin kim olduğunu biliyor musun? Ne yapacaklarını biliyor musun-"

"Hiçbir şey yapmayacaklar. Onlarla zaten iletişime geçtik," dedim ve sonunda sustu.

"Sen mi yaptın?" Yüzü hâlâ kırmızıydı ama küçük mavi gözleri birden kocaman olmuştu. İzin almadan hiçbir yere gidemeyeceğini hatırlamadan önce yataktan fırladı.

Çember onu zincire vurmuştu.

"Bırakın onu," dedim gardiyanlardan birine, o da eski moda bir anahtarı eski moda bir kilide soktu. Bir dakika sonra Lizzie yataktan kalkmış ve burnunu neredeyse yan tarafındaki aynaya dayamıştı.

"Kiminle konuştun? Ne zaman-" "Baban, bir hafta önce."

"Bir hafta mı? Ne dedi? Neden bana söylemedin?"

Çünkü bununla yüzleşmek istemedim, diye düşündüm.

"Dedi ki ..." Yutkundum ve pelüş yeşil çalışma odasındaki sert yüzlü adamı hatırladım. Çok eski bir dünyaydı, çok zengindi, çok gösterişliydi - tıpkı sahibi gibi. Ailesi yüzyıllardır Çember'in önde gelen seslerinden biri olduğu için dünyanın kendi etrafında döndüğünü sanan göbekli, orta yaşlı bir gevezeydi. Aslında kızının bir gün Pythia olacağını düşünmüştü. Yanıldığını öğrenmek onu hiç memnun etmemişti.

"Seni oraya gönderdiğinde Pythian Sarayı'nın bir parçası haline geldiğini söyledi," dedim ona. "Artık bizim sorunumuz olduğunuzu söyledi."

Lizzie hemen bir şey söylemedi ama yüzünde anlamlı bir ifade vardı. Bu kez yüzünde hüznün, acı ve bildiği ve sevdiği her şeyden koparılıp devasa tavanları, yankılı mermer salonları ve acımasız politikaları olan soğuk, yabancı bir yere gönderilen o küçük kıza dair bir şeyler vardı. Gözlerimin dolduğunu hissettim.

"Lizzie. *Lütfen*-"

"Gittiğimde bana ne dedi biliyor musun?" dedi, bana bakmadan. Ama boşluğa bakıyordu, gözleri odaklanmamıştı, yüzü bomboştu. Sanki o küçük kıızı tekrar görüyormuş gibiydi. "Yedi yaşındaydım ama hatırlıyorum. Gücüm geç geldi, biliyorsun. Diğer kızlar daha konuşacak yaştayken imgelemler görüyor ve ruhlarla sohbet ediyorlardı, ama benimki ..."

Güldü. "Bir gece çılgılık atarak uyandım; herkes bunun bir kabus olduğunu düşündü. Ama değildi. Sonra biri Büyük Teyze Agatha'yı hatırladı, o da görme yetisine sahipti..."

"Lizzie-"

"Bana test yaptılar ve harikaydı" dedi, gözleri parlıyordu. Sonunda benimkilerle buluştular ama hâlâ beni gördüğünü düşünmüyordum. Başka bir şey görüyordu, Noel sabahı hediye dolu bir ağaca bakan bir çocuk gibi yüzünü aydınlatan bir şey. "O anda her şey değişti."

"Hiç bir şey olmamıştım. Kimse beni istememişti. İki ağabeyim ve iki ablam vardı ve ben sadece ayak bağı oluyordum. Aptal olan, sade olan, yeteneksiz olan ama o zaman öyle değildim. Ve çok rahatlamışlardı!"

Gözleri sonunda odaklandı. "Babam bir cadıya para ödedi," dedi bana, kelimeler ağzından dökülüyordu artık. "Şu cadılar meclisi yaratıklarından biri, yaşlı ve çirkin ama bir o kadar da güçlü. Annemle babamın, çoğumuzun olduğu gibi, çocukları olmuyordu ama bir büyü bildiğini söyledi. Ama bir bedeli vardı: Bazı çocuklar yanlış doğacaktı. Standartların altında. Hatta canavar gibi. Ama bazıları da tam tersi olacaktı: güçlü, akıllı ve yetenekli. Babam anlaşılmayı yaptı."

Eminim öyledir, diye düşündüm, o çalışma odasını hatırlayarak. Ve her yerinde belirgin bir şekilde sergilenen aile fotoğraflarını. Lizzie hiçbirinde yoktu, hakkında bir şeyler duyduğum oğlanlardan biri de yoktu. Gururla gülümseyen ebeveynlerinin etrafına dizilmiş bir oğul ve iki kız görmüştüm, çünkü hangi büyülü ailede bu kadar çok vardı?

Ama diğerlerinden hiçbir iz yoktu.

Lizzie yüzümü görünce, "En büyük ağabeyim yanıliyordu," dedi. "Nasıl olduğunu bilmiyorum; onun hakkında hiç konuşmadık. Ama diğerleri iyiydi, iyiden de iyiydi! Uzun boylu, güçlü ve zekiydiler ve sihirleri kolay geliyordu. Bir süre herkes benim de yanlış türden biri olduğumu düşündü. Annemin öndeyken bırakması gerektiğini fısıldadılar. Şansını bir kez fazla zorlamış ve sonuç ben olmuşum."

"Lizzie-"

"Beni her zaman izlediler. Kardeşim hakkında konuştular, büyüdükçe nasıl değiştiğini anlattılar. Sanırım bunun benim başıma gelmesini bekliyorlardı. Onun hakkında fısıltıyla konuşuyorlardı ama adını hiç kullanmıyorlardı. Bir keresinde hizmetçilerden birine sordum ama bana söylemedi. Sorduğum için bile dayak yedim. O artık yoktu, biliyor musun?"

"Biliyorum."

"Bunun ben olacağımdan korkuyordum. Bir gün aynaya baktığımda karşımda bir canavar göreceğimden korkuyordum. Ona ne olduğunu bana söylemediler, bu yüzden neye bakacağımı bilemedim." Aniden güldü ve bu biraz manikti. "Bir keresinde sivilcem çıkmıştı, ilk sivilcemdi ve çok korkmuştum. Bunun olduğunu, değiştiğimi düşündüm. Çığlık çığlığa bağırmaya başladım ve herkes geldi."

"Onlara nedenini asla söylemem."

"Lizzie," dedim. "Bir seçeneğin var-"

"Yok!" Mavi gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Ben de sana bunu söylüyorum! Bir canavar olmadığımı, olmayacağımı anladıklarında *tek bir* şansım vardı. Ve daha da fazlası, aile yeteneğine sahip olabileceğimi! Ve bu muhteşemdi! Beni görmezden gelmeye, beni aşağılamaya, ben geride kalırken annemle alışverişe çıkmaya alışkın olan kız kardeşlerim birdenbire geride kalmaya başladılar! Bir sürü güzel şey aldım, saçımı yaptılar, fotoğraf çektirdiler. İmgelemler geldiğinde geceleri gördüğüm şeyleri neredeyse umursamıyordum."

"Bunun nasıl bir his olduğunu bilirim," dedim ona, hatırlayarak.

"Dehşet verici-" "Hayır! Buna değerdı! İlk defa biriydim. İlk defa zaman! Babamın gelip bana Pythian Mahkemesi için seçildiğimi söylediği zamanı hatırlıyorum. Birkaç gün önce bazı yardımcılar gelmişti, ancak o zaman kim olduklarını bilmiyordum. Sadece beyazlar içinde meleklerle benzediklerini düşünmüştüm."

"Bir süre benimle konuştular, imgelemlerim hakkında sorular sordular. Sonra içlerinden biri bir şey yaptı ve bir tane görmeme neden oldu. Kötü olanlardan biriydi;

Korkudan titreyerek kanepenin arkasına saklandım. O zaman benden nefret edeceklerini, beni bir tür aptal sanacaklarını düşündüm. Ama bana teşekkür edip hiçbir şey olmamış gibi gittiler! Ve birkaç gün sonra babam beni çalışma odasına çağırdı."

"Size seçildiğinizi söyledi."

Sonra biraz güldü. "Hayatımın en mutlu günüydü! O birkaç gün boyunca herkes çok tuhaftı; ürkek, gergin ama bir o kadar da heyecanlıydı. Ve hep beni izliyordu, nedenini bilmiyordum. Ta ki beni çağırana kadar. O çalışmayı gördün, değil mi?"

Başımı salladım.

"Oraya hiç gitmemiştim. En büyük erkek kardeşim dışında hiçbirimiz girmemiştik. Bir sonraki en büyük kardeşim," diye düzeltti kendini. "Orası babamın iş yaptığı, önemli şeylerin olduğu yerd. Bana bir gün Pythia olacağımı orada söylemişti."

"Bunu sana söyleyemezdi," dedim. "Vermek ona düşmezdi."

Onu fırçaladı. "Her şeyi kontrol ettiğini sanıyordu. Aile içinde de öyleydi. Hatta onun da ötesinde..." Gözleri yine uzaklara dalmıştı ama şimdi tekrar benimkilere kaydı. "Ayrıldığımda bana ne dedi biliyor musun? Hiç sahip olamadığımız tek şeyin bir Pythia olduğunu. Diğer tüm önemli makamlar, hatta Lord Protector bile bir zamanlar bizim olmuştu ama o olmamıştı. Bana kadar değildi.

"Bana Pythia olarak dönmemi ya da hiç dönmememi söyledi."

Yutkundum. "Lizzie, sen güçlü bir kahinsin. Zengin olabilirsin. Önemli insanlar seni görmek ister, önemli işler sana açık olur."

"Ve tek yapmam gereken gücü geri vermek, değil mi?" diye alay etti. "*Tanrıları* geri getirmeye çalıştım. Beni burada çürümeye bırakacaklar."

"Jonas'la konuşabilirim. Dışarı çıkabilirsin."

"Orta yaşlı olduğumda! Ya da daha yaşlı. Peki o zaman neyim olacak? Beni kim bekliyor olacak? Adım listeden silinir, aşağılanır, rütbem düşürülür, hor görülürüm. Benim ailemin de hiçbir zaman bir yardımcısı olmadı ve çok gurur duydular, anlıyor musun? Babam *gurur* duyardı!"

"Lizzie-"

Başını iki yana salladı. "Bunun bir önemi yok. Bu sadece onlarla ilgili değil, *benimle* ilgili. Beni özel yapan sahip olduğum tek şeydi. Ve öyleydim, anlıyor musun? *Öyleydim*! Onların asla yapamayacağı şeyler yaptım, şeyler gördüm! Tüm paralarıyla değil ve ben-"

Sözünü kesti ve bu kez gözlerimle karşılaştığında gözlerinde öfke yoktu. Sadece mutlak bir kararlılık vardı. "Asla Pythia olmayacağım," dedi bana. "Ama utanç içinde de geri dönmeyeceğim. Yaşadığım gibi öleceğim. Bir yardımcı olarak."

Başımı öne eğdim. Onunla bütün gece tartışabilirdim ama kararını vermek için haftaları vardı ve her neyse, ne diyebilirdim ki? Ben de aynısını yapardım.

"Öyle olsun."

Daha önce görünmeyen muhafızlardan biri öne, resmin içine doğru hareket etti ve yüzünde belirsizlikle bana baktı. Ama kadın ona sadece güldü. "Bu iş böyle yapılmaz," dedi eski kibirinden bir iz taşıyarak.

Ve hayır, değildi. Çember'in düşündüğünün aksine, Pythian Sarayı'nı onlar yönetmiyordu. Onun ölümü onların kararı değildi.

Bir an sonra muhafıza bir başkası daha katıldı. İkisi de kıdemli savaş büyücüsüydü ve ikisi de çılgınca küçük odanın etrafına bakıyordu. Ama esirleri orada değildi.

Mavi gözleri bu kez benimkilerle buluştu. Elim boğazında kenetlendi; bir spazmdı, tehdit değil. Onu daha önce de bu kaderle tehdit etmişim ama şimdi öyle değildi. Artık bu onun için bir seçim, benim içinse bir görevdi.

Ama hala çok sertti.

Gördü ve dudakları kıvrıldı. "Sen Pythia'sın," dedi bana. "Bu işin bir parçası."

Yutkundum ve başımı salladım.

"Ve sen de bir yardımcısın," diye fısıldadım.

Elimin altında genç bir boğaz, gururlu bir çene eğimi, gözlerde bir parıltı.

Ve bir an sonra, cadılara yalan söylediğimi anladım. Kemik bile yoktu.

Otuz Altıncı Bölüm

Birkaç saat sonra süitimin fuayesine geri döndüm. Emilio yine nöbetçiydi ve hoş geldin dercesine gülümsedi. "Marco'yu tuttuğumuzu duydum."

"Evet."

"Başka gelen var mı?"

"Hayır. Ama başka kimseyi de kaybetmiyoruz."

Daha geniş sırttı ve kapıyı açtı. "O zaman sen kazandın."

"Hayır," dedim ona sessizce. "Kimse kazanmadı."

İçeri girdim.

Gece yarısı olmasına rağmen karanlık ve sessizdi. Vampirler söz konusu olduğunda bu genellikle öğle vaktiydi ama sadece Marco'nun iri cüssesi görünüyordu, terasın biraz daha az olan karanlığında ana hatlarıyla belirliyordu. Purosunun ucu geceye karşı kıpkırmızı parlıyor, bana az önce bıraktığım şenlik ateşini hatırlatıyordu.

Claude'un kıyafetleri ve içerdği eski büyü'nün kalıntıları alevler içinde kalmıştı. Miktarından mı emin değildim, çünkü dükkânıyla birlikte deposunu da temizlemişlerdi, yoksa kıyafetlerin içindeki büyüden mi, ama ortalık kasıp kavuran bir cehenneme dönüşmüştü. Parlak kırmızı, turuncu ve yeşil alevler üç kat yükseğe fırlamış, sıçrayan parmaklar yıldızlarla kaplı gökyüzünü tırmalıyordu. Arada sırada bir şey patlıyor ve diğer renklere katılmak için bir gümüş cızırtısı ya da mavi veya mor bir parıltı oluyordu. Ya da kuyruklu yıldız benzeri bir altın patlaması aniden alevin kalbinden fırlayarak göklere doğru yol alıyordu.

Şişlenmekten kaçınmak için olaydan oldukça uzak durmak zorunda kalmıştık, yine de duman ve kullanılmış büyü'nün buruk kokusunu alıyordum. Konsolosun evinin arkasındaki tepede, düzenli olarak büyük ateşler yakılıyormuş gibi görünen özel bir çukur olması beni endişelendirmeliydi ama endişelendirmedi. Aklımda çok fazla şey vardı.

"Duyduğuma göre iyi bir gün geçirmişsin," dedi Marco, gökyüzüne doğru sürüklenen bir duman çıkararak.

Terasta ona katıldım. Gecenin havasında bir ısıklık vardı; yazın nihayet geçip gittiğini anlamanın tek yolu buydu. Kısa bir süre için bir başkasını görüp göremeyeceğimi merak ettim ve sonra kendime hüzünlenmeyi bırakmamı söyledim.

"Evet," dedim, masada bir koltuğa çökerek. "Bir gün geçirdim."

Konsolos yangın başladıktan kısa bir süre sonra bizi buldu ve yanında ejderha derisinden kürk giymiş adamı da getirdi. Bize doğru tırmanırken rüzgar şiddetlenmiş ve palto bir pelerin gibi kabarmıştı; pulların parlak yüzeyi alevleri yakalayıp yansıtıyordu. Elbette bir şey istiyordu.

Marco, "Beni boşanma davasına soktuğunu da duydum," diyerek dikkatimi şimdiki zamana geri getirdi.

Kaşlarımı çattım. "Boşanma falan olmadı, bunu biliyorsun."

"Her ne varsa beni yakaladığını duydum," diye kolayca kabul etti, çünkü iki bin yıl sonra kelime oyunları oynamazsınız.

Terasın şeffaf cam tavanından görünen yıldızlara bakıyordum. Işık kirliliği burada o kadar da kötü değildi, yine de şenlik ateşinin Samanyolu'nun ışıltılı yayıyla arkadan aydınlatıldığı konsolosun evindeki gibi değildi. Huşu uyandıran gökyüzü, çorak yamaç ve yamacı dolduran orman, karanlık ve gizemli, bir tür pagan ayini yapıyormuşuz gibi görünüyordu.

Belki de öyleydik. Bir şekilde farklı hissediyordum, değişmiştim. Sadece iyi bir şekilde değil.

Kalbim acıdı.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Marco dedi ve birden herkesin neden kayıp olduğunu anladım. Sonra bu kadar düşünceli olan Mircea mıydı yoksa Marco'nun fikri miydi diye merak ettim. Kalbim sıkıştı ve nefes almakta zorlandım.

"Sen iyi misin?" Marco bir bardağa kül atarken başını kaldırıp sordu. Tami kızların yanında sigara içilmesine izin vermiyordu ve tüm kül tablalarından kurtulmuştu, bu yüzden Marco ve sigara içmekten hoşlanan diğerleri bazı eski kahve kupalarını yeniden kullanmışlardı.

"Tami görmeden önce onu yıkamayı unutma," dedim ona.

Karanlıkta parlayan beyaz dişler. "Her zaman öyle." Etrafına bakındı.

"Biraz ışık ister misin?"

"Hayır."

Karanlık iyi hissettirdi.

Karanlık bunu kolaylaştırdı.

Orada ne kadar oturduğumuzu bilmiyorum ama bir süre geçti. Düşüncelerim bir düzine yere sürükleniyordu ama hiçbirinde aydınlanmıyordu. Ama Marco beni acele ettirmedi. Marco asla acele etmezdi. Onda bir durgunluk vardı, ama bir insan gibi değil. Daha çok her zaman orada olan ve her zaman olacak olan, yaşlanmayan, ebedi bir dağ gibiydi. Dağlar acele etmez.

Onsuz nasıl yaşayabildiğimi merak ediyordum.

"Lizzie bu gece öldü," dedim sonunda, ama hayır, bu doğru değildi. Bu bir yalandı. "Onu ben öldürdüm."

Daha iyi ama yine de yanlış. "Onu idam ettim."

Marco nefes verdi. "Bu kadar o zaman. Mircea söylemedi."

Yani, o yapmıştı. Ya da belki ikisinin bir kombinasyonuydu. Yoksa Mircea'ya hak ettiği değeri vermek istemiyor muydum?

Bir elimi saçlarımda gezdirdim ve saçlarımı çekmeyi düşündüm. "Bir şey söylemeyecek misin?" Bir süre sonra sordum. "Söyleyebilirim," diye kabul etti Marco. "Ama bu hoşuna gitmezdi."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Eskiden bir askerdim Cassie. Bunu biliyorsun. Eğer rahatlık istiyorsan, bunu sağlayabilirim, ama ..."

"Ama?"

Marco sandalyesine yaslandı ve plastik bantların inlemesine neden oldu. Şişman olduğundan değil. Kilosunun 250 ila 260 arasında olduğunu tahmin ediyordum, yine de biraz yanılıyor olabilirdim, bilmiyordum. Ama vücut yapısından oldukça emindim.

Marco'ya sarılmak granit bir kayaya sarılmak gibiydi.

"On beş yaşındaydım," dedi bana. "Yeni acemiymdim, çok acemiymdim. Ama büyüktüm. Hızlı büyüdüm, bu yüzden ordu beni aldı. İmparatorluk için ölme ayrıcalığını kazanmadan önce genellikle on altı yaşına kadar bekletirlerdi." Ağzı seğirdi. "Her neyse, eğitim dedikleri o cehennemde dört ay geçirdikten sonra bir *contubernium*'a yerleştirildim - sekiz kişilik bir çadır grubu, bir tür manga gibi."

Sadece ona baktım. Bunu bana neden söylediğini bilmiyordum.

"Birlikte uyuduk, birlikte yemek yaptık, birlikte savaştık. Onlar sizin ekibinizdi ve size neredeyse tek bir kişi gibi davranılıyordu, ki böyle davranmanız gerekiyordu. Ama bir adam vardı - her zaman bir adam vardır."

Marco iç çekti.

"Adı Decimus'tu, çünkü ailesinin onuncu çocuğuydu, muhtemelen bu yüzden onu savaşa göndermişlerdi - besleyecek bir boğaz daha azdı. Ya da belki de her şeyde berbat olduğu için. Eğitimden nasıl geçtiğini asla bilemeyeceğim. Ama her gün aynı şey oluyordu: ayakları ağrıyordu, çok sıcaktı, akşam yemeğinde içtiği arpa çorbası onu hasta etmişti, çok üşüyordu, anladınız siz onu."

Aptalca başımı salladım.

"Her neyse, bunun olacağını tahmin etmeliydik, ama genç ve aptaldık ve Decimus'un neyin peşinde olduğundan çok yerel kızları erkeksi fiziklerimizle etkilemekle ilgileniyorduk. Ta ki bir gün uyandığımızda orada olmadığını görene kadar. Erken işemek için dışarı çıktığını düşünmüştüm ama sürüsü de gitmişti. Gecenin bir yarısı kalkıp firar etmişti, ki bu yeterince kötü olurdu, ama yürüyüş emirlerimizi yeni almıştık ve savaşa gidiyorduk, bu yüzden korkaklık gibi görünüyordu.

"Öyle olduğunu sanmıyorum; bence sadece eve, annesinin yanına gitmek istiyordu. Annesinin en küçüğüydü ve annesinin ona çok iyi baktığı izlenimini edindim. Ordunun canını alamadı ya da almak istemedi, bilmiyorum. Ama biz panikledik."

"Panikledin mi? Neden? Gitmedin-"

"Evet, ama ben *yaptım*. O ekibimizin bir parçasıydı ve biz tek bir kişiydik, değil mi? Biriniz ne yaptıysa, hepiniz yaptınız. Onu bulmak için elimizden geleni yaptığımıza inansanız iyi edersiniz. Ama sadece yedi kişiydik ve büyük bir kamptı, ayrıca yakınlarda şehir ve bir sürü açık arazi vardı ... her yerde olabilirdi."

"Peki ne oldu?"

Marco omuz silkti. "Olan şeydu ki, sonunda *operasyon sorumlusuna* -bir çavuş gibi- kaçtığını söylemek zorunda kaldık. Arama emri verdi ama daha arama başlamadan Decimus geldi, gözü morarmış ve dudağı patlamıştı, görebileceğiniz en iri iki denizcinin arasında sürükleniyordu. Eve dönmek için bir gemi bulmaya çalışmıştı ama onlar neler olduğunu anlamış ve ödül umuduyla onu bize geri getirmişlerdi. Aralarında bir çocuk gibi görünüyordu, gerçekten korkmuş bir çocuk.

"Korkması gerekirdi.

"Firarın cezası ölümdü." "Ölüm mü? Ama bu onun ilk seferiydi!"

"Fark etmezdi. Bu tam olarak doğru değil," diye düzeltti Marco kendini. "Eğer üst sınıf ailelerden gelen acemilerden biri olsaydı, babası doğru avuçları yağlarsa sürgüne gönderilebilirdi. Ya da öyle olmasaydı güzel, temiz bir kafa kesme cezası alabilirdi. Ama biz sıradan orospu çocukları için çarmıha gerilmek, diri diri yakılmak, öldüresiye dövülmek, bir çuvalın içinde boğulmak ya da arenadaki canavarlara atılmak vardı. Sonunda bir ceset olduğun sürece, ordu nasıl olduğu konusunda pek de titiz davranmazdı."

Yutkundum. "Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

Marco beni görmezden gelerek, "Sonunda ölümüne dövülmeye mahkûm edildi," dedi. Ayağa kalkmaya çalıştığımda bileğimi yakaladı. "Ve onun ekibindeki bizler bunu yerine getirmek zorunda kaldık. Berbattı; dediğim gibi, kötü bir çocuk değildi, sadece yumuşak ve şımarıktı. Hiçbirimiz bunu yapmak istemedik ama yapmasaydık aynı şey bizim de başımıza gelirdi."

Tekrar oturdum. "Aynı şey değil."

"Tamamen aynı. Savaştaydık. Anlaşmayı, iyi ve kötüyü bilerek kaydoldu. Hizmetin sonuna kadar geldin, seni bekleyen güzel, dolgun bir maaş günü ve biraz toprak vardı. Rütbelerinizde yükseldiniz, yüzbaşı oldunuz ve emekliliği beklemenize bile gerek kalmadı. Evlenebilir, küçük bir çiftlik satın alabilir ve-" Marco durdu ve yüz ifadesi değişmedi ama havada aniden bir gerginlik oldu. "Bir hayatın olsun," diye bitirdi sertçe, bir an sonra. "Ama her şeyi berbat ettiysen, o zaman da kuralları biliyordun. Ve o da biliyordu."

"Lizzie kaydolmadı," diye mırıldandım.

"Mahkeme için kaydolmamış olabilir. Ama ona ve geri kalanımıza ihanet etmek için kaydolduğu kesin!"

Buna itiraz edemem. Ama konu bu değildi.

"Lizzie'nin ölümüne üzüldüm," dedim ona. "Ama bunu bekliyordum. Güçten vazgeçmeyi reddetti ve güç onda olduğu sürece çok büyük bir tehditti. Sadece kendisi için değil, eğer hâlâ dışarıdaysa Jo için de. Başka bir Pythian yardımcısı mükemmel bir yedek beden olabilirdi ve Lizzie'nin onunla savaşıp savaşamayacağını bilmiyorum."

"O zaman dediğim gibi yapman gerekeni yaptın."

Başımı salladım. "Önemli olan ne yaptığım değil. Ne zaman yaptığım."

Bir içki istedim ama başka bir içkiye ihtiyacım yoktu. Biraz daha Gözyaşı istiyordum ama sadece bir şişe kalmıştı ve onu da ziyan etmek istemiyordum. Ayrıca Jonas neden bu kadar çabuk daha fazlasına ihtiyacım olduğunu bilmek isteyecekti,

Daha bir hafta önce üç şişe teslim etmişti. Ona ne diyeceğimi bilemedim.

Dizlerimin üzerine eğildim ve yanaklarımı ellerimin üzerine koydum. Bu pozdan kaçınmaya çalıştım çünkü beni bir çocuk gibi gösteriyor, zaten az belirgin olan yanaklarımı melek bölgesine itiyordu. Ama o anda umurunda değildi.

"Haftalardır erteliyorsun," diye belirtti Marco. "Er ya da geç yapılması gerekiyordu. Neden şimdi değil?"

"Çünkü bunu yapılması gerektiği için yapmadım. Ben yaptım ..." Durdum, Marco'ya bile itiraf etmek isteyip istemediğimi merak ediyordum. Beni hiç yargılamadı. Sanırım birkaç bin yıl içinde her şeyi görmüştü ve onu gerçekten şok etmeyi başarabildiğimi hiç düşünmemiştim.

Şimdi yapabilir miyim diye merak ettim.

"Bunu yaptım çünkü Mircea'ya bir mesaj vermek istedim," dedim sonunda. "Hatırlayacağı bir şey olsun istedim. Onun ölümünü bir tür ders olarak kullandım. Bir şeyi anlamasına ihtiyacım vardı ve bunu başka nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Korkmuştum ve sağlıklı düşünemiyordum ama ne yaptığımı biliyordum. Anlıyor musunuz? Biliyordum ve yine de yaptım!"

Sonunda başımı kaldırdım ama yüzünü göremiyordum. Puro kül tablasında duruyordu, gökyüzüne doğru küçük bir duman izi gönderiyordu ve parıltısı olmadan yüzü sadece gölgeden ibaretti. Ama gözlerinin yaklaşık yerinde sıvı bir parıltı yakaladığımı sandım.

Yine de bir şey söylemedi.

"Bunu kim *yapar*?" Bir an sonra ağzımdan *kaçırdım*, çünkü belki de onu şok etti. Onu suçlayamam; ben de kendimi şok etmiştim.

Marco purosunu tekrar eline aldı ve uzun bir nefes çekti. Ama yüzü her zamanki gibiydi: büyük, blöf yapan ve sakin. Şok olmuş, iğrenmiş ya da tiksinişmiş gibi görünmüyordu. Sadece Marco gibi görünüyordu.

Söylediğinde sesi de onun gibiydi: "Ben." "Ne?"

"Ya da Mircea. Ya da Marlowe-özellikle Marlowe. Ya da konsolos, ya da herhangi bir efendi. Hepimiz aynı şeyi yapardık."

"Ben vampir değilim!"

"Ben vampir demedim. Bir efendi dedim. Son zamanlarda giderek daha fazla vampir gibi davranıyorsun; bunu görmek güzel."

"İyi mi?" Ona baktım ve hissettiklerimin bir kısmı yüzüme yansımış olmalıydı çünkü kaşlarını hafifçe çattı.

"Nasıl olduğumuzu bilirsin Cassie. İtişip kakışırız - bu kültürümüzde var, ama daha da ötesi, bu bizim doğamızda var. Sürekli pozisyon kapmaya çalışırız, kimin daha büyük olduğunu görmeye çalışırız ve bu her zaman büyük olan köpek değildir.

Bazen mesele kimin öne çıkmaya, karşı koymaya ve *geri* adım atmaya istekli olduğuyla ilgilidir. Kimin lider kimin takipçi olduğunu kanıtlamak için. Ve bu her zaman düşündüğünüz kişi olmayabilir."

Koca kafası geriye düştü; bu kez yıldızlara bakma sırası ondaydı. "Biliyor musun, seninle ilk tanıştığında sana kötü bir tavsiye vermiştim."

"Ne?" Kaşlarını çatıttım, çünkü Marco'dan aldığım tavsiyeler çoğu zaman aklımın başımda kalmasını sağlamıştı.

"Kasıtlı olarak değil," dedi. "Sana bir iyilik yaptığımı, sana olduğu gibi söylediğimi, senin olacağını varsaydığım küçük, hoş hizmetçi pozisyonuna uyum sağlamana yardımcı olduğumu düşündüm. Sen Mircea'nın kadınıydın - benimle ilk kez böyle tanıştırdın ve ben de seni böyle düşündüm. Bütün bu Pythia olayı." Omuz silkti. "Bunu anlamamıştım. Ve bunu düşündüğümde, sadece 'iyi' diye düşündüm. Aile cephaneliğinde bir silah daha."

"Ben bir silah değilim," dedim, soğuk olduğu için kollarımı kendime sararak. Ve çünkü bu benim de birden fazla kez aklımdan geçirdiğim bir düşüneydi.

"Hayır, değilsin," diye kabul etti. "Silah, bir başkasının kontrolünde olan bir güçle kullandığı bir araçtır. Sen bir silah değilsin, sen bir Pythia'sın ve gücün sana ait-"

Güldüm, acı bir kahkaha attım. Elimde değildi. Sonra Marco'nun yüzünü gördüm. "Benim gücüm yok," dedim ona. "En azından yeterince yok."

"Bugünlerde kimse yeterli güce sahip olduğunu düşünmüyor. Ama pek çok güç türü ve pek çok kuvvet türü var. Size verdiğim tavsiye, herkesin birilerine hizmet ettiğiydi - bunu erken fark edip sıraya girmek en iyisiydi. Ama yanılmışım. Dünyamızda liderler var ve siz de onlardan biri olmaya doğru ilerliyorsunuz. Bence bugün pek çok insan bunu fark etti. Geri adım atmaya başladınız ve bundan hoşlanmasalar da saygı duyuyorlar."

"Peki ya kendime saygı duymazsam?" Patladım. "Bu gece *tam da* Tony'nin yapacağı bir şeyi yaptığım için kendimden nefret ettiğimde mi? Mahkemede işler kontrolden çıkmaya başladı ve onun cevabı hep aynıydı: Birinin kanı akmalı, biri ölmeli-"

"Bu kadar yeter!"

Gürültülü değildi ama başımı geriye atmama yetecek kadar keskindi. Şaşkınlıkla Marco'ya göz kırptım. Daha da çok çünkü tekrar oturuyordu ve kızgın görünüyordu. Birden bir zamanlar olduğu yüzbaşıya benzedi.

"Sen o şişko bok parçasına hiç benzemiyorsun ve bunu senden bir daha duymak istemiyorum, anlıyor musun?"

Orada oturmuş, az önce ne olduğunu merak ediyordum.

"Öyle mi?"

İlk cevabım efendim, evet efendim oldu! Ama bu doğru değildi. İyi niyetli de olsa emir almaktan bıkmıştım. "Onun gibi davrandım, Marco-"

"Saçmalık! Bir zorunluluğun çifte görev yapmasına izin verdin, hepsi bu. Senin için kanını akıtacak birini aramadın, yapılması gerekenden zevk almadın. Burada oturmuş bunun için kendini dövüyorsun - Tony'nin bunu yaptığını hiç düşündün mü?"

"Belki de başlangıçta-"

"Cehennem gibi!" Marco purosunu öfkeyle çiğnedi. "O şişko herifi yüzyıllardır tanırım, Mircea'ya gelmeden önce bile hep aynıydı. Değişim kim olduğunu değiştirmez, sadece onun gibi eziklere nasıl başa çıkacaklarını bildiklerinden daha fazla güç verir. Mircea onu yıllar önce öldürmeliydi. Ama o da duygusal bir tip, en azından aile söz konusu olduğunda-"

"Ben duygusal değilim!"

"Elbette." Marco öne doğru eğildi ve ay ışığının bir şaftı büyük, yakışıklı yüzü aydınlattı. "Bu yüzden yatman gerektiği gibi yatmak yerine burada oturuyor, titriyor ve kendini parçalıyorsun, çünkü senin için sorun yok."

"Benim için sorun değil! Ben sadece-" Durdum, çünkü artık ne hissettiğimden emin değildim. "Birinin ölümünü bu şekilde kullanamazsın. Kullanmazsın işte."

"Belki insan olsaydınız yapmazdınız," diye kabul etti. "Ama sen insan değilsin ve üst düzey belalılarla uğraşıyorsun. Bazen onlara bir tokat atman gerekir. Bu herkes için olduğu kadar usta için de geçerli. O iyi bir adam, ama ona bir santim verersen, bütün kıtayı alır.

Henüz farkında değilsin çünkü yorgunsun, üşüyorsun ve acı çekiyorsun ama bu gece akıllıca bir oyun oynadın."

Ona baktım ve gözlerimde yaşlar olduğunu biliyordum ama elimde değildi. "O zaman neden böyle hissediyorum?"

Marco ayağa kalktı ve bana sarıldı, her zamanki gibi Cebelitarık'a sarılmak gibiydi. Ama iyi hissettirdi. "Çünkü sen Tony değilsin," dedi bana usulca.

"Şimdi seni oraya taşımadan önce yatağına git."

Bu boş bir tehdit değildi; bunu daha önce de yapmıştı ve herhangi birinin asi bir kedi yavrusunu kaldırmasından daha fazla zorlanmamıştı. "Yapamam," dedim. "Yapmam gerek.

önce adamlarla

konus."

"Hangileriyle?"

"Hepsiyle."

Otuz Yedinci Bölüm

Marco nedenini sormadı. Belki de zaten biliyordu. Bana kanepenin arkasından bir şey fırlattıktan sonra çocukları almaya gitti, gerçi onları zihinsel olarak da kolayca çağırabilirdi. Ama belki de biraz zamana ihtiyacım olduğunu düşündü.

Haksız değildi.

Marco ile konuşmak genellikle düşüncelerimi sıralamama yardımcı olurdu. Her zaman haklı olmayabilirdi, çünkü kimse her zaman haklı olamazdı ve nadiren diplomatik davranırdı. Ama benim diplomasiye değil, dürüstlüğe ihtiyacım vardı ve o da bana her zaman bunu verirdi.

Ama bazen geri veremiyordum.

Marco'ya söyleyemediğim, kendi başıma çözmem gereken şeyler vardı.

Mircea'nın tutkuyla yanlış anladığımı, arkamdan *iş çevirmeyeceğini* kanıtlamak için bana Aşık Düğümü'nden bahsettiğini söylemesi gibi.

"Bunu haftalardır biliyordum," dedi, kara gözleri ısrarla anlamamı istiyordu. "Ve ben büyü'nün tüm izlerine el koymaktan başka bir şey yapmadım! Hiçbir şey yapmayacağım-"

"Peki ya diğerleri?" Kabaca sordum. "Başka kim biliyor?"

"Hiç kimse. Büyü bu sefer gerçekten kayboldu. Claude'da bile yok-" "Peki büyüü onun aklından kim çıkardı? Sen miydin?"

Cevap vermeden önce yüzündeki ifadeyi görmüştüm. Elbette o yapmıştı. Böyle bir konuda başka kimseye güvenmezdi.

Demek ki hâlâ bunu bilen biri varmış.

"Onu kullanmayacağım Cassie!" demişti, yüzünde olduğu gibi sesinde de hayal kırıklığı vardı. Bunu nasıl karşılayacağımı anlamamıştı. Gerçekten ama gerçekten anlamamıştı. "Neye karar verirsen ver, bunu benden kimse duymayacak."

"Bu daha fazla şantaj değil mi?" Kararlı bir şekilde sordum.

Mircea cevap vermeye başlamıştı, yüz ifadesine bakılırsa sert bir şeydi ama kendini tuttu. Her zaman bir şekilde onu sinirlendirirdim ve bunu denemiyordum bile. Kızmasını istemiyordum; sadece gerçeği öğrenmek istiyordum. Buna ihtiyacım vardı, çünkü bu onun düşündüğünden çok daha büyük bir şeydi.

Bir süre sonra, "Böyle düşündüğün için seni suçlayamam," dedi. "Ama hayır. Daha önce çaresizdim. Sana Elena'dan bahsettiğimde konuşmamızın ne kadar kötü gittiğini biliyordum. Son şansımı da kaybettiğimi düşündüm-"

"Peki ya tekrar umutsuzluğa kapılırsan?" "Olmayacağım. Bana inanmalısın!"

Mesele şu ki, Mircea'ya inanmıştım. Daha doğrusu Mircea'nın Mircea'ya inandığına inanmıştım. Belki de umutsuz bir saflık içindeydim ama o haklıydı: Bana o büyüden bahsetmesine gerek yoktu. Kontrolü altında bir sürü büyücü vardı. Onlardan herhangi birine büyüü yaptıracabilirdi, bu da aramızdaki bağlantı aracılığıyla büyüü bana da yaptıracabilirdi.

Ve aramızda bir bağ vardı. Son ayrılığımız, sihirli bir şekilde konuşursak, boynumda hala taşıdığım izlerle hiçbir fark yaratmamıştı. Aklını kaçırdığında onları oraya koymuş olabilirdi ama yine de hiçbir şeyin geri alamayacağı bir bağ yaratmışlardı. Vampir yasalarına göre, ben onundum.

Bunun bu özel büyü için yeterince iyi olup olmayacağını kimse bilmiyordu, çünkü Mircea bunu denememişti. Tek bir kadının hayatı için zamanı yok etme riskine girmeyeceğini söylemişti ve şu anda ona inanıyordum. Ama gelecek hafta? Gelecek ay? Gelecek yıl?

Rian bana yaşlı vampirlere musallat olan saplantının sinsi doğasından, onları nasıl ele geçirdiğinden bahsetmişti. Zamanla nasıl büyüdüğünü, yavaş yavaş, çünkü elbette büyüdü. Belli olsaydı hiçbir efendi yakalanmazdı. Ama değişiklikler hafifse, yavaş yavaş artıyorsa, Mircea fark eder miydi? Kimse fark eder miydi?

Ve saplantı onu ele geçirdiğinde ve ondan başka bir şey göremediğinde, o zaman ne yapacaktı?

Öne doğru oturdum ve dirseklerimi dizlerime dayayıp başımı ellerimin arasına aldım çünkü bu soruyu sormama gerek yoktu. Zaten biliyordum. Mircea'ya hayattayken boşuna Cesur Mircea denmemiştir.

İstediği her şeyi söyleyebilir, hatta ciddi bile olabilirdi. Ama iş zora girdiğinde, başka seçeneği olmadığını düşündüğünde harekete geçerdi. O tam da buydu: İnsanların cesur lideri, rol yaptığı gibi kenarda duran bir diplomat değil. Ve böyle düşünen tek kişi ben değildim.

Konsolos da onu tanıyordu ve muhtemelen benden daha iyi tanıyordu. Onu kesinlikle daha uzun süredir tanıyordu ve endişeliydi. Sadece paranoyakça davrandığını düşünmüştüm - bu popüler bir vampir eğlencesiydi ve çoğundan daha fazla nedeni vardı. Ama şimdi merak ediyordum: Ya benim görmediğim bir şey gördüyse?

En azından bugünden önce bilmiyordum. O senato odasında kesinlikle farklı bir Mircea vardı. Diplomat rolü artık zayıflamıştı, belki de zaten hiçbir zaman bir ciladan fazlası olmadığı için. Mircea bunu bana kendisi söylemişti, uzun yıllar boyunca bunu ne kadar dikkatle geliştirdiğini, nasıl gülümseyeceğini, numara yapacağını ve ikna edeceğini öğrendiğini. Bunu yapmak zorunda olduğu için yapmıştı - senatodaki işi tam anlamıyla buydu - ve bir Pythia'yı var olan her kuralı çiğnemeye ikna etmek istediği için yapmıştı.

İkincisinde başarılı olamamıştı ama ilkinde olağanüstü bir başarı elde etmiş, yüzyıllardır süregelen vampir kavgalarını, siyasi manevraları ve sırtına saplanan bir sürü bıçağı ustalıkla idare etmişti. Duyduğum bazı söylentiler doğruysa, bunu cazibe, kurnazlık ve ara sıra kirli anlaşmalarla yapmıştı. Ama bunu hep ama hep kurnazca yapmıştı. Bu neredeyse onun alametifarikasıydı.

Bugüne kadar.

Birdenbire tüm bunlar pencereden dışarı fırlamış, o saç tokası gibi bir kenara atılmıştı. Nedenini bilmiyordum ama o küçük ayrıntı sürekli aklıma geliyordu, belki de Mircea'nın saçlarına her zaman biraz takıntılı olduğum için. Doğrusunu söylemek gerekirse, çok güzel saçları vardı. Ve şimdi özgürdü, artık hiçbir şekilde hapsedilmemiş ya da kısıtlanmamıştı.

Adamın kendisi gibi, bir konsolosa bakıyor.

Marco ne demişti? "Bazen kimin öne çıkmaya, dişe diş mücadele etmeye, geri adım atmaya istekli olduğuyla ilgilidir." Mircea bunu kesinlikle yapmıştı ve benim aksime, blöf yaptığını düşünmüyordum. Marlowe'a öyle söylemişti ama Parendra odamıza yaklaşırken yüzünü görmüştüm.

Belki de konsolosun endişelenmesi gereken bir şey vardı.

Ben de öyle. Çünkü Cesur Mircea benim tanıdığım sabırlı adam değildi. Tony'nin berbat mahkemesinde bütün bir yılını geçiren ve bir gün Pythia olabileceği ihtimaline karşı bir çocukla arkadaşlık eden adam. O adam şantaj konusunda ne yapacağımı görmek için bekleyecekti, çünkü henüz bir karar vermemiştim. Ama bu adam?

Hemen başka bir baskı kaynağına ve çok daha iyi bir baskı kaynağına yöneldi. Pritkin'in gerçek kimliğinin ortaya çıkması fikrinden nefret ediyordum, çünkü bundan nefret edeceğini biliyordum. Son derece özel bir adam, bunu inanılmaz bulurdu.

Nereye giderse gitsin etrafının sarılması ve mahremiyetinin sürekli ihlal edilmesi çok can sıkıcıydı. Ama onun adına üzülmüş olsam da korkmamıştım.

Artık öyleydim.

Bu Mircea sonsuza kadar beklemeyecekti. Hele ki beş yüz yıldır istediği şeyi elde etmek için gerekli araçlara sahipken.

-Ya da onun o zeki, kıvrımlı beyninde. Hiç denemeden etrafımda daireler çizen.

Belki de daha önce yanılmıştım; belki de deniyordu. Çünkü ben durumumu açıkça ortaya koyduktan sonra bile, *Lizzie*'den sonra bile aynı şeyi söylemeye devam etti: hiçbir şey yapmayacaktı, riske girmeyecekti. *Yapamayacağından* değil, *yapmayacağından*. Fikrini değiştirene kadar, çünkü bu tamamen onun elindeydi, değil mi? Artık her şey onun seçimine bağlıydı.

Ve benimkini.

İçimi bir ürperti kapladı, çünkü ince pamuklu örtü hiçbir işe yaramıyordu. Daha fazla örtmek için onunla mücadele ettim ve sonra biri koluma dokundu. Başımı kaldırdığımda Marco'nun geri döndüğünü ve endişeyle bana baktığını gördüm.

"Hey. İyi misin?"

Başımı salladım ama konuşmadım.

"Bunu şimdi yapmak zorunda değilsin," dedi bana çömelerek. Ve kaşlarını çatarak avucunun altındaki deriye baktı. "Buz gibisin. Yatakta olman gerek."

"Bir dakika içinde," dedim ve şaşırdım, sesim oldukça normal geliyordu. Sanki burada oturmuş patronunu öldürmeyi düşünmüyordum.

Tek sorun da buydu: Ben değildim. Olmalıydım; Lizzie'nin dediği gibi, bu işin bir parçasıydı. Ama bu . . . Bunu yapamazdım. Yapamayacağımı *biliyordum*. Bu geceden sonra bunu bir daha kimseye yapabileceğimi sanmıyordum. Bu korkunçtu, korkunç! Ve Mircea-

Tekrar ürperdim ve Marco daha sert kaşlarını çattı.

"Tamam, bu kadar. Yatma vakti geldi. Toplantı iptal edildi," diye ekledi, önüme bakarak. Yüzüm dışarıya, yemyeşil çiçek saksıları ve yeşilliklerle dolu yükseltilmiş kutulardan oluşan bahçeye dönüktü. Ama şimdi arkamı döndüm.

Ve süitin girişinin hemen içinde duran, yüzleri gölgede ama gözleri gecenin içinde altın gibi parlayan karanlık şekillerden oluşan bir kalabalık gördüm. Onları ilk gördüğüm zamanki gibi görünüyorlardı, sanki yıllar önceymiş gibi geliyordu.

onları tuhaf, rahatsız edici, gizemli bulmuştum. Karanlığın içinden bana bakan düzinelerce kedi gibi. Ama artık rahatsız olmuyordum, çünkü bunlar tanıdığım, *güvendiğim* adamlardı.

En azından çoğu.

"Bu gece Mircea ile konuştum," dedim aniden. "Bir anlaşmaya vardık. Ben savaş konseyi için bir iyilik yapacağım, o da-"

"Savaş konseyi nedir?" Bu Lorenzo'ydu, sürünün ortasında bir yerden. Onu göremiyordum, çünkü benden sadece birkaç santim uzundu, yiyeceklerin bol olmadığı bir dönemde doğmuştu. Ama son yüzyıl içinde edindiği Brooklyn aksanını tanıdım.

Döngünün dışında tutulan tek kişinin ben olmadığımı tahmin ediyordum.

"Bugünlerde Daire ve senato liderlerine ve savaşa yardım eden diğer herkese böyle diyorlar. Toplantılarından birine rastladım-"

"Tökezledin mi? Neden davet edilmedin?"

Bu Santiago'ydu, Mircea'nın İspanyol ustalarından biri. Mircea'nın adamlarının yaklaşık yarısı ve ustalarının üçte ikisi İtalyan'dı ve lanetlendikten sonra dünyanın o bölgesinde uzun süre kaldığı sırada edinilmişti. Ama on altıncı yüzyılda Santiago de Compostela'ya hacca gitmek de dahil olmak üzere başka yerlere de gitmiş ve sonunda şehrin adını taşıyan bir vampirle evlenmişti.

Mircea kendini hâlâ inançlı biri olarak görse de bu yolculuk dini bir coşkudan kaynaklanmıyordu - bu da onun çoğu vampirden farklı olduğu bir başka yönüydü. Ama önde gelen bir rahip vampir öldürme tugayı kurduğu için gitmişti. Her yıl şehre gelen çok sayıda hacıya, Avrupa'ya bir leke gibi yayılan bir kötülük olduğunu ve bunu yok edebilecek tek kişinin kendileri olduğunu söylüyordu.

Bu bir sorundu, çünkü insanlar Avrupa'nın dört bir yanından oraya gömüldüğü varsayılan Aziz James'in kutsamasını almak için geliyorlardı. Bunun yerine çoğunlukla aldıkları şey, pelerinlerine takmak için ucuz bir teneke iğne, hızlı bir kutsama ve boş bir cüzdan oluyordu. Ve bir süreliğine, rahibin talimatlarıyla birlikte bir vampir öldürme kiti.

Oldukça iyi talimatlardı. Kitlerle birlikte verilen ve hacılara farklı türlerde kutsal su olduğu söylenen iksirler de oldukça etkiliydi. Karşılığında tek bir şart vardı: Tüm kemikleri Compostela'ya geri göndermek.

Kâhin bunun, varlıklarıyla kenti ya da kasabayı lanetlememeleri için onları kötülüklerinden arındırmasına izin vermek için olduğunu söyledi. Ama gerçekte, o

onları satıyordu. Vampir kemikleri iksir satıcıları için bir servet değerindeydi, çünkü karıştırıldıkları iksirin etkisini büyük ölçüde artırıyorlardı. Ancak mevcut konsolos iktidara geldikten sonra, kısmen Mircea sayesinde bu ticaret ciddi bir darbe almıştı.

Senato için yaptığı ilk işlerden biri Venedik'teki ticaretin durdurulmasına yardımcı olmak ve daha sonra tüm Avrupa'da ticareti düzenleyen büyücülerle bir anlaşma müzakere etmekti. Daha sonra rahibi bulmak ve Santiago'daki dolandırıcılığı sona erdirmek için görevlendirildi, bazı yerel vampirlerin yardımıyla birlikte, bunlardan biri sonuçta ortaya çıkan kavgada öldürüldü. Mircea'nın hayatını kurtarıırken öldüğünden beri, Mircea başka bir yere sığınamayan çocuklarından bazılarını ailesine katmıştı. Buna, o zamandan beri kendisine şiddetle sadık olan Santiago da dahildi.

Bundan sonra onu pek göremeyeceğime dair bir his vardı içimde. Ya da muhtemelen geri kalanların çoğunu. Mircea'nın ailesine olan sadakati meşhurdu ve gördüğüm kadarıyla onlar da Mircea için aynı şeyi hissediyorlardı. Özellikle de diplomaside berbat olduklarını kanıtlamalarına rağmen görevde tutulan adamlarımın çoğu... Çünkü kötü muamele görebilecekleri başka ailelere gitmelerine izin vermek düşünülemezdi.

Neden şimdi onu bırakmayı düşünsünler ki?

"Bundan sonra savaş konseyinde olacağım," dedim, artık ne olduğunu hatırladığımdan emin değilken sesimi sabit ve normal tutmaya çalışarak.

"Çok doğru," dedi bir başkası. "Pythia'yı davet etmediğimizi düşünsenize!"

Genel bir anlaşma mırıltısı vardı ve bu beni neredeyse tekrar gözyaşlarına boğuyordu. İlk geldiğim zamanı hatırladım; Mircea'nın adamları gücümden korkmakla şahsıma kızmak arasında gidip gelmişlerdi. Buraya Avustralya demişlerdi, çünkü kendilerini iktidarın merkezinden sürgün edilmiş gibi hissetmişlerdi. Bu arada ben de onlara çok içerlemiş, onları bebek bakıcısı ile hapisane gardiyanı arasında bir şey olarak görmüştüm. Gitmelerini çok istemiştim.

İroni, son zamanlarda hayatımda süregelen bir temaydı.

Boğazımı temizledim. "Her neyse, nasıl çözeceklerini bilmedikleri bir sorunları var. Ben bunu ortadan kaldıracam ve siz de bende kalacaksınız, hepiniz."

"Bir sorun olmalı," dedi Roy öne çıkarak. Elinde, içinde küçük parçalar yüzen bir bardak vardı. Muhtemelen nane likörüydü; klişelerle oynamayı severdi. "Buna degeceğimize emin misin?"

"Sen buna değersin." Sesim kısık çıkmıştı, utanç vericiydi ama sinirlerim bozulmuştu. Marco haklıydı; yatakta olmalıydım. Ama önce bunu yapmalıydım.

Ayağa kalktım çünkü bu, uğruna ayağa kalkılacak türden bir şey gibi görünüyordu.

Patronla aramızın nasıl olduğunu düşününce, anladıklarından emin olmam gerekiyordu. Emin olmam gerekiyordu!

"Bu gecedan itibaren özgür temsilcilersiniz," dedim. "Mircea durumunuzu benim ellerime bıraktı, ama ben onu tekrar sizin ellerinize bırakıyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Roy kaşlarını çatarak sordu.

"Mircea'ya geri dönmeyi tercih ederseniz, dönebilirsiniz. Bunun birçoğunuzun istediği bir görev olmadığını biliyorum ve hepiniz ustasınız, çoğunuzun kendi mahkemeleri var. Eminim daha önce yaptıklarınıza kıyasla bunu sıkıcı bulmuşsunuzdur."

Biri kakhahayı patlattı. "Özür dilerim," diye bir ses yükseldi arkadan. "Sadece, uh, pek sıkılmadım."

"-ya da bazen korkutucu," diye devam ettim, çünkü burası böyleydi. Sessiz olana kadar sessizdi ve sonra *gerçekten* de değildi. "Dürüst olmak gerekirse, bunun daha iyiye gitmesi pek mümkün değil. Hatta tam tersi olacak."

"Peki bu ne anlama geliyor?" Bu Rico'ydu, arkadan öne doğru ilerliyordu, onu tanıyanlar bilir, ayakta durmuş sigara içiyor, o keskin, kara gözleriyle her şeyi izliyordu. Ama şimdi ilgisini çekmiştim, muhtemelen Rhea'yı tehdit ettiğim düşüncesiyle.

Ve bunu şekerle kaplamayacaktım.

"Savaşta'yız. Dahası, sarayın kendisinin de düşmanları var ve her geçen gün artıyor gibi görünüyorlar. Şu anda, covenler kızgın-"

"Evet, duyduk!" dedi bir başkası hevesle.

"-ve diğerleri de öyle. Bir şehri yok etmeye çok yaklaşan ve bir sonraki hedefinin biz olabileceği dokuz asırlık, muhtemelen deli bir kara büyücü de dahil."

Bundan sonra bir an sessizlik oldu. "Dediğim gibi," dedi arkadan gelen ses, bu kez biraz daha yüksek sesle. "Sıkılmadım."

"Mircea ile daha güvende olabilirsiniz," dedim onlara. "Faerie'de bile."

Roy içkisini bitirdi, güçlü boğazı çalıyor. Bardağı masaya bıraktı ve memnuniyetle içini çekti. "Evet, ama Faerie'de iyi viski bulamazsın, ya da bana öyle söylendi. Sanırım burada kalacağım."

"İyi düşünün," dedim ona. "Hepiniz. Ve bir şey daha var."

Tereddüt ettim ama bunu daha iyi ifade etmenin bir yolu yoktu. Bunu kabul edeceklerdi ya da etmeyeceklerdi ve bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu. Durumumu netleştirmek dışında.

"Muhtemelen benim size bir şey söylediğim ve Mircea'nın başka bir şey söylediği zamanlar olacaktır. Senato'nun bakış açısını benim anlayamadığım ve asla anlayamayacağım şekilde anlıyor ama ben bundan daha fazlasını anlıyorum -anlamak zorundayım-.

Benim doğaüstü topluluğu bir araya getirmem gerekiyor, sadece senato için ekstra bir silah olmam değil. Bu da demek oluyor ki bazen Mircea ve ben aynı takımda olacağız, yan yana savaşacağız ve bazen de ... savaşmayacağız.

"Bazılarınız özgürleşti; hepiniz hangi emirlere uyup hangilerine uymayacağınıza karar verecek kadar güçlüsünüz. Asıl soru şu: İş başa düştüğünde kimi dinleyeceksiniz? Çünkü her birinize ne kadar değer versem de, kesinlikle güvenemeyeceğim insanların sarayımı korumasına izin veremem."

"Bize güvenmediğini mi söylüyorsun?"

Arayan yine Lorenzo'ydu, grubun ortasında bir yerden. Sesi incinmiş gibiydi. Göğüs kemiğimin hemen altında bir sızıya neden oldu, çünkü bu benim de istediğim bir şey değildi. Ama yapılması gerekiyordu.

"Ben tam tersini söylüyorum," dedim ona. "Sana güveniyorum, bu yüzden sana bunu söylüyorum ve sana vazgeçme şansı veriyorum. Senin hakkında kötü düşünmeyeceğim; bir vampir ailesinin nasıl işlediğini anlıyorum ve senden istediğim şey

. . . zor. Bazılarınız bunu imkansız bulabilir. Bu sorun değil. Sorun olan şey burada kalıp bir başkasının tüm gerçeklere sahip olmadığı halde emirlerime karşı gelmesine izin vermektir. Ya da bilse bile.

"Burası benim sarayım ve siz de benim adamlarımsınız." Fred'in salonun kapısında durduğunu gördüm ve onunla göz göze geldim. "Yoksa burada hiç olmayacaksınız."

Otuz Sekizinci Bölüm

Denememe rağmen hala yatağa gitmedim. Çocuklar çıktıktan sonra mutfağa gidip sıcak çikolatamız var mı diye baktım. Sıcak ve rahatlatıcı bir şeyler içmeyi çok istiyordum ama kahve beni yorgun düşürecek ve dinlenmeye ihtiyacım vardı. İyi bir alternatif olarak çikolatada karar kıldım.

Ama tabii ki o kadar kolay değildi.

Devasa bir yerdi, nedense on dokuz yirmili yıllara pırıl pırıl bir övgü niteliğindeydi, zeminde art deco desenli küçük siyah-beyaz karolar, teneke bir tavan ve parlak pirinç armatürlerle eski moda görünümlü beyaz porselen aletler vardı. Hatta duvarlarda yirmili yıllardan kalma, çoğu siyah-beyaz çerçeveli tablolar da vardı ve hepsi de inanılmaz derecede uzun vücutlu güzel insanların pek bir şey yapmadan etrafta uzanışlarını gösteriyordu. Binlerce dolaba benzeyen bu yerde bir şey bulmak için ihtiyacım olan harita yoktu.

Sonunda pes ettim, birinin lavabolardan birine bıraktığı kül tablası kupasını yıkadım ve yatağa yöneldim.

O sefer neredeyse başarıyordum.

Yolun yarısına geldiğimde küçük bir yaratık koşarak bacaklarımın etrafında dönmeye başladı ve beni çelme takmakla tehdit etti. O kadar yorgundum ki onun dün sabah aldığım ve Rhea'nın odasında duran kadife puf olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Sadece satın almak için böyle davrandığını düşünmüştüm ama meğer her zaman çok hareketliymiş.

Sonra yine geldiği gibi enerjik bir şekilde koridordan birine doğru kaçtı. Bir süre arkasından baktım, biraz şaşkındım, çünkü hareketli mobilyalara alışık değildim. Sonra yatağa doğru devam ettim.

Sadece hayır.

Çünkü geri gelmişti. Ve eskisinden daha da büyük bir takılma tehlikesi yaratıyordu. Bu sefer neredeyse kırımın üstüne düşüyordum ve bacaklarımı çevrelediğinde kaşlarımı aşağı doğru çatarak şimdi ne olacağını merak ettim. Özellikle de beni itmeye başladığında.

Ve sonra tekrar uzaklaşmaya çalıştığım da inciklerime çarptı. Çember, çarpma, çember, çarpma.

Arkasını döndü ve birkaç adım öteye kaçtı. Orada öylece durdum, uykulu gözlerle onu izledim.

Daire, çarpma, daire, çarpma. Çember, çember, çember, çember. Ve tamam, bu kadarı yeter!

Ama öyle düşünmüyor gibiydi, tekrar koşturmayla başladı ve sonra durdu, küçük şişman püskülleri sabırsızca sallanıyordu, sanki benden-

Oh.

Derin bir iç çektim çünkü onu hiçbir yere kadar takip etmek istemiyordum ama bütün gece kapıma çarpmasını da istemiyordum. Kapatma düğmesi var mıydı? Bakmak için yürüdüm, ama ben onu yakalayamadan, deli gibi koridorda koşuşturmayla başladı.

Sadece bir kapının önünde durdu ve püsküllerini bana doğru salladı.

Yaklaştığım da buranın Augustine'in geçici stüdyosu olduğunu fark ettim.

Kapının altında bir ışık yanıyordu, yani içeride biri vardı ama bu rahatsız edilmek istediği anlamına gelmiyordu. Gerçekten işe yarayan kıyafet için ona teşekkür etmek istedim ama bu sabahı bekleyebilirdi.

Her şey sabahı bekleyebilir, diye düşündüm, kocaman bir esneme başımı ikiye bölmekle tehdit ederken.

BUMP!

Çılgına dönmüş küçük puf şimdi de kapalı kapıyı kırabilecekmiş gibi kendini ona doğru fırlatıyordu. Kapı açılmadan ve Augustine'in kafası dışarı çıkmadan hemen önce, garanti istemem gerektiğini biliyordum, diye düşündüm. "Lanet olsun!" dedi beni görünce ve kapıyı suratıma çarptı.

BUMP! BUMP! BUMP!

Kapı tekrar açıldı ve ardından aynı hızla kapandı, ancak kızgın mavi bir gözün bana bakması için yeterli boşluk bırakıldı. "Gecenin bir yarısı!"

"Bir de bana sor." "Ne

istiyorsun?"

"Yatağımı."

"O zaman yatağına git!"

"Tamam," diye kabul ettim ve bunu yapmak için döndüm, ama puf yoluma çıktı.

Küçük ama kararlıydı ve ben uykulu ve dengesizdim. Bu sefer beni yere sermeyi başardı. Ve Augustine'e geri döndü. Ve kapıdan içeri, çünkü Pythia'nın ani bir saldırısını beklediğini sanmıyorum.

benden daha fazla. ılık atıp geri sıçradı, bazı giysi raflarına çarptı ve yere düştü.

Beni yukarı bakmaya bırakarak-

"Bu da ne böyle?" Gözlerimi baş aşağı, ürkütücü ve çok yakın olan bir şeye odaklamaya çalışarak sordum.

"Hayır, hayır, hayır, geri çekilin!" Augustine yuvarlanmış bir kıyafet yığınının içinden bağıırıyordu. "Yaklaşmayın!"

"Ben yapmadım," dedim ona.

"Seninle konuşmuyordum!" diye hırladı, sağa sola savruldu. Ancak askı kafasının üzerine çöktü.

Bu biraz daha drama neden oldu, ama bakmakta olduğum için fark etmedim bile-

Neye baktığımı bilmiyordum.

Küçük, biraz buruşuk ve çoğunlukla keldi. Şurada burada birkaç ipeksi uzun beyaz saç teli vardı ve bir havalandırma deliğinden gelen hava akımıyla uçuşuyordu. Çoğu yumru yumru küçük bir kafadan fışkırıyordu ama birkaç tanesi küçük, pörsümüş bir yüzden geliyordu. Bu yüzden bir erkeğe baktığımı düşündüm ama emin olamadım.

Yüzü pek de sevimli değildi, küçük şirin bir düğme burnu vardı ama derisinin altında garip şişlikler vardı, sanki siğil çıkarmayı düşünüyormuş da bir türlü karar verememiş gibiydi. Çoğunlukla eksik dişlerden oluşan bir ağız vardı ama kalan birkaç dişi de beyaz ve parlaktı. Ama bütün bunları fark etmedim bile, çünkü gözleri çok güzeldi, diye düşündüm, içinden altın çizgiler yayılan kocaman, morumsu kürelere bakarken. Menekşe rengi bir gökyüzünde batan ikiz yıldızlara benziyorlardı, gün doğumu ve gün batımı bir aradaydı ve küçük yüzünde o kadar parlak bir şekilde parlıyorlardı ki artık onu zar zor görebiliyordum.

"Çok güzel," diye mırıldandım, çünkü öyleydiler. Minik yaratık bana nazikçe gülümsedi.

Sonra kafama bir süpürge sapıyla vurdu ve dünya yüzmeye başladı.

"Orospu çocuğu!" Artık zonklayan başımı tutarak ve sonraki darbeleri savuşturmaya çalışarak söyledim, ama hiç darbe yoktu. Muhtemelen bir Doberman ruhuna sahip orabım o her neyse yere düşürdüğü ve onu vahşileştirmeye çalıştığı içindi ama dişleri yoktu. Ancak oldukça ağır, sert ve küçük ayakları vardı ve sallanan püskülleri avının yüzüne çarparak görüşünü engelliyordu.

İşte bu yüzden o küçük çatlak ayağa kalkıp süpürgeyi kaptığımı görmedi. Tabii ki onu kullanmadım. Kendimi gelecekteki kafa travmasından kurtarmak dışında hiçbir şey yapmadım, ama bunu asla bilemezsiniz. Yaratık mobilyalarla boğuşmayı bıraktı ve korku içinde önümde büzüldü, yaşlı, yaşlılık lekeli elleri şekilsiz kafasının üzerinde kıvrılmıştı.

Augustine süpürgeyi elimden çekip almadan önce, *ne olduğunu* merak ederek tehditkâr bir şekilde sallamadığım süpürgeye baktım.

Sonra onu bir kenara fırlattı, püsküllü savunucumu tekmeleyerek uzaklaştırdı ve küçük, yaşlı her neyse onu nazikçe kollarının arasına aldı. Ve sanki saldırgan benmişim gibi başının üstünden bana dik dik baktı! Bir süre öylece durdum, sallanıyordum, başım zonkluyordu ve sonunda eğildim.

Arkamı döndüm ve kapıdan çıkmaya başladım ki uzun parmaklı bir el kolumu yakaladı. "Neler olduğunu bilmek istemiyor musun?"

"Hayır."

O da tabii ki bana anlatmaya devam etti.

"Onu hapsediyorlardı! Başka seçeneğim yoktu!"

Pişman olacağımı bildiğim için iç çektim ve arkamı döndüm.

"Kimdi?"

"Lanet olası cadılar!"

Yemin ederim kalbim buz kesti. "Ne? Cadılar mı?"

"Bana öyle bakma! Bu senin hatan! Bana söylemezdin, yoksa kulak misafiri olmak zorunda kalmazdım-"

Sikeyim.

"-ve kızları o elbiseyi ilk aldığınız yere kadar takip edin-"

Sikeyim.

"-ve onu bir tür üçüncü dünya atölyesinde çalışırken buldum-" SIKTIR.

"-bu yüzden tabii ki onu dışarı çıkarmak zorundaydım-"

"*Onu cadılar meclisinden mi çaldın?* Peşimden gelmelerine şaşmamalı!"

Augustine onu başından savdı. "Bunu zaten yapıyorlardı, temsilcilerinizin çıkardığı kargaşada onu bu şekilde dışarı çıkardım. Temiz çıktım," diye beni temin etti, sanki bu her şeyi daha iyi yapıyormuş gibi. "Kimse beni görmedi-"

"Koy. Onu. Geri!"

"Hayır. A. Chance!"

"Augustine!"

"Daha kim olduğunu bile bilmiyorsun!"

"Bilmek istemiyorum!"

"Yapacaksın. Bu-"

Bir parmağımı kaldırdım. "İlk olarak: tehlikeli mi?"

"O," diye tersledi Augustine, "ve hayır. Onu korkuttun!"

"Özür dilerim." Başım biraz daha zonkladı. "İkincisi: Başa çıkmam gereken bir şey mi?"

"O, ve hayır! Bunun seninle hiçbir ilgisi yok!"

"Harika. Üçüncüsü: Marco öğrenmeden onu buradan götür. Ve cadıların onu aldığını, burada yaşadığını ya da benimle bir ilgin olduğunu öğrenmelerine izin verme!"

Elinden kurtuldum ve kapıyı kapattım.

Bir an beni takip etmeyeceğini umarak orada öylece durdum. Bir an için, takip etmedi. Bir süre sonra içimi çektim ve başımın tahtaya yaslanmasına izin verdim.

Bu korkakça bir hareketti, bunu biliyordum ama o anda umurumda değildi. Uyku dışında pek bir şey umurumda değildi ve o çikolatayı da alamayacaktım. Sadece ben olsaydım, yatağa giderdim ve bir metre boyunda, süpürge saplı, deli bakışlı atölye işçileri hakkında endişelenmezdim.

Ama sadece ben değildim.

Rico, diye düşündüm. Yaygara koparmayacak kadar rahattı ama durumu izleyip bu küçük adamın Augustine'in iddia ettiği kadar zararsız olduğundan emin olacak kadar da gayretliydi. Ama neredeydi?

Onlardan herhangi biri neredeydi?

Birden tüm koruma ekibimin kalkıp gittiğini, sanki cehennemden şartlı tahliye edilmişler gibi neşeyle gecenin karanlığına doğru koştuklarını hayal ettim. Çünkü onlara böyle bir seçenek sunmuştum, değil mi? Bunu neden yapmıştım?

Aptal mıydım?

Kanıtlar aptallığı işaret ediyordu. Zonklayan şakağımı ovuşturdum.

Elbette Jonas, telefonu elime alır almaz bana istediğim sayıda savaş büyücüsü temin etmekten mutluluk duyacaktır. Ve *bu* eğlenceli olmaz mıydı? Tanıştığım savaş büyücülerinin çoğunun sert, yetkin ama yargılayıcı yüzleri gözümün önüne geldi.

Sonra birkaç gün önceki Roy'u gördüm, burnunun üzerinde çiller vardı, kızıl saçları güneş ışığında parlıyordu. Görünüşe göre destansı seviyelere yaklaşan küfür kavanozu parasıyla alacağı tütsü hakkında gülüyor ve Fred'e bize nasıl bütün bir domuz tüttüreceğini anlatıyordu. Bu konuda son derece neşeliydiler ve bir saat kadar hardallı ve domatesli sosların erdemlerini tartıştılar.

Fred.

Kalbim acıdı.

Sonra koridorlardan birinde yankılanan tuhaf sesler kafamı kaldırmama neden oldu.

Yakınlarda, yarım ay şeklindeki kanepelerin olduğu salonda buluşan üç kişi vardı. Oraya geri döndüm, çünkü seslerin nereden geldiğini anlayamıyordum. Anladığım kadarıyla yatak odalarına giden koridordan ya da birilerinin gece geç saatlerde kitap okuyor olabileceği kütüphane ve sınıf kanadından gelmiyordu. Şu anda dolduracak kimsenin olmadığı ofislere ve resmi dinleyici odasına giden koridordan geliyordu ki bu çok garipti çünkü ben dahil kimse oraya inmezdi.

Bu gece hariç.

Çünkü bu gece, büyük, yankılı oda bir eğitim salonu olarak yeniden düzenlenmişti.

Belki de eğitim değildir, diye düşündüm, kapıdan içeri girer girmez yanımdaki duvara bir büyü ateşi çarptı. Havayı yakacak kadar sıcaktı ama sıvada en ufak bir iz bile bırakmamıştı, göremediğim ama muhtemelen bir siper olan bir şey tarafından emilmişti. Bu iyiydi, çünkü hemen arkasında bir düzine daha cıvata vardı.

İçgüdüsel olarak eğildim ve durumu değerlendirmeye çalıştım ama hepsi aynı yere isabet etmiyordu. Her yere sekiyorlardı, çünkü Saffy'nin önünde bir tür kalkan vardı - o da görünmezdi, ama sanki orada bir şey varmış gibi kolunu kaldırıyordu. Ve sanırım vardı, çünkü güç patlamaları birkaç metre önüne çarpıyor ve kalkan onları emene kadar havada kırmızı veya turuncu parıltılar bırakıyordu.

Kalan enerji farklı yönlere sıçradı, ancak onun yavaşça geri çekilmesine neden olan şey hariç. Ya da daha doğru bir ifadeyle, onu geri iten ve buna rağmen ayaklarını son derece cilalı zeminde kaydıran şey.

pozisyonunu korumak için elinden geleni yaptı. Ve sonra büyük bir patlama bunu aşmaya karar verdi ve bir devin balyozunun gücüyle ona çarptı.

Saffy havada takla attı, ama muhtemelen benim yapacağım gibi yüz üstü yere çakılmak yerine, bir şekilde tek dizinin üzerine çöktü. Yaklaşık yarım saniyeliğine. Tekrar ayağa fırlayıp kendi asasını çıkarmadan önce.

"Tamam, bu kadar!"

"Kendini savun!" Bu Rhea'ydı, uzun siyah saçları öfkeyle bükülmüş yüzünün etrafına dökülmüştü.

"Bir sonraki fırlatacağım şey savunma olmayacak!" Saffy tersleyince Rhea'nın gözleri dışarıda gökyüzüne yayılan şimşek gibi parladı.

"Devam et!"

"Yapmayacağımı mı sanıyorsun?"

"*Devam et* dedim!" Ve dışarıda, nereden geldiğini anlayamadığım bir gök gürültüsü koptu.

Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu.

"Neler oluyor?" Ayağa kalkarak sordum. Sanki o ana kadar görünmezmişim gibi iki kız da ayağa kalktı.

Tabii ki, belki de öyleydim - ya da daha iyisi. Sütün geri kalanı gibi taht odası da, çocukların taktığı isimle, sınırsız bütçesi ve şüpheli zevki olan bir megaloman tarafından tasarlanmıştı. Ancak, ilk kez kendini dizginlemişti. Sadece ne kadar zengin olduğunu göstermek için garip dekor seçimleri yapmak yerine, dışarıdaki manzaranın doğal güzelliğinin onun için iş yapmasına izin vermişti. Her gün odayı gül ve altın rengiyle yıkayan, kapının karşısındaki taraf boyunca uzanan tavandan tabana devasa pencerelerle daha da etkileyici hale gelen muhteşem şafak ve gün batımını aşmak zor olurdu.

Ancak, geceleri gökyüzünde yıldızların oluşturduğu pusla yansıyan ışıltılı şehir manzarası da hiç fena değildi. Gerçekten rekabet edemezdin. Yine de kızların dikkatini çekmiş gibi görünüyordum.

"Neler oluyor?" Tekrarladım, çünkü ikisi de orada öylece duruyorlardı. Saffy meydan okuyan, suçlu ve cidden kızgın görünüyordu, Rhea ise ...

Rhea biraz çılgın görünüyordu.

Rico arkamdan gelerek, "Saatlerdir böyleler," dedi.

Elinde bir tepsi vardı, üzerinde de dumanı tüten kakao bardakları. Çünkü Rico bir *tanrı*.

"İstedığimin bu olduğunu nereden bildin?" Bir tane alarak sordum.

"Mutfakta bu konuda mırıldanıyordun."

"Öyle miydin?" Tamamen mümkün. "Orada hiçbir şey bulamıyorum." "Çok büyük," diye kabul etti. "Ben de hâlâ öğrenmeye çalışıyorum."

"Burada asla öğrenecek kadar uzun kalmayacağım," dedim ve bir yudum aldım. Dilimi haşladı ama umurumda değildi. Sıcaklık, rahatlık ve üstüne üstlük çikolata. Neden herkes kahve içer ki?

"İyi mi?" diye sordu, beni izliyordu.

Başımı salladım ama cevap veremedim çünkü burnum çoktan bardağa geri dönmüştü. Tami'nin varışta bulduğu büyük fincanlardan biriydi, bir fincandan çok daha fazlasını tutan ağır taştan yapılmış şeylerdi. El ısıtıcısından daha iyiydiler.

"Bunu kremayla mı yaptın?" Sordum, çünkü çok lezzetliydi. "Um," dedi Saffy.

Rico bana "Yarı yarıya," diye bilgi verdi. "Krema tek başına çok ağır. Çok zengin, değil mi?"

"Eğer çikolatadan bahsediyorsanız çok zengin olmanın mümkün olduğunu sanmıyorum," dedim dürüstçe.

"Uh, merhaba?" Arayan yine Saffy'ydi.

Rico'ya, "Augustine'in odasında küçük bir ... adam var," dedim. "Bence zararsız biri, ama eğer hâlâ gemideysen-"

"Hâlâ gemideyim," dedi bana kararlı bir şekilde ve aptal bir gülümsemenin yüzüme yayılmasına engel olamadım.

"Bu ... iyi," dedim ve gözlerimin ıslandığından şüphelendim.

"Diğerleri buluşuyor," dedi bana. "Alt kattaki eski süitte." Demek hepsi oraya gitmişti.

"Marco onlara karar vermeleri için yirmi dört saat veriyor," diye ekledi.

Başımı salladım ama soru sormadım. Neye karar vereceklerine onlar karar verecekti. Açıkçası bu konuda konuşma ihtiyacı hissetmeleri bile içimi rahatlatmıştı.

Boğazımı temizledim. "Peki, küçük adam hakkında-"

"Onu tanıyorum," diye teminat verdi Rico. "Augustine'in giysisi gözleri yanıltıyor ama daha fazlası değil."

İşte bayanlar ve baylar, vampir korumaların bu kadar harika olmasının nedeni de buydu. Hiçbir şey onları geçemezdi. Minnetle gülümsedim ve koluna dokundum. "Teşekkürler."

Ayık bir şekilde başını salladı.

"Bölmek istemezdim ama," dedi Saffy. "Ama bize bağırmayı falan planlamıyor muydun?"

"Burada sizin için de fincanlar olduğunu belirtmeyi planlıyordum."

Önce birbirlerine, sonra bana baktılar. Sonra yanıma geldiler, çünkü çikolata vardı. Rico kalan kupaları dağıttı.

"Kendin için bir tane yapmadın mı?" Ona sordum, çünkü bu adil görünmüyordu.

"Çikolatayı sevmiyorum," dedi bana. "Ne?"

Nefesim kesilmiş olabilir.

Merakla başını bana doğru eğdi. "Neden bunu bir kadının yanında söylediğimde böyle bir tepki alıyorum?"

"Ne yanıtı?"

"Sanki az önce küfretmişim gibi."

"Ama bu çikolata," diye belirttim. "Dünyada cennete en çok yaklaştığımız şey bu."

Saffy içkisine homurdandı ve sonra boğuldu. Sırtını sıvazladım ve iyi görünüyordu. "Kahretsin, buna ihtiyacım vardı," dedi bana.

"Seni görmek için bekliyorduk," diye ağzından kaçırdı Rhea. Fincanına dokunmamıştı.

"İşte şimdi beni gördünüz," dedim. "Ve bu soğuyacak. İçsen iyi olur."

Yere baktı ve elinde bir kupa olmasına şaşırılmış görünüyordu. Bir dikişte içti. Saffy çoktan kendi içkisini yudumlamaya başlamıştı ve iç çekerek bitirdi. Kupayı tepsiye geri koydu.

"Tamam," dedi. "Devam et. Ben hazırım."

"Neye hazırsın?" Başım neredeyse bir esnemeyle daha yarılacaktı.

"Söyleyeceğin her şey için."

Ona uykulu gözlerle baktım. "Bir şey söylemeyecektim. Seyirci salonunu çöpe atmazsanız iyi olur. Henüz kullanma şansımız bile olmadı."

"Sana ne demiştim?" Rico ona sordu.

Saffy ellerini kaldırdı. "Hey, koroya vaaz veriyorsun, tamam mı? Bu benim fikrim değildi."

"Senin fikrin olmayan neydi?" diye sordum, o da gözlerini devirdi. "Ona sor," dedi Rhea'ya bakarak.

"İyi misin?" Rhea'ya sordum, o da sertçe başını salladı. Hayır, başka bir deyişle.

Harika.

"Bize bir dakika verir misin?" Diğer ikisine sordum.

Rico Saffy'ye, "Gel, temizlikte bana yardım edebilirsin," dedi. "Tamam, ama sprey lavaboyu ben alacağım!"

"Beni yine o küçük hortumla vuracaksan hayır." Saffy sırtıttı.

"O zaman beni yakalasan iyi edersin!"

Rico'yu peşine takarak hızını artırarak havalandı. Kakao içtim, çünkü güzeldi ve neden burada hiç sandalyemiz olmadığını merak ettim. Tek sandalye, konsolosun tüm tasarım enerjisini harcadığı, yukarıda bahsi geçen tahttı ve iğrençti.

Rhea sözümü kesmeden önce, "Sandalyelerin aslında yaldızlı olması gerekmediğini anladığını sanmıyorum," diye gözlemledim.

"Yarın gideceğim," dedi telaşla, yüzü kıpkırmızıydı. "Anlıyorum ve yarın gideceğim."

Dışarı çıkmaya başladı, ben de kolundan tuttum.

Neredeyse ıskalıyor olmam muhtemelen iyiye işaret değildi.

"Gerçekten yorgunum," dedim, bariz olanı söyleyerek. "Ve yarın yapmam gereken bir şey var. Bana özet versiyonunu verebilir misin?"

Bana öylece baktı. "Mesela şimdi?" Ben önerdim.

"Ben-ama sen-ama ben-" Durdu ve tekrar denedi. "Ama sen *gördün*-"

"Neyi *gördün*?" Sabırlı olmaya çalışıyordum ama bunu yaptığımı düşünmüyordum.

Harika. Tekrar esnedim; elimde değildi.

Rhea tokat yemiş gibi görünüyordu. Ya da belki ben yanlış okuyordum. Bilmiyordum.

Ama sonra yarısını bile anlamadığımı, ama özetle şu anlama gelen bir sürü şey geveledi: Kovenlerin bir tuzak kurduğunu, ama uygun bir yardımcı gibi yer değiştirebilseydi, işler kötüye gitmeden önce kendisini ve Saffy'yi oradan çıkarabileceğini, ama yapamadığını, çünkü onun bir pislik olduğunu, bu yüzden kalmak zorunda kaldıklarını, kovenlerin gitmelerine izin vermediğini ve Rhea patlayana kadar kışkırtmaya devam ettiklerini, çünkü onun bir pislik olduğunu, bu yüzden iki kızın onların tuzağına düştüğünü ve neredeyse beni öldürttüğünü ya da bir savaş başlattığını, çünkü onun bir pislik olduğunu söyledi.

Ya da onun gibi bir şey.

"Ve zavallı Saffy'yi dövüyordun çünkü?" diye sordum.

"Ben-ben değildim. Ben sadece-" Başka bir tirat başlamadan önce kendini durdurdu ve yutkundu. "Eğer yer değiştiremiyorsam," dedi dikkatlice, "en azından dövüş becerilerimi geliştirmeliyim ki bir daha böyle yakalanmayayım."

"Neden sadece vardiya değiştirmeyi öğrenmiyorsun?" diye sordum ve Rhea gözyaşlarına boğulunca hemen pişman oldum.

Kahretsin, diye düşündüm.

Ben bir şey söyleyemeden ya da onu rahatlatmaya çalışmadan kapıdan çıkıp gitti. Bir saniye sonra ben de onu takip etmeye başladım, çünkü kapıdan girerken neredeyse çok huysuz görünen Hilde'ye çarpıyordum. Eski mavi ipek bornozunu geniş göğüslerinin üzerine geçirmiş, başında firfırlı bir şapka vardı ve yüzünde mutlak bir kaş çatma ifadesi vardı.

"Yatak!" diye bağırdı, bir kralın doğumunu ilan eden bir tellalın tüm gösterişiyle.

Tam gözümün önündeydi, bu yüzden biraz geri çekildim. "Ne?"

"Yatak!"

"Benimle mi konuşuyorsun? . . benimle mi konuşuyorsun?" Gerçekten de arkama baktım.

Sonra arkamı döndüğümde kendimi kırmızı yüzlü bir baş yardımcıyla burun buruna buldum. "YATAK!"

"Pythia'nıza bu şekilde hitap etmeniz gerektiğini sanmıyorum," dedim ona.

"Kendini bir kez daha yüzüstü düşecek kadar yorduğunda ona tam olarak böyle hitap etmem gerekiyor! Saatler önce dönmüş olman gerekiyordu! Sence baş savunmacımızın kendini yıpratmasının mahkemeye bir faydası olur mu? Ya bir saldırı olsaydı, hm?"

Ya desteğinize ihtiyacımız olursa? Bunu şimdi yapabilir misin?"

"Şey, sanırım-"

"Hayır! Hayır, yapamazsın. Tekrar söylüyorum, yatağına git!" "Ama Rhea-"

"Bekleyebilir. O genç bayanın öğrenmesi gereken çok şey var ve öğrenecek. Oh, evet, öğrenecek."

Hilde'nin yüzündeki ifade biraz korkutucuydu. Birden

Rhea'nın kaçmış olmasına sevindim.

"Zaten seninle konuşmam gerekiyordu," dedim ona. "Yarın bir iş için anlaşmıştık ve-"

Bildiğim bir sonraki şey, karanlık odamda ağzım açık ama konuşacak kimsem olmadan durduğumdu. Arkamı dönüp dışarı çıkacak ve Hilde'yi bulacaktım. Ve Pythia'nızı öylece değiştirmediğiniizi açıklayacaktım!

Ama sonra yatağıma gördüm.

Ve bir şekilde, kilometrelerce uzanan kadifelerin arasında yüzükoyun yattım, hala kıyafetlerim üzerimdeydi ama kimin umurundaydı ki, çünkü BED.

Yarın hallederim, dedim kendime bıkkınlıkla. Yarın her şeyle başa çıkacağım. Yarın bugünden daha iyi olmak zorunda.

Değil mi?

Bölüm Otuz Dokuz

Her ne kadar öyle başlamış olsa da yarın daha iyi değildi. Tami beni tanrıların kahvaltısıyla uyandırdı ve sadece mükemmel pişmiş domuz pastırması, kurşunlu kristal bir fincanda meyve ve tadı -ve muhtemelen taze çekilmiş- kahveden bahsetmiyorum. Ama aynı zamanda-

"*Bunlar* da ne?" Gözlerimdeki uykuyu kırıştırarak sordum. "Krep."

Onlara biraz daha göz kırptım ve sonra bir çatalla dürttüm. Ama dikkatlice dürttüm. Çünkü en üstteki kek, koca bir yığının içinde görebildiğim tek kek, her zamanki gibi altın sarısı değildi. Daha doğrusu, yer yer öyleydi ama diğer noktalarda ...

"Rafe," dedim başımı kaldırıp ona bakarak.

Tami başını salladı. "Bu sabah geldi. Dağınıklığı düzeltene kadar işe yaramayacağına dair bir şeyler söyledi, her ne demekse..." Kolumu tuttu. "Nereye gidiyorsun?"

"Onu görmek için!" Daha önce konuşmak için neredeyse hiç zamanımız olmamıştı. "Bekle."

"Sorun nedir?" Etrafıma bakındım ama aykırı bir şey göremedim. Sadece yatak odasının kapısı hafifçe açık duruyordu ve aradaki boşluktan . . .

"Kim o?" diye sordum, çünkü aşağıdan gelen sesler yükseliyordu. Salon.

"Davetsiz misafirler," diye uyardı Tami beni. "Giyin ve uşağın kilerine geç. Ben buranın temiz olduğundan emin olacağım."

İç çektim. Ama söyleneni yaptım, üzerime bir tişört ve kot pantolon geçirdim, tarağımı yatak başımda gezdirdim. Yenemeyecek kadar güzel kahvaltımı alıp dışarı çıkmadan önce.

Uşak kileri söz verdiğim gibi terk edilmişti, ancak panjurlu kapılardan içeri neredeyse bağırışlar sızıyordu. Dairenin ana bölümüne açılan kapılardan dışarı baktım ama pek bir şey göremedim.

Var olmayan bir esintide sallanan ve yarım ay kanepelerin bulunduğu küçük salonu dolduran bir grup deri palto dışında.

Kahretsin.

Geri çekildim ve diğer kapıdan mutfığa çıktım.

Rafe kocaman bir önlük ve aÇçı Çapkası giymiÇ, elinde çeÇitli renklerde krep hamuru sıkma ÇiÇeleri tutuyordu. Ocağın yanındaki tezgâhın üzerine mümkün olan her tondan daha fazla şişe saçılmıştı ve burada hiçbir bu dünya için uzun olmayan şaheser üstüne şaheser kızartıyordu.

"Kuş!" diye emretti küçük aksakallı bir çocuk ve muhtemelen dünyanın en büyük sanatçısı şişeleri yere bırakıp tavayı sallamak için durakladı.

"Emin misin?" diye sordu ciddiyetle. "Arkadaşın gibi bir çiçek istemez miydin? Ya da küçük bir kedi? Ya da belki-"

"Hayır! Kuş!" diye ısrar etti, ayağa fırladı ve tavanın içini görmeye çalıştı. Ama boyu yeterince uzun değildi ve Rafe, tahminimce yağ sıçrar korkusuyla onu kaldırmadı. Ama bir süre sonra krebi ustalıklı çevirdi ve bir tabağa kaydırıldı.

Sonra da bunu sırtarak çocuğa sundu.

"Kuş!" dedi mutlulukla, güzelce kızarmış kekin ortasında duran, kanatlarını sanki uçmak üzereymiş gibi açmış nefis mavi kuşa ellerini çırparak.

Marco gülen suratlar, Pikachu ve Mickey Mouse yapmakta oldukça iyiydi. Yukarıda bahsedilen tasarımlardan biri yanlış gittiğinde ortaya çıkan çeşitli böcek gözlü canavarların yanı sıra, başından beri istediği şey buymuş gibi davranmak için hızlıca birkaç boynuz veya diş ekledi. Ama bunlar Rafe'inkilerle aynı seviyede değildi. Hatta aynı *evrende* bile değillerdi.

"Marco'nun oyununu geliştirmesi gerekecek," dedim mutfak adasına bakarak. Bir grup çocuk taburelere tünemiş, paha biçilmez sanat eserlerini mideye indiriyordu.

Tami, "Marco misafirlerinizle meşgul," diyerek benim için bir tabure daha çekti ve bir paspas koydu.

"Bilmek istiyor muyum?" Ona sordum.

"Savaş büyücüleri," dedi Raphael, kaşlarını çatarak omzunun üzerinden bakarken. Çoğu vampir gibi o da Çember'e düşküdü - belki de Tony'ye yıllarca hizmet ettikten sonra daha az düşküdü. "Lord Koruyucu'nun onları senin işin için gönderdiğini mi söylediler?"

Herkes bana baktı.

Bir parça pastırmayı ağzıma götürürken durakladım ve göz kırparak onlara baktım. "Ne?"

"Senin korunman için," dedi Tami, suçlayıcı bir ifadeyle bana bakarak. "Nereye gidiyorsun ki korunmaya ihtiyacın olsun?"

"Onlarla hiçbir yerde."

"AlıŖveriŖe çıktığında neler yaptığını düŖünürsek, gerçekten bilmek istiyor musun?" Roy içeri girerek sordu.

Yanında bir grup çocuk daha vardı ve hepsinin Ŗefe sipariŖleri vardı. Dikkatimin daŖılmasını fırsat bilerek bir Ŗeyler atıŖtırdım, ancak ilerinde muhteŖem bir iek sepeti varken, örgülü sapı mükemmel bir Ŗekilde iŖlenmiŖken, küçük yapraklar ve yaprakların her biri bir bahçeden yeni toplanmıŖ gibi nemli ve taze görünürlen kabarık, hala sıcak krepleri bile ısırmak zordu. Ya da bir sonraki pastanın üzerinde esneyen bir kedi, güneŖ ıŖığı altında uzanmıŖ, sıcaklık ve memnuniyet yayıyor. Ya da en alttakinde, uçuşan bukleleri ve yaramaz sırtıŖıyla bir kapı çerçevesinin arkasından bakan, küçük ayak parmakları eski moda bir geceliŖin sarkan eteŖinin altından dünyaya bakan bir kız ocuŖu.

Bazı genç inisiyelerin yaŖlarında olduŖum zamanlardı. Rafe fark ettiŖimi görünce sırttı ve bir pasta daha çevirdi. "Artık o kadar da farklı görünmüyorsun," dedi bornozumun altındaki çıplak ayak parmaklarıma bakarak.

"Ne kadar kalabilirsin?" Sonsuza kadar diyeceŖini umarak sordum. "En azından bir hafta kadar," diye söz verdi. "Burada kalmanın pek bir anlamı yok.

Ŗu anda süsleme." Hayır, tahmin etmiyorum.

"Neden? Ne oldu?" Tami ikimizin arasına bakarak sordu. Rafe bana baktı.

"Biraz daha pastırma alabilir miyim?" Yutkunarak sordum, çünkü insanları beslemek Tami'nin her zaman dikkatini daŖıttı.

Ama bu sefer deŖil.

"Cassie-"

Sonra Marco içeri girdi. "Bitirdin mi?" diye sordu, tabaŖıma bakarak.

"Neden?"

"Sorunlarımız var."

İçimi çektim ve bir lokma daha yedim. "O zaman sanırım iŖim bitti."

"İŖte," dedi Tami, bıkkın bir ifadeyle. Ve bir demet çıtır çıtır pastırmayı bir dürüm gibi sarmadan önce güzel portremin üzerine koydu. "At

En azından kahvaltını bitir!"

Yağlı ve şuruplu olduğu için memnuniyetle yanımda götürdüm. Eğer insanlar beğenmediyse, lanet olasıca bir yumru yapabilirlerdi. Özellikle de şu insanlar, diye düşündüm, devasa savaş büyücüleri kümesinin kendilerine eşlik ettiği oturma odasına doğru ilerlerken.

Hem de çok.

"Onu lanetleme!" Koridordan çıkıp bir grup mutsuz sihirli polis ve onların dünyadaki en sevmedikleri düşmanlarından oluşan daha da büyük bir grup arasındaki açmaza girdiğimde Eugenie böğürdü.

İçgüdüsel olarak eğildim, dürümümü tuttum, ama hiçbir enerji oku görünmüyordu. Atmosfer onları gerektirecek kadar yoğun olmasına rağmen silah da yoktu. Sadece bir ton cadı, bazıları tanıdık, bazıları değil ve hiçbiri mutlu görünmüyordu.

Yeni olan başka ne var? diye düşündüm ve kolumdan aşağı akmaya çalışan şurubun bir kısmını elimden yaladım.

"En azından saldırmadan önce açıklamam için bana bir dakika verin!"

Evelyn söyledi.

Bu tarafa bakıyor olmasına bakarak, bana doğru olduğunu tahmin ettim.

Etrafıma bakındım ve arkamda beni destekleyen birkaç vampir olduğunu gördüm. İçlerinden sadece biri Roy'du, o da latte içiyordu; biri Emilio'ydu, gözlerindeki uykuyu kırıştırtıyordu ve sadece biz kıvrıkcık saçlıların gerçekten anlayabileceği ölümcül bir yatak başı vakası vardı; ve sonuncusu da Marco'ydu. Ve tamam, Marco devasa kollarını aynı derecede devasa göğsünün üzerinde kavuşturmuştu ve oldukça sert görünüyordu ama hiçbir şekilde saldırı modunda görünmüyordu.

Evelyn'e dönüp baktım ve gözleme yuttum. "Ne?"

Bir süre bana baktı ve sonunda buruşuk bornozumu, dağınık buklelerimi ve çıplak ayak parmaklarımı fark eder gibi oldu. Ve hâlâ üzerinde çalıştığım şuruplu atıştırma, çünkü yeterince peçete getirmemiştim. O zihinsel bir ayarlama yaparken ben biraz daha içime çektim.

"Seni yataktan çıkardık mı?" diye sordu sonunda.

"Mutfaktan çıktım. Kahvaltı ediyordum." Etrafımdaki herkese baktım, bir kısmı yemeğine bakıyordu. "Sen de ister misin?"

Cadılar birbirlerine baktılar. "Ben

yiyebilirim," diye teklif etti

içlerinden biri.

Ve hepimiz mutfığa geri döndük.

Savaş büyücüleri de onları takip etti ve kapının yanında kümelenerek kendi aralarında mırıldandılar. Ama cadılar doğruca Raphael'in yanına gidip

merakla tavaşına baktılar. Sonra da süreci hızlandırmak için üç tava ve vampir hızını kullanarak onlara mükemmel bir şekilde işlenmiş krep portreleri yapmaya başladığında şaşkınlıkla baktılar.

"Mesleğini ıskaladın," dedim usulca, elimi omzuna koyarak kulağına fısıldayabilmek için. "Sen bir şef olmalıydın."

Güldü. "Belki de yeni bir meslek edinirim. Bu kadar zamandan sonra, belki de zamanı gelmiştir."

"Leydi Cassandra?" dedi büyücülerden biri ve başımı kaldırıp baktım. "Kahvaltı ister misiniz?" diye sordum.

Yaşlı, kır saçlı, bronz tenli bir büyücü olan adam bana kaşlarını çatı. Alınmadım; hep böyle bakarlardı. "Hayır. Seninle konuşmak istiyoruz."

"Biz de öyle!" Evelyn çenesinde reçelle tabureden zıplayarak kalktı. Rafe'nin etrafında kümelenen cadıları işaret etti, bazıları şüphe uyandıracak kadar genç görünüyordu ve en az inisiyeler kadar büyülenmişlerdi.

"Geri döneceğim," diye söz verdim, kızlara bakarak. "Yemeğinizi bitirin."

Tartışmak ister gibi görünüyordu, çünkü Evelyn her zaman tartışmak isterdi, ama Zara bir elini koluna koyup onu geri çekti. İlk kez tren istasyonunda tanıştığım ve daha sonra konsolosluktaki saldırının bir parçası olan etkileyici görünümlü kadın arkalarında duruyordu, garip ve yersiz görünüyordu. Onu dışarıda fark etmiştim, gözden kaçırmak zordu ama şu anda uzaktan yakından tehditkâr görünmüyordu. Ya da o kadar etkileyici. Daha çok ufak tefek, kederli ve sönüktü; saçlarının elektrikli kütlesi bile yüzünün etrafına bıkkınlıkla sarkıyordu.

Ayrıca yemek de yemiyordu, her gün böyle bir yemek yiyemediğini düşünürsek bu utanç vericiydi.

Ona baktığımı gördü ve yüzü biraz daha düştü. "Özür dilemek istiyorum-" diye başladı.

"Önce ye, sonra özür dile," dedim ve elinde bardan ödünç aldığı taburelerle geri gelen Tami'ye baktım.

"Meyve suyu mu kahve mi?" Tami taburelerden birini etkileyici kadının dizlerinin arkasına iterek sordu.

"Ne ... ne tür bir meyve suyu?"

Bu bir hataydı, çünkü elimizde sadece elli kadar vardı. Güzel; bu onu bir süre idare eder, diye düşündüm. Ben büyücülerle birlikte dışarı çıkarken Tami onları saymaya başladı.

"Cassie!" Onlar daha tek kelime edemedi Marco oturma odasından seslendi.

"Özür dilerim," dedim ve aceleyle salona geçip kahvaltımın geri kalanını mideye indirdim.

"Buralar hep böyle midir?" Büyücülerden birinin sorduğunu duydum.

"Hayır, bizi günlük çılgınlık başlamadan önce yakaladın," dedim ve sonra yalan söyleyip söylemediğimi merak ettim. Çünkü Rico oturma odasını adımlıyordu ve bu hiç de sürpriz değildi. Ve Rhea kaslı bir adamın üzerine mi atılmıştı?

omuz, ki öyleydi. Özellikle de ağzından çıkan bazı şeyler düşünüldüğünde.

Savaş büyücülerinden biri tepki gösterdi ama ben kolumu onun önüne koydum. "Evimde silah çekersen bir daha evimin içini göremezsin," diye uyardım.

"Ama o Lord Protector'un kızı!" Görünüşe göre haber yayılmış.

"Ve o iyi. Sen iyi değil misin?" Az önce salona taşınan Rhea'ya sordum.

"Beni yere bıraktığında iyi olacağım!" diye tersledi, yüzü kıpkırmızı ve öfkeliydi.

Rico ona kolayca, "Odana döndüğünde seni yatıracağım," dedi.

"Onu hemen yere indireceksin!" dedi kavgacı genç savaş büyücüsü. "Sen karışma!" Rhea hırladı.

Yaşlı savaş büyücüsü durumu değerlendirdi. "Sen karışma," dedi genç adama. Sonra bana baktı. "Sanırım bununla senin ilgilenmen gerekiyor?"

"Evet. Mutfakta kahve var, eğer kimseyi kızdırmazsan." Ağzı buruştu. "Kaçınmaya çalışacağız."

İçeri girdiler ve ben arkamı döndüğümde sadece Marco'yu buldum.

"Nereye gittiler?"

İç çekti. "Odasına mı?" "Ne oldu?"

"Senden daha fazlasını bilmiyorum. Gittiğini bile bilmiyordum."

Rico'nun, Rhea'nın kıpırdanmalarını kontrol etmek için iki ele ihtiyacı olduğuna karar verdiğinde yere düşürdüğü bavula baktı. "Bizi terk mi ediyor?"

Kaşlarımı çattım. "Biliyorsam ne olayım!"

Çantayı aldım ve yarım ay kanepelerin yanından geçtim. Sonra da yatak odalarına giden koridora. Ve keşfettim ki.

Rhea odasına döndüğünde Rico kapı çerçevesine yaslanmış, onu geçici olarak oraya hapsedmişti.

"Çekil yoksa seni çekerim!" dedi ona, öfkeyle.

"Bu olmadan mı?" Rico parmaklarının arasında ustalıkla bir asa döndürdü. "Nereden buldun bunu?"

"Çocukken ben ... İngilizce deyim neydi? Tutkal parmaklı mı?"

"Yapışkan parmaklı! Ve onu almaya hakkın yoktu!"

"Ve gecenin bir yarısı kimseye tek kelime bile etmeden gizlice kaçmaya hakkın yoktu," diye karşılık verdi. "Pythia'n da dahil."

"Ona söyledim!" Rhea gürledi. "Dedim ki-"

"Ne dediğini duydum," diye araya girdi Rico. Çünkü elbette duymuştu. Dün gece Rhea'yla başarısız konuşmamız sırasında o da mutfaktaydı. Bu da vampir kulağıyla odada bulunmakla hemen hemen aynı şeydi. Ama Rhea'nın bunu hatırlamadığını tahmin ediyordum.

Çünkü aniden gözyaşlarına boğuldu. Ama garip bir şekilde sesi hâlâ öfke doluydu. Kapının görüş alanının dışında olduğu için onu göremiyordum ama yarı bağırp yarı hıçkırarak ağlarken sesi çok etkileyiciydi: "Ben *işe yaramazın* tekiyim! Anlamıyor musunuz? Ben her zaman *işe yaramazdım*!"

Başka şeyler de söyledi ama muhtemelen başının güçlü, erkeksi bir göğse bastırılmasından kaynaklanan bir şey yüzünden boğuklaştı. Belki de araya girmek için en iyi an bu değildi. Bavulu sessizce duvarın yanına bıraktım ve sessizce uzaklaştım.

Ancak kendimi bir başkasıyla karşı karşıya buldum, bu sefer Fred'in elinde, koridordaki kapısından gizlice çıkarken.

Neredeyse benim onu gördüğüm anda o da beni gördü ve yüzü paniğe kapılmadan önce bir dizi şekilden şekle girdi. Aniden kırıldı ve koşmaya başladı, sanki cehennemin tüm köpekleri peşindeymiş gibi ön kapıya doğru koşuyordu. Ve vampirler hızlı koşar.

Ama Pythias'ı değiştirmek de öyle.

"Hiç şansın yok," dedim, kapı koluna uzanırken önünde belirdim.

Bu, elini bir küfürle geri çekmeden önce karnımdan dürtülmemle sonuçlandı, ama bu noktada umursamayı geçmiştim. Lanet olsun!

Hayat bana bok gösterisi başlamadan önce huzurlu bir sabah veremez miydi? Sadece bir kez?

"Cassie-"

"Bana 'Cassie' deme!" Tersledim. "O çantayı odana götür, hemen şimdi, yoksa yemin ederim-"

"Ne anlamı var?" diye sordu. "Bildiğini biliyorum-" "Çok haklısın biliyorum! Ve bunu konuşacağız-" "Gidebileceğimizi söylemiştin!"

"Sen hariç herkes. Öylece bir yerlere sıvışıp gidemezsin-"

"Kaytarmıyordum!" dedi bana öfkeyle. Ona ters ters baktım.

Yanakları yanmaya başladı. Fred kızardığını bildiğim tek vampirdi. "Biraz kaytarıyordum," diye itiraf etti.

Kapı arkamdan açıldı ve neredeyse düşüyordum. "Cassie?" Arayan Pritkin'di.

Normalde, her şeyi göz önünde bulundurarak benim de ona söyleyecek birkaç şeyim olurdu. Ama onu sağ salım geri dönmüş görmenin verdiği büyük rahatlama dalgası haklı öfkemle savaşıyordu. Onu göremiyordum, çünkü onun yerine kocaman, yastık gibi ve beyaz bir şey kapıdan içeri doğru ilerliyordu.

Aşırı doldurulmuş bir yorgana benziyordu, sadece daha kabarıktı. "Bunu dene," dedi bana, arkasında bir yerden. "Ne?"

"Cassie?" Koridordan hışımla gelen Augustine'di, güzel kapitone bornozu kemikli bir omzundan düşmüş ve saçları her yerde göze çarpıyordu.

"Ne?" dedim. Sinirli bir şekilde söyledim.

"Biri burada cadılar olduğunu mu söyledi?" "Evet. Mutfaktalar-" "Ne?"

Orada ne yapıyorlar?" "Kahvaltı yapıyorlar-"

"*Delirdin* mi sen?" diye neredeyse çığlık atarak yanıma koştu. "Elimizde ne olduğunu biliyorsun-"

Onu bornozunun önünden tutup aşağı çektim ve bir elimle ağzını kapattım. "Kapa çeneni. Kapa çeneni."

"Cassie?" Arayan Tami'ydi.

"Ne?"

"Benimle bu tonda konuşma," dedi, elleri ince kalçalarında. "Neden bana beslememiz gereken sekiz boğaz daha olduğunu söylemedin?"

"Ne?"

"Şu anda sadece dört ekstra odamız varken, yatak bulmaktan bahsetmiyorum bile!"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Cassie?" Arayan Rico'ydu, gözyaşlarına boğulmuş Rhea'yı arkasından odaya çekiyordu.

"Ben yeni inisiyelerden bahsediyorum," dedi Tami, yüzü gök gürültüsü gibiydi. "Elimizdekiler için personelimiz yok ve siz yenilerini mi kabul ediyorsunuz? Nasıl olur da-"

"Lafını unutma," dedim ona, sonra Rhea'yı kaptığım gibi bizi odama götürdüm, sessizlik tılsımı işe yarasa iyi olurdu, lanet olsun!

Sonra aklıma bir fikir geldi ve Fred'in üzerine kapıyı tekrar çarpmak için tam zamanında geri kaydım. "Ben söyleyene kadar burada kal!" Ona söyledim. Sonra Marco'ya baktım. "O kalıyor!"

"Hiçbir yere gitmiyor," dedi Marco ve Fred içini çekip duvara yaslandı.

"Cassie-" dedi Tami.

"Bir dakika içinde!"

Yatak odamın ortasında durmuş, şaşkın şaşkın bakan Rhea'ya döndüm. "Ciddi miydin?" Ona sordum.

"Yani ... ne?" diye sordu, hafifçe irkilerek, çünkü sanırım içeri girdiğimi görmemişti.

"Bana yardım etmek istediğini mi?" "Ne?"

"Geçen gün!" Onu kollarından tuttum ve biraz sarstım. "Ciddi miydin?"

"Evet. Evet, tabii ki yaptım. Ama yapamam-"

"Lanet olsun ki yapabilirsin!" Patladım ve sonra kendime sakın olmamı söyledim. Çıldırmak için çok erkendi. Genelde en azından öğleden sonraya kadar bu kadar paniklemezdim.

Rhea endişeli bir ifadeyle, "Hanımefendi," dedi. Çünkü kendi sıkıntısına rağmen doğal şefkati ağır basıyordu. "Ne oldu?"

Güldüm. "Oh, hiçbir şey. Dün gece beni öldürmeye çalışan biri de dahil olmak üzere bir grup cadının ortaya çıkması ve şimdi bana birkaç kız vermek istemeleri dışında-"

"Ne?"

"-yerimiz yok, bu yüzden Tami çok kızgın, ama onları reddedemeyiz, yoksa bu şanslı bir daha asla yakalayamayız-"

"Hayır, hayır, tabii ki yapamayız."

"-bazı savaş büyücülerinin sadece daha da kötüleştirecekleri bir işe girişmeye çalıştıklarından bahsetmiyorum bile, çünkü onlar her şeyi daha da kötüleştirirler
-"

"Ben ... onlar mı?"

"-ve Pritkin geri döndü, ki bu iyi bir şey, çünkü işim için asıl ihtiyacım olan kişi o, ancak Augustine çalışma odasında cadılardan çaldığı küçük bir ... yarattığı ... sakladığı için gidemiyorum-"

"Ne yapıyor?"

"-ve eğer öğrenirlerse, sadece kızları alamamakla kalmayacağız, muhtemelen onları tekrar kızdıracaksınız ve şu anda bununla uğraşamam!" Onu biraz daha salladım. Sonra durdum, çünkü başı dönmeye başlamıştı. "Dinle," dedim sakın olmaya çalışarak. "Yaşadığın her şeyi anlıyormuş gibi davranmıyorum, tamam mı? Gerçekten anlamıyorum. Annen daha yeni öldü ve sonra sen neredeyse ölüyordun ve ben ne kadar acı çektiğini fark etmediğim ve biraz zaman ayırmadığım için korkunç bir Pythia'yım-"

"Hayır!" Dehşete düşmüş görünüyordu. "Hayır, bunun-" "-seninle daha fazla konuşmak ve bazı şeyleri anlamana yardımcı olmaya çalışmakla bir ilgisi yok. Ama bu konuda berbatım.

Ne diyeceğimi bilemedim ve her şeyi daha da kötüleştirmekten korktum. Yani yeterince şey yapmadım ve bunun için özür dilerim, gerçekten çok özür dilerim! Ve bunu sadece şu anda sana ihtiyacım olduğu için söylemiyorum, ihtiyacım olmasına rağmen-"

"Sen . . . bana ihtiyacın var mı?"

"-ve vites değiştirmeyi asla öğrenemezsen umurumda değil! Sana *bunun dışında* pek çok şey için ihtiyacım var." Hayatımın genel çılgınlığını belirtmek için bir kolumu çılgınca salladım. "Ve sana şimdi ihtiyacım var. Bana yardım edebilir misin? Ben yapmam gerekeni yaparken sen de bununla ilgilenebilir misin?"

Bir saniye bana baktı, sanki yetişmeye çalışıyormuş gibi, ki evet. Bu hissi bilirim. Ama sonra omuzları geri çekildi ve yüzündeki trajedinin bir kısmı kayboldu. Çünkü Rhea'nın tüm o tatlılığının altında saf titanyumdan bir omurgası vardı ve başkalarına yardım ederken hiç bu kadar iyi olmamıştı.

Tabağında çok fazla şey olan cahil Pythia da dahil.

"Her şeyi bana bırak," dedi ve sonra bana sarıldı. "Görevini yap. Ben hallederim."

Kırkıncı Bölüm

Birkaç saat sonra Rhea'nın daha iyi bir anlaşma yaptığından emindim. "Lanet olsun!" Nefes aldım, kalbim küt küt atıyordu, eldivenli ellerim dondurucu taşı tutarak.

Her ne kadar buna değse de beni soluk soluğa bırakan manzara değildi. Göz alabildiğine uzanan masmavi bir gökyüzü, yüksek, karla kaplı tepeler ve bol miktarda hava. Kristal berraklığında ve o kadar soğuktu ki bir türlü dolduramadığım ciğerlerimi acıtiyordu.

Dünyanın zirvesindeymişim gibi hissediyordum ve önüme bakıyordum. Arkama bakmadım, çünkü baksaydım, Everest'in tepesinden geriye bakmak gibi, devasa bir dağ yüzünden aşağıya doğru baş döndürücü bir düşüş görürdüm. O kadar yolu tırmanmak zorunda değildim, ancak bu koşullar altında yer değiştirmek de çok daha az yorucu olmamıştı. Ama beni nefessiz bırakan şey efor sarf etmek de değildi.

Hayır, bunun nedeni kilometrelerce ilerideki dar geçitte, iki büyük kayalığın arasından görünen gökyüzü parçasının hızla küçüldüğü derin bir vadinin genişliği boyunca hareket eden şeydi.

"Bunlar da ne?" Fısıldadım, devasa yaratıkların 747 büyüklüğünde taş parçalarını koparıp boşluğa fırlatmalarını izliyordum.

"Manlikanlar."

"Ne?"

Tanıdık, buz yeşili gözler bir çift dürbünden dönüp bana baktı. Süite gelen diğer savaş büyücüleri geçici olarak gelmişlerdi çünkü Jonas ona ilk ulaşmaya çalıştığında Pritkin ortalıkta yoktu. Ama onun yerine geçtiği için yeterince mutluydu.

Bir yarı fey'in bu görev için çok daha iyi olacağını düşünen tek kişi ben değildim.

Jonas burada olmamızdan hiç memnun değildi ama o bile düşmanlarımızı gözetlemek için daha iyi bir yol olmadığını kabul ediyordu. Önlemler ile

Svarestri almıştı, başka hiç kimse bulunduğumuz yere yaklaşılamazdı. Ama benim yeteneklerim tüm bunları aşıyordu ve diğer savaş büyücülerinin aksine Pritkin'in büyüü Faerie'de gayet iyi çalışıyordu.

Şu anda kullandığımızdan değil. Hayır, şu anki kamuflajımız bir büyü değil, karla uyum sağlayan ve ısırın soğuşu kesmeye yetecek kadar yalıtımı olan birkaç büyük, kabarık takım elbiseydi. Pritkin de aynı renkte dar bir şapka takmıştı ve bu şapka yüzünü şok edici bir şeftali ovaline, gökyüzüne karşı canlı bir parmak izine dönüştürmüştü; sorum karşısında önce şaşırmış sonra da belli belirsiz eğlenmiş görünüyordu.

Hareket halindeki bir dağ silsilesine baktığım düşünülürse bu haksızlıktı!

Uzaktaki yaratıklar devasa, koyu gri ve sarptı -en azından karın örtmediği kısımları- ve belli belirsiz insan şeklindeydi, eğer insanlar yüzlerce metre boyundaysa. Ve neredeyse bellerine kadar sarkan devasa buz sarkıtlarından sakalları vardı. Ve kayalık kafataslarından çıkan küçük ağaç ormanları.

Etraftaki dağlarla aynı kara taştan oluşmuş gibi görünüyorlardı, ancak dağlar yerinde durur, en azından toprak dağlar öyle. Öte yandan, çılgın fey dağları gezintiye çıkmayı seviyor gibiydi, manzaraya hayranlıkla bakıyorlardı, ama neyle, hiçbir fikrim yoktu, çünkü görececek hiçbir şeyleri yoktu. Sadece kayalardaki derin çukurlar tüylerimi diken diken ediyordu ve bu, "gözünden" bir köknar ağacı çıkan bir tanesini fark etmeden önceydi.

Pritkin'in her zamanki dikenli saç modelini ürkütücü bir şekilde andıran bir şekilde yukarı doğru büyüyen başındaki çalılığın aksine, bu ağaç dümdüz dışarı çıkıyordu. Yaratığın kafasına dev bir ok saplanmış gibi görünmesine neden oluyordu ama bu durum onu hiç rahatsız etmiyor gibiydi. İri bir omzun üzerine tünemiş, adımlarıyla ritmik bir şekilde aşağı yukarı hareket eden sazdan çatılı küçük kulübe de onu rahatsız etmiyordu. Ya da kulübenin önünde neşeyle yanan kamp ateşi, tüm o buza karşı ısıll ısıll parlıyor ve çok daha küçük bir adam için el ısıtıcı görevi görüyordu.

Küçük *olduğundan* değil. Hafif feylerin çoğu üyesi gibi o da muhtemelen iki metreyi aşıyordu, belki de çok daha fazla. Ve bu, üzerine tam oturan siyah miğferindeki uzun beyaz tüyler hariçti. Ama bu mesafeden ve devasa atıyla kıyaslandığında ufacık görünüyordu.

"Hepsinin binicileri var," diye fısıldadı Pritkin. "Onları yaratan, birbirine bağlayan ve hareketlerini kontrol eden büyüü yöneten biri."

"Ama onlar ne?"

"Bir fey yapısı. Feylerin elementleri manipüle edebildiğini biliyor musun?" Başımı salladım.

"Fiziksel bedenlerinin üstesinden gelemeyeceği bir şeye ihtiyaç duyduklarında, onlar için işi yapmaları için en sevdikleri elementten hizmetkârlar oluştururlar. Ve Aeslinn'in elementi-"

"Dünya." Ya da burada ona ne diyorsanız, çünkü dünya artık çok gerimizdeydi, yamaçların dibini saran ağaçların arasına gizlenmiş geçitten geri dönmüştü.

Uzun zaman önce Caedmon tarafından rakibini gözetlemek için kesilmişti ama yüzyıllardır kullanılmamıştı. Gözetlemesi gereken Svarestri kalesi bir heyelana gömülmüştü, bu yüzden gerçek bir anlamı yoktu. Ta ki Aeslinn buradaki diğer tüm yolları yok edip Caedmon'u onu naftalinden çıkarmaya zorlayana kadar.

Eski geçit, şu anki keşif gezimizin işe yaradığını varsayarsak, ordumuzun Faerie'yi istilası için hazırlık noktasını oluşturacaktı. Ve heyelandan önce kalenin koruduğu geçidin yeniden açılacağını varsayarsak. Ve uzaktaki devasa şeylerin düşündüğüm şeyi yapmadığını varsayarsak.

Pritkin dürbününü boynundan çıkarıp bana uzattı ve manlikanların yakından daha da büyüleyici olduğunu keşfettim. Bir tanesinin yüzünde altın cevherine benzeyen parıltılı bir çizgi vardı, savaş boyası gibi ama taşta oyulmuştu. Bir diğerinin omzunda ve sırtında, garip bir kabile dövmesi gibi, kayanın içine ve dışına örülmüş devasa bir yaratığın fosilleşmiş kemikleri vardı. Üçüncüsünün ağzının olması gereken yerde kayadaki bir boşluktan fişkıran donmuş bir şelale vardı, bu da onu sürekli olarak ögle yemeğini kaybetme sürecindeymiş gibi gösteriyordu.

Rahatsız edici derecede komikti, sanki en tuhaf yolculuğu kimin yapabileceğini görmek için bir tür yarışma düzenlenmiş gibiydi. Sanki bu devleri çevredeki kayalıklardan çağıran feylerin bir mizah anlayışı varmış gibi, ama bundan şüpheliydim. Svarestri'nin-Aeslinn'in gümüş saçlı savaşçıların- gülümsediğini bile görmemişim.

Tabii ki, ne zaman karşılaştık beni öldürmeye çalışıyorlardı, sanırım bunun da bir ilgisi olabilir.

Pritkin yumuşak bir sesle, "Biniciler tek gerçek zafiyettir," diye devam etti. "Beyinsiz yaratık için dışsal bir akıl. Eğer bir tanesiyle savaşmak zorunda kalırsanız, yaratığın kendisine değil, onu kontrol eden kişiye saldırın."

"Biriyle dövüşmeye niyetim yok," dedim ona hararetle. "Kazanamayacağını mı düşünüyorsun?"

Dönüp ona kuşkuyla baktım. "*Hayır mı?*"

Güldü ve bu sefer sesini alçaltma zahmetine girmede. "Şşşt!"

Tısladım ve ağzına bir eldiven geçirmeye çalıştım.

Bileğimi tuttu, sonra bir süre öylece kaldı, düşünceli bir şekilde beni süzdü. Elimi ters çevirmeden, eldivenimin kapağını çekiştirmeden ve ortaya çıkardığı deri şeridine bir öpücük kondurmadan önce. Tüm vücudum birden ısındı.

"Keyfin yerinde," dedim, neşeli olmaya çalışarak. Ama sesim daha çok Marilyn Monroe'nun Kennedy'yi ziyaret edişine benziyordu. Suçu havaya atmaya karar verdim.

Ama bir karabasanla çıkarken bu pek işe yaramıyor.

Soğuktan kızarmış yüzünde yeşil gözleri parlıyordu, neredeyse hâlâ nabzıma bastırıldığı dudakları kadar. Koluma kadar yayılan sıcaklığı hissedebildiğime yemin edebilirim. Ve başka yerlere de, diye düşündüm, sıvı sıcaklığı içime yayılırken kıvrınarak.

Nefesim kesildi, vücudum gerildi ve ortağımın yüzündeki sırıtış genişledi. "Yanakların kızarmış," diye beni bilgilendirdi.

"Hava soğuk." Aramızda güvenli bir mesafe bırakmak için birkaç adım geri çekilmeye çalıştım, tabii artık böyle bir şey varsa, ama o da benimle geldi. Hareketleri kesin, hesaplı ve etkili olan tanıdığım adamdan tamamen farklı, kıvrımlı bir hareketle. Pritkin bir asker gibi hareket ediyordu, neredeyse bir asırdır olduğu gibi, *öyle* değil... *öyle* değil.

"Dudakların da öyle." Başını eğdi ama söz konusu bölgenin hemen yakınında durdu.

"Hava çok soğuk," diye fısıldadım.

"Öyle." Nefesi yüzüme ılık ılık vuruyordu. "Ölümü yakalayabilirsin."

İşte ben de bundan korkuyorum, diye düşündüm, biraz histerik bir şekilde. Çünkü Faerie'de bir dağın tepesi, her taraf öldürücü ... şeylerle doluyken ve tek yaşam çizgimiz gücümün ince ipi, çok aşağıdaki portaldan akarken, bunun için uygun bir yer değildi - bu her neyse.

Sanırım Pritkin de bunu fark etti, çünkü bir süre sonra geri çekildi, başını eğdi ve pişman görünüyordu. "Kusura bakmayın. Bazı sorunlarım var."

"Sorunlar mı?"

"Senin suçun değil." Dürbünü geri aldı. "Ve rahatlamış bir ruh halindeyim," diye ekledi, önceki gözlemime cevap vererek.

Onun ve Adra'nın keşif gezisinde bulduklarını düşününce bunun mantıklı olduğunu tahmin ettim. Çünkü görünüşe göre boşu boşuna telaşa kapılmıştık. Tüm Kadim Korkular mevcuttu ve hesaba katılmıştı; daha da iyisi, onları bu şekilde tutan koruyucuların kurcalandığına dair hiçbir iz yoktu.

Ve bundan memnun değillerdi.

"Hapsedilmeleri" bana o kadar da kötü gelmedi, Pritkin dünyaya sürgün edildiğinde ona yapılandan biraz farklıydı. Bir grup hapisane dünyasında, genellikle tezahür ettikleri forma uygun ortamlarda dolaşabiliyorlardı; sadece ayrılamıyorlardı. Ancak Pritkin bu düzenlemeden memnun olsa da, Kadim Korkular aynı şekilde hissetmiyordu.

Onları bağlarına karşı kaynayan ve dışarı çıkmak için entrikalar çeviren, bunu yapacak kadar akli olanlar olarak tanımlamıştı. Diğerleri ise öfkelenip birbirlerine saldırıyor ve hayvanlar ya da canavarlar gibi böğürüyorlardı. Görünüşe göre güçten daha fazlası konusunda tanrısal atalarına çekmişlerdi, çünkü huzurlu yaşama gerçek bir işkence gibi davranıyorlardı. Eğer terör estiremiyor, öldüremiyor ve boyun eğdiremiyorlarsa, ne anlamı vardı ki?

Ama Adra ve konsey güvenliği artırıp koğuşlarına katman üstüne katman eklerken dışarıda değillerdi ve olmayacaklardı da.

Hâlâ doksan dokuz sorunum vardı ama bu kaltaklar onlardan biri değildi. Öte yandan, önümüzdeki lanet geçit.

"Yani üç sıra dağ mı var?" Pritkin'e sordum.

Başını salladı ve tekrar dürbüne baktı. "Eşmerkezli daireler halinde düzenlenmiş. Feyler her zaman Aeslinn'in kalesinin etrafında duvarlara ihtiyacı olmadığını, arazinin bunları onun için yaptığını söyler."

"Ya da araziyi o yarattı," dedim, çünkü kendi elementi üzerindeki hakimiyeti biraz aşırı görünüyordu.

Ama Pritkin başını salladı. "O tür bir güce sahip değil, ancak taptığı tanrılar bir noktada sahip olmuş olabilir. Efsaneye göre bu dünyayı ilk keşfettiklerinde kaleyi kendileri için inşa etmişler ve Faerie'yi fethetmek için bir komuta merkezi olarak kullanmışlar."

"Ve portallar yok," diye mırıldandım, manlikanların ileriye giden tek yolumuzu doldurmalarını izlerken.

"Portallar için ley hatlarına ihtiyacınız var ve hiçbirisi yeterince yakın değil." Pritkin başparmağıyla şu anda çok arkamızda olanı işaret etti. "Bu en yakın hatta bağlı, ama onun bile çalışması için güçlü bir locus gerekiyor. Asla bulunamadı çünkü sabit bir geçit için çok uzakta olduğu düşünülüyordu."

Harika.

Şimdi çok daha iyi hissediyorum.

"Yani Aeslinn bizi ona eski yöntemlerle yaklaştırmaya zorluyor," diye özetledim. "Ve bunu zorlaştırmak için geçişleri engelliyor."

"Ve en kötüsü de, bizi sonsuza kadar tutmak zorunda değil. Sadece zaman avantajımızın bitmesine yetecek kadar. Sonra o ve müttefikleri dünyaya ve hatta belki de cehennemlere daha fazla saldırı düzenleyebilirler."

"Adra böyle mi yaptıklarını düşünüyor?"

Pritkin omuz silkti. "Bunun bir olasılık olduğunu düşünüyor. Hong Kong'a yapılan saldırı, yeni ittifaktan hoşlanmayan bir grup hoşnutsuz iblisi içeriyordu.

Tanrıları da sevmezlerdi," diye ekledi, dudaklarımdaki soruyu geçiştirerek.

"Ama onlardan korkuyorlardı. Eğer şimdi onların tarafına geçerlerse, belki de kaçınılmaz zafer gerçekleştiğinde dikkate alınabileceklerini düşünüyorlardı. Ve eğer böyle bir grup varsa, muhtemelen başkaları da vardır."

"Herkesin şansımıza bu kadar güvendiğini bilmek güzel."

"-ve zaman akışları tekrar dengelendiğinde, tam bir saldırıya girişmek için çok zayıflamış olacağız."

Caedmon'un söylediklerini hatırlayarak, "Ve on yıl boyunca başka bir şansımız olmayacak," dedim.

Pritkin başını salladı. "İstilamızı ilerletmemiz gerekecek."

Ona gözlerini devirmekten kaçınmayı başardım ama çok yakındı.

"Ordumuzu gördün mü? Onlar aşçı ve müzisyen. Hazır değiller-"

"Olmak zorunda kalacaklar." Acımasızdı. "Savaşı çabucak kazanmak ve sayısız hayat kurtarmak için en iyi şansımız bu. Aeslinn'i yok edersek düşmanlarımızı barındıracak kimse kalmaz. Onları avlayacağız, yok edeceğiz ve sonra da bırakacağız piç tanrılar bariyerin diğer tarafında öfkeden kudursunlar. Annenin büyüü binlerce yıldır tuttu; binlerce yıl daha tutmayacağını düşünmek için hiçbir neden yok."

Kaşlarımı çattım, çünkü bu tam olarak doğru değildi. "Annem, tanrıların buradayken kendilerini beğenmiş olduklarını ve sayılarının çok arttığını söyledi," diye hatırlattım ona. "Artık bulundukları yerde yeterince yiyecek olmadığını söyledi-"

"O zaman bırakın açlıktan ölsünler! Ya da bizi katlettikleri gibi birbirlerini katletsinler!"

Şaşkınlıkla ona baktım, çünkü bu kulağa garip bir şekilde hırçınca gelmişti. Genelde duygusal olan bendim, o ise Bay Soğukkanlı'ydı ya da öyleymiş gibi davranırdı. Arada sırada gerçek duyguları ortaya çıksa da, genellikle bunu belli etmezdi.

Ama bugün değil. Bugün yeşil gözleri sıcaktı ve cildi Vegas güneşinin verdiği hafif bronzluğun altında kızarmıştı. Ve tüm bunların soğuktan kaynaklandığını düşünmüyordum.

"Ama bunu yapmaya çalışmıyorlar," diye belirttim. "Geri gelmeye çalışıyorlar-"

"Evet, halkımızı yok etmek için! Ya da onlar için kanlı savaşlarda savaşmak üzere onları iğrenç şeylere dönüştürmek için!"

"-ve daha önce almadıkları riskleri almaya istekli-" "Bırakın kendi dünyalarını yok etsinler-"

Kolunu tuttum, çünkü beni dinlemiyordu. "Pritkin, çaresiz durumdalar. Bunu kendilerine yaptılar ama yok olmakla karşı karşıyalar-"

"Güzel! Belki birbirlerini yamyamlaştırırlar ve bizi zahmetten kurtarırlar!"

Ona göz kırptım, biraz şaşırmıştım. "Benim annem de onlardan biriymiş," diye hatırlattım.

Yeşil gözleri benimkilere parladı. "Annene hiç benzemiyorsun!" "Bu çok komik. Son zamanlarda herkes bana tam tersini söylemeye çalışıyor." "O zaman aptallar!"

"Öyle mi?" Yüzünü aradım.

Tuhaftı; annemin kim olduğunu bilmek tanrılara karşı tavrımı zerre kadar değiştirmemişti. Ama Pritkin'in de onlardan biraz kan taşıdığı gerçeği... garip bir şekilde değiştirmişti. İlk kez onları merak etmeme neden oldu.

"Onun hakkında hâlâ çok az şey biliyorum," dedim ona. "Hiçbiri hakkında. Aylardır onlarla savaşıyorum ama hala onları tanımıyorum."

"Aynı şekilde."

"Öyle mi?"

Garip bir şekilde komik olan manlikanlara tekrar baktım. Svarestri'yi tanıyıp tanımadığımı merak etmeme neden oldular. Hepsi çılgın kralları gibi miydi, yoksa içlerinde bu savaşı bizden daha fazla istemeyenler de var mıydı? Ve eğer böyle hissediyorlarsa . . .

Bazı tanrılar da aynı şeyi mi hissediyordu?

"Tüm bunlar bir gün sona ermek zorunda," diye hatırlattım ona. "Gelmeyi bırakmayacaklar; bunu biliyoruz. Peki oyunun sonu ne olacak? Ya hepsi ölecek ya da biz

ne yapacaksın?"

"Ya da içeri girmelerini engelleriz. Başka çözüm yok Cassie!"

Kaşlarımı çattım. "Bir tane bile aramadığımız halde bunu nasıl bilebiliriz? İnsanlar her zaman savaşır ama bu savaşlar imha ile sonuçlanmaz. Anlaşmalar yaparlar, uzlaşırlar-"

"Evet! *İnsanlar* yapar. Senin gibi merhametli, iyi kalpli ve doğru olanı yapmak isteyen insanlar. Tanrılar değil!"

"Ama bu-"

"Hayır! Beni dinle!" Güçlü bir el omzumu kavradı. "Onların ne olduğunu, nasıl düşündüklerini biliyorum. Arkalarında bıraktıkları yumurtaları gördüm. Bize karşı kullanmak için tasarladıkları -kasıtlı olarak tasarladıkları- şeyler! Senin merhametini sadece zayıflık olarak görecekler-"

"O zaman hepsinin ölmesini istiyorsun."

"Eğer bu onları buradan uzak tutacaksa! Sen güvende olduğun sürece, umurunda bile değil!"

Sert dudaklar benimkilerin üzerine indi ve bu sefer yavaş yavaş gelişen bir tatlılık yoktu. İçime yayılan, her damarımdan aşağı akan, hiçbir elin ulaşamayacağı derinlerde okşayan sıvı bir ateşti. Ve aniden, bir uçurumun kenarında olduğumuzu, dünyanın tepesinde sallanıp durduğumuzu ve hatta kendimizin bile olmadığını daha az umursayabilirdim.

Ama önemsemediğim başka bir şey daha vardı.

"*Pritkin!*"

"Biliyorum. Bana bir dakika ver," dedi kar kıyafetiyle biraz mücadele ederek.

"Hayır! O değil!"

"Ne?" Gözlerini kırıştırtarak bana baktı, yeşil gözleri neredeyse uyuşmuş gibiydi. "Bu!" Fısıldadım ve başını fiziksel olarak ne olduğuna doğru çevirdim.

dağın yanından geliyor.

"Lanet olsun," diye nefes aldı ve kendini üstüme attı.

Bölüm Kırkbir

Tam protesto etmek üzereydim ki -zamanı *değildi*- fark ettim: Gökyüzünün canlı kavisi biraz önce kararmış ve dağlar sanki bir tür örtüyle kaplanmış gibi bulanıklaşmıştı.

"Kalkan mı?" Fısıldadım.

"Kamuflaj," dedi Pritkin, gözlerim nihayet etrafımızda uzanan sabun köpüğüne benzeyen şeye odaklanmayı başarırken. Yüzeyine yapışan kar parçaları dışında aşağı yukarı şeffaftı. Ama sanırım diğer taraftan bakıldığında bu doğru değildi.

Çünkü bize doğru gelen dev nöbetçi bizi görmedi.

Muhtemelen de olamazdı zaten, diye düşündüm, şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf yaratıma bakarken.

Bu manlikan, dev bir jeot patlamış gibi görünen kafasıyla altın savaş boyalı olandan bile daha cazipti. Bir tarafı kabuklu ve kirliydi, toprak parçaları çukurlaşmış "ete" tehlikeli bir şekilde yapışmıştı, sanki bir tümör yüzün yarısını yemişti. Ancak diğer yarısı nefes kesici güzellikteydi; yontulmuş yüz hatları ve güneş ışığını göz kamaştırıcı bir bollukta yakalayan saf ametist gibi görünen kristal sivri uçları vardı.

Koyu mordan en soluk menekşeye kadar her şey her yöne doğru uzanıyordu ve en büyüğü dört kat uzunluğunda olması gereken devasa bir sütundu. Tabanı o kadar koyu renkliydi ki neredeyse siyahtı, yukarı doğru yükseldikçe morun mümkün olan her tonuna bürünüyordu, ta ki ucunda neredeyse berrak bir şekilde bitip ötesinde çarpık bir dağ manzarası gösterene kadar. Ve o kadar ağırdı ki, yaratığın "kafası" sürekli olarak hafifçe bir tarafa çekiliyordu.

Bir an öylece bakakaldım. Faerie şimdiye kadar gördüğüm en güzel cehennemdi. Sonra kristal ormanın arasında yarı gizlenmiş başka bir şey gördüm. Çadıra çok benzeyen bir şey.

Belki de öyle olduğu için, iki küçük çivinin arasına bağlanmış ve yamalı, yıpranmış bir postu tutan deri şeritleri fark ettim.

Bir fey askerinin yeni çıktığı bir yer.

Siyah zırhı güneş ışığında parıltıyor, gümüş saçları rüzgârda uçuşuyor, Tolkien'den fırlamış gibi görünüyordu; unutulmuş bir çağdan kalma şövalye ihtişamının bir görüntüsü.

Ta ki dizlerini kulaklarına çekerek bir ateş çukurunun önünde beceriksizce çömelip bir kıvılcımı canlandırmaya çalışana kadar.

"Şşşt," diye fısıldadı Pritkin, bu noktada tamamen gereksiz yere.

Feyler belki tesadüfen, belki de duyma yetileri sadece bir efsane olmadığı için başlarını kaldırıp baktılar. Ama Pritkin'in kamuflajı dayanıyordu. Başka sesler de vardı: Dağlardaki yarıklardan ısıklık çalarak geçen rüzgâr; uzaklardan gelen bir tür şahinin uzaktan gelen sesi; geçide fırlatılan gökdelen büyüklüğündeki taşların ritmik *çarpışması, çarpışması, çarpışması*.

Ve geldiğimizde düşürdüğüm çantanın içindeki küçük şeylerin cıvıltısı, belli ki dışarı çıkarılmayı beklemekten yorulmuşlardı.

Pritkin ve ben donup kaldık.

Çanta büyük boy bir sırt çantasıydı, çift dikişli naylondan yapılmıştı ve sağlamdı ama yeterince sağlam değildi. İçindeki bir şey dışarı çıkmak için mücadele ederken, yüksek sesli bir *tırmalama, tırmalama, tırmalama* soğuk dağ havasında net bir şekilde taşındı ve sert bir şekilde mücadele etti. Bir saniye sonra, tarih öncesi bir pençeye benzeyen koyu renkli bir tırnağın malzemeyi delip geçtiğini gördüm.

Kahretsin!

Şunları susturabilir misin? Pritkin'e bağırdım.

Başını salladı ve baloncuğa baktı. Kamuflajı patlatmadan olmaz. Ve bizi gizli tutan tek şey de buydu, çünkü lanet olası dağ belli ki yanımızdan geçip gidecekti!

Sırt çantasının da koyu gri olması ve üzerinde durduğu taşla neredeyse aynı renkte olması bizi kurtarmıştı. Ayrıca karla tozlanmıştı, bu da doğal çevreye olan benzerliği daha da artırıyordu. Eğer çenelerini *kaparlarsa*, diye düşündüm, görülmeleri için bir neden kalmayacaktı.

Susmuyorlardı. Ayrıca şimdi kıvranıyor, bir o yana bir bu yana yuvarlanıyor, açtıkları deliği genişletmek için mücadele ederken çuvalı kasılıyormuş gibi gösteriyorlardı. Muhtemelen fey kendine küçük bir atıştırma hazırlamaya karar verdiği içindi.

Görünüşe göre o ve arabası nöbet tutuyorlardı, büyük inşaat alanının çevresini kontrol ediyorlardı.

bizim gibi hain tipler. Ama diğerk manlikanlar geçitte meşguldü ve ona hiç dikkat etmiyorlardı. Ve bizim bulunduğumuz yer, şans eseri, onlardan devresinin izin verdiğı kadar uzaktaydı.

Kahvaltı zamanı o zaman.

Buradan ıkma vaktimiz gelmişti ama çıkamadık. Henüz işimiz bitmemiştir! Ve yerimizi alacak başka biri de yoktu.

Konsülün evindeki ürkütücü, ejderha postu giyen büyücü Tristram, Caedmon'un bölgedeki olağan casusuydu. Kral onu yıllarca alıştırmıştı, çünkü yakalanırsa makul bir şekilde inkâr edilebilirdi, bu yüzden savaş konseyi sırasında büyücüler yerine feylerle birlikte oturuyordu. Kendisi de yarı fey olan Pritkin, iblis gibi insan dünyasını küçümsemiş, Caedmon'un sarayına bağı alt düzey bir haneye mensup olan babasının ailesini tercih etmişti.

Fey'e pek benzemeyen görünüşüne rağmen, Tristram onların gizlilik yeteneklerinin yanı sıra bir miktar fey büyüğü ve uzun bir yaşamı da miras almıştı. Son birkaç yüzyılını bu dağlarda sinsice dolaşarak, her kuytu köşeyi, her küçük, sözde geçilmez geçidi ve mağarayı öğrenerek ve yamaçlardaki yerlilere kendini sevdirek geçirmişti. Fey ilaçları, muskalar ve postlar karşılığında yiyecek sunan, ortalamadan daha cesur bir tüccar olarak tanınmaya başlamıştı.

Svarestri, düşmanlarıyla olan ittifakını bilmesede ondan haberdardı ve tüm melezlere yaptıkları gibi onu da küçümsüyorlardı. Ancak yiyecek durumları o kadar tehlikeliydi ki yine de faaliyet göstermesine izin verdiler, onu iğrenç ama zararsız olarak gördüler. Ya da en azından savaşı kadar öyle görüyorlardı.

Artık tüm ticaret askıya alınmış ve tamamen güvenilmeyen herkes Svarestri topraklarından sürülmüş ya da zorla daha uzağı taşınmıştı. Buna Tristram'ın operasyonlarını yürüttüğü en yakın kasabalardaki herkes de dâhildi. Artık burada yakalanmak, Aeslinn'in yeni, güçlendirilmiş güvenlik gücünün sizi önce öldürmediğini varsayarsak, derhal ölüm cezası anlamına geliyordu!

Bu seferki denemeye pek hevesli görünmüyordu.

Fey asker bir mızrağın ucuna hayvan etinden birkaç şerit takmıştı ve bunu yemeğini kızartmak için şiş gibi kullanıyordu. Çok lezzetli kokuyordu ve sanırım böyle düşünen tek kişi ben değildim. Çünkü kıvrınma daha da hızlanmıştı.

Pritkin'in küfürlü bir şeyler söylediğini gördüm ve vücudunun gerildiğini hissettim. Büyük, kristal kafa artık neredeyse bizimle aynı hizadaydı ve

Fey'in üzerine atlamaya hazırlanıyordu. Muhtemelen çadırın kapağının yanındaki bir postun üzerinde rahatça duran boruyu çalmasını engellemek için.

Ve bu hiç iyi değildi. Sadece feylerin birkaç milyon poundluk desteği olduğu için değil. Ama teslim etmemiz gereken bir yük vardı ve bu yük, lanet olası muhafız kaybolursa neredeyse kesinlikle ortaya çıkacaktı!

Pritkin'in pazularını kavradım ve sessiz de olsa öfkeli bir mücadele başlattım. Ağzımdan çıkan ama anlamadığım bazı kelimeleri deşifre etmeye çalıştım. Sürüdeki aptallar hemen şimdi sessizleşmezlerse sıçmıştık, çünkü dağ artık gelmiyordu; *buradaydı*.

İşte bu yüzden bir fey'i soymaya teşebbüs edemedim o küçük bilek ısırın pislikleri dondurdum.

Her zamanki gibi, zamanın durması küçük de olsa çok kötü bir şeydi. Bu yüzden biri karnıma yumruk atmış gibi hissettim. Ama iyi tarafından bakarsak, küçük yaratıklar sanki var olmayan bir buz kütesine hapsolmuş gibi oldukları yerde donup kalmışlardı.

Önemli olduğundan değil.

Çünkü yürüyen dağ birdenbire yok oldu.

Tanıdık olmayan büyüün girdabından mı yoksa yaratıkların çıkardığı seslerden mi bilmiyorum ama devasa nöbetçi aniden titreyerek durdu, neredeyse tepemizdeydi. Kar, yarı değerli taşların arasından süzülen gün ışığı gibi mora boyanmıştı ve ben kalp krizi geçirmeyi düşündüm. Manlikan'ın devasa kafası neredeyse çıkıntımızla aynı hizada durmuştu, kendisi ve binicisi neredeyse birbirine degecek kadar yakındı.

Rüzgâr doğru estiğinde ara sıra ateşinin sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakındı. Etrafı tararken yakışıklı, ifadesiz yüzünü görebileceğim kadar yakındı, gri gözleri daralmış, parlak ve araştırıyordu. Mızrağını yere bırakıp boynuzunu kaptığı ve zıpladığı zaman neredeyse tepemize inecek kadar yakındı-

Baloncuğumuzun yanındaki karın üzerine.

Kamuflajımız çarpmanın etkisiyle dalgalandı ve üstünden biraz kar süzüldü; eğer olsaydı nefesim kesilirdi, çünkü bunu görmüş olmalıydı!

Ama yapmamıştı.

Belki de başka bir şeye odaklandığı içindir.

Pritkin de benimle aynı anda fark etti. Gözlerinin fey'in gittiği yönü takip ettiğini gördüm, küçük, donmuş bir yaratığın yakalandığı yönle aynıydı, yarı torbanın içinde yarı dışında, yumru kıcı havada ve küçük bir

alamayacağı kahvaltıya uzanıyordu. Çünkü bir saniye içinde ölmüş olacaktı.

Bizim gibi, diye düşündüm, kalbim oksijensizlikten küt küt atıyor, görüşüm grileşmeye başlıyordu.

Belki de bu başka bir şeyden kaynaklanıyordu. Çünkü balonumuzun üstündeki eksik kar aniden yerine gelmişti. Hızla kalınlaştı, öyle ki artık nöbetçiyi zorlukla görebiliyordum. Hiçbir şekilde tehdit edici olmayan bir fırtına tepemizde koptu ve dağın zirvesinde dans eden yarı saydam beyaz perdeler göndererek Pritkin'in boğuk bir homurtu çıkarmasına neden oldu.

Başımı kaldırdığımda onu yüzü kıpkırmızı olmuş, elini balonun izin verdiği ölçüde uzatmış, gözleri acıdan kapanmış bir halde buldum.

Ve sonra yarım ton kar doğrudan fey'in kafasına yağdı.

Küfrederek aşağı indi ve neredeyse çıkıntıdan aşağı kayıyordu. Ayağa kalktı, kaygan zeminde bir saniye boyunca çırpındı, bulamadığı bir destek aradı. Ve sonra kar yüklü güçlü bir rüzgâr yüzüne çarpınca tekrar yere düştü. Bu birkaç kez daha oldu, sonra küfredip koşmaya başladı, ayakları yeni yağmış karın üzerinde çıtırdarak uçuruma atladı-

Güneşi süzen devasa yaratık yavaşça uzaklaşırken, doğal ışık dağın tepesine geri doldu.

Bir an için her şeyin neden hala bulanık olduğunu merak ederek öylece uzandım, sonra hatırladım. Ve derin bir nefes aldım, Pritkin bunu çılgılık atmak için kullanacağını düşünmüş olmalı, çünkü ben bitirmeden elini indirdi. Bir süre çırpındım, sonunda kurtuldum ve kendimi kaptırdığım çılgın dönme dolabı düzelterek kadar nefes aldım.

Ve birinin beni salladığını fark ettim.

"Neden korumayı dondurmadın?" Pritkin talep etti.

Bir an inanamayarak ona baktım ve sonra ona vurmaya başladım. Tüm yalıtım boyunca bunu hissettiğinden şüpheliyim ama umurumda değildi. Orosu çocuğu anne-

Bileğimi tuttu. "Neyin var senin?"

"Hiçbir şey!" Onu da tutana kadar diğer elimle ona biraz daha vurdum.

"Tekrar dene."

Ona ters ters baktım. "Bunu yapmak zorunda değilim!" Sadece bana baktı.

"Bir erkek arkadaş bana nasıl olduğumu sorardı!" Ona öfkeyle söyledim. Çünkü bu doğruydı. Doğru olduğundan oldukça emindim. Ve çünkü artık birbirimiz için ne olduğumuzu bilmiyordum ve bu beni kızdırıyordu!

Eskiden arkadaştık ve şimdi belli ki bundan daha fazlasıydık, ama ne kadarını bilmiyordum. Ya da bundan daha fazlası mıydık, yoksa bu sadece benim insan tarafımın Pritkin'in hiç doğrulamadığı, ima bile etmediği şeyleri varsayması mıydı, çünkü belki de bu bir karabasan için arkadaşlıktı. Özellikle de gücünü yeni geri kazanmış ve kendi deyimiyle "sorunları" olan biri için!

Belki benim de sorunlarım vardı! Çünkü bir an tutkulu bir kucaklaşma içindeydik, neredeyse dağın yamacındaki karları eritiyorduk ve sonra sanki bu birlikte ilk görevimizmiş ve ben hiçbir şey bilmiyormuşum gibi bana ders veriyordu! Sanki Adra hakkında, yakın zamanda seni öldürmüş bir adamla kaçmanın en iyi plan olmayabileceğini söylediğimde beni dinlememişti. Ya da tanrılar hakkında, hey, biliyor musun, belki de savaştığımız insanlar hakkında biraz daha bilgi edinmeliyiz dediğimde. Ya da başka bir şey!

Korku ve adrenalinin beni çıldırttığını biliyordum ama *sadece* bu değildi. Pritkin'i hiç görmediğimden, son iki haftayı çoğunlukla ayrı geçirdiğimizden yakınıyordum. Ama şimdi birlikteydik ve bu işin nasıl yürümesi gerektiğini bilmiyordum.

Daha önce tam olarak bir ilişkim olmuştu, daha çok doğanın gücü gibi olan usta bir vampirle. Mircea hemen devreye girmiş ve her şeyi halletmişti. İlişkimiz hakkında nadiren konuşurduk.

Bir şekilde kendimi onun adamlarıyla çevrili lüks bir otel süitinde, istemediğim ve tuhaf hissettiğim için kullanmadığım bir kredi kartıyla oturmuş aramasını beklerken bulmuştum. Yıllar boyunca sahip olduğu pek çok metresinden biri gibiydim ama kalıcı biri gibi değil. Bir *eş* gibi değil.

Çünkü zaten onlardan birine sahipti ve kimsenin onun yerini almasına izin verilmiyordu.

Yani normal bir ilişkinin nasıl yürüdüğünü öğrenme şansım hiç olmamıştı. Ama bunun o olduğunu düşünmemiştim!

"Ben senin ortağınım, erkek arkadaşın değil, nefret ettiğim bir kelime-" Pritkin durakladı ve başı öne eğildi. "Bir dakika. Öyle miyim?"

"Ben nereden bileyim?" Hırçın bir fısıltıyla talep ettim, çünkü o şey hâlâ çok yakındı. "Ne zaman konuşacağız? Hakkında

Bir şey mi? Caleb her zaman orada, ya da Tami biraz daha lanet olası çorba getirecek, ya da sen Jonas için çılgınca bir iş yapmak için yarı ölü bir şekilde kaçıyorsun, ya da ikimiz de ölmek üzereyiz!" Elimle etrafı işaret ettim.

"Dünyanın en tepesindeyken bile, bir şeyler her zaman bizi öldürmeye çalışıyor!"

Pritkin yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana biraz daha baktı. Kamuflaj balonunu dağıtmak için kollarımı deli bir kadın gibi sallayarak geri çekildim. Dışarıda güneş parıl parıl parlıyordu ama kar hâlâ hızlı ve sert bir şekilde yağıyordu. Bu işi halletmemiz gerekiyordu.

Çantadaki küçük piçlere doğru yürüdüm. Bunlara spriggan deniyordu ve üç taneydiler; küçük, yuvarlak, engebeli yaratıklardı ve istediklerinde eğilip kayaların iyi bir taklidini yapabiliyorlardı. Bu yüzden buradaydılar.

İnsan teknolojisi Faerie'de pek iyi çalışmıyordu, özellikle de dünyaya bilgi ışınlamasını istiyorsanız, bu yüzden sprigganlar geçici bir çözümdü. Uzun zamandır karanlık feyler tarafından düşmanlarına karşı casus olarak kullanılıyorlardı. İstedığınız yere bir ya da daha fazlasını koyun ve *bir vargr* - bir tür fey kahini- onların gözünden bakarak size neler olup bittiğini anlatsın.

Elbette *vargrlar* bunu kuşlarla da yapabiliyordu ama ne zaman çok yaklaşırsalar Svarestri tarafından sağlı sollu vuruluyorlardı. Ayrıca, kuşlar tekrar havalanmadan önce bir sahnenin kısa bir görüntüsünü veriyordu ve çalışma ekiplerimizin bir sürprizle karşılaşmadığından emin olmak için yerde ya da daha uygun bir ifadeyle geçişte sürekli gözlere ihtiyacımız vardı. Dolayısıyla, pislik birliği.

Neyse ki Pritkin ve benim onların tavırlarıyla ilgili endişelenmemize gerek yoktu. Tek yapmamız gereken, kimseye fark ettirmeden bazı malzemelerle birlikte kameraları yerleştirmekti. Sonra da kendimizi dışarı atacaktık.

Zor kısmı da bu olacak diye düşündüm, dağdan aşağı bakarken. Bu iş bittikten sonra geçide geri dönmek zorundaydık, Pythianların uzayda yer değiştirme yeteneği olmasa Edmund Hillary'nin gözünü korkutacak bir işti bu. Zaman manipülasyonu kadar etkileyici değildi ama çok daha kolaydı.

En azından, neredeyse arka arkaya bir uzamsal vardiya ve bir zaman durması yapmadığım zamanlar öyleydi! Ve kısa bir zaman baloncuğu bile güç açısından pahalıydı. Yakıt ikmali yapmam gerekiyordu.

"Hiç granolanız var mı-" diye sordum, dönmeye başlamıştım ki gözüme bir şey takıldı.

Çünkü Pritkin bir kar fırtınası yaratmış gibi görünmüyordu. Bir *rüzgâr fırtınası* yaratmıştı ve bu *fırtına* dağın bir yerinden karları toplayıp başka bir yerine dökmüştü. Yakındaki bir kayanın altına yayılmış bir şeyi örten kar da buna dahildi.

Ejderha derisinden bir palto giyen bir şey.

Parlak yeşildi ve pırıl pırıl güneşin altında, zümrütlerin dökülmesi gibi usulca parılıyordu. Ama onlar gibi hissetmiyordum. Keskin kenarlı ipek gibiydi, neredeyse sıvı bir şeydi, çok inceydi, çekiştirdiğimde parmaklarımın arasından su gibi akıyor, görmeye çalışıyordum-

Aman Tanrım.

Bir adım geri çekildim, çünkü kafa orada değildi. Geriye yırtık pırtık, kararmış bir boyun kütüğü ve donmuş kanlı bir havuz kalmıştı. Ta ki kayıp parçayı bir metre kadar ötede, kayaların arasına sıkışmış halde görene kadar.

O kadar yüksekte olduğu için çürümemişti. Ama kuşlar tarafından gagalanmış ya da hayvanlar tarafından kemirilmiş gibi görünüyordu - belki de her ikisi de. Neyse ki gözler gitmişti ve yumuşak dokuların çoğu da öyle.

Ama çatlamış ve kararmış dişler hâlâ aynıydı.

O donmuş surata baktım ve bir baş dönmesi dalgası beni vurdu. Çünkü bu imkansızdı. Kalıntılar, kar üzerlerini örtmeden önce günlerdir, belki de haftalardır buradaymış gibi görünüyordu. Ama daha dün gece Tristram'la konuşuyordum ve insanların içeri girmeden önce cazibeli olup olmadıklarını kontrol eden bir yerde. Başka biri olamazdı-

Başka biri, bir ustanın güçlerine eşdeğer olan dokuz yüz yaşında bir büyücü değilse. Bunu kendim bile düşünmüştüm: Ya Jonathan onca yıl boyunca yeni yetenekler geliştirdiyse? Göz boyamaya ihtiyaç duymadan görünüşünü değiştirebilmek gibi mi?

Bu, hem Daire'den hem de Senato'dan nasıl bu kadar uzun süre kaçabildiğini ve dün gece onunla nasıl konuşabildiğimi açık-

Buraya gelmeyi önerdiğinde. Geçidi gözetlemek için Aeslinn'in güvenliğini geçemeyeceğine yemin ettiğinde. Bunun yerine bana ve benim gücüme ihtiyacı olduğunda ısrar ettiğinde-

Vay anasını.

Ayaklarımın üzerine sıçradım ve dudaklarımda bir uyarıyla etrafımda döndüm. Kendimi biriyle yüz yüze buldum ama bu Jonathan değildi.

Pritkin de değildi. Onu bıraktığım yerdeydi, kollarını açmış ve ağzı yarı açık bir şekilde bir büyüünün ortasında kalmıştı. Hiç yapmadığı bir büyüün.

Bitirme şansı vardı çünkü biri onu dondurmuştu, tıpkı benim çantadaki küçük yaratıklara yaptığım gibi.

Muhtemelen önümde duran siyah saçlı kadın. "Merhaba!" Jo parlak bir sesle konuştu ve beni bıçakladı.

Bölüm Kırk İki

Beni kurtaran tek şey yüz ördek değerinde kuş tüyü ile doldurulmuş Michelin Man ceketim ve altına giydiğim eşleşen yastıklı tulumdu. Sanırım Jo bunu beklemiyordu. Tıpkı bıçağın etimi delip geçmesini, keskin, yakıcı bir acı hissetmeyi; ya da beyaz takım elbisemin kıpkırmızı olduğunu görmeyi; ya da dünya şoktan eğilirken havada kendi kanımın kokusunu almayı beklemediğim gibi-

Ve sonra gücüme ulaşıyordum ve zamana karşı *geri* itiyordum, bir dağı yerinden oynatmak gibi, tüm dünyayı yerinden oynatmak gibi hissetmeme rağmen.

Çünkü burası benim dünyam *değildi* ve Faerie'deki her hareket on kat daha fazla güç gerektiriyordu. Üstelik kaburgalarımın bir bıçak saplanmadan!

Ama burada ölmüyordum, kimsenin, özellikle de *onun* ellerinde ölmüyordum. Gücüm etrafımda dalgalandığında, zaman yavaşladığında ve sonra durduğunda, Jo'nun yüzünde donmuş vahşi memnuniyeti bıraktığında bunu hissettim. Daralmış gözleri parlıyordu; koyu renk saçları arkasında donmuş bir bayrak gibi dalgalanıyordu.

Dudaklar hırladı, neredeyse bir vampirinki kadar keskin dişler çıkardı. Ama bana baktıran şey bu değildi.

Beni hayrete düşüren şey, her zamanki gibi aynı görünmesiydi.

Jo bir büyücüydü, serbest kalan ruhu bedenlerden kolaylıkla atlıyordu ve bu yüzden onun için ölüm çoğu insandan biraz farklıydı. Ama onu *böyle*, hiçbir şey olmamış gibi görmeyi beklemiyordum. Aptal, aptal!

Billy Joe'nun bazı maceralarından bildiğim gibi, ruhlar Faerie'de bedenlerini gösterirler. Er ya da geç buraya, gücümün onu takip edemeyeceği bir yere geleceğini tahmin etmeliydim. Özellikle de lanet olası Svarestri ile çalıştığından beri!

Sanki saniyeler içinde büyümden kurtulmasını beklemeliymişim gibi, çünkü o da bir ustaydı.

Zaman durmasını aşacak güce sahip olan diğer birkaç kişide gördüğüm gibi bir geçiş olmadı. O kalın, siyah ve ince

Kirpiklerinin titremesi ya da nefes alırken göğsünün inip kalkması. Hiçbir şey için zaman yoktu.

Bir saniye önce o donmuştu, bir saniye sonra ise etime bir santim saplanmış bir bıçakla hayatım için savaşıyordum.

Ta ki Pritkin'in bana gösterdiği hareketlerden birini kullanıp onun elinden kurtulana ve bıçak sabit durduğu için bu sırada kendimi kesene kadar. Ama bu bir et yarasıydı, yanıyor, batıyor ve tüm dolgulara rağmen giysimi lekeleyecek kadar kanıyordu ama ölümcül değildi. Jo'yu yere fırlatmakla ve çenesine tekme atmakla o kadar meşguldüm ki umursamadım.

Çizmelerimin altındaki keskin buz kramponları o güzel yüzünde üç oyuk açtı ama ben Pritkin'e doğru hamle yaparken bana tekrar saldırmaktan başka bir tepki vermedi. Onu büyüünden kurtarmak için elime almam gerekiyordu ama bu kolay olmayacaktı. Beni dondurmaya çalışmadı, muhtemelen yapamayacağı için, az önce ona da aynı şeyi yapmıştı. Ama bacaklarımı tutup beni yere düşürebilirdi.

Bu yüzden kramponlarımla yüzüne biraz daha vurdum, ağlayıp bırakmasına neden oldu ve arkama bakarken birkaç metre ilerlememe izin verdi-

Az önce gövdemin bulunduğu kayadan titreyerek çıkan bıçaktan kaçınmak için yana doğru kaçmak zorunda kalmadan önce.

Yuvarlandım, üzerime atlarken karnına tekme attım, çığlığını duydum-
Ve sonra aniden ortaya çıktığı gibi gitmişti.

Bir saniye karda yattım, nefesim kesildi ve bakakaldım. Sonra Pritkin'e doğru koştum ve onu büyüünün kalıntılarından kurtardım. Neredeyse kendi kendine bozmayı bitirdiği büyüüyü. Jo onun neredeyse özgür olduğunu fark etmiş olmalıydı; bu yüzden kaçtı.

Ama nereye? Ve ne yapmak için? Etrafa bakındım, çünkü Jo sadece.
Yapmadı.

Bırakmak. Bu onun en unutulmaz özelliği idi.

Nefret hariç.

"İyi misin?"

Pritkin'in bana bağırdığını fark ettim. Kolumu yüzümde gezdirdim; burnum akıyordu ve zor nefes alıyordum. Ve yan tarafım sanki

-

Yere baktım.

Sanki biri beni bıçaklamıştı.

Beni sarsan Pritkin'e "O kadar da kötü değil," dedim. Sonra küfrettim ve etrafıma bakındım.

"Jo," dedim. Ve gözlerinin açıldığını gördüm, çünkü bazı başarısız ziyaretlerimiz sırasında ona ondan bahsetmiştim.

Ya da belki de bu bakışın altında başka bir şey vardır diye düşündüm, onun görüş hattını takip ederek. Ve masmavi gökyüzünde devasa bir füze gibi üzerimize doğru gelen şeyin görüntüsünü yakaladım. Ama bu bir füze değildi. Ya da bir manlikan. Ya da beklediğim başka bir şey.

"Bu da ne-" Pritkin bağırdı.

Ve hayatımızı tehdit eden son imkansız şeyin yolundan çekilmeye çalışarak yerimizi değiştirdiğimde kesildi. Ama çok hızlı geliyordu ve hala başım dönüyordu ve sonra zaten bir önemi kalmadı. Çünkü eski moda bir buharlı trenin koridorunda duruyorduk.

Kulağa ne kadar çılgınca gelse de, gökyüzünde bize doğru çığlık attıklarını gördüğüm şey buydu ve sanırım halüsinasyon görmüyordum. Ya da gördüysem bile beynim hâlâ fazla mesai yapıyor, bana yüksek yakalı ve uzun etekli Gibson Girl kıyafetleri ya da silindir şapkalı ve pipolu üç parçalı takım elbiseler giymiş bir kalabalık gösteriyordu. Bunlardan ikincisi şok içinde açılmış ağızlardan dökülüyordu, çünkü onlar da az önce ne olduğunu anlamış gibi görünmüyorlardı.

Ben de bilmiyordum; sadece biliyordum-

"Augghhhhhhhh!" Tren yere çarpıp birkaç yüz metre karda ilerledikten sonra yoluna devam ettiğinde tüm vagon hep birlikte çığlık attı. Çünkü bir düzlükte değildik; yeryüzündeki çoğu şeyi cüceleştiren bir dağın tepesindeki küçük, eğimli bir platodaydık ve şimdi-

"Shiiiiiiiiiiiiit!" Çığlık attım ve Pritkin'i yakaladım.

Dünyanın eğildiğini, gökyüzünün etrafımızda eğrildiğini, gülünç derecede dik ve kayalık yamacın aşağıya, aşağıya, aşağıya indiğini görmek için bir saniyem vardı.

Ve sonra düşüyorduk. Daha doğrusu yuvarlanıyorduk, çünkü antika buharlı trenler Everest'ten aşağı kaymak için tasarlanmamıştır! Tren vagonu dönmeye başladı ve insanlar yuvarlanmaya başladı, örneğin kolunun altında hala sıkı sıkıya tuttuğu *Morning Times*'ın bir kopyası ve burnunun üzerine tünemiş bir çift küçük gözlüğü olan adam beni yere yapıştırdı.

Orada uzun süre kalmadı, çünkü artık tren gerçekten içine girdiği için sürekli yuvarlanıyorduk, insanları etrafa fırlatıyor, camları kırıyor ve birinin botu ve başka birinin şemsiyesiyle yüzüme çarpıyordu.

Bu yüzden yolculuğumuz aniden düzeldiğinde bunu anlamadım.

Birkaç kombinezondan kurtulmak için mücadele ettim, birinin küçük köpeğini kenara ittim ve başımı kaldırdığımda Pritkin'in başımda dikildiğini gördüm. Kollarını açmış, yüzü acı içindeydi ve havaya rağmen ter içindeydi. Bu hiç mantıklı değildi, çünkü hiçbir şey *yapmıyordu*.

Bunun dışında, diye düşündüm, tökezleyerek ayağa kalkarken. Ve pencereden dışarı baktım. Ve bizi, tüm uzun trenimizi *Everest'ten aşağı kayarken* gördüm.

Daha iyi görebilmek için yaklaştım, itiraz etmeyen insanların üzerinden sürünerek geçtim, çünkü onlar da aynı şeye bakıyorlardı. Ne olup bittiğini anlamam bir saniye sürdü, çünkü kırık camlardan fırlayan kar ve buz parçaları yüzüme çarpıyordu. Ama bir an sonra tanıdık bir şey gördüm; Pritkin'in kalkanlarının kendine özgü mavisi.

Altımızdaydılar ve sanırım bir dağdan aşağıya doğru kim bilir kaç ton demirin çarpma ve vurma yükünü çeken bir ped oluşturuyorlardı. Sonuç bizim için sihirli bir amortisör, onun içinse bir felç oldu çünkü belli ki bunu daha fazla yapamayacaktı. Bunu *şimdi* nasıl yaptığını ya da Jo'nun zamanın dışında bir treni nasıl yakaladığını ve havada bize doğru nasıl fırlattığını bilmiyordum, ki bu onun maaş derecesini çok aşıyordu -hatta *benimkini de aşıyordu*- ya da bunun Faerie'de, gücümüzün işe yaramaması gereken bir yerde nasıl olduğunu!

Ve sonra daha da kötüleşti.

"*Bu da ne?*" diye bağırdı yanımdaki bir kadın, ağlayan bir bebeği kucaklıyordu. Ve pencereden dışarıya, dağdan aşağıya doğru bizim hızımıza ayak uyduran ve şimdi iki atlıyı taşıyan kaz başlı manlikana bakıyordu.

Ve birkaç taş.

Ama hayır, kaya değildi. Bunlar büyük binalar büyüklüğünde kayalardı ve bir saniye sonra bize doğru geldiler, çünkü sanırım yeterince hızlı ölmüyorduk. Biri bir şeye çarparak üzerimizden sekmesine neden oldu, ama diğeri-

Pritkin'in pencereden dışarı fırlattığı bir güç cıvatasına çarparak milyonlarca parçaya bölündü ve trenin üzerine kurşun gibi yağarak sersemlemiş kalabalığı ürküttü ve çılgınlıkları yeniden başlattı.

Ya da belki de Pritkin'in kalkanları az önce kesildiği için yeniden başlayan yuvarlanmaydı.

Yanına gittiğimizde onu yakaladım. "Treni idare et!" diye bağırdım. "Ben hallederim!"

Ama beni duymuş gibi görünmüyordu.

Trene kalkan olması gerekirken beni göğsüne bastırıp korumaya çalışıyordu, lanet olsun!

Sonra bir buz parçasına çarptık ve bir an için yuvarlanmayı bırakıp kontrolden çıkarak kaymaya başladık. Tren savrulurken, ikinci sürücünün Jo olduğunu fark ettim, siyah saçları uçuşuyordu, elindeki fey mızrağını tutuyordu, bana doğru olduğunu tahmin ettim. Çünkü hiçbir şekilde bundan kurtulmama izin vermiyordu.

Bunun için çok fazla geçmişimiz var.

Elimi gömleğimin cebine soktum, küçük bir şişe çıkardım ve başparmağımla mantarını kapattım. İçindekiler o kadar kötü kokuyordu ki, her şeye rağmen yakındaki bir adamın telaşla geri çekilmesine neden oldu. Ama benim için şeker kadar tatlıydılar.

Tamam, sürtük, diye düşündüm. Oynamak ister misin?

Hadi oynayalım. Ve Apollo'nun Gözyaşları'ndan bir şişe içtim.

Bir tren enkazı gibi çarptı, gözlerimi sulandırdı ve boğazımı asit gibi aşındırdı. Zar zor fark ettim. Çünkü acının hemen ardından güç geldi, ani, göz açıcı, damar genişletici, dünyayı değiştiren bir güç, içimden parmak uçlarıma kadar karıncalanarak yayıldı ve tam zamanında geldi.

Çünkü manlikan bir kaya daha bulmuştu ve bu şimdiye kadarkilerin en büyüğüydü, küçük bir dağa benziyordu. Pritkin'in dudakları bir büyü mırıldanırken çalışıyordu, muhtemelen pedi geri almaya çalışıyordu, ama o anda kesti. Ve muhtemelen kayanın büyüklüğü nedeniyle işe yaramayacak olan ve zaten gerekmeyen başka bir ok fırlatmaya hazırlandı!

"Hayır!" Onu sarstım. "*Treni* sen idare et! Ben *onları* alırım!"

Ve bu sefer beni duyduğunu biliyorum, çünkü neredeyse yüzüne bağıırıyordum, ama gitmesine izin vermiyordu ve kalkan oluşturmuyordu, çünkü kayanın öncelikli olduğunu düşünüyordu. Ki öyleydi de - ta ki bize doğru çılglık çılgılığa gelirken onu havadan kaydırıp manlikanın kafasının hemen arkasına fırlatana kadar. Bir saniye sonra da tam kafatasına saplandı.

Devasa jeot parçalandı ve kristal bir havai fişek gibi etrafa güzel parçalar saçtı. Fey binicisine ne olduğunu görmedim ama Jo farklı bir hikâyeydi. Çünkü aniden buradaydı, manlikanın omzundan kayboldu ve Pritkin'in arkasında belirdi, mızrağını kaldırmıştı-

Sadece elinde parçalara ayrılması için, ahşap şaftı toz haline getirirken keskin metal uç döşeme tahtalarına çarparak çınılıyordu.

Pritkin'in gözleri büyüdü; sanırım beni daha önce düello yaparken görmemişti. Sen yokken işler değişti, demedim çünkü zamanım yoktu. Bu hareket bana başka birinden birkaç saniye kazandırabilirdi ama Jo'dan değil. Hiç vakit kaybetmeden diğer elini savurdu ve ben de zar zor karşı hamle yapmayı başardım.

İki zaman büyüğü havada karşılaşp birbiriyle savaşıyor.

Bu renk cümbüşünü daha önce de görmüşüm ve sonu hiç iyi bitmemişti. En iyi ihtimalle, birbirlerinden sekerler ve karşılaştıkları her şeyi yaşlandırarak yok ederler. En kötü ihtimalle

Bunu yaptılar, diye düşündüm, iki büyüünün birleştiği yerde, bir bardak biranın üzerindeki köpük gibi kabarcıklar oluşmaya başladığını görerek. Her yöne uçmak ve lanet olası tren vagonundaki herkeste ve her şeyde küçük delikler açmak üzere olanlar. *Ve siktir et!*

Diğer elimle bir büyü fırlattım -özellikle iyi olduğum bir şey değil- ama tuttu. Ama planladığım gibi olmadı. Sadece Jo'yu değiştirmek istemişim ama sanırım zaman büyüleriyle birbirimize bağlandık, çünkü ben de gittim.

Çatıya çıktık, rüzgar ikimizi de ayaklarımızdan uçurdu ve neredeyse trenden düşüyorduk!

Ama zaman baloncukları başımızın üzerinden boşluğa doğru süzüldü, ki bu iyiydi. Ben de neredeyse onları takip ediyordum, karnım vagonun ucuna çarpmadan önce yarım vagon boyu geriye kaydım, bu da kötüydü. Sonra Jo bana üfleyerek ikimizi de boşluğa ve vagonları birbirine bağlayan küçük platforma gönderdi. Ve, tamam, bu daha kötüydü.

Çünkü yarama giren dizi havamı söndürürken, elleri de kafamı, nedense hâlâ çalkalanmaya devam eden tekerleklerin içine sokmak için elinden geleni yapıyordu!

Muhtemelen motor hâlâ çalıştığı için, diye fark ettim, koyu gri bir duman bulutunun tepemden akıp gittiğini ve üstümdeki kadının vahşi, çılgın yüzünü çerçevelediğini izlerken. Jo ... aklı başında görünmüyordu, Joker'e yakışır bir sırıtiş yüzünü yarıya kadar açmıştı. "Eğlenceli değil mi?" diye bağırdı.

Ve elim boğazında sıkılı, sesim onunkiyle birlikte çığlık atarken çığlık atmaya devam etti. Çünkü bunu iki gün içinde iki kez yapmak zorunda kalmanın travması neredeyse güç kaybından daha kötüydü. Ama ben devam ettim, gözleri şişerken, derisi bir çivi gibi yukarı çekilirken bile.

Elbiseleri çürürken, kurumuş mumyanınki gibi. Yine de sinirli kollar başımı gittikçe yaklaşan tekerleklerin altına sokmaya çalışıyordu, öyle ki neyin onun, neyin benim, neyin lanet trenin çığlığı olduğunu anlayamıyordum!

Ta ki patlayana, etli bir bomba gibi et ve sinüs parçaları etrafa saçılana kadar.

Ve ben bunun zaman büyüünden mi yoksa başka bir nedenden mi kaynaklandığını anlayamadan, başka bir neden bana bakıyordu.

"Haydi!" Pritkin elini uzatarak bağırdı. Onu tuttum ve beni arabaya geri çekti, kapıyı arkamızdan çarptı ve beni göğsüne yasladı. "Hazır ol!"

Ne için destek? Şaşkınlıkla etrafıma bakarken düşündüm.

Ama sormaya fırsatım olmadı. Çünkü bir sonraki saniye, pencerelerin dışından akıp giden kış harikalar diyarının yerini başka bir şey almıştı. Az önce geçitten geçtiğimizi fark ettim, her iki taraftaki gücünü cüssemizle parçalamıştık. Ve gece yarısı ekspresiyle Dante's'e, evim dediğim ışıltılı, çınlayan, renkli kumarhaneye doğru yol alıyorduk.

Hayır, diye düşündüm, etrafa

bakarak. Bekle.

Tren beklemedi.

Kumarhanenin ana caddesinin arka duvarına çarptık, sıçradık ve sonra tren vagonu tren vagonunun üzerine yığılırken sıçramaya devam ettik, Pritkin'in büyüyle biraz tamponlandık, ancak dünyadaki en iyi kalkanlar, son hızda çarpan binlerce kilo demirin etkisini tamamen ememez. Sonsuza dek sürecekmiş gibi görünüyordu -kaç tane lanet vagon vardı? Sonunda buharın, parçalanmış tahtaların ve artık çığlık bile atmayan, sadece bulabildikleri her şeye tutunmaya çalışan, şok geçirmiş görünen insanların karmakarışık bir enkazına dönüşmeden önce.

En azından arabamızdakiler öyleydi. Dışarıdan gelen diğer çığlıkları duyabiliyordum ama belli belirsizdi. Bunun nedeninin insanların enkazın altında kalıp sesleri boğması mı yoksa kafamın içinde her uyarı sirenin çalması mı olduğundan emin değildim.

Pritkin beni ölümcül bir kısıpaca almıştı, ama kıvrılarak kurtuldum, bir koltuğun üzerine tırmandım ve başımı kayıp bir pencereden dışarı ittim.

İşe yaramadı.

Dumanın arkasını göremiyordum.

Ayrıca arabanın her iki ucundaki kapılardan da çıkamadım; kapılar çarpmanın etkisiyle arabaya kaynaklanmış gibi görünüyordu.

"Geri çekilin," dedi Pritkin, yanıma gelerek.

Sonra bir de baktım ki arabanın yan tarafında yeni bir kapı var, bir bölümü patlamış ve kim bilir nereye fırlamış. Umurumda değildi. Kapıdan geçip siyah demir, parçalanmış cam ve sürüklenen dumandan oluşan karmakarışık bir karmaşanın içine girdim-

İleride temiz bir zemin vardı, çömelerek üzerine geçtim ve dehşet içinde etrafıma bakındım.

Her yerden dumanlar yükseliyordu ve motordan etrafa saçılan kömürler, yanıcı bir şeyle karşılaştıklarında orada burada yangın çıkarıyordu. Ama arabalar çoğunlukla sağlam görünüyordu ve çoğunlukla eksik olan pencerelerden dışarı bakmaya başlayan şaşkın yüzler vardı. Pritkin'in bunu nasıl başardığını bilmiyordum ama kalkanı felaketi en azından atlatılabilir kılacak kadar uzun süre tutmuştu.

Ama *doğru* değil, diye düşündüm, dükkanlar, kafeler, hediyelik eşya standları ve avlu boyunca uzanan biralarla dolu sahte bir Eski Batı kasabasına bakarken. Ve burada olmaması gereken tako satan bir eşek arabası - bunların hiçbiri olmamalıydı - çünkü hepsi savaşın bir zayıyatıydı!

Ne olup bittiğini anlayamadan, otel güvenliği tarafından kenara itildim; güvenlik güçleri gelmişti ve çılgın atan turist kalabalığını zapt etmeye ve yere dağılmış olan diğerlerine ulaşmaya çalışıyorlardı. Çünkü kalkanları yoktu, değil mi? Etraf yine bir savaş alanına benziyordu, ben de öyle olduğunu tahmin ediyordum ama bir türlü konsantre olamıyordum. Hiçbir şeye konsantre olamıyordum.

Ta ki devrilmiş bir çöp kutusunun yanındaki dağınıklıkta kullanılmış bir kâğıt bardak görene kadar.

İnsanlar itişip kakışıyor, güvenlik bağılıyor ve -bir yerde- Pritkin adımı söylüyordu. Zar zor duydum. Çünkü et mızrağına takılmış bir dalgıç gibi o fincana odaklanmıştım ve hiçbir şey beni kalabalığın arasından sıyrılıp onu kapmaktan alıkoyamıyordu.

Ve sonra orada, büyük, asi kalabalığın ortasında durdum, kafamın içinde bir alarm zili çalarken bir o yana bir bu yana itilip kakıldım. Bardağı ters çevirip yan tarafında neşeli, sıçrayan alevlerle yazılmış ismi okuduğumda bu ses birkaç yüz desibel daha yükseldi: "Diablo's Hotel and Casino'ya hoş geldiniz. Şeytani bir şekilde iyi vakit geçirin!"

Sendeleyerek geri döndüm ve aniden oturdum. Oh, diye düşündüm.

Vay anasını.

Bölüm Kırk Üç

Dört saat sonra duvara çarptım.

Daha doğrusu iki tane vurdum.

Birkaç yerinden edilmiş tren yolcusuyla birlikte Londra'daki eski Pythian Court'a yeni taşınmıştım. Herkesi ait oldukları yere geri götürmek zaman çizelgesini onarmanın ilk aşamasıydı ama bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Çok daha kolay.

Trenin taşıdığı birkaç yüz kişiyi zar zor geçebilmiş olmama rağmen, bunun günün son yolculuğu olacağına karar vermiştim. Ama sıçramalar gittikçe zorlaşıyordu, bu sonuncusunda kendimi soğuk pekmezin içinde ilerliyormuş gibi hissediyordum. Sonunda bizi geride tutan son yapışkan filamentleri de aştığımızda çabayla inledim

-

Ve sarayın bir zamanlar ev olarak kullandığı eski Gürcü malikânesinin zemin katındaki salonlardan birine girdi.

Burası küçük, sıkışık bir odaydı ve yalvaranlar genellikle topuklarını vurarak mevcut Pythia'nın kendilerini görmesini beklerdi. İstediklerinden daha fazla ziyaretçisi olduğu için de burayı çok hoş bir hale getirme zahmetine girmemişti: karanlık, ağır mobilyalar rahatsız görünüyordu ve telaşlı kadife perdeler gece olmasa bile kasvetli bir hava yaratıyordu. Ama bir iniş pisti olarak yeterince iyi çalışıyordu.

En azından şimdiye kadar

öyleydi. Bir şeyler ters

gidiyordu.

Zevkli bordo kurdelelerle bej duvar kağıdıyla kaplı bir duvara ve plastik bir çöp kutusunun üzerinde boyasız alçıpan ve yemek sıçramaları olan bir duvara sendeleyerek çarptım. Aynı anda ikisini de gördüğüm için gözlerim sürekli karşıya geçmeye çalışıyor ve bir türlü duramıyordum. Tıpkı bacaklarımın altına çökmesini engelleyemediğim gibi.

Bedenimde yere düştüm; kafamda ise başka bir Cassie gördüm. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece ben yer değiştirdiğimde o geride kalmış gibi görünüyordu, aniden bir ikizim olmuş gibi üzerimden sıyrıldı. Kafası çok karışık bir ikiz.

Ama bir süre caddenin ortasında durup benim hissettiğim gibi boş boş baktıktan sonra kafelerden birine doğru ilerledi. Çoğunlukla sağlamdı, sadece katliamdan nasibini almıştı. Sonuç olarak, garsonlar evlerine gönderilmiş ya da başka bir yerde hizmet vermeye zorlanmış olsalar da, acil durum ekipleri tüm öğleden sonra kendilerine ikramlarda bulunuyorlardı.

Ben buraya geçerken, diğer Cassie de aynı şeyi yapmış, tezgâhın arkasına geçip mutfaka girmiş ve tüm kahve fincanlarının boş olduğunu görmüştü. İntikamcı bir ustanın yarattığı pisliği temizlemeye çalışan yaklaşık bin kişi olduğu için, o da yeni bir tane daha yapmaya karar vermişti. Ama olan bu değildi.

O da kendini yerde buldu, kahve telvesi etrafına sağılmıştı, bir elinde tuttuğu cezveyi bırakmak istemiyor gibiydi. Her yer cam olana, eli ve kolu kesilip kanayana kadar tenekeyi tekrar tekrar duvara çarpmasını izledim, ama yine de durmadı. Alçıpan üzerinde kanlı yumruk izlerinden oluşan bir bahçe güller gibi açtı, teneke kutuyu tekmeledikten sonra ayakları çöpte çöp melekleri oluşturdu ve-ve-ve-

Ve şimdi ikimiz de kasılıyorduk, o diğer zamanda ve ben bu zamanda, sırtım kendini parke zemine çarpmadan önce kırılacakmış gibi kamburlaşıyordu.

Yanımda getirdiğim iki tren yolcusu orada öylece durmuş, dümdüz önlerine bakıyorlardı, cam gibi gözleri onları mankenlere benzetiyordu. Temizliğe yardım eden Savaş Büyücüleri Birliği üyeleri tarafından zihinleri silinmişti ve bu da insanların bir süreliğine baygın kalmasına neden olmuştu. Yani yardım çağırmayacaklardı.

Dişlerimi acıtacak kadar sıkımtım ama ağzımdan yere bir şey köpürmeye başlamıştı, sanki sabun çiğniyormuşum gibi. Deşset içinde ona baktım, sadece benim yüzümden değil.

Ama diğer Cassie boğulmaya başlamıştı.

Ben de sırtüstü yatıyordum ama başım bir tarafa dönüktü; o ise yukarıya, mutfak tavanındaki hiç değiştirilmeyen lekeli fayanslara bakıyordu çünkü orada misafir olmaması gerekiyordu. Biri eksikti, sanki evren bize gülüyormuş gibi tüm sıraya aralık dişli bir gülümseme veriyordu. Jo gibi, diye düşündüm, nefret dolu yüzünü tekrar görünce.

Ama o burada değildi! O ölmüştü! Sonunda, tamamen!

Tıpkı benim olmak üzere olduğum gibi, diye düşündüm, Pythian Sarayı'nın insanlarla dolu bir karınca yuvası olmasına rağmen.

Yirmi adım öteden gelip gidiyorlardı, salonun açıldığı geniş girişten hızla geçiyorlardı. Erkek yolcunun bacaklarının arasından onları görebiliyordum: yüzlerinde sert bakışlarla mermer zeminde çamurlu ayak izlerini takip eden savaş büyücüleri; kapı her açıldığında içeri dolan kardan uzun beyaz elbiselerinin etekleri nemlenmiş, koşuşturan yardımcılar; etrafta dikilmiş, boş bakışlarla nazikçe götürülmeyi bekleyen donuk yüzlü kazazedeler; ve Gertie-Gertie.

Beynim durma noktasına geldi. Şu anki Pythia koridorun ortasında durmuştu, giymediği korse nedeniyle anaç şekli her zamankinden daha anaçtı çünkü onu yataktan kaldırmıştım. Bu saatler önceydi, yardım istemek için buraya geçtiğimde, çünkü yolcular onun insanlarıydı ve buna çok ihtiyacım vardı. Tıpkı şu anda bana bakmasına çok ihtiyacım olduğu gibi.

Ama değildi. Salon karanlıktı, sadece girişten içeriyi görmeye yetecek kadar ışık süzülüyordu. Kimsenin buraya bakması için bir neden yoktu, kadın yolcunun eteğine sürtünen bacağımin küçük hareketleri dışında hiçbir neden yoktu. Ve dikkat çekmek için ne yapabileceğimi bilmiyordum-

Şimdi ben de boğuluyordum.

Bacağımin daha sert tekmelemeye başladı, ama sadece bir tanesini. Sol bacağımin bir tahtaya bantlanmış gibi kaskatı kesilmişti ama sağ bacağımin bunu telafi etmeye kararlıydı ve kadının eteklerine acımasızca vuruyordu. Hafifçe hareket etmeye çalıştım, böylece tekmelerim tüm o malzeme yerine onun kaval kemiğine çarpacaktı. Eğer uyanırsa, sadece bana bağırmak için bile olsa, bu yeterli olacaktı.

Uyanmadı.

Cam gözlü bakışlar hiç dalgalanmadı, gevşek çene hiç sertleşmedi, vücut hiç hareket etmedi. Belki de yapamadığım içindir, en azından isteyerek yapamadığım için. Onun yerine lanet olası eteği tekmeleyip durdum, sallanmasına neden olacak kadar şiddetli bir şekilde

-

Tchotchkes dolu bir masaya.

Onlara baktım, panik içindeki beynim sonunda bir fikre tutunmuştu. Yaşlı bir kadındı ve elbisesinin arkasında büyük, eski moda bir büstiyer vardı, bu çağda bile bir süredir modası geçmiş türden.

Ve sanki altında sadece bir grup kumaş değil de sağlam bir çerçeve varmış gibi hissettiriyordu, bu da onu etekten oldukça ağır yapıyordu. Kalbim boğazımda, telaşın yavaş yavaş kendi başına bir hayat kazanmasını izledim, devam eden hareketin kümülatif bir etkisi vardı. İleri geri, ileri geri, ileri geri sallanıyordu-

Ta ki çılgınca sallanan iç çamaşırı sonunda eteğin yolunu takip edip küçük masaya çarpma kadar. İnce bir ahşap tabanın üzerinde yuvarlak bir mermer levha vardı ve zaten üstten ağırdı. Şimdi yana devrildi ve desteklediği biblolar etrafa saçıldı.

Bir kanepenin aşırı doldurulmuş minderlerine.

Şaşkınlıkla onlara baktım. Odada parke bir zemin, bir sürü ağır ahşap mobilya ve cam kapaklı bir dolap vardı. Süs eşyalarının çoğu da camdı ve ölüleri uyandıracak kadar gürültü çıkarmaları gerekirdi. Ama her nasılsa, tüm bu gürültüyü bastıracak tek noktaya konmuşlardı.

Bu arada oda kararıyordu ve bunun nedeni dışarıdaki fırtına değildi. Görme yeteneğim zayıflıyordu, ancak bunun bir kısmı muhtemelen yüzümden aşağı sızan öfke ve dehşet karışımı gözyaşlarından kaynaklanıyordu. Buraya kadar gelmiştim, nefret dolu yardımcılardan intikamcı tanrılara kadar pek çok zorluğun üstesinden gelmiştim ve şimdi bir zaman kazası ve lanet olası bir *kanep*e yüzünden ölecek miydim?

Ama ne kadar denesem de nöbetten ya da bana her ne oluyorsa ondan kurtulamıyordum. Kontrol edemediğim kasılmalar dışında hiç hareket edemiyordum. *Hiçbir şey yapamıyordum.*

Ama başkası yapabilir.

Eğilip koltuk minderlerinin arasından yuvarlak bir cam kağıt ağırlığı çıkaran kadının ince bileğini ve ısırılmış tırnaklarını seçebilecek kadar iyi görebiliyordum. Belli belirsiz yeşildi, üzerinde bir sürü baloncuk vardı ve ağır görünüyordu. Bunu biliyordum çünkü onu tam yüzümün önünde tutuyordu.

"Burada ölmene izin verebilirim," dedi Jo usulca. "Oturup boğulmanı izleyebilirdim. Ama bunun ne anlamı olurdu ki?"

Hayal gördüğümden emin bir şekilde ona baktım. Az önce aynı gülümseyen yüzün yaş ve çürüme tarafından yenildiğini görmüştüm. Kâğıt gibi derisinin yırtıldığını ve akıp gittiğini görmüştüm. Yanağındaki bir delikten dişlerini ve ölü, boş göz yuvalarından kafatasını gördüm.

Yine de buradaydı, siyah saçları şık ve parlak, yeşil gözleri parlak ve yaramaz, kırmızı dudakları yüzümdeki ifadeye sırtıyordu.

"Kendini özel hissetmelisin," diye fısıldadı. "Beni şimdiye kadar yenen tek kişi sensin. Ama oyun henüz bitmedi, değil mi?"

Kağıt ağırlığını bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı savuruyor, sadece bunamış beyninin anlayabileceği bir şeye usulca gülüyordu. Sonra durdu ve cam topu önümdeki zeminin tahtalarına oturttu. Bir adımdan daha az mesafedeydi ama ulaşması imkânsızdı.

"Sadece kazanmayacağım Pythia," dedi bana. "*Seni ezip geçeceğim. Sonundan önce sevdiğin her şeyin küle dönüştüğünü göreceksin ve bunu yaptığında, benim yaptığımı hatırla.*"

Kağıt ağırlığını ani ve şiddetli bir şekilde itti ve gözden kayboldu. Kadının hâlâ sallanmakta olan eteği tarafından dönüşümlü olarak gizlenen ve ortaya çıkarılan zeminde çarpmasını, çarpmasını, çarpmasını izledim. Gertie'nin ayak bileğine çarptığını gördüm, küfrettiğini duydum, gözlerinin benimkilerle buluşmak için yukarı kalktığını gördüm. Ama fark etmedim bile.

Zihinsel olarak çığlık atmakla meşguldüm.

* * *

"Adı Chimera," dedi Gertie, ben battaniye yığınının ortasında oturmuş büyük bir fincan çayı tutarken. Dışarıdaki fırtına bir ölüm perisi ordusu gibi çığlık çığlığa bağıırıyordu ama ben burada onu zar zor duyabiliyordum. Oda sıcaktı, büyük bir şömine her yere ışık ve ısı saçıyordu, etrafımdaki battaniyeler kalın ve rahattı ve çay neredeyse dilimi haşlayacak kadar sıcaktı.

Hiçbiri işe
yaramadı. Hala
donuyordum.

"Bir adı mı var?" Arayan Pritkin'di. Kanepemin kenarına oturmuş, şöminenin yanındaki büyük, aşırı doldurulmuş berjer koltuğa yerleşmiş olan Gertie'nin karşısında oturuyordu.

Kız kardeşi Hilde'ye çok benziyordu ama zevki çok daha tartışmalıydı. Şu anda üzerinde ateş ışığında parıldayan, buradaki mobilyaların yarısını kaplayan kirazlarla aynı renkte, kıpkırmızı saten bir sabahlık vardı. Yemin ederim kadının bir fetişi vardı.

"Oh, evet, gerçekten."

"O zaman kaza değil miydi?"

Gertie bir şeyler söylemeye başladı, sonra durdu ve nedense bana baktı. "Ne olduğundan emin değilim," dedi ve kendi çayını yudumladı.

Salonda geçirdiğimiz üzücü birkaç dakikanın ardından onun özel oturma odasında; salon hızla yardımcılar, savaş büyücüleri ve hizmetkârlarla dolmuş, hepsi de her şeyden habersiz iki yolcuyu itip kakmaya başlamıştı. Gertie'nin iki Cassie'yi tekrar bir araya getiren bir şey yapması da buna dahildi. Ne olduğunu anlamamıştım, çünkü diğer yarım ile yeniden bütünleşmem kasılmalarıma yardımcı olmamıştı.

Bunun için Pritkin'i almıştı.

Önce Vegas'ta otelin güvenliğinin sorunu kontrol altına almasına yardımcı olmak için, sonra da burada Edwardian Circle'la birlikte çalışarak yedek bir tren bulmak için zaman akışının her iki ucundaki Circle'la koordinasyon halindeydi. Tüm yolcuları geri aldıktan sonra, Gertie ve yardımcıları Jo'nun diğerini uzaklaştırmasından hemen sonra onu tekrar raylara koyacak ve böylece zaman çizgisini onaracaklardı. İşte bu yüzden çenemi serbest bırakmam için bana büyü yapmak ve nöbeti durduran bir iksiri boğazımdan aşağı akıtmak için oradaydı.

Hayatım için savaşmayı bıraktıktan sonra fark ettiğim ve hala garip aralıklarla içimi parçalayan, ellerimi yünlü kozamın üzerine çay dökecek kadar şiddetli bir şekilde sarsan korkunç soğuğu durdurmamıştı.

İşte böyle, diye düşündüm, bir yudum almaya çalışırken ve Pritkin Gertie'ye kaşlarını çatarken içimdekenden daha fazlasını üzerime alırken.

Bu onun anlamadığım kaş çatmasıydı, daha korkutucu çeşitlerinden biri değildi, ama yeşil gözlerinin parlamasına ve saç dediği ıslak sivri tacın biraz daha canlanmasına neden oldu. Kar kıyafetinin ceketini çıkarmış, kaslarını saran ve Michelin Adam pantolonuyla eşleştirilmeseydi seksi olabilecek uzun kollu bir gömlek giymişti. Pantolonun askılarla bağlı olması, onu Çiftçi Michelin Adam yapıyordu.

Ama Pritkin ne giydiğini nadiren fark ederdi ve kişiliği -özellikle bu gece- başka kimsenin de fark etmemesi için yeterince güçlüydü.

"*Bilmiyorum* da ne demek?" diye sordu. "Eğer bu şeyin bir adı varsa, o zaman ona ve ne yaptığına aşina olmalısın. Bu yaygın bir hata mı? Çünkü eğer öyleyse-"

"Bu bir hata değil."

"Anlayamadım?"

Gertie bana tekrar baktı. Ben de ona ölü gözlerle karşılık verdim. Ne istediğinden emin değildim ama bende olmadığından emindim.

"Bu, acil durumlarda kullanılmak üzere ileri düzey yardımcılara öğretilen bir teknik," diye açıkladı bir süre durakladıktan sonra. "Bir ustanın birden fazla zaman çizgisinde veya tek bir zaman çizgisinde birden fazla yerde çalışmasına olanak tanır. Ruhu böler-"

"Ne?"

"-iki veya daha fazla parçaya-"

"Ne?"

"-her biri bağımsız hareket edebilir. Pythian gücü onlara beden sağlar-"

"Bekle. *Bekle*." Pritkin ters ters bakıyordu ve bu seferki daha çirkin bir bakıştı. "Onun *ruhunu* mu böldün?"

Gertie, Pythias'ın genelde kullanmadığı bu ses tonu karşısında kaşlarını kaldırdı. Ama aldığı tepki bu kadardı. Çoğu insan Pritkin'i korkutucu bir ruh hali içinde bulurdu, ama kendimi daha iyi hissetseydim, ona bunu kendine saklamasını söyledim.

Hiçbir şey Gertie'yi korkutamazdı.

"Ben bir şey yapmadım, genç adam," dedi, mükemmel bir soğukkanlılıkla. "Cassie yaptı."

"Az önce bunun bir hata olmadığını söyledin!"

"Hata değildi. Daha doğrusu, teknik bir hata değildi. Muhtemelen onun tekniği kullanmasıydı ya da belki de güç ona yardım etmeye çalışıyordu." Gertie'nin kurnaz kahverengi gözleri tekrar benimkileri buldu ve bana sabit bir şekilde baktı. "Bunun için herhangi bir neden düşünebiliyor musun?"

"Jo." Ayrıntıya girmedim çünkü ilk geldiğimde neler olduğunu ona anlatmıştım. "Peri'de olduğu için bir bedeni olduğunu sanıyordum ama öyle değilmiş."

Gertie başını salladı. "Çok kısıtlayıcı. Onu oraya hapseder."

"Ben bu dünyadayken." Sevdiğim herkesle birlikte. Pritkin'e baktım. Eğer ona zarar verirse-

Ama tabii ki ona zarar verecekti. Ya da en azından deneyecekti. Bizi Galler'de birlikte görmüştü, sonunda onun mülksüz ruhunu yakalamıştım. Onun benim için ne anlama geldiğini biliyordu.

Bu da onu listesinin başına koydu.

Gözlerimi kısarak odaya baktım, sanki bir duvardan çıkıp gelmesini bekliyormuş gibi nefesim hızlandı. Çıkmadı ama bu pek yardımcı olmadı. Beni izlediğini neredeyse hissedebiliyordum.

Ya da Jonathan. Çünkü hiçbir şekilde birlikte çalışmıyorlardı. Senato toplantısında yerini almak için Tristram'ı öldürmüş, beni o dağın tepesine çıkarmış ve sonra da küçük saldırı köpeğini peşimden göndermişti. Ama ne için?

Çünkü bu bana bir kaçırma girişimi gibi gelmemişti. Belki Dorina yanıliyordu ve benim gücüm onun umurunda değildi. Ya da belki o ve müttefikleri farklı düşünüyorlardı. Onlar ölmemi istiyordu, o yakalanmamı istiyordu ve Jo ...

Jo sadece oynamak istedi.

Gertie bana, "Güç muhtemelen Chimera'yı, haydutun da aynı şeyi yaptığı konusunda seni uyarmak için kullandı," dedi. "Ve bu nedenle seni Faerie sınırlarının ötesine kadar takip edebilirdi."

"Sevdiğim herkese zarar vereceğini söyledi," dedim, sesim sert çıkmıştı. "Beni döveceğini söyledi-"

"Neyi? Eğer Galler'de başladığı işi bitirmeyi kastediyorsa, bu pek mantıklı değil. Eğer bir şekilde birkaç yüz kişiyi zaman çizgisinden çıkaracak kadar güç elde ettiyse, bir tanrıyı bariyerden geçirebilir ve bu işi hemen bitirebilirdi!"

Başımı salladım. Jo'nun yaptığı şeyi nasıl yaptığından emin değildim ama bildiğim bir şey vardı. "Tanrıları geri istemiyor, şimdi değil. O hiçbir zaman Aeslinn gibi gerçek bir inanan olmadı. Kendisine haksızlık ettiğini düşündüğü büyülü topluluktan intikam almanın bir yolu olması dışında, öyle ya da böyle onları umursamadı. Ama artık bunu umursadığından bile şüpheliyim."

Gertie, "Ölüm insanın önceliklerini değiştirme eğilimindedir," diye onayladı. "Ve tanrıları geri getirmek onun küçük oyununu sona erdirecektir."

"Ne oyunu?" Pritkin kızgın görünerek sordu. Muhtemelen anlattıklarının yarısını bile anlamadığı içindi - bu onun için alışıldık bir durum değildi. Büyü söz konusu olduğunda, genellikle tam tersi olur, o bir şeyler açıklarken ben yetismeye çalışırdım. Ama hayaletleri -kendisi için kaç tane yedek beden yaratmış olursa olsun Jo'nun şu anda ne olduğunu- her şeyden daha iyi biliyordum.

"Jo artık insan değil," dedim ona. "O beni yenmek isteyen intikamcı bir hayalet, geçen sefer şansımın yaver gittiğini ve kendisinin gerçekten de en iyisi olduğunu göstermek istiyor. Ve bunu yapana kadar da durmayacak-"

"Ama seni neyde yendim?" Gertie kemikli bir teriyer gibi tekrarladı.

"Bilmiyorum. Kara Çember'in üst kademelerindeki çılgın karanlık büyücü Jonathan'a bağlı. Savaşta onlara yardım etmek için çalışıyor ama aynı zamanda kendi oyununu da yürütüyor."

Durdum, çünkü bu gece daha fazla drama ihtiyacım yoktu, eğer Pritkin Jonathan'ın benim gücümün peşinde olduğunu öğrenirse başımıza gelecek olan da buydu.

"Ne istediğini bilmiyorum," diye tekrarladım. "Ama kızın tüm o ekstra enerjiyi aldığı yer o olabilir. Kara Çember'in lider kadrosunda üst sıralarda yer alıyor; ona ihtiyacı olan her şeyi sağlayabilir."

Gertie kaşlarını çatarak, "Yaşam büyü, dayanıklılığını artırmak ve Pythian gücüne daha fazla erişmesini sağlamak için," dedi.

"Onu delirtecek bir şey!" Pritkin söyledi.

"O zaten deli," diye belirttim. "Kahretsin, o zaten ölü-şimdi iki kez. Beni yendiği sürece bedeli ne olursa olsun umurunda olmayacaktır."

"Ama Kara Çember bunu yapardı," diye karşı çıktı Pritkin. "Onların liderleri sıradan insanlar gibi değil; öyle olsaydı yıllar önce yakalanırlardı! Kurnaz, hesapçı ve büyü depoları konusunda son derece kıskançlar. Büyük miktarda gücü boş yere vermezler."

Jonathan bu yüzden benimkini istiyor, diye düşündüm. Ona ne söz vermişti? Bana ihtiyacım olanı ver, ben de sana kendi yarı tanrını getireyim, tekrar tekrar boşaltabileceğin bir tane? Bunu görebiliyordum. Beni alt etmek için ihtiyaç duyduğu şeyi elde etmek için ona her şeyi söyleyebilirdi.

Ama o da Çember'ine ne vaat etmişti?

Çünkü ben olduğumu düşünmüyordum. Müttefikleri Louis-Cesare gibi beni serbest bırakma riskini almazdı. Lizzie'yle bu riski almak istememiştim ve o çok daha az güç kanalize edebiliyordu ve Artemis'in kızı değildi. Beni evcil hayvanlarından biri olarak tutmasına asla izin vermezlerdi.

Eğer öyle olsaydı, Jo gibi bir kaçıkla arkadaşlık etmek zorunda kalmazdı.

Hayır, kendi oyununu oynuyordu ama onlara bir şey veriyor ya da bir şey vaat ediyor olmalıydı. Büyük bir şey. Pritkin haklıydı; aksi takdirde ona açık çek vermezlerdi ve bunu uzun süre yapmazlardı. Babam bir süre için Kara Çember'in liderliğini dolandırmıştı ama o bile -ki hizmetinde gerçek hayaletler vardı ama söz verdiği gibi bir ordu değildi- sonunda kaçmak zorunda kalmıştı.

Jonathan ne üzerinde çalışıyordu?

Pritkin, "Bu bir spekülasyon," dedi. "Daha acil konuları tartışabilir miyiz?"

"Ne gibi?" Gertie hoş bir şekilde sordu.

"Chimera gibi! Etrafta ruhları bölerek dolaşamazsın! Bu sizi ele geçirilmeye, parçalanmaya, bir şeyin gücünüze erişmesine açık hale getirir. -ve bu durumda, muhtemelen Pythian gücü de- ve sizi tüketiyor

Kuru!" Gertie'den dönüp bana dik dik baktı. "Bütün bir ruhun belli bir koruması vardır, ancak hasar kalkanlarla bile içeri girmeye izin verebilir, ki zaten sizde yok!"

"Bunu bilerek yapmadım-"

"Ben de tam olarak bundan bahsediyorum," diye araya girdi. "Yolcuların çoğunu hâlâ geri götürmemiz gerekiyor. Ya gücün sana tekrar 'yardım' etmeye karar verirse?"

"Olmayacak."

"Ya yanılıyorsan? Ne yapabileceğini bilmiyorsun. O lanet büyü neredeyse seni öldürüyordu!"

"Pritkin, bırak onu, tamam mı?"

Bırakmadı.

"Bana sürekli kötü kötü bakan Gertie'ye dönerek, "Kullanıcı için bu kadar tehlikeli olan bir tekniğin pek de yararlı olduğunu söyleyemem!" diye ekledi. Pythian gücünün bir şekilde oluşturduğu 'bedende' açıkça bir sorun vardı -bu arada hiç açıklamadığınız bir şey- ve bu Cassie'nin gerçek bedenini de etkiledi! Bunu öğrenmeliyiz-"

"Üç şey var," dedi Gertie, fincanını aniden yere bırakıp ayağa kalkarak ve böylece Pritkin'i de ayağa kalkmaya zorlayarak. "İlk olarak, Pythia gücü aslen tanrılardan gelir, fiziksel düzlemde etkileşimde bulunmak istediklerinde kendilerine bedenler oluşturan ve işleri bittiğinde onları yeniden emen enerji varlıkları. Güç aynı şeyi bir Pythia için de yapabilir, ancak bir uyarıyla: bir ruhu kopyalayamaz-"

"Yani *onu parçaladın* mı?"

"Şışt," dedi ona, kolundan tutup kapıya doğru yürüterek. "İkincisi, ruh parçalanmaz, iki parçaya ayrılır, sanki bir balonu ortasından tutmuşsunuz da iki ucundan şişmesine neden olmuşsunuz gibi. Bütünlüğü devam eder; sadece şimdi biraz bölünmüştür, anlıyor musun?"

"Evet, ama-"

"Güzel. Şimdi, bu parçaların her ikisi de hala birbirine bağlı ve zaman içinde birbirlerine bağlılar. Bu arada, Cassie'nin iki parçasını tekrar bir araya getirmek için kullandığım şey de bu bağ. Bu teknik zararlı değildir, ancak yarıya inmiş bir ruh yarı güce sahip olduğu için savaşta tehlikelidir. Şimdi izin verirseniz," dedi Gertie, kapının yanında durduklarında, "çok geç oluyor ve uykuya ihtiyacım var, ya da geriye kalan azıcık uykuya."

"Bekle." Pritkin şaşkın görünüyordu, belki de henüz ayağa kalkmadığım için. "Üç demiştin."

"Ne?"

"Üç şey söylediniz. Sadece ikisini tartıştınız."

"Ben de öyle," diye kabul etti Gertie ve kapıyı onun yüzüne kapattı.

Bölüm Kırk Dört

Tabii ki koridordan hemen bir itiş kakış oldu, muhtemelen Gertie'nin kapıyı koruduğu iki iri yarı savaş büyücüsünün de dahil olduğu bir itiş kakış. Ayağa kalkmaya başladım, çünkü bunun nasıl sonuçlanacağını biliyordum ve daha fazla düşmana ihtiyacımız yoktu. Ama o elini kaldırdı.

"Bir sorun mu var?"

"Aşırı korumacı olma eğilimindedir," dedim ona.

"Ah. Söylediğiniz için teşekkür ederim." İtiş kakış sesleri aniden kesildi.

Ondan kapıya doğru baktım, sonra koşup kapıyı açtım. Savaş büyücülerinden biri şaşkın şaşkın bakıyordu, belki de Pritkin ortalıkta görünmediği için. Diğeri ise garip, beyaz, yapışkan ipliklerle duvara yapışmış, bir yandan da küfürler savuruyordu.

Kapıyı tekrar kapattım ve Gertie'ye döndüm.

"Onu nereye gönderdin?"

"Depoya," dedi, Çember'in geçici barınma yeri olarak kurduğu dönüştürülmüş tren istasyonuna atıfta bulunarak, çünkü Pythian Sarayı bile bu kadar çok insanı barındıramazdı. "Biraz üşümüş olsa da durumu iyi. Sanırım paltosunu unutmuş?" Kanepenin arkasında duran kar kıyafeti cekete tiksintiyle baktı.

Konuşabiliyormuş gibi.

"Kahretsin, Gertie! Bunu yapamazsın-"

"Yine de yapabilirim," diye karşı çıktı. "Burası benim mahkemem, en azından şimdilik. Ve sohbet etmemiz gerekiyor."

"Ne hakkında?"

"Sanırım biliyorsun." Tekrar oturdu ve çayını eline aldı, bir yudum aldı, acele etmedi. Ateş buklelerinin üzerinde oynuyor, lavantanın altındaki gri kökleri seçiyordu, ki bunun yanlış giden bir tür saç boyası olduğunu varsaydım. Ya da belki o böyle seviyordu.

Gertie her zaman bir asi olmuştu.

Onunla ilk kez Pritkin'in peşindeyken tanışmıştım. Pritkin'in çılgınca savrulan ruhunun zamanda geriye doğru yaptığı yolculukta uğradığı duraklardan biri onun bölgesiydi. Orada ona yetişmeyi başaramamıştım ama ben ve yanımdaki iblis lordu -karşı büyüü uygulaması gereken Rosier- yine de her türlü alarmı çalıştırmıştık.

Daha önce birçok Pythias bölgesini gezmiş ve görmezden gelinmiş biri olarak bunu beklemiyordum. Ancak Rosier büyük bir fark yarattı, çünkü görünüşe göre güçlü iblisleri zamanın ötesine sürüklemek hiç de iyi bir şey değil. Ve o sırada Gertie ile uğraşmaktan kıl payı kurtulmuş olsak da, daha sonra eski Amsterdam'da durmamız farklı bir hikaye olmuştu.

Çünkü bizi başka bir Pythia'nın ilgilenmesi için bırakmak yerine, *zaman içinde bizi takip etmişti*. Artık onun çağında olmamamıza rağmen. Orada çok kısa bir süre kalmış olmamıza rağmen. Oradayken hiçbir soruna yol açmamış olmamıza rağmen.

Ama Gertie bunu kabul etmedi.

Bundan sonra zaman içinde çılgınca bir kovalamaca başladı; ben Pritkin'in, Gertie de benim peşime düşmüştü ve Gertie her adımda başıma büyük bir bela olmamış mıydı!

Hiçbir şey değişmiş gibi görünmüyordu.

"Ne kadar içtin?" diye sordu fincanın üstünden bana bakarak.

Cevap vermedim.

"Biliyorsun," dedi bana nazıkçe, "ben konuşurken her zaman daha çok hoşuma gider, bu yüzden konuşacağım. Ve sen de dinleyeceksin," diye ekledi, ben tekrar kapıya yönelirken. "Eğer yardımımı istiyorsan."

Ona ters ters baktım ama başka seçeneğim yoktu. Tekrar oturdum.

Ateş patladı ve tısladı. Gertie düşünceli düşünceli ateşe baktı. Battaniyeyi tekrar üzerime çektim, çünkü kelimenin tam anlamıyla donuyordum.

"Seninle ilk tanıştığımda bir üstat, belki de bir haydut varis olduğunu düşünmüştüm," dedi. "Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen, içgüdüsel bir güç kavrayışınız var. Ama aynı zamanda Pythia olmadığınızı da düşündüm, çünkü herhangi bir destekten yoksun olduğunuz aşikârdı."

"Destegim var," diye mırıldandım.

"O zaman nerede? Sarayına ne oldu, Pythia?"

Lanet olası battaniyelerle kavga ediyordum, ama o anda başımı salladım Yukarı.

Yüzümü gören Gertie, "O kadar şaşırma," dedi. "Ben aptal değilim. Yolcuları geri getirirken gördüğüm tek kişinin sen olduğunu fark etmediğimi mi sanıyorsun?"

Beklentiyle bana baktı.

Pritkin'in patentli kaş çatmalarından birini ona geri verdim. "Bu konuda konuşamayacağımı biliyorsun."

Görevleri sırasında bir araya gelen Pythia'ların hiç konuşmaması gerekiyordu, özellikle de gelecek hakkında, onu değiştirecek bir şeyden bahsedilmesi ihtimaline karşı. Bu, bir zamanlar karşı çıktığım ama küçük bir zaman değişikliğinin bile ne kadar tehlikeli olabileceğini gördükten sonra sonunda kabul ettiğim bir kuraldı.

Gertie'nin bilmesi gerektiği gibi, küçük şeyler büyük şeylere dönüşebilir.

Bunu bana öğreten onun halefidir.

Öyleyse neden ona zaten söylemek zorunda olduğumdan daha fazlasını istiyordu? "Kurallar," dedi bana, "normal uygulama için yönergelerdir. Bu biraz

normalin ötesinde, öyle değil mi?"

Ben nereden bileyim? Kızgınlıkla düşündüm. Ben normal değildim. Tırnak ısırtan bir endişe, sürekli kendinden şüphe ve dehşet içindeydim. *Bu* benim için normaldi.

Ama muhtemelen hayatı boyunca kendinden hiç şüphe etmemiş olan Gertie'ye bunu açıklamakta iyi şanslar. Bütün gece kendi halindeydi, emirler yağdırıyor, etrafta dolaşıyor ve herkesi organize ediyordu. Korumasını oluşturan ve onlarla tanışan çoğu insanın ödünü koparan devasa, silahları damlayan savaş büyücüleri de buna dahildi.

Onları hiç düşünmeden ayak işlerine bakan çocuklar gibi kullanan Gertie hariç.

Bu bir Pythia, diye düşündüm, etrafta koşuşturan, her sözüne dikkat kesilen, aralarında beyaz cüppeli genç kadınlardan oluşan bir falanksın da bulunduğu birkaç yüz kişiyi izlerken. Ve bunlar benim zamanımda Pythian Sarayı'ndan geriye kalan çocuklar değil, her biri benden daha fazla eğitim almış ve muhtemelen Pythian gücü hakkında daha fazla şey bilen, onlu yaşların sonundan yirmili yaşlara kadar bir grup genç kadındı.

Mola verme fırsatı bulduğum birkaç seferde onları hayranlıkla izlemiştim; Pythian kıyafetleri içinde zarif bir şekilde etrafta dolaşırken gölgelerden su ya da çay yudumluyorlardı. Mahkemede giyilen beyaz dantelli, yüksek yakalı, uzun kollu elbiselerin her zaman biraz gülünç olduğunu düşünmüşümdür, dövüşmeniz gerektiğinde kısıtlayıcı olmasından bahsetmiyorum bile. Ama şimdi-

Tıpkı yardımcılarının mükemmel bir şekilde taranmış saçları, büyük avizelerin altında parıldayan zevkli küpeleri ve sakın ve kendinden emin hareketleri gibi zarif görünüyorlardı. Getirdiğim yolcularla birlikte tren garına girip çıkıyorlardı. Ya da ayak işlerini hallettikten sonra tekrar ortaya çıkıyor, bir adımdan diğerine geçerken havada beliriyor, etrafta koşuşturan savaş büyücülerini ve hizmetkârları kolayca atlatıyorlardı.

Aynı anda hem nefes kesici, hem göz açıcı, hem de kıskançlık uyandırıcıydı. Pythian Sarayı'nın olması gereken şey buydu: her türlü sorunun, her türlü zorluğun üstesinden kolaylıkla gelebilen, iyi işleyen bir makine. Binlerce yıldır hep böyle olmuştu.

Bana kadar.

Tanrım, Jo'nun gülmesine şaşmamalı! Böyle bir mahkemeye çıkmaya cesaret edemezdi! Ama benimki . . . Bugüne kadar ne kadar savunmasız olduğunu hiç fark etmemiştim. Sadece yarı eğitilmiş bir Pythia ve birkaç yardımcı ile, biri inisiyeden biraz daha fazlası olan ve henüz vardiya bile yapamayan, diğeri ise hak edilmiş bir emekliliğin tadını çıkarıyor olmalıydı. Ve onları koruyamadığım için adeta açık hedef olan bir grup çocukla, ne tek başıma, ne de sürekli ortaya çıkan yeni düşmanlardan-

"Sorunumu görüyorsun," dedi Gertie düşüncelerimi bölerek. "Yetenekli genç bir Pythia ile karşı karşıyayım, ama çok az eğitimi ve daha az yardımı var. Ve önünde epeyce zorluk var. Belki de başka bir saraydan gelen haydut bir yardımcı da buna dâhildir? Artemis'in büyüsünü bozmaya ve eski tanrıları geri getirmeye mi çalışıyor?"

"Bunu bilmemen gerekiyordu," dedim sinirlenerek, her ne kadar hafızasının sağlam olması onu bana yardım etmeye ikna edebilmemin nedenlerinden biri olsa da. "Galler'de olanlardan sonra hepinizin birbirinizin zihnini sileceğini söylemişsiniz. Dedin ki-"

"Öyle mi yaptım?"

"Kahretsin, Gertie! Diğerleri de hatırlıyor mu?"

Çünkü bu kötü olurdu. Jo ve müttefiklerinin tasarladığı Galler'deki büyük hesaplaşmayı durdurmak için bir ordu gerekiyordu. Özellikle de Pythias ordusu. Kitaptaki her kuralı çiğnemiş, Pythias'ın tüm soyunu bir araya getirerek bir tanrıyı tam anlamıyla alt etmeye yetecek gücü kanallı etmek çalışmıştı.

Ve o tanrı Ares olduğu için, işe yaramamıştı bile. Ama Pythian gücünün onu bağlaması ve sonra da bu dünyaya tamamen girmesini engellemesiyle, kıl payı bir galibiyet elde etmemize yetecek kadar zaman kazandırmıştı. Ama lanet olsun, çok yakındı! O zaman diğer Pythia'lar için minnettar olmuştum.

Şimdi daha az hissediyordum.

"İçlerinden biri bile gördükleri yüzünden bir konuda fikrini değiştirirse-"

Gertie sözümü kesti. "Anlaştığımız gibi diğerlerinin zihni silinmişti. Ben sonuncuydum ve yardımcılarımdan birinin bu işi halletmesi gerekiyordu."

"Ama sen yapmadın."

"Yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Görünüşe göre haklıymışım."

O kadar sakın ve dayanılmaz bir şekilde söylemişti ki, bir an için sadece ona baktım. Sonra gitmek için ayağa kalktım, önce battaniyelerle biraz mücadele ettim. Kapıya çarpmadan önce beni böyle yakaladı, eli kolumda şaşırtıcı derecede güçlüydü.

Belki de o kadar zayıftım.

"Ne kadar aldın?" diye tekrar sordu. "Seni ilgilendirmez!"

"Öldürdüğünü biliyorsun, değil mi?"

Yüksek dozlarda?" Elim kapı

kolundayken durdum. "Beni öldürmedi."

"Neredeyse oluyordu." Sesi düzleşmiş ve sıcaklığını kaybetmişti.

"Geçirdiğin nöbete Chimera neden olmadı, ki bunu bir şekilde doğru yaptın. Buna sebep oldu."

Bir şişeyi ışığa tuttu.

Küçük, üçgen şeklindeydi ve karşılaştığım diğer iksirlerden farklı olarak üzerinde bir etiket yoktu. Çünkü sadece bir kişi için yapılmıştı, benim için. Ya da o sırada Pythia her kimse onun için.

Apollon'un Gözyağları ateğ ıGığında parlıyor, GıGenin kehribar rengi camından sıvı altın gibi görünüyordu. DıGı yeGilimsi sarıydı ve Roy'un en sevdiği içki gibi çözeltilinin içinde yüzen küçük otlar vardı. Bunu biliyordum çünkü nöbet sırasında ağzımdan damlayan köpüklü tükürüğün kalıntıları hâlâ gömleğime yapışuyordu. Ve çünkü dilimde hala tadını alabiliyordum, acı ve metalik sert, hiçbir çayın yok edemeyeceği bir şey.

Ama yine de dudaklarımı yaladım ve ona uzandım, düşünmeden, neredeyse büyülenmiş gibi-

Sadece geri çekilmek için.

"Hiç sanmıyorum."

Gözlerim Gertie'ninkilerle buluşmak için yukarı fırladı ve kızardığımı hissettim. "Başka seçeneğim yoktu," dedim ona. "Jo Faerie'de bizi şaşırttı. Eğer onu kullanmamış olsaydım-"

"Peki ya diğer zamanlar?"

"Hangi diğer zamanlar?"

Sadece bana baktı. Şaşırtıcı derecede hızlı bir şekilde rahatsız oldu. "O zaman da başka seçeneğim yoktu. Galler'in her yerinde beni kovalıyordun!"

"Ve o zamandan beri hiç almadın mı? Yine de Faerie'deyken üzerinde koca bir şişe mi vardı?"

Battaniyelerime doğru yürüdüm, çünkü Gertie'nin ateşi tamamen baktandı. Neredeyse hiç hissedemiyordum. Ama onun sözleri üzerine arkamı döndüm. "Neyle uğraştığım hakkında hiçbir fikrin yok! Hiçbir fikrin yok!"

"O zaman söyle bana." Kapıya yaslandı.

Güldüm ve acı acı güldüm. Çünkü elbette. "Ve zaman çizelgesini olduğundan daha da mı berbat edeyim?"

"Seçici bir hafızam var. Ve eğer bir şey beni çok kötü avlarsa, Galler'de atlattığım o zihin silmeyi alacağım."

Ona baktım ama sesi samimi geliyordu. Bir Pythia gerçekten de hikâyemi dinlemek mi istiyordu? Bu çok saçmaydı. Halefinden biraz eğitim almak için zamanda geriye gittiğimde beni kıcımdan vurmuştu!

Ama Agnes çoğu konuda katı biriydi, diye düşündüm Rhea'yı düşünerek. Oysa Gertie. . . lanet olsun. Kurallara uyma konusunda ondan daha iyiydim! Bütün o Pythias'ları zaman çizelgesinden çıkarıp benim serseri kıcımlı yakalamalarına yardım eden oydu. Ve bir şekilde onları ikna etmeyi başarmıştı, hatta Agnes'i özgürlüğüne düşkün bir hippie gibi gösteren selefi Lydia'yı bile. Ve bu Ares'i öğrenmelerinden *önceydi*.

Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum.

Ya da belki de öyleydin, diye düşündüm, üzerimdeki o gözlerin gücünü hissederek. Bir süre sonra ona, "Önemli değil," dedim.

"Sen olsan anlıyorum."

"Dene

beni."

Ve her nasılsa, ne olduğunu anlamadan önce, yeni bir fincan çay ile kanepeye geri döndüm ve Gertie yanımda oturuyordu. Sadece ben

ay istedim. Dinlenmek, ara vermek, sürekli baskıdan uzak birkaç gün geçirmek istedim. İstedim-

Az önce masanın üzerine oturttuğu Şey, Şömine ışığında parlayan küçük Şişe, tüm bunları unutturdu. Bu bana kendimi yenilmez hissettirdi, sanki bu imkânsız iş kolaymış ve dünyada ya da dışarıda hiçbir Şey bana zarar veremezmiŐ gibi. Apollon'un Gözyaşları bana kendimi, dünyayı bir dev gibi kasıp kavuran ama tanrısal özelliklerinin çoğunu aktarmayı baŐaramayan annem gibi hissettirdi.

Şimdiye kadar fark ettiğim tek Şey, dünyalar arasındaki kapıları açabilme yeteneğiydi; bu sayede dünyadan cehennem bölgelerine -ziyaret etmemem gereken bölgelere bile- geçebiliyor ve tekrar geri dnebiliyordum. Annem bu yeteneğini orada avlanmak için kullanmış, güçlü iblis lordlarını seçip enerjilerini emmiş ve böylece kendi enerjisini beslemiŐti. Ona Büyük Avcı derlerdi, orduları onun önünde kırılıp kaçarken huşu ve dehşet içinde. Bu isim zaman içinde o kadar yüksek sesle yankılanmıŐtı ki insanlar bile bunu biliyordu. Ve avları onu diğer tüm tanrılardan daha güçlü hale getirdikten sonra, bir zamanlar dünyanın harikaları arasında yer alan büyük bir tapınak inşa ettiler.

Belki de hepsinden daha fazla, çünkü onları dışarı atmıştı, değil mi? Tüm panteonu sürgüne göndermiş ve kapıyı arkalarından çarparak kapatmıŐtı; söz konusu kapı onun diktiği ve bugün bile bizi koruyan bariyerdi.

Ancak bir tanrıça bile yenilmez değildir ve savaş onun gücünün çoğunu almış, öyle ki bir zamanlar onu besleyen iblisleri artık kendisi av olmadan avlayamaz hale gelmiştir. Böylece, binlerce yıl boyunca, anlamlı bir Şekilde beslenemeyecek kadar zayıfladı, ta ki bir vampirin Şişman bir suç patronu, tüm iblis ordularının yapamadığını yapıp onu ortadan kaldırına kadar. Ama bekaretiyle ünlü tanrıça kimsenin beklemediği bir Şeyi yapmadan önce değil: beni doğurdu.

Peki ben bu mirasla ne yaptım? Şimdiye kadar tek yeteneğimi, Şartlı tahliyesini ihlal edip cehenneme geri sürüklendikten sonra Pritkin'i babasının mahkemesinden kurtarmak için kullandım. Ve hepsi bu kadardı. Eğer içimde gizlenen başka tanrısal özellikler varsa, bunlar oldukça derinlerde gizleniyordu.

Ve bu yeterli değildi. Yeterli değildim. Gözlerim yine küçük Şişeyi buldu. Yardım olmadan olmaz.

Gertie'ye, "Selefim güçlü, geniş ve yetenekli bir mahkemeye sahipti," dedim. "Dışarıdan bakıldığında her Şey yolunda görünüyordu. Ama o bir savaŐtaydı

farkına bile varmadan. Tanrılar geri dönmeye karar vermişlerdi, Apollo'dan başlayarak, çünkü onun Pythian gücü aracılığıyla yardımcılarına fısıldama yeteneği vardı-"

"Çünkü bir zamanlar onundu," dedi Gertie.

Çay içtim ve başımı salladım. İstemiyordum ama içimi ısıtıyordu, sanki bardağı tutmak ellerimin titremesini engelliyordu. "Artık ona hizmet etmiyordu ama yine de onu bir kanal olarak kullanabiliyordu. Sonunda, metresini zehirleyen ve sarayın kontrolünü ele geçirmeye çalışan Pythian varisini dönüştürdü. Ama güç onun yerine bana geçti-"

"Sıradan bir kız mı?"

"Tam olarak değil." Geçmişimi açıklamaya çalışmayı düşündüm, bunun sahip olduğum tüm inandırıcılığı mahvedeceğine karar verdim ve veto ettim. "Annem evlenmek için kaçan önceki varismiş," dedim, çünkü bu doğrudu.

Gücü tükenmek üzere olan Anne çaresizlik içinde sonunda dünyada kalan tek tanrısal enerji kaynağına gitmişti: yüzyıllar önce Apollon tarafından Delphi'deki kahinlerine hediye edilen ve Pythian Sarayı tarafından hâlâ kullanılmakta olan kuyuya. Kendini büyüledi ve bir inisiye olarak kabul edildi, rütbeleri hızla yükseldi. Sonunda varis ilan edilmişti ama Ares'in geride bıraktığı bazı yarı tanrı oğulları olan Spartoi'lerin dikkatini çekeceğinden korktuğu için bunu istememişti.

Babalarını sürgüne gönderen büyük savaştan beri onun peşindeydiler ve özellikle de sarayı izliyorlardı. Eninde sonunda ortaya çıkacağını biliyorlardı ve yeni varisin gerçekte kim olduğunu anlamaları uzun sürmemişti. Babalarının intikamını almak ve onu ve diğer tanrıları geride tutan bariyeri yıkmak niyetiyle onun peşine düşmüşlerdi, ancak beceriksiz, biraz deli ama zaman zaman zeki babamın yardımıyla onlardan kaçmıştı. Ama yıllar sonra Şişko Tony tarafından öldürüldü.

Hayat garipti.

"Onun bazı yeteneklerini miras aldım," diye ekledim. "Ve güç bana geldi."

"Peki ya kız? Haydut varis?" "O öldü."

"Güzel." Gertie kararlıydı. "Peki ya mahkemenin geri kalanı?" Çünkü, evet, bana yardım edecek bir sürü insan olmalıydı, değil mi?

"Bazı feyler, özellikle de Svarestri kralı Aeslinn, tanrılarla birlikte çalışıyor," dedim ona. "Onları geri getirmek istiyor çünkü tanrılar buradayken halkı Faerie'yi yönetiyordu. O zamandan beri itibarları düştü ve bu konuda çok kızgınlar."

Gertie şaşkın görünüyor.

"Bundan hoşlanmıyorlar," diye tercüme ettim, çünkü argom bir yüzyıl erken gelmişti. "Diğer yardımcılara Ares'in öyle ya da böyle yakında geri döneceğini ve yardım etmezlerse hepsini öldüreceğini söylediler. Bu yüzden onu almaya" -Gözyaşlarını işaret ettim- "ve bariyerden geçirmeye çalışmaya başladılar."

"Peki onlara ne oldu?" Hiçbir şey söylemedim.

Eski varis Myra'yı ben öldürmedim, gerçi yardım ettiğimi iddia edebilirsiniz. Ama yardımcıları farklı bir hikâyeydi. Şimdi onları görüyordum, nefret dolu yüzleri olan güzel kızlar, aileleri tarafından başarılı olmaya, bir sonraki Pythia olmaya, klanlarına zenginlik, statü ve güç kazandırmaya itilmişlerdi. Apollon'un teklifi için olgunlaşmışlardı: beni getirecek kişi olmak ve sonsuza dek yanımda hüküm sürmek.

İçlerinden birinin diğerinin ellerinde ölmesine ve birinin Çember tarafından hapsedilmesine neden olan topyekûn bir savaş başlatmıştı. Ama diğerlerini öldürmek zorunda kalmıştım. Onları hala bazen rüyalarımda görüyordum, beni yatakta doğrulmaya zorlayan, nefes nefese bırakan ve çılgılık atma isteği uyandıran kabus görüntüleri.

Artık Lizzie'yi de rüyamda göreceğimi tahmin ediyordum.

Görünürde bir ayna yoktu, bu yüzden yüzümde ne olduğunu bilmiyorum ama Gertie'nin kolunun bir anne kucaklamasıyla omzuma dolandığını hissettim. "Zor oldu, değil mi?"

Konuşmak için kendime güvenmiyordum; sadece başımı salladım.

"Ve şimdi Jo hariç eski yardımcılarının icabına baktınız. Ama bu sana ne bıraktı? Küçük kızlar ve yarı eğitilmiş inisiyelerle dolu bir saray mı?"

Tekrar başımı salladım.

"Ve bunu kullanarak mı telafi ediyordunuz?"

Küçük şişeyi eline aldı ve bir an için yumuşayacağını, gerçekten bana vereceğini düşündüm.

Ama sonra sabahlığının cebine girdi ve bana sertçe baktı. "Baştan çıkarmayı anlıyorum. Muhtemelen senin kadar iyi değil, ama hepimiz bunu hissettik. Kendini yılmaz, dünyaya kafa tutabilecek biri gibi hissettiriyor - bir süreliğine. Ama korkunç bir bedeli var."

"Ölmek de öyle!" Hırladım, çünkü hâlâ anlamamıştı. "Sana söyledim, başka seçeneğim yok!"

"Oh, ama sen biliyorsun, sevgili kızım. Kesinlikle."

"Ne?" Şaşkınlıkla ona baktım.

"Son kısa süre içinde bir düzine kuralı çiğnedim; neden bir tane daha olmasın?" Beni ayağa kaldırdı. "Senin sorunun güç eksikliği değil Cassie. Tam tersi. Teknik eksikliğini telafi etmek için ham güç kullanıyorsun. Bunu düzelteceğiz."

"Nasıl?" Gözlerimi ona diktim. "*Denemediğimi* mi sanıyorsun?" "Evet, ama denemedim."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

Başını meraklı bir kuş gibi eğdi. "Seni eğiteceğim anlamına geliyor tabii ki."

Bölüm Kırk Beş

Yatak odamda pençe ayaklı bir küvet vardı. Orada, yatakla kapının arasında duruyordu ve yoluma çıkıyordu. Ama hayatımda hiçbir şeyi gördüğüme bu kadar sevinmemiştim.

Saunayı kısıktandıracak kadar sıcak suyla neredeyse ağzına kadar doldurdum ve içine girdim. Çok garip bir histi. Sıcak olduğunu biliyordum; gardırobun kenarındaki boy aynasını buğulandıran yüzeyden çıkan buhar miktarı bunu göstermeye yetiyordu. Ama öyle hissettirmiyordu.

Ya da, daha doğrusu, vardı, ama önemli değildi. Soğuk yerinden kıpırdamayı reddediyordu. Öyle ki cildim pembeleşmiş ve dökülmek üzereyken dışarıda fırtınanın ortasındaymışım gibi titriyordum.

Daha da kötüsü, o sabah nazik bir doktorun benim için sardığı ama şimdi çok fena batan yaramı unutmuştum. Ama bununla başa çıkmak zorundaydım, çünkü dışarı çıkmayacaktım. Isınana kadar olmazdı, tabii ısınırsam.

Vıcık vıcık bandaj kısmen sıyrılmıştı, bu yüzden onu çekip çıkarmayı bitirdim ve dikişlerimi inceledim. Onları çok iyi göremiyordum. Alt katta her yerde elektrik ışıkları vardı ama tadilat henüz buraya kadar uzanmamıştı. Tek ışık komodinin üzerinde duran ve beni buraya getiren inisiyenin getirdiği gazyağı feneriydi. Küçük sarı uçlu dalgalarla suyu neredeyse siyah gösteriyordu. Fenerin ötesini pek göremiyordum ve sonunda vazgeçtim.

Kan kaybından ölüyormuşum gibi hissetmedim.

Porselene yaslanıp gözlerimi kapattım ve içimden ürperti dalgalarının geçmesine izin verdim. Neler olduğunu anlamamıştım. Geri çekilme değildi; bunun için zaman yoktu. Ayrıca, bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordum.

Galler'deki olaydan sonra mide bulantısı, titreme, kas ağrıları ve bir dizi başka semptom yaşadım.

anlaşıldı. Sadece altıncı yüzyıldan kalma bir grip vakasına yakalandığımı düşündüm. Ta ki Gözyaşları'ndan bir yudum alana kadar, çünkü yapacak işlerim vardı ve kendimi çok kötü hissediyordum.

Ve aniden, artık yoktu.

Bundan sonrasını anlamak zor olmamıştı. Ama alışkanlığı bırakmak çok daha zor olmuştu. Koltuk değneği kullanmaktan hoşlandığım için değil, bu günlerde etrafta dolaşacak yeterince ben olmadığım için. Ve şimdi . . .

Tanrım, şimdi.

Tavandaki lamba ışığının titreşimini izlemek için gözlerimi açtım ama onu görmüyordum. Jo'yu görüyordum. Daha önce kimsenin bu kadar güç kullandığını görmemiştim, annemin bile. Ve bu, onun Pythian enerjisini kanalize etme yeteneğini yarıya indirmesi gereken bir büyü olan Chimera'yı kullanırken olmuştu!

Sanki ölmüştü ama hayalet olmak yerine bir tanrı olmuştu. Görünürde kolaylıkla yaptığı şeyi başarmak için birkaç düzine Pythias gerekirdi. Ve sonra neredeyse beni öldürecek kadar gücü kalmıştı!

Kara Çember'in yardımıyla bile bunu nasıl başardığını bilmiyordum. Benim de çok büyük bir gücüm vardı ama zayıf insan bedenim ancak bu kadarını kanalize edebilirdi. Kendine yeni bir tane yaratmış olsa bile aynı sınırlama onun için de geçerli olmalıydı ama öyle görünmüyordu.

Gertie'nin teklifi için minnettardım ama hiçbir eğitimin *bunun* üstesinden gelmemi sağlayacağını düşünmüyordum.

Jo da bilmiyordu.

Her ne dediyse, ölmemi istedi. Sadece önce tadını çıkarmak istedi. Ama eğer kaybetme ihtimali olduğunu düşünseydi ...

Çoktan ölmüş olurdum.

Yine de kendimi donmuş bir ceset gibi hissediyordum çünkü suyun bir faydası olmuyordu. Tenim düşük ışıktaki bile görülebilecek kadar kızarmıştı ama merkezimdaki buz yerinden oynamamıştı. *Donuyordum* ve nedenini bilmiyordum.

Sonunda banyoda doğruldum, kollarımı kendime dolamıştım, dişlerim gıcırdıyordu. O kadar üşümüştüm ki canım *yanıyordu*, kemiklerime kadar işleyen bir ağrı vardı ve ona ulaşmak, onu durdurmak için derimi yırtmak istiyordum. O kadar kötüydü ki bir süre sonra kendimi hıçkırığa hıçkırığa ağlarken buldum ve kendimi gülünç hissediyordum ama umursamıyordum. Sonunda canı cehenneme dedim; mahkemenin nöbetçi bir şifacısı olmalıydı ve benim de bir şifacıya ihtiyacım olduğu açıktı. Gertie'den bir azar daha işitecek olsam bile.

Banyodan sürünerek çıkmaya çalıştım ama kaslarım spazm geçiriyor ve komutlarımı görmezden geliyordu ve küvetin porselen tarafı aniden

bir mil yüksekliğinde görünüyordu. Çırpınışlarımın tek yaptığı kenardan sabunlu su dalgası göndermek, parke zemine çarpmak ve kapıya doğru sızmak oldu. Ulaşamadığım kapıya.

Ama buna gerek yoktu. Çünkü biri çoktan kapıyı yumruklamaya başlamıştı, o anki sıkıntıyla fark etmediğim bir şeydi bu ve ben tutarsız bir ses çıkardığımda kapı patlayarak açıldı. Pritkin orada duruyordu, yakındaki merdivenlerden sızan ışığın silüetinde, saçları ve bir yerlerde bulduğu uzun paltosu karla tozlanmıştı, yüzü öfkeliydi.

Ta ki beni görene kadar.

Denememe rağmen "yardım edin" bile diyemedim. Ama belli belirsiz bir inilti dışında hiçbir şey çıkmadı. Başka zaman olsa utanç verici olabilirdi ama umursamayıcı çoktan geçmiştim. Bir kolumu ona uzattım, ıslak ve titriyordu ve-

Ve sonra oradaydı, küvetin yanında diz çökmüştü.

Üşüyordu ama beni canlı canlı yiyen o yakıcı, korkunç sızı gibi değildi. Karın altında insan sıcaklığındaydı, belki de normalden daha fazla çünkü buraya kadar koşmuş gibi zor nefes alıyordu. Ve eli elimi tuttuğunda, o korkunç buzun biraz olsun çözüldüğünü hissettim.

Ama çoğunu değil. Ne olduğunu bile bilmediğim bir şey için çaresizce haykırdım. *Neyim* vardı benim?

Pritkin bir şeyler söylüyordu ama artık onu anlayacak kadar iyi konsantre olamıyordum. Tek bildiğim, muhtemelen yardım çağırmak için ayağa kalktığı ve benim de panikle koluna yapıştığım. Ve sonra garip bir şey oldu - bu çok garip günde her şeyden daha garip.

Çünkü *başka biri* dönüp bana baktı.

Pritkin'in yüzüydü ama gözleri değildi. Bunlar daha yeşil, daha parlak, neredeyse akkor halindeydi. Aynı zamanda tanıdık.

Onları daha önce bir kez görmüştüm, Galler'deki o savaş alanında. Ares gökyüzünü yarmaya çalışıyordu, rüzgâr uğulduyor, kıvılcımlar uçuşuyordu ve iki büyük ordu uzakta çarpışıyordu. Yine de beni en çok etkileyen şey aynı gözler olmuştu.

Pritkin'in uzun süredir aç ve yarı ölü olan karabasan doğası, yüzyılı aşkın bir süredir ilk kez yüzünden dışarı bakıyordu. Ve bana bakıyordu. Şimdi ona bakıyordum, acaba daha sonra olanları, çaresizlik içinde nasıl bir araya geldiğimizi, sadece dünyanın sonunda bir şeyler hissetmek istediğimizi ve bunun yerine onu nasıl kurtardığımızı hatırlıyor muydu?

Çünkü o gece karabasan geri besleme döngüsünden ürettiğimiz güç o kadar büyüktü ki ikimiz de onu kontrol altına alamadık. Pritkin'in karabasanı

o kadar aç ve dolayısıyla o kadar boştu ki, normalde tutabileceğinden çok daha fazla Pythian gücü tutabilmişti. Ve bu nedenle, doğası gereği verdiklerimi büyüttükten sonra o kadar fazlasını geri gönderebilmişti ki, neredeyse beni parçalayacaktı. Ama bunun yerine, Apollo'nun hayaletini savaş alanına salmak için kullandığımda dünyalar arasındaki dokuyu yırtmıştı.

Ama bu sadece Pritkin bir yüzyıl boyunca seks yapmadığı için mümkün olmuştu. Bu sefer o kadar güç kazanacağımızı sanmıyordum ama kazansak da umurumda değildi. İçimdeki o korkunç acıyı, sonunda soğuk değil de *açlık* olduğunu anladığım acıyı dindirmekten başka hiçbir şey umurumda değildi. Açlıktan ölüyordum ve bana ihtiyacım olanı verebilecek tek kişi oydu.

Ama o istemedi.

Nedenini anlamıyordum ama omuzları ve pazuları kaya gibi sertti ve onu daha yakına çekme çabalarımaya direniyordu. Parmaklarının küvetin kenarını beyaz boğumlarla kavrayışında, boynunun çıkıntılı tendonlarında, çenesinin inatçı duruşundaydı. Pritkin'i tanıyordum; anlamadığım bir nedenden dolayı bunu istemediğini biliyordum.

Ama başka biri yaptı.

Arkasını dönmeyi bitirdi ve az önce ona çevirdiğim yanağımı bulmak için başını aşağı eğdi, çünkü bunu anlamıyordum. Pritkin'in bunu istemediğini biliyordum, o yüzden ben de istemiyordum - ta ki ağzı tenime değene kadar. Başımı çevirdiğimden beri, yanağıma kondurduğu öpücük, bir arkadaşınıza ya da akrabanıza vereceğiniz türden, iffetli bir öpücükten başka bir şey değildi. Ama öyle hissettirmede.

Dudakları çatlamıştı ve biraz üşümüşü. Yüzünde erimiş kar vardı ve kışın kokusu -soğuk hava, kömür ateşi ve nemli yün- üzerine sinmişti. Saçları sert ve cızırtılıydı, ters dönmüş buz sarkıtları gibiydi, her yerden fışkırıyordu. Ama öpücüğe döndüğümde beni kavrayan gözler oldu -her zaman gözler oldu-. Çok yakın, çok yakın ve çok yabancı-

Ama değil. Çünkü bana bakan yaratık da Pritkin'in bir parçasıydı, iblis yanından ne kadar nefret etse de. Berrak yeşil gözleri bu kez zümrüt gibi değil de cam gibi bana bakıyordu, sanki içinden bakıp ruhunu görebilecekmişim gibi. Belki de görebiliyordum ama eğer öyleyse, ruhu da benimle aynı şeyi istiyordu. *Acıkmıştı.*

Dudaklarımız birbirine değdiğinde sanki bir havai fişek patlamış gibiydi, ama bu çok hafif kalırdı. Daha çok bir bomba patlamış gibiydi. Dağın zirvesindeki şakacı alayların hiçbiri yoktu, gecemizdeki normal insan açlığının hiçbiri yoktu.

Dante'nin evinde. Bu, sadece birbirlerinde yardım ve teselli bulabilen iki acılı ruhun umutsuzca bir araya gelmesiydi.

Ve rahatlık vardı. Biz birbirimizi canlı canlı yemeye çalışırken Pritkin elbiselerini çıkardı ve bir sonraki an benimle birlikte küvete sürünerek girdi. Ve bu her şeyi değiştirdi.

Birdenbire su sıcak değil, kaynar oldu. Birdenbire açlıktan ölmüyordum, doymak bilmiyordum. Birdenbire oda sihirle aydınlandı, belki onun, belki benim, bilmiyordum. Ama her yerde görebiliyordum.

Lamba ışığı sanki ışınları tenimi okşuyormuş gibi katı ve gerçek hissettiriyordu.

Etrafımda şıpırdayan su ipek gibiydi, vücudumda duygusal bir şekilde kayıyordu. Havadaki toz zerrecikleri bile güçlüydü, şenlik ateşinden çıkan kıvılcımlar gibi etrafımızda dolaşıyorlardı-

Ve sonra tekrar oraya, savaş alanındaki o çadıra döndüm, çünkü evet, biliyordu; evet, hatırlıyordu. Pritkin'in diğer parçası birlikte ne yaptığımızı biliyordu, tekrar ne yapabileceğimizi biliyordu. Ve minnettardı - Tanrım, çok minnettardı. Bunu gözlerinde gördüm, dudakları tekrar dudaklarımı yakaladığında öpüşünde hissettim. Tüm o uzun yıllar süren bekleyişi, gerçek potansiyelini gerçekleştirmek için duyduğu ama hep reddedilen, reddedilen, reddedilen umutsuz ihtiyacı hissettim.

Yıllar boyunca, şu ya da bu rastlantısal karşılaşmadan elde ettiği küçük güç yudumları onu ayakta tutmaya ancak yetmişti. Ve bunların çoğunu efendisinin hizmetine geri vermiş, gücünü artırmış, duyularını keskinleştirmiş, odağını genişletmişti. Ama bu hiçbir zaman önemli olmamıştı, kendini kanıtlamak için yeterli olmamıştı. Asla yeterli değildi-

Ve sonra bir asır önce efendinin karısıyla geçirdiği o korkunç gece geldi.

Nasıl iletişim kurduğumuzu, akıldan akla mı yoksa ruhtan ruha mı iletişim kurduğumuzu bilmiyordum ama tıpkı onun hissettiği gibi ben de hissediyordum. Ani, beklenmedik bir sevinç. Besleniyordu! Sonunda beslenmesine izin veriliyordu! Küçük parçalar halinde değil, ilk kez tamamen, bütünüyle. Bu öylesine parlak, öylesine ezici bir sevinç dalgasına neden oldu ki, neler olduğunu ve ne yaptığını göremedi. Güzel güç aniden kesilene kadar anlamadı, şaşkınlık ve kayıp içinde etrafına bakındı ... ve yavaşça, artan dehşet içinde, kollarında ne tuttuklarını fark etti.

Hayır! Hayır, bunu yapmış olamaz! Efendisi acı ve keder içinde kükrerken bile geri çekildi. Derinlere saklandı, dehşete düştü, dehşete düştü, efendisinin tek mutluluk şansını ve damarlarında o muhteşem gücü bir daha hissetmek için tek şansını yok ettiğinin farkına vararak midesi bulandı.

Artık dışarı çıkmasına asla izin verilmeyecekti. Bunu tüm açıklığıyla gördü. Asla yaşayamayacak, asla gelişemeyecek, asla tek görevini yapmasına izin verilmeyecekti, çünkü daha önce nefret edilmiş olsa bile, bunun yanında hiçbir şeydi! Efendisinin hissettiği küçümseme ve kendinden nefret etme duygusunun yanında hiçbir şeydi, çünkü onları ne kadar ayrı varlıklar olarak düşünmeye başlamış olursa olsun, onlar gerçekten birdi.

Gerçek bir ayrılık yoktu, ama olsa da olurdu, çünkü doğasının iki yarısı bundan sonra asla bir araya gelmeyecekti. Bunu daha önce hiç sahip olmadığı bir kesinlikle biliyordu. Ve tüm o uzun yıllar boyunca beslediği o küçücük umut kıvılcımı söndü.

Artık umut edecek, uğruna yaşayacak ne vardı? Körelmiş bir organ gibiydi, oradaydı ama istenmeyen, kullanılmayan, başka bir çağdan kalma bir kalıntıydı. Ve bunu *hak etmişti*.

Bunu yakıcı bir utançla hissetti, hepsinin kendi hatası olduğunu biliyordu. Kefaretinin adil ve doğru olduğunu bilerek suçluluk duygusunu kalbine yakın bir yerde taşımıştı. O hayat veren enerji selini tatmayı hak etmediğini, bir yere kapatılması, unutulması, kendi acısının hücrelerinde yavaş yavaş açlıktan ölmeye terk edilmesi gerektiğini biliyordu.

Ve öyle de oldu, her gün, her hafta, her yıl uzun, yalnız bir yıl. Ne bir mola, ne bir umut, ne de geçmişte olduğu gibi ufak tefek rahatlamalar vardı, çünkü efendisi artık tamamen bekârdı. Beslenebileceği hiçbir şey yoktu, hiçbir şey ve bir zamanlar sahip olduğu güç hiçliğe karışırken, yaşamın yavaş, istikrarlı bir şekilde elinden kayıp gittiğini hissetmişti.

Ölmeyi bekliyordu.

Ama sonra inanılmaz bir şey oldu. O kadar uzun süredir neredeyse komadaydı ki kendini uyandırması hem imkânsız hem de nafile görünüyordu. Yıllardır tam olarak uyanmamıştı; etrafına bakmak için gözlerini bile açmamıştı. Ne anlamı vardı ki? Orada hiçbir şey yoktu.

Ama aniden, vardı. Bir şey onu uykusundan bir şimşek gibi uyandırmıştı. Ya da neyse oydu; saf enerji, karabasan enerjisi, *yaşam* enerjisi. Ne olduğunu anlayamadan şaşkın ve sersemlemiş bir halde etrafına bakındı. Tekrar çarptığında bile, bu sefer daha sertti, kendisi için yaptığı hapisinin duvarlarını çatlatacak ve onları hiçliğe savuracak kadar sertti.

Onu orada, karanlıkta, tek başına, sersemlemiş, korkmuş ve ne yapacağını bilemez bir halde bırakarak.

Ta ki başka bir şimşek çakıp gözlerini açana kadar... Emin değildi.

Bir kadın, evet, ama insan değil; hiç insan değil.

Onu bir erkeğin gözleriyle görmedi, çünkü o bir erkek değildi. Onu kendi türünden diğerlerinin bir zamanlar annesini gördüğü gibi görüyordu - saf ışıktan, saf yaşamdan parlayan bir varlık - sadece onu tehdit etmiyordu. Ona zarar vermeye çalışmıyordu. O ... o ... idi.

Hayır! Bu bir numaraydı! Kendini ona teklif ediyor olamazdı, neden *ona*?

Incubi güce saygı duyardı ve onun hiç gücü yoktu, hiç olmamıştı. Ve artık o kadar küçük, o kadar pörsümüş, o kadar güçsüzdü ki, efendisinin müthiş savunmasını aşabilselerdi, kendi halkı onu yamyamlaştırma zahmetine bile girmezdi, çünkü ne anlamı olurdu ki?

Verecek hiçbir şeyi yoktu.

Ama tüm bu gücün cazibesi karşı konulmazdı. Kendi türünden herhangi biri için öyle olabilirdi ama onun için tamamen eziciydi. Buna hakkı olmadığını biliyordu, ona dokunmaya kalkarsa efendisinin ne kadar öfkeleneyeceğini de biliyordu. Ama içinde güç olmaması, karşı koyacak güç olmaması anlamına geliyordu ve bu onu bir pervane gibi derinliklerden çekip çıkardı.

Güve gibi, bu ona her şeye mal olsa da umurunda değildi. Ölse bile umurunda değildi. Bırakın bir numara olsun, bırakın bir kabus olsun, çünkü hangi kabus zaten yaşadıklarından daha kötü olabilirdi ki? Bırak *beslensin*.

Ve vardı. Onu hayrete düşürmüştü. Hiç tereddüt etmedi, kendini tutmadı. Güç basitçe oradaydı, tamamen ve özgürce verilmişti, isteyebileceği her şey ve tutabileceğinden çok daha fazlası, çok daha fazlası.

İlk başta kararsızdı, sadece birazcık alıyordu, o uçsuz bucaksız okyanustan zarif bir yudum, onu boğacağından korkuyordu. Öyle de olmuştu ama korktuğu gibi olmamıştı. Uzun süre kullanılmamanın bedeli olan daha fazla acı yerine, ateş hissetti.

Yakan türden değil, enerji veren türden, damarlarında ısıltılı bir yaşam nehri gibi akan türden.

Kendisinin yeniden açıldığını, uzun süredir kullanılmayan, neredeyse kireçlenmiş parçalarının dolduğunu, dolgunlaştığını hissetti. Görüşü aydınlandı ve kadın daha da netleşti; arkasında kıvılcımlar uçuşuyordu, sarı saçları kendi yarattığı akıntılarla dalgalanıyordu, gözleri mavi alevdi. Hayatında gördüğü en güzel manzaraydı-

Ve sonra benzinle ıslatılmış bir şenlik ateşine atılan bir kibrit gibiydi. Açlığı yeniden uyandı, gerçek doğası yüzeye çıktı, pençeleri çıktı ve sonra tekrar kınına girdi, çünkü ona zarar vermek istemiyordu, hayır, hayır, ona asla zarar vermek istemiyordu! Ama yapamadı, çünkü kız onu da içiyordu.

O enerji nehrini özümseyebildiği kadar hızlı, içinde çiçek açıp yeşerdiği kadar hızlı, yeteneği onu ona verilenden çok daha fazlasına dönüştürürken, kadın onu geri alıyordu. Onu içinden çekip çıkarıyordu ama o bunu umursamıyordu. Çünkü bir dalga çekilir çekilmez yerine bir başkası geliyordu, hiç bitmeyen bir akıntı, çünkü *okyanusu* nasıl içersiniz?

Onu kurutamazsın, diye düşündü, farkına varması onu çok etkilemişti. Ona *zarar* veremezsin! Ve bunun anlamı-

Gözlerinin kocaman açıldığını, zihinsel durumunun temelinden sarsıldığını, gerçekliğinin eğilip büküldüğünü ve boşluğa düşmek üzere koptuğunu hissetti. Ve sonra hiçbir şey hissetmedi, en azından tarif edebileceği hiçbir şey. Çünkü varoluşunda ilk kez yapması gerekeni yapmış ve gücünün kapılarını ardına kadar açmış, kızın verebileceği her şeyi ve daha fazlasını almış, ta ki kendinden geçene, histerik bir kahkaha atana, aklını kaçıran ya da belki de tamamen kaçıran kadar, çünkü *bu* da neydi?

Ateş içini yırttı, güç onu ele geçirdi, daha önce hiç yapamadığı bir şeyi yaptığını ve büyüdüğünü hissetti. Ve büyüklük ve güçle birlikte başka bir şey daha geldi: ona zarar vermeye, ikisini de öldürmeye çalışan yaratığa duyduğu öfke. Kükreyerek bu dünyaya doğru yol alan tanrıya döndü, korkuyla değil meydan okuyarak, çünkü o anda dünyayı ele geçirebileceğini hissediyordu.

Ama kadın onun önündeydi.

Alabildiği her şeyi son bir kez daha geri gönderdi; bu, emmeyi başardığı her şeyin yakınında bile değildi. Ama yeterliydi. Kazanmışlardı, bir tanrı ölmüştü ve daha önce var olduğunu bile bilmediği bir enerjinin tadını çıkarmıştı. O zamandan beri bu enerji onu canlandırmış, işini ilk kez düzgün bir şekilde yapmasına ve efendisine daha önce hiç olmadığı kadar güç, dayanıklılık ve ham güç vermesine olanak sağlamıştı.

Birlikte, hesaba katılması gereken bir güç olmuşlardı. Birlikte durdurulamazlardı. Ama şimdi adam bir kez daha acıkmıştı ve kadın buradaydı.

Beslenme zamanı.

Bölüm Kırk Altı

Ama Pritkin'in doğasında iki yarım vardı ve bunlardan biri gemide değildi.
"Hayır."

Sesi kısıktı ama beni sisin içinden çekip çıkaracak kadar sertti. Hayaller ya da diğer tarafının gönderdiği her neyse paramparça oldu ve ona sarıldım, bedenlerimiz kaygan ve iç içe geçmişti, ılık su etrafımızda çalkalanıyordu. Ve bir şekilde onun yüzüne odaklanmayı başardım.

Gözleri yeşildi ama akkor halinde değildi. Çenesi gergindi ama öfkeyle değil. Bu onun amansız yüzüydü, ortalama olması gereken özellikleri -çok büyük bir burun, çok ince dudaklar, tenine göre çok sarı kaşlar- yakışıklı hale getirecek kadar güçlü olan yüzüydü.

Odaklanmaya çalıştım. Gerçekten çok zordu. "Neden?" Sonunda sormayı başardım. "Yapamıyorum."

Bu doğru değildi. Ne kadar doğru olmadığını hissedebiliyordum. Kaşlarımı çattım ve tekrar ona doğru kaydım ve gözlerinin acı çekiyormuş gibi kapanmasını izledim.

Sonra, bakışları üzerimde değilken, o yüzle ilgili başka bir şey fark ettim. Çekilmiş ve yorgun görünüyordu, neredeyse bitkin; küçük kaz ayakları daha derin ve daha belirgindi; ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı, sanki bir haftadır uyumamış gibiydi. Bitkin görünüyordu ve öyle olmamalıydı. Gertie'yle yüzleşirken iyiydi; yorgun, evet, ama bitkinlik derecesinde değil. Ve buraya geldiğinde bile, sadece biraz bitkin görünüyordu ...

"Sorun nedir?" diye sordum. Parmağımı kaşlarından birinin üzerinde gezdirerek, orada titreyen bir su damlasını yerinden oynatarak sordum. "Ne oldu?"

Pritkin bir şey söylemedi.

Ama sonra, buna gerek kalmadı. Çünkü ben de kendimdeki değişimi hissedebiliyordum. Birkaç dakika önce donuyordum, neredeyse kaynar suda bile ısınamıyordum. Merkezimde bir buz kütlesi vardı ve her nefes alışımında dışarıya doğru ürperti yayıyordu. Ama şimdi . . .

Daha önce ağırlı ve kramplı olan uzuvlarım artık esnekti ve özgürce hareket ediyordu. Başımdaki ve boynumdaki şiddetli ağrı sanki hiç olmamış gibi kaybolmuştu. Dondurucu soğuk yerine sıcacıktım, sanki saatlerdir güneşin tadını çıkarıyormuşum gibi neredeyse baygındım.

Pritkin bana gücünün bir kısmını vermişti -çoğunu- ama hiçbir şeyi geri almamıştı.

"Geri al," dedim şimdi ona, çünkü geri besleme döngüsü böyle işliyordu. Benden ona geçen gücü, onun karabasan doğası büyütebiliyor, ondan beslenebiliyor ve sonra eşit ya da daha fazla miktarda bana geri akıtabiliyordu. Kuluçka kraliyet soyu bu yeteneğe sahip olan tek soydu, Rosier'in çocuk sahibi olmak istemesinin nedeni de buydu.

Ama Pritkin beslenmiyordu.

Yapabilirdi, yapabileceğini biliyordum ve karabasanı kesinlikle benim tarafımdaydı. Artık konuşmadığını, tüm vücuduyla yalvardığını hissedebiliyordum. Birlikte kaydık, sabun kayganlığındaki ten sabun kayganlığındaki tene değdi ve Tanrım, bu çok iyiydi! Kendini nasıl tuttuğunu bilmiyordum; ben zar zor tutuyordum! Sonra beni öptü ve sonunda diye *düşündüm*.

Ama arkasında hiçbir güç yoktu.

Neredeyse karabasanının iniltisini duyacaktım; o kadar yakındı ve o kadar açtı ki. Galler'deki savaştan bu yana, oruç günlerinin sona erdiğini, bundan sonra ziyafetten başka bir şey olmayacağını varsayarak ona elinden geleni yapmıştı. Ama bu bir ziyafet değildi ve bu konuda onu zorlayamazdım; zorlamak da istemiyordum. Sadece *onu* istedim.

İblis seksini başlatmamın bir yolu yoktu ve bu gece neden yapması gerektiğine dair uzun bir konuşma yapmaya zihinsel olarak hazır değildim. Ama yüzündeki o üzüntü, yorgunluk ve yenilgi ifadesini silmek için yapabileceğim bir şey vardı. Evet, var, diye düşündüm ve kollarımı boynuna dolayarak öpücüğü derinleştirdim.

Şaşkınlığını tattım, kollarının beni sardığını hissettim, boğazının derinliklerinde çıkardığı sesi duydum. Ama beni itmedi. Bu yüzden nefes nefese kalarak öpüşmeyi kestim ve üzerine çıkmadan önce gözlerinin içine baktım.

Bu çok uzun sürmedi. Beni suyun içinde döndürdü, kenardan bir dalga daha gönderdi -üzgünüm Gertie, diye düşündüm- ve beni küvetin ucuna doğru itti.

Bu daha iyiydi, diye
düşündüm. Bu
mükemmeldi.

Yüzünü görmeden hemen önce.

"Bunu bu gece yapmayacağız."

Bir an için yanlış duyduğumu sandım. "Ne dedin? Hayır, diğer şeyi kastetmedim-"

"Bu gece hiçbir şey yapmıyoruz!"

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Neden olmasın?" Bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. "Cassie, böğründe yirmi dikişlik bir yara var! Birkaç saat önce neredeyse öleceğinden bahsetmiyorum bile! Hiç iyi durumda değilsin-"

"Bırakın buna ben karar vereyim."

Onu tekrar öpmeye çalıştım ama geri çekti. "Hiçbir şeyi yargılayacak durumda değilsin! Kimse bir karabasanın etkisi altında değil! Yatağa gidiyorsun." Ben daha itiraz edemeden küvetten çıktı ve bana lamba ışığının yaldızladığı, göğsündeki ve kalçalarındaki altın rengi tüyleri seçebildiğim, kasları kıpırdarken dönüp eğildiği ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni küvetten çıkardığı tanrı katındaki fiziğini gösterdi.

Onun kollarında olmak iyi hissettiriyordu ama yeterince iyi değildi. Neredeyse yeterli değil! Pritkin ve ben, savaş alanında onu sevdiğimi açıkladığımdan beri kendimize ayıracak çok az zamanımız olmuştu. Herkesin bize her zaman bir şey için ihtiyacı vardı ve yalnız kalabileceğimiz bir an bile bulmak zordu.

Ve gelecekte de bunu yapmak daha kolay olmayacaktı, sadece Mircea yüzünden değil. Doğaüstü topluluklar arasında köprü kurmakta bu kadar zorlanmamın tek nedeni Pythias'ın tarafsız olması gerekiyordu ama biz öyle değildik. Uzun zamandır değil.

Çember Pythias'ları koruyordu ama varlıkları bundan daha fazlasını içeriyordu. Aynı zamanda onları etkiliyorlardı ve bunu herkes biliyordu. Tartıştığınız grup onun yanında durup size ters ters bakıyorsa, bir Pythia'ya bir tartışma hakkında adil bir karar vermesini bekleyerek nasıl gidebilirdiniz? Bu yüzyıllardır bir sorundu ama Agnes döneminde işler iyice sarpa sarmaya başlamıştı.

O ve Jonas ilişkilerini gizli tutmaya çalışmışlardı; bildiğim kadarıyla Jonas bunu Jonas ölene kadar kimseye itiraf etmemişti, o zaman da çok az kişiye. Ama yine de doğaüstü dünyanın liderleri tarafından biliniyordu. Ve onunla birlikte tüm güvenilirliği de yok oldu.

Bunu *biliyordum* ama yine de bir savaş büyücüsüne aşık olmuşum.

Ve o lanet adam *bunu anlamadı*. Böyle zamanlar, meraklı gözlerden uzakta, kimsenin bizi tanımadığı ve kimsenin umursamadığı geçmişe doğru ... birlikte olmak için en iyi şansımız olabilirdi. Yine de buradaydı, beni kuruluyor ve kendisi havlulanmadan önce beni gevrek, soğuk çarşaflara yatırıyor. Sanki giyinmeye ve ona tahsis ettikleri odaya gitmeye hazırlanıyormuş gibi.

Her gece olan şey buydu! Ama bu gece değil.

Pritkin muhtemelen bana iyi geceler öpücüğü vermek için bana döndü ama ben onun yerine kendi numaralarından birini kullanarak onu yatağa düşürdüm.

Yeşil gözleri kısıldı. "Bu konuşmayı yapmıştık-"

"Biz hiç konuşmadık! Sen konuştun; ben dinledim. Bu bir konuşma değil."

"Ve şimdi bir tane mi istiyorsun?"

Hayır, beynini dağıtmak istiyorum, diye düşündüm ama söylemedim, çünkü kalın adamın elleri beni sabitlemek için kalçalarımın gelmiş ve dikkatimi dağıtmıştı.

Ama tek yaptıkları buydu. Çıplaktım, banyodan sonra hâlâ sıcak ve nemliydim ve görüldüğü kadar ilgisiz olmadığına dair kanıtların üzerinde oturuyordum. Yine de ne yapıyordu?

Bir konuşma teklif ediyorum. Güzel.

İki kişi bu şekilde oynayabilir.

"Pekâlâ," dedim ve atılmış havluyu aldım. "Konuş bakalım."

"Az önce burada olanlar da dahil olmak üzere bir dizi şey hakkında konuşmamız gerekiyor. Ama bu bekleyebilir - ne yapıyorsun?" diye sordu, ben hala oldukça nemli olan göğüs kaslarını okşamaya başladığımda. Havluyla kurulama işini pek iyi yapmamıştı.

"Yatağımın ıslanmasını istemiyorum," dedim masumca. "O zaman bırak da çıkayım."

"Konuşmak istediğini sanıyordum?"

"Hayır." Bir el bileğimi kavradı, çünkü daha aşağıları sıvazlamaya başlamıştım.

Ama bu okşamadan çok okşamak gibiydi. "Konuşmak istedin. Ben uyumak istiyorum."

"Uyumak istemiyorsun," dedim ve başka şeyleri okşayabilmek için daha aşağıya doğru kıpırdandım.

"Cassie-"

"Bu şans asla elde edemeyiz!" Birden öfkelenerek ona söyledim. "Jonas seni dünyanın dört bir yanına koşturuyor, neredeyse öldürülüyorsun."

Son seferinde neredeyse ölüyordum! Bu şekilde ilişki kurulmaz!"

"Bunu mu yiyoruz?" diye sordu, aniden yoğunlaşarak.

"Artık öyleyiz," dedim ve yüzümün hemen önünde duran kanıtı yakaladım.

Başparmağımı tepesinde gezdirirken Pritkin vücudunun uzunluğunca bana baktı. Ve bu küçük hareketin verdiği tepkinin tüm bedeninde dalgalanmasını izledim. Oh, evet, bunu istiyor, diye düşündüm, ne derse desin.

Bunu çok istedi. Ve

sonra onu yaladım.

Sadece, hayır, yalamadım. Dilimle okşadım, yavaşça, şehvetli bir şekilde, ondan çıkardığım yarı inilti, yarı küfürden zevk alarak. Ve sonra, o daha itiraz edemeden -ki kesinlikle itiraz etmek üzereydi- kaygan, lezzetli başını ağzıma alıp dilimi etrafında döndürerek ve emmeye başlayarak beynini bulandırdım. Sertçe.

Sanırım bunu beklemiyordu, çünkü içinden bir ses daha koptu ve bu kesinlikle bir lanetti.

Onu görmezden geldim ve uzun, kalın şaftı kavradım, dilimle ucundaki küçük yarıkla alay ederken masaj yapmaya başladım, bu sırada kıvrandı, küfretti ve bana çok inandırıcı olmayan bir şekilde durmamı söyledi. Ağzım dolu olmasaydı buna gülerdim. Ve bir şekilde yeterli beyin gücünü bir araya getirip bana çok sert bir şekilde bunun bittiğini söylediğinde, onun etrafında güldüm.

Sonra biraz daha aşağıdan bir şey aldım.

Sonunda tüm dikkati bendeydi. Pritkin bana baktı ve bu artık bir an önceki sabırsız serbest bırak beni bakışı değil, daha çok kimsin ve başım belada şaşkınlığıydı. Ve evet, diye düşündüm, biraz sıktım ve gözlerinin açıldığını gördüm; evet, öylesin.

Pritkin'le ilgili sorun, diye düşündüm, bir elimle kadifemsi kalçaları okşarken, bir elimle ipeksi şafta masaj yaparken ve dilimle işin geri kalanını yaparken, son bir ayı çoğunlukla kaçırmış olmasıydı. Ve çok kötü bir ay olmuştu. Önce Rosier'in onu nereye götürdüğünü bulmak zorunda kalmıştım, sonra onu cehennemden kurtarmak zorunda kalmıştım -bu cümleyi kendim kurmayı hiç düşünmemiştim- ve sonunda onu iblis konseyinin önüne çıkarmayı başardığımda, lanet olası haksız cezalarını kaldırtmak için, bunun yerine ne yaptılar?

Onu varoluşundan lanetlediler!

Hatırladığım öfkeyle daha sert emdim ve Pritkin bir uluma çıkardı. Umarım odalar ses geçirmezdir, diye düşündüm ve sonra dışarıdaki fırtınayı, ölüm perisinin feryadını hatırladım. O zaman sorun yoktu.

Ve sonra Gertie'nin peşimi bırakmadığı, Rosier'in bana dırıldır ettiği ve Pritkin'in her zaman, her zaman ulaşamayacağım bir yerde durduğu o uzun, sinir bozucu, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen zamanda geriye doğru kovalamaca başladı! Bir kadını delirtmeye yeterdi, ama ben delirmemiştım, muhtemelen zaten orada olduğum için. Bunun yerine beceri setimi genişletti, çünkü güç Pythia'yı öğretiyor ya da Agnes öyle demişti çünkü beni eğitmek istemiyordu. Ama söylemeyi unuttuğu şey, bunu sadece yeni bir yeteneğe ihtiyacınız olduğunu düşündüğünde yaptığıydı - ki bu genellikle bir krizin ortasında, aklınızı kaçırarak kadar korktuğunuzda oluyordu!

Acımasız bir çıracılık dönemi olmuştu ama bir dereceye kadar işe yaramıştı. Gertie'nin seviyesinde olduğumu düşünerek kendimi kandırmıyordum ama çok şey öğrenmişim. Zorlanmışım. Ve bunların hepsi Pythian gücüyle ilgili değildi.

Pritkin altımda kıpırdandı ve yüzüne bakılırsa bunun zevkten mi, acıdan mı, yoksa her ikisinin birleşiminden mi kaynaklandığından emin değildim. "Durmamı ister misin?" diye soracak kadar uzun süre ağzımı ondan ayırdım.

"Dur da çığlık atayım," diye homurdandı.

"Nasıl olsa çığlık atacaksın," diye söz verdim ve işime geri döndüm.

Onsuz geçirdiğim bu son ay zordu, hayatımda yaşadığım her şeyden daha zordu. Ve hayatım göz önüne alındığında, bu bir şey ifade ediyordu. Birçok kez şöyle düşünmüştüm: Buraya kadarmış. İyi bir mücadele verdin ama bunu atlatamayacaksın. Kimse bunu atlatamaz.

Yine de bir şekilde bulmuştum. Her nasılsa, içimde varlığından hiç şüphelenmediğim derinlikler bulmuştum. Kendimden şüphe etmeye alışkındım; bana ne kadar değersiz olduğumu, ne kadar aptal olduğumu, onun iğrenç mahkemesinin dışında, sözde çok daha kötü olan gerçek dünyada bir gün bile dayanamayacağımı söyleme fırsatını asla kaçırmayan Şişko Tony ile büyürken nasıl yapamazdım? Doğrusunu söylemek gerekirse, özellikle son zamanlarda daha kötüydü ama daha iyisi de vardı.

Çünkü değersiz değildim. Aptal değildim. Her zaman söylediği ve farkına bile varmadan yarı yarıya inandığım şeylerin hiçbirisi değildim.

Geçtiğimiz yaz, çok büyük zorluklara rağmen bir şekilde hayatta kaldığım ve başkalarını da hayatta tuttuğum için bunu anlamaya başlamışım.

Bize karşı. Ancak Pritkin'i arayana kadar ne kadar değiştiğimi gerçekten anlamamıştım. Birkaç müttefik ve bir ton düşmanla, sürekli kulaklarımda tik tak eden bir saatle ve savaşı kişileştiren tanrı geri dönmeye çalışıyor ve bunu çok iyi yapıyor, döndüğüm her yerde çatışmaya neden oluyordu, yine de ben sadece. Devam. Devam ettim.

Belki de Jo'yla ortak bir noktamız vardır, diye düşündüm, Pritkin kıvranıp debelenirken ve başımı tutup bana ne olacağını anlatmaya çalışırken.

Sanki zaten bilmiyormuşum gibi, diye düşündüm, onu yuttum ve sonunda kendime söz verdiğim o çılgılığı duydum.

Dışarıdaki fırtınada, yatağın etrafındaki güç girdabında, onun özüyle birlikte beni de saran memnuniyet ışıltısında kayboldu, çünkü bunu *hak etmiştim*. Tüm o korkunç günler ve uykusuz geceler, doğru düzgün göremeyecek kadar bitkin olduğum, çamurlu ve kanlı olduğum ve neredeyse ölümüne korktuğum tüm o zamanlar buna değmişti. Çünkü ben *kazanmıştım*.

Ağzıma döküldü, sonunda o iksirin korkunç tadını sildi ve onu yuttum, bunu yaparken gözlerine baktım ve sonra her damlasını yaladım.

Bunu hak ettim, diye tekrar düşündüm; *onu* hak etmiştim ve yolumuza ne kadar engel çıkarsa çıksın, ondan vazgeçmeyecektim. Bir yolunu bulacaktım, tıpkı diğerlerini bulduğum gibi. Bulacaktım, çünkü-

Kapı çalındı.

Pritkin'e baktım, orada yatıyordu, sersemlemişti ve sadece sıradan bir seksle bile birlikte yarattığımız güçle sarhoş olmuştu. Bu da ona hiç normal gelmemişti. "Şunu alacak mısınız?" diye sordum.

Bana boş boş baktı. Sanırım bakmadı.

Vücudum mutlu bir şekilde mırıldanarak ayağa kalktım, birinin düşünceli bir şekilde sandalyenin üzerine örttüğü bornozu aldım ve kapıyı açtım.

Ve iki iri yarı savaş büyücüsünün arkasında duran genç yardımcının soluğunu duydum. Arkama baktım. Lanet olsun; örtüyü unutmuştum, Pritkin'i uyuşturulmuş ve yatağa yayılmış bir halde bırakmıştım, belli ki cinsel açıdan tatmin olmuş bir sersemlik içindeydi.

Bir saniye önce tehditkâr ve tehlikeli görünen savaş büyücüleri durumu oldukça hızlı bir şekilde değerlendirdi. İçlerinden genç olanı kızardı. Yaşlı olanı bana kaşlarını kaldırdı.

"Sanırım acil bir durum yok?"

"O kadar da değil."

Başını salladı ve arkadaşının kolunu çekti. "Yapacak başka işlerimiz var."

İki adam uzaklaştı ve ben manzarayı kapatmadan önce erkek arkadaşımın bakışları altında içen sarışın kızı geride bıraktı. "Bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu, sanki az önce bizi savaş büyücülerine pazarlamamış gibi.

"Evet. Büyücü Pri'nin kıyafetlere ve tuvalet malzemelerine ihtiyacı olacak. İkimizin de olacak. Onları yarın bu *odaya* gönderebilirsiniz."

Başını salladı, bornozumun sarkan, hacimli kolunun arkasını görmeye çalıştı, başaramadı ve reverans yaptı. Sözünü bitirmeden kapıyı yüzüne kapattım ve yatakta Pritkin'e katıldım, en azından örtüyü kucağının üzerine atmayı başarmıştı. İhtiyacım olmayan bornozu çıkardıktan sonra onu yukarı çektim ve altına girdim, çünkü oda artık sınırdı sıcaktı. Ya da belki de o bendim.

Yanına sokuldum ve güçlü bir kol bana sarıldı. Konuşacak, çözecek ve halledecek binlerce şeyimiz vardı ama tek kelime etmedik. Uyku beni zorluyordu ve yarın bunun için zamanım olacaktı. Her şey için zaman olacaktı.

Bundan emin olurdum.

Bölüm Kırk Yedi

Bir büyü ateşi büyük odayı yırttı ve neredeyse beni de yırtıyordu. Ama son saniyede yer değiştirerek duvara çarpıp patlamasını önledim ve saldırganımın arkasında yeniden belirdim. Döndüm, uzun siyah saçlarını bir tutamak gibi kavradım ve bir bıçak çıkardım.

Birden onun yerine Lizzie'nin yüzünü görünce kendimi bırakıp sendeleyerek geri çekildim.

"Konsantre ol," diye gürledi Gertie'nin sesi. "Odaklanmayı kaybedecek zaman değil."

Odağımı kaybetmiyorum, diye düşündüm vahşice ve yarım düzine tehlike daha bana yaklaşıırken yer değiştirdim.

Bir sütunun arkasında nefes nefese yeniden ortaya çıktığımda Gertie'nin sesi, "İnsan silahlarının da kullanım alanları var," diyordu. "Büyülü olanların da. Özellikle gücünüzü korumak için iyidirler, çünkü kullanmak için çok az güce ihtiyaç duyarlar."

Başka bir esmer bana büyü bir tuzak fırlattı, ama ben onu havadan ve arkasından kaydırdım ve kement görünümlü cihaz gövdesini kavradı ve onu bir mumya gibi sardı. Tuzaktan kurtulabilirdi ama bu onu gafil avladı. Bana hançerimi göğsüne saplamak için bolca zaman bıraktı ama yapmadım.

Kendi kendime bunun sebebinin az önce iki üstadın daha beni hedef alması olduğunu söyledim ama onların büyüleri az önce vurduğum yere değil, az önce bulunduğum havaya doğru uçtu. Kendimi bağlı kızın yanına bıraktım, o da benim gibi tüm bu olanlardan tamamen korkmuş görünüyordu. Elimdeki hançere bakarken gözleri kocaman olmuştu ve hançerle birlikte titriyordu. Kötü bir söz söyleyip o lanet şeyi fırlattım, sonra da mumya kızı havadan üzerimize atlayan iki ustanın arasına doğru ittim.

Ve tamam, Pythian Mahkemesi'nin eğitimlerini bu şekilde yaptığını sanmıyordum! Canlı ateş eğitimi kavramını anladım. İnsan

Silahlı kuvvetler bunu her zaman kullanırdı, çünkü aksi takdirde askerler ilk kez gerçek mermi gördüklerinde çılgına dönebilirlerdi. Ama bu *çılğıncaydı*.

Cidden, bu da ne böyle? Vardiyamın gücü, bağlı kızı iki yardımcıya doğru yanlamasına uçururken, onları ayaklarından fırlatıp dokunursan seni öldürür bariyerine doğru savururken düşündüm, çünkü bu dehşet arenası kendi başına yeterince kötü değildi.

Vurdular, koğuş parladı ve bedenleri bir kül bulutuna dönüştü. Onu tenimde hissedebiliyor, dilimde tadabiliyor, boğazıma takıldıkça öğürebiliyordum. Neyse ki çok fazla yemediğim öğle yemeğimi kaybetmemeye çalıştım ve çoğunlukla başarılı oldum.

Çoğunlukla. "Gertie'nin sesi hiçbir şey olmamış gibi devam etti: "Silahlar, bıçaklar ve büyü tuzaklar, güç rezervinizi kullanmadan rakibinizden kurtulmanızı ya da onu tuzağa düşürmenizi sağlar. "Ama aynı zamanda konumunuzu ele verebilir ve böylece sizi bir an için savunmasız bırakabilirler - ve tek gereken bir andır."

Kahretsin, diye düşündüm ve sonra bir grup ateşli ok kafama doğru uçarken çığlık attım. Onları kimin gönderdiğini görmedim; umurumda da değildi. Sadece bir zaman baloncuğu fırlattım ve odunların tüm yakıtını tüketerek onları sifıra indirdim. Bu da etrafımda sessiz havai fişekler gibi patlayan küçük ateş pufırları bıraktı. Şaşırtıcıydı ama hemen ardından beni vuran büyü kadar değil.

Lanet olsun!

Cehennemdeki küçük öğleden sonramızı geçirdiğimiz balo salonu aniden çılginca eğildi. Yerde duruyordum, daha doğrusu bir kanepenin arkasına çömelmişim ama öyle hissetmiyordum. Sanki 35.000 feet yükseklikte seyreden bir 747'den paraşütsüz atılmış gibiydim.

Tekrar çığlık attım ama büyü yüzünden değil. Çünkü başıma gelecekleri biliyordum. Jo göğsümden bıçaklanmanın nasıl bir his olduğunu bana çoktan öğretmişti ve bir daha tekrarlanmasına gerek yoktu. Ya da bariyer tarafından elektrik çarpması. Ya da bana sadece on altı yaşında olduğu söylenen ama herhangi bir profesyonel futbol takımında defans oyuncusu olabilecek iri yarı bir yardımcı tarafından boğulmak. Savaş büyücülerinden bazılarında daha iriydi ve küçük ip parçasını seviyordu.

Başımı vücudumun üzerinde tutmayı seviyordum, bu yüzden onun bana doğru geldiğini görmek beni pek heyecanlandırmadı.

"Pythian gücü tükenmez. Sen değilsin," diye mırıldandı Gertie, çünkü ihtiyacım olan tek şey buydu. "Gücünü ne pahasına olursa olsun sakla; hayatını kurtaran şey bu olabilir."

Hayır, hayatımı kurtaracak şey buradan çıkmak, diye düşündüm hırçınca. Ama bu mümkün olmadığından, çarpık kafam sayesinde bir Picasso çizimi gibi görünen kuyruklu piyanoya doğru kaydım. Ya da belki de açtı buydu, çünkü yön değiştirme yeteneklerim de kafa karıştırıcı büyü yüzünden mahvolmuştu ve hedeften biraz sapmışım.

Bir taş gibi düşüp narin ahşap bank oturağına çarpmadan önce belki on iki metre havalandım. Yere, biri baldırıma saplanmış olan bir yığın oyma tahta parçasının ortasında düştüm - teşekkürler Gertie! Ne olduğunu anlayamadan, sadece büyük bir bulanıklığın koşarak bana doğru geldiğini fark ederek, körlemesine yer değiştirdim.

Bir an sonra görüşüm netleşti, nedenini bilmiyordum. Ve sonra bulanıklık, koşan ve şimdi mermer zeminde kendi kanlarından nehirler üzerinde kayan beş yardımcıya dönüştüğünde anladım.

Çünkü az önce birkaç düzine tahta kazığının yerini değiştirdim. vücutlarına.

Bana doğru kaydılar, gözleri camlaştı, elleri hala uzanıyordu, içlerinden birinin üzerimde kullandığı büyü, büyüyü yapanla birlikte öldü.

Bu sefer çılgılık atmadım; hiç sesim çıkmadı. Kızlardan biri doğrudan içime girdi ve tek yapabildiğim geri çekilmek oldu, burnum akıyor, gözlerim sulanıyor ve çenemden aşağıya mide asidi damlıyordu. Önceki geceki sarışındı, güzel reverans yapan meraklı kız.

Mürebbiyem bana öğretmek için elinden geleni yapmasına rağmen doğru dürüst reverans yapmayı öğrenememiştim, diye düşündüm şaşkınlıkla. Tony'nin onunla işi bittikten sonra parçalara ayrılıp yere saçılan da oydu. Annem ve babam gibi, ki onlar onun arabalarına yerleştirdiği bombayla havaya uçmuşlardı. Pritkin gibi, iblis konseyi tarafından lanetlenmiş, bir sıçramanın yarısında vücudu cansız bir şekilde yere düşmüş-

Çılgılık attım, başımı tuttum, geçmişimden bir resim bana doğru uçtu, bana vurdu, beni dövdü. Rüyalarım o kadar benziyordu ki, beni yatakta dimdik oturtup ter içinde bırakan kâbuslar ya da yıllarca panik ataklarla beni felç eden imgelemler gibi, bunun başka bir büyü olduğunu anlamam bir anımı aldı. Nasıl etkisiz hale getireceğimi bilmediğim bir büyü, çünkü normal büyü bilgim sifıra yakındı.

Bu da Tony'den kalan bir başka mirastı; çalıştırdığı boktan büyücülerin bana bir şeyler öğretmeye çalışmasını bile yasaklamıştı. Herhangi birini kullanacağımdan korkuyordu.

Ona karşı öğrendiğim büyüler -ve muhtemelen haklıydı- bu yüzden cahil kaldım. Ve kaçtıktan sonra, beni orada aradığını bildiğim için ne pahasına olursa olsun büyüleri topluluktan uzak durmak zorunda kaldım.

Yani, hayır, bu son cehennemden kurtulamadım. Neyse ki buna gerek yoktu. Hayatımın her günü bu bokla, bu anılarla yaşamıştım. Eğer beni yok edecek olsalardı, bunu çoktan yaparlardı.

İşte bu yüzden, sarışının cesedi diğerleriyle birlikte ortadan kaybolduktan sonra ayağa kalktım, elimi dudaklarıma sildim ve son rakibimle yüzleştim: Agnes, şimdiki varis.

Onu burada görmeyi beklemiyordum. Dün gece yolcularla birlikte defalarca gidip gelmeme rağmen onu hiç görmemiştim. Gertie'nin onu bilerek uzak tuttuğunu, tekrar zihnini silmek zorunda kalmak istemediğini düşünmüştüm. Biri delirmeden önce bunu kaç kez yapabileceğinden emin değildim ve Agnes delirirse, Tony'nin adamlarının yaklaştığına dair uyarısının bir gün hayatımı kurtaracağını düşünürsek, ölürdüm.

Ama yine de buradaydı. Ve neden varis olduğunu çabucak kanıtladı. Diğerlerinin aksine, geniş mavi gözlü minyon esmer bana saldırmamıştı. Kenarda durmuş, izliyor, bekliyordu... ne için, bilmiyordum. Belki de nasıl dövüştüğümü görmek için? Çünkü diğerleriyle defalarca dövüşmüştü, görünüşe göre bu öldür-o-rama aylık bir olay gibi görünüyordu. Ama benimle dövüşmemişti.

Şimdiye kadar.

Terden ıslanmış saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdım ve bu işe nasıl yaklaşacağımı düşündüm. Agnes bariyere çok yakındı, çıtır çıtır kızarmak istemiyorsam arkasına geçemezdim. Ama aynı zamanda açıktaydı, ne onun ne de benim için olası bir siper kaynağının yakınında değildi. Agnes'e gizlice yaklaşmak mümkün olmayacaktı.

Peki ona avantaj sağlayan neydi? Çünkü o yüzü tanıyordum; o ifadeleri biliyordum. Ve açıkça bir tane olduğunu düşünüyordu. Ama ne olursa olsun-

Ve sonra balo salonunun farklı yerlerinden iki Agnes daha çıktı, biri başka bir sütunun arkasından, diğeri de bir masanın arkasından ucube bir ölümsüz gibi yükseliyordu. Sadece o ölümsüz değildi. O-

"Chimera," diye gürledi Gertie'nin sesi yardımsever bir şekilde, "her iki dünyanın da en iyisine sahip olmanın bir yolu. Büyü, insan ve Pythian güçlerinin bir melezinin aynı anda kullanılmasına izin verir."

Sanki bir işaretmiş gibi, kopyalardan biri bir silah çıkardı; biri elinden altın bir kırbaç döktü ya da belki de bu bir tuzaktı - buradan anlayamadım; ve Agnes'in kendisi bir elini kaldırdı, etrafında bir zaman balonu oluştu.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın!" Birkaç adım geriye doğru tökezleyerek söyledim.

Benimle dalga geçmiyorlardı.

Onlara bakakaldım, hazırlıksız yakalanmıştım, çünkü *zaten* Chimera'daydık. Bu şekilde birbirlerini öldürmeden kanlı test turlarını yapıyorlardı. Bariyerin ötesini görebiliyordum, daha önce öldürdüğüm yardımcılar da dahil olmak üzere tüm grubumuzun Gertie'nin etrafında kümелendiği, izlediği ve öğrendiği yeri görebiliyordum.

Gerçi benden ne öğrendiklerini bilmiyordum, çünkü bu saçmalıktı!

"Bu saçmalık!" Gertie'nin yanından kendi sesimi duydum. "Chimera'nın nasıl yapıldığını bilmiyor!"

Gertie sakince, "O zaman öğrenmeli," dedi ve ikimiz de küfrettik.

Bir an için kontrolümü kaybettim ve her şeyi diğer yarımın gözlerinden görmeye başladım. Bana Agnes'in sırtını ve benim dehşete düşmüş yüzümü - ölü beyaz ten, vahşi sarı bukleler, kusmuk ve kan lekeli elbise - baş döndürücü bir şekilde gösterdi. Ve çaresiz gözler, çünkü bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Ve çünkü Agnes az önce kendini serbest bırakmıştı.

Bana her şeyi bir anda, üç yönden birden gönderdi, ben de aynısını yaptım. Düşünmek için zaman yoktu, plan yapmak için zaman yoktu, hatta biraz daha bağırarak için bile zaman yoktu. Elimde kalan her şeyi belirli bir yöne değil, sadece *dışarıya* gönderdiğim bir zaman baloncuğunun içine atmaktan başka bir şey için zaman yoktu.

Ve dışarı çıktı.

"Kahretsin," dediğini duydum diğer Cassie'nin, ama hiçbir şey görmedim, çünkü bir topun içinde büzülmüştüm, bakmaya korkuyordum ve ölmekten daha çok korkuyordum, çünkü bu işe yaramadıysa, kolay hedeftim. Kendimi savunacak enerjim kalmamıştı; ancak bilincimi korumaya yetecek kadar enerjim vardı. İçinde bulunduğum beden kopya bir beden olması gerekirken, hiç de öyle hissetmiyordum.

Bu da ölmenin muhtemelen çok acı vereceği anlamına geliyordu.

Sadece . . . Ben ölmedim.

Kızlar çığlık atarken, Gertie küfrederken ve bir şey takırdayarak, beni dehşete düşürecek kadar yüksek bir sesle, metal taşla çarparak düşerken orada çömelmekten başka bir şey yapmadım.

Sonunda başımı kaldırıp çapraz kollarımın arasından baktım ve- "Oh."

Çarpma, zengin, bordo kadifeden kocaman bir alanı tutan büyük perde çubuklarından birine olmuştu. O ya da belki de onu duvara sabitleyen cıvatalar, birkaç yüzyıl ya da daha fazlası birden çarptığı için çürümüştü. Aynı şekilde, bir zamanlar pırıl pırıl parlayan mermer zemin şimdi çatlamış, lekelenmiş ve üzerinde otlar büyümüştü ve sarmaşıklar hızla duvarlara tırmanıyor, ufalanan sıvayı yiyor ve filizlenen, büyüyen ve sonra buruşup düşen yaprak yığınlarını saniyeler içinde dökerek büyük yığınlar halinde birikmelerine neden oluyordu.

Agnes'in kemikleri olduğunu tahmin ettiğim kemikler gibi, yaklaşık olarak görsel ikizlerinin durduğu yerde üç küçük yığın oluşturmuştu.

Onlara baktım ve yutkundum, kendimi hasta hissettim. Sonra piyano sararmış fildişi tuşların kakofonisi içinde çöktüğünde irkildim. Avizeler için endişelenerek tepeden baktım ama iyi görünüyorlardı, sadece örümcek ağları ve tozla kaplanmışlardı, perili bir malikaneden fırlamış gibiydiler. Hiçbiri üzerime düşecekmiş gibi görünmüyordu.

Gertie'nin aksine.

Kapının yanından bana bakıyordu, kendisi ve bir grup iri gözlü kız aynı küçük düğümde kümelenmişlerdi. Belki de öncekinden biraz daha sıkı bir şekilde, çünkü onları büyümün etkilerinden koruyordu, nasıl olduğundan emin değildim. Ta ki fark edene kadar: o da bir zaman büyüsu yapmıştı, benimkinin saat yönünün tersine ilerleyen, yaşlandırmak yerine gençleştiren bir büyü.

Ve iki büyüün buluştuğu sınır çizgisi boyunca bir sürü küçük baloncuk yarattı.

"Oh, kutsal şey-" diye başladım, tam da dışarıya doğru patlayıp tüm balo salonunu küçük deliklerle doldurmadan önce -duvarlarda, tavanda, her tabloda ve mobilya parçasında-. Ve benim içimde.

Görüşüm çarpıtıldı ve bana diğer bakış açısını tekrar gösterdi, gün ışığının bir şekilde bir saniye boyunca ayakta kalan kopya bedenimden yüzlerce küçük spot ışığında akmasını izlememe yetecek kadar hızlı. Yere yığılmadan önce, oda kelimenin tam anlamıyla etrafımda parçalanırken, seğirmeden bile. Duvarlar moloz yığınınna dönüştü, tavanın yarısı çöktü, İsviçre peyniri görünümlü çatıdan bir baca düştü ve yıkılan mermerin üzerinde patlayarak her yere tuğla parçaları saçtı.

Zar zor fark ettim. Küçük bir kırmızı gölün ortasında hâlâ görülebilen düşmüş bedenime bakmakla ve kaç kişinin kendi ölümünü görebildiğini merak etmekle meşguldüm. Ve neden buna hiç alışamamış gibi göründüğümü.

Ve sonra kalan öğle yemeğimi, ayaklarımızın altındaki bozulmamış mermerden güzel halkanın üzerinde kaybettim.

Gertie, "Denerken ölürsen bu bir zafer sayılmaz," diye tersledi ve dışarı fırladı.

Sanırım ders bitmişti.

* * *

Bang! Bang! Bang! Bang! Bang!

Birisi kapımı yumruklayarak içeri girmeye çalıştığında neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Daha az kanlı bir elbise giymiştim ya da giymeye çalışıyordum. Ancak mevcut modaya göre bir hizmetçim ya da bir erkek arkadaşım olması gerekiyordu ki Pritkin depoda olduğu için o da burada değildi. Kapıya saldırıldığında sırtımda küçük düğmelerle mücadele etmek zorunda kalıyordum.

Kumaş kaplı küçük şeylerden birini şaşkınlıkla çekip çıkardım, kaşlarımı çattım ve kapıya doğru ilerledim.

Diğer tarafta Gertie ve Agnes ile birlikte üç savaş büyücüsü duruyordu. Oh, diye düşündüm. Sonra büyücüler yanımdan geçip odayı savurmaya başladılar.

Kelimenin tam anlamıyla.

Yastıklar ve battaniyeler havada uçtu, çekmeceler açılıp devrildi ve bir adam neredeyse gardırobun içinde kayboluyordu. "Ne-" Fiziksel olarak odadan çıkarılmadan önce başladım.

"Nerede o?" Gertie sordu.

Ondan çocuklara baktım ve tekrar geri döndüm, çünkü neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Ne nerede?"

"Bana bunu yapma!"

Gertie onu Galler'deki birkaç maceramızdan beri hiç görmediğim kadar sinirli görünüyordu. Rengi yükselmiş, allığının altında yanaklarını daha doğal bir tona boyamıştı ve kahverengi gözleri kırpışlıyordu. Bir süre daha bana kaşlarını çattı, ben de şaşkınlıkla ona baktım, sonra başıyla Agnes'i işaret etti.

"Yap şunu."

"Ne yapacağım? Sen ne-" İri mavi gözleri ve düzgün topuzuyla, esmer Alice Harikalar Diyarında filminin seçmelerine katılacakmış gibi görünen tatlı, bebek yüzlü Agnes beni yan odaya fırlatıp kıyafetlerimi çıkarmaya başlamadan önce buraya kadar gelebilmişim.

Henüz tam olarak açılmadıklarını düşünürsek, zor olmadı. Ya da olmazdı ama itiraz etmeye karar verdim. Edward dönemi misafirperverliği hakkında pek bir şey bilmiyordum ama şu ana kadar kaldığım yerden hiç hoşlanmamıştım.

"Kes şunu!" Tersledim ve elini tokatlayarak uzaklaştırdım. Ancak o da yüzüme bir tokat attı.

Şok içinde ona baktım. "Ne oldu, *aklını* mı kaçırdın?"

"Oh." Elbisem için benimle güreşirken mavi gözleri kocaman açıldı.

"Bundan kurtulmayı mı bekliyordun?"

"Neyden paçayı kurtaracaksın?"

"Çok iyi biliyorsun!" diye tersledi ve beni döndürdü, ancak lanet olası elbiseyi omuzlarımdan çekip çıkardı.

"Bildiğim tek şey kapışmak üzere olduğumuz," dedim. "Ve hatırlarsanız, geçen sefer siz kaybettiniz!"

"Evet!" Arkamı döndüğümde onun da rengi yükselmişti ve artık o sakın Pythian varisine pek benzemiyordu. Saçlarının yarısı yüzüne dökülmüştü ve dudakları hırlamaya hazırды. "Rakibiniz hile yaptığında bu kolayca yapılır!"

"Ne?" Burada kafam daha az karışmıyordu. "Hangisi hile yaptı?"

"*Sen yaptın!*"

Ve gerçekten elini tekrar kaldırdı.

Kolunu yüzümün ortasında yakaladım. Kalçalarımdan sarkan elbisem ve kan lekeli sütyenimle pek de heybetli bir figür değildim, çünkü korse giyiyorsam lanetlenmişim. Ama buna katlanmayacaktım, bu her neyse.

"Aldatmadım!" Ona açıkça söyledim. Agnes çok kötü bir kelime söyledi.

Gözlerim büyüdü ve akıllıca bir yorum yapmak üzereydim ki *diğer elimi* tutmak zorunda kaldım.

Bu. Kaltak.

Gertie'ye baktım. "Eğer yardımcının Sibirya'ya gönderilmesini istemiyorsan _"

"Peki bunu nasıl yapacaksın, hm?" diye sordu, sonunda kapıdan içeri girerken. Sanırım odamı dağıtmayı bitirmiş olan büyücülere bir şeyler söylemek için koridorda beklemişti. Daha çok sinirlenirdim ama zaten çoğunlukla onun eşyalarıydı. Kendi misafir odasını dağıtmak istiyorsa, bana uyar.

Ama bu saçmalığın bitmesi gerekiyordu.

"Tam olarak neyi nasıl yapacağım? Vardiya mı?"

"Evet!" Agnes'e baktı. "Şu anda yer değiştirebilir misin?" Ve Agnes kelimenin tam anlamıyla bana hırladı. "Hayır!"

Birkaç adım geri atmadan önce kendimi tuttum, çünkü beni biraz korkutmaya başlamıştı. Ama ben bir vampir sarayında yetişmişim. Ne zaman korkacağımı ve ne zaman korkmayacağımı biliyordum ve bu kesinlikle "korkmama" bölgesiydi.

Doğrudum.

"Bir şey mi demek istiyorsun?" Gertie'ye sordum ve elbiseyi tekrar giyerek saygınlığımı geri kazanmaya çalıştım ama Agnes kol deliklerinden birini yırtmıştı.

Bu. *Kaltak*.

"Gerçekten de öyle. Az önce orada öyle bir performans sergiledin ki, bunu düzeltmek tüm sarayımın birkaç gününü alır. Son fiyaskonu temizlemeyi bitirdikten sonra-"

Ona kaşlarımı çattım. Çünkü bu onun seçimiydi. Kazazedeler üzerinde bana da bir iki kez yaptığı bir büyü kullanmıştı, insanları zaman çizgisindeki başlangıç noktalarına geri döndüren bir büyü. Kayıp ruhları ait oldukları yere geri döndürmüştü ama belki de uğraştığımız sayılar yüzünden çok yorucuydu. Ama ondan bunu yapmasını istememişim. Tam tersine, aslında.

"Bana antrenman yapmamı söylemiştin-"

"Bu yüzden en azından doğruyu söyleyebilirsin."

"Ne hakkında?" Öfkeyle ona baktım. "Biraz mantıklı ol!" "Pekala, bu nasıl? Bunu yapabilmenin hiçbir yolu yok.

Varisim de dahil olmak üzere tüm yardımcı grubumu yen-"

Agnes tekrar homurdandı.

"-eğer yardım almadıysan. Peki *nerede*?" Ve sonunda bir ipucu buldum.

"Eğer Gözyaşları'ndan bahsediyorsan, bende hiç yok. Sonuncuyu aldım-"

"Yalancı!" Bu elbette Agnes'ti.

"-trende," diye ısrar ettim. "Bir şişem vardı; bir şişe kullandım-"

"Yalan söylüyor!" Agnes bağırdı.

"Biliyorsun," dedim *ona*, "seni ilk kez duyduk-" *Ve kolunu tekrar tutmak* için durmak zorunda kaldım. "Bana tokat atacaksın," dedim ciddi bir şekilde, "bir kez daha-" "Gördün mü? Gördün mü?" Agnes kelimenin tam anlamıyla çıldırmıştı. Daha önce hiç

daha önce gerçek bir şeyi tarif etmişti ama yerinde duramıyordu. "Tüm bunlardan sonra benimle düello yapmak istiyorsa-"

Gertie bana bakarak, "Anlıyorum ve bir açıklama istiyorum," dedi. "Sana yardım etmeye hazırım ama bana yalan söylemeye devam edersen olmaz. Gözyaşı bir silahtır ve tehlikeli bir silahtır. Benim çatım altında kötüye kullanılmasına izin vermeyeceğim."

"Yalan söylemedim!"

"O halde, eğer hiç iksir almadıysanız - dediğiniz gibi, iksiriniz bile yoksa - *bunu* nasıl yaptığınızı açıklayın." Fuayeye ve balo salonuna inen merdivenleri işaret etti.

Ya da ondan geriye ne kaldıysa.

Bir an ona baktım ve dudaklarımı yaladım. Açıklayabilirdim ama iyi karşılamazsa daha başlamadan öğretmenlikten atılırdım. Bu öğleden sonra kulağa o kadar da kötü gelmiyordu ama Jo'yu düşünmem gerekiyordu. Her zaman iyi bir düelloocu olmadığını söylerdi, ama muhtemelen benim bilmediğim her türlü numarayı biliyordu ve bir şekilde bir ton ekstra güçle gelmişti. Jo'nun yalan söylediğinden bahsetmiyorum bile.

Gertie'ye ihtiyacım vardı ama doğrusu ona ne söyleyeceğimi bilemiyordum, gerçekler kulağa en büyük yalan gibi geliyordu.

"Eee?" diye sordu.

"Pekâlâ," dedim. "Sana anlatacağım."

Kırk Sekizinci Bölüm

Birkaç saat sonra kapım bir kez daha çalındı. "Ne oldu?"

Huysuzca sordum.

Pritkin kafasını içeri soktu. Sonra da merakla başını eğdi. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Dondurucu" dedim, çünkü bu doğrudu.

Evdeki tüm battaniyeler üstüme yığılmıştı, öyle ki canım istese bile kalkıp kapıya bakabileceğime emin değildim. "Prenses ve Bezelye" gibiydi, sadece tersten. Bezelye bendim. Sadece yalnız kalmak isteyen, huysuz ve aksi bir bezelye.

Tabii ki böyle bir şey olmadı.

"Antrenmanını beğendin mi?" diye sordu içeri girerken. Sonra hırıltılı bir kahkaha attığımda biraz telaşlanmış görünüyordu. Sonra bunu biraz daha yaptı, biraz daha, ta ki battaniyelerin altında boğulma tehlikesi geçirene kadar.

Ben onu durdurana kadar onları çıkarmaya başladı, çünkü burası acayip soğuktu. Tam olarak bubkis yapan su ısıtıcısından sarkan buz sarkıtları olmamasına şaşırdım. Tüm salonun neden zatürreden ölmediğini bilmiyordum.

Pritkin, "Bunu hayır olarak kabul ediyorum," dedi ve yatağın kenarına oturdu.

Biraz daha güldüm, çünkü ya ağlayacaktım ya da ağlayacaktım ve yeterince ağlamıştım. "Evet," dedim sonunda. "Bu bir hayır."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Neredeyse hayır diyecektim, çünkü hep hayır derdim, en azından son zamanlarda. Geçen ay yaşadığım tüm bu çılgınlıklar boyunca dertleşebileceğim kimse olmamıştı. Ama hayır, bu doğru değildi. *Tamamen* güvenilebileceğim, öğrendiği her şeyi bana karşı kullanmaya çalışmayacak, çılgına dönüp ona söylediklerim hakkında takıntılı bir şekilde endişelenmeye başlamayacak ya da

Kendim kazanmam gereken savaşlarda bile benim için savaşmaya çalışıyordu.

Pritkin gittikten sonra bazı konularda güvenilebileceğim insanlar olmuştu ama her konuda konuşabileceğim kimse yoktu ve bunu şiddetle özlemiştim. Bana bir şeyler öğretti, Ares'le savaşın mayın tarlasında kendi başıma yolumu bulmayı öğrenmeye zorladı, beni daha dirençli hale getirdi. Ama lanet olası bir yalnızlıktı ve pek çok gece-

Tanrım! Birçok gece yastığıma sarıldım, gözlerim ıslaktı, endişe uykusuz saatler boyunca göğsümü tırmaladı, çünkü *ya yanılıyorsam?* Ya büyüdü dünyayı, farklı grupların kültürlerini ya da henüz anlamadığım tüm politikaları bilmediğim için yanlış bir karar verdimsem, yanlış bir şey yaptıysam? Doğru bir karar vermek için o kadar çok şey vardı ki, yanlış gidebilecek o kadar çok yol vardı ki. Ama Pritkin alındıktan sonra, her şeyi konuşabileceğim, seçenekleri klinik bir verimlilikle masaya yatırıp her şeyi net bir şekilde görmemi sağlayacak kimsem olmamıştı.

Ve şimdi geri dönmüştü.

Geri dönmüştü, yalnızdık ve aman Tanrım, *konusabiliyordum!*

Ben de öyle yaptım. Yarı tutarsız cümleler halinde döküldü, kelimeler neredeyse kendi üzerlerine düşüyordu çünkü her birini tartmak zorunda değildim, bu kişiye bunu neden söyleyemeyeceğimin tüm nedenlerini sıralarken dilimde titremesine izin vermek zorunda değildim, çünkü bu kişiye her şeyi söyleyebilirdim. Dinledikçe çenesi daha da sıkılaşırsa da sözümü kesmeye çalışmadı.

"Anlamadığımdan değil," dedim uzun dakikalar sonra. Yatak başlığına yaslanmıştım, battaniyeleri çeneme kadar çektiğim bacaklarımın etrafına dolamıştım ama ayak parmaklarım dışarıdaydı. "Pythian Mahkemesi bazen üst düzey sorunlarla karşılaşılıyor ve zaman yolcusu olmanıza rağmen her zaman her şeyi baştan yaşayamıyorsunuz."

Pritkin ilk kez konuşarak, "Dün gibi," dedi.

Başımı salladım. "Benim gücüm Faerie'de güvenilir değil. Jo'nun zamanı değiştirmesini engellemek için geri dönersem, zamanı daha kötü bir şekilde değiştirebilir ve trendeki tüm o insanların ölmesine neden olabilirim. Ya da seni ararken olduğu gibi. Galler'e dönüp *bu işi bitirmeyi* çok isterdim. Ama olaylar böyle gelişti, Ares öldü. Ya onu öldürerek -bu sefer kalıcı olarak- bunu değiştirdiysem? Mahkemenin neden böyle olduğunu anlıyorum. Ben *anlıyorum.*"

"Ama hoşuna gitmiyor."

"Tanrım, hayır!" Gertie'nin etrafında kümelenmiş o küçük kızları düşündüm. Tüm sarayı ringde değildi, sadece yardımcıları vardı. Ve bazı

Genç inisiyeler odada bile değildi. Ama bazıları vardı.

On dört yaşlarında bir kız vardı, Tony'den ilk kez kaçtığımda benimle aynı yaşıydı. O zaman ne kadar korktuğumu, kalbimin sürekli kulaklarımda çınladığını, onun ya da adamlarının hemen arkamda olduğundan emin olduğum için günlerce neredeyse hiç uyumadığımı hatırladım.

Otobüs duraklarında ve kısa süreliğine durduğum fast food mekanlarında aynalara bakmayı bile nasıl bıraktığımı, çünkü yüz ifademi beğenmediğimi.

Bugün yüzünde gördüğümün aynısı.

Orada olmak istememişti; bunu heyecan verici bulmamıştı. Diğerlerinden bazılarının gözleri parlıyordu, yumrukları yanlarında sıkılıydı, orada olmayı çok istiyorlardı! Bunu ben de anlayabiliyordum. O dönemde kadınların iktidar şansı pek yoktu ve bu fikir bazıları için sarhoş edici olabilirdi. Ama diğerleri için . . .

Çocuk olmaya ne oldu? Oyuncak bebeklerle, boyama kitaplarıyla ya da burada ne oynuyorlarsa onunla oynamaya? Bisiklete binmeyi öğrenmeden önce tüm dünyanın yükünü omuzlamamaya ne oldu?

"Hayır," dedim Pritkin'e şimdi. "Bundan hoşlanmıyorum."

"O zaman sarayınızı farklı yapın. Her Pythia'nın sarayı farklıdır, bazıları tamamen farklıdır. Senin mahkemen ne istersen o olabilir."

"Pritkin! Benim mahkemem yok!"

Hava soğuk olmasına rağmen battaniyeleri attım, çünkü altları da soğuktu. Mahvolmuş elbisemi çıkarmıştım ve "kombinezon" dedikleri, Victoria's Secret'tan çok Granny's Closet'a benzeyen bir şeyle uyukluyordum. Etrafta volta atarken firfırına takılmamam gerektiğini hatırlamak zorundaydım.

"Benim bir mahkemem yok," diye tekrarladım. "Koruyamadığım bir sürü küçük kızım var-"

"Küçük kızlar mı? Geçen gece gördüklerim gibi mi?"

Bir elimi saçlarımin arasında gezdirdim. "Evet, geriye kalanların hepsi inisiyeler, ortalama yaşları sekiz civarında. Bazıları daha zar zor yürüyor! Onları ailelerinden erkenden alıyorlar, mahkemeye atıyorlar ve canlarına okusalar da umurlarında değil-"

Boğazım düğümlenerek konuşmayı kestim ama volta atmaya devam ettim.

Pritkin bana sessizce, "Kolordu'nun bazı eğitim teknikleri muhtemelen sizi de şok edecektir," dedi. "Yaşayan, fiziksel bedenleri öldürme derecesinde değil - gerçi bunun daha çok

daha fazla para harcamak zorunda kalıyorlar. Ama tabii ki gönüllü olarak katılan kadın ve erkekler-"

"Ve onlar *kadın ve erkek*," dedim vahşice. "Onlar çocuk değil!" "Endişe şu ki, eğer güçlü kâhinler aileleriyle birlikte bırakılırsa, yeteneklerini kötüye kullanmak isteyenlerin etkisi altına girebilirler. Tıpkı o vampirin sizinkine yaptığı gibi."

Sefilce başımı salladım, çünkü haklı olduğu bir nokta vardı. Tony benim imgelemlerimden öğrendiklerini doğal felaketlerden borsa düşüşlerine ve yeraltı savaşlarına kadar her türlü şeyden kâr elde etmek için kullanmıştı. Ve bu arada pek çok insana zarar vermişti.

Ben de kızların başına böyle bir şey gelmesini istemezdim ve mahkeme onları büyüyene kadar bu tür şeylerden korudu. Ve yeteneklerinden sorumlu olgun bir durugörür, manipüle edilmesi çok zor bir kişidir. Ayrıca onlara yeteneklerini nasıl kontrol edecekleri konusunda da eğitim verdiler, böylece bana yaptığı gibi onlara eziyet etmediler, imgelemler sert ve hızlı bir şekilde, bazen birbiri ardına geliyordu, ta ki yatağımın altına süründüğüm, onlardan kaçmaya çalıştığım, boğuk bir şekilde bağırmamak için dudağımı ısırduğım günler olana kadar, çünkü bunun Tony'yi bir şey gördüğüm gerçeğine uyaracağını biliyordum.

Pritkin bana "Mevcut kurallardan önce, güçlü büyücü aileler kâhinlerini birbirlerine karşı kullanıyordu," dedi. "Mahkeme vardı, ancak yüksek orta çağlara kadar ailelerin kızlarını mahkemeye teslim etme zorunluluğu yoktu. Çoğu bunun bir onur olduğunu düşünüyordu, ancak bazıları klanlarına avantaj sağlamak umuduyla onları geri çekti."

Cadıların hâlâ yaptığı gibi, diye düşündüm.

Bugün bunu yapmak zor olsa da, "Mahkeme iyi bir şey yapıyor," diye itiraf ettim. "Keşke-"

Kendimi kestim. Ne dilediğimin bir önemi yoktu. Zaten bunun ne olduğunu bile bilmiyordum!

Ama yatağa uzanmış olan Pritkin doğruldu. "Ne istiyorsunuz?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Artık bir önemi de yok. Savaşta'yız. Sırf ben istiyorum diye hiçbir şeyi değiştirmeyecekler."

"Kim bu 'onlar'?"

Volta atmaya geri dönmüştüm ve yüzümü ondan uzağa, kapının yanına dönmüştüm ama o anda arkamı döndüm. "Ne?"

"Kim bu 'onlar'?" diye
tekrarladı. "Ben-Çember,
birincisi-"

"Pythia'yı Çember kontrol etmiyor."

"Jonas öyle olduğunu düşünüyor! En azından çoğu zaman öyle davranıyor."

Pritkin omuz silktilti. "Nasıl isterse öyle davranabilir. Herkes gibi. Ancak Pythian Sarayı söz konusu olduğunda 'onlar' diye bir şey olmadığı da bir gerçek. Sadece sen varsın. Peki, ne istiyorsun Cassie?"

Volta atmayı bıraktım ve ilk defa bunu düşündüm. Sahip olduğum şeyi değil, ki o da berbat bir şeydi, ne *istediğimi*. "Kızlar yine de saraya gelirdi," dedim yavaşça. "Onları korumak ve yeteneklerini nasıl kontrol edecekleri konusunda temel eğitim vermek için. Başka bir şey yapmak onları her türlü avcıya açık hale getirir."

"Ve?" Pritkin bir süre sonra sordu.

Ama ben başımı salladım. "Ve' diye bir şey yok. İşte bu kadar. Tek istediğim bu." Kaşlarını çattı. "Kendilerini koruyabilmeliler-"

"Onları korumak zorundayım! Benim işim bu! Onların işi koşmak, oynamak, öğrenmek ve sadece *var olmak*."

"İdeal olarak, evet. Ama dünyanın böyle işlemediğini biliyorsun, özellikle de şu anda."

"Kolordu'da işler böyle yürür," diye belirttim. "Az önce öyle dedin. Sihirli yetenekleri olan çocuklar birliğe katılmazlar. Büyürler ve sonra bu kararı verirler. İnişiyeler de aynı şansa sahip olmalı. Ve büyüdüklerinde, ileri eğitim alıp almamak onların seçimi olacaktır. Ailelerinin değil, Çember'in değil, başka kimsenin değil. Onların."

"Ben de *bunu* istiyorum."

Ve öyleydi. Sadece şimdiye kadar fark etmemiştim. "Pekâlâ," dedi Pritkin. "Oraya nasıl gideceksin?"

Espriyle olmasa da neredeyse gülecektim. "Güzel soru." "Yine de bir yardımcınız var, değil mi?" Pritkin sordu, onun alnı kırışıyor. "Bayan von Brandt?"

"O da neredeyse iki yüz yaşında," diye hatırlattım ona. "Pythian gücünü her kullandığında bir bedeli oluyor. Gençken o kadar da kötü değil, ama o değil, farkında olsun ya da olmasın. Ne zaman yer değiştirse kalp krizi geçirecek diye korkuyorum-"

"Ama bu onun kararı, değil mi?" diye mırıldandı.

"-ve Rhea hiç yer değiştiremiyor bile-"

"Rhea?"

"Geçen gece gördüğün siyah saçlı kız." Tanrım, ne kadar çok şey kaçırdığımı unutmuşum! "Yemek yeme yarışmasında Rico'yla eşleşen mi?"

"Ah."

"Siz yokken saraya katıldı. Ona öğretmeye çalışıyordum; Hilde de öyle. Ama işe yaramadı. Belki de bu yüzden bu şekilde yapıyorlar, bilmiyorum."

Ölümün yaklaşması müthiş bir teşvik sağladı.

"Belki de bu beceriye sahip değildir," diye belirtti. "Hepsi değil. Aslında çoğu-"

"Yeteneği var, hatta daha fazlası. Ailesinin kim olduğunu düşünürsek _."

Dehşete kapılmış bir halde aniden sözümü kestim.

"Ne oldu?" diye sordu ve yeşil gözleri hiçbir şeyi kaçırmadan odanın etrafına baktı.

Tuvalet masasının önündeki sandalyeye oturdum, dudağımı ısırđım ve ona baktım.

"Cassie?"

Onu endişelendirmeye başladığımı söyleyebilirdim ama lanet olsun, *bunu* nasıl unutmuş olabilirdim?

"Eğer bir şey söylemezsen-" diye başladı ama başımı salladım.

"Hayır, sorun değil. Sadece bilmediğini unutmuşum."

"Neyi biliyorsun?"

Ve şimdi eski Pritkin yeniden ortaya çıkıyordu. Ben küçük çılgınlığımı yaşarken kasıtlı olarak sakindi, ama şimdi tanıdık kaşları geri geliyordu. Muhtemelen son birkaç haftadır özümsemesi gereken çok şey olduğu ve dünyayı sarsacak başka bir bilginin kendisine doğru gelmesinden korktuğu içindi.

"Sakin ol," dedim ona. "Sadece ..." Nasıl ifade edeceğimi bilemediğim için durdum. "Rhea ... şey, Jonas ve Agnes'in nasıl bir ilişki yaşadıklarını biliyorsun?"

Bir an için Pritkin bana baktı, sanki can alıcı noktayı bekliyormuş gibiydi. Sanırım anladığı en can alıcı cümle *buydu*. Çünkü ağzının bir köşesi seğirmeye başladı. Sonra diğeri de oyuna katılmaya karar verdi. Ve birden gülmeye başladı.

Hayır, gülüyordu, öyle bir kahkaha atıyordu ki yatağı düşüp çarşafının üzerinde yuvarlanıyordu. Ve şimdi endişeyle bakan bendim. Ve odanın etrafına bakıyordum, çünkü birinin gizlice içeri girip ona küfretmiş olmasından korkuyordum.

Pritkin *gölmezdi*. Neredeyse hiçbir zaman, hiçbir konuda ve kesinlikle yüzü kızarıp gözlerinin kenarlarından yaşlar süzölmeye başlayana kadar gülmezdi. Ama şimdi gülüyordu. Bunu biliyordum çünkü ciddi bir endişeyle yatağa tırmanmış ve yüzüne bakabilmek için ellerimi iki yanına koymuştum.

Zar zor nefes alabiliyordu.

"Şaka yapmıyorum!" Ona söyledim.

Nefes nefese bir şeyler söylemeye çalıştı, başaramadı ve yumruğuyla yatağa vurmaya başladı.

"Neyin var senin?" Omzunu ittim. İşe yaramadı ve sonra beni yanına sürükledi, bir kolunu bana doladı, başımı hâlâ gülmekte olan göğsüne yasladı.

Pes ettim ve hepsini çıkarmasına izin verdim. Biraz zaman aldı. Sanırım bir süredir bunu bastırmıştı.

"Dünyayı çözdüğümü sandığım *her seferinde*, yanıldığımı kanıtlıyor," diye soludu sonunda. "Belki de denemeyi bırakmalıyım."

"Bana uyar," dedim ona.

"Demek Jonas'ın bir kızı var," diye düşündü, gözlerini tavana dikerek. "Ve bunu bunca zaman saklamış."

"Bilmiyordu," diye düzelttim. "Yakın zamana kadar bilmiyordu."

"*Bilmiyor* muydu?" Pritkin bunun nasıl işlediğini anlamamış gibi görünüyordu.

"Agnes ona söylemedi," diye açıkladım.

"Neden olmasın? Neden o-" Muhtemelen yüzümdeki ifadeye bakarak durdu.

Çünkü gülmiyordum.

Onun göğsüne doğru yuvarlandım. "Yapabiliyorken bunun tadını çıkarmalıyız," dedim ona ayık bir şekilde. "Tami'nin dediği gibi, aradaki anlar. Geri döndüğümüzde-"

Yeşil gözler benimkilerle açık yüreklilikle buluştu. "Geri döndüğümüzde ne olacak?" "Bilmiyorum. Doğru bilmediğim binlerce şeyden biri de bu.

Şimdi."

Pritkin'in yüzü düşünceli bir hal aldı ama ben bir şey eklemedim. Noktaları birleştirmek için bana ihtiyacı yoktu. Zaten hiç olmadı.

"Birlikte olursak insanların senin Çember tarafından kontrol edildiğini düşüneneğini söylüyorsun. Bu yüzden mi Leydi Phemonoe ilişkisini ve çocuğunu sakladı?"

Başımı salladım. "Bundan daha fazlası vardı. Jonas'ın kızının Pythia olması fırsatına balıklama atlayacağından korkuyordu. İlişkileri aracılığıyla ofisi etkilemek için elinden gelen her şeyi yaptı."

Bugün gördüğüm tutkulu, ateşli kızı ve daha sonraki yıllarda tanıştığım içine kapanık, aşırı dikkatli kadını hatırladım. İnsanlara güvenmemeyi öğrenmişti, öyle ki eğitim için geldiğimde bana inanmayı aklından bile geçirmemişti. Belki de kendi sevgilisine bile güvenemediği içindir.

Mircea'yı rahatsız edici bir şekilde düşündüm. Diğerlerinin yanı sıra bizim sorunumuz da buydu. Onu hâlâ seviyordum, muhtemelen hep sevecektim ama ona güvenemiyordum. Ve böyle bir ilişkiye nasıl sahip olabilirdiniz?

Elbette aşk pek çok günahın üstünü örterdi. En azından Agnes'in böyle düşündüğünü tahmin ediyordum. Çünkü Jonas'la ölümüne kadar birlikte olmuşlardı ama ona Rhea'dan hiç söz etmemişi. Tek kelime bile etmemişi.

"Onu korumak istedi," dedim. "Ondan ve bugün gördüklerimden. Rhea'nın eğitilmesine neden hiç izin vermediğini hep merak etmişimdir. Artık biliyorum."

"Ya sen?" Pritkin sordu. "Ne istiyorsun?"

Beni hazırlıksız yakaladı, neden bilmiyorum. O hiçbir zaman doğrudan başka bir şey değildi. Ama tereddüt etmedim.

Çünkü bu konuda düşünmek için çok zamanım oldu.

"Onun hiç sahip olmadığı şeyi istiyorum. Köşelerde saklanmak yok. Yalan söylemek yok. Kim olduğumu ve kimi sevdiğimi saklamak yok."

Yeşil gözleri benimkilere parladı ama kılını bile kıpırdatmadı. Çünkü evet. O kadar basit değildi.

"Biliyorum, tamam mı?" Ona söyledim. "Tehlikelerin farkındayım, özellikle de bitmek bilmeyen savaşın! Herkesin bizim tarafımızda olmasına ihtiyacımız var; taraf tutuyor gibi görünemem ve görünmeyeceğim de! Sanırım Jonas artık bunu anlıyor."

"Peki ya diğerleri? Vampirler?"

İç çektim. Düşünülmesi gereken o kadar çok insan vardı ki - lanet olası aşk hayatım hakkında! "Bilmiyorum ama bir yalanı yaşayamam. Sonsuza kadar değil. Sırf burada kalabilmek için bugün Gertie'ye bir yalan söylemek zorunda kaldım, çünkü ona gerçeği söylersem ne yapacağını bilmiyordum-"

"Gerçek mi?"

"Antrenmanda olanlar hakkında. Bunu neden yapabildiğimi anlamadı. Ona bir iksir aldığımı söylemek zorunda kaldım."

"Ama sen yapmadın?" Öne doğru eğildi, aniden gerildi.

"Hayır, bitirdim. Ama dün gece bana biraz güç verdin, bu yüzden beklemediğim ekstra enerjim oldu. Hepsi bu kadar."

"Hepsi bu," diye tekrarladı, biraz tuhaf görünüyordu. Yüzünden takip edemeyeceğim kadar hızlı bir dizi ifade geçti. Ama ikinci kez "seni seviyorum" diyen bir adam gibi görünmüyordu!

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Cassie," durakladı ve kelimelerini dikkatle seçen bir adam gibi görünüyordu. "Bir şeye karar vermeden önce bilmen gereken-" Elimi tuttuğunda yine durdu ve sonra şaşkınlıkla bana baktı. "Donuyorsun."

"Sana söylemiştim."

"Ciddi olduğunu düşünmemiştim!"

"Lanet olası hava yüzünden. Ve şu," dedim su ısıtıcısına başımı sallayarak. "Onu çalıştırmaları gerekiyor."

"Çalışıyor. Burası doksan derece olmalı." "Sırf donmuş kuzeyden geliyorsun diye-" "Ben Britanyalıyım."

"Dediğim gibi. Ve yemek yemedim." "Hiç mi?"

Kaşlarımı çattım. Kulağa endişeli bir erkek arkadaştan çok sinirli bir antrenör gibi gelmişti. Ve biliyor musunuz, kafamda tüm bu an çok daha romantikti!

"Kahvaltı için çok geç kalktım ve eğer çoğunu kaybederseniz öğle yemeği sayılmaz."

"Yemek yemelisin!"

Battaniyeyi tekrar çeneme kadar çekmek üzereydim ama o anda durdum. "Yemeğin var mı?"

Onu kontrol ettim. Üzerinde burada sevdikleri düğmeli, üç parçalı takımlardan biri vardı; sade kahverengi ama eldiven gibi oturmuş, geniş omuzları ve kaslı kalçaları sarmıştı. Elinde bir sandviç olsaydı şu anda daha çok takdir ederdim.

"Üzerimde yok!"

Battaniyeyi tekrar yukarı çektim.

Onu aşağı çekti. "Ama ben bir yer biliyorum; eğer burada yemek istemiyorsan tabii. Birazdan akşam yemeği servis edecekler; sizi almaya gönderildim."

Yüzümü buruşturdum. Az önce öldürdüğüm ve bunu kıcıımı kandırarak yaptığımı düşünen insanlarla dolu bir masada yemek yemek. Kulağa eğlenceli geliyordu. Midem homurdandı.

Taşınmak istemiyordum ama onun gitmesini de istemiyordum. Ayrıca, bu havada getirdiğı her şey buraya gelene kadar taş kesilirdi. "Yemekler iyi mi?" Şüpheyile sordum.

"Şehrin en iyisi."

Ağzım sulanmaya başladı.

"Ve daha tatlıda ne olduğunu bile duymadın."

Bölüm Kırk Dokuz

Giyindikten ve çamurlu, kar dolu sokaklardan geçtikten sonra acımasızca, tatlı oldukça epik olsa iyi olur, diye düşündüm. Dürüst olmak gerekirse, binalar rüzgârın çoğunu engelliyordu, ancak arada bir çapraz bir esinti, daha çok çapraz bir fırtına gibi, vuruyordu ve dürüst olmak gerekirse buza dönüşebileceğimi düşündüm. Bu iyi olabilirdi, ancak kükreyen bir ateşin olduğu rahat bir restorana gitmiyorduk, orada çözülebilirdim.

"*Eczane* mi?" Sesimdeki güvensizliği bastırmaya çalışmadan, "Eczane mi?" dedim.

Karanlık bir sokakta aceleyle ilerlerken Pritkin bana, "ABD'de çok uzun zaman önce eczanelerin yemek tezgahları vardı," diye bilgi verdi. "Ve Rothgay's yemekleriyle ünlüdür."

Midem mutsuzca homurdandı. Bu bilgiden etkilenmiş gibi görünmüyordu. Biftek istiyordu, ucuz bir sandviç değil. Ya da biftek- İngilizler iyi biftek yapmıyor muydu? Ya da balık ve patates kızartması veya İrlanda güveci veya etli turta - Tanrım, şu anda gerçekten bir etli turta yiyebilirim! Ya da deri kabinleri ve neredeyse başlı başına bir yemek gibi olan köpüklü biralarla dolu eski dünya barlarında servis edilen herhangi bir şey.

Midem yine homurdandı, bu sefer daha yüksek sesle.

"Orta Çağ'dan kalma bir şeydi," diye devam etti Pritkin. "Eczacılar şeker ve pasta satarken-"

Keşke modern doktorlar bunları yazsa diye düşündüm kıskançlıkla.

"-çoğu ilaçlarda da kullanılan şeker ve baharatların ana kaynağı olması nedeniyle."

"Bu harika, ama-"

"Aslında, eczacılar başlangıçta kendisi de Biberciler Loncası'na bağlı olan Bakkallar Şirketi'nin bir parçasıydı ve tatlıların yanı sıra şarap da satıyorlardı. Ancak on yedinci yüzyılın başlarında ayrılmışlar ve

bugün hala varlığını sürdüren Eczacılar İbadet Cemiyeti'ni kurdu."

Gözlerimi kısmıştım. Benimle dalga geçildiğinden şüphelenmeye başlamıştım. "Pritkin-"

"Bununla birlikte, sihirli toplulukta, yiyecek ve ilaç -ya da iksirler- arasındaki ilişki güçlü kalmıştır."

Ayağımı yere vurmak üzereydim - lanet olsun, açlıktan ölüyordum - o sırada sokağın sonundaki bir kapıyı açtı ve-

"Oh!" Bir an öylece durdum, bakakaldım. *Oz Büyücüsü*'nde Dorothy'nin siyah-beyaz bir çiftlik evinden Technicolor Munchkinland'e geçtiği sahneyi bilirsiniz. Aynen öyleydi. Sadece *yiyeceklerle*.

Kapıdan içeri girdiğimde parlak mermerler, pırıl pırıl tezgahlar, hareketli, mutlu müşteriler ve şekerden yapılmış gibi görünen üç kat yüksekliğinde dönen bir heykelin olduğu bir dünyaya adım attım.

"Matmazel kanepeler ister mi?" Yeşil önlüklü, uzun boylu bir esmer duraklayarak bana parlak gümüş bir tepsi uzattı. İçi bir çeşit mantarlı tartla doluydu, *aman tanrım harikaydı*.

Altı tane daha almak üzereydim ki Pritkin beni sürükleyerek dolmalarla dolu uzun bir kasanın önünden geçirdi: incirler, yumurtalar, biberler ve domatesler, hepsi de yemeye hazır ve iyilikle doluydu. Sonra bir diğeri deniz ürünleriyle doluydu: istiridye, kalamar ve yaklaşık seksen farklı şekilde servis edilen somon balığı, içinde krem peynir varmış gibi görünen ilginç küçük dürümler de dahil. Sonra her türlü et ve sosisin bulunduğu başka bir kasayı, birkaç yüz peynirin bulunduğu bir kasayı ve ardından yarım düzine hamur işini, rengarenk sırlı, şekerli ve ballı hamur işlerinin patlamasını geçti.

"Önce akşam yemeği," dedi Pritkin sertçe ve beni tekrar çekti. "Zaten orada değil miyiz?" Etrafa bakarak sordum. Ve fark ettim ki Pırıl pırıl mermer zemini, tezgahların arkasında günün spesiyallerini listeleyen kara tahtalarla sıvanmış duvarları, sepetlerde ve kavanozlarda her türlü şeyle tıka basa dolu rafları ve hepsinin üzerinde odaya dev bir sera etkisi veren mutlak bir kavisli pencere kütlesiyle devasa odanın ancak küçük bir kısmını kaplayabilmıştık. Bana Rusya'daki bazı kilise çatılarını hatırlattı, sadece şeffaftı ve dışarıdaki koyu bulutlu gökyüzünü göstermek için birkaç kat daha yükseliyordu.

En azından tanıdık geliyorlardı. Gıcırdayan, şimşeklerle dolu ve devasa bir katedrali fark edeceğimden oldukça emin olduğum kadar karanlık

sokakların üzerinde yükselen yiyecek yığınları. Bütün bunları nasıl saklamışlardı? "Burası büyüğü bir Londra; yan kapıdan girdik," dedi Pritkin, hiç de yardımcı olmayarak. "Bak, sana bir sandviç yapacaklar. İsterseniz," diye ekledi, sonunda cilalı ahşap ve cam tezgahın önünde durduğumuzda.

Ve, tamam, evet. Sandviçler her geçen gün kulağa daha iyi gelmeye başlıyor, diye düşündüm, gözlerim seçime kocaman açılmıştı. Sonunda bal soslu kalın kesilmiş jambon, dilimlenmiş tavuk, üç çeşit peynir, biraz baharatlı İtalyan sosisi, daha da baharatlı kahverengi hardal, mayonez, haşlanmış yumurta, dilimlenmiş domates ve kuşkonmaz turşusunda karar kıldım, çünkü turşu istediğimde ne tür olduğunu sordular ve seçebileceğim sadece yüz farklı turşu vardı.

Cidden, her şeyin turşusunu yapıyorlardı. Görünüşe göre eski salatalıkların modası geçmişti. Ama bana bir örnek verdiler ve bunlar sarımsaklı ve güzeldi ve-

"Oh, oh! Pastırmadan biraz alabilir miyim? Biberli ve kalın olanından?"

Sandviçi yapan adam gür beyaz kaşlarını bana doğru kaldırdı, muhtemelen elindeki büyük, torpido şeklindeki, üzerine bolca siyah haşhaş tohumu serpilmiş ekmeğin dikişleri şimdiden zorlanmaya başlamıştı. Umutla ona baktım. İşe yaramıştı.

Ve sonra, elbette, doğru patates salatasını seçmek meselesiydi, ki bu biraz zaman aldı çünkü yine, belki yirmi çeşit vardı.

Sonunda salata sosu içinde küçük bütün patatesli bir tane ile yetindim ve Pritkin de aynısını aldı ve başka bir şey almadı.

"Aç değil misin?" Ona sordum.

"Seninkinin yarısını yiyeceğim."

Tepsiyi gerçekten çektim. "Değilsin!" "Hepsini yersen tatlı istemezsin."

En yakındaki ağız sulandıran ürünlere baktım. Bunların arasında o kadar yüksek sırlı meyveli turtalar vardı ki nasıl yiyeceğinizi hiç bilmiyordum. Ya da kutu her açıldığında titreyen gökkuşağı renklerinde sallanan küçük jöleler. Ya da altın kaplar içinde neredeyse yenemeyecek kadar güzel görünen bir dizi Fransız kreasyonu.

Neredeyse.

Ve kafam kadar olduğuna yemin ettiğim kremalı puflar.

Kahretsin, onlardan birine ihtiyacım vardı!

"Sandviçimin üçte biri," dedim isteksizce ve Pritkin güldü.

Tezgâhın arkasındaki adam nedense sanki biri onu çimdiklemiş gibi irkildi ve çok içinde ona baktı. "Hesabıma yaz, olur mu Bertie?"

Adam başıyla onayladı ve Pritkin'le birlikte uzaklaştık, adam tepsiyi aldı çünkü tepsi yemekle ve sipariş ettiğimiz cam bardaklarda iki birayla ağırlaşmıştı. "Onu tanıyor musun?" Adamın hâlâ arkamızdan baktığı yere dönüp haç çıkarmak ister gibi bakarak sordum.

"Bir süreliğine Londra'da görevlendirildim, Kolordu için eğitim yapıyordum. Merkez hemen köşeyi dönünce."

Sanırım bu, burada neden bu kadar çok savaş büyücüsü olduğunu açıklıyordu. Çoğu da biz yanlarından geçerken bize bakıyordu. "Sizi tanıyorlar mı?"

"Yarısını ben eğittim."

"Yine de merhaba demek için gelmiyorlar mı?" Pritkin homurdandı. "Hayır."

Bir masa bulduk. Burası, sera etkisini artıran ve dağınık bitki saksıları da içeren, onlarla dolu başka bir büyük beyaz odadaydı. Yemek salonuna bağlıydı ama kapısı yoktu. Bir şekilde birbirlerine akıyorlardı. Karşı duvarda Fransız kapılar vardı ve açıldığında parlak ahşap zeminli yuvarlak bir merkez ortaya çıkıyordu. Birden fazla oda bu merkezden ayrılıyor gibi görünüyordu - eczane gibi bir şeydi sanırım - bir sürü müşteri gelip gidiyordu.

Pritkin, "Ruth öldükten sonra babamı aramaya gittim," dedi. "Geri döndüğümde çok üzgündüm. Sakinleşmeden önce bazıları benimle karşılaştı." "Oh."

Muhtemelen birkaçının bizi görüş alanında tutmak için neden hareket ettiklerini ve silahlarını serbest bırakmak için paltolarını geri attıklarını açıklıyordu. Pritkin onları görmezden gelerek tepsiyi yere bıraktı ve masayı devasa sandviçimizle doldurdu. Şimdi iyice bakınca gerçek bir canavar olduğunu anladım. Ama lanet olsun, çok güzeldi!

Yarısını yedim, nasıl oldu bilmiyorum. Ama çok acıkmıştım ve tıka basa yedim. Patates salatasının bile bir kısmını hallettim. Ama benim kremalı pufum-

Kahretsin, hiçbir yolu yoktu.

"Paket servis alacağız," diye söz verdi

Pritkin. Gözlerim parladı.

"Cassie-" diye başladı. Sonra kaşlarını çatarak sözünü kesti.

Şaşkınlıkla etrafıma bakındım ve savaş büyücülerinden birinin masaya yaklaştığını fark ettim. Bir diğeri onu durdurmaya çalışıyor gibi görünüyordu ama o kararlı görünüyordu. Ona göz kırptım.

Uzun boyluydu, buldog gibi bir suratı vardı ama bu surat tamamen çelimsizleşmemişti, çünkü sahibi henüz şişmanlamamıştı. Ama o yöne doğru gidiyor gibi görünüyordu. Sanki bir kavgaya hazırlanıyor gibiydi.

"Ona dikkat etmelisin," diye ağzından kaçırdı daha masamıza varmadan.

"Affedersiniz?" Cevap verdim, çünkü Pritkin'e bakmasına rağmen benimle konuşuyordu. Kıpırdamamıştı ama bu bir şey ifade etmiyordu. Diğer büyücüler de bunu biliyor gibiydi çünkü daha fazlası bize doğru yaklaşıyordu.

"Birlikte olduğu son kadın ortadan kayboldu," dedi adam, hâlâ bana bakmadan. "Bir daha hiç görülmedi. Bunun senin başına gelmesini istemezdim."

"Çok nazıksınız," dedim kuru bir sesle. "Şimdi git buradan." Bu en azından bana bir bakış atılmasını sağladı.

"Seni lanetlere karşı kontrol etmem gerekecek," dedi ve bir elini kaldırdı

-

Ancak kimse gözünü kırpmadan Pritkin onun bileğini yakaladı.

"Ona dokunmayacaksın."

"Sana söylemiştim!" dedi adam, sesi biraz daha yükselmişti. "Söylememiş miydim?"

Sen mi? Onu baskı altında tutuyor!"

"Yani buraya yemek yemeye gelebilirler mi?" Başka bir -biraz daha zeki-büyücü sordu. "Olay çıkarıyorsun, Harry-"

Pritkin'e, "O pis elini üzerimden çekmezsen çekeceğim kadar değil!" dedi.

"Bırak onu," dedim Pritkin'e. O da bana baktı, sonra onu öyle bir bıraktı ki adam sendeledi ve neredeyse düşüyordu, çünkü geri çekiliyordu.

"Şeytani pislik!" dedi ve şehrin diğer tarafına doğru döndü, çünkü havamda değildim.

Pritkin gözlerini kırptırdı, çünkü sanırım bunu beklemiyordu. Diğer büyücülerden biri küfretti ve birkaçı daha koşarak geldi. Çünkü onlar da öyle görünmüyordu.

"Pythian yardımcısı," dedi Pritkin çabucak. "Onu değiştirdi, başka bir şey değil."

"Peki neden onlardan biriyle yemek yiyorsun?" diye sordu siyah saçlı büyücü, sanki onu ilgilendiren bir şeymiş gibi.

"Seni daha önce görmedim," dedi arkaya yatırılmış sarı saçlı bir adam, bana ters ters bakarak.

"Peki bu benim sorunum mu?"

Kaşlarını çattı. "Benimle gelmene ihtiyacım olacak." "Thomas!"

dedi biraz daha zeki olan büyücü, sesi kızgın çıkıyordu.

"Sen de Harry kadar kötüsün. Bırak da huzur içinde yesinler."

"Yemek yemelerine izin vereceğim -Leydi Herophile ile durumu doğrular doğrulamaz-"

"Cassie," dedi Pritkin yüzümü görünce. Ruh halimi düşününce muhtemelen daha da kızarmıştı. Kötü bir gün geçirmiştım ve bu şerefsizler bunu daha iyi hale getirmiyordu.

"Dur sana yardım edeyim," dedim ve sarışını doğrudan Gertie'ye doğru kaydardım.

Ve sonra Pritkin ayağa kalktı, aynı anda geride kalan yarım düzine pislik tarafından silahlar çekildi.

Ben yerimde kaldım. "Mekânsal değişimler kolaydır," dedim onlara.

"Bunu bütün gün yapabilirim. Siz de kendinizi Gertie'ye şahsen açıklayabilirsiniz. Zaten havasında, o yüzden iyi eğlenceler."

"Etrafta dolaşp savaş büyücülerinin yerini değiştiremezsin!" diye tersledi esmer.

"Yemek arkadaşına, benim yemek arkadaşım olduğu için saldırarak başladıklarında yapabilirim," dedim ve ona bir patates yedim.

Adam cevap vermeye başladı ama zeki olan kolundan tuttu. "O haklı. Doğrulamak istiyorsan, Hanımefendiyi ara ve ona sor. Bu iş bitti."

Esmer biraz daha baktı -sanırım asabi sarışın onun arkadaşaydı- ve zeki adamın elini silkti. Ama bir filminden fırlamış sert bir adam gibi yakalarını düzelttikten sonra masasına geri döndü. Sanki bunu sadece içinden geldiği için yaptığını söylemek ister gibiydi.

Onu da Jowly'nin Thames Nehri çevresindeki yüzüşüne eklemek istedim ama Pritkin koluma bir el koydu. "Yapma."

Yapmadım. Çünkü mutlu yemeğimi daha fazla bölmek istemedim. Diğerleri gitti ama kimse özür dilemedi, zeki olan bile.

Belki de o kadar zeki değildi.

Pritkin bana bakarak, "Gidip bir kahve alalım," dedi.

"Hiç şansın yok." Bizi kaçıracaklarını düşünmelerine izin veremezdim.
"Bırakalım gidenler onlar olsun."

"Sadece senin için endişeleniyorlar."

"Endişelenmemeliler!"

"Öyle değil mi?"

Çocuklara ters ters bakıyordum ama o anda dönüp ona baktım. "Ne?"

Ses kesildiğinde yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, muhtemelen göt herifler casusluk yapmaya çalıştıkları için masanın etrafında bir sessizlik kalkanı kapandı.

Pritkin bana "haklılar" dedi.

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun? Sana bir tür canavarmışsın gibi davrandılar!" "Cassie." Yeşil gözleri ayıktı. "Ben bir tür canavarım."

Beni durdurduğunda hak ettiğim cevabı vermeye başladım. "Adramelech benim ne olduğumu, babamın deneylerini bildiğini söyledi.
benden yapılmış."

Ve lanet olsun, Adra! İçimi çektim ve sandalyeme yaslandım. "Mesele bu mu yani? Sana söylememe izin vermesi için ona söz verdirmeliydim."

Pritkin bana baktı. "Nasıl bu kadar umursamaz olabiliyorsun?"

Biliyorsun-" "Bildiğim tek şey bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceği."

"Bu her şeyi değiştirir!"

"Nasıl? Sen hala her zaman olduğun kişisin. Geçen hafta da, ondan önceki hafta da ve daha önceki tüm haftalarda da aynıydın.

."

"Tıpkı Kadim Korkular gibi bir katil olmak üzere tasarlandığımı mı?"

"Saçmalık!"

"Adramelech de böyle düşünüyor," diye ısrar etti. "Konsey beni lanetlediğinde bunu engellemeye çalışıyordu."

"Biliyorum," dedim, elini kendi elimle kapatarak, çünkü belli ki çok zorlanıyordu. "Adra da aynı şeyi söyledi-"

"Biliyor

musun?"

Başımı

salladım.

Pritkin kaşlarını çattı. "Ne biliyorsun ki?"

"Konsey çıldırdı. Genetik olarak tasarlanmış süper asker ve yarı tanrıça onları çok korkuttu. İşin içinde olduğumuzu öğrendiler, gücümü onlardan daha fazla arttıracığından korktular.

ve beni 'bataryamdan' mahrum bırakmak için seni öldürdü. Siz silahlarınızı almaya gittiğinizde Adra bunu itiraf etti ve bu *hiçbir şeyi değiştirmez*-"

"Bunu nasıl söylersin?"

"Çünkü ona gerçeği söyledim." Masanın üzerine eğildim ve sessizlik kalkanına rağmen sesimi alçalttım. Böylece Pritkin'in bedeni lanet olası savaş büyücülerinin dudaklarımı okumasını engelledi. "Aramızda bir tanrının gücünü yaratabiliriz -bir an için, belki tek bir büyü için yeterli olacak kadar. Ama buna tutunamayız. Eğer denersek bizi yakar-"

"Cassie-"

"Bu da yanıldıkları anlamına geliyor. Biz bir tehdit değiliz-"

"*Henüz* bir tehdit değiliz," dedi Pritkin acımasızca ve bunu vurgulama şeklindeki bir şey beni durdurdu.

"Ne demek istiyorsun?"

Elimi bıraktı ve arkasına yaslanıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak kendini kapattı. "Bunun cevabını zaten biliyorsun. Dün gece içimde yatanı, birlikte yaşadığım canavarı gördün-"

Bir kahkaha patlattım. Kendimi tutamadım. Bana biraz daha baktı. "Özür dilerim," dedim ona. Öyleydim de, çünkü Pritkin açıkça Bu biraz komik. "Ama açlıktan ölmek üzere olan o zavallı küçük şeyle-"

Aniden masanın üzerinden bana doğru hamle yaptı, izleyen savaş büyücülerinden birkaçını ayağa kaldıracak kadar hızlıydı. Pritkin fark etmedi bile. "Bu zavallı küçük şey, bir iblis lordu ile tanrısal kökenleri olan bir fey'in melezi!" diye tısladı. "Tanrıların yaratmaya çalıştığı ama başaramadığı şey bu-"

"Bunu biliyorum-"

"Hayır, *yok*," diye ısrar etti, yüzü kızarmış ve öfkeliydi. "Onlardan daha fazla değil! Kimse incubi'leri düşünmüyor! Tanrılar deneylerini yaparken muhtemelen babamın halkını hiç düşünmediler bile, neden düşünsünler ki? Güç arıyorlardı, daha da güçlü hale getirebilecekleri, zaten alışılmadık derecede güçlü bazı yaratıklar. Zayıflığıyla nam salmış incubi'leri değil.

"Ama babamın halkının başlıca gücü de bu; *her şeyle karışabiliyoruz*. Bu yüzden diğer iblisler babama onunla geçireceği bir gece için ne isterse öderler - onun gücü sadece bazı iblis ırklarının gücünü arttırmakla kalmaz, hepsini arttırır. O evrensel çözücüdür, güç akışıdır.

Dokunduğu her şeyle uyum sağlayacak ve onu güçlendirecek, tanrıların ihtiyaç duyduğu ama asla bulamadığı şeyin ta kendisi.

"Ama başka biri yaptı."

"Rosier," dedim, ama Pritkin'in annesi olan güzel, değişken, güçlü kadını düşünerek.

Başını salladı. "Kazayla, en azından ben oldukça eminim, ama bunun bir önemi var mı? Ve eğer o çok üzüldüğün zavallı küçük aç şey daha az aç kalırsa-"

"Bu yüzden mi dün gece yapmak istemedin?" Aniden anlayarak sordum. "Sen dedin ki-"

"Yaralıydın, ki hala öylesin, ve ben bunu daha da kötüleştirmek istemedim. Ve iblis seksi yoğun değilse hiçbir şeydir. Ama aynı zamanda bu tür bir güce sürekli maruz kalmanın sana neler yapabileceği konusunda da endişelendim. -İkimize de!"

"Neden?" Meydan okudum. "O yanını hiç keşfetmedin, hiç denemedin bile. Nereden biliyorsun-"

"Şükürler olsun!"

"-sonuçları beğenmeyeceğinizi mi? İleride neler olabileceğini bilmiyorsun-"

"Ve ben bilmek istemiyorum! Sen de bilmemelisin!"

Ona sabit bir şekilde baktım. "Beni korkutmuyorsun, Pritkin. Asla da korkutmayacaksın."

"Ama yapmalıyım!" Yüz ifademi gördü ve küfretti. "Cassie, konsey bizim ne *olduğumuzdan* çok, neye *dönüşebileceğimiz* konusunda endişeli. Tanrılar yüzyıllar boyunca Faerie'deki karanlık feylerden dünyadaki vampirlere ve werelere kadar bir dizi farklı deney denedi-"

"Ne?"

Sanki bu eski bir habermiş gibi dalgınca başını salladı. Ki kesinlikle değildi! "İblislerin yeryüzünde mutasyona uğramış insanlara neden olduğuna inandıkları şey buydu - daha fazla tanrısal müdahale. Ama işe yaramadı, umdukları gibi olmadı, çünkü bu yaratıklar ihtiyaç duyduklarından çok daha az değişebilirdi. Ama iblisler -çoğu- tanrılar gibi ruhtur ve ruhlar da-"

"Bir dakika bekle. Geri dön," dedim, Pritkin'in söylediklerine ayak uydurmak için her zamanki gibi koşma ihtiyacı hissederek.

Ama geri dönmeyecekti.

"-değiştirilebilir. Tıpkı benim ruhum gibi, babamın yetenekleri sayesinde. Ve annen sayesinde... seninki gibi."

Bölüm Elli

"Bekle, şimdi ne olacak?" Dedim ama bu sefer bir cevap alamadım. Ya da aldıysam bile duyamadım. Çünkü o garip sirenler yine kafamın içinde çalmaya başlamıştı, tıpkı trende zamanın ciddi şekilde karıştığı zamanlardaki gibi. Ama burada olağandışı bir şey olmuyordu.

Ta ki başımı kaldırıp donup kalana kadar. Bu da *neydi* böyle?

Beynim gördüklerimi kavrayamıyor gibiydi, öyle ki gözlerim karşıya geçmeye çalışıyormuş gibi hissediyordum. Gökyüzü öncekiyle aynıydı: mavi-siyah ve kızgındı, arada bir uzaklarda gümüş rengi şimşekler çakıyordu. Ay ya da yıldızlar yoktu; bunlar şehirden gelen ortam ışığı tarafından bastırılmış ya da yoğun bulut örtüsü tarafından gizlenmişti. Her şey tamamen normaldi.

Turuncu-kırmızının ortasında kaynayan devasa kama dışında o.

Sanki birisi cenneti yamamaya karar vermiş gibi görünüyordu, ama Renkler yanlıştı. Sanki biri bir filmde bir parça kesip başka bir filme yapıştırmış gibiydi. Gerçek bir cehennem ağzından çok bir cehennem ağzına benziyordu, çünkü alevler sıcıyor, siyah dumanlar yükseliyordu ve-

Ve her şey restoranın tepesine doğru fırlıyor.

Ben ve Pritkin'le birlikte kavgacı büyücülerden oluşan masayı ahşap zeminli alana kaydurdum çünkü bu kadarını ancak bu kadar uzağa götürebilirdim. Ve çünkü o şey yere düştüğünde ne olacağını bilmiyordum. Bir saniye sonra, bir büyücünün ayağı yüzümdeyken öğrendim.

Olay gerçekleştiğinde ne bir ses, ne bir sarsıntı, ne de büyük bir patlama, hiçbir şey olmadı. Eskiden tertemiz olan atriyumun yarısı aniden alev almış, büyük kamanın durduğu hat boyunca neredeyse tam olarak ikiye bölünmüştü. Kafeye en yakın olan kısım turuncu renkte parlıyordu.

Yangın o kadar sıcaktı ki yüzümün soyulacağını sandım. Diğer, bizi yatırdığım yer, gelen soğuk havadan dolayı bir dondurucu kadar soğuktu. Bütün gece büyük ön kapılarda kar vardı. Zemine işlenmiş Rothgay logosuna benzeyen şeyin üzerinde toz halinde bir kar bile vardı, ancak kapılardan çıkmaya çalışırken aniden üzerimize çullanan insanlar yüzünden ayrıntıları görmek zordu-

Ve lanet büyücüler Pritkin'i lanetlemeye çalışıyorlar!

Onları uzaklaştıracaktım ama sonra tepedeki ışıklar söndü. Belki de, fark ettim ki, üzerimizdeki büyük cam parçası

-

Kahretsin!

Dumanla kararmış çatının hemen önünde bizi tekrar kaydırıldı. sanki saatlerdir yanıyormuş gibi- içeri düştü. Ve *bu* sefer ses vardı. Çatırdayan, çınlayan, çarpan bir kakofoni ve içeri yeni giren oksijen nedeniyle devasa bir şekilde sıçrayan alevler.

Ama yere bir şey çarptığı için değil. Çatı çöküp bizi takip etmeye çalışan kalabalığı öldürmesi gerektiği anda, mücadele eden adamlarla birlikte dışarıdaki sokağın buzlu kaldırım taşlarına düştüm. Bunun yerine, birkaç ton cam ve demire benzeyen bir şey Pritkin'in fırlattığı ve ne kadar sürdüğünü bilmesem de bir şekilde hâlâ koruduğu kalkana çarpmıştı.

Çünkü lanet büyücüler hâlâ onunla savaşmaya çalışıyorlardı!

Onları dışarı çıkardım; başka seçeneğim yoktu. Yine de bunu yapmak içimi parçalamış gibi hissettirdi. Son birkaç günü atlatmak için henüz fırsatım olmamıştı ve birden fazla kişiyi değiştirmek çok *zordu*.

Ve bu durumda onların yardımına gerçekten ihtiyacımız olduğu için bu hakarete hakaretti. Çünkü alışveriş yapanlar hiç vakit kaybetmiyordu. Elllerinde çocuklarıyla anneler, alevlerin boyadığı telaşlı yüzleri; bastonların yardımıyla topallayan ama hızlıca topallayan yaşlılar; yeni alçak tavanın altına eğilen uzun boylu adamlar, hemen üstlerinde havada asılı duran şeye bakarken kocaman gözleri; ve kendi kalkanlarını çıkarma kapasitesine sahip herkes kaçtı. Başlarının üstündeki küçük alanı rengârenk sabun köpükleri gibi dolduran kalkanlar, Pritkin'in masmavi duvarının yanında gülünç derecede dayanıksız görünüyor, kalabalık dirsek atıp itişip kakıştıkça, kavga edip düştükçe birbirine sürtünüyor ve hepsi birden büyük çift kapıdan geçmeye çalışıyordu.

Sadece nereye gittiklerinden emin değildim.

Çünkü az önce tekrar yukarı baktım.

Sonra bir an öylece durup aptal gibi baktı, çünkü kama yalnız değildi.

Tüm gökyüzü parlak mücevherler gibi havada asılı duran bu şeylerle doluydu. Hepsi kama şeklinde değildi, ama daha çok biri büyük bir cam bölmeye çekiçe vurmuş ve parçaları gökyüzüne saçmış gibi görünüyorlardı. Ya da belki bir pencere, çünkü yüzeylerinin içinde farklı yerler gösteriyor gibiydiler.

Turuncu-kırmızı olanlar en parlak olanlarıydı, ateşte yanan yakutlar gibi, kalabalığın korkmuş yüzlerine sıçrayan gölgeler düşürüyorlardı. Ayrıca, sürekli değil ama sanki şu anda hissedemediğim bir esintiyle taşıyorlarmış gibi aralıklarla kıvılcım saçıyorlardı. Ve bir keresinde, bir evin kenarından kopmuş gibi duran koca bir kalas gecenin içinde dönmeye başladı ve sonra yanarak sokağa düştü.

Bazı çirkin sarımsı olanlar da vardı, içlerindeki pus dışarı sızıyor ve onları kirli kozalarla sarıyordu. Ve parlak bir bahar günü gibi neşeli mavi bir gökyüzü gösteren bir grup, bu koşullar altında garip bir şekilde ürkütücüydü. Ve koyu gri bulutlarla, büyük şimşek patlamalarıyla ve güçlü rüzgârlarla çalkalanan ve birçoğu etrafta durup şaşkınlıkla yukarı bakan kalabalığın üzerine uçan enkazlar gönderen daha fazlası

-

"Cassie!" Pritkin homurdanarak beni tekrar yeryüzüne indirdi. Cehennemden dışarı akan insanların, kendilerini koruyan o olduğunu anlayamayacak kadar paniklediklerini fark ettim. Çünkü ona doğru koşmaya devam ediyor, konsantrasyonunu tehdit ediyorlardı.

Ve eğer o giderse, kalkanı da giderdi.

Kalabalığı kontrol etmeye çalışmak için öne geçtim, tenimdeki sıcaklığı ve ciğerlerimdeki aniden kuruyan havayı hissettim ve tüm bu ışığa karşı insanların karanlık siluetlerini izledim, bir kapıdan sığmaya çalışıyorlardı, çünkü diğeri alevler tarafından tüketiliyordu. Bu dikkatimi çekmeliydi ve çekti de.

-Hâlâ buzlu olan merdivenlerden düşen insanlara yardım ediyor ve onları sağa gönderiyordum, çünkü sokağın sol tarafı çıkmaz sokaktı. Ama yine de gökyüzüne bakmaya devam ettim.

Ve bu garip fenomenin ilk başta fark etmediğim bir versiyonunun daha olduğunu fark ettim, çünkü geceyle çok iyi uyum sağlamıştı. Bir şehir manzarasını gösteriyor gibiydi, ancak ayrıntıları göremiyordum, çünkü hiçbir yerde sokak lambası ya da ev ışığı yoktu. O kadar karanlıktı ki, tek görebildiğim Samanyolu'nun tepemde uzanan parlak kavisiydi, soğuk ve güzel

geceye karşı. Ve nedenini bilmediğim bir şekilde karanlığa gömülmüş, sıkışık bir bina yığınının aydınlatan birkaç ay ışığı.

Ve sonra nedenini öğrendim.

Çünkü yüzeyden bir şey fırladı ama bu bir kalas değildi.

Sokağın aşağısındaki bir binaya isabet eden bir bomba, parçalanmış ahşap ve uçan tuğlalardan oluşan bir gürültüyle patladı. Pritkin küfretti -onu duyamıyordum, patlamanın sesinden hiçbir şey duyamıyordum- ama başımı çevirdiğimde dudaklarının kıpırdadığını gördüm. Eczacıya konsantre olmak zorunda olduğu için böyle bir seçeneği yoktu ama bir şekilde kalkanını bizim üzerimize de çekmeyi başardı.

Ve tam zamanında.

Kalbimize saplanan binlerce hançer gibi soluk mavi koğuşa doğru fırlayan yanan parçalara bakakalmıştım. Kalabalıktakiler için *de*, bir saniye sonra *onun kimi koruduğunu* fark ettim. Bir şekilde kalkanlarını caddenin karşısına kadar fırlatmayı başarmış, patlama ile çılgılık atan ve kaçışan insan kitlesi arasında bir bariyer oluşturmuştu.

Trende yaptıklarını gördükten sonra bile bu beni şok etti, çünkü kalkanlar böyle çalışmaz. Savaş büyücüsü kalkanları bile çalışmaz. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, caddeyi koruyan bölüm atriymdakinden çok daha inceydi, ne kadar uzanması gerektiğinden esintide dalgalanan bir çarşaf gibi görünüyordu. Ayrıca şaşırtıcı olmayan bir şekilde parçalanıyordu.

Ama parçalanmış değil ve bir şekilde tutuyordu. Ve bir balıkçı ağı gibi davranarak, çok fazla deliği olan ama bol miktarda balık yakalamayı başaran bir şey. Ya da tuğlalar, yanan çatı kiremitleri ve daha büyük tahta parçaları bu örnekte.

Ancak daha küçük olanlardan bazıları yavaşlatılmış olmalarına rağmen geçmeyi başardı. Bu da kalabalığın içindeki sıradan Joe ve Janelerin dayanıksız kalkanlarının darbeyi kaldıracabileceği anlamına geliyordu - en azından kalkanları olanlar için. Ama bazıları bunu yapamadı, konsantrasyonlarını koruyamayacak kadar korkmuşlardı, çünkü bunun için eğitilmemişlerdi!

Orta yaşlı bir kadının bacağına bir şey çarpınca çılgılık atıp düştüğünü gördüm. Sırtına şarapnel parçası isabet eden yaşlı bir adamın vücudunun dışı doğru eğildiğini gördüm. Küçük bir çocuğun omzuna vuran babasının kanının üzerine sıçradığını ve onu sokağın ortasına düşürdüğünü gördüm. Ve sonra panikleyip kaçtı, onu orada bıraktı, çılgılık atarak-

Ta ki ben onu kollarıma alana kadar.

Ağlayan çocuğu kucakladım ve dehşet içinde yanan sokağa baktım. Ama aynı zamanda farkına da vardım. Bunun ne olduğunu bilmiyordum ama eminim arkasında kimin olduğunu biliyordum.

"Jo!" Pritkin'e bağırdım ama duyduğundan emin değildim.

Zar zor anladım. Patlama sesi kulaklarımda yüzlerce davul gibi yankılanırken, boynundaki kordonlar öne çıkmış ve gerilmiş, gözlerindeki kan damarları çatlamış ve yüzü kıpkırmızı olmuş bir halde trene binmiş gibi görünüyordu. Gerçi bu, yanan binanın, yanan gökyüzünün ve yanan sokağın cehennemi ışığından kaynaklanıyor olabilirdi. Bütün lanet olası yer yanıyordu!

Ve sonra, tam her şeyin daha da kötüye gideceğini düşündüğüm anda, güzel mavi şekillerden biri alçalmaya başladı ve o da bir şey düşürüyordu.

Solgun bedenlerden oluşan bir kalabalığı kismaya başladığında şaşkınlıkla yukarı baktım.

Hâlâ yerden üç ya da dört kat yüksekte olduğu için, kırık uzuvlar, çatlamış kafatasları ve parçalanmış gövdelerden oluşan bir karmaşa içinde, etli sesler çıkararak kaldırıma çarptılar. Görünüşte hiç etkilenmeden yattıkları yerde.

Muhtemelen zaten ceset gibi göründükleri içindir.

Derilerinde kocaman siyah yumrular, yüzlerinde kan ve irin vardı; çıplak, pis ve sanki bir tür toplu mezarda kalmışlar gibi birbirine dolanmışlardı. Genç bir kadın gözüme çarptı, sanki vücudunda küf oluşmaya başlamış gibi hastalıklı yeşilimsi bir renk almıştı. Göğsüne sarılmış bir bebek vardı ve bir mezar anıtındaki Madonna'ya benziyordu, güzel ve mermer gibi soğuk. Ona baktım, dökülen keçeleşmiş siyah saçlarına, on altı yaşından fazla olmayan tatlı yüzüne, yanağının genç kıvrımını gölgeleyen uzun kirpiklerine-

Birdenbire açıldı ve kurtçuklarla dolu bir oyuk ortaya çıktı.

Tüm yığın hareket etmeye başladığında Pritkin küfretti ve tökezleyerek geri çekildi, neredeyse kalkanı tutuşunu kaybediyordu. Ölü bebek miyavladı ve emmeye çalıştı; uzuvlar solgun yılanlar gibi kıvrılarak çözülmeye çalıştı ve bir köpek cesedi sessizce havlamaya başladı. Korkunç ötesiydi-

Ama tehlikeli değil -akıl sağlığım dışında.

"Bizi korkutmaya çalışıyor!" Pritkin'e bağırdım, çünkü sokak aniden çığlıklarla doldu, patlamanın sesi hala kulaklarımda yankılandığı için zar zor duyabildiklerim. "Hiçbir büyücü

bir seferde iki ya da üç zombiden daha fazla! Ne kadar güçlü olduğu umurunda değil!"

"O zaman bunu açıkla!" dedi, bir düzine yaratık aynı anda üzerimize atlarken, pençeliyor, ısırıyor ve az önce etrafımıza daha sıkı çektiği kalkanları kazıyorlardı.

"Siktir!"

Bana ulaşamamalarına rağmen tökezleyerek geri çekildim, ardından onları alışveriş yapanların arasına dalan başka bir gruba dönüştürdüm. Ve gerçekten *içine*. Bunu yapmak istememiştim ama korkmuştum ve acele ediyordum ve onlardan çok vardı ve-

Birbiri ardına gelen vardiyalar yüzünden acı içinde iki büküm olmuştum ama yine de bakmaya devam ediyordum. Bir grubun cesetlerinin diğer grubun cesetlerini mızrakladığı, büyük, etli bir karmaşa içinde, alışveriş yapanların öğürmesine ve çürüyen bağırsakların üzerinde kaymasına neden olan, kanlı, pis uzuv kütlesi kıvranmaya ve uzanmaya devam ederken bile onları aşağı çekmeye çalışan bir insan sıçan kralına benzeyen şeye-

"Jo!" Gökyüzüne bakarak çığlık attım. "Beni mi istiyorsun? *Peşimden gel!*"

Ama cevap yoktu. Tabii aniden alçalmaya başlayan diğer iki mavi elması saymazsanız. Ve bu sırada cesetler hala ilkinden dökülüyordu ve şimdi havada insanlar için zıplıyorlardı.

Pritkin onlara baktı ama kalkanını düşürmeden yapabileceği hiçbir şey yoktu ve insanlar devasa eczaneden dışarı akmaya devam etti. Ne kadar tuhaf görünse de, tüm bunlar belki bir ya da iki dakika içinde gerçekleşmiş, üst katlardakilerin sokağa ulaşmasına bile fırsat kalmamıştı. Ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım ve en yakın mavi cehennemin yüzeyine bir yavaş zaman balonu fırlattım.

Ama cesetlerin akışını durdurmasa da, onları çok ama çok yavaşlattı, bir et şelalesi halinde yavaşça aşağıya inerlerken modern bir heykele benzeyen bir şeyi havada asılı bıraktı, vücutları toprağın altında hastalıklı bir şekilde solgun, yüzleri geceye karşı vahşiydi. İnanamayarak baktım, hıçkıran çocuğa sarıldım ve başımın döndüğünü hissettim.

Sadece beynimdeki imkânsızlar listesine yeni bir madde eklediğim için değil. Çünkü eninde sonunda yere ineceklerdi ve indiklerinde, diğer iki elmadan dökülen ve her yöne koşan diğerlerine katılacaklardı. Ve ben hepsini yavaşlatamazdım!

Pritkin, "Dikkatlerini bize odaklayın," diye homurdandı. "Ne?"

"Dağılmalarına izin vermeyin! Bütün sokağı katlederler!" Tamam, haklıydı ama ne yapmam gerekiyordu- "Kahretsin Cassie! Hemen yap şunu!"

Ben de şimdi yaptım, caddenin kenarlarına yığılmış alevli enkaz yığınlarını cesetlerin içine doğru kaydurdım. Ve çok fazla kaydurdım. Bir an için, sanki birkaç ordu birbirlerine ateşli oklar fırlatmak için sıraya girmiş gibi göründü. Alevli odun parçalarıyla delik deşik edilmemiş tek bir ceset yoktu ve bazıları ateşli kirpilere benziyordu.

Ancak bu cesetler çıra gibi yanabilecek kırılgan, kurumuş türden değildi. Nemli, hatta bazı durumlarda vıcık vıcıktilar ve yavaş yavaş yanıyorlardı. Yani tek yaptığım onları kızdırmaktı.

Yol kapalı.

Elektrik kesintisinden dolayı midem bulanıyordu ve akşam yemeğimi kaybetmeyi ciddi ciddi düşünüyordum, ama yine de tüm sokak aniden durduğunda, sanki biri duyamadığım bir emir vermiş gibi fark ettim. Ve hep birlikte döndüler, çeneleri sanki havayı ısıırıyormuş gibi çalışıyordu ve sütlü ya da kayıp gözleri bir şekilde odaklanıyordu. Bize.

Ve sonra hepsi birden sıçradı, ki ... evet. En iyi plan bu olmayabilirdi. Çünkü, elbette, kalabalığı kurtarmıştı -en azından şimdilik. Ama bizi kim kurtaracaktı?

Sanırım Pritkin de aynı fikirdeydi, çünkü gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Vites değiştirin!" diye emretti, tüm lanet cadde çarpmadan hemen önce Kalkanlarına doğru tırmalıyor, pençeliyor ve ısırmaaya çalışıyordu. "Cehennem gibi!"

"Lanet olsun, Cassie! Dediğimi yap!"

"Günün birinde bunun işe yaramadığını öğreneceksin," diye tersledim. "Bugün de olabilir."

Pritkin küfretti ama hiçbir yere varamadı. Eğer yer değiştirirsem, o da benimle gelecekti. Ama o giderse sokak da giderdi, çünkü o tek kişilik bir orduydu ve şu anda sokağı bir arada tutan tek şeydi.

Ama bunu uzun süre yapmayacaktı.

Bir zamanlar mavi buza benzeyecek kadar sağlam olan kalkanları, saldırı altında açık denizlerdeki bir fırtına gibi savruluyordu. Ve bu bizden daha fazlası için bir sorundu. Ağır cam ve demir parçalarının atriymdaki kalabalığın başının üzerinden etrafa savrulmasına neden oldu, öyle ki ben bile dayanamayacaklarını görebiliyordum. Ve o kadar fazla kaydırmamın imkanı yoktu!

Ama zorunda değildim.

Bu işte bir zamanlar kafasız bir tavuk gibi koşturur, düşünmekten çok tepki verirdim, çünkü ateşli zombilerle dolu sokaklar gibi şeyler kafanızı karıştırmaya meyilliydi. Ama cehennemde dört aylık bir çıraklık dönemi geçirmiştım -bazen kelimenin tam anlamıyla- ve artık çalkalanmam daha zordu. Bu yüzden gücümü etrafımda topladım ve zamanda geri gitmek için yeterli gücü bir araya getirmeye çalıştım.

Fazla bir şeye ihtiyacım yoktu, sadece bir saat kadar, belki daha da az. Bizi uyarmaya yetecek kadar! Ve bu her ne haltsa, bununla başa çıkmak için gerekli kuvvetleri oluşturmamıza izin versin!

Güç bendeydi. Hissedebiliyordum, parmak uçlarımda ürperiyor, vücuduma yayılıyor, omurgamdan aşağıya doğru titriyordum. Mahkemeyi uyarmak, Gertie'yi olaya dahil etmek için kısa bir sıçrama yapmak yeterliydi.

Hiçbir şey yapmamak için, çünkü hiçbir yere gitmedim.

Tekrar ve tekrar denedim, panik boğazımda yükseliyor, büyü etrafımda dönüyordu. Ama sonuç aynıydı: Yer değiştiremiyordum. Anlamamıştım, bütün gece bir şeyleri değiştirmiştım! Ama bu sefer denediğimde bir şeyler ters, bir şeyler *tuhaf* geldi, gerçi bu kelime her denememde bedenimi ürperten yanlışlık hissini tarif etmekte yetersiz kalıyordu, çünkü - çünkü nedenini bilmiyordum! Bunun ne olduğunu bilmiyordum!

"Vardiya, lanet olsun sana!" Pritkin bağırdı ama zar zor duydum.

Çünkü eğer yer değiştiremezsem, onu kurtaramazdım - hiçbirimizi kurtaramazdım! Ölecektik, zaman çizgisi kalıcı olarak mahvolacaktı, dünya kim bilir nasıl bir cehenneme dönecekti ve ne için? Ölü bir kaltağın hak duygusu için mi?

Jo'nun adını tekrar tekrar haykırdığımı ve küfrettiğimi fark ettim. Ve bu kez, kalabalığın çığlıklarının, uzaktaki bombaların patlamasının, caddeyi yutan ateşin sesinin üzerinde, yemin ederim onun güldüğünü duyabiliyordum. Çünkü bununla başa çıkamayacağımızı biliyordu. Yalnız değil. Bir ordu gerekirdi-

Ve sonra bir ordu geldi.

Birdenbire, büyük eczanenin ikinci katındaki tüm yeşil kepenkler neredeyse aynı anda çarparak açıldı. Ve bir grup önlüklü çalışan balkonlara çıktı, yumrukları küçük iksir şişeleriyle doluydu, dünyanın en yüksek fiyatı ödediği türden. Çünkü Rothgay's bu işin en iyisiydi, iksir satıcılarının Cadillac'ı, savaş büyücülerinin bile kendi iksirlerini yapma zahmetine katlanamadıklarında alışveriş yaptıkları yerdı.

Sokağa bir ölüm yağmuru yağdığında da görüldüğü gibi.

Düzinelerce küçük şişe kaldırım taşlarına çarparak, dokundukları her şeyi toza çeviren kırılğan mavi alev dalgaları gönderdi. Yüzlerce ceset aynı anda havaya uçarak o kadar yoğun bir soluk kül bulutu yarattı ki, bir an için bariyerin diğer tarafında bir kum fırtınası varmış gibi göründü. Yakılan cesetler Pritkin'in kalkanlarına zararsız bir şekilde çarptı ama hemen arkalarında bir grup saldırgan daha vardı ve hiçbir şey olmamış gibi incelmekte olan mavi duvarları tırmalayıp yırtıyorlardı.

Bu dalga da alevler içinde kaldı ve üçüncüsünün bir kısmı, geri kalanı katrana benzeyen ama yerdeki parçalanmış şişelerden yukarı doğru akan yapışkan siyah bir madde tarafından yakalandı. Çürüyen bedenlere saniyeler içinde tırmandı, gövdeleri boyunca ve başlarının üzerinden geçerek onları kör etti. Ve sonra aniden onları aşağı çekti.

Yapışkan siyah bir havuzda kıvranarak yola yapışmışlardı ama yine de ilkel balçıktan çıkmaya çalışan bir şey gibi göklere uzanıyorlardı. Korkunç, akıl almaz, ürkütücüydü. Ve şanslıydım.

Çok şanslı. Çünkü kör gözler ve uzanan uzuvlar, neyi tuttuklarını bilmeden saldırının dördüncü dalgasına çelme taktı. Onları aşağı sürüklediler ve kara balçık onları da kapladı. Bazıları tamamen, diğerleri ise sadece bir ayak ya da bir bacakla kapana kısılmıştı.

Ama hiçbir yere gitmiyorlardı.

Etraflarını saran kalabalığın aksine ya da düşmüşlerin sırtlarını bir nehirdeki basamak taşları gibi kullanarak, hedeflerine, yani bize ulaştıkları sürece ne kadar zarar verdiklerini umursamadan.

Ve birçoğu bunu başardı. Çünkü kalan mavi elmaslar artık neredeyse sokak seviyesindeydi ve ölümlerden oluşan bir ordu kusuyorlardı. Diğerleri gibi düşüşte hasar görmemiş olanlar, ama taze, hızlı ve ölümcül olanlar. Rothgay'in adamları ellerinden geleni yapsa da, hepsini kontrol altına almanın bir yolu yoktu.

İksir satıcıları bunu anlamışa benziyordu çünkü dükkânlarına en yakın bölgeyi korumaya almışlar ve kalan müşteriler için dar bir kaçış yolu sağlamışlardı.

İşe yarıyor gibi görünüyordu.

Ama aynı zamanda bizi yalnız bıraktı.

Pritkin'in kalkanlarının içindeki alan, güç tasarrufu yapmak için onları daha da sıkı çektiğe küçülmüştü. Şimdi vücudundan ancak bir metre uzaktaydılar ve artık su gibi görünmüyorlardı. Daha çok lastik gibiydiler, geriliyorlardı.

Eller, dirsekler ve dizler şeklinde içe doğru uzanıyordu ve hayaletimsi yüzler her taraftan yüzeye doğru bastırıyordu, ağızları açıktı, dişleri kamaşmış ve ısıırıyordu. Bizi canlı canlı yiyecekler diye düşündüm, küçük kızı kucaklayarak. Onlar-

Sonra Pritkin'in başı döndü, nedenini bilmiyordum. Ölümden başka bir şey göremiyordum. Ama sonra sokaktan gelen çığlıkların, patlamanın hala yankılanan davul seslerinin ve küçük kızın hıkırıklarının arasından belli belirsiz bir ses duydum: taşa çarpan botların sesi -yüzlercesinin.

Ve fark ettim: gerçek ordu yeni gelmişti.

Savaş büyücüleri kahverengi deriden bir nehir gibi ortalığı kaplamıştı, daha önce bir yerde hiç görmediğim kadar oklardı. Canavarları yere serdiler, bilmediğim ve adını koyamadığım büyülerle onları darmadağın ettiler, sokağa fırladılar. Pritkin'in büyük kalkanı başarısız olunca bir dzinesi eczanenin ana salonunu korumayı üstlendi. Deri ve solgun etten oluşan nehirler yolun yukarısında karşılaşıp çarpışırken, o kadar çok büyü fırlatılıyordu ki ışıktan neredeyse kr olacaktım.

Ellibirinci Bölüm

Bir an orada öylece durdum, etrafımızı saran deri mont ordusu tarafından hırpalanıyor, hem insani hem de büyülü ateş geceyi aydınlatırken gökyüzünden yağan solgun bedenleri izliyordum. Kar yeniden yağmaya başlamıştı, hafif hafif, ancak toz halinde. Ama renkleri görüş alanıma bulaştırmaya yetiyor, savaşı bir an için neredeyse güzel bir şeye dönüştürüyordu- Ve sonra Pritkin beni geriye, bir revakın yetersiz korumasına doğru çekiyordu.

Bağırıyordu ama etrafımızdaki savaş yüzünden onu duyamıyordum. Ta ki vahşi bir el hareketi yapana ve kulaklarım patlayana kadar. "Buradan çıkın! Mahkemeye geri dönün!"

"Yapamam-"

"Yapabilirsin ve yapacaksın! Yoksa seni oraya kendim sürüklerim!" Gözleri vahşiydi.

"Anlamıyorsunuz. İstesem bile gidemem. Yer değiştiremem!" "Ne?"

"Gücümde bir sorun var-"

"Son zamanlarda yer değiştiriyorsun-" diye öfkeyle başladı ve sonra durakladı, sanırım bunun ne kadar süredir devam ettiğinden o da emin değildi.

Savaşta zaman çarpıtılır, Pythian yetenekleriyle hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyin terörle ilgili olduğu garip şekillerde hızlanır veya yavaşlar. Ya da Pritkin'in durumunda, yorgunluk, çünkü muhtemelen birkaç dakika içinde bütün bir takım kadar büyü kanalize etmişti. Görmüştüm ama hâlâ tam olarak inanamıyordum.

"Vites değiştiriyorsun!" diye bitirdi ve ben de başımı salladım.

"Evet, ama şimdi yapamam, bilmiyorum-" Durma sırası bendeydi ama savaşın karmaşası yüzünden değil. Çılgın bir kadın koşup çocuğu kollarımdan kaptığı, bağırıp çağırdığı ve bana vurduğu için.

Küçük kız hemen onun yanına gidip boynundan ölümcül bir şekilde yakaladığından, bunun anne olduğundan oldukça emindim. Ve ikisini de öldürtecekti, çünkü zaten kaçmaya çalışıyordu. Ve savaş büyücüleri olsun ya da olmasın, burası güvenli değildi!

Pritkin'in bir şekilde daha fazla güç toplayıp koşan birkaç cesedi paramparça ettiğinde belirtildiği gibi, ancak hepimizi parçalayacak kadar yaklaşımadan önce değil.

Bu onun hatası değildi: garip, gazlı şekillerden biri savaşın ortasına düşmüş ve her yere kalın, sarımsı bir pus yaymıştı. Burada daha ince olmasına rağmen bu kadar uzağa bile yayılmıştı. Ama yine de herhangi bir mesafeden dostu düşmanı ayırt etmeyi zorlaştıracak kadar kötüydü.

Ama kadın bunu anlamadı. Açıkçası, şu anda pek bir şey anlamıyor gibi görünüyordu. Ağlıyor, çığlık atıyor ve kaçmasını engellemek için koluna koyduğum elleri histerik bir şekilde çekiyordu. Çünkü doğru kararlar verecek durumda değildi!

Ya da beni dinlemek için. Çenemin üst tarafına, tutuşumu kıracak ve beni sendeletecek kadar sert bir darbe aldım. O koşmaya başlarken-

Doğruca o korkunç şeylerden beş ya da altısının yoluna girdi. Görmezden geldiği ya da duymadığı bir uyarı bağırdım, sonra hem onu hem de çocuğunu kaydırdım. Daha yakın bir yer yerine Pythian Sarayı'na, çünkü karşılayamayacağım bir güç kaybına çığlık atmakla meşgul olduğum için zar zor konsantre olabildim.

Ama işe yaradı: Kadın ve kız dışarı fırladı ve Pritkin sıçrayan yaratıkları çiviledi, sonra da hırlayarak bana döndü. "Yer değiştiremediğini sanıyordum!"

Ona baktım ve ne yaptığımı geç de olsa fark ettim. "Yapamam -bir dakika önce-"

"Belli ki artık yapabilirsin!" Güzel kahverengi takım elbisesine tiksintiyle baktı, sanırım onun hoşuna gidecek kadar silah içermediği için. Yine de yeterince silah içeriyordu. Birkaç bıçak, bir sürü iksir şişesi ve bir tabanca dışarı fırladı ve etrafımızda bir çember oluşturmaya başladı. Tabanca döneme pek uygun değildi ama yüz ifadesine bakılırsa Pritkin bir süre önce siktir et moduna geçmişti.

Bana dönüp baktığında da değişmeyen bir şey vardı; öfke vücudunun her çizgisine işlemişti. "Git! Evine!"

"Siktir! Sen!"

Ve, tamam, bu bana en azından bir göz kırpma kazandırdı. "Bu Pythianların işi," dedim ona, hazır fırsatım varken.

"O zaman bırak Pythia halletsin! Bu Leydi Herophile'in sorunu-"

"Eğer buna sebep olan Jo ise hayır! O benim sorumluluğumda-"

Beni yanımdan, tam yaramın üzerinden yakaladı, çünkü o bir *piçti*. "Yaralısın, bitkinsin ve aklını kaçırarak kadar korkmuşsun. Bu haldeyken kimseye faydan dokunmaz!"

Nefes nefese kalarak elini çektim. "Bu senin kararın değil!" "Benim kararım." Acımasızdı.

"Bu *Jo!*" Öfkeyle söyledim. "Bu senden çok benim sorunum. Sarayda saklanacak biri varsa o da *sensin!*"

Pritkin bana yeşil buz parçalarına benzeyen gözleriyle düz bir bakış attı. "Ne kadar dik kafalı olabildiğini unutmuşum."

"Ve senin nasıl bir pislik olabileceğini unutmuşum! Ama sıkışıp kaldık-" Sözümü yarıda kesip küçük bir şişeyi havaya kaldırdım ve sonra sokağın yarısına kadar kaydardım, çünkü bana sinsice yaklaşıyordu. "Lanet olsun, Pritkin! Beni uyutmaya çalışmayı bırak!"

İnkâr etme zahmetine bile girmedim. "Bunun içinde ölmene izin vermeyeceğim-" "Bunu planlamıyorum, sen-"

Sert eller omuzlarımı kavradı. "Anlamıyorsun! Sen ölmezsin!"

Ve belki de hayatımda ilk kez o tanıdık yüze baktım ve onu ikna edebileceğimden emin değildim. Çünkü biraz delirmiş gibi görünüyordu. Yüz hatları solgun ve gergindi, gözleri de

-

Bir vahiy gibiydi.

"Hiç söylemedin," diye fısıldadım, sesim şaşkınlıkla doluydu. "Ne?"

"Şimdiye kadar hiç 'seni seviyorum' demedin."

Sanki aklımı kaçırmışım gibi bana baktı. "Tabii ki seni seviyorum, seni aptal!" Ve beni kendine doğru çekti.

Güldüm, elimde değildi ve başka bir yerde olabileceğinden daha yüksek sesle ve daha uzun süre devam etti, çünkü deliliğin bir ucuyla renklenmişti. Sonra onu öptüm, çünkü dünya çıldırmıştı ve artık umurumda değildi. Ve gerçeküstü bir an için o da beni öptü.

Ve sonra birkaç zombiyi öldürmek için beni uzaklaştırdı ve bu aşk hayatımız hakkında her şeyi anlatmıyor mu, diye düşündüm onlara bakarak.

Ta ki Pritkin beni kapı aralığına geri çekene kadar.

Gözleri sokağı taramaya devam etti, tehdit arıyordu ama boğazı çalışıyordu. "Anlamıyorsun," dedi tekrar.

"O zaman bunu bana açıkla. Bunun benim yetkinliğimle ya da senin görüşünle ilgili olmadığını açıkla. Çünkü buralarda değildin. Görmedin-"

"Bu senin lanet olası yetkinliğine ilgili değil!" "O zaman ne?"

Bana baktı, gecenin içinde hızlı bir parıltı ve sonra tekrar sokağa baktı. "Buradan çıkmamız gerekiyor."

Lanet olsun!

Neden içinden bir şey çıkarmak için levveye ihtiyaç duyduğum adamları seçip duruyordum ki? "Ben *Jo*," dedim ona tekrar. "Ben-"

"Bunu bilemezsin!"

Onu yakaladım, pazuları ellerimin altında kaya gibi sertleşmişti. "Pritkin! Etrafına bir bak! Bunu başka kim yapabilir?"

Bir an öylece bana baktı, öfke, korku ve hayal kırıklığı o kadar büyüktü ki yüzünde savaşıyan yeni bir duygu icat etmiş olabilirdi. Ama onun yerine o muazzam zekâsı galip geldi. Gökyüzünde parıldayan garip mücevherlere ve sonra da cadde boyunca yavaşça alçalan mavi-siyah bir tanesine baktığını gördüm.

Ancak bu açıdan bakıldığında bir mücevher gibi görünmüyordu. Sanki bir sıra evin üzerine karanlık bir gölge düşmüş, ışıkları söndürmüş, geceyi derinleştirmiş ve yolun aşağısındaki kavgadan gelen renk bulamacını yokmuş gibi görmezden gelmiş gibi görünüyordu. Karanlık çökerken çiçek saksılarının yok olduğunu, bir kapıda posta yuvasının belirdiğini ve bir trabzan korkuluğunun taştan dökme demire dönüştüğünü izleyerek küçük ayrıntıları da değiştirdiğini fark ettim.

Çünkü aynı sokağa bakıyorduk, fark ettim ki, sadece farklı bir *Zaman*.

Ve sonunda bir şey tıkladı.

Ve sanırım Pritkin için de öyle oldu. "Blitz," dedi boş boş, gölgelerin arasından bir hava saldırısı sireni çaldığında, ardından evlerin üzerindeki karanlık gökyüzünü yırtan ve yüzünü aydınlatan parlak ışık patlamaları geldi.

Başımı salladım. Viktorya dönemindeki dadım bana İkinci Dünya Savaşı sırasında Londra'nın bombalandığına dair hikâyeler anlatmıştı; sadece bunu kendi gözlerimle görmeyi hiç düşünmemiştim. İçinde ölme ihtimalim çok daha azdı!

"Ve eğer bu Blitz'se, bu da Büyük Yangın'dır," diye ekledi, az önce sokağın sonundaki bir binaya çarparak meşale gibi yanmasına neden olan kaynayan turuncu şekillerden birine bakarak.

"Ne?"

"1666'da şehrin büyük bir kısmını yok etti." Etrafındaki diğer şekillere baktı, yüzünde şaşkın bir inançsızlık vardı.

"Veba," diye ekledim, cesetlerin hiç bitmeyen düşüşünü izlerken.

"Cesetleri canlandırıyor olmalı-"

"Nasıl?" Sert eller beni kavradı. "O lanet bir yardımcı!"

"O bir yardımcı hayalet," diye düzelttim, onu ararken öğrendiğim bir şeyi hatırlayarak. "Ve hayaletler insanlar ya da iblisler gibi değildir. Ne kadar güç emebileceklerinin bir üst sınırı yok. Bu yüzden Apollo'nun hayaleti Ares için büyük bir tehditti - onu sarhoş edebilirdi, hepsini, çünkü onlar dolmazlar-"

Sokak bembeyaz oldu.

Bir an için ne olduğunu anlayamadım çünkü benim de işitme duyum kesilmişti. Sadece bir ya da iki saniyeydi ama sonsuza dek sürecekmış gibi geldi ve sonra Pritkin'in kalkanlarına yağın toprak ve kaldırım taşlarına bakakaldım. Sürekli devam eden bir şey.

Bizi yakındaki bir binanın düz çatısına kaydırardım. Daha güvenli değildi - artık hiçbir şey güvenli değildi- ama bizi sokaktan kurtarmıştı. Geriye ne kaldıysa.

Az önce bulunduğumuz yerde büyük bir duman krateri vardı, muhtemelen bu yüzden Pritkin sendeledi ve tek dizinin üzerine çöktü. Çünkü, evet. Herkesin bir sınırı vardır ve o da kendi sınırına ulaşmış gibi görünüyordu.

Diz çöktüm ve onu tuttum, o ise titreyip sarsıldı ve bana sarıldı, sanki ikimizin de neredeyse öleceğini düşünüyordu, ki ölmüştük. Bununla başa çıkamayız, diye düşündüm tekrar, Jo'nun bir şekilde yarattığı bu dehşet oyun alanıyla. Ve anlamadığınız bir büyüü durdurmanın tek bir yolu vardır.

Ama Pritkin bunu zaten biliyordu; sadece bununla yüzleşemiyordu.

"Kaybolduğumda," dedi kısık sesle, bir süre sonra, "bana neler olduğunu bilmiyordum. Adramelech'in büyüü ... şok edici, kafa karıştırıcıydı. Yıllar gibi gelen bir süre boyunca nerede olduğumu, hatta kim olduğumu bile bilmeden düştüm. Ama arada bir boğulan bir adamın havayı tırmalaması gibi yüzeye çıkıyordum ve bu her seferinde -her seferinde- senin sayende oluyordu."

"Anlamıyorum."

"Sen benim işaret taşıydın, gördüğüm tek anlamlı şeydin. Uzun süre kim olduğunu bilmiyordum ama *önemliydin*. Sen var olan tek şeydin. Ve şimdi benden sana izin vermemi istiyorsun-"

"İyi olacağım," diye fısıldadım, çünkü boğazımda bir şey vardı. Ama sesim o kadar kısık çıkmıştı ki duyduğundan emin olamadım. Ta ki yeşil gözleri öfkeyle ve dehşetle benimkilere bakana kadar.

Ve daha önce yüzünde gördüğüm korkunun onun için olmadığını fark ettim.

Benim için öyleydi.

"Yapamayacaksın," dedi bana açıkça. "Neler yapabildiğini, ne kadar güç kanalize edebildiğini gördün. Zaten yorgunsun; *buna* karşı ne yapacağını sanıyorsun?"

"Bilmiyorum ama denemek zorundayım. Eğer-"

Ve sonra aşağıdan gelen bir gürültü ile tekrar kesildim.

Genç bir savaş büyücüsünün küçük bir bahçe alanını koruyan kapıya doğru koştuğu evin ön tarafına bakan çatıya yakın bir yerde durduk. İçeri girmeye çalıştı ama ya kapı kilitliydi ya da nasıl çalıştığını anlayamayacak kadar paniklemişti. Sonunda kapıya tutundu ve Pritkin bir emir verene kadar çığlıklar atarak kapıyı salladı.

Adam -ya da çocuk, çünkü on altı yaşlarında görünüyordu- durdu ve yukarı doğru baktı. Bir an için yüzü saf bir şok ifadesiyle dondu. Sonra dehşet, rahatlama, utanç ve umut karışımı bir ifadeyle buruştu ve sonunda ikincisi galip geldi.

"Efendim! Efendim! Ne yapacağız?"

"Ben sana söyleyene kadar orada kal!" Pritkin tersledi, bu bana biraz sert göründü. Ama çocuk aniden doğruldu ve hatta selam vermeyi bile başardı. Ama Pritkin çoktan bana dönmüş olduğu için bu sert cevabı görmedi.

"Gitmem gerek," dedim ona.

Ama beni dinlemiyordu ve gitmeme izin vermiyordu. Elleri kollarımda kenetlenmişti ve o da biliyordu ki bu şekilde kaymak ve onu yanıma almamak çok zordu. Ama bu konuda bana yardım edemezdi.

"Londra'nın maruz kaldığı tüm lanetleri aynı anda gönderiyor!" Ona umutsuzca söyledim. "Binlerce insanı öldürecek ve zaman çizgisini yok edecek!"

"Evet, öyle olacak." Gertie gecenin içinden çıktığını söyledi. Bunu saraydaki yardımcıları gibi sorunsuz ve zarif bir şekilde yaptı - hepsi onunla birlikte görünüyordu.

Hayatımda hiç kimseyi gördüğüme bu kadar sevinmemiştim.

"Zamanda yer değiştiremiyorum," dedim ona çabucak. "Nedenini bilmiyorum. Ama beni geri gnderebilirsen, Jo'yu bir şey yapmaya fırsat bulamadan yakalayabiliriz."

."

"Bunu çoktan yaptı," dedi Gertie hızlıca. "Zaman çizgisini bu şekilde parçalamak, düzeltilene kadar zamansal geçişi imkânsız hale getirdi."

Ona baktım. "Ne?"

"Onu öldürene kadar zamanda geri gidemezsin!" Agnes bana tiksintiyle bakarak şöyle dedi. "Bunu sen yaptın! Dokunduğun her şeyi yok ediyorsun! Seni Pythia yapacak kadar aptal olan kimdi?"

Diplomatik davrandığım için söylemedim. Çünkü Gertie yine konuşmaya başlamıştı. "Sırf intikam almak için bu işe çok kafa yordu ve plan yaptı, neden?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Neler olduğunu bile bilmiyorum!"

Agnes homurdandı.

"Amsterdam'da seni ararken kullandığım ışığı hatırlıyor musun?" Gertie sordu.

Başımı salladım. Zifiri karanlıktı, çünkü on yedinci yüzyıl şehirlerinde sokak lambası yoktu. Ama Gertie başka bir zamana, onu bir köpek yavrusu gibi takip eden ve tüm projektrlerden daha iyi olan güneşli bir güne açılan bir portal olduğunu düşündüğüm bir kapı açmıştı. Bu bana eğitimimin ne kadar eksik olduğunu gösteren zamanlardan biriydi.

"Buna Shards deniyor," dedi şimdi bana. "Başka bir zamana açılan bir pencere olarak kullanılması gerekiyordu, bir çağdaki bir sorunla uğraşırken başka bir çağdaki bir sorunu kontrol etmek için. Ama bu Johanna onu çarpıtarak bir silaha dönüştürmüş."

"Biz konuşurken zaman akışını çözen bir şey!" Agnes söyledi. "Onun peşinden gideceğim!"

"Böyle bir şey yapmayacaksın," dedi Gertie sertçe.

"Neden hepimiz gidemiyorsunuz?" diye sordu Pritkin. Pythias'a karşı genellikle daha kibar, hatta saygılı davranırdı ama belli ki canına tak etmişti.

Bana baktı ve ben de açıkladım. "Eğer o ölürse, onlardan herhangi biri ölürse, zaman çizelgesini Jo'nun yaptığından daha fazla mahvedecek. Bu yüzden Pythia'lar kendi pisliklerini temizlerler. Jo benim sorunum."

Kendime yer açmak için geri çekilmeye çalıştım ama Pritkin buna izin vermedi. Nedenini bilmediğim bir şekilde bana karşı koymaya devam etti. Pes ettim ve onu biraz uzağa çektim.

"Jo beni burada tuzağa düşürmek istedi," dedim, o daha bir şey söyleyemeden. "Ama her iki şekilde de çalışıyor. Kaçamaz-"

"Kaçmak istemiyor. Seni öldürmek istiyor!"

"Bu yüzden onunla yüzleşmek zorundayım. Pritkin, *bunu yapabilecek başka kimse yok.*"

Yüzünde yüzlerce ifade dolaştı ve sonunda acımasız bir kararlılıkta karar kıldı. "Beni dinle. Sana kafede söyleyeceklerimi bitirmeye fırsatım olmadı-"

"Bekleyebilir-"

"Olamaz!" Yeşil gözleri yanıyordu. "Sen görmüyorsun ama ben görüyorum, herkes görüyor. Değişiyorsun, annene daha çok benziyorsun. Ve evet, daha önce onun türü hakkında ne söylediğimi biliyorum! Ama diğerlerinin olduğu gibi senin soyunun da avantajları var, bunlardan biri de nasıl *beslendikleri.*"

"Pritkin-"

Omuzlarımı kavradı. "Eğer dün gece benden beslenebildiysen, Johanna'dan da beslenebilirsin! Yaklaş, dikkatini dağıt ve annenin binlerce iblis lorduna yaptığı gibi onu alaşağı et-"

"Ben annem değilim!" Fısıldadım. "O kadar güce sahip olamam, bunu biliyorsun!"

"O zaman alabildiğini al ve ona karşı kullan. Dövüşü onun yönetmesine izin verme, onu savunmada tut. Sana öğrettiklerimi unutma."

Başımı salladım.

"Bunu *yapabilirsin.* Onların eğitimini almamış olabilirsin ama benimkini aldın! Dövüşte ondan daha iyisin, önemli yerlerde daha güçlüsün, sen"

Ayrıldı ve beni kollarına çekti. Öpüşmemiz yakıcı, ateşli, patlayıcıydı - neredeyse etrafımızdaki sokak kadar. Belki de daha fazla. Çünkü gücün içime aktığını hissettim, bir sel gibi, çünkü hiçbir şeyi geri tutmuyordu. Ve ben öpüşmeyi kesene kadar devam etti, biraz sendeledim ve onu ittim, bana çok fazla şey vermesinden korktum, bana her şeyi vermesinden korktum.

Bana kısık sesle "Hayatta kal!" dedi, ben de başımı salladım.

"Sen de." Ama sanırım gittiğimi görmemek için çoktan arkasını dönmüş ve kapıda toplanan genç adamlardan oluşan kalabalığa emirler yağdırmaya başlamıştı bile. Ve diğerlerinin aksine, bu büyücüler ondan korkuyor gibi görünmüyordu. Çaresiz ve minnettar görünüyorlardı ve birkaç durumda kahramana tapıyorlardı, çünkü çoğu muhtemelen yakındaki merkezden gelen stajyerler gibi görünüyordu ve sonunda kontrolü ele alacak biri vardı.

Şimdi yapmak zorunda olduğum gibi.

Jo, diye düşündüm, gücüme uzandım, etrafımda karıncalandığını, içime aktığını, parmak uçlarıma kadar aktığını hissettim. Beni ona götür.

Ve sokak göz kırptı.

Bölüm Elli İki

Baktığım her yerde sarımsı bir pustan başka bir şey yoktu ve hava ciğerlerimde kalın ve ağırdı. Daha da kötüsü, burnumu, boğazımı yakıyordu; sahip olduğum her mukus zarı saniyeler içinde yanıyormuş gibi hissediyordum. Asit solumak gibiydi.

Üstüne üstlük hiçbir şey göremiyordum.

"Buna Büyük Duman diyorlar," diye yakınlardan bir yerden Jo'nun sesi geldi.

Kahkahalarla doluydu ve sesi net geliyordu; en azından nefes alabiliyordu.

Ve dövüşebiliyordu.

Bir saniye sonra, bir büyü ateşi patlaması havada kaynayarak geldi ve beni zar zor ıskaladı. Ve bunun tek nedeni, kaygıyla pençeleşmenin refleksler için gerçekten iyi olmasıydı. Bir büyüünün statik elektriğinin kollarımdaki tüyleri diken diken ettiğini hissettim ve tam zamanında kendimi yana atarak kırmızı bir çizginin tuğlaya benzer parçaları etrafa saçan bir şeye çarptığını gördüm.

Vücudumu sardılar ama uzun sürmedi. Çoğu bana çarpmadan önce çoktan yer değiştirmiştim, ancak göremediğinizde yer değiştirmek pek uygun değil. Açık havaya düştüm, sonra yumuşak ve süngerimsi bir şeyin üzerine çakıldım. İçinde çimen parçaları olan çamur. Bir park mı? Birinin ön bahçesi mi? Bilmiyordum.

Ve bunu öğrenecek zamanım yoktu. Büyü okları etrafıma çarpıyor, havaya çamur ve yanan otlar fırlatıyor ve dumanı aydınlatıyor ama yok etmiyordu. Beni tekrar kör olmaya zorladı ve bu sefer o kadar şanslı değildim. Sert bir şekilde yere düştüm, demir bir çite benzeyen bir şeye tökezledim ve kafamı bir direğe çarptım. Dünya bir an için yüzmeye başladı ve kendime lanet ettim.

Hücum etmek için çok fazla!

Çünkü Jo iyi bir düelloocu olmayabilirdi ama kendine nasıl avantaj sağlayacağını biliyordu. Ciğerlerim yanıyordu, göremiyordum ve şimdiden yaralanmıştım.

Bu iyi gidiyor, diye düşündüm, nefes almakta zorlanarak ve çitin kenarında beceriksizce dolanarak.

Ayaklarımın toprağa batma şekline bakılırsa kesinlikle bir parktaydım, hem de su dolu bir parkta. Bu hızlı hareket etmemi engelledi ama yer değiştirmeye devam edemezdim. Pritkin *haklıydı*; yorgundum ve yararlanabileceğim büyük bir enerji deposu olan bir hayalet değildim.

Bunu kısa sürede bitirdim ya da hiç bitirmedim.

Bir başka büyü cızırdayarak geçti, şimdi diğer tarafında olduğum çite çarptı ve kırmızı bir şimşek gibi aşağı indi. Büyünün etkisi geçtikten sonra bile ısıdan parlamaya devam etti; demir, kullanılmış bir mumdan damlayan balmumu gibi direklerden aşağı damlıyor, dumanların üzerine kırmızı gölgeler düşürüyordu.

Sonra Jo'nun sesi tekrar geldi, her koşulda ürkütücü olabilecek ama şu anda sadece ürkütücü olan bir şarkı tonunda.

"On bin kişi öldü, yüz bin kişi hastaneye kaldırıldı. Hepsi çok fazla kömür yakmaktan ve durgun hava koşullarından kaynaklandı. Çılgınca, değil mi?"

Evet, senin gibi, diye düşündüm ve onu bana doğru kaydırmaya çalıştım.

Ama ses yankılanıyordu, belki çevredeki binalardan, belki de nefes alabilmek için kullandığı kalkandan, bilmiyordum. Ama kilitlenemedim. Yine de bir şeyler hissetmiş olmalı, çünkü güldü.

"Hayır, hayır, hayır, o kadar kolay değil. Biraz eğlenin!"

Bildiğim bir sonraki şey, gerçekliğin eğildiği, dünyanın paramparça olduğu ve benim düşmekte olduğumdu.

Bir kasırganın içine - ya da en azından öyle hissettiriyordu. Sarı pus aniden fırtınalı bir geceye dönüşmüştü ama yağmurla karışık rüzgâr o kadar sertti ki pek bir şey fark etmiyordu. Görebildiğim tek şey griydi. Ve az önce çarptığım baca.

Sendeleyerek geri döndüm, neredeyse bir çatıdan düşüyordum ve dizlerimin üzerine çöküp sıırıslıklam olmuş ahşap çatı kiremitlerini tırmalamaya başladım. Ve tutunacak bir yer bulamıyordum, çünkü kendimi bir kasırganın içine düşmüş gibi hissediyordum ve rüzgâr beni gecenin içine sürüklemek için elinden geleni yapıyordu. Ta ki tuğla kulenin arkasından bir el uzanıp beni ileri doğru sarsana kadar

Hilde'nin devasa göğsüne.

"Yere yatın!" diye bağırdı ve baca patlamadan hemen önce ikimizi de çatıya fırlattı.

Ama bu sefer daha fazla dayak yemedim. Çünkü uçan taş bir anda puflayarak toz haline geldi. Ve kalıntılar, ben ne olduğunu anlayamadan şiddetli rüzgârlar tarafından dağıtıldı.

"Zaman kalkanı," dedi Hilde, nefes nefese, çatının tepesine doğru sürünürken, sanırım çatının üstünü görmeye çalışıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Dedim, çünkü bu gerçeküstü bir şeydi. Çatıda bir ninja gibi sürünüyordu - sadece ninjalar destek hortumu giymezdi! Ya da yanında benzer şekilde beklenmedik bir grup komando yoktu.

Çünkü iki yaşlı kadın ve üç orta yaşlı kadın çatı hattının etrafına dizilmişti, neden, hiçbir fikrim yoktu. Ta ki fark edene kadar: yaşlı kadınlardan biri çok küçük, yüksek yakalı, beyaz dantel bir elbisenin içine girmişti ve bu elbise çok tanıdık geliyordu. Olamaz, diye düşündüm.

Hayır, lütfen.

"Seni düello yaparken gördüm," dedi ufak tefek, tombul kadın, romatizmalı gözleri parlayarak. "Çok uzun yıllar önce. Benim için çok fazla. Gördüklerimin en iyisiydin."

"Beni hiç görmedin," dedi Hilde, sürünerek bize katılmak için aşağı inerken.

Ufak tefek yaşlı kadın, çay eşliğinde keyifli bir sohbet ediyormuşuz gibi, "Hayır, o zamana kadar çoktan saraydan ayrılmıştınız," diye onayladı.

"Hayır," dedim Hilde'ye, o daha bir şey söyleyemeden. "Hayır, çıkarın onları buradan!"

"Onları görüşme için getirmemi söylemiştiniz-"

"Bu lanet olası bir röportaj değil! Kendilerini öldürtecekler!"

"Onlara güçlerini geri vermezsen öyle olacaklar," diye kabul etti.

"Ben halledebilirim! İhtiyacım yok-"

"O halde Johanna'nın hangi büyüü kullandığını bana söyleyebilirsin sanırım?" "Kırıklar!" Gertie'ye zihinsel olarak teşekkür ederek tersledim.

"Peki nasıl kırılır?"

Ona ters ters baktım. "Bunu bilmeme gerek yok! Sadece onu öldürmem gerek!"

"Evet, öyle. Ve ne kadar uzun sürerse, zaman çizelgesi o kadar zarar görür. Tamir edemez hale gelmemiz ne kadar sürer? Başkalarıyla iyi çalışmadığınız için bir dünyanın yıkılması ne kadar sürer?"

"Bu hiç adil değil," dedi minik büyükanne elimi okşayarak. "Onu dinleme. Gergin olduğunda heyecanlanmaya meyillidir."

Ona baktım. Sonra da bakışlarımı çoktan şişmiş olan Hilde'ye çevirdim.

"Ben gergin değilim!"

Haksız da sayılmazdı, diye düşündüm, üzerimize doğru gelen ve benim tekrar çatıya çarpmama neden olan bir büyü yağmuru sırasında. Neyse ki uğuldayan rüzgâr onları rotalarından çıkarmıştı. Çünkü bir savaş büyücüsünün fırlatabileceği türden bir şeye benziyorlardı: kalın ve sağlam ve fırlatabileceğim herhangi bir kalkan tarafından durdurulması pek olası değil!

Zaten güç tüketimini karşılayabilecek durumda değildim. Pritkin bana verebileceğini vermişti ama ikimiz de dibe vurmuştuk. Bu Jo için yeterli olur muydu?

Tahminimce hayır, diye düşündüm, birkaç baca daha patlarken.

Rüzgâr tuğlaları kaptı ve onları garip şekilli yapraklar gibi rüzgâra doğru savurdu. Kadınlar siper almış olmalı, yoksa şimdiye kadar biz de uçup gitmiştik. Yani en azından biraz sihirleri vardı. Ama lanet olsun! Benim için daha fazla insanın ölmesine ihtiyacım yoktu!

Ya da bana ihanet etmek, şu anda bu büyük bir endişe değildi. Jo kendi başına kıcıımı tekmeleyebilecek durumdaydı.

"Zor, biliyorum," dedi minik büyükanne. "Ben senin işini asla yapamazdım, zaten bana verilmezdi de. Annem bir büyücü ama babam insandı. Sonuç olarak daha hızlı yaşılanıyorum ve böyle bir gücü asla taşıyamazdım. Ama taşıman gereken yükte sana destek olabilirim. Eğer izin verirsen?"

Hepsine baktım, burada olmak zorunda olmayan, muhtemelen evlerinde rahat bir hayatları olan ve bana yardım etmek zorunda olmayan bu kadınlara. Ama yine de anlaşılabilir bir şekilde yardım etmek istiyorlardı. Ne diyeceğimi bilemedim.

Ama sanırım yüzüm yeterli olmuş olmalıydı, çünkü Hilde hızla başını salladı. "Güzel, bu iş tamam o zaman."

Ben de bu şekilde bir ekip oluşturdum.

Her şey düşünüldüğünde şanslıydım. Çünkü bir an sonra düşen bir yıldırım kadınların kalkanını dağıttı ve şiddetli bir rüzgâr beni çatıdan başka bir çatıya savurdu. Orada bir rüzgâr gülüne tutundum ve ayağımı yeniden kazanmaya çalışırken aşağıya bakmamaya çalıştım.

Başarısız oldum. Ama iki sol ayağım yüzünden değil. Çünkü Jo yıldırımlara karşı bağışıklığı varmış gibi çatılarda neşeyle koşuyor ve bir yandan da kendi yıldırımlarını fırlatıyordu.

Şimşeklerin sunduğu kısa bakışlarla ona baktım: nefret ve şeytani bir neşeyle çarpılmış çılgın yüzü, flaş gibi çakan şimşeklerin altında neredeyse parlayan ıslak sarı saçları, yağan yağmura, keskin eğimli çatılara ve vahşi bir şey gibi esip geçen rüzgara aldırmayan kıvrak formu,

Minik bedenlerimizi koparıp karanlığa savurmaya çalışıyorlar.

Hiçbirini fark etmemiş gibiydi.

Zaten birkaç kez öldüğünüzde, sanırım aynı etkiyi yaratmıyor.

Ve sonra üzerinde bulunduğum çatı patladı.

Onunla birlikte gitmediğimi fark etmem bir anımı aldı, çünkü biri beni son saniyede geri kaydırmişti. Hilde, diye düşündüm, onun dolgun vücudunu kavradım. "Söylemek zorundasın!" diye bağırdı, beni sarsarak.

"Ne diyeyim?"

"Güçlerini geri vermelisiniz!"

"Bir ayın mı var?" Çığlık attım ve sonra tam tepemizde şimşekler çakarken tekrar çığlık attım.

Ama birileri cadılar meclisi eğitimi almış olmalıydı, çünkü hepsi Jo'ya yönelmişti. Bir saniye fazla durakladığı binanın tepesinde gözden kayboldu ve kahkahalar aniden kesildi. Bunun onun yer değiştirmiş olmasından mı yoksa kızarmış olmasından mı kaynaklandığından emin değildim ama ikincisi olmasını umuyordum.

"Önemli değil!" Hilde beni sarstı. "Güç ne demek istediğini biliyor. Sadece söyle!"

"İşe alındın!" Başka bir çatıya fırlatılmadan hemen önce, sıırıslıklam olmuş ahşap kiremitlerin çırpınan ayaklarımın altından aktığı yerde bağırdım.

Bir ceset ağır bir şekilde yanıma düştü, bir bıçak parladı ve aşağı indi, kendini tahtaya gömdü ve ben çığlık atarak bir sonraki çatıya geçtim-

Sonra da yıkılmakta olan bir bacayı peşimden gelen kadının üzerine itti.

Jo lanet okudu ve bir büyü yaptı ama tuğlalar koluna çarptı ve büyü ters gitti. Yine de çatıdan düştüm, çünkü lanet şey altmış derecelik bir açıyla eğilmişti, ama birinin büyüü beni havadan yakaladı ve bir yere kaydırıldı. Beni kör eden yağmur, sağır eden gök gürültüsü ve zihnimi kurcalayan bir şey, gördüğüm bir şey, garip bir şey yüzünden anlayamadım. Bu durumda kim düşünebilirdi ki?

Ve daha da iyiye gitmedi. Sonrası, tarih kitaplarına geçecek bir fırtınada Londra'nın çatılarında oynanan gerçeküstü bir saklambaç oyunuydu ve belki de kitaplarda vardı, bilmiyordum. Tek bildiğim koşmak, sıçramak ve Tanrı'ya şükretmekti, evleri neredeyse üst üste inşa etmişlerdi, her ne haltsa, düşmek, çırpınmak ve büyüü hissetmek

Etrafımdaki her yere yıldırımlar düşüyor, bacalara çarpıyor ve çatıları delip geçiyordu ve ekibim bunların çoğunu fırtınanın içine savuruyordu.

Onları şimdi anlık bakışlarla görebiliyordum, o cesur, çılgın kadınları, orada burada çatılarda beliren, şimşeklerle sınırlanan, Jo'ya büyüler fırlatan ve Jo'nun birkaç saniyede bir yukarıdan inen şimşekleri savuşturduğu gibi kolayca savuşturduğu kadınları, çünkü gökler bizden nefret ediyor gibiydi!

En azından benden nefret ediyorlardı. Çünkü bir şimşek ormanı - bu sefer patlamalar değil, iplikler - bir kafes gibi aniden etrafımı sardı. Onlara çarpmamak için bir anda durmam gerekti-

Şimdiye kadar fark etmediğim bazı takipçilerin aksine.

"Benimle dalga geçiyor olmalısınız!" Bir grup solgun beden gecenin içinden bana doğru fırlarken çığlık attım, ancak kafesimin parmaklıklarında kavruldu. Burnumda pişen etin kokusu, yakındaki bir çatıya doğru kaydım. Ve arkama baktım-

Dar sokaklarda binlerce cesedin kaynaştığını, binaların kenarlarından yukarı çıktığını ve çatıların üzerinden insan vücudunun yapamayacağı şekilde sürünerek geçtiğini gördüm. Rüzgârdan korunmak için alçakta durduklarını ve çatılardan uçmamak için çatılara sarıldıklarını tahmin ettim ama öyle görünmüyordu. Sanki solgun, insan büyüklüğünde bir örümcek ordusu tarafından takip ediliyormuşum gibi görünüyordu; her şeye rağmen bir anlığına dehşet içinde donup kalmama neden olan bir şeydi bu.

Ve sonra gerçek şimşek fırtınası başladı.

Çünkü gökler yarıldı ve binlerce ölümcül gümüş iplik aşağıya çarptı, ölümlerin saflarını patlattı, yarısını durdukları ya da süründükleri yerde yaktı ve geri kalanların çoğunu havaya uçurarak benden uzaklaştırdı.

Ve sanırım Jo bundan hoşlanmadı. Çünkü bir saniye sonra, dumandan kasırgaya dönüştüğümde bir öncekinde olduğu gibi bu parçayı da paramparça etti. Peki şimdi neredeydim?

Tek bildiğim, dört kat yukarıdan karanlık bir sokağın ortasına düştüğümdü. Vücudumdaki her kemiğin kırılması gerekirdi ama biri son anda altıma bir kalkan yerleştirdi. Çok farklı bir yola düşmeden önce birkaç kez üzerinde zıpladığım bir kalkan.

Bulutsuz bir gece gökyüzünün altında, kupkuruydu. Asfalttı, köşelerde sokak lambaları vardı ama yanmıyorlardı. Aynı zamanda ürkütücü bir sessizlik vardı, nefes alış verişlerim gecenin içinde yüksek sesle duyuluyordu.

Bu ve pencerelerde ışık, dükkânların üzerinde ışıklı tabelalar ya da tepedeki neredeyse dolunay dışında herhangi bir aydınlatma biçimi olmaması, nerede olduğumu anlamam için yeterliydi.

Ve ne zaman.

Ama bombardıman uçakları geliyorsa bile henüz gelmemişlerdi. Ve savaş zamanı Londra'sının sokakları bir an için hiç olmadığı kadar ıssızdı. Ta ki binaların üzerinden ve her taraftaki köşelerden kaynayarak gelen sürüye kadar: yüzlerce, binlerce ve sonra on binlerce olabiliyorlardı, bilmiyordum. Sadece sokağın iki ucu da dahil olmak üzere her yerdeydiler ve önümü kesiyorlardı. Ve bugün ellinci kez vites değiştirmeye çalıştığımda hiçbir yere gidemedim.

Beni çok yorduğunu fark ettim, burnuma şimşek ve tükenmiş gücün ozon kokusu geliyordu.

Tüm gücüne rağmen endişeliydi ve Jo karşılaştığım diğer yardımcıları gibi değildi. Ne kendi yeteneklerini abarttı ne de benimkileri küçümsedi. Destek aldı, hem de tonla destek aldı ve sonunda bu işi bitirmeye hazır olmadan önce beni bitkinliğin eşiğine getirecek kadar yormak için yine de zaman ayırdı.

Sanırım gurur duymalıyım, diye düşündüm, sokağın sonunda belirdiğinde. Sonra biri beni uzaklaştırmaya çalıştı.

Büyünün beni çektiğini hissedebiliyordum; tıpkı çok daha güçlü başka bir akıntının onu tokatladığını hissedebildiğim gibi. Bir sonraki an boyunca, daha fazla yardımcım beni buldukça neredeyse tekrar ve tekrar ve tekrar yer değiştirme hissini yaşadım. Bir an geldi ki, yemin ederim, bir çiçeğin yaprakları gibi farklı yönler doğru gökyüzüne sıçrayan spektral versiyonlarımı görebiliyordum-

Yerine sertçe çarpmadan önce, çünkü Jo oynamayı bitirmişti. Ama yardımcıları oynamıyordu, sadece "oynamak" kelimesinin doğru olduğunu sanmıyorum.

Bana doğru sıçrayan beden orduları aniden havada durakladığında değil. Ve sonra çok daha yavaş hareket etmeye başladılar. Etrafımızı sardılar, pençeliyor ve uzanıyorlardı ama zar zor hareket ediyorlardı, geceye karşı hayalet gibi solgun bir et stadyumu oluşturuyorlardı-

Ve aniden, en azından bir şeyi anladım.

"Bu babamın fikriydi!" Sanırım el işine hayranlıkla bakmak için duraklamış olan Jo'ya bağırdım. Ya da son bir böbürlenme için.

"Onun eski bir arkadaşını tanıyorum," diye kabul etti, yavaşça bana doğru yürürken. "Ve Çorak Topraklar'da o kadar çok hayalet vardı ki, başka bir

şans-"

"Bu kadar kişiyi besleyemezdin!" Öfkelendim.

"Onları ben beslemedim," dedi kayıtsızca. "Kara Çember besledi. Babanın onlarla yaptığı anlaşmanın aynısını yaptım ama yalan söylemedim. Onlara hayalet bir ordu sözü verdi; ben de yerine getirdim. Sadece bir değişiklik." "

Evet, büyük bir tane. Bir hayalet ordusuyla karşılaşmak yeterince kötü olurdu ama Jo sevgili babasından başka bir fikir daha ödünç almıştı. Hayalet birliklerini gerçek insan bedenlerine yerleştirerek iki tür büyücülüğü bir araya getirmişti.

Ama bu yine de mantıklı gelmedi.

"Bu kadarını kontrol edemezsin! Hiçbir büyücü yapamaz!"

"Onları kontrol etmiyorum. Etmek zorunda da değilim. Yemek zilini kim çalarsa onun emirlerine uyuyorlar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Emirlere uymazlarsa, daha fazla yaşam büyüü alamazlar ve yavaş yavaş yok olurlar. İnsanların aksine, hayaletler kendilerini besleyen eli ısırılmazlar."

Ve hayır, yapmadılar. Billy Joe gibi, kolyemin içinde uyuyordu, konsolosluktaki kavgamızda neredeyse kendini tüketmekten hala yorgundu. Sadıktı ama burada bana yardım edemezdi. Yardımcılarımın yapabileceğinden daha fazla değil.

Çıkardığı vebalı cesetlerin çürümüş etlerine bürünmüş hayalet ordusuna baktım ve midemin bulandığını hissettim. Bir dakika içinde üzerimize saldıracaklardı ve benim yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey! Çılgına dönmüş beynimde fikirler çağlıyordu ama biri dışında hiçbiri tutmuyordu.

Nasıl yapılacağını bilmediğim!

"Bekle!" Elini kaldırdığında

"Bekle!" dedim.

"Oh," dedi kibarca. "Sana tüm alçakça planlarımı anlatabilmem için burada mı duruyoruz? Üzgünüm, Pythia. Bu gece havamda değilim."

"Neden? Kime söyleyeceğim?" Umutsuzca sordum ve o güldü. "Sen mi? Hiç kimse. Ama yardımcıların olabilir. Onların peşinden gideceğim.

ama her zaman bir tanesini kaçırma ihtimalim var. Ve bu utanç verici olur."

"Bekle!" Başka bir soru bulmaya çalışarak tekrar söyledim; biraz zaman kazanmak için herhangi bir şey. Gerçi batmak üzereyken bu pek de iyi bir strateji gibi görünmüyordu. Başımızın üstünden geçmek üzere olan sıçrayan yaratıklara baktım ve sonra onları geçip ayın her zamanki gibi saf ve berrak ışığıyla huzur içinde parladığı yere gittim.

Annemin sembolü; ama şimdi o da bana yardım edemez. Ve ona ihtiyacım olmamalıydı! Kahretsin, neden *düşünemiyorum*?

"Beni iyi kovaladın, hakkını vereyim," dedi Jo, sesi ilk kez neredeyse sempatik çıkıyordu. "Ama yardımcın kalmadı Pythia ve zamanın da."

Tekrar elini kaldırdı.

"Tamamen yardımcılardan oluşmuyor," dedi biri, bu yeterince tuhaf olurdu, çünkü burada sadece ikimiz vardık.

Ama sesi Jo'nun boğazından geliyor gibiydi.

Sonra bir ay ışığının içine girdi ve ben ipin ucunu tamamen kaçırdım, beynim kontrolden çıktı ve durdu.

Çünkü o Jo değildi.

Elli Üçüncü Bölüm

"Lizzie?" Bir an için gözlerime inanamadım. Onu öldürmüştüm; öldürdüğümü biliyordum. Ama kesinlikle oydu: aynı sarı saçlar, yağmura rağmen hala kıvrıcık; aynı küçük, hafif miyop mavi gözler; aynı güzel, biraz kısılmış olsa da yüz.

Ta ki gülmeye başlayana kadar. Ama bana değil.

"Gerçekten mi? *Gerçekten mi?* Kaybeden Lizzie kurtarmaya mı gelecek?"

Jo'nun sesiydi ama Lizzie'nin dudaklarından geliyordu. Ve sonunda beni daha önce rahatsız eden şeyin ne olduğunu anladım. Son parçadaki o korkunç şimşek parıltısı, sarı saçlarıyla parlayan bir saç başını aydınlatmıştı. Jo esmerdi.

Ama belki artık değil.

Ve sonra aynı ağızdan farklı bir ses çıktı, daha tiz, daha nefesli ve kızgın. Lizzie'nin sesi. "Bana öyle deme!"

"Neden olmasın?" Jo sordu. "Diğer herkes yaptı. Kaybeden Lizzie, Aylak Lizzie, Lummo Lizzie-"

"Kapa çeneni!"

"Sana nasıl güldüklerini hatırlıyor musun? Diğer tüm yardımcıların? Benden çok daha kötülerdi. Sanırım benden korktular. Ama sen-"

"Kesin şunu!"

"Yoksa ne olur? Beni zorlayacak mısın? Burada kimin yetkili olduğunu unutuyorsun."

Orada öylece durdum, başım dönüyordu. Çünkü hayatta olmaması gereken bir kadın *yolda durmuş, kendisiyle tartışıyordu*. Anlamamıştım.

Ta ki bana yardım edene kadar. "Chimera!" Lizzie'nin sesi duyuldu ve sonra iki kişi oldular.

Tıpkı imgelemimde olduğu gibi, Gertie'nin daracık bekleme odasının zemininde, tek vücut, tek yumurta ikizlerine benzeyen şeylere ayrıldı. Her ikisinin de giydiği su dolu gri Edward dönemi kıyafetine kadar. Görünüşe göre

Cehennem kadar ağırdı, bu da 2. Lizzie'nin neden ceketini çıkarıp bir kenara attığını açıklayabilir.

Ya da belki başka bir nedeni vardı.

"Oh, şimdi de benimle dövüşecek misin?" Jo, Lizzie #1'in ağzından alaycı bir şekilde sordu.

"Yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Evet. Sanırım yapamazsın." Kurudu. "Aptal olma-" "Bana öyle deme!"

"O zaman öyle davranmayı bırak! Bu iş biter bitmez seni bekleyen bir ödül var-"

"Evet," dedi 2. Lizzie. "Elbette. Geçen sefer bana Pythia olacağımı söylediğinde söz verdiğin gibi! Ailemi gururlandıracağımı söylemiştin. Tanrım, o zaman ne kadar aptalmışım!"

Ve bir güç kütlesi aniden Jo'nun üzerine doğru kaynamaya başladı.

Zar zor zamanında karşılık verdi ve ben de yere düştüm. Zaman dalgası tepemden uçtu ve çevredeki ceset duvarında bir arabanın geçebileceği kadar büyük bir delik açtı. Ne yazık ki, üç kat yukarıdaydı.

Bir fark yarattığından değil. Plan kaçmak değildi. Plan Jo'yu öldürmekti. Sadece Lizzie bu konuda benden daha iyiydi.

"Beni bu işe sen bulaştırdın!" diye bağırды görsel ikizine. "Bana başka seçeneğimiz olmadığını söylemiştin!"

"Biz yapmadık-"

"Yalancı! Ben hapse girdim ve sen de Faerie'ye kaçtın ve beni tamamen unuttun. Ta ki Pythian gücünün izini süremeyeceği bir bedene ihtiyacın olduğunu fark edene kadar!"

Bir patlama daha ve bu sefer neredeyse isabet ediyordu. Bunun yerine Jo yana kaçtı, bir içgüdü onu son anda kurtardı ve patlama bir yol parçasını moloz haline getirdi. O da bir ok fırlattı ama Lizzie karşı koydu ve atış boşa gitti. Ama bu Jo'ya ayağa fırlamak için zaman kazandırdı ve ikisi birbirlerinin etrafında dönmeye başladı.

Bu arada ben de bir ipucu bulmaya başladım.

Jo'nun bu dövüş için bir bedene ihtiyacı vardı. Aksi takdirde, sadece kocaman bir enerji sütunu olacaktı -kendisinin ve Kara Çember arkadaşlarından edindiklerinin hepsi. Bu da bir grup aç hayaletle uğraşırken pek iyi bir fikir değildi.

Ama Chimera aracılığıyla bir tane yaratmak istememişti, çünkü Lizzie haklıydı - Pythian gücü onu arıyordu. Ve bir insan olmasa ve "hapishane" kavramını anlamasa da, "haydut" kavramını kesinlikle anlıyordu. Tarihte nerede olursa olsun, yüzünü gösterir göstermez beni onun üzerine atacaktı.

O da onun yerine Lizzie'ninkini gösterdi.

Bu fikri kendim bile düşünmüştüm: Lizzie'yi idam etme nedenlerimden biri de Jo tarafından kullanılmamasıydı. Sadece fark etmemiştim: zaten kullanılmıştı. Jo son iki hafta içinde Chimera'yı ya da Lizzie'yi yaratmış olmalı ki iki Lizzie ortaya çıkmıştı: biri hücrede kalıp ölecek, diğeri de Jo'nun oradan çıkıp ele geçireceği ve ona mükemmel bir kamuflaj sağlayacaktı.

Oldukça zekiceydi çünkü kimse Jo'nun ne kadar güçlü olduğunun farkında değildi. Bir insan olarak, bir yardımcının yetenekleriyle sınırlıydı, bu da onu bir Pythia'nın yanında önemli bir dezavantajda bırakırdı. Ve bir hayalet olarak ... çoğu hayaletin yaptığı gibi güç için yalvaracağını düşünmüştüm. Kara Çember'in geniş depolarında ziyafet çekeceğini değil.

Ama vardı ve bir hayalet olarak bir sınırı yoktu. İzin verdikleri kadarını özümseyebilirdi ve görünüşe göre çok izin vermişlerdi. Ona o hücrede zamanı donduracak, Lizzie'yi özgürlüğüne kavuşturacak ve Çember'in muhafızlarına fark ettirmeyecek gücü vermişti. Tıpkı bu gece hayalet birliklerini çağırmadan önce muhtemelen Parçalar'ı kullanmak için bedeninden çıktığı gibi.

Ama Lizzie'yi bu işe bulaştırarak başka bir şey daha yapmıştı. Gücünün bir kısmını ikizine vermişti. Şu anda pişmanlık duyduğu bir gerçek.

"Sana yardım ettim," diye tersledi Jo. "Ve sen bana borcunu böyle mi ödüyorsun?" "Bana yardım etmek mi?" Lizzie alay etti. "Beni dışarı çıkardın çünkü

bir vücuda ihtiyacım vardı! Beni hiç önemsemedin-"

"Önemsemek mi?" Jo'nun yüzü korkunç ışıktaki bile görebileceğim kadar kızardı. "Ne yani, kanka olduğumuzu mu sandın? Sana arkadaşlık bileziği falan mı yapmam gerekiyordu? Bir anlaşma yapmıştık-"

"Korkunç bir anlaşma!"

"-seni *hapisten çıkaran*-"

"Sadece sana inandığım için hapisteydim! Sana güvendiğim için!"

"-ve ben senin lanet hayatını kurtardım! Ve şimdi benimle savaşıyorsun *onu*?" Bir kolunu savurdu. "Seni o *öldürdü*!"

İkisi de bana baktı.

Biraz başım döndü.

"Bana senden ya da herhangi birinden gördüğümde çok daha fazla şefkat gösterdi!" diye tersledi gerçek Lizzie. Sonra da güldü. "Bu benim hayatımla ilgili her şeyi anlatmıyor mu? Beni öldüren kadın tanıdığım en nazik kadındı! Sen sağda solda insanları öldürürken bunu yapmak ona acı verdi, çünkü kendinden başka kimseyi umursamıyorsun! Seni *kaltak*!"

Bu kez, iki kadının büyüleri tepede buluştu, berrak bir gökkuşağı gibi parıltıyan, ışıltılı bir güç yayı. Ta ki ölümcül köpük kenarlardan kaynamaya başlayana kadar. Bir saniye sonra etraftaki bedenlerde birkaç bin delik daha açılmış, ay ışığının minik huzmeleri harap olmuş etlerin arasından mızrak gibi süzölmeye başlamıştı. Ve bana Gertie'nin eğitim salonunu hatırlattı.

Öfkeyle kendimi kontrol etmeye başladım ama iyiydim. İki Lizzie'nin de iyi olduğunu tahmin ettim çünkü yine birbirlerine laf atmaya başlamışlardı. Yerde kaldım, beni unutmalarını umarak yere sarıldım ve bir el uzattım.

Ve bir süre öylece kaldı, Pritkin'in tavsiyesine uymaya çalışıyor ve kendini aptal gibi hissediyordu, çünkü hiçbir şey olmuyordu!

Üstatlar kan parçacıklarını ve dolayısıyla gücü, birini ısırarak kadar kolay bir şekilde havadan çekebilirlerdi. Ama ben bir usta ya da karabasan değildim. Ve fark ettim ki sorun da buydu. Her iki yaratığın da başka birinin gücüne giden bir kanalı vardı: kan ya da seks, bir girişiniz olduğu sürece fark etmezdi.

Ben yapmadım.

Pritkin fark etmemişti: Dün gece ondan güç almış olabilirdim ama bu gücü aramızda açtığı kanaldan ya da açlıktan ölmek üzere olan karabasanından almıştım. Benim böyle bir yeteneğim yoktu ve o olmadan Jo dünyadaki tüm sihre sahip olabilirdi ama ben ona dokunamazdım.

Bir B planına ihtiyacım vardı.

Billy'yi dürtmeye başladım.

Lizzie, "Haftalardır aklının yarısını uyuşturmak, lanet olası bir bakış açısı kazanmak için harika bir yol," diyordu. "Tek umursadığın şeyin kendin olduğunu fark ettim ve o ürkütücü büyücüye aptal golemelerini yapmayı bitirmesi için yardım etmek..."

"Kapa çeneni!" Jo homurdandı.

"-planladıkları şey de bu, biliyorsun," dedi Lizzie ve ayağa kalkarken yarı yolda donup kalmama neden oldu. "Dikkatinizi dağıtmak için bir grup antik iblisi bazı büyük fey kaya şeylerine doldurabilirler. Onlara ne diyorsunuz bilmiyorum-"

"Manlikanlar," dedim gözlerimi kocaman açarak.

"Evet, işte bu. Ordunuzu bir vadide tuzağa düşürmeyi ve sonra da bu şeyleri serbest bırakarak hepsini katletmeyi planlıyorlar."

"Kapa çeneni yoksa seni sustururum!" Jo tersledi.

"O zaman beni yap," dedi Lizzie ve Jo'nun saniyeler içinde paramparça ettiği yavaş zamanın bir cıvatasını ateşledi, sonra da bir tür büyü gönder-

"Lizzie!" Çığlık attım ama artık çok geçti. Kafası vücudundan tamamen ayrılmıştı. Tekmelenmiş bir futbol topu gibi yavaşça hareket eden cesetlerden oluşan duvara yuvarlandı, ölü gözler sabitlenmiş ve bakıyordu, başsız ceset toprağın üzerine yığıldı. Jo bana döndü, dudaklarında bir hırıltı vardı.

"Chimera," dedi Lizzie'nin sesiyle. Ve sonra iki tane oldu.

Bir kahkaha patlattım, histerik bir kahkaha ve bir adım geriye düştüm. Jo bile şaşırılmış görünüyordu. Sanırım unutmuştu: Lizzie'nin bedenindeydi. Kimera büyüünün bir yarısı öldüğünde, ruh sadece diğerine geri dönüyordu. Tıpkı benim kopyam Gertie'nin eğitim salonunda öldürüldükten sonra yaptığım gibi.

Yeni Lizzie sanki şaşırtıcı bir şey olmamış gibi bana gülümsedi. Sanırım onun için şaşırtıcı bir şey olmamıştı. Eğer Agnes kendi sahasında Gertie'nin antrenman tarzını kullandıysa, bu muhtemelen onlar için eski bir şeydi. Tek fark, bu kez file olmadan çalışıyor olmalarıydı.

Akşam yemeğimi yememek için uğraşıyordum.

"Jonathan bu kitabı buldu, değil mi?" Lizzie söyledi. "O fey kralının kütüphanesinde. Tanrılar çağından kalma eski bir parşömenin kopyasıydı, çocuklarının isimlerini veriyordu -*tüm* çocuklarının. Fey buna hiç dikkat etmemişti ama fark etti: İblislerin Kadim Korkular dediği canavarların tam bir listesi vardı elinde.

"Ve eğer bir şeyin adını biliyorsanız, onu çağırabilirsiniz."

"Vay anasını," dedim ve o da başını salladı ama bana değil. Gözü kafesteki bir hayvan gibi volta atan Jo'daydı. Muhtemelen şimdi ne yapacağını anlamaya çalışıyordu.

Ya da belki o da benim gibi Lizzie'yi hafife alıp almadığını merak etmeye başlamıştı. Çünkü bilerek ya da bilmeyerek mükemmel bir tuzak kurmuştu: Jo bedeninde kalırsa, gücünü bir insanın kanallere edebileceği şeyle sınırlayacaktı - özellikle de şu anda karşı karşıya olduğu insanla, çünkü onlar ikizdi. Ama eğer bedeninden çıkıp gücünün tamamını kullanırsa, hayalet arkadaşları kudurmuş bir sürü gibi üzerine üşüşecekti.

Yemek zili olsun ya da olmasın, hiçbir hayalet böyle bir ziyafete karşı koyamaz.

Yukarıya, üzerimizde yavaşça kırılan gerçeküstü dalgaya baktım ve tekrar aşağıya baktığımda Lizzie beni izliyordu.

O konuşmaya devam ederken, çok hafife alındığını düşündüm.

"Kadim Korkuları çağırmak için bir plan yaptı, bu onları iblis konseyinin onları kontrol altına almak için koyduğu bariyerleri aşmalarını sağlayacak, sonra onları bilmedikleri fey büyüsünü kullanarak bir zorlama altına sokacaktı. Sonra hey, presto! Yarattığınız orduyla savaşmak için biçilmiş kaftan bir güç.

"Aslında, ürpertici büyücüye bir sonraki büyük fikrini veren şey bu olabilir. Çünkü iblisler Faerie'de gerçekten savaşamazlar. Elbette, dünyayı terörize etmeleri ve sizi meşgul etmeleri için onları serbest bırakabilirdi, ama yine de istila edebilirdiniz. İlk deneklerinden biri, adı zaten bilinen bir Korku'dan, istila gücünü bozmak için gönderildi, ama siz onu alt ettiniz."

"Kulullû," dedim Billy uykulu başını kolyesinden çıkarırken. Ve canlı bir şekilde küfrettim.

Ama geçen seferden bu yana birkaç şey öğrenmişti ve ona derimin içine girmesini söylememe gerek yoktu. Sadece ona ne istediğimi söylemem ve içimden tekrar çıkmadan önce şokunu ve ardından onayını hissetmem gerekiyordu. Onun bile yapabileceğinden emin olmadığım bir işe gitti.

"Evet, öyleydi," diye onayladı Lizzie, onun gidişini izlerken gözleri hafifçe titriyordu. Ama gözleri onun yüzünden hiç ayrılmayan Jo'nun dikkatini çekmek için hiçbir şey yapmadı. "Böylece onları manlikanların içine koyup onlardan dev golemler yapma fikri ortaya çıktı. Böylece sizin iblis ordunuz onların iblis ordusuyla karşılaşacaktı ve onların daha büyük iblisleri vardı."

Çok daha büyük, hastalıklı bir şekilde düşündüm.

"Küçük bir sorun dışında her şey harikaydı: Ürkütücü büyücü kitabı açamadı!"

"Bir Kadim Korku tarafından korunuyordu," dedim, alışveriş merkezindeki fey güçlerini parçalayan gaz bulutunu düşünerek. Ve sonra Gölgeler Diyarı'nda terör estirmeye devam etti.

Lizzie başını salladı. "Evet, oldukça kötü bir tane. Büyücü buna dayanamayacağını düşündü, ama yolundan çekilene kadar kitabı okuyamazdı. Onlar da düşünmüşler, ne var biliyor musun? Belki bir tanrıça açabilir. Böylece ürkütücü büyücü kendini dükkan sahibi kılığına sokmuş-"

Yani kötü Noel Baba gerçekten kötüydü, diye düşündüm.

"-ve kitabı size getirir. O anda açıp iblisle savaşıacağını ve kitabı alıp kaçacaklarını umuyorlardı. Ama bunun yerine-"

"Onu cadılar meclisine götürdüm," dedim hatırlayarak.

"Evet, harikaydı. Onu kimsenin bulamayacağı gizli bir fey yerleşim bölgesine götürüyorsun ve orada bırakıyorsun! Onlar onu ararken sen de gidip ibislere her şeyi anlatıyorsun, onlar da tabii ki adamlarından birini onu geri alması için gönderiyor. Ve şunu dinle, en iyi kısmı da bu. Gönderdikleri iblis şöyle düşündü, biliyor musun? Bunu Aeslinn'e götürmek varken neden konseye götürüp başımı okşasınlar ki? O da öyle yaptı! Ürkütücü büyücü çok kızdı."

"Ama ... olmasını istediği şey bu değil miydi?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Güldü. "Tabii ki hayır. Jonathan'ın ihtişam hayalleri vardı. Ne de olsa yenilmez bir ordusu varsa, feylere ne ihtiyacı vardı? Ya da Kara Çember'e? Ya da herhangi birine?"

"Aptalın tekiydi," diye tersledi Jo birden. "Faerie'ye hükmedeceğini ve tüm büyüü kendisi için kullanacağını sanıyordu-"

"Senin planladığından daha iyi," dedi Lizzie. "O deli," dedi bana. "Beden alanını paylaşıp kadar bundan emin değildim. Ama düşünceler sızıyor-"

"Ben deli değilim!" Jo tersledi. "Hepinizin anlayacağını düşünmüştüm. Sana nasıl davranıldığına bak-"

"Bu da beni ailemden nefret ettiriyor, zaman çizgisini havaya uçurmak istememe değil!" Lizzie karşılık verdi. Bana baktı ve yüzü belli belirsiz değişti. Ve konuştuğunda sesi daha yumuşaktı. "Parçalar yanlış kullanılırsa her şeyi yok eder. Temelde zaman çizgisinin parçalarını aldı ve onları zaman çizgisinin başka bir parçasına fırlattı. Her şey çözülüyor."

"Biliyorum."

"Yani bir planın var mı?"

"Bir tür planım var."

"Güzel. Benden daha çok şey biliyorsun," dedi. Ve Jo'yu bıçakladı.

Bu beni şok etti, çünkü kastettiğim şey hiç de bu değildi. Görünüşe göre Jo da şok olmuştu, çünkü herkes haklıydı: o berbat bir düellocuuydu.

Özellikle de Gertie'nin eski insan silahlarını küçümsememekle ilgili kuralını unutmuştu.

Sizi şaşırtabilirler.

Jo çok şaşırmış görünüyordu.

Bir anlığına, yani güzel yüzü gevşemeden ve ölmekte olan kadının içinden yükselmeden önce, güneş kadar parlak ve bir ofis binası kadar uzun gümüş-altın bir enerji sütunu. Ben çılgılık bile atamadan Lizzie'yi bir anda küle çevirdi. Tekrar dönmekten önce, bu sefer bana doğru geliyordu.

Ve sonra daha da kötüleşti.

Çünkü boş sokaktan tanıdık bir ses daha geliyordu. Kalbimin göğsümde sıkışmasına neden olan bir ses. Hilde, diye düşündüm. Sen yapmadın.

Ama öyle olmalı, çünkü ceset duvarının bir bölümü aniden havaya uçtu. Dumanı tüten kalıntıların arasında, kömürleşmiş ve yanmış etlerin arasında, beyaz dantel elbiseli ince bir figür duruyordu. "Ona dokun ve öl."

"Rhea!" Çılgılık attım. "Hayır!"

Ama artık çok geçti. Jo ya sesimdeki ıstırap yüzünden ya da onun bakış açısına göre zaten işim bitmişti, sadece darbeyi bekliyordum. Ama bu yeni tehdidin ne olduğunu, ne yapabileceğini bilmiyordu.

Ama yaptım ve bu yeterli olmayacaktı.

Jo sokağa geri döndü ve ben de umutsuzca elimi uzatıp gücümün yetmediğini bildiğim bir büyü yapmaya çalıştım.

Ve haklıydım.

Ama başka biri yaptı. Her şeye rağmen Billy'nin mesajını almış ve beş yüz yıldır yasak olduğu için bilmemesi gereken bir büyü yapmış olması gereken biri. Ama o Pritkin'di, yani elbette biliyordu.

Nodo D'Amore, diye düşündüm, büyük bir güç darbesi bana çarptı, ayaklarımı yerden kesmeye yetti. Çünkü benim Jo'yu tüketecek gücüm olmayabilirdi ama Incubi Prensi'nin kesinlikle vardı. Ve şu anda, onun gücü benim gücümdü.

Tutuşumu sıkılaştırdım ve kolumdan güç fişkırdı. Bir zamanlar Çorak Topraklar olarak bilinen hayalet diyarında, bir grup hırsız hayaletten gücümün bir kısmını geri alırken hissettiğim gibi hissettim. O benim gücümdü; bu değildi. Ama bu işe yarayacaktı.

Ayağa kalktım ve *çektim*.

Jo, gücünün uçsuz bucaksız okyanusunda ancak bir damla olan ilk küçük yudumu fark etmemişti ama bunu fark etti. Koca kafa, bedenimi ürperten ve ayaklarımın altındaki yolu titreten korkunç bir sesle tekrar döndü. Ve sonra uçarak bana doğru geri geldi.

Ve birden annemin tüm o şeytanlarla nasıl savaştığını anladım. Sol kolumun etrafındaki güç sarmalı beni beslerken, sağ kolumu büyü üstüne büyü yapmak için serbest bırakıyor, Jo'ya saldırırken bile onun gücünü tüketiyordu. Annemin bundan neden hoşlandığını da anlamıştım.

Hayatımda hiç hissetmediğim kadar büyük bir gücün verdiği coşku içime yayıldı. Yakındaki bir evin güzel cephesi eski tuğlalardan oluşan bir yığına dönüşürken, yolun büyük bir kısmı çalkalandı, kırıldı ve ortadan çatladı, sıçrayan yüzlerce beden bir toz bulutuna ve düşen kemiklerin takırtısına dönüştü. Güldüm, güldüm, güldüm ve sonunda tüm o karanlık büyücülerin nasıl bağımlı olduklarını anladım. Bu şimdiye kadarki en güzel duyguydu!

Ve büyücülerin aksine, bunun için bir bedel ödemeyecektim, çünkü Pritkin çoklu enerji formlarını absorbe etmek için yaratılmıştı. Incubi evrensel bir çözücüydü! Bunu bütün gece yapabilirim!

Ama dünya bunu yapamazdı, gerçeklik etrafımızda titrerken fark ettim. Artık Jo'yla dövüşebilsem de onu yenemezdim. Tüm o gücü depolayacak bir yerim yoktu. Onu kullanabilirdim, içimden akıp gitmesine izin verebilirdim, elime geçer geçmez büyü üstüne büyü yaparak harcayabilirdim. Ama onu tüketemezdim, zamanında değil.

Ve zamanın kendisi parçalanana kadar düello yapmanın hiçbir yararı olmazdı!

Kazanmak için beni yenmesi gerekmediğini fark ettim. Sadece beni oyalaması gerekiyordu. Ve çok da iyi yapıyordu, çünkü herkese söylediğim gibi, ben annem değildim.

Neyse ki buna gerek kalmadı.

Son bir büyü fırlattım, yanıtı saptırdım, sonra tökezledim ve Jo'nun avantajlı olduğunu düşünmesine izin verdim. Dalışa geçti; pozisyonumu koruyarak olabildiğince yaklaşmasına izin verdim, öyle ki görebildiğim tek şey parıldayan beyaz bir duvardı. Sonra yer değiştirdim, Rhea'ya.

Cesur, aptal, intihara meyilli yardımcımı yakaladım ve tekrar yer değiştirdim, bu sefer diğer yardımcıların toplandığı çatıya, sanırım yavaş zaman büyüünü sürdürmek için.

Onları yıpratıyor gibi görünüyordu -iyi. "Bırak onu," diye nefes nefese kaldım.

"Ne?" Hilde bana baktı, anlaşılan ayak uydurmakta zorlanıyordu. "Bırak onu, büyüü bırak, yap, hemen yap!"

Büyüyü bıraktılar ve sonunda Jo'nun dev hayalet ordusunu serbest bıraktılar. O da hemen yemek zilini son bir kez çaldı.

Sonsöz

"İşte ben buna parti derim!" Billy Joe bağırdı.

Bir şekilde Hilde'yi ve zavallı, saf Emilio'yu Chimera'yı kullanarak kendisine geçici bir beden yaratmaları için ikna etmişti - dünyayı kurtarmadaki rolünü oynadığından şüpheleniyordum. Sonuç olarak, şu anda kıvrırcık saçlı bir vampir klonuydu ve son bir saattir margaritalarını yudumluyordu. Bana neşeyle, çok ama çok sarhoş olmaya niyetli olduğunu söylemişti.

Vampirlerin alkole karşı bağışıklığı olduğunu anlamasının ne kadar süreceğini merak ediyordum.

Ama en azından eğleniyordu. Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim. Ama mutfak o kadar kalabalıktı ki zar zor hareket edebiliyordum ve o kadar gürültülüydü ki kendi düşüncelerimi bile duyamıyordum. Sekiz tane blender vardı ve hepsi de tam güç çalışıyordu; kırılan buzların sesi diğer her şeyi bastırıyordu.

Tami'ye bir soru sormaya çalıştım ama bunu yapamadan bir tepsi dolusu bardağın göğsüme itildiğini gördüm.

Biraz çılgın görünüyordu, belki de bu yeni evimizde verdiğimiz ilk parti olduğu için. Basit bir yeni eve taşınma partisi/hepimiz hala hayattayız gibi bir şey olması gerekiyordu ama konuk listesi biraz kontrolden çıkmıştı. Bu yüzden mutfaktaydı, kollarını sıvamış, önlüklerini giymiş ve cesurca yeteri kadar içki ve ordövr hazırlamaya çalışan çocukları denetliyordu.

"Git!" diye bağırdı ve beni kapıya doğru itti. "Dolaş!"

Ben de gittim.

Aradığım adamın orada olduğunu sanmıyordum zaten.

Süitin geri kalanı da bir o kadar kalabalıktı. Mircea, Marlowe ve konsolosun büyük salonun bir kenarında durdukları yere doğru ilerledim. Konsolos bu kadar kalabalık olmamızın başlıca nedenlerinden biriydi, çünkü +1 onun anladığı bir kavram değildi. Daha çok +200 gibi bir şeydi,

Ama en azından her zamanki kaygan kılıf yerine katil bir LBD'yi tercih etmişti.

Bebek adımları.

"Doldurayım mı?" Bağırdım, çünkü daha yaşlı inisiyeler müzik setini ele geçirmişlerdi ve tekno hayranı gibi görünüyorlardı.

Ses aniden kesildi, muhtemelen Marlowe az önce yere küçük bir cihaz fırlattığı için. Bir huzur balonu yarattı, tüm gürültünün içinde bir huzur vahası. Rahat bir nefes aldım.

"Teşekkür ederim," dedi Mircea. "Ama bunu henüz bitirmedim. Alışılmadık bir tadı var."

Bardağını kontrol ettim. "Bu çikolata. Fred deney yapıyordu." "Fred hakkında," diye başladı Marlowe, çekici görünmeye çalışarak.

"Yapma bile."

Cazibesi buharlaştı. "O benim sağdıcım!"

"Onu beni gözetlemesi için göndermeden önce düşünmeniz gereken bir şey."

Bunu Mircea bana söylemeden önce anlamalıydım, yeni dürüstlük saldırısının bir parçası olarak. Marlowe bu işe girdiğimden beri odalarımı -ve bazen de şahsımı- dinliyordu ama Pritkin büyüleri bulup çıkarıyordu. Bu yüzden Marlowe sinsice davranmış ve onun yerine fiziksel bir casus göndermişti.

Ve iyi bir tane göndermişti.

Jo'nun neredeyse her şeyi yok ettiği gecenin ertesinde Fred'i terasta sigara içerken buldum. Başka biri olsa, kırmızı közler yüzüne uğursuz bir ışık yayar ve onu biraz uğursuz gösterirdi. Ama Fred sadece Fred'di.

"İnsanlar hep James Bond'u bekliyor, biliyor musun?" dedi ona katıldığında. "Ama o hiç işe yaramazdı."

Hayır, sanmıyorum. Ama çoğu insanın hemen unutabileceği, beceriksiz, yemek takıntılı, berbat giyimli adam unutabilirdi. İşinde bu kadar iyi olmasının nedeni buydu; bir de aurlarını istedikleri gibi değiştirebilen, istedikleri aileye aitmiş gibi görünebilen nadir vampirlerden biri olması.

"Ne olursa olsun, özür dilerim," dedi ve ona baktı. "Bir fark yaratmayacağını biliyorum ama bunu bilmeni istedim."

"Bir casus için son derece yufka yürekli görünüyorsun," diye belirttim.

Başını iki yana salladı. "Normalde öyle değil. Peşine düştüğüm insanların çoğu ... ama sen öyle değilsin. Ve burası-"
Etrafına bakındı ve karanlıkta gözleri sıvı gibi görünüyordu. "Tuhaf, her yere uyum sağlayabilirim ama burası uzun zamandır ilk kez gerçekten ..." Birden gözlerini kırıştırdı ve başka tarafa baktı. "Şey. Özür dilerim, hepsi bu."

"Yani Santiago'yla geri döneceksin, öyle mi? Ve diğerleriyle?"
Çünkü adamlarımın çoğu artık gerçekten benim adamlarım olsa da, bazıları aksi yönde oy kullanmıştı. Onları kaybettiğim için üzülürdüm ama Fred... Fred'in canı yanmıştı. Hem de çok.

Şehre bakıyordu ama şimdi dönüp bana birkaç kez göz kırptı. "Ne?"

"Diğerleriyle birlikte geri dönüp dönmeyeceğini ya da kalmaya karar verip vermediğini sordum."

Yeterince basit bir soruydu ama Fred bunu anlamakta zorlanıyor gibiydi. Yüzü bir tür felç geçiriyormuş gibi dönüp duruyordu ve sonra tekrar arkasını döndü. Sonra aniden geri dönüp ellerini savurdu ve elindeki viskinin çoğunu yakındaki bir çalının üzerine döktü.

"Ne?"

"Sordum-"

"Ne sorduğunu biliyorum! Ciddi olamazsın! Sana ihanet ettim!" "Sen işini yaptın. Anlıyorum-"

Hem yüzüm hem de kollarımla yaptığım bir hareket daha beni durdurdu. "Anlamıyorsun! Bana atıp tut! Kudur! Bunu hak ediyorum! Rian'la aranızdaki o konuşmaya kulak misafiri olduğumdan beri haftalardır kendimi hırpalıyorum. Bir süredir bazı şeyleri bir araya getiriyordum ama emin değildim. O zamana kadar emin değildim. Ta ki sen Arthur'un lanet Britanya'sından bahsedinceye kadar! Sonra anladım, Büyücü Pritkin'in gerçekte kim olduğunu biliyordum ve ben ne yaptım?"

"Senin işin," diye tekrarladım, çünkü bunu sindirmek için zamanım vardı. Ve Fred'in de hepimiz gibi bocaladığını, neyin doğru olduğunu bulmaya çalıştığını ve çoğu zaman yanıldığını fark ettim. Tıpkı benim Lizzie konusunda yanıldığım gibi.

"Birini infaz ettim," dedim ona. "Bunu yapmak istemedim, haftalarca erteledim, bunun için acı çektim. Ama sonunda, bunun benim görevim olduğunu, başka seçeneğim olmadığını düşünerek yaptım. Ben de yanılmışım."

Fred hiç soru sormadı. Muhtemelen sormasına da gerek yoktu. Artık hikayeyi bilen bir sürü insan vardı.

"Düşündüğümde daha iyiydi," dedim ona. "Herkesin düşündüğünden daha iyiydi. Onun aptal, kötü niyetli ve sadakatsiz olduğunu düşünüyordum ve bazen öyleydi de. Ama aynı zamanda zeki, cömert ve sadık da olabilirdi, ama ben bunu sonuna kadar göremedim ve yanlış anladım Fred. Hem de çok yanlış anladım!"

"Bilemezdin."

"Yapabilirdim. Bana bir yardımcı olarak öleceğini bile söylemişti ama ne demek istediğini anlamamıştım. O zaman ne yapacağına çoktan karar vermişti; Jo'nun ne planladığını biliyordu, neyin tehlikede olduğunu biliyordu. Ama onunla birlikte bir Chimera büyüsündeydi ve neyin sızabileceğinden emin olamıyordu. Bu yüzden bana söyleyemedi ve ben de görmedim-"

"Cassie-"

"Çok geç olana kadar. Ve geri dönüp onu kurtaramıyorum bile! Orada zaman çok daralmıştı ve her şeyin mükemmel gitmesi gerekiyordu - bir hata yapsaydım geriye ne kalırdı bilmiyorum. Muhtemelen hiçbir şey! Lizzie de bunu biliyordu. Jo'nun nasıl biri olduğunu herkesten iyi biliyordu, o yüzden yapması gerekeni yaptı.

"O bir yardımcı olarak öldü."

Ve her nasılsa kendimi onun kollarında buldum, o da beni kucakladı, saçlarımı okşadı ve yardımcı olmaması gereken, çünkü hak etmediğim ama yine de bir şekilde yardımcı olan yatıştırıcı şeyler fısıldadı.

Marlowe beni ısırabilir.

* * *

"Anlamıyorsunuz," diyordu Marlowe şimdi. "Onun yerini kolayca dolduramam. Onun hediyesi-"

"Kendi malıdır, istediğini yapar!"

"Kesinlikle değil!" Koyu renk gözleri parladı. "İhtiyacım var-"

Şaşırtıcı bir şekilde konsolos tarafından sözü kesildi. Küp peynirli çubukta Viyana sosisleri gibi görünen son ordövr seçimimize hoşnutsuzlukla bakıyordu, çünkü sanırım kiler arkası statüsüne ulaşmıştık. Ama o anda başını kaldırdı.

"Pythia geçenlerde fken seni ele geçirdiğinde hayatını kurtardı. Vampir onun."

Başka bir şey söylemeden çekip gitti, muhtemelen Caedmon az önce bizden ve bizim berbat aperiatiplerimizden çok daha ilginç görünen ışıltılı bir fey topluluğuyula içeri girdiğİ için. Marlowe'u bir anlığına geride bıraktı. Ta ki onun peşinden hışımla gidene kadar.

Hâlâ tepsiyi tutan gerçek Emilio'ya "Teşekkürler," dedim. "Biz iyiyiz."

"Sanırım biraz yenibahar peynirimiz kaldı," diye teklif etti.

"Evet, buzdolabının arkasında da eski bir zeytin somunu var. Belki Tami onunla bir şeyler yapabilir."

Başını iki yana salladı. "Yirmi dakika önce söndü."

Uzaklaştı.

Beni Mircea ve ceketinden çıkardığı küçük cihazla baş başa bıraktı. Cep telefonuna benziyordu, dikkat çekmiyordu ve kolayca yanlış değeriendirilebilirdi. Tıpkı onu tutan adam gibi.

Garip renkli ateş parmakları gökyüzüne doğru sıçrıyor, tepemizde parılıyordu. Mircea ve ben ise ormanın kenarında gölgeler içindeydik. Ya da en azından bu versiyonumuz yleydi. Diğeri ise ileride, konsolosun evinin arkasındaki yükseltinin zerindeydik; yanan kıyafetler alevler karşısında bedenlerimizi siluete dönüştürüyordu.

"Onu ldrebilirsin," dedim ejderha kürklü büyücünün konsolosun yanındaki tepeye tırmanışını izlerken.

Jonathan'ın senatonun planlarını gözetlemek ve bana tuzak kurmak için buraya geldiğİ geceye geri döndük. Çünkü umduğ gibi Faerie'yi kurutamazsa, onun yerine beni kurutacaktı. Ama önce biri onu kurutursa bunu yapamazdı.

Yanımdaki usta vampir gibi.

"Bunu hemen şimdi yapabilirsin," diye tekrarladım, yapmayacağını bildiğim halde. Ve bu lanet olası zaman çizgisini her halükarda bozacaktı, bu yüzden yapamazdık. Ama bir kız hayal kurabilirdi.

Piç kurusu pek çok insana zarar vermiş, pek çok hayatı altüst etmişti. Ve bu sadece Jo'yu kaybetmemizle oldu! Tanrı bir sonraki planının ne olduğunu biliyordu.

Ama Mircea'nın başka bir fikri vardı.

"Bu iş bittiğinde kızım onu öldürecek," diye mırıldandı. "Bu konuda sana söz veriyorum. Ama bu arada, yararlı olabilir."

"Peki ya yaptığı golemler? Onları orada öylece bırakacak mısınız?"

"Biz nerede olduklarını biliyoruz ama düşmanlarımız bizim bildiğimizi bilmiyor. Asla gelmeyecek bir orduyu bekleyerek her gün devriye gezmeye devam edecekler."

"Ama geri dönebilir, en azından o kitabı yok edebiliriz-"

"Ve onların yapılmasını engellemek, evet. Ama isimler hala dışarıda, iblis diyarlarındaki bazı kişiler tarafından biliniyor. Bu şekilde bir araya getirmek daha zor ama yine de mümkün. Ve düşmanlarımızın artık iblis müttefikleri var."

Adra'nın ofisindeki tankın içindeki küçük şeyi hatırladım. Kulullû, Kulullû söyleyebildiği tek şeydi. Ama bu yeterli olurdu.

Dörtlünün konuşmasını ve sonra büyücünün eve doğru uzaklaşmasını izledik. Mircea peşinden gitti ama ben kolunu yakaladım. "Eğer fark ederse-"

"Yapmayacak."

* * *

Ve sanırım yapmamıştı. Çünkü Mircea'nın ona yerleştirmeyi başardığı küçük tılsım, elinde tuttuğu cep telefonu görünümlü cihazda da belirtildiği gibi işini yapıyordu. Ama bu bir izleme büyüünden daha fazlasıydı. Bu bir locus'tu - bunun imkânsız olduğu varsayılan topraklara bir portal açmamızı sağlayacak bir locus.

Ve Fey'in asla beklemeyeceği bir ordu getir.

"Bu her şeyi sona erdirebilir," diye mırıldandı Mircea, gözleri Augustine'in koruduğu tuhaf yaratığa kaydı. Küçük, yumrulu kafası neredeyse görünmezdi, bir grup cadılar meclisi lideri tarafından -Jonathan ile aynı hizada olmayanlar-koruyucu bir şekilde çevrelenmişti. Bunların arasında tren istasyonunda tanıştığım etkileyici görünümlü kadın ve saçında boynuzları olan kız da vardı.

Konsolosun evindeki saldırıya isteksiz bir şekilde katılmışlardı ama bu bağnazlık ya da nefretten kaynaklanmıyordu. Ama büyük sırlarını tahmin etmemden korktukları için. Küçük, yumru adam Augustine'in düşündüğü gibi

fazla çalışan bir atölye çalışanı. Orijinal feylerden biriydi, tüm ırkların en eskisiydi, tanrıların var olduklarını hiç bilmedikleri için üzerinde oynama şansı bulamadıkları ırlardan.

Onun türü, tanrıların gelişinin korumaya kararlı oldukları fey kültürünün sonu anlamına geldiğinden korkarak, ilk sorun işaretinde dünyaya kaçmıştı. O zamandan beri kovanlarla ortaklık kurmuş, onlara büyülerini öğretmiş, zırhlarını ve silahlarını yapmış ve onlarla çok özel bir yeteneklerini paylaşmışlardı: ley hatlarını bükme yeteneği.

Saçma bir ölçüde değil, büyük miktarda büyü uygulayarak da değil. Ama sadece onları yataklarından kaldırarak, yavaşça biraz oraya biraz buraya çekiştirerek. Ta ki daha önce hiç gitmedikleri bir yere gidene kadar, covenlerin çölde, herhangi bir ley hattının olması gereken yerden uzakta bir yerleşim bölgesi gibi şeyler yaratmalarına izin vererek.

Ve Jonathan'ın farkında olmadan sağladığı yere, doğrudan Aeslinn'in krallığının kalbine ulaşmamız için.

Caedmon konsolosun ve diğer herkesin yanından geçip küçük yaratığa odaklanırken, "Olabilir," diye onayladım.

Bu noktada, odanın loş ışığında parıltıyan, kadifeler ve mücevherler giymiş, alnında altın bir halkası olan, feylerin kule gibi yükselen kralının tökezlediğini ve neredeyse şok içinde düştüğünü gördük, çünkü kendisine söylenmişti ama inanmamıştı.

Augustine tişörtlü, ufak tefek, solgun kadının önünde tek dizinin üzerine çöktü. Bir an için ağlayacağını sandım. Sanırım küçük yaşlı adam da ağladı. Çünkü Caedmon parlayan sarışın başını eğdiğinde, bilge yaşlı fey onu beceriksizce bir omzundan okşadı.

"Cassie," diye başladı Mircea ve bu kez sesi farklıydı. Bir saniye önceki pürüzsüz operatör, tanıdığım adamın ballı tonlarıyla birlikte gitmişti. Sesinde yeni bir aciliyet, yeni adamın sembolü olduğunu düşünmeye başladığım bir sabırsızlık vardı -ya da belki eskinin yeniden doğuşunun. Cesur Mircea geri dönüyordu.

"Seni geri götüreceğim," dedim ona. "Seni Elena'ya götüreceğim."

Uzun bir süre sessizlik oldu. Hâlâ feyleri izliyordum, şimdi hepsi eğiliyordu, yarısı hayalet ya da efsane görmüş gibi görünüyordu. Ama bu durum çok uzayınca Mircea'ya baktım.

Ve eğer herhangi bir şüphem varsa, işte oradaydı, yüzünün her yerinde yazıyordu. Evet, bilse de bilmese de onu hâlâ seviyordu.

"Hiçbir şey için söz vermiyorum," diye ekledim, çünkü onu tanıyordum. "Senin için zamanı değiştirmeyeceğim. Ama bir göz atacağız ve neyin mümkün olduğunu göreceğiz."

Gitmeye başladım ama kolumu yakaladı ve neredeyse içki tepsimi dökmeme neden oluyordu. "Neden?"

Çünkü seni seviyorum ve seni öldürmek zorunda kalmak istemiyorum, demedim, doğru olmasına rağmen. Ama başka bir şey daha vardı. "Birini kaybetmenin ve onu geri kazanmanın ne demek olduğunu bilirim. Eğer sana bunu verebilirim, veririm."

Bu sefer gitmeme izin verdi.

Her tarafta yanan ateşler, gökyüzünde patlayan zaman parçaları, yere düşmeden dağılan garip gölgeler, her yerde savaş büyücüleri. Bazıları şaşkınlık içinde gökyüzüne bakıyordu. Bazıları beni güvenli bölgelere kapatılmış zihinleri silinmiş kitlelere katılmam için uzaklaştırmaya çalışıyordu. Bazıları ise Gertie'nin ve yüz kadar yardımcısının bir görünüp bir kayboluşunu, soluk elbiselerinin geceye karşı parlamasını, yenilenen zaman çizgisine kendinden emin adımlarla girip çıkışlarını ve sokağı hızla yeniden bir araya getirişlerini hayretle izliyordu.

Ama en çok görmek istediğim kişi ortalıkta yoktu.

Sonunda onu yıkık bir eczanenin içinde buldum, bir doktora küfrediyordu, dokuz savaş büyücüsü ise onu ihtiyacı olmadığı belli olan bir sedyeye koymaya çalışıyordu. Yarıyı aniden uçup gittiğinde bir şey açıkça ortaya çıktı. Ve sonra beni gördü.

Ve birden Pritkin sustu, sanki az önce insanları odanın içinde sağa sola fırlatıp kükreliyormuş gibi. "Lanet olası bir aslan gibi!" diye mırıldandı doktor, sonunda kötü bir şekilde kırılmış gibi görünen koluna bir askı takmayı başarmıştı.

"Aslanım," diye fısıldadım ona sarılarak. Ve yer değiştirdim.

Yazar Hakkında

Karen Chance, Cassie Palmer romanlarının ve Midnight's Daughter serisinin *New York Times* çoksatan yazarıdır. Fransa, Birleşik Krallık ve Hong Kong'da yaşamış, ancak her zaman Amerika'ya geri dönmüştür.

Penguen
RacdomHouse
PENGUEN YAYIN GRUBU

Okuma listenizde sırada ne var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

Şimdi ~~okuyun~~

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.